Opt zile în Irak

(Urmare din pag. I-a)

Avionul zbura ca un bolid în noaptea înstelată. Ce se va întîmpla peste o oră și un sfert? Doar cu două-trei zile înainte, un avion de pasageri, asemănător, care aterizase la Beirut, în drum spre Bagdad, fusese mitraliat de trupele americane. De fapt nu poți ști niciodată cît de departe sînt în stare să meargă provocatorii imperialiști, pentru care nu contează cele mai elementare drepturi ale omului. Pasagerii din avion căutau să străpungă cu privirea întunericul masiv al înălțimilor. Aținem ușor, cînd o mînă mă bătu viguros pe umăr. Tresării. O figură prietenoasă îmi întindea mîna cu efuziune. Era o veche cunoștință, făcută în văzduhul înstelat al Sudanului cu luni în urmă, căpitanul egiptean Fahmi, acum comandantul avionului în care mă aflam. Urmară obișnuitele întrebări ca între vechi prieteni.

Deodată pasagerii începură să se uite cu încordare prin ochiurile rotunde ale avionului. Undeva, cu 6.000 de metri mai jos, se zăreau lumini tremurătoare, de o paloare ciudată, de culori diferite. Erau luminile vaporelor care brăzdau suprafața întinsă a apelor Mediteranei? Beirut? Nu, ne răspunse calm și oarecum amuzat căpitanul Fahmi, care rămăsese printre pasageri. Zburăm peste Marea Roșie, pe o rută nouă, directă, spre Bagdad, care trece deasupra Arabiei Saudite, adăugă el. Pasagerii începură să aținească liniștiți.

Căpitanul mă pofti apoi în cabina de pilotaj, unde între schimbarea comenzilor stăturăm de vorbă pînă în zori. Priveam mereu în jur la pata imensă, întunecată, care începu să capete o culoare tot mai nedefinită. „Acesta este deșertul Arabiei Saudite", îmi explică căpitanul Fahmi. Dungi întunecoase de piatră presărau această imensă mare de nisip care părea că nu se mai sfîrșește. Nici o umbră de verdeață nu înveselește acest pămînt

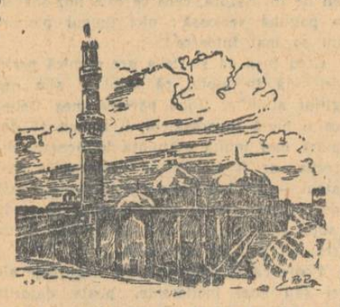

monoton și solitar, atît de dușmănos omului. Orizontul se coloră repede într-un mod neobișnuit de o lumină roșietică, portocalie, de o intensitate nemaiîntîlnită, pe care o poți zări numai în Orient, în primele ceasuri ale zilei. Sub noi, așezat pe malurile unui rîu lat, șerpuitor prin cîmpia verzuie împînzită de canale de irigație, Tigrul, fratele geaman cu Eufratul, cu care se întîlnește undeva în sudul Irakului, se așternea Bagdadul, orașul faimos din „O mie și una de nopți". Căpitanul îmi arătă palatele ce se zăreau pe malul Tigrului. Iată aci palatul regal, dincolo palatul lui Nuri Said, aci Piața Centrală a orașului, drumul spre Babilon... Orașul părea adormit ca după un efort neobișnuit, care îți sleiește parcă vlaga. Cu 3 săptămîni în urmă revoluția populară dărîmase Bastilia imperialistă a Orientului, readucea pe arena actualității internaționale numele acestui oraș intrat în legendă. Milioane de ochi îl căutau acum pe harta lumii.

Cum se naște o republică

Soseam la Bagdad într-o zi de vineri, cînd musulmanii țin sărbătoare religioasă, orașul fiind închis. M-am amestecat cu mulțimea de oameni de toate vîrstele — bărbați și femei, îmbrăcați în costume pitorești arabe sau curde ori europene — care în acea zi se îndreptau undeva spre un punct în afară de oraș, dincolo de apele mîloase ale Tigrului. Am întrebat curios pe

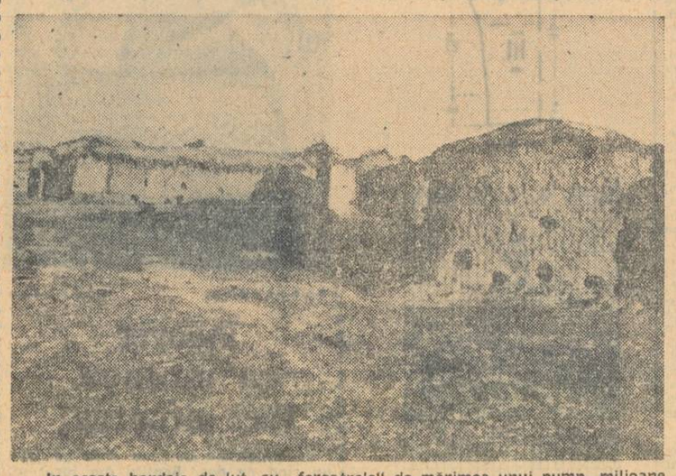

În aceste bordeie de lut, cu „ferestrele" de mărimea unui pumn, milioane de țărani irakieni au gustat amarul stăpînirii colonialiștilor și a hulpavilor șeici moșieri...

un ofițer încotro se îndreptau toți aceștia oameni. „La fostul palat regal" — mi-a răspuns el cu multă amabilitate. „Dacă doriți, adăugă el văzînd că sînt străin, pot să vă însoțesc într-acolo. Și tînărul locotenent Hamdi Hașimi, aflînd că sînt din Romînia, s-a împrietenit subit cu mine. „Sînt ofițer în rezervă și profesor de limba engleză, mi-a spus el; și a adăugat mediat: dar să nu vă închipuiți că aș avea vreo simpatie pentru colonialiștii englezi! Noi știm să facem deosebire între poporul englez și guvernanții colonialiști de la Londra!"

Am intrat pe poarta palatului în care huzurise fostul rege Feisal și unchiul său, regentul Abdel Ilah. Intrarea principală era înegrită de fumul obuzelor. Ce se petrecuse la 14 iulie în legendarul oraș al califilor, unde mînia poporului clocotise încătușată atîta amar de vreme? Interlocutorul meu, unul din miile de martori oculari ai acelei zile istorice, începu să-mi povestească întîmplările de atunci.

În zorii acelei zile unități ale armatei irakiene, conduse de membri ai Comitetului secret al „Ofițerilor liberi", pătrundeau în curtea palatului. Nemulțumirea se strecurase adînc în rîndurile armatei, unde acționa acum acest comitet, al cărui țel era răsturnarea monarhiei corupte și eliberarea țării de sub jugul imperialist. După începerea răscoalei antiimperialiste din Liban, Nuri Said plecă la Londra pentru ca să discute mijloacele de înăbușire a acestei răscoale de către statele musulmane membre ale pactului de la Bagdad. Apoi el a plecat la Istanbul, spre a pregăti conferința respectivă și s-a întors la Bagdad, ordonînd unei brigăzi condusă de generalul Kassem, să intre în Liban. Dar generalul Kassem a cerut armament și muniții pentru întărirea brigăzii sale, și în loc de Liban s-a îndreptat... spre Bagdad, unde cu sprijinul altor unități răsculate a ocupat radioul, poșta și palatul regal. Între timp fuseseră arestați comandantul și ofițerii superiori ai brigăzii a I-a, care era coloana vertebrală a monarhiei. Ofițeri și soldați, credincioși revoluției și tinerei republici, și-au dat mîna, cîntînd cu entuziasm noul imn al revoluției.

Și ofițerul îmi arătă un pom piperniciit în fața intrării în palat, unde cîțiva tineri priveau aplecați la rădăcina acestuia. Am privit și eu curios. Erau urmele gloanțelor care au curmat viața trădătorilor încoronați ai Irakului, ce se vînduseră de mult cu trup și suflet Angliei, și care nu degeaba erau numiți „arabii majestății sale britanice". Și episoadele revoluției s-au desfășurat cu o repeziciune care a surprins întreaga lume. Ofițerii au pătruns în curtea palatului, dar Abdel Ilah dădu ordin gărzii sale să tragă. Gloanțele asasine fură ca o chemare pentru popor, care alergă în grabă la palat, pe care-l luă cu asalt, făcîndu-și singur dreptate... Abdel Ilah zăcea în curînd bălăbănindu-se de o funie în fața Ministerului Apărării, unde cu ani în urmă, fuseseră asasinați cei mai buni fii ai poporului irakian. Feisal fusese de asemenea executat. Nuri Said avea să urmeze curînd pe același drum ca și Abdel Ilah.

A fost format un guvern republican în care au intrat conducătorii mișcării de răscoală populare și personalități politice de seamă din opoziția antimonarhică.

În dimineața acelei zile de 14 iulie, pe aeroportul Yeșilkevi din Istanbul, reprezentanții țărilor membre ale pactului de la Bagdad așteptau zadarnic avionul de Bagdad, care urma să-i aducă aici pe conducătorii reacționarului guvern irakian și pe Feisal. În schimb, o știre laconică transmisă de radio Bagdad, făcea înconjurul lumii ca fulgerul: „În Irak a fost proclamată Republica". Pe ruinele monarhiei hașemite se năștea astfel cea mai tînără republică din lume... Panica se cuibărea la Londra și Washington. Pactul de la Bagdad devenea un pact fără adresă, iar Hussein al Iordaniei, pipăindu-și gîtul, implora, într-o criză de isterie, protecția baionetelor engleze, spre a scăpa de soarta vărului său de la Bagdad.

★

Am răzbit cu greu în palat, din cauza mulțimii care intra și ieșea tot timpul. Mii de oameni, din cele mai îndepărtate colțuri ale Irakului, vin să vadă cu ochii lor locul unde poporul și-a pedepsit trădătorii și tiranii, să vadă mormîntul proaspăt al monarhiei. Flăcările revoluției, ale mîniei populare, au pîrjolit amarnic încăperile elegantului palat. Peste tot cioburi și cenușă. În dormitorul imberbului monarh Feisal, care vorbea mai bine engleza decît araba, o mînă a a scris viguros cu cărbune: „Jos cu regele!", „Trăiască revoluția și Republica Irak". Molozul ne îngreunează drumul. Privim cum copiii răscolesc curioși ungherele fumegînde ale palatului. Cine ar fi spus cu trei săptămîni înainte că în acest palat poporul va trona azi el însuși?

Sfîrșitul unui trădător

Sîntem la Ministerul Apărării, în sala de consiliu, în așteptarea primului ministru Kassem, care ne va da un interviu pentru presa română. Trebuie să mai așteptăm însă, deoarece primul ministru, la fel ca și ceilalți membri ai guvernului, este extrem de ocupat în aceste zile înfierbîntate după revoluție. Înțelegem și așteptăm. Însoțitorul nostru, directorul radioului și propagandei, ne vine în ajutor cu o idee, prezentîndu-ne pe colonelul Wasfi Taher, fost adjutant al lui Nuri Said și unul din membrii comitetului „Ofițerii liberi". Este un bărbat înalt, solid, cu ochi sfredelitori, dar sinceri. Acești ochi l-au urmărit cu nepăsare aparentă ani de zile pe bătrînul spion englez Nuri Said. Colonelul ne povestește, cu glas scăzut, momentele ultimei zile din viața lui Nuri Said, omul pe care l-a urît din copilărie, așa după cum l-a urît întregul popor irakian.

„Eu aveam sarcina din partea comitetului ofițerilor liberi să-l prind de viu pe acest trădător, căci îi cunoșteam bine rosturile și metehnele — începu el. Am plecat în zorii zilei de 14 iulie, cu un detașament la palatul lui Nuri Said, intrînd prin poarta de sud a Bagdadului. Palatul lui era de cealaltă parte a Tigrului, ascuns între palmieri. Era 5 dimineața. La 5.30, radio Bagdad anunță poporului nostru izbînda revoluției: „Cetățeni, de-acum puteți vorbi liber. Am început să respirăm aerul libertății". Dar lașul Nuri Said fugea cu o barcă pescărească peste Tigru, travestit în femeie. Încolțit ca o fiară (nu degeaba poporul îl numea cu dispreț „ibn akalb" (fiu de cîine), se ascunse în acea noapte la unul din agenții săi. Pe capul lui s-a pus prețul de 10 mii de dinari irakieni! Poporul mînios, îl căuta cu înfrigurare în toate ungherele Bagdadului. La înaltul comandament irakian se primi deodată o știre despre ascunzătoarea fugarului."

Și colonelul arătă apoi cum i-a luat urma, dar trădătorul scăpase din nou. Deodată zări o femeie îmbrăcată în „melaia" (un văl negru, cu care femeile irakiene își acoperă fața), care asemenea unei fiare turbate, cu ochii ieșiți din orbite, trăgea cu pistolul în mulțimea care îl încolțise. Cîteva focuri de pistol îl culcară la pămînt. „Mi-a fost imposibil să-i mai iau lețul mi-a spus el, căci poporul își făcea acum singur dreptate. Cetățenii Bagdadului pedepseau cu ultima mînie pe acest fiu de cîine, pe stîrvul căruia și-a scuipat disprețul un popor întreg". „Cîinele credincios al imperialismului și-a găsit moartea înfiamantă pe care o merita — declara în aceeași zi radio Bagdad. Moartea lui va răzbuna pe eroii noștri nemuritori, pe care călăul Said și complicii săi i-au executat. Blestemat să fie el și în infern, așa cum a fost pe pămînt".

Astfel și-a încheiat cariera Nuri Said, care s-a îmbuibat timp de 30 de ani din simbria plătită de spionajul englez, și din avutul poporului. Biografia lui nu este cu nimic mai prejos ca a altor spioni, alde Glubb Pașa și Lawrence, cu care a „lucrat" în-

zeci grosul profiturilor, care se cifrează la sute de milioane de dolari. Dar odată cu acest singe negru al pămîntului pe care trăiește în cruntă sărăcie un popor mic dar viteaz, imperialiștii i-au supt și singele lui roșu, singele fiilor lui.

Într-o zi, umblînd pe străzile Bagdadului, am intrat într-o librărie și am cerut o istorie modernă a poporului Irakului. Librarul m-a privit îndelung pe sub ochelari, mirat și poate nedumerit.

— O istorie a Irakului? Așa ceva nu există încă scris. Toate cărțile de istorie care au fost pînă la revoluție nu au nici o valoare, căci ele proslăveau monarhia hașemită și ne înfățișau pe englezi și americani ca „oameni buni". Dacă vreți însă, *ne-a spus librarul, cu care ne-am așezat la vorba,* puteți asculta această istorie a luptei și sufe-

rințelor poporului nostru în cei 40 de ani de stăpînire engleză, nu numai de la mine, ci și de la ceilalți irakieni care au învățat, odată cu laptele supt de la pieptul mamei lor, să-i urască pe impilatorii noștri. Poate că într-o zi nu prea îndepărtată — mi-a spus el în încheiere — veți putea citi cu adevărat istoria scrisă a poporului irakian.

Aflînd istoria trăită de acest popor am înțeles și mai profund de ce poporul irakian și-a pedepsit, în acea neuitată zi de 14 iulie, pe trădătorii săi încoronați sau neîncoronați, de ce le-a devastat palatele durate cu sudoarea și singele lui, de ce le-a făcut statuile una cu pămîntul, de ce și-au scuipat disprețul pe lețurile acestor monștri cu chip de om. Am înțeles de ce statuia generalului britanic Maude, simbolul invaziei britanice în Irak, care se înălța semeață în apropiere de ambasada britanică, s-a amestecat și ea cu cioburile statuiei regelui Feisal. Stăpîn și slugă, amîndoi s-au prăbușit în lada cu gunoi a istoriei, sub valul mîniei populare. Poporul nu uită și nu iartă niciodată pe dușmanii și călăii săi! La 14 iulie el a demonstrat că nu uită cum colonialiștii englezi i-au ocupat țara în 1918, promițîndu-i în chip mincinos independența, în timp ce guvernul englez se înțelesese cu cel francez să-și împartă țările arabe. Poporul irakian nu a uitat că trupele engleze au înecat în singe răscoala sa din 1920, îndreptată împotriva perfidiei imperialiștilor, care la conferința de la San Remo atribuiau Irakul Angliei, ca putere mandatară. El și-a continuat lupta împotriva opresiunilor astfel încît în 1930, în urma puternicii mișcări de eliberare, Anglia a trebuit să renunțe la mandatul său asupra Irakului

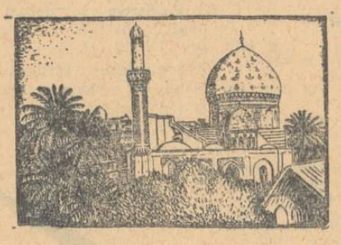

dar impunîndu-i în schimb un tratat înrobitor. În 1941 a avut loc o nouă răscoală populară, condusă de liderul opoziției antiengleze Rașid Ali Al Gailani pe care trupele engleze au înăbușit-o în singe după o luptă înverșunată de 30 de zile.

Pot fi oare uitate asemenea lucruri?

Pe urmele stăpînirii colonialiste britanice

Nicăieri poate, în alte țări din Orientul arab, urmele dominației coloniaaliste engleze nu sînt mai adînci și mai dureroase ca în Irak. „Dacă vreți să vedeți urmele dominației colonialiste britanice, — ne-au spus noii reprezentanți ai poporului irakian — nici nu e nevoie să mergeți la sate, ci mergeți doar la periferia Bagdadului. Priviți — ne-au spus fără reticențe reprezentanții autorităților. Priviți și scrieți despre cele văzute, ca să știe întreaga lume ce ne-au adus nouă colonialiștii englezi".

La marginea orașului ne-au întîmpinat mii de cocioabe, un spectacol jalnic, profund dureros, al mizeriei umane. Bordeie de lut mizere, pe care nu le-am mai întîlnit nicăieri în Orient, acoperite cu rogojini sparte prin care răzbate văpaia dogoritoare a zilei de vară și frigul tăios al nopților de iarnă. Iată cum trăiesc zeci de mii de ființe omenești, pentru care viața nu a însemnat decît necazuri nesfîrșite. Ceva mai departe se ascund palatele luxoase ale membrilor fostei monarhii și ale clicii lui Nuri Said.

Ne-am întors în oraș la miezul zilei, pe o căldură dogoritoare de august, de mai bine de 50 de grade. Vîntul fierbinte ne biciuia obrajii în acest oraș lipsit de verdeață, care în acele ceasuri din zi părea ca mort. Dar odată cu căderea serii, cînd văpaia mistuitoare mai slăbește, orașul se însuflețește brusc, iar forfota neobișnuită din labirintul de străduțe mici întortocheate, care reamintesc de vechiul Bagdad, dau o înfățișare cu totul nouă orașului. Mulțime de costume pestrițe, care se strecoară în umbra moscheilor, strigătele guturale ale negustorilor din Bagdad, care își laudă marfa, toate acestea dau o notă specific orientală Bagdadului. Am căutat zadarnic să găsesc atmosfera romantică a orașului din „O mie și una de nopți". Bagdadul de azi nu se deosebește cu nimic de alte orașe din Orient. Strada principală, Rașid Street, unde găsești tot felul de magazine numai cu mărfuri englezești foarte scumpe, unde se află și principalele întreprinderi comerciale și o altă stradă paralelă, Strada Eliberării, (fostă Gazi), acesta este tot centrul orașului. Șiruri de mașini moderne se scurg greoi pe străduțele înguste, cu case de lemn, care trosnesc de căldură, amintind de vechiul oraș al califilor. Uneori cîte o furtună de nisip întunecă întreg orașul, valurile de nisip șerpuind într-un iureș nebun în acest labirint de străduțe.

Cîndva Bagdadul a fost renumit pentru moscheele și monumentele sale. Întemeiat în secolul VIII de către califul Mansur, din dinastia Abasizilor, Bagdadul a fost un important centru cultural și comercial al lumii arabe. El a atins apogeul în timpul califului Harun Al Rașid, despre care circulă și azi numeroase legende. Aci se întîlneau filozofi, savanți, doctori, poeți din întreaga lume civilizată de pe atunci. Pe acea vreme, cele două milioane de locuitori ai Bagdadului duceau o viață plăcută. Azi, cei peste 500.000 de locuitori ai Bagdadului (dacă socotim și periferia, aproape un milion), duc o viață searbădă. Nu există teatru în Bagdad, ci doar cîteva cinematografe, care prezentau filme americane de duzină. Din Bagdadul străluciitor au mai rămas moscheile sale splendide, ca renumita moschee Mirjan din secolul VIII, care îți încîntă ochiul prin puritatea liniilor arhitecturale și a coloritului original, sau moscheea Kadimain din secolul XIV. Un amănunt semnificativ mi-a atras atenția, și anume că nicăieri în Bagdad nu am văzut vreo firmă scrisă în arabă, ci doar în engleză. Urmele dominației colonialiste engleze sînt proaspete și aci. Deosebit de pitorească pentru călătorul străin este atmosfera din bazar, unde forfotește multă lume, dar sînt puțini cumpărători. Vă-

Spre „Oaza majestății sale"

Am părăsit în zori Bagdadul, plecînd spre Habbania, cea mai mare bază britanică din Orientul Mijlociu, care se află acum sub controlul armatei irakiene. Trecem pe lîngă o plantație de curmali care sînt o adevărată binefacere la marginea deșertului dezolant și monoton din apropiere. Printre palmieri se ascund mizere căsuțe țărănești, din lut ars, acoperite cu paie și atît de scunde, încît stînd în picioare, poți privi peste ele. Nu lipsește de aici clasicul animal de povară din Orient — cățărul. Ceva mai departe, țăranii irakieni, care au cel mai scăzut nivel de trai din Orientul Arab, lucrează la cîmp, cu picioarele înglodate în mîlul roditor, care dă viață acestei cîmpii, prin mii de canale de irigație. Guvernul revoluționar a început să ușureze treptat traiul țăranilor.

Am intrat în regiunea deșertului. Soarele, stăpînul absolut al pustiului, începe să ne săgeteze cu razele sale de foc. Firele de nisip sticlesc în bătaia soarelui ca mii de diamante sfărîmate, de-ți fac ochii. Undeva, la orizont, se mișcă agale siluetele cămilelor, singura bogăție a sărmanilor beduini, care rătăcesc din loc în loc în căutarea hranei. Trecem după cîtva timp și peste Eufrat, fratele geaman al Tigrului. Ofițerii și soldații de la bariera podului ne cer acte de identitate și ne salută prietenoși, văzînd că sîntem romîni, făcîndu-ne semn că putem să ne continuăm nestingheriți drumul...

De după niște dealuri sterpe, răsare în fața noastră o adevărată oază în inima deșertului. Este Habbania, baza militară britanică denumită de cineva în chip ironic „oaza majestății sale britanice". Intrăm pe alei asfaltate, răcorite de umbra legănată a palmierilor. Mi se pare curios să zăresc scris pe o firmă: „Cinema Astra", apoi cîteva cluburi și nu mai puțin de trei biserici în stil anglican! Împreună cu noi au mai sosit aici și trei ziariști de la B.B.C. **(Postul de radio Londra).** După ce trecem pe la sediul comandamentului irakian aflat aici, stăm de vorbă cu colonelul de aviație britanic Edwards, fostul comandant al bazei și cu adjunctul său, colonelul Forth, care ne răspunse la unele întrebări.

— Sînteți tot din partea ziarelor britanice? — mă întreabă el.

— Nu, ne grăbim noi să răspundem, sîntem din Romînia.

— Ah, din Romînia, exclamă el.

Se pare că acest cuvînt i-a provocat un fel de surpriză. Nu știu însă dacă o surpriză prea plăcută! Colonelul Forth ne răspunde sec, ca un automat, atunci cînd îl întrebăm ce părere are despre situația politică, cum se simte aici, etc.

— Sînt militar, nu am nici o opinie. Nu știu ce se va întîmpla. Aceasta este treaba guvernului majestății sale. N-am primit instrucțiuni. N-am contact cu lumea exterioară. Irakienii se poartă corect cu noi.

După cum vedeți, ofițerii „majestății sale", nu sînt prea vorbăreți, și la prima vedere n-ar avea nici opinii. Am înțeles din primele sale răspunsuri că colonelul Forth ocolește adevărul de care-i este teamă.

Am văzut însă alte lucruri pe care nu era nevoie să ni le spună colonelul Forth. Am văzut că ofițerii „majestății sale", odinioară atotputernici la bazele de la Habbania, sînt azi stinghe-riți și cam plouați, nu mai au curajul să te privească în ochi cu aceeași aroganță, cum s-ar fi manifestat desigur în alte împrejurări, eleganții și mîndrii ofițeri din „Royal Air Force". Stinghe-riți și încolțiți, aceasta este imaginea pe care mi-au lăsat-o ofițerii britanici pe care i-am văzut la această bază.

Trecuse de miezul zilei, cînd ne întorceam și soarele ne săgeta cumplit prin geamurile mașinii, pe care le închisesem pentru a ne apăra. După un sfert de oră de drum, simțeam hainele ude pe noi. Nisipul din jur ne trimitea valuri de fierbințeală, care ne provocau dureri de cap și ameteli. Despertul pe care-l străbăteam în goană, cu 130 km pe oră, părea o mare sclipitoare de culoare gălbuie, nedefinită, ce se întindea pînă departe, sub negura arzătoare. La capătul soselei și spre marginea cîmpiei, vedeam cum se adună deodată șiroaie de apă, cum se contopesc într-un lac nesfîrșit. Privirea ni se îngreuna și ne străduiam să înțelegem ce se întîmplă, dar marginea apei fugea mereu spre orizont. Era mirajul pustiului, care înșeală simțurile călătorului obosit și însetat. Gura ni se usucase de arșiță și ne gîndeam la apa cu gheață ce ne aștepta la Bagdad, ca la unica salvare. Odinioară, pe aci era drum de caravane. Cine știe cîți călători însetați, amețiți de văpaia dogoritoare a pustiului și de mersul legănat al cămilei, nu vor fi căzut cu adevărat pradă acestui miraj! Din loc în loc, zăream arbuști pipernicîți de tamarisc, și apoi iarăși pustiul înfiorător de solitar și monoton. Cît de aspră trebuie să fie viața beduinilor și a celorlalte populații nomade care rătăcesc pe aceste meleaguri! Aspră trebuie să fie și firea acestor oameni, care dincolo de bariera deșertului pe care îl vedem, duc o luptă înverșunată cu nisipurile înșelătoare. Scăpăm treptat de monotonia deșertului și intrăm din nou în Bagdad pe înserate, cînd lumea începe să-și scoată culcușurile în balcoane și pe acoperișuri, nemai putînd suporta căldura sufocantă care se acumulează din timpul zilei.

Babilon 1958

Acest titlu nu este o ficțiune, ci Babilonul însăși, așa cum l-am văzut cu săptămîni în urmă. Vechea cetate zace undeva între nisipuri, singuratecă și tăcută, nu departe de Bagdad. Trecem cu mașina pe lîngă zidurile exterioare ale vechii cetăți și pătrundem pe un drum interior pînă în inima Babilonului. Intrăm într-un mic muzeu sărăcăcios și neglijat de vechiul regim, unde găsim doar cîteva machete și fotografii învechite. Ghidul ne conduce bucuros pe ruinele Babilonului, care se întind la picioarele noastre. Iată aci strada Procesiunilor, a lui Nabucodonosor, care se temină la poarta Ișter, o alee largă, decorată cu picturi murale din ceramică arsă. Piesele cele mai importante au fost luate de aci de arheologi străini și ele se află pe undeva prin marele muzee din Occident. Ghidul ne arată în stînga noastră niște ziduri boltite în ruine. Aci erau odinioară grădinile suspendate din Babilon, una din cele șapte minuni ale lumii. Azi niște ruini părăginite. Puțin mai departe se află ruinele palatului de sud și al palatului principal. Aci, în palatul de sud, se vad rămășițe din sala tronului, unde o mînă nevăzută — spune legenda — pecetluia soarta ultimului rege al Babilonului, regele Baltazar, aflat la ultimul lui ospăț și ultima orgie, scriind cuvintele profetice „Mane, tekel, fares" (numărat, cîntărit, împărțit), cuvinte ce apăreau pe zidurile sălii tronului în timp ce regele Cirus al perșilor invada Babilonul.

La nordul porții Ișter se ridică în fața noastră statuia masivă din piatră neagră a „leului din Babilon", care sfîșie cu ghearele sale puternice o femeie nudă. Rătăcim printre ruinile acestei lumi de mult apuse și ne întoarcem din nou pe strada Procesiunii. Cu trei milenii în urmă Babilonul cunoștea o viață înfloritoare, care a durat timp de două secole. În Babilon și-a scris Hamurabi faimosul său cod de legi, aci a domnit victorios Nabucodonosor, aci avea să ajungă și să moară mai tîrziu și temerarul cuceritor al lumii antice, Alexandru cel Mare.

Babilonul și-a lăsat amprenta sa puternică în istoria omenirii. Azi, în anul 1958, ruinele vechii cetăți ne privesc mute și singuratice. Ghidul ne conduce ceva mai departe și ne arată un șanț imens, umplut cu apă, în apropierea căruia se află niște copii cu oale. Aci ne spune el, era Turnul Babel. Nu vorbiți, ca să nu vi se încurce limbile — glumi el.

Ne întoarcem la Bagdad, reținînd impresiile și amintirile deșteptate de această vizită, dîndu-ne seama cît de bogată este cultura acestui popor dintre cele două ape, legatarul civilizației mesopotamice, stăpînul cetăților Babilon, Ur, Ninive, care-și înalță și azi cu fală zidurile lor milenare — popor pe care au venit să-l „civilizeze" colonialiștii.

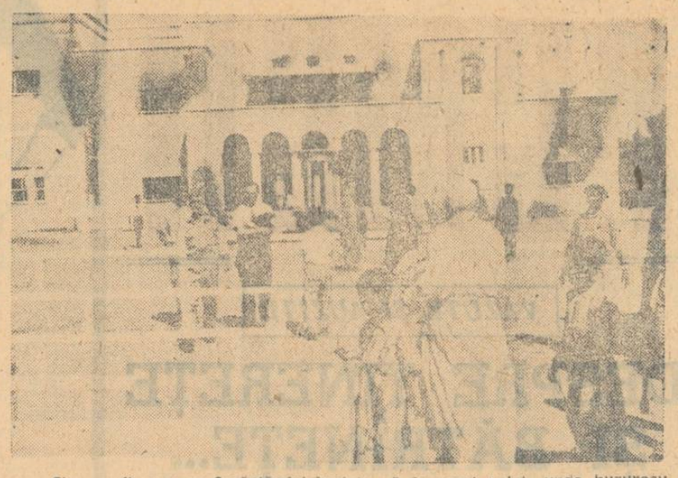

Cine ar fi spus cu 3 săptămîni înainte că în acest palat, unde huzureau regele Feisal și regentul Abdel Ilah, poporul va trona azi el însuși?

Allo București! Aici radio Bagdad!

Cu aceste cuvinte ne-am adresat într-o seară de la postul de radio Bagdad ascultătorilor noștri din București. Prin bunăvoința gazdelor de la radio Bagdad, transmiteam cîteva știri din Irak, în limba română, pentru țara noastră. Crainica ne-a anunțat ascultătorilor străini în limba engleză și ne-a poftit apoi la același microfon de unde cu trei săptămîni înainte, poporul irakian afla că lanțurile robiei sale au căzut. Am privit acest gest ca o manifestare de prietenie și de

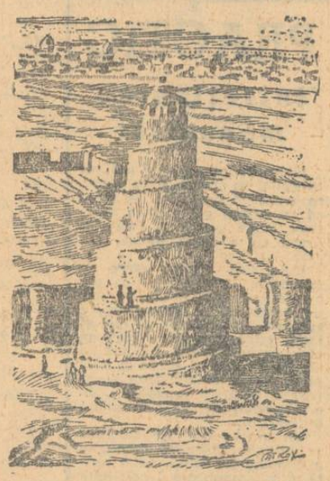

prețuire din partea prietenilor noștri irakieni, care ne-au permis să rostim primele cuvinte românești în același loc istoric. Auzind pentru prima dată limba noastră, funcționarii de la magnetofonul de înregistrare, care se adunaseră în sala din fața studioului, ne zîmbeau încurajator, făcîndu-ne semn să continuăm. Mi se părea tare neobișnuit să ne auzim vorbind de la radio Bagdad! Ne-am amintit atunci de cuvintele pe care ni le spusese în aceeași zi generalul Kassem, președintele Consiliului de Miniștri al Irakului, care exprimînd sentimentele nobile și prietenești ale poporului irakian, devenit azi liber, ne declara că acum, după răsturnarea vechiului regim, relațiile dintre Republica Irak și R.P.R. vor fi cordiale și prietenești. Aceste cuvinte ni le-a spus nu numai primul ministru, ci mulți oameni politici din Irak, de diferite nuanțe, care au acordat o deosebită atenție dezvoltării legăturilor de prietenie și de colaborare dintre cele două țări ale noastre. Aceste cuvinte le-am auzit rostite și de oameni simpli din Irak, bucuroși că pot să ne cunoască și să ne vorbească, fără a se mai ști urmăriți și terorizați de sîngeroasa poliție secretă a lui Nuri Said. Nenumărate au fost dovezile de simpatie și prietenie ale irakienilor liberi față de poporul nostru, față de toate celelalte țări socialiste. Și azi îmi răsună în urechi aplauzele entuziaste cu care ne-a salutat la plecare tineretul de la un centru de înscriere de voluntari pentru mișcarea de rezistență din Bagdad, cînd au aflat că sîntem romîni. Și azi simt încă căldura strîngerilor de mînă plină de efuziune cu care ne-am despărțit de noii noștri prieteni, care ne-au cerut să nu-i uităm și să le trimitem cît mai multe vederi din București și știri despre succesele poporului nostru. Atunci cînd popoarele vor să se cunoască, nimeni nu le poate opri! Nu au putut face acest lucru nici imperialiștii americani și englezi, care au adus armate întregi și armament în Liban și Iordania, pentru a intimida curajosul popor irakian, — poporul care a dovedit că nu se teme de monstruosul colos imperialist, căci el știe că alături de el se află popoarele lumii și în primul rînd țările socialiste. Poporul irakian nu uită că țările socialiste au fost primele care au stat alături de el în ceasurile grele de după revoluție, recunoscînd cele dintîi noul guvern revoluționar. El a ținut să-și manifeste aceste sentimente de recunoștință nu numai prin cuvintele călduroase ale generalului Kassem, care ne-a subliniat acest ajutor prețios, ci și prin primirea caldă, entuziastă, pe care ne-au făcut-o și care ne-a însoțit în șederea noastră în Irak. Urmaș al poporului străvechiului Babilon, poporul irakian a scris cu litere de foc pe zidurile nevăzute ale propriei sale Bastilii, ridicată de imperialiști, pe zidurile palatelor lui Feisal și ale lui Nuri Said, aidoma ca pe vremea regelui Baltazar, cuvintele profetice: „Mane, tekel, fares".

Și această profeție s-a împlinit la 14 iulie.

Al. GHEORGHIU

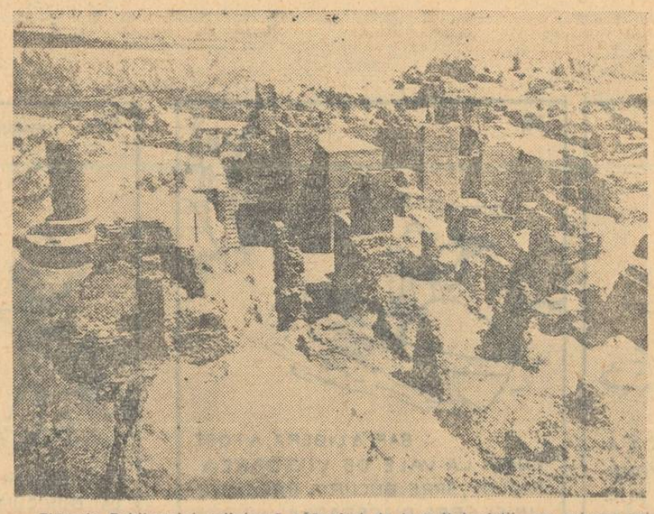

Zidurile Babilonului, odinioară răsunînd de tumultul vieții, ne privesc azi mute și singuratece...

PAGINA FEMEII

VĂZUTE ŞI AUZITE

DESPRE TINEREŢE ŞI BĂTRÎNEŢE...

Fără îndoială, există o vîrstă obiectivă, de necontestat, consemnată în certificatul de naştere, dar tot fără îndoială nu toţi oamenii de aceiaşi vîrstă sînt deopotrivă de tineri sau deopotrivă de bătrîni. Nu toţi oamenii, de pildă, îşi pierd din simţul auzului sau al vederii la împlinirea aceluiaşi număr de ani — nu tuturor oamenilor li se îngreunează şi li se încetineşte mintea la aceeaşi vîrstă; unii rămîn, în ciuda deceniilor care s-au adunat, cu toate aceste facultăţi întregi, nestinse, nealterate; unii simt mizeriile degradării fizice cu totul prematur, ceea ce ne îndreptăţeşte să spunem că la aceeaşi vîrstă, unii îmbătrînesc foarte tîrziu, iar alţii prea devreme. Iată de ce nici nu pot răspunde cu o simplă şi uscată cifră la întrebarea: la ce vîrstă trebuie socotită bătrîna o femeie? Iată de ce, în loc de cifre mai mult sau mai puţin aproximative, voi folosi exemple menite a duce la concluzii aproape exacte pentru stabilirea vîrstei la care o femeie mai are dreptul de a se considera tînără sau, dimpotrivă, trebuie să înţeleagă — vai! ceea ce nu este întotdeauna prea uşor de înţeles...

★

Acolo unde lucrează de cîţiva ani, ea este prima în fiecare dimineaţă care intră pe poartă; nu i-a luat-o încă nimeni înainte, niciodată. În fiecare zi vine la lucru cu aceeaşi rîvnă: de a se lua întîi şi întîi la întrecere cu propriile ei puteri, de a şi le depăşi, de a munci azi mai bine decît ieri. Şi pentru că la capătul fiecărei zile îşi poate spune cu mulţumire: am izbutit. Am fost din ce în ce mai sprintenă, mai iute, mai ageră, mai atentă, mai dibace, mai capabilă. Toate acestea dovedesc că azi facultăţile şi forţele ei sînt în progres faţă de ieri şi deci, cu deplină dreptate, îşi poate spune: azi sînt mai tînără decît ieri.

Iat-o deci întinerind pe această femeie, pentru care activitatea pusă în slujba societăţii este o condiţie şi un primat al existenţei ei, în timp ce o altă femeie, de aceeaşi vîrstă, dar care trăieşte fără participare la tot ceea ce se petrece în jurul ei, fără dorinţe, fără necesitatea sufletească şi morală de a-şi da şi ea contribuţia, veşteşte, îmbătrîneşte înainte de vreme, fiindcă nimic nu usucă, nu stinge viaţa dintr-un om, mai mult şi mai repede decît lenea de a trăi în pas cu cei care merg înainte.

Şi atunci, cum pot fi socotite de aceeaşi vîrstă, deşi anul naşterii lor este acelaşi, aceste două femei? Cum s-ar putea spune despre prima că nu este o fiinţă plină de tinereţe, cînd nu rămîne niciodată deoparte, ci dimpotrivă, este prima gata să intre în colectivul care a pornit o acţiune de folos obştesc — şi ea este întotdeauna aceea care atunci cînd i se cere ajutorul nu pregetă a-l da şi nimic nu i se pare prea greu de dus pînă la capăt şi tot ea este aceea care ştie să-i însufleţească şi pe cei din jurul ei, cu dragostea ei de muncă, cu optimismul, cu voioşia ei. Dar cum s-ar putea spune despre cealaltă că nu este bătrînă cînd nimic nu-i este mai preţios decît să-şi conserve, să-şi apere comoditatea, marea ei comoditate, făcută din egoism, din egocentrism, din indiferenţă?

Iată de ce spun că nu cu o precisă, dar inexpresivă cifră se poate răspunde la întrebarea: la ce vîrstă începe bătrîneţea pentru o femeie?

Sidonia DRAGUŞANU

PRACTIC

Întreţinerea mănuşilor

Mănuşile glacé albe nefiind lavabile, se îmbracă pe mînă, se umezesc cu lapte, se freacă cu săpun pe locurile murdare şi se usucă în cele din urmă cu o cîrpă moale, curată.

Cînd sînt într-o stare de murdărie mai mare se pot introduce mănuşile într-un vas de porţelan, care se umple cu benzină (de preferat neofalină), tetraclorură de carbon, eter, se acoperă şi se lasă să stea o oră. După aceea se scot pe o cîrpă moale albă şi se freacă locurile murdare cu un tampon de vată înmuiată în benzină.

Un efect bun de curăţire se obţine frecînd mănuşile îmbrăcate pe mînă, cu o pastă din magnezie calcinată (oxid de magneziu) şi neofalină. Dacă mănuşile nu sînt prea murdare, se curăţă uşor cu miez de pîine, căruia i se adaugă eventual puţină magnezie calcinată.

Mănuşile glacé decolorate. Întrucît acestea de asemenea nu sînt lavabile, se îmbracă pe mînă, iar locurile murdare se curăţă cu un tampon de pînză albă, care se înmoaie repetat într-un amestec de benzină (sau neofalină) şi esenţă de terebentină. După aceea mănuşile se spală cu benzină curată într-un lighian şi apoi se freacă cu o cîrpă albă, curată, pînă cînd se usucă complet.

Ştiaţi că...

...urcatul scărilor necesită un consum de energie de şapte ori mai mare decît mersul pe teren drept şi de două ori mai mare decît pedalatul rapid pe bicicletă?

...viteza medie cu care sîngele este pompat de inimă în corp este de 15 centimetri pe secundă?

...urşii polari, cînd stau la pîndă în apropierea prăzii, îşi acoperă în mod instinctiv nasul negru cu laba albă, pentru a se distinge cît mai puţin din decorul imaculat al regiunilor arctice?

Rochiţe de stofă pentru toamnă

Iată trei modele simple. Prima „home-spun", cu guler rotund, terminat cu o bantă albă de pichet. A doua, gen şcoliriţă, din material vărgat cu guler mare de pichet alb. A treia, din pepit, gen bolero, cu platca de la gît cu punctele oblice şi cu doi nasturi mari.

Desene de Tantzi PFENNINGS

15 minute de gimnastică

Programul nr. 6 pentru menţinerea proporţiilor corpului în limite normale

Abdomenul, fesele şi şoldurile sînt regiunile cele mai expuse deformării prin îngrăşare, întrucît sînt regiuni care intră mai puţin în mişcare în viaţa de toate zilele. Pentru a evita depunerea grăsimii, vă recomandăm programul de mai jos.

Mers pe loc; mers pe vîrfuri cu ridicarea genunchilor la piept; alergare pe loc.

1) Rotări de braţe în ambele sensuri de 20 de ori.

2) Stînd cu partea dreaptă spre masă, mîna dreaptă sprijinită, mîna stîngă pe şold: descrierea unui cerc mare cu piciorul sting în ambele sensuri. Acelaş exerciţiu schimbînd poziţia şi piciorul.

Exerciţiul nr. 2

(Cercul, la început mai mic apoi din ce în ce mai mare).

De 15 ori cu fiecare picior.

3) Stînd cu picioarele depărtate, mîinile pe creştet: îndoirea trunchiului spre stînga (1,2) spre dreapta (3, 4).

De 10 ori.

4) Stînd, mîinile prinse de marginea scaunului, mesei etc.: îndoirea genunchilor pînă la atingerea călcîielor cu şezuta (1); revenire în stînd cu aruncarea puternică a piciorului stînd întins înapoi (2).

De 15 ori cu fiecare picior.

5) Culcat pe spate, braţele pe lîngă trunchi: ridicarea trunchiului în şezînd şi aplecarea lui peste picioare (1); revenire (2).

De 15 ori.

6. Culcat pe partea stîngă, genunchiul sting îndoit, piciorul drept sub şifonier, birou, fotoliu, etc.; braţele la piept: ridicarea trunchiului la verticală (1); revenire (2). Acelaş ex. din culcat pe partea cealaltă.

(La ridicarea trunchiului nu vă răsuciţi cu faţa în sus, rămîneţi culcat pe o parte). De 10 ori pe fiecare parte.

7) Culcat cu faţa în jos, bărbia sprijinită pe braţe: forfecarea picioarelor. De 30 de ori.

8) Culcat pe spate, pe masă, cu picioarele atîrnînd în afara mesei: Forfecări mari de picioare.

(Picioarele vor depăşi cît mai mult în sus şi în jos, planul mesei). De 20 ori.

9) Ghemuit: săritura cît mai înaltă, cu închiderea trunchiului şi a picioarelor, în aer (1); revenire în ghemuit (2). De 15 ori.

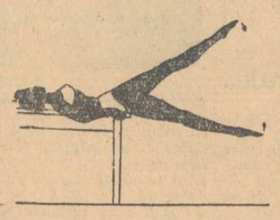

Exerciţiul nr. 8

Mers liniştitor, inspirînd adînc pe nas (de-a lungul a 2 paşi), expirînd forţat pe gură (de-a-lungul a 2 paşi).

Respiraţi după fiecare mişcare, punînd accent pe expiraţie.

Prof. El. MARINA şi prof. I. RADOVICI

Exerciţiul nr. 7

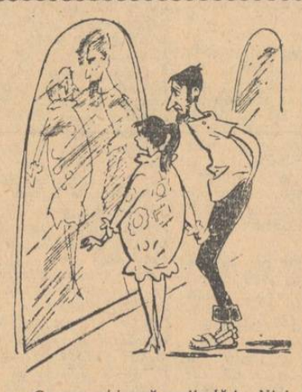

— Ce caraghioasă oglindă! Nici nu te mai recunoşti în ea!!!

Desen de B. ARTIN

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

22—28 SEPTEMBRIE

— Roşii umplute cu maioneză şi legume; vinete cu brînză, la cuptor; plăcintă cu prune.

— Ciorbă de cartofi şi fasole verde; dovlecei umpluţi cu miezul lor; struguri

— Carote soté, cu crochete de griş; biftec cu cartofi şi salată; compot.

— Crap la cuptor; budincă de iofca cu carne; struguri.

— Vinete împănate; chiftele de cartofi, cu ardei copţi; fructe.

— Brînză cu smîntînă; friptură la cuptor, cu sos de roşii; tarte cu struguri.

— Supă de găină; rasol de găină cu mujdei de usturoi; mere în aluat.

Crap la cuptor

Alegeţi un crap potrivit de mare, atît cît să încapă numai bine în tavă. După ce îl curăţaţi de solzi, tăiaţi capul, despicaţi peştele în două şi-i daţi sare. Îl aşezaţi în tavă, peste un strat de felii de roşii curăţate, 2 ardei tăiaţi rotocoale, puţin cimbru şi usturoi tocat. Deasupra se pune iarăşi un strat de felii de roşii, ardei şi usturoi. Se presară sare şi un praf de piper, şi se toarnă jumătate ceaşcă de ulei.

Se dă la cuptor, la foc potrivit. Cînd este aproape gata, se presară pătrunjel verde tocat.

Se serveşte după ce s-a răcorit.

Capul de peşte îl fierbeţi şi faceţi o ciorbă gustoasă, cu zarzavat, verdeaţă şi puţin orez.

Dovlecei umpluţi cu miezul lor

Se aleg 4—5 dovlecei mijlocii. Se rad şi se taie în patru, întîi în lat, apoi fiecare bucată în două, în lungime. Se opăresc în apă clocotită cu sare, se scurg, iar cînd s-au răcorit, fiecare sfert se scobeşte înăuntru. Miezul se toacă împreună cu o felie de pîine muiată şi stoarsă, şi o ceapă prăjită. Se adaugă un ou, o lingură de făină, sare şi verdeaţă tocată. Cu această compoziţie se umplu sferturile de dovlecei şi se aşează, punînd şi o lingură de untură, într-o formă rezistentă la foc. Se dau la cuptor şi cînd încep dovleceii să se rumenească, se toarnă împrejur un sos de roşii, care se pregăteşte astfel: se fierb roşiile, se trec prin sită şi se amestecă cu puţină făină, sare şi o linguriţă de zahăr. Se ţin încă o jumătate de oră la cuptor, pînă sînt dovleceii fragezi de tot.

Zarzavat de supă conservat pentru iarnă

În bucătărie nu ne putem lipsi de zarzavat. Zilnic avem nevoie fie la supe, la ciorbe, sau la unele mîncăruri. De aceea e practic să avem în casă un preparat făcut dintr-un amestec de zarzavaturi şi legume, care se poate păstra pe iarnă. Acesta nu numai că înlocuieşte cu folos morcovul şi pătrunjelul, dar completează şi îmbunătăţeşte gustul multor supe şi ciorbe, şi chiar al unor mîncăruri ca: ardei umpluţi cu orez, sarmale cu orez, tocane şi altele.

Iată cum se prepară:

Se curăţă şi se spală: 1 kg. de morcovi, 500 gr. ceapă, 500 gr. roşii, 250 gr. păstîrnac sau pătrunjel, 2 ţeline mijlocii, 2 ardei graşi, 1/2 varză mică, 1/2 conopidă mică şi 2 căţei de usturoi. Se taie tot zarzavatul în bucăţi mici şi se trec apoi prin maşina de carne. Se amestecă cu 250 gr. de sare şi se pune în borcane, apăsînd cu lingura ca să nu rămînă goluri, iar deasupra se toarnă ulei de un deget, care serveşte drept izolant. Se leagă cu celofan şi se păstrează la rece.

Înainte de a-l da întrebuinţare, se scurge uleiul de deasupra şi se foloseşte punînd cîte o lingură din acest amestec la un litru de apă.

Sanda MARIN

MEDICUL VĂ SFĂTUIEŞTE

MICA M.: 1) Trichocephalus trichiurus este un vierme albicios, lung de 5—7 cm. Infestarea se face prin pătrunderea în tubul digestiv, odată cu alimentaţia, a ouălelor de tricocephal. Cele mai eficace medicamente sînt, pe lîngă cele luate de dvs., esenţa de Chenopadium şi Thimolul. 2) Revedeţi colecţia „Magazin". Veţi găsi la rubrica „Medicul vă sfătuieşte", precum şi la „Colţul cosmeticianei", răspunsul care vă interesează.

J. ELENA, comuna Tuzla, regiunea Constanţa: Desigur că durerile de cap şi cele de urechi de care suferiţi pot fi tratate. Sîntem convinşi că în urma unui tratament adecvat vă veţi simţi mult mai bine. Pentru aceasta este însă absolut necesar un examen de specialitate complet, într-un serviciu O.R.L. Vă rugăm să ne mai scrieţi.

IOAN NASSWETTER — Cluj: 1) Disheratoza foliculară se manifestă prin apariţia pe tîmple, bărbie, git, epigastru, regiunea ombilicală, pe faţa externă a antebraţelor şi coapselor, pe regiunile palmo-plantare, etc. a unor ridicături circumscrise — denumite papule, care sînt uscate, acoperite de o crustă brună sau cenuşie. Erupţia este în general simetrică şi regională. Tratamentul trebuie urmat sub supravegherea unui medic specialist şi este următorul: Röentgenterapie locală: Pomezi cu acid salicilic şi rezorcină 5—10%; Vitamina A pe cale bucală, timp mai îndelungat.

B. I. — Bucureşti: Vă recomandăm salicilatul de sodiu, aspirina, piramidonul, infiltraţii locale cu novocaină 0,50 la sută, Vitamina B şi D, raze ultrascurte, roentgenterapie. Tratamentul balnear la Herculane, Techirghiol, Pucioasa, vă poate fi de asemenea folositor. Desigur că tratamentul trebuie făcut sub supraveghere medicală.

CRENGA MARIETA — comuna Grindu, raionul Urziceni: În criza dureroasă a colecistitei, regimul dietetic va fi la început compus din ceaiuri, siropuri, zeamă de fructe sau de compot, limonadă, supe slabe — toate în cantităţi foarte mici. Treptat, pe măsură ce tulburările se ameliorează, se pot introduce în alimentaţia bolnavului orez, griş, legume fierte, paste făinoase, brînză de vaci dulce, carne slabă fiartă sau la grătar, peşte slab. Regimul va conţine multe vitamine. Se vor evita următoarele alimente: mezeluri, conserve, carnea grasă, peşte gras, brînzeturile fermentate, ceapa, castraveţii, varza, condimentele, băuturile alcoolice, mîncărurile cu sosuri grase.

GETA N — Bucureşti: În legătură cu transpiraţia am dat numeroase sfaturi pînă în prezent. Vă rugăm să consultaţi colecţia revistei noastre. Idem pentru keratoderma plantară.

LANY — Chitila: Credem că scăderea memoriei dvs. şi oboseala pe care o acuzaţi, sînt în mare măsură urmările eforturilor dvs. depuse pentru a vă pregăti bine la examen. Nu este cazul să luaţi vreun medicament. Odihna, mişcările în aer liber, precum şi o alimentaţie bună, vă vor restabili în curînd.

Dr. B. PAUL

CURIERUL LAUREI

DELIA-LOCO: Studentă fiind, s-a căsătorit cu un student. Şi ea şi el bursieri. Cu multă dragoste, cu tot atîta elan şi cu mijloacele pe care le aveau, au întemeiat un cămin. După un an de zile soţul s-a lenevit la învăţătură, a început să-şi neglijeze studiile. Motivul: o dragoste nouă în viaţa lui. Delia, aflînd despre toate acestea, a hotărît să divorţeze; a şi avut loc prima înfăţişare, la care însă soţul s-a prezentat pentru a declara că nu este de acord să se despartă de Delia, deşi la intentarea acţiunii ea l-a consultat şi el n-a făcut nici o obiecţiune. De curînd chiar, el s-a înapoiat în domiciliul conjugal, de unde plecase la cererea Deliei. Delia s-a convins în investigaţiile făcute că el a rupt legătura lui cea nouă.

„Totuşi — mi-am pierdut încrederea în el — scrie Delia — şi nu-l pot ierta atît de uşor, nici că a pierdut prosteşte un an de studiu, neprezentîndu-se la nici un examen. În ceea ce priveşte dragostea mea pentru el — n-a rămas nici ea chiar întreagă, în urma acestei experienţe — s-a cam redus la jumătate din ceea ce a fost!".

În condiţiile acestea Delia se întreabă dacă să dea mai departe curs acţiunii de divorţ, ori să se lase înduplecată de stăruinţele soţului ei pentru reluarea bunelor relaţii.

...Aşadar, escapada sentimentală a soţului Deliei s-a soldat cu pierderea unui an de învăţătură, ceea ce este într-adevăr o pagubă serioasă; nici timpul pierdut nu se mai întoarce!

Cred însă că şi Delia are o mică parte de vină în faptul că soţul ei şi-a neglijat studiile. După părerea mea Delia, ca o bună tovarăşă, ar fi trebuit să depună mai multă stăruinţă în această direcţie, ar fi trebuit să urmărească mai atent — trecînd peste chestiuni personale de orgoliu — felul cum se ocupă de studii soţul ei şi să nu-l lase să ajungă la un rezultat atît de regretabil.

Poate că şi datorită unor neglijenţe ale ei sau unei indiferenţe, poate datorită neintervenţiei ei la timp — el nu s-a întors mai devreme de pe drumul greşit pe care a pornit.

Reflectînd la toate acestea, Delia îşi va spune poate că trebuie să-i fie un îmbold la învăţătură soţului ei şi că se cuvine să fie mai sensibilă la căinţa lui, mai receptivă la stăruinţele lui de a se stinge acţiunea de divorţ introdusă.

LAURA

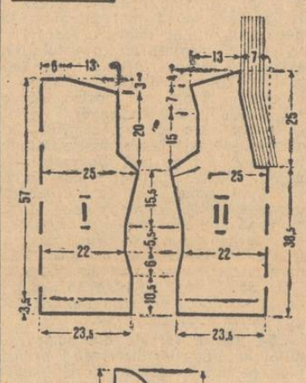

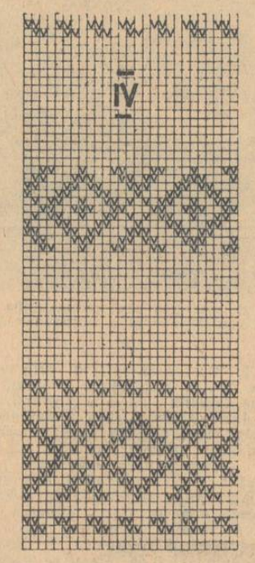

Pulover cu mîneca trei sferturi

Se tricotează cu: un rînd pe faţă, un rînd pe dos. Bentiţa din jurul gîtului se tricotează: un ochi pe faţă, un ochi pe dos.

Alăturăm schiţa tiparului: I) reprezintă jumătate spate; II) reprezintă jumătate faţă; III) reprezintă jumătate mînecă.

Pentru cei ce ştiu să împletească în două culori, alăturăm schema modelului IV. Iar cei care nu ştiu, vor broda pe deasupra jerseului, aşa cum am arătat în numerele trecute.

TORTUL DE CIOCOLATĂ

POVESTIRE PENTRU CEI MICI

de Pascal RADULESCU

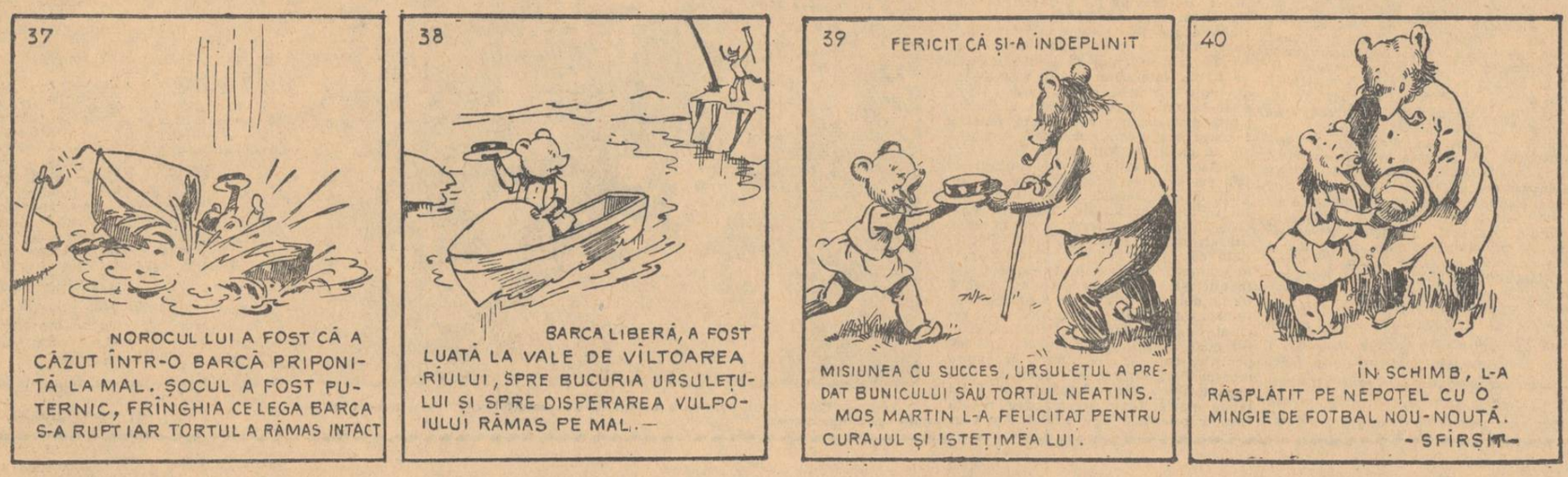

COLŢUL COSMETICIANEI

Pentru proprietăţile sale active, pentru faptul că hidratează pielea în mod deosebit, o hrăneşte, o moaie şi o catifelează, castravetele are multiple întrebuinţări în cosmetică. În afară de aceasta, castravetele — folosit, după cum veţi vedea, în diferite moduri — are marea calitate de a putea fi util tuturor felurilor de piele.

Zeama de castraveţi trebuie pregătită din vreme şi conservată bine, deoarece cu ajutorul ei se poate prepara laptele gras de castraveţi, care este bun pentru femeile cu ten uscat, loţiunea de castraveţi care e indicată celor cu ten gras, precum şi o excelentă cremă de demachiat, făcută numai din grăsimi animale şi la care se adaugă acest suc.

Pentru a prepara zeama de castraveţi se procedează în felul următor: se iau castraveţi mari, bine copţi, îngălbeniţi chiar, se curăţă de coajă, se dau prin maşina de tocat carne sau pe răzătoare, se strecoară printr-un tifon şi se filtrează apoi prin hîrtie de filtru sau vată. Pentru a nu se altera, se adaugă la 4 pahare de zeamă, un pahar de alcool de 90 grade. Lichidul astfel obţinut se pune în sticle perfect închise, etichetate şi care se ţin într-un loc răcoros.

Componenţa laptelui de castraveţi este următoarea: 1 litru zeamă de castraveţi; 150 gr. ulei de parafină pentru uz intern; 40 gr. tinctură benzoe; 1 albuş de ou.

Iată cum se procedează:

Într-un vas de porţelan sau de faianţă, bine spălat şi şters, se bate tare albuşul de ou, care se amestecă apoi cu uleiul de parafină, turnat puţin cîte puţin. Se picură încet tinctura benzoe, amestecînd mereu şi la urmă se adaugă zeama de castraveţi, preparată după indicaţiile de mai sus. Întreaga compoziţie se bate energic cu o furculiţă, apoi se pune în sticle curate şi perfect uscate şi se păstrează într-un loc răcoros şi bine aerisit.

Cu cît veţi umbla mai puţin la aceste sticle, cu atît conţinutul se va păstra mai bine. De aceea, pentru întrebuinţarea zilnică, serviţi-vă de o sticlă cu capacitate mică de 50—100 gr. pe care o umpleţi din cînd în cînd. Înainte de fiecare întrebuinţare scuturaţi energic sticla, deoarece, uneori, produsele componente se separă.

Sanda NOREANU

ŞAH

CUPA MAGAZIN

În legătură cu turneele prin corespondență dotate cu „Cupa Magazin" mai mulți cititori și-au exprimat nelămuriri în legătură cu socotirea timpului de gîndire. Le răspundem în rîndurile ce urmează:

La fel ca și în jocul practic, jucătorii prin corespondență au un anumit timp de gîndire pentru fiecare mutare — trei zile. Adică, răstimpul dintre ziua în care jucătorul a primit mutarea partenerului său (după data înscrisă pe ștampila poștei) și ziua în care a expediat mutarea (de asemenea după ștampila poștei). Un jucător nu este însă obligat să efectueze fiecare mutare în trei zile. El poate să răspundă în aceeași zi, dar poate să răspundă — dacă e ocupat sau poziția necesită o analiză mai amănunțită — și după patru, cinci sau șase zile (dar nu mai tîrziu de zece zile). Important este însă ca fiecare jucător să-și gospodărească astfel timpul de gîndire încît pentru 20 de mutări să nu folosească mai mult de 60 de zile, socotind timpul de gîndire așa cum am arătat mai sus. Datorită faptului că jucătorii își anunță reciproc datele înscrise pe ambele ștampile de pe o carte poștală, se poate urmări atît timpul folosit pentru gîndire, cît și timpul utilizat de poștă.

Unii participanți ne-au sezisat că corespondența le vine adesea cu o zi sau chiar cu două zile mai tîrziu decît data înscrisă în ștampila poștei și că, deși ei trimit o scrisoare, de exemplu, la 1 septembrie, partenerul le comunică că ștampila din localitatea de plecare indica 2 sau chiar 3 septembrie. De aceste cazuri trebuie pe de o parte sezisate oficiile poștale respective, iar pe de altă parte anunțat și partenerul de joc. Timpul de gîndire se calculează din ziua în care este trimisă prima mutare în partida respectivă.

În legătură cu întreruperea partidelor: În caz de întrerupere jucătorul anunță partenerii și arbitrii. Din întîrzierea cu care răspunde la mutări se scade, după data poștei, timpul de întrerupere. Iată un exemplu: un jucător a întrerupt jocul pentru zece zile, între 1 și 10 septembrie. La 3 septembrie el a primit mutarea unui adversar. Dacă el răspunde în ziua de 11 septembrie înseamnă că a întîrziat o zi. Dacă un adversar trimite mutarea și anunță întreruperea, partenerul său trebuie să răspundă normal și nu să aștepte respectivele zile pînă cînd se termină întreruperea.

Iată acum componența altor grupe, care încep jocul la 30 septembrie 1958, dată pînă la care participanții vor primi regulamentul de joc și adresele partenerilor de grupă.

GRUPA 42: Maier Adrian (Oțelul Roșu), Onica Vasile (București), Ștefănescu Niculae (București), Pordea Ion (Mediaș), Ciorbaru Cornel (Constanța), Guraru Constantin (Aninoasa) și Zbăgan Eugen (comuna Cobza).

GRUPA 43: Petrescu Theodor (București), Cornblum Eugen (București), Simionescu Ion (Sinaia), Pocinog Grigore (Oțelul Roșu), Ciurel Ion (Moldova Veche), Cojocaru Ștefan (com. Tifleștl) și Sălăjan Felician (Cluj).

GRUPA 44: Budacea Mihai (Vaslui), Ivanov Vsevolod (București), Gladcenco Gh. (Codlea), Drăgușin Mircea (Sibiu), Teoc V. Ioan (Gura Barza), Buza Adrian (București) și Emil Buzoianu (Pitești).

GRUPA 45: Cojocaru Valerian (Vaslui), Radu Dragomir (București), Stoica Marcel (București), Taloș Doru (Cluj), Cioranic Adrian (Făgăraș), Eliade Bănculescu (Sinaia) și Bălășoiu Constantin (Craiova).

GRUPA 46: Parfene Florin (Vaslui), Cezar-Nistor (București), Virgil Zaharia (București), Georgescu Nicolae (Sinaia), Cătănescu Eugeniu (Victoria), Hellinger Adolf (Cugir Numorului) și Ivan Constantin (București).

GRUPA 47: Cojocaru Dorel (București), Ion Costel Niculescu (București), Ioan Nicolescu (București), Marcu N. Dumitru (Sinaia), Cătană I. Nicolae (Drăgănești), Stanic Izu (Frumușica) și Iscruc Nicolae (Dobrotești).

GRUPA 48: Constantinescu Nicolae (București), Costescu Valerian (București), Fuhrman Justin (București), Alex. I. Pompiliu (Sinaia), Posteucă Mihăilșeni (Trușești), Stroescu Gabriel (Constanța) și Baciu Dorin (Mediaș).

Exerciții combinative nr. 1

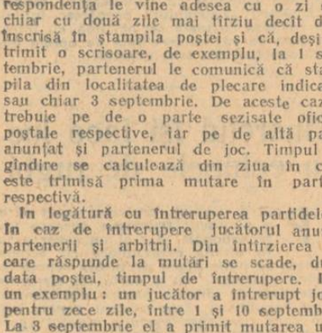

În partida Hörberg-Averbach, disputată la Stockholm în anul 1954, marele maestru sovietic a folosit cu eleganță slăbiciunea provocată în poziția albului de faptul că Nb1 nu este dezvoltat, închizînd linia turnului din a1. La mutare este deci negru.

Soluția în numărul următor.

NELL COBAR

Sînt unii conferențiari care nu-și pregătesc cu seriozitate conferințele, abuzînd de răbdarea și indulgența auditorilor.

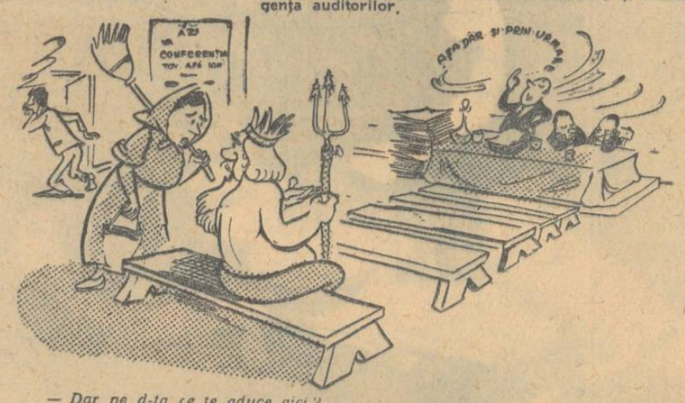

— Dar pe d-ta ce te aduce aici?
NEPTUN, zeul apelor: *— Apa asta de ploaie...*

AL. CLENCIU

EDUCAȚIE
— Ți-e somn? Ce să mai zic eu, care în fiecare seară stau pînă la 2 noaptea la ...pietre?...

G. BADEA

GRIVEI: — Nu te speria, Azorică, sîntem vaccinați!...

L. DARIAN

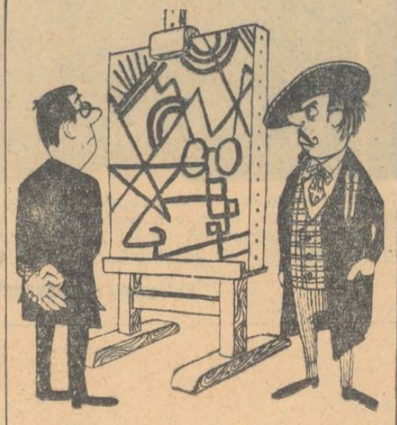

— Aș vrea să-mi scrii numele pe portret!
— De ce?
— Ca să fiu recunoscut!...

T. PALL

— Are voce frumoasă, dar păcat că-l imită pe Crișan!...

PAVEL ILIEȘ

Unii „uită" să restituie cărțile împrumutate de la bibliotecă.

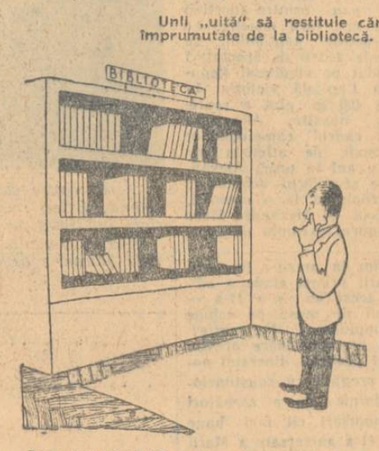

BIBLIOTECARUL: Nemaipomenit! Am ajuns să am numai „Cărți rare".

S MAUR

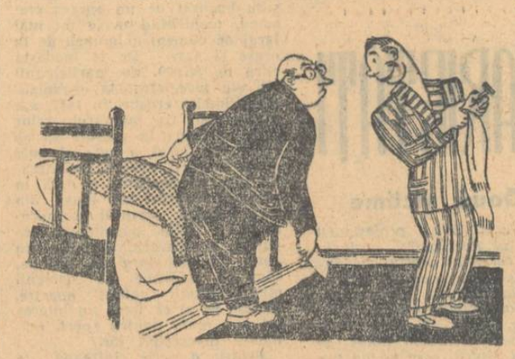

LA HOTEL
— Ai ars pătura, trebuie să mi-o plătești...
— Nici nu mă gîndesc, eu nu fumez și n-am ars nimic.
— Nu ți-e rușine? Ești primul călător care refuză să-mi plătească gaura asta...

Concursul nostru literar

ETAPA A V-A: PROTAGONIȘTI AI CRITICII LITERARE

Publicăm azi întrebările din ultima etapă a concursului nostru literar cu premii: „PROTAGONIȘTI AI CRITICII LITERARE". Reproducem, în cele ce urmează, fragmente din cinci articole de critică literară, concurenților cerîndu-li-se să indice titlurile articolelor din care fac parte fragmentele respective, precum și numele criticilor.

ANUNȚĂM TOTODATĂ CĂ LA ACEASTĂ ULTIMĂ ETAPĂ, (care cuprinde numai 5 întrebări în loc de 15) PENTRU FIECARE RĂSPUNS EXACT SE VOR ACORDA CÎTE 3 PUNCTE.

FRAGMENTUL nr. 1

L-am văzut acum doi ani. Era strălucitor de vervă și mai tînăr decît oricînd. A vorbit șase ceasuri în șir, în picioare și jucînd scenele pe care le istorisea. Atunci am auzit din gura lui cele mai splendide „pagini" de critică literară din cîte cunosc. Și tot atunci a povestit cîteva scene și a redat cîteva tipuri caracteristice, care ar face, singure, gloria unui scriitor. Omul acesta crea viață jucîndu-se. Se poate un mai mare semn de tinerețe?... În realitate, un Caragiale nu îmbătrînește niciodată, căci un spirit pur, ca el, „nu cunoaște nici timp, nici spațiu".

Caragiale este cel mai mare creator de viață din întreaga noastră literatură.

FRAGMENTUL nr. 2

M. Sadoveanu a apărut în momentul istoric al țării noastre, cînd apunea o alcătuire socială și începea o alta. El e așezat la intersecția amurgului feudalismului cu formarea mediului orășenesc burghez. Dar mentalitatea nouă nu era creată încă. Lumea trepidantă a orașelor tentaculare, nervozitatea urbană cu problemele și preocupările ei, burghezia inteligentă și avidă, tehnica asurzitoare și confortabilă a marilor industrii nu se formase complet. Lumea care murea își trimitea ultimele chemări. Ea nu fusese încă înlocuită. Mediul patriarhal semiarhaic, mediul de moșie, de conac, de răzășie, de mic orășel evreiesc din Moldova, același ca pe vremea bezmanului boieresc continuă să trăiască. Revoluția industrială și capitalistă nu măturase încă de pe fața pămîntului idila veche. Această lume în declin, de mari și mici moșieri, de țigani lăutari, de haiduci, de evrei sărmani, de domnișoare languroase și romantioase ca un vals de Chopin ori ca o noapte cu lună pe lacul unui castel, de țărani visători, de mici funcționari și mici burghezi, lume pe care generațiile viitoare nu vor mai vedea-o, a fixat-o nemuritor Sadoveanu.

FRAGMENTUL nr. 3

Romanul lui Titus Popovici, Străinul, constituie o mărturie artistică a experienței umane pe care acești tineri au trăit-o. Este o carte politică, fiindcă specificul vremii transformă fiecare act cotidian într-o luare de poziție, o atitudine politică. Este o carte actuală, fiindcă se preocupă de problemele vremii noastre: socialism sau fascism, demnitate sau descompunere, civilizație sau barbarie. Este o carte cu spirit de partid, fiindcă reiese din paginile ei pentru ce orice om cinstit era silit de realitate să ia poziție față de fascism și de pseudodemocrații burghezi, pentru comuniști.

FRAGMENTUL nr. 4

Pivotul întregii cărți rămîne capitolul „Bijuterii de familie". În Eleonora Smadoviceanu și Elena Vorvoreanu, în asasinarea celei dintîi de către sora ei pentru besacteaua cu bijuterii, Petru Dumitriu a realizat o excepțională sinteză artistică a istoriei unei clase întregi, într-un moment de criză dramatică. „Cronica de familie" desfășoară acest fir istoric mai întîi în trecut și apoi în prezent, pînă în zilele noastre. Sinteza devine analiză. Timpul concentrat la maximum în „Bijuterii de familie" devine durată, iar momentul de criză se desfășoară în istoria întreagă a clasei, de-a lungul aproape a unui secol. Familia Vorvoreanu devine o umanitate suferindă prin propria-i dezumanizare și atrocitate. Cele două surori sînt multiplicate în zecile de tipuri posibile ale unei clase. Petru Dumitriu, prin amploarea tipologiei, a depășit romanul domestic, familial, și a realizat fresca istorică a aristocrației funciare din țara noastră, descompunerea ei treptată.

FRAGMENTUL nr. 5

Am trecut în analiză cele mai principale din creațiunile lui Cosbuc și am văzut că explicarea fondului lor se găsește în două cuvinte care slujesc de titlu acestui articol: poetul țăranimii.

Cosbuc a trăit la țară; copil mic, el se juca și se trîntea în zăpadă cu copiii pe străzile satului, de aceea peisajul lui sătesc de iarnă e așa de adevărat. Flăcău, el se juca cu fetele; dragostea țărănească o cunoaște nu din auzite; de aceea și e atît de duioasă, frumoasă și naturală în poeziile lui. Toată viața țărănească de la bucuriile și veselia nunții pînă la durerea morții, toate necazurile țărănești le cunoaște Cosbuc nu din cărți, ci trăite de el; le cunoaște prin legătura de sînge, de aceea întreagă această viață e zugrăvită cu atîta adevăr și cu atîta sinceră simpatie.

★

Răspunsurile dvs. ne vor fi trimise — în termen de o lună de la publicarea acestei ultime etape, adică pînă la 20 octombrie — pe adresa: Redacția „MAGAZIN" — Piața Scînteii nr. 1 București.

CONCURS LITERAR
Bon de participare nr. 5

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

La sfîrșit de sezon

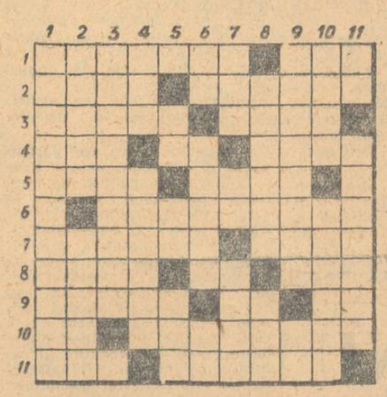

ORIZONTAL: 1) Concediu mare pentru cei mici — Mare mică 2) Islaz — Personalitatea soarelui, vara 3) Poet contemporan autor al poeziilor „Odă soarelui" și „Marină" — Total 4) Epocă — În cap — Combustibil 5) Nume feminin — Țin calea 6) E populară pe băț 7) Privea de sus de pe munți... — Lună în calendarul babilonean 8) Aer de munte — Se putea să lipsească? — Fire 9) „Bine ați venit!" — „De... munte sau de... mare" — La mal 10) 1/2 din mare! — O exercită marea pentru unii, muntele pentru alții 11) E bine să-l iei, nu-i bine să ți le dai! (sing.) — Merge împreună cu „concediu".

VERTICAL: 1) Preocupare de sezon care amintește titlul unei piese de Maxim Gorki 2) Din Amara... — La mare e vizibilă! 3) Hoteliera la înălțime 4) Campioni — Sediul polenului 5) Posesiv — În înghețată — Prefix referitor la morală 6) Se termină Concînepe Tatiana! — Merge cu apă rece — Radu Dumitrescu 7) Bronzat la superlativ — Reflexiv — Pompă neracoritoare... 8) Anagramată!.... — Riu în Germania 9) Ceai de sezon... — În tren 10) Asalt — Rudă cu Mamaia 11) Precum — Dacă-l definesc în temă, e articulat și nu-i frumos, dacă-l definesc „serate din secolul trecut" iese din temă. Ce să mă fac?

R. POPESCU

MI-A STAT PE LIMBĂ...

ORIZONTAL: *1) Limba poeților — La fel. 2) Limba clinelui — Vorbesc și nu se mai opresc. 3) Ceasornic fără limbi! (numai cu... limbă) — Vorbește aceeași limbă cu tine. 4) Ce are pe inimă are și pe limbă! — A trece prin... limba foculuI! 5) Nume feminin — Strand pentru necuviincioare! 6) A tăcea... definitiv — Iac-așa! 7) Locul de unde se trage orice limbă! 8) I se cam împleticește limba (fem.) — Bold — Un sunet format din două. 9) I-a tești limba de-un cot! — A-și mușca limba. 10) Destin — Nu poate să facă nimic fără limbă și nici limba fără ea! 11) În privă — N-a pus nimic pe limbă.*

VERTICAL: *1) Mănîncă de parcă și-ar înghiți și limba. — Verbul care te face să-ți scoți limba. 2) Are ace pe limbă — Ne-a lăsat o fabulă celebră despre limbă. 3) Filozofa... — Limba... limbutului! 4) Morală în limba elină — Limba ce-o vorbim (masc.) 5) Depozit de „limbă afumată" și „limbă cu măsline" (pl.) 6) Articol — Înțeapă la limbă — M-ai întors pe dos! 7) Se servește... uneori cu măsline. 8) A folosi limba... cuțitului sau sulițel! — George Costescu — Gene. 9) Are gust neplăcut — Cîntă pe limba lui 10) Țară în care se vorbește o limbă ce se aseamănă puțin cu a noastră — Limbă de foc. 11) „Suflete, adă-ți aminte, Limbă tu cauți cuvinte. Și spune, pe meștere strune, Cum s-a întîmplat" — O problemă de limbă.*

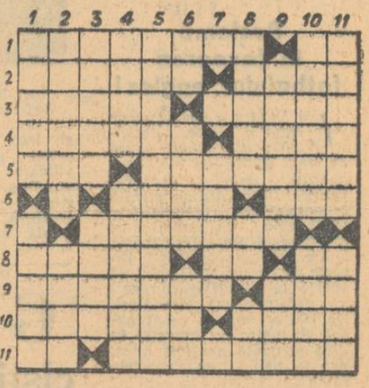

Nia Petre CHIRIȚESCU

RELIEF

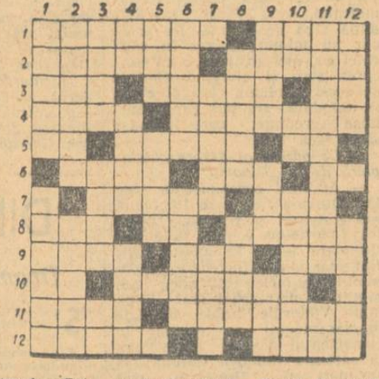

ORIZONTAL: 1) Întins ses al Munteniei, titlul unui roman de V. Em. Galan — Riu la granița de vest: aici, în timpul războiului antifascist, ostașul Eftimie Croitoru, apărînd un pod de vase cu prețul vieții sale, a înscris o pagină de mare eroism. 2) „...pleacă în munți", roman despre viața popoarelor din regiunea polară a Uniunii Sovietice de T. Semușkin — Aici apele vijelioase ale Bistriței vor da Moldovei milioane și milioane de kilowați. 3) Plantă alimentară — Autorul melodiei „Cîntecul Deltei" — Notă muzicală. 4) Riu, munte și puternică regiune industrială în U.R.S.S. — Scriitor sovietic autorul romanelor „Pe Donul liniștit" și „Pămînt desțelenit". 5) Sandu Moldoveanu — Eroului Odiseei, în peregrinările-i pe mare îi apărea într-una, ca un miraj, imaginea patriei sale — Avocat. 6) Frumoasă vale în Pirinei — Contingent (abr.) — Dinsul. 7) Faimos haiduc de la începutul secolului — ...de Barbu cîntăreață de operă românică. 8) Autorul volumului de reportaje intitulat „Pînă dincolo de pădurea vieneză" — Fluviu în Franța — Aici munții, apele, dealurile, văile sau oricare alt decor subliniază, prin prezența lor plastică, desfășurarea acțiunii dramatice 9) În acest roman de Leonid Leonov, taigaua, sub influența pătrunderii socialismului, se trezește la o viață nouă, transformîndu-se — Insulă în Dodecanez — „Copiii muntelui de...": culegere de povestiri și legende caracteristice munților Apuseni de Al. Mitru. 10) Centigram — Belșug (Ban). 11) Azimă — Acțiune de îmbunătățire a unui teren mlăștinos 12) Munți din Cehoslovacia în care trupele române, alături de trupele sovietice, s-au umplut de glorie în timpul războiului antifascist — „Valea...": dramă în versuri de Eusebiu Camilar.

VERTICAL: 1) Autoarea poeziei „În munții Georgiei" și a poemului „Despre pămînt", ... Ottonel, vinul dealurilor noastre care a obținut cel mai mare punctaj la concursul internațional de vinuri de la Ljubljana. 2) „...în munți", titlul unui film romînesc din ultimii ani — Scriitor romîn, autorul „Cărții Oltului", al ciclului de reportaje „Primăvara în Carpați", etc. 3) Roman de I. A. Goncearov — Înălțime a corpului omenesc — Un munte! 4) Atmosferă (abr.) — Theodor..., autorul poemului simfonic „Priveliști cîmpenești", scris în memoria lui George Enescu — Tînzînd prea mult spre soare, a terminat prin a se prăbuși în mare (Mit). 5) Frig mare — Fluviu în Siberia. 6) Fibroși — Scriitor romîn, autorul nuvelei „În cîmpia de sînge a Mărășeștilor" și al altor nuvele în care descrie viața grea și chinuită a muncitorilor din unele porturi dunărene. În timpul exploatării capitaliste. 7) Pictor romîn, unul din tablourile sale, intitulat „Priveliște spre munții Neamțului", (1952) se află la Galeria Națională a Muzeului de Artă al R.P.R. (Alexandru). — Oraș în Moldova, așezat pe mai multe dealuri. 8) „Lacul lebedelor" de Ceaikovski, de pildă, sau „Prizonierul din Caucaz" de Asafiev — A avertiza. 9) Nume italian — Gospodărie agricolă colectivă — Lac vulcanic în Carpații răsăriteni. 10) Pană — Unitate de măsurat suprafețele agricole — „O mul din...", piesă de Mihail Davidoglu a cărei acțiune se desfășoară într-un sat de pescari din Delta Dunării. 11) „Venea o moară pe Siret", „Împărăția apelor", „Soarele în baltă", „Aventură în lunca Dunării" — Tată cîteva din operele marelui povestitor — Rubidiu. 12) „Muntele...", poem simfonic de Muraviev — Gura unei pivnițe.

Cuvinte mai rare: ASPE — HIO

Adrian MIRON

IN PRAGUL VIEȚII

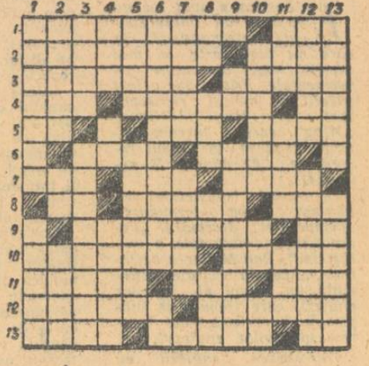

ORIZONTAL: 1) I-a prilejuit lui Ion Creangă (și el nouă!) amintiri de neuitat — Fruct 2) Prima carte — „Mică e vacanța...", volum pentru tineret de Mihail Stoian. 3) Compozitor bulgar, autor al unei „Uverturi tinerești" — Scriitor romîn, autor al volumului Poveștile celor trei mincinoși. 4) Apăs pe sonerie — Personaj din basmul „1001 de nopți" — În abecedar. 5) Gust particular... — „A fost" odată ca niciodată... — A lovi. 6) „Oameni în...", volum de nuvele, schițe și povestiri de Mircea Radina — Caracteristic copiilor (adj). 7) Abia născut — Numele rus al Adigelui — Ursul din titlul unui roman pentru copii de Cezar Petrescu. 8) Transilvania — Celebru scriitor francez de romane științifico-fantastice, printre care „Cinci săptămîni în balon", „Copiii căpitanului Grant", etc — Plantă alimentară. 9) Luceafărul poeziei românești, autor printre altele al basmului „Călin" — Consoane repetate. 10) Atitudine reacționară la Little Rock — Din rechizitele elevilor. 11) Ornament în arhitectură — „Frații...", basm chinez, pe scena teatrului „Țăndărică" — Rom. 12) Joc de copii — Se găsesc în... basme. 13) A alunga găinile (Tr.) — O primă cunoștință a copilului — Cămașuța leliței (pl.).

VERTICAL: 1) Autoarea poemului „Nică fără frică". — Compozitor romîn, autor al cîntecelor populare „Ciobănelul" și „Hora tinereții". 2) Unghi mai mare decît un unghi drept — De la (od.) — Păstor iubit de Galatea. 3) Imn în onoarea lui Apollo — Autoarea poemului „Puiul de mot". 4) Aici — Inițialele lui Victor Eftimiu, autorul poemului feeric „Înșir-te mărgărite" — Verbul care a cauzat creșterea nasului lung al fetiței din filmul lui Gopo. 5) Fluviu în Siberia — Publicație periodică. 6) A depășit vîrsta copilăriei — Remorcher (marin). 7) Oală de lut — Din domeniul basmelor. 8) Alifie — Scriitor ardelean, autorul nuvelelor „Pedagogul" și „Corigențe" — Nota scriitorului — Nume feminin. 9) Dimpotrivă — Cornor „Scrisori fără adresă" în proză. 4) A atipi — A reclifica o înregistrare contabilă. 5) La sfîrșitul unei scrisori. 6) Dînsa — Au între ele legături poștale — Poșta, de exemplu! 7) Alde — Pomi fructiferi. 8) Interjecție — Care nu se face în scris — Întreprinderea de Transporturi București. 9) Pom fructifer — Mesagera zeilor — Pronume. 10) Era vesel — Numeral — Interjecție. 11) Fluviu ce se varsă în golful Botnic — Autorul poeziei „Ultima scrisoare" din volumul „Cîntece de pierzanie". 12) Autorul volumului „Scrisorile unui răzeș" — Carbonizat.

VERTICAL: 1) Scrisorile sale adresate organelor de presă sînt totdeauna binevenite. — Desfac plicul. 2) O scrisorică de... către băcherul meu" (Caragiale — O scrisoare pierdută) — Scrisori fără cunoștință semnăturii. 3) Abrupt — Scriitor francez, autorul nuvelelor: „Scrisori din moara mea". 4) Desene pe ecran — Pronume. 5) Moș care primește iarna scrisori de la cei mici — Fizician german. 6) Provoc — Se transmit și prin poștă cu ocazia aniversărilor — Emil Stănescu 7) Adjectiv dem. (pl.) — Reped. 8) Angajată — Scriitor latin, autorul unor „Scrisori către Traian" 9) Rio Grande del... fluviu mexican. 10) Duc poștă (pl.) — Oraș în Peru. 11) Vai! — Nume masculin. 12) „Poștașul e trimis de primăvară/ Din mîna lui scrisori, ca fluturi,..." (Ion Brad — Cînd vezi poștașul) — Autoarea unei emoționante scrisori deschise în versuri, intitulată: „Tie-ți vorbesc, America!"

Dan LAURENȚIU

POȘTA

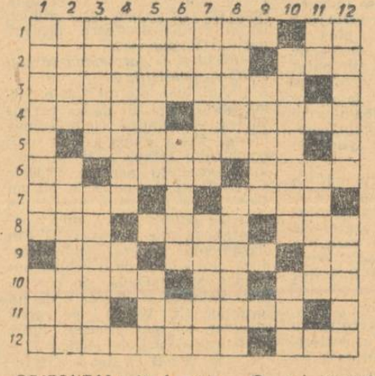

ORIZONTAL: 1) A scris „O scrisoare pierdută" — Literă cirilică; 2) Autorul a cinci „Scrisori" celebre în poezia noastră — Corp geometric. 3) Poetul unui poeziei „Ultima scrisoare" din volumul „Cîntece de pierzanie". 12) Autorul volumului „Scrisorile unui răzeș" — Carbonizat.

VERTICAL: 1) Scrisorile sale adresate organelor de presă sînt totdeauna binevenite. — Desfac plicul. 2) O scrisorică de... către băcherul meu" (Caragiale — O scrisoare pierdută) — Scrisori fără cunoștință semnăturii. 3) Abrupt — Scriitor francez, autorul nuvelelor: „Scrisori din moara mea". 4) Desene pe ecran — Pronume. 5) Moș care primește iarna scrisori de la cei mici — Fizician german. 6) Provoc — Se transmit și prin poștă cu ocazia aniversărilor — Emil Stănescu 7) Adjectiv dem. (pl.) — Reped. 8) Angajată — Scriitor latin, autorul unor „Scrisori către Traian" 9) Rio Grande del... fluviu mexican. 10) Duc poștă (pl.) — Oraș în Peru. 11) Vai! — Nume masculin. 12) „Poștașul e trimis de primăvară/ Din mîna lui scrisori, ca fluturi,..." (Ion Brad — Cînd vezi poștașul) — Autoarea unei emoționante scrisori deschise în versuri, intitulată: „Tie-ți vorbesc, America!"

Dan LAURENȚIU

SPORT magazin

Mîine începe o mare competiție de masă

Crosul „Să întîmpinăm 7 Noiembrie"

Începînd din anul 1947, crosurile de primăvară și toamnă, organizate în cinstea zilelor de 1 Mai și 7 Noiembrie, au intrat în tradiția mișcării noastre sportive, numărîndu-se printre cele mai de seamă competiții sportive de masă. An de an aceste întreceri, deschise tuturor tinerilor, s-au bucurat de un succes crescînd, mobilizînd mase tot mai largi de oameni ai muncii de la orașe și sate. De la modesta cifră de 80.000 de participanți ai crosului din 1947, s-a ajuns azi ca numărul celor care participă la crosuri să se cifreze în jurul a sute și sute de mii. Acest progres remarcabil vine să confirme o dată în plus că sportul de masă din țara noastră, sprijinit și îndrumat cu grijă părintească de partid și guvern, capătă un cîmp tot mai larg de acțiune, vine să confirme că oamenii muncii, tinerii patriei noastre, vădesc pe zi ce trece un interes tot mai mare pentru sport, odihnoarea înaccesibil lor.

Pentru o serie întreagă de tineri și tinere, crosurile de masă, competițiile de masă în general, au o semnificație deosebită, fiind mijlocul prin care ei fac primii pași în sport, primii pași spre consacrarea viitoare. Și acest lucru nu este o vorbă goală, ci o realitate a zilelor noastre. In fiecare an crosurile de masă au scos la iveală numeroase talente. Din rîndurile sutelor de mii de participanți au răsărit o serie de elemente valoroase, care mai apoi au putut fi întîlnite în loturile noastre reprezentative sau printre sportivii de frunte ai țării noastre. La sfîrșitul acestei săptămîni, de pildă, peste 25.000 de spectatori au aplaudat pe stadionul Republicii din Capitală victoria în proba de 400 m. plat a reprezentantei noastre Alexandra Sicoe în cadrul campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. Cu ani în urmă Alexandra Sicoe și-a făcut debutul în sport participînd la o competiție de masă. Și Alexandra Sicoe nu e singurul exemplu de acest fel.

Ne aflăm în preziua începerii desfășurării primei etape a ediției din acest an — a 11-a — a crosului de masă pe echipe „Să întîmpinăm 7 Noiembrie". In zilele premergătoare acestui eveniment deosebit, tineretul nostru s-a pregătit cu conștiinciozitate, dornic de a sărbători prin comportări cît mai bune cea de-a 41-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, în cinstea căreia este organizată această întrecere.

Tuturor participanților la cea de-a 11-a ediție a crosului de masă „Să întîmpinăm 7 Noiembrie" le urăm succes deplin!

Un aspect de la desfășurarea crosului „Să întîmpinăm 7 Noiembrie", ediția 1957. **Fotografia: T. ROIBU**

VARIETĂȚI

Două victime

Turul ciclist profesionist al Portugaliei, desfășurat anul acesta la începutul lunii august, a fost îndoliat încă din prima etapă, Lisabona-Alpiarca, de moartea a doi ciclişti. Este vorba de spaniolii Joaqui Polos și Raoul Motos, care nu au putut face față temperaturii caniculare în care au fost siliți să pedaleze ore în șir și au încetat chiar în aceiași zi din viață, ca urmare a unei groaznice insolații.

Ziarele portugheze s-au ocupat pe larg de acest caz, subliniind că întreaga vină o poartă organizatorii competiției. Aceștia, deși au fost preveniți de faptul că regiunea parcursă de traseul primelor etape ale turului era bîntuită de secetă și termometrul indica zilnic temperaturi de 35 grade la umbră, au hotărît să dea startul caravanei cicliste motivîndu-și acțiunea prin „interesele materiale care nu le permit să amîne începerea competiției". In semn de protest împotriva acestei comportări inumane, întreaga echipă de ciclism a Spaniei, precum și mulți alți alergători străini s-au retras din competiție.

Reclamă în favoarea fotbalului englez!

La Londra a apărut nu de mult o carte „Intîmplări din fotbal" scrisă de unul dintre cei mai cunoscuți fotbaliști scoțieni George Iung. Atrage atenția în special un pasaj unde autorul scrie: „In cariera mea îndelungată am suferit foarte multe răni și contuzii. De peste 50 de ori am trebuit să apelez la serviciile chirurgilor pentru a mă însănătoși. De trei ori mi s-a cusut nasul, de patru ori am stat în gips și odată am fost internat în spital cu coastele rupte".

Și cu toate acestea autorul cărții și-a propus, după cum arată în introducere, să contribuie cu ajutorul acestui volum la „glorificarea" și „popularizarea" fotbalului britanic. Ceea ce, ținînd seama de citatul de mai sus, nu se poate spune că va duce la rezultatul scontat.

„Derbiul melcilor"

La Londra a avut loc nu de mult un „mare concurs internațional", la care au luat parte cei mai rapizi... melci din multe țări occidentale. Primul loc a fost cucerit de melcul reprezentant al Marii Britanii, „Ming", care a parcurs distanța de 3 m. în timpul record de... 82 minute 28 secunde.

In cursul banchetului organizat după terminarea „competiției", secretarul „Federației internaționale a moluștelor", Ron Mellor a declarat: „Această victorie reprezintă un triumf al melcilor englezi, care trebuie să umple de bucurie inimile tuturor sportivilor englezi".

Intr-adevăr, englezii au toate motivele să fie fericiți. După nenumăratele titluri de campioni mondiali la... scuipat, fumat, mîncat care au revenit pînă acum numai „reprezentanților" Statelor Unite, iată că și Marea Britanie pătrunde pe drumul afirmării internaționale, într-un domeniu unde supremația aparține aliaților de peste ocean.

Pilda unui sportiv

Numele cunoscutului trăgător de tir maghiar Karoly Takacs este bine cunoscut în lumea întreagă. Puțini știu însă că Takacs a trebuit să treacă printr-o încercare din cele mai grele. In anul 1936, după ce a cucerit multe succese în țară și peste hotare, lui Takacs i-a fost amputată, în urma unui accident, mîna dreaptă. Se părea că sportivul maghiar își va încheia cariera sportivă. Dar sportul îi era prea drag. Și atunci, după ce a ieșit din spital Karoly Takacs a început să se antreneze cu mîna stîngă. Dînd dovadă de o voință rar întîlnită, în opt luni el era din nou unul dintre cei mai valoroși trăgători maghiari de pistol.

In 1939 Takacs cucerea titlul de campion mondial, pentru ca în 1948 și 1952 să devină campion olimpic. Acum, la vîrsta de 47 de ani, Karoly Takacs deși are o singură mînă își continuă cu succes activitatea în sportul cu arma.

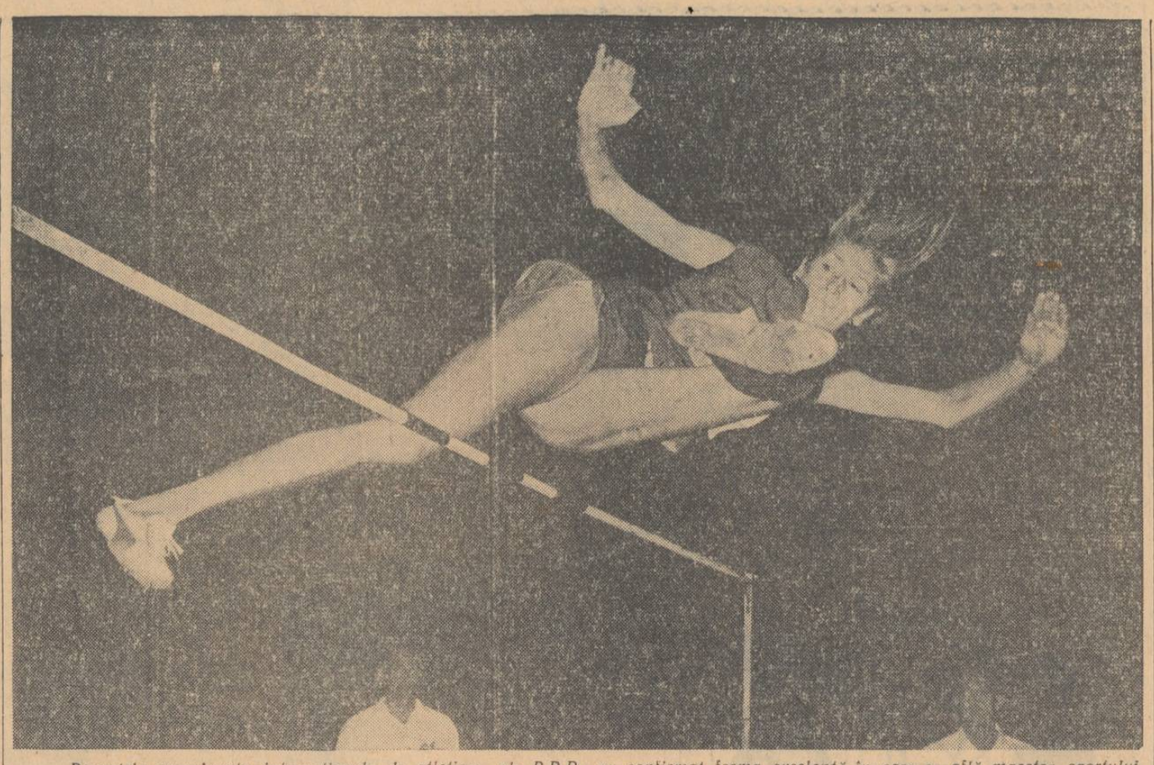

Recentele campionate internaționale de atletism ale R.P.R., au confirmat forma excelentă în care se află maestra sportului Iolanda Balaș, recordmană mondială și campioană europeană la săritura în înălțime. Luni seară, după ce a sărit cu multă ușurință înălțimea de 1,78 m. (așa cum se vede în fotografia noastră) Iolanda Balaș a încercat să doboare propriul său record mondial, ratînd cu o nimica toată, înălțimea de 1,82 m. Va reuși ea oare această performanță, în acest sfîrșit de săptămînă, în cadrul jocurilor balcanice de atletism de la Sofia?

Fotografia: AGERPRES

PRIMA SPARTACHIADĂ MILITARĂ INTERNAȚIONALĂ DE VARĂ

Convorbire cu tov. Lt. col. Ion Aurel, conducătorul lotului sportivilor Armatei R. P. R.

La Leipzig se deschide astăzi prima Spartachiadă militară internațională de vară, spartachiada armatelor frățești, a armatelor țărilor socialiste. Reunind sportivi militari din 12 țări, marea competiție ce se va desfășura în 19 orașe din R. D. Germană va contribui la adîncirea legăturilor de prietenie dintre armatele țărilor socialiste, la afirmarea superiorității culturii fizice și sportului în armatele noastre, constituind totodată un prețios schimb de experiență în acest domeniu important al procesului de pregătire de luptă și politică a trupelor.

La această competiție de mari proporții, țara noastră va fi reprezentată printr-un lot de circa 170 de participanți, care s-au pregătit cu dragoste și grijă, pentru performanțe cît mai bune, pentru reprezentarea cu cinste a armatei noastre, a țării noastre.

In preajma plecării din Capitală a lotului de sportivi ai Armatei R.P.R., am solicitat o convorbire tov. Lt. col. *Ion Aurel* — conducătorul lotului — în cadrul căreia am discutat unele probleme legate de această Spartachiadă.

— Ce ne puteți spune despre competiția ce se va desfășura între 20—28 septembrie?

— Prin numărul și valoarea participanților, consider prima *Spartachiadă militară internațională de vară* ca o mică olimpiadă, în care sînt de așteptat rezultate dintre cele mai bune, poate și noi recorduri.

— La ce discipline vor participa sportivii lotului Armatei R.P.R.?

— Sportivii noștri vor participa la 10 discipline, cărora li se va adăuga una cu specific militar: poliatlonul militar. In acest scop fac deplasarea 20 atleți, 10 boxeri, 12 baschetbaliști, 17 fotbaliști, 8 luptători, 15 handbaliști, 6 halterofili, 12 înotători, 4 concurenți la pentatlonul modern și 16 trăgători la tir. 50 vor participa la poliatlonul militar, o probă grea care cere eforturi fizice deosebite și oglindește gradul de pregătire al ostașului de tip nou. Poliatlonul militar cuprinde trei discipline: 1) tir — armă de precizie 50 de metri, culcat nerezemat. 2) aruncarea de precizie a grenadei și 3) disciplina: 1) tir — armă de precizie 50 de metri, culcat nerezemat, 2) aruncarea de precizie a grenadei și 3) o pistă militară cu obstacole (un parcurs de 200 metri).

— Ce credeți despre șansele participanților noștri?

— Ne-am străduit să pregătim cît mai bine pe sportivii noștri, dintre care vă reamintesc cîțiva din cei ce vor concura la această Spartachiadă: Cpt. *M. Dobrescu*, cpt. *Tiță Vasile*, *Gh. Negrea* (box), Lt. major *Silviu Cazan*, soldat fruntaș *Ion Panait* (lupte), cpt. *Alex. Fodor*, cpt. *A. Folbert*, *Emil Niculescu*, serg. *Ioan Dinescu* (baschet), major *Apolzan*, major *Voinescu*, major *Bone*, major *Vasile Zavoda*, Lt. major *Tătaru*, Lt. major *Cacoveanu*, serg. maj. *Ienei*, soldat *Mihăilescu* (fotbal), Lt. major *Al. Stoenescu*, caporal *Dan Ionescu*, caporal *D. Tintea*, *C. Lichiardopol* (pentation modern), soldat *Crăciun Dumitru*, cap. *Micula Vasile* (lupte), cpt. *Ionescu Ștefan* (natație), soldat *Ion Ghergheli* (atletism) etc.

După părerea mea, ne prezentăm mai bine la baschet, fotbal, handbal, pentatlon modern și la box. Făcînd această apreciere, e cazul însă să subliniez că la aceste discipline vom întîlni formații redutabile, care se prezintă cu șanse deosebite pentru cîștigarea invidiatelor titluri de campioni ai primei Spartachiade militare internaționale de vară. La fotbal, de pildă, participă printre altele cunoscutele echipe T.S.K.M.O.-Moscova, T.D.N.A.-Sofia, U.D.A.-Praga, HONDVED-Budapesta, LEGJA-Varșovia, formații consacrate în fotbalul internațional; la baschet, echipa Casei Ofițerilor din Riga, cîștigătoarea „Cupei campionilor europeni" pe anul 1958, care va juca, împreună cu echipele din R. P. Chineză și R. P. Polonă, în aceiași serie cu noi, etc. Sportivii noștri, repet însă, se vor strădui pentru o comportare cît mai bună, pe măsura misiunii de încredere ce le este încredințată.

— Care este programul întrecerilor la care participă totul sportivilor Forțelor noastre Armate?

— Programul competițional este vast și răspîndit în mai multe orașe. Pe discipline și date de disputare, în linii mari arată în felul următor: POLIATLON MILITAR: 21, 22, 26, 27 septembrie, la Leipzig. BOX: 22-24 septembrie, la Dessau, Döbeln, Leipzig — optimi și sferturi de finală; 25 septembrie, la Erfurt și Magdeburg — semifinalele; 27 septembrie, la Leipzig — finalele. BASCHET: 21—23 septembrie, la Leipzig, seria cu echipele din U.R.S.S., R. P. Chineză și R. P. Polonă, iar turneul final, între 25-28 septembrie, la Leipzig și Halle. FOTBAL: 20—21 septembrie, la Magdeburg, cu echipele din R.D. Vietnam și R. P. Albania; între 23 și 28 septembrie se vor disputa sferturile de finală, semifinalele și finala. HALTERE: 26—28 septembrie, la Leipzig. LUPTE: 22—25 septembrie, la Leuna. NATAȚIE: 22—25 septembrie, la Leipzig. PENTATLON MODERN: între 21 și 26 septembrie la Grimma și Leipzig. TIR: 21—27 septembrie, la Leipzig. ATLETISM: între 24 și 28 septembrie, la Erfurt și Leipzig. HANDBAL: la 21 septembrie, primul meci cu echipa din U.R.S.S., la Magdeburg.

— Cînd va avea loc a doua ediție a Spartachiadei militare internaționale de vară?

— Aceasta urmează să se decidă cu prilejul concursurilor de la Leipzig. Hotărît însă este ca prima Spartachiadă militară internațională de iarnă să se desfășoare în 1959 în țara noastră, la Poiana Stalin și București (turneul de hochei pe gheață).

Am încheiat convorbirea noastră cu tov. Lt. col. Ion Aurel rugîndu-l să transmită lotului sportivilor Armatei R.P.R. urările noastre de succes în întrecerile Spartachiadei, a cărei desfășurare este așteptată cu interes de toți cetățenii patriei noastre.

Și-acum, cîteva amănunte privind deschiderea festivă, care va avea loc astăzi, la orele 14, pe marele stadion de 100.000 locuri din Leipzig. In sunetele marșului Spartachiadei își va face intrarea pe stadion coloana stegarilor, urmată de purtătorii celor 12 drapele ale țărilor participante. După cuvîntul de deschidere, un sportiv din R. D. Germană, țara-gazdă, va aprinde flacăra Spartachiadei, salutată cu 12 salve de artilerie. Deasupra stadionului, o formație de avioane va desfășura larg steaguri roșii, în timp ce'alt grup de avioane va flutura drapelele statelor participante. Festivitatea se va încheia prin intonarea de către toți sportivii a imnului F.M.T.D. și apoi... vor începe întrecerile.

B. BERCEANU

GABRIEL MOICEANU

cîștigătorul turului ciclist al R.P.R. pe 1958

— Uite-l!

Cuvîntul rostit de zeci de glasuri deodată, la care s-au asociat imediat ropote de aplauze, marca intrarea pe pista velodromului „Dinamo" a alergătorului Gabriel Moiceanu, purtătorul *„tricoului galben"* și — cîteva clipe mai tîrziu — cîștigătorul ediției 1958 a marii competiții cicliste *„Turul R.P.R."*. Asta se întîmpla duminică și ceasornicele indicau ora 13,42 — ora cînd avea loc sosirea în ultima etapă a probei, disputată în ziua aceea pe distanța Orașul Stalin-București.

Cîteva lovituri de pedală, la capătul celor circa 1.200 km. parcurși în opt etape, și odată linia de sosire trecută, ciclistul dinamovist se văzu înconjurat de admiratori, care-l felicitau, îi întindeau mîinile, îl băteau pe umeri, îl îmbrățișau, pentru marea lui victorie.

Copleșit și prizonier al acestei calde manifestări, proaspătul cîștigător la „Turul R.P.R." răspundea și acționa aproape mecanic, în timp ce privirea încerca să lunece mereu peste zidul circular de oameni ce-l împresura, căutînd vizibil ceva. Deodată a tresărit ușor și obrazul i s-a destins într-un surîs. Cu cîteva mișcări de țipar s-a desprins apoi din valul de oameni și a ajuns lîngă parapetul pistei, de care se sprijinea, emoționată, soția lui, venită să asiste la sosirea din cursă. Tinerii s-au îmbrățișat cu căldură și duioșie, în mijlocul mulțimii, și-au pus — mai mult din priviri — unele întrebări, pentru ca apoi învingătorului „Turului R.P.R." să se lase prins, din nou, de admiratorii lui, ce-l purtau de astă-dată spre festivitatea de premiere.

— Felicitări pentru victoria soțului!, — m-am adresat Luciției Moiceanu, cînd valul de oameni s-a mai depărtat. *Și felicitări și pentru... celălalt „eveniment" ce-l așteptați.*

— Mulțumesc deopotrivă pentru ambele, ne răspunse îmbujorată tînăra mamă. Credeam că-i voi face o „surpriză" pînă la întoarcerea din cursă. Dar, de fapt, e mai bine așa. Am putut să asist la sosire, la victoria pe care Gabriel și cu mine o doream atît de mult. Acum voi putea naște liniștită copilul care, de asemenea, îl dorim atît de mult...

A doua zi, într-o tribună a parcului sportiv Dinamo, Gabriel Moiceanu a fost interlocutorul nostru pentru prezentele rînduri, într-o discuție care n-a fost chip s-o facem imediat după sosirea din „Turul R.P.R.", așa cum plănuisem.

— Cum a fost cursa?

— Foarte grea, deoarece ne-au împiedicat condițiile atmosferice, mai ales vîntul din față pe o distanță de peste 150 km., în special în primele două etape. Am terminat aceste etape cu dureri puternice de brațe, datorită încleștării pe ghidon. De asemenea, în etapa a IV-a Turda-Oradea, am avut de înfruntat vînt și, pe alocuri, o ploaie puternică și rece.

— Care a fost momentul cel mai dificil cunoscut în competiție?

— In etapa a VII-a Sibiu-Orașul Stalin. La 10 km. de la plecare, în timp ce mă aflam în capul plutonului care rula compact, s-a produs o busculadă, datorită unui locuitor care a vrut să treacă șoseaua fugind în fața plutonului. Neputînd să-l evit, m-am răsturnat, antrenînd în cădere încă vreo 10 alergători. Din fericire n-am suferit nici o defecțiune mecanică, ci numai cîteva contuziuni, care nu m-au împiedicat să încalec imediat și să ajung repede din urmă plutonul, care se depărtase doar cu vreo 200 metri. Căderea aceasta mi-a impus un plus de prudență pe restul parcursului, ca să nu compromit ceea ce cîștigasem pînă atunci, eu și echipa din care făceam parte (Dinamo I).

— Cînd ți-ai dat seama că poți cîștiga competiția?

— Am luat startul într-o formă bună, care-mi dădea permisiunea să scontez victoria mea finală. După etapa contra cronometrului (etapa a III-a), credința mea în această victorie s-a conturat mai puternic. Mi-am zis: „dacă am mers bine după ziua de odihnă, dacă mi-am asigurat un mic avans (2'03") în clasamentul general individual, dacă sînt ajutat de o echipă puternică și omogenă, de coechipieri valoroși și devotați, de un antrenor (N. Voicu) pe care-l consider cel mai priceput dintre antrenorii noștri, voi cîștiga „Turul". Și vedeți că așa s-a și întîmplat.

— Ce vrei să spui cînd precizezi: „am mers bine după ziua de odihnă"?

— Mi s-a întîmplat anul acesta, în „Cursa Păcii", să mă comport mai slab după ziua de odihnă. „Povestea" s-a repetat și în „Turul Iugoslaviei", cînd, după ziua de odihnă, am concurat cu mult sub posibilitățile mele, pierzînd în etapa care a urmat „tricoul galben" ce-l dețineam și, îndrăznesc să spun, că victoria finală — pe care aș fi putut și aș fi trebuit să mi-o apropii, în forma în care mă găseam. De aici am ajuns, ajutat și de alții, să cred că după ziua de odihnă îmi les din ritm și că, drept urmare, sînt condamnat la o comportare mai slabă. De fapt, lucrurile nu stau deloc așa, dovadă victoria pe care am obținut-o în etapa contra cronometrului, în „Turul R.P.R.", după ziua de odihnă. De astădată nu mi-am „băgat în cap" (nici eu, nici alții) că o să concurez slab și alergînd eliberat de acest gînd am cîștigat etapa și, totodată, am pus capăt unei false credințe, care începuse să-și facă loc.

— Ce părere ai despre coechipierii de la „Dinamo"?

— Ajutorul coechipierilor de la „Dinamo", cu care împreună am construit și frumoasa noastră victorie pe echipe, mi-a fost de mare folos. Ei mi-au insuflat mai multă încredere în posibilitățile mele, pentru că am simțit că permanent sînt lîngă mine. Victoriile finale obținute în clasamentul pe echipe, în clasamentul general individual, la cățărare (Ludovic Zanoni), la sprinteri (G. Moiceanu) sînt toate rod și al spiritului de echipă al alergătorilor dinamoviști.

— Ce-ți propui pentru viitor?

— Doresc să obțin, pentru mine ca și pentru ciclismul românesc, o victorie internațională de răsunet, pe măsura sprijinului și ajutorului dat ciclismului nostru de partid și guvern. Eu și ceilalți ciclişti fruntași, avem de îndeplinit această datorie pentru care nu trebuie să precupețim nici un efort.

*

Gabriel Moiceanu are astăzi 24 de ani. Ucenicul de fotograf, care a îndrăgit ciclismul în orașul lui natal — Cîmpulung-Muscel — a debutat în probe publice în 1953 în „Cursa Victoriei". A doua lui competiție în anul acela — sub culorile echipei Progresul C.P.C.S. — a fost „Turul R.P.R.", în care s-a clasat la locul 36. Cinci ani mai tîrziu, după ce, printre altele, a cîștigat încă în 1954 campionatul republican de fond (200 km.), tatăl cîștigător al „Turului R.P.R." Și atunci la vîrsta lui, cu calitățile lui și progresul înregistrat de la an la an, să nu spere că, într-o bună zi, numele lui va străluci în palmaresul unei mari competiții internaționale? Ca și el, ca și dv. și noi răspundem afirmativ la această întrebare.

B. BUCUR

DIN PRESA STRAINA

Drama foștilor jucători profesioniști

Sub acest titlu revista pariziană „MIROIR SPRINT" scrie printre altele:

„Cînd odinioară creatorii profesionismului erau întrebați asupra soartei rezervate jucătorilor (n.n. de fotbal) ajunși la bătrînețe, ei răspundeau „cu inima ușoară":

— Vor deveni antrenori!

Faptele au dovedit apoi că calitatea de jucător profesionist — chiar a unui mare jucător — nu implică obligatoriu calități de educator. Și mai repede s-a constatat că „piața de lucru" este pe cale să fie repede saturată și numărul de „căzuți" la examenul pentru diploma de antrenor a urmat restringerilor de cereri.

Liga (n.n.: e vorba de liga cluburilor profesioniste de fotbal) a creat atunci categoria de „foști profesioniști", autorizînd fiecare club amator să utilizeze serviciile unui vechi jucător profesionist. Cînd țiile puse de regulamente sînt însă de așa natură încît un fost jucător profesionist, dornic să-și schimbe clubul, trebuie să rămînă inactiv un sezon.

Dar în timpul acestui sezon de inactivitate forțată, fostul profesionist nu trebuie să trăiască și să facă să trăiască și familia lui? Cine se va însărcina cu asta? Asupra acestui punct regulamentul rămîne mut.

...Sezonul acesta, fostul jucător din Lyon — André Deléglise (n.n. care e în situația de a deveni „fost profesionist") se întreabă cum va putea să-și întrețină soția și cei doi copii. Și alți jucători cunosc încă îndoială aceleași temeri.

Credeți că problema foștilor jucători profesioniști va fi rezolvată doar prin „bune intenții"?"

Comentariul revistei pariziene relevă numai un aspect al dramei adînci a jucătorilor profesioniști din Franța — ca de altfel din toate țările capitaliste — cînd îmbătrînesc, sau cînd vreun accident îi îndepărtează de pe terenurile de fotbal, pe care au încercat să-și cîștige existența. E un aspect al marei drame a profesionismului în general, care distruge vieți, care zvîrle în brațele mizeriei și deznădejdei pe cei ce s-au lăsat amăgiți să creadă că sportul poate ține locul unei profesii. Iată de ce cresc în amploare și în vehemență protestele și acțiunile care au drept scop să ducă, în aceste țări, la desființarea plăgii sociale care se dovedește a fi sportul profesionist.

Magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

De la o săptămînă la alta

„Petrolul" poate și trebuie să-și ia revanșa

Echipa noastră campioană, Petrolul, a debutat în ediția 1958—1959 a „Cupei Campionilor Europeni" la fotbal, miercuri la Aue. Rezultatul este cunoscut și, putem spune, normal — în actualul raport de forțe dintre fotbalul din R.P.R. și cel din R.D. Germană: campioana germană „Wismut Karl Marx Stadt" a cîștigat întîlnirea cu scorul de 4—2 (2—1). Este un handicap serios acesta, pentru campionii noștri, în fața unor fotbaliști care au arătat recent, cu prilejul celor patru întîlniri internaționale romîno-germane, că știu să-și organizeze jocul în apărare. Dar acest handicap poate și trebuie să fie refăcut duminică 28 septembrie, cînd se va disputa returul meciului la Ploești sau la București. Să nu uităm performanța reușită anul trecut de Știința Timișoara, care, învinsă la Praga de Dinamo la o diferență de două goluri, a reușit în jocul de retur, disputat la Timișoara, să cîștige cu 3—0 și să se califice pentru turul următor al competiției.

Sîntem convinși că conducătorii tehnici și jucătorii „Petrolului" pregătesc întîlnirea revanșă cu toată seriozitatea, cu întregul simț de răspundere față de opinia publică sportivă din țara noastră.

Tineretul își face loc în echipele de rugbi

Pentru rugbiul românesc, sport care a cunoscut frumoase succese internaționale, dar și un sever eșec în ultima confruntare cu echipa Franței, se pune acum problema reîmprospătării cadrelor cu o serie de elemente evidențiate de ultimile partide din campionatul republican. Este evident pentru toți acei care urmăresc evoluția acestui sport că în rîndurile celor tineri se găsesc numeroase valori incontestabile, care nu au atins maturitatea din pricina faptului că nu au gustat din intensitatea confruntărilor de mare calibru. Federația de specialitate a analizat de curînd situația cadrelor și a ajuns la concluzia că numeroși jucători pot fi promovați.

O primă acțiune în vederea ridicării tinerilor jucători este în plină desfășurare. Este vorba de înființarea unei echipe reprezentative de tineret, simburele viitoarei reprezentative A a țării. Această nouă echipă a fost pregătită cu minuțiozitate, a jucat un reușit meci cu echipa primă a țării și a arătat calități frumoase, mai ales la capitolul combativitate.

Un prim examen internațional se va produce în zilele următoare, cînd echipa de tineret va susține în Polonia, două partide cu selecționata de oraș. In continuare, această formație va juca, probabil luna viitoare, cu echipa R. D. Germane. Tendința de a întineri echipele se simte și în rîndurile formațiilor de club. Atît la C.F.R., la Dinamo, Constructorul și C.C.A. vor apare, chiar din această toamnă, numeroși jucători noi, toți sub 23 ani. Se poate ca schimbările structurale intervenite în formații să aibă efect asupra desfășurării campionatului, răsturnînd valori consacrate și ridicînd echipe care pînă ieri nu au jucat un rol mare în campionat. Nici acest lucru nu este negativ căci pentru viitorul unui sport nu contează rezultatele tehnice ale unui campionat cît perspectiva dezvoltării sportului în sine.

In fine, un al treilea fapt pozitiv îl constituie înființarea în această toamnă a unui campionat școlar, cu participarea a cel puțin zece formații școlare.

Iată, așadar, cîteva din acțiunile rugbiului din această toamnă și, trebuie să admitem, că dacă ele vor fi realizate integral, rugbiul românesc poate progresa substanțial.

Un bilanț necorespunzător

Bilanțul ediției din acest an al campionatelor republicane de înot poate fi socotit ca necorespunzător. Federația de specialitate n-a folosit deloc prilejul pentru a populariza larg această competiție de mare amploare, nu s-a preocupat să invite mii de elevi din Capitală.

Ca rezultat firesc, întrecerile s-au desfășurat într-un complet anonimat, în prezența unui număr foarte redus de spectatori, în majoritate rude sau prieteni ai concurenților.

La această lipsă s-au alăturat și altele, de ordin organizatoric, dintre care cea a absenței concurenților din unele centre din țară trebuie analizată cu toată seriozitatea. Cum se explică că unele orașe din țară, ca Sibiu, Tg. Mureș și altele, au trimis concurenți atît de puțini? Cum se poate justifica faptul că un centru atît de important ca orașul Clui a trimis numai un singur reprezentant, iar Timișoara nici unul?

Adăugînd la toate acestea și rezultatele tehnice, care au fost sub așteptări și că greșit s-a procedat fixîndu-se zilele de disputare concomitent cu cele ale campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R., trebuie să concludem că bilanțul campionatelor trebuie să fie analizat de forurile în drept cu multă atenție, pentru evitarea în viitor a unor asemenea lipsuri.

Baza sportivă Metalul - „Titanii"

Baza sportivă Metalul-„Titanii" din Capitală, dată acum în folosința clubului Metalul M.I.G., a fost închisă în urmă cu vreo 2—3 săptămîni. Măsura luată atunci de federația de fotbal a fost dictată de starea precară a tribunelor arenei, a căror folosire ar fi putut duce la accidente. De atunci baza stă cu porțile zăvorîte, așteptînd ca clubul beneficiar să asigure terenului tribunele (eventual metalice) de care are nevoie.

De cînd arena a fost închisă, aici însă nu s-a mișcat nici măcar un cui, deși lipsa bazei este resimțită. Socotim, de aceea, că se impune ca clubul beneficiar (Metalul M.I.G.) să treacă de îndată la acțiune sau, în caz contrar să fie schimbat beneficiarul, dîndu-se arena în îngrijirea și folosința unui alt club, mai bun gospodar, mai zelos în amenajarea lui pe măsura necesităților.

Săli închise

Săptămîna trecută, la Paris urma să înceapă cel de-al 40-lea campionat masculin de baschet al capitalei Franței. După cum ne informează confratele „L'Humanité", o mare parte a meciurilor programate au trebuit să fie contramandate, deoarece autoritățile militare au rechiziționat pur și simplu sala de sporturi a gimnaziului Iapy, după cum au procedat la fel și cu celebrul Velodrom de Iarnă, pe care le-au transformat în... locuri de concentrare a cetățenilor algerieni arestați de armată și poliție în cursul razilor care au loc în capitala Franței. Din toate sălile de sport din Paris, la dispoziția Ligii pariziene de baschet a rămas acum disponibilă una singură, sala Coubertin.

Un guvern care nu alocă nici un ban dezvoltării sportului nici nu putea să ia o altfel de hotărîre. In locul sălilor de sport, unde să aibă loc întreceri prietenești, — locuri de concentrare ale patrioților algerieni, supuși torturii și samavolniciilor. Numai că, după cîte se pare, iubitorii de sport din capitala Franței nu sînt de aceeași părere.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

75 Bibl. Centrala

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 51 ★ Simbătă 27 septembrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

O DATĂ MEMORABILĂ

După încheierea primului Concurs și Festival Internațional „George Enescu"

de ION PAS

Pe temeiul mărturiilor împărtășite de către numeroșii și remarcabilii oaspeți străini pe care i-am avut printre noi, presei, microfonului, ecranului, televiziunii, oamenilor de cultură și artă cu care au venit în contact; pe temeiul, pe de altă parte, al interesului excepțional cu care, zi de zi, la noi și pretutindeni în afara hotarelor, a fost urmărită desfășurarea celui dintîi concurs și festival consacrat omagierii celui mai mare tălmăcitor, pe planul creației muzicale, al geniului poporului din rîndurile căruia s-a ridicat, dar alăturea de care a rămas, concluzia care se poate trage este că obiectivele pe care și le-a propus acțiunea începută în urmă cu mai bine de un an, din îndemnul, cu sprijinul și sub îndrumarea conducerii statului nostru democrat-popular, au fost realizate.

Ce s-a avut în vedere prin organizarea din trei în trei ani a unui concurs internațional și totodată a unui festival muzical de aceeași ampioare, „George Enescu"?

Să se dea o înaltă expresie sentimentelor de caldă iubire și de profund respect pe care poporul patriei noastre libere le poartă în genere tuturor creatorilor a căror inimă bate sau a bătut alături de a sa — și o astfel de inimă a vibrat în pieptul genialului artist.

„Mă gîndesc tot timpul la țară, sînt cu tot sufletul alături de poporul nostru", scria el cu foarte puțin timp înainte de a trece dincolo de tărîmul acestei vieți.

Să se exprime, ca atare, și în această formă, întreaga prețuire a statului, a oamenilor muncii, față de amintirea marelui creator și a vrednicului celălean care — precum spunea tovarășul Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri, în cuvîntul adresat participanților cu prilejul încheierii concursului — *„prin minunatele sale compoziții, prin interpretările sale de neuitat, a îmbogățit patrimoniul culturii universale, înscriindu-și cu cinste numele printre cei mai de seamă artiști ai timpului nostru"*.

Prețuirea pe care puterea populară a arătat-o lui George Enescu a fost statornică și s-a manifestat prin alegerea sa ca deputat în întîia legislatură a Marii Adunări Naționale, prin numirea ca membru al Academiei R.P.R., prin atribuirea numelui său celei dintîi și mai prestigioase formațiuni simfonice românești, prin instituirea burselor de stat care îi poartă numele, prin înființarea muzeelor de la

(Continuare în pag. 5-a)

În clișeul de sus: *Ștefan Ruha, premiul I la concursul de vioară*; în clișeul de jos: *artistul poporului al U.R.S.S., marele violonist David Oistrah.*

„Nota zero la purtare" pe o scenă din Moscova

Corespondență specială pentru „Magazin"

Teatrul central pentru copii din Moscova, care își deschide în mod obișnuit stagiunea la începutul lunii septembrie, a reluat anul acesta spectacolele puțin mai devreme. Ca semn al prețuirii pe care oameni sovietici o acordă culturii românești, a fost prezentată în premieră comedia „Nota zero la purtare".

Spectacolul a fost bine primit și a constituit încă o mărturie a prieteniei dintre popoarele sovietic și romîn.

Atmosfera care a domnit în ziua premierei a domnit și în zilele următoare. Piesa a cîștigat simpatia moscoviților. Sala Teatrului central pentru copii este plină atunci cînd se prezintă „Nota zero la purtare". Vin nu numai elevi din clasele superioare, cărora de fapt le este adresată piesa, ci și oameni adulți.

Se înțelege că meritul revine în primul rînd dramaturgilor. Trebuie arătat însă că și teatrul a făcut mult pentru a scoate în evidență întreaga valoare a piesei. Piesa lui V. Stoenescu, și O. Sava a fost publicată în almanahul „Dramaturgia contemporană". Autorii s-au adresat cititorului sovietic cu o prefață, în care arătau emoția de care sînt cuprinși la gîndul că piesa lor va fi prezentată oamenilor sovietici. „Unii dintre cititorii piesei, dintre viitorii spectatori, sînt Vania Kolea, Misa și alți prieteni ai noștri, pe care i-am întîmpinat

B. VOLGHIN

● (Continuare în pag. 2-a)

INTRE „FOȘTI"

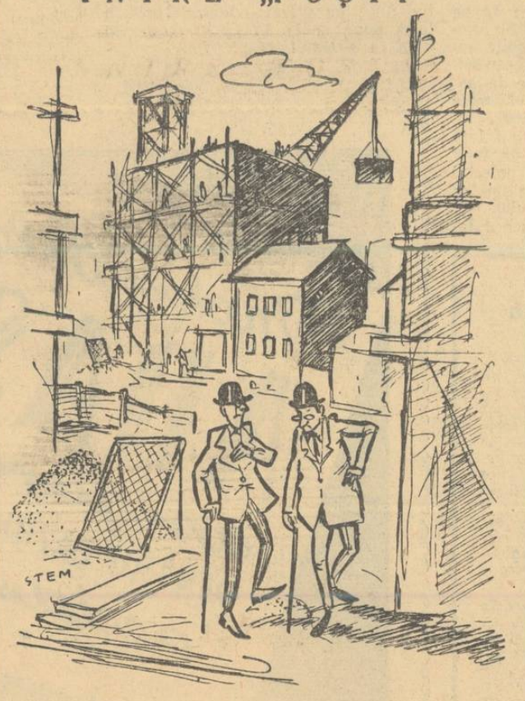

— Păi sigur, acuma se apucară să construiască pe toate străzile, ca să n-aibă omul pe unde trece...

Desen de Șt. MUNTEANU

O capodoperă a arhitecturii chineze: Templul Cerului, înălțat în anul 1531, la Pekin

ÎN PIAȚA ȚIEANMÎN!

Am văzut, de curînd, fotografii de la Pekin, din Piața Țieanmîn. Înfățișau talazuri de omenire, peste care pluteau, asemeni pînzelor de corăbii placarde uriașe cu inscripții. Din neștiință, n-am fost în stare să descifrez nici o hieroglifă, am putut însă citi — și era lesne de citit — pe chipurile oamenilor, indignare, revoltă, ură. Fotografiile erau de la mitingul mare din piața Țieanmîn, unde au manifestat, împotriva provocărilor Statelor Unite, un milion de chinezi.

Printre cei ce vor fi manifestat se aflau, fără îndoială, oameni ai muncii din Pekin pe care i-am văzut cu ochii mei — sînt doi ani de atunci — defilînd în aceeași piață Țieanmîn, veseli, luminoși, cu soare în priviri. Purtau și-atunci lozinci; hieroglifele vesteau biruințe în industrie, în agricultură, în cultură. Urcînd nebănuite trepte ale emoției urmăream atunci mulțimea care se revărsa în șiruri, îi ascultam cîntecele de bucurie și cînd din înălțimea Porții Țieanmîn saluta președintele Mao Țze-dun, exploziile de urale.

În suflet se înfiripa în acele clipe credința, devenită apoi, odată cu cunoașterea mai îndeaproape a realităților din China, certitudine că acest popor, stăpîn pe destinele sale, pătrunde pe un drum triumfal, încununat de glorie, în istoria contemporană. Și nu numai pentru că sînt mulți — 600.000.000 — nu numai pentru că țara lor are dimensiuni continentale, nu numai pentru că bogățiile naturale de pe pămînt și din pămînt sînt incalculabile. Chinezii au fost din totdeauna mulți, țara lor a fost la fel de întinsă, bogățiile de necuprins au zăcut neurnite de milenii. Un salt istoric, călăuzit de înțeleptul Partid Comunist, a descătușat aceste uriașe forțe, le-a îndreptat spre un nou făgaș, le-a pus să slujească la împlinirea, și în această parte a lumii, a visului de aur al omenirii: comunismul.

Am văzut fotografii de la Pekin, din aceste zile de mare încordare. Înfățișau oameni plini de indignare, de revoltă, de ură. Așa îi vedeam pe chinezii calmi, surîzători pe care-i cunoscusem. Cine și ce le-a șters de pe față surîsul? Cine și ce le-a întunecat privirea luminoasă? O știe astăzi o lume întreagă, de la bătrîn la copil; căci ori unde pe pămînt gîndurile oamenilor lucizi se îndreaptă, îngrijorate, spre China, spre amenințarea care se pogoară ca un nor negru peste acele îndepărtate locuri. Vapoare cu pavilionul înstelat al Statelor Unite își îndreaptă gurile de foc spre pămîntul Chinei, spre fiii și fiicele acelor pămînturi, spre înfăptuirile lor; aeroplane neprietene săgetează, cu tîlhărească vrăjmășie, limpezimea văzduhurilor Chinei. În Taivan, pe pămînt chinezesc, un mănunchi de trădători și capiștea lor, Cian Kai-și, se ascund în dosul celor care sînt oricînd gata să vorbească în numele provocatorilor, al

Virgil DĂNCIULESCU

● (Continuare în pag. 3-a)

Fațada hotelului Pekin din capitala R. P. Chineze

DOUĂ DESTINE

Popas într-o uzină timișoreană

Dimineața timișoreană își desface luminile aurii ale toamnei, învăluind totul într-o perdea subțire de răcoare și visare. Este însă deajuns să te apropii de clădirile „ÎNTREPRINDERII METALURGICE BANĂȚENE", cu fațada proaspăt zugrăvită, ca să ți se risipească reveria și să simți din plin atmosfera citadină, cu peisajul ei industrial, care-ți toarnă în vine o putere și o prospețime nouă.

Profilul „Întreprinderii Metalurgice Bănățene" este axat în primul rînd pe finisarea și crearea de piese care cer o înaltă calificare, necesare, spre pildă, utilajului de luptă împotriva incendiilor, a motopompelor, a pompelor de ungere, a aparatelor pentru măsurarea nivelului de abur cu care sînt acționate caloriferele sau cazanele de locomotivă. Aici te întîmpină, adunat lîngă strunguri, praful auriu sau argintat al bronzului ce-ți face impresia că a cuprins întrinsul toată gama de scăpărări solare. Aici, materia primă este bronzul. Aici își spun cuvîntul milimicronii, la scara cărora se măsoară fiecare piesă complicată, șlefuită și întruchipată cu grijă și dragoste omenească. În această întreprindere ce și-a reîmprospătat pe parcursul anilor halele, strungurile ciocanele pneumatice strălucesc acum de curățenie și ordine. Tot ce este clădire, aparat, metal, a fost însuflețit și înnoit de om; de omul zilelor noastre, de generația muncitorească a acestor ani, cu o conștiință înaintată și cu orizontul pe măsura prefacerilor sociale, cărora le este martor și făurar.

Să pătrundem într-una din secțiile de strungărie ale „Întreprinderilor Metalurgice Bănățene". Zeci de muncitori lucrează intens. Zeci de destine, zeci de energii ce-și găsesc făgașul fi-

(Continuare în pag. 2-a)

Luate din viață

Indemnul inimii

Dacă Maria Dumitrache ar fi fost o femeie pe măsura cadrului în care am cunoscut-o, adică mai înaltă, voinică, cu mîinile mari, cu gesturi puține, scurte, oarecum distante — spun — dacă Maria Dumitrache ar fi fost astfel, prezența ei într-o hală de construcții metalice — unde zgomotele sînt stridente, unde decorul e aspru, culorile sînt cenușii, dimensiunile simetrice, simple, sărace — n-ar fi mirat pe nimeni sau dacă da, oricum, mai puțin. Dacă... Dacă ar fi fost așa poate n-aș fi cunoscut una dintre acele femei care prin modestia, prin simplitatea lor, prin impresia care o dau, că s-ar mulțumi cu puțin, prin lipsa de grijă de a atrage atenția, de a face zgomot în jurul lor, emoționează și trezesc un respect profund. De multe ori astfel de femei privite cu superficialitate trec neobservate și neînsemnate.

Elisabeta PETREANU

● (Continuare în pag. 6-a)

„Trebuie să răspundem NU!"

Părerile d-lui MENDES FRANCE în legătură cu referendumul din Franța

Mîine are loc referendumul din Franța. Mulți oameni politici, savanți, oameni de artă de diferite opinii, prin scris sau cuvîntări au luat atitudine împotriva proiectului de constituție propus de generalul de Gaulle.

Publicăm mai jos fragmente din declarațiile liderului radical francez Mendes France, fost prim-ministru, declarații apărute în săptămînalul „L'Express":

O primă cauză a dificultăților și a nedumeririlor rezultă din marea diversitate a problemelor care se ridică și cărora nu li se poate răspunde decît printr-un singur „da" sau printr-un singur „nu".

Însăși generalul de Gaulle precizează, în ultimul său discurs de la Alger, că pentru bărbații și femeile din Africa Neagră a răspunde „da" înseamnă a accepta să intre în comunitatea franceză; pentru bărbații și femeile din Algeria, a răspunde „da" înseamnă „că vor să se comporte ca francezii și că își închipuie că evoluția necesară a Algeriei trebuie să se îndeplinească în cadrul Franței; în sfîrșit, în Metropola, a răspunde „da" are încă un sens: intenția de a revizui instituțiile (iar revizuirea instituțiilor ridică probleme foarte diferite între ele și asupra cărora este greu să te pronunți printr-un simplu „da" sau printr-un simplu „nu".

De aici, o confuzie extraordinară,

● (Continuare în pag. 5-a)

In acest număr:

SĂRBĂTOAREA CHINEI POPULARE
Pagină specială consacrată aniversării R. P. Chineze

Mic îndreptar muzical
Începuturile teatrului de operă

Vă povestim filmul
„ÎNFRÎNGERE"
O producție a studiourilor sovietice

Exigențele modei de toamnă
Vizita noastră la un centru de creație din Capitală

„PETROLUL"
în „Cupa campionilor europeni" la fotbal

Làudàrosul!

Acum cîtva timp puteai auzi următoarea discuție între inginerul șef al gospodăriei de stat Dîlga și vreunul din șefii de sectoare sau brigadieri:

— Pe cine trimitem la Lehliu?

— Lăudărosul n-ar fi bun, ce spuneți?

— Bine, să se ducă. — încuviință inginerul șef. Să i se facă formele și mîine să pornească la drum.

Era o discuție serioasă, de muncă, în care cineva era numit în acest fel: lăudărosul.

Și alți oameni din gospodărie tot așa îi ziceau. Auzeai:

— Ale cui sînt mă bandajele alea, lăsate vraiște?

— Ale cui să fie? Ale lăudărosului...

Or, cel despre care e vorba are un nume ca toți oamenii. Se numește Radu Valeriu și e tractorist într-una din brigăzile gospodăriei...

★

Radu Valeriu este un flăcău subțiratec, ager și vioi, dar oleacă cam slobod la gură. Cunoscător în toate, pentru el nu mai era taină nimic, nici într-ale meseriei, nici într-altele. Înainte, un străin dacă l-ar fi văzut așa săritor și înfipt, ar fi zis că-i cel mai bun tractorist din gospodărie.

Le spunea de pildă șeful de brigadă:

— Măi băieți, avem 500 de ha. în seama noastră. Răspundem de ele. Cum muncim, așa culegem. Vedeți să faceți arături numai de bună calitate.

Radu Valeriu sărea de colo:

— E-n regulă, șefule. Să vii să mă vezi. Arătură ca la mine mai rar: clasa întîi!

Venea brigadierul să-l vadă. Că-l mai punea uneori să îndrepte greșelile, asta era altă poveste. Radu Valeriu trecea peste aceste „amănunte" și-și vedea înainte de lăudăroseniile lui.

— Băieți, le spunea altădată șeful de brigadă tractoriștilor, — mîine ieșim la cîmp cum s-o crăpa de ziuă. Să nu se schimbe vremea că ne dă planul peste cap.

— Gata, șefule. La patru sîntem în picioare, glăsuia sigur de el Radu Valeriu.

Erau alții trezi la patru. Pe el trebuiau să-l tragă de picioare la ora aceea, ca să iasă la lucru.

Flăcăul părea de nelecuit. Se gîndeau unii tractoriștii să-i ceară schimbarea din brigada lor, ca să nu-i mai dea de urmă. Inginerul șef n-a fost de acord.

— Băiatul nu e prost. Dimpotrivă, e dezghețat și ager la minte. Și meserie cunoaște. E drept, are meteahna asta, e prea ușuratec și vorbăreț. Faceți-l să se îndrepte, e tînăr, trebuie să se schimbe.

A rămas în brigadă Radu Valeriu. Îl mai criticau oamenii, dar fără prea mare folos. A venit însă o vreme cînd s-au aglomerat munciile în gospodărie. În prima urgență trebuia bătut porumbul cu batozele. I-a strîns agronomul de sector pe tractoriști și le-a spus:

— Puneți-vă batozele la punct. Să meargă ceas. În cîteva zile trebuie să terminăm treaba asta că ne-așteaptă altele, destule.

— Cîteva zile? — a vorbit înaintea tuturor, cum îi era obiceiul, Radu Valeriu. E mult! Într-o zi n-avem ce alege. Eu cu batoza mea bat peste 25.000 de kg. pe zi.

— Măi, nu te lauzi?

— Eu? — s-a mirat Valeriu. O să vedeți...

Oamenii au schimbat priviri între ei: te pomenești că s-a dat pe brazdă Valeriu al nostru!

Nu, nu se dăduse pe brazdă Radu Valeriu. Un șir de „ghinioane" s-au ținut în ziua aceea de capul lui. În primul rînd... s-a sculat cam tîrziu. Zece oameni zilieri angajați să-i ajute l-au așteptat pînă la opt, cînd a binevoit el să vină la lucru. A mai moșmonit apoi vreo jumătate de ceas pînă să pornească mașina (că „n-avusese vreme s-o revizuiască înainte"). Și odată pornită, batoza s-a și defectat: i-au sărit manșele care mînă sitele. Toată ziua a ținut mașina numai în reparații. Seară cînd a venit agronomul să cîntărească boabele, n-a găsit decît 5000 de kg.

Ca să nu mai îngăduie risipa și neglijențele, conducerea gospodăriei l-a pus pe Radu Valeriu să plătească munca celor 10 zilieri ce-și pierduseră ziua degeaba din pricina lui.

Dar mai rău decît toate l-a durut pe Radu Valeriu vorba pe care i-a aruncat-o în față, aspru și îndurerat, agronomul de sector:

— Lăudărosule!

Așa i-a rămas numele... Nu mai putea bietul Valeriu să spună nimic, nici la muncă, nici la cantină, nicăieri, că imediat i-o reteza careva:

— Fugi de-aici mă! Lăudărosule! Ba chiar fără să spună nimic, oamenii tot așa ziceau:

— De unde vii, lăudărosule? Unde te duci, lăudărosule? Mai lăudărosu ăla, ce-avem azi la cantină?

Uitaseră parcă că-l cheamă Radu și Valeriu, că-i ziceau altădată Răducule, Valerică...

★

A venit vremea însămînțărilor de toamnă. S-a ținut o ședință, oamenii și-au luat angajamente, cu cifre, cu termene exacte, angajamente serioase. Mulți arătau și ce-or să facă și cum or să facă, ce metode vor folosi.

Radu Valeriu se foia pe scaunul lui. Numai el rămăsese de-o parte. Ar fi vrut să-și ia și el un angajament. Dar dacă tractoriștii îl vor lua în rîs și-i vor arunca din nou în obraz cuvîntul de care îi era atîta teamă lăudărosule! Poate chiar președintele adunării, dacă îi va spune de cum l-o vedea că ridică mîna: — Are cuvîntul lăudărosul nostru. S-auzim...

Intr-un tîrziu n-a mai putut să răbde singurătatea. A ridicat o mînă tremurătoare, mai nesigură ca altădată:

— Dăm cuvîntul tovarășului Radu Valeriu, — a răsunat vocea gravă și serioasă a președintelui.

Plin de emoție, Radu Valeriu și-a rostit angajamentul său:

— Am să mă străduiesc tovarăși să-mi pregătesc pînă la 1 septembrie toată suprafața pe care o am de însămînțat în toamna asta. N-am să trec de această dată nici măcar cu o zi.

L-au lăsat să vorbească pînă la sfîrșit. Nimeni n-a rîs, nimeni nu și-a dat coate. Oamenii i-au simțit emoția și au înțeles că în sfîrșit se petrece ceva nou cu Radu Valeriu.

★

Întîmplările de mai sus, mi le-au povestit, într-una din serile trecute, tractoriștii gospodăriei din Dîlga, în vreme ce-și pregăteau cina lîngă vagonul de dormit. Le-am împărtășit dorința de a sta de vorbă cu eroul nostru.

— Ar trebui să-l așteptați cam mult — mi-a spus șeful de brigadă. Valerică, și-a pus în gînd să ne-o ia înainte și la însămînțări. Am uitat să vă spunem că la 1 septembrie, așa cum a făgăduit, avea pregătită pentru însămînțări întreaga lui suprafață. Deocamdată se află încă acolo — mi-a arătat el cu mîna spre ogoarele ce se întindeau în fața noastră.

Aproape de linia orizontului se vedea mătăhăloasa mașină. La volan, abia distingîndu-se, statura svelță a unui tractorist se profila întunecată în amurgul violet al toamnei. Umbrele înserării l-au învăluit tot mai mult pînă ce s-a mistuit cu totul în întuneric.

Ana CRISTEA

Desen de A. CALISTRAT

DOUĂ DESTINE

(Urmare din pag. 1-a)

resc aici, lîngă mașină, în ritmul trepidant al muncii. Să descifrăm acum două din aceste destine, să ne apropiem de viața, de visurile și împlinirile a doi tineri care au crescut și s-a format în anii noștri.

Porțile perseverenței

Ștefan Lederer și Ion Damian au copilărit împreună. Pe străzile Timișoarei s-au jucat poate înălțînd primul zmeu spre întinsurile albastre, au trăit aceleași emoții în anii de școală. În anul 1949 intră amîndoi în școala de calificare, pe care o absolvă cu succes. Legăturile prietenești s-au cimentat aici cu visul și năzuința de a cuprinde tainele mașinii, de a le stăpîni. Utemiști cu dragoste de organizație și de viața care pulsa împrejurul lor, nu s-au făcut de rușine în fața comisiei de examen, terminînd amîndoi cu calificative bune. Caracterele lor s-au călit. Au devenit bărbați în toată puterea cuvîntului. În 1952, reîntorși din armată, au început să lucreze organizîndu-se într-o brigadă utemistă și începînd cu întreaga pasiune de care dădeau dovadă să-și realizeze visul comun: acela de a deveni muncitori fruntași și de a fi mîndria întreprinderii care i-a ridicat în viață și în muncă. Și aici începe cu adevărat una din cele mai frumoase pagini ale realității noastre noi, impresionantă tocmai prin modestia și simplitatea cu care mi-a fost povestită de amîndoi tinerii.

Tovarășul Ștefan Lederer mă privește cu ochii lui cenușii și începe să-mi explice rar, entuziasmîndu-se în cele din urmă și descrîndu-mi cele mai complexe procese de producție, cu gesturi largi și înspimînate. Nu cred că aș putea repeta tot ceea ce mi-a spus el. Poate că explicațiile tehnice nici nu ar interesa. În esență totul se reducea la lucruri obișnuite. Dar tocmai în acest fapt am găsit rezonanțe deosebite. Nu erau spargeri spectaculoase de tradiții și metode tehnice. Era în primul rînd perseverență. Era această trecere prin toate porțile cunoașterii și ale statorniciei, în realizarea ritmică a planului de producție.

— Am aici, îmi spune Ștefan Lederer, un carnet în care-mi notez fiecare reducere de operație dintr-un ansamblu complex care trebuie efectuat atunci cînd dai naștere unei piese cu un profil complicat.

— Numai atît?

— Și acest lucru ar fi de ajuns pentru a obține un spor în depășirea planului. Dar mai este încă ceva.

— Probabil „o bombă" tehnică.

— Ba de loc. Este un principiu cunoscut în fond de toți muncitorii care lucrează la strung. Folosirea din plin, în adevăratul înțeles al cuvîntului, a celor 480 de minute ale zilei de lucru. Eu și tovarășul meu Ion Damian, nu ne permitem să irosim nici măcar o singură clipă atunci cînd intrăm în schimb. Eu lucrez dimineața, iar el după amiază. După o săptămînă facem rotație. Ne străduim să păstrăm o ritmicitate comună și să depășim constant planul, nu în anumite etape, ci în fiecare zi, în fiecare oră.

— Iartă-mă dar se obișnuiește ca atunci cînd scrii despre asemenea lucruri să prezinți totuși anumite fapte ieșite din comun, care să impingă înainte, să stimuleze avîntul celorlalți.

— S-ar mai putea adăuga faptul că în mod necondiționat, la noi în brigada utemistă lucrul se preia din mers, strungul neavînd pauze neproductive. Acum, de cîteva luni, lucrăm pe un strung nou, românesc, strungul „Victoria", produs de uzinele „Iosef Ranghef" din Arad. Este o adevărată plăcere să lucrezi cu asemenea mașini. Vreau să vă mai spun că întotdeauna, atunci cînd îți impui o disciplină severă, o conduită perseverentă pentru economisirea și folosirea fiecărei unități de timp ce o ai la dispoziție, reușești să obții rezultate frumoase și fără a fi eroul unor inovații culminante. Majoritatea muncitorilor doar crează belșugul de bunuri materiale, tocmai în acest fel.

Împliniri

Pe Ion Damian l-am întîlnit în celălalt schimb, în schimbul de după amiază, aplecat cu încordare asupra strungului, care în turația maximă zvîrlea împrejur un arc de aur format din șpanul bronzului ce are înfățișarea unor cristale minuscule și strălucitoare. Convorbirea cu el a fost într-un fel mai anevoioasă. Printre răgazuri, atunci cînd mașina își desăvîrșea singură piesa, după ce în prealabil fusese fixată la o anumită dimensiune, Ion Damian îmi răspundea cu o voce înaltă, pentru a putea domina zumzetul necontenit al secției.

— Ce aș putea să vă spun despre mine? Cred că v-a lămurit în suficientă măsură tov. Lederer care este mai prețios în cuprinderea problemelor și în explicarea lor.

— Mi s-a spus că nici dumneata nu ești mai prejos. Fișele de pontaj arată că obțineți de regulă depășiri egale de normă.

— Ne ajutăm foarte mult tocmai prin faptul că fiecare inițiativă luată de unul din noi este îmbrățișată și de celălalt, iar toate eforturile noastre sînt unite spre „comanda zilei", cum îi spunem deobicei unei acțiuni care socotim că ne va putea aduce un nou spor de producție.

— Cum vă aranjați viața?

Ion Damian stă o clipă în cumpănă și apoi îmi spune cu un zîmbet stîngjenit și șiios:

— Sînt căsătorit de doi ani de zile și îmi iubesc foarte mult soția și căminul. Acum sînt în preajma unui eveniment mare pentru mine. Soția mea trebuie să nască. Numai cînd mă gîndesc la acest lucru mă cuprinde o emoție și o bucurie pe care nu aș putea să o compar cu nimic.

— Luat de discuțiile tehnice am uitat să-l întreb pe prietenul dumitale dacă este și el căsătorit.

— Bineînțeles. Trebuie să fim în același pas în toate. De fapt, amîndoi avem 26 de ani, am crescut și am muncit tot timpul împreună. Tovarășul meu este pasionat gospodar și în general un om foarte harnic. Acum vrea să-și cumpere o bicicletă nouă și nu pierde nici un prilej de a-și completa mobila și interiorul atrăgător al casei sale, cu noi obiecte trainice și folositoare ce apar în magazine.

★

În întreaga secție lucrul este în toi. Strungurile, cizelează din barele amorfe de bronz, piese cu licăriri vii, ce sînt apoi clădite, încărcate și trimise spre depozite și spre recepționare.

În acest tumult omenesc, trălesc, muncesc și se bucură de împlinirea vieții lor doi tineri: Ștefan Lederer și Ion Damian. Oameni modești și harnici, își duc viața cu voie bună, realizîndu-și pas cu pas proiectele de viitor, fiind o mîndrie a tovarășilor și întreprinderii unde lucrează.

Adrian BELDEANU

„NOTA ZERO LA PURTARE"

pe o scenă din Moscova

(Urmare din pag. 1-a)

cu entuziasm pe străzile Bucureștiului, în memorabilele zile din august 1944".

Constantin Șah-Azizov, directorul teatrului, arată că artista Galina Novojilova (care interpretează în piesă rolul Danei Păunescu) a atras prima atenția asupra „Notei zero la purtare". În cadrul consiliului artistic piesa a obținut aprobarea unanimă.

— În primăvara acestui an, *arată în continuare directorul,* — am fost în Romînia, unde am făcut cunoștință cu dramaturgii, am văzut spectacolul în București.

— Deși acțiunea piesei — *spune regizorul spectacolului Valentin Kolesaev* — se desfășoară cu mulți ani în urmă, ea cuprinde numeroase momente care găsesc și în ziua de astăzi cel mai viu ecou. Problemele cinstei și ale datoriei, problema tovărășiei și prieteniei, a atitudinii față de profesori sînt tratate într-un mod foarte actual. Întregul nostru colectiv a lucrat cu avînt și cu pasiune așa zice, la realizarea spectacolului. O deosebită atenție am acordat-o coloritului național romînesc. Trebuie subliniate cu deosebire creațiile pe care le realizează tinerii artiști Tatiana Nadejdina, Vladimir Zalivin și Ghenadie Pecinicov care interpretează rolurile Marianei Pleșoianu, a lui Ștefan Vardia și a lui Mișu Felecan. Plină de umanism este figura lui Matei Butnaru realizată de artistul Anatoli Sciukin, iar artistul emerit Mihail Holodov, are o realizare izbutită în rolul lui moș Grigută.

Aprecierile publicului pot fi descifrate din aplauzele, din primirea deosebit de caldă de care se bucură spectacolul.

Mie, autorului acestor rînduri, mi s-au făcut mai multe declarații:

GALEA BARIȘNIKOVA, elevă în clasa IX-a, școala nr. 738 (Moscova). — Îmi plac piesele românești. Am văzut „În casa doamnei Dragomirescu" *(sub acest titlu a fost prezentat spectacolul „Citadela sfărîmată" de Horia Lovinescu).* Și mai mult mi-a plăcut piesa „Nota zero la purtare". Aici am întîlnit chipuri pe care le putem întîlni și la noi. Am în vedere nu numai eroii pozitivi"

Iar profesoara de limba rusă MARIA SAFONOVA, a spus: „Prezentarea unei piese românești, după ce teatrul central pentru copii a prezentat piese din dramaturgia altor țări frățești cum ar fi China și Cehoslovacia, înseamnă o contribuție la cauza internaționalismului proletar. Elevii mei se interesează permanent de viața din țările de democrație populară. Spectacolul lasă o impresie profundă"

SAȘA KARPOV, elev în clasa VII-a a școlii nr. 596, a izbutit ca în cîteva cuvinte să facă o apreciere plină de conținut asupra piesei. Iată ce ne-a spus el: „Dacă mi-a plăcut spectacolul? Foarte mult. E fermecător. Păcat că pentru piese și pentru spectacole nu se pun note. Socotesc că ele merită cel mai înalt calificativ. Autorilor piesei și teatrului nostru le-aș pune nota 5" *(cea mai înaltă notă în sistemul de clasificare sovietic).*

B. VOLGHIN

În culisele Teatrului Central pentru Copii din Moscova, după spectacolul cu „Nota zero la purtare". Ambasadorul R.P.R. în U.R.S.S. Mihai Dalea și Traian Șelmaru, consilier cultural al Ambasadei, stînd de vorbă cu regizorul spectacolului V. Kolesaev, om de artă emerit și cu artiștii K. Durov, M. Sciukin și I. Firsov (sus) și cu regizorul principal al teatrului, artista poporului din R.S.F.S.R., M. Knebel, precum și cu directorul teatrului Șah-Azizov, om de artă emerit (dreapta).

Cronica gastronomului

Musacaua

RĂSPUNS UNEI CITITOARE DIN ARDEAL

Imi scrieți, cititoare din Ardeal,
Că v-a venit subit un chef, așa,
Să mai mîncați o bună musaca
Cum ați mîncat-o la Continental

Intr-un caiet uitat de vară-mea
Cu scoarțele-ntr-un hal fără de hal
După un lung poem sentimental
Găsii rețeta și-o transcriu pe ea.

După ce-ați spălat vinetele, le tăiați de-acurmezișul, secționîndu-le în rondele cam de grosimea degetului mic. Sărați ușor. Aliniați-le pe-un fund de lemn și acoperiți-le c-o scîndurică, pe care așezați o greutate (prietenul meu Costache pune o mică statuetă, reprezentînd bustul lui Cicerone, dar se pot întrebuința, fără inconvenient și alte greutăți). Lăsați-le sub greutatea care le apasă pînă se scurge apa din ele. Dar de apă nu scapi așa ușor. De aceea, după ce v-ați încredințat că apă nu mai lasă, luați feliile una cîte una și presați-le într-un șervet. Veți vedea că apă tot mai iese, dar după asta, basta, nu mai rămîne pic. Bun. Acum prăjiți vinetele în corpul gras pe care-l preferați, adică: untdelemn, grăsime sau unt. Carnea (de bou sau viței), trecută prin mașină o puneți la prăjit într-o cratiță în care s-a rumenit o ceapă, în același corp gras în care ați prăjit și vinetele. Vărsați peste ea o lingură de supă (în lipsă de supă merge și apă) și acoperiți, lăsînd-o să se prăjească înăbușit și turnînd din cînd în cînd cîte o lingură de supă (sau apă), pînă cînd se moale carnea. Cînd s-a muiat carnea scoateți capacul și lăsați-o să se rumenească bine. Cînd s-a rumenit, o scoateți de la foc. Așteptați să se răcorească. Cînd s-a răcorit, amestecați cu un ou (sau mai multe, după cantitatea cărnii), adăugați pătrunjel verde tocat, sare și piper negru. Apoi, într-o formă de lut sau de sticlă bine unsă și care suportă focul, așezați un rînd de vinete, pe urmă un strat de tocătură de cel puțin două degete de gros și tot așa, pînă se umple recipientul. Peste ultimul strat de vinete care e capacul musacalei, nu strică să puneți un strat subțire de pătlăgele roșii tăiate felii. Peste ei, cîteva linguri de zeamă de roșii. Băgați în cuptor la foc potrivit. Cînd e aproape gata, unii mai adaugă vre-o cîteva linguri de smîntînă. Și au dreptate.

PĂSTOREL

P. S. Această mîncare eminamente sapidă, dar grasă, reclamă un vin roșu bătrîn (că-i bun de sfat), dar viguros (că-i bun de băut).

„SPECIALIȘTII"

— Și acum, învîrtește-te!..

Desen de N. GHENADIE

POȘTA Redacției

Fl. ȘTEFLEA — București: Povestea trimisă nu poate fi dată publicității, deoarece ar ocupa un spațiu prea mare în economia revistei. Credem că ar fi folositoare unei reviste ce se adresează celor mici.

M. LEFTER — București. Într-adevăr, formatul revistei noastre creează o serie de greutăți celor ce vor să-și întocmească colecții. Totuși, cu atenție și bunăvoință acest lucru se poate face, păstrînd colecția între două foi de placaj sau de carton. În nici un caz nu putem schimba formatul. Adresele ce doriți să le cunoașteți nu le deținem. În legătură cu „necazul" ce-l aveți, nu trebuie să vă descurajați. Anii nu vă dau dreptul la aceasta. Pentru început, credem că vă folosesc exercițiile de gimnastică ce se recomandă prin revista noastră. Succes!

CORINA DUMITREANU — Arad. Nu deținem adresa ce ne-o solicitați. De altfel, credem că dorind să faceți un lucru bun, ați atrage o serie de persecuții asupra celei căreia doriți să-l scrieți. Și așa micuța Minnijean Brown are destule de îndurat.

V. SALZMAN — Cluj: Amîndouă propunerile sînt juste. În numerele următoare ale revistei veți întîlni propunerile dvs. traduse în fapt.

I. P. DORU — Craiova: Epigramele dvs. nu pot fi date publicității din cauza conținutului, care nu este nici semnificativ și nici actual. Alegeți-vă temele cu grijă și publicăm cu plăcere.

D. LUCEC — București. Asupra materialelor trimise mai trebuie să lucrați. Sînt deficitare în special în privința versificației. Vă mulțumim pentru cuvintele bune adresate revistei.

PERGANCZI BELA — Tr. Severin. Caricatura trimisă nu tratează o temă care să merite să fie dată publicității. De altfel dacă stați să judecați nu acestea sînt probleme dintre cele mai esențiale ale vieții noastre. Așteptăm să vă îndepliniți promisiunea.

MITICA LACATUȘU — Săbăoani-Bacău. Publicăm din poezia „Toamna în via colectivei" trimisă de dvs. primele patru strofe:

Urcă către vie dealul
Cîrduri de flăcăi și fete,
Cîntă scripca și tamburalul
Soarele le joacă-n piete.

Și-n fapt de zi, copii, femei
Adună rodul vieții,
Ciorchinii care poartă-n ei
Nectarul bucuriei.

Și hore se întind prin vii
Toți joacă împreună,
Cînd văd atîtea bogății
Sînt beți de voie bună.

Se cîntă cîntece de dor
De sfîntă bucurie
Că toată roada este-a lor
Și-a lor are să fie.

Spațiul nu ne permite să publicăm poezia în întregime. Noi vă urăm spor la treabă și atenție la... tulburel, căci este el dulce, dar te duce...

I. HENȚIU — Deva. Pentru început vă recomandăm următoarele lucrări: M. Beniuc — „Despre poezie"; M. Breazu — „Dialectica poeziei"; Vl. Maiakovski — „Cum se fac versurile" și M. Isakovski — „Măiestria poetică". Veți putea, studiind aceste lucrări, să întocmiți o serie de neajunsuri de care vă ioviți în momentul de față. Aprecierile dvs. la adresa revistei ne-au bucurat.

A. POPESCU — București. Greșeala gramaticală semnalată de dvs. a fost adusă la cunoștința celor în cauză, luîndu-se măsuri ca pe viitor ea să nu se mai repete. Vă mulțumim pentru sprijinul ce ni-l acordați prin astfel de sezisări.

VERDEȘ DUMITRU — Alba Iulia. Materialele trimise de dvs au fost înaintate celor ce răspund de rubricile respective. Apariția sau neapariția, va fi răspunsul dacă au fost bune sau nu.

VIRGIL STOLOJAN — Oravița. Materialul trimis de dvs. nu-l putem da publicității deoarece conținutul nu se încadrează în problemele ce interesează revista noastră.

A. BAGHINA — Tr. Severin și G. I. CORBU — București. Deși unii cititori care ne scriu la această rubrică vă critică pentru faptul că ați fi „acaparat" spațiul și așa restrîns, al rubricii, noi nu ne-am lăsat „influențați" și v-am publicat în continuare. De astădată, cu părere de rău, trebuie să vă răspundem că ne-ați trimis materiale de slabă calitate. Sperăm că este o „eclipsă de formă" trecătoare...

STANCU DRAGOMIR — Codlea. Materialul trimis are o serie de calități. Vă rugăm să-l trimiteți unei reviste de specialitate care are și mai mult spațiu disponibil și preocupare anume pentru aceste probleme. Sperăm că la următoarea corespondență să vă putem răspunde, publicîndu-vă. Țineți însă cont de specificul revistei noastre.

O descoperire istorică în Africa de nord

La sud de orașul Tripoli, în Africa de nord, în apropiere de Taluma, se construiește în aceste zile o șosea care trece prin pustiu. În calea lucrărilor se găsea un chiparos gigantic, vechi de două milenii, rupt la o înălțime de 44 de metri. Cînd copacul a fost tăiat, s-a făcut o descoperire neobișnuită: în interiorul său se afla un schelet care avea prins de o centură un sul de piele, conținînd un pergament.

Acesta a fost descifrat acum de prof. Palladini din Italia, cu ajutorul unor lupe speciale; el ne dă relatarea unor evenimente istorice, care au avut loc cu 2046 de ani în urmă. Pergamentul conține condamnarea la moarte a unui oștean roman, Marcus Lurius, aruncat de viu în scorbura chiparosului, care a fost închis apoi la loc.

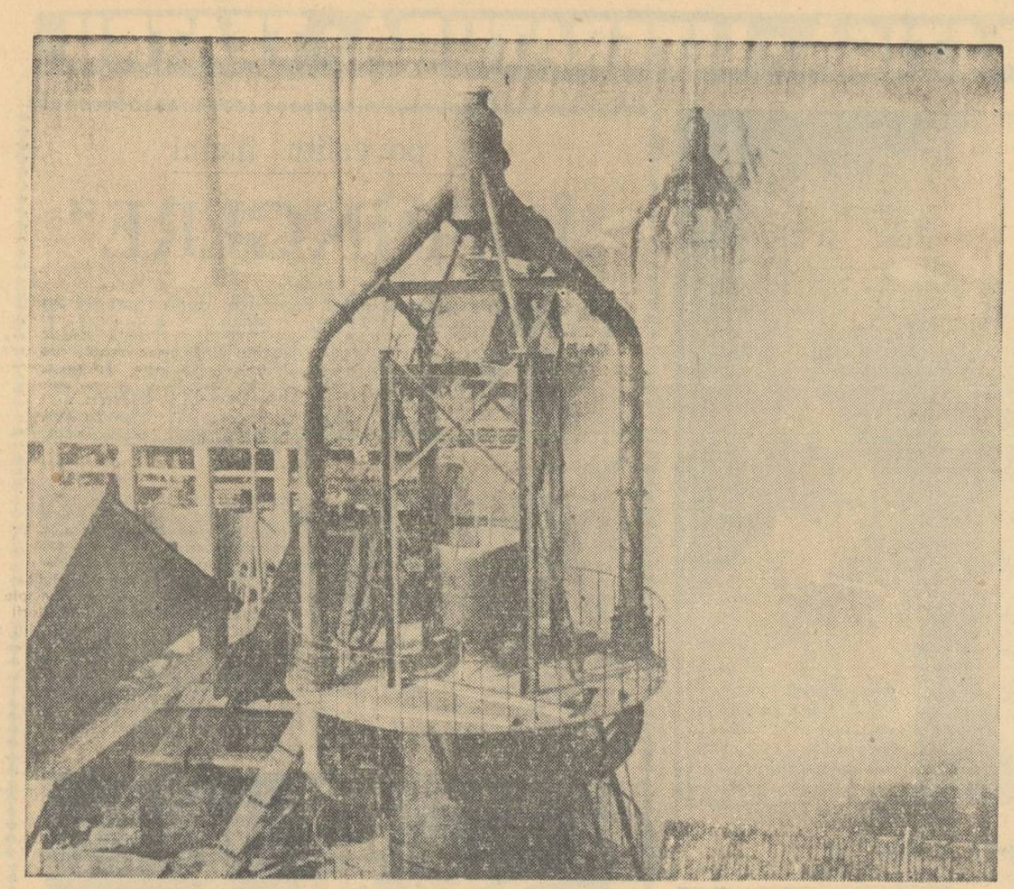

O vedere a uzinelor siderurgice Chaosing

Producția de oțel a R.P. Chineze
crește într-un ritm unic în istorie

Oțel înseamnă mașini, deci industrie. Oțel înseamnă tractoare, deci agricultură avansată. Oțel înseamnă armament, deci apărare. Puterea unei țări depinde astăzi, în cea mai mare măsură, de producția ei de oțel. Țările socialiste, conștiente de acest lucru, își ridică necontenit producția de oțel. Țara noastră, de pildă, produce astăzi de patru ori mai mult oțel ca înainte de război. Uniunea Sovietică, care înainte de război producea 15 milioane de tone de oțel, produce astăzi 53 milioane (în comparație cu Anglia, care produce 22 milioane, iar Franța 13).

Necesitatea de a dezvolta producția de oțel — baza industriei moderne — a înțeles-o și R. P. Chineză, care a făcut pași mari în această privință. La eliberare, în 1949, China producea doar 1.800.000 tone (situându-se aproximativ pe locul 13-14 printre țările producătoare de oțel, la un nivel aproape egal cu India). Anul trecut China a produs ceva mai mult de 5 milioane, situându-se pe locul 9 în lume, la egalitate cu Polonia și Cehoslovacia. Anul acesta China va produce 10.700.000 tone de oțel, care o va situa pe locul 7 în lume, înaintea Italiei și Belgiei. Pentru anul viitor se prevede o producție de 20 milioane de tone, ceea ce va însemna locul 5 în lume, înaintea Franței și Japoniei, la o mică diferență de Anglia și Germania occidentală. Asta înseamnă neîndoios că în asemenea ritm, în doi ani, adică în 1960, R. P. Chineză va întrece și aceste două țări, ocupînd locul 3 în lume, venind imediat după S.U.A. și U.R.S.S.

Un asemenea ritm de dezvoltare nu a fost cunoscut încă în istorie. Și nici nu e de mirare, dacă socotim capacitatea acestui uriaș popor de 600 mil'oane de oameni, care, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist, construiește socialismul cu ajutorul Uniun'i Sovietice — posesoare a tehnicii celei mai înaintate — și a întregului lagăr socialist.

China și India s-au eliberat în același timp. Producția lor de oțel era aproape egală. Astăzi China produce de patru ori mai mult oțel ca India (deși și în India producția de oțel a crescut mult). Iată roadele unui sistem superior, sistemul social'st.

Un mare salt
în domeniul industriei ușoare

de CIAN DAO-U
ministru adjunct al industriei ușoare din R. P. Chineză

Paralel cu marele salt în domeniul industriei grele și agriculturii se manifestă și un puternic avînt al industriei ușoare. În primul semestru al acestui an au fost construite în țară mii de noi întreprinderi, dintre care aproape o treime aparțin industriei ușoare.

În primul semestru al acestui an industria ușoară a obținut succese mari. Producția celor mai importante mărfuri a sporit în comparație cu primul semestru al anului trecut după cum urmează: în ceea ce privește producția încălțămintei de cauciuc — cu 40 la sută, producția de hîrtie — cu 30 la sută, sare — cu 25 la sută, zahăr — cu 24 la sută, carton — cu 24 la sută, țigări — cu 11 la sută, ulei comestibil — cu 6 la sută, și există posibilitatea ca următoarele produse: hîrtie, carton, încălțăminte, biciclete, mașini de cusut, talpă, piele, ghete, chibrituri, ligheane emailate, cănі, termose, stilouri cu peniță de aur, stilouri cu peniță de oțel, creioane, conserve, ulei, zahăr, vin, spirt, sare, țigări de foi, săpun și alte produse principale, să depășească planul anual în ceea ce privește producția.

În cursul marelui salt în producția industriei ușoare s-a organizat întrecerea în muncă: „Să egalăm pe fruntași", mișcare care a luat un larg caracter de masă. În cadrul acestei mișcări muncitorii îmbunătățesc necontenit tehnologia, venind cu mii de inovații.

După transformarea operației de strunjire a acelor, la mașina de cusut, într-o operație automată, productivitatea a sporit de 190 de ori. 40.000 de muncitori și funcționari care lucrează în întreprinderile industriei de porcelan din Sizindecijen sub lozinca: „Să fii la nivelul acțiunilor înaintate, să îndeplinești planul la toți indicii", numai în decurs de două luni au realizat 200 de propuneri în domeniul îmbunătățirii uneltelor de producție și organizării muncii, ceea ce a dus la o sporire a productivității de 70 de ori! Producția de porcelan chinezesc ce se bucură de mare popularitate pe piața internațională, a sporit de 5 ori. În acest an, producția de porcelan smălțuit cu culoare albastră și porcelan încrustat va spori de la 250 tone pînă la 2500 tone, adică de zece ori mai mult.

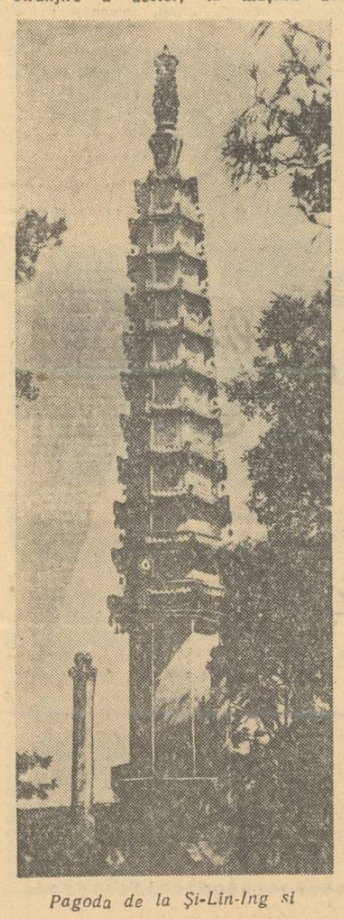

Pagoda de la Și-Lin-Ing si

În aceeași perioadă, noile feluri de produse care au fost puse la punct și executate, depășesc nu numai cantitativ dar și calitativ, produsele din anii trecuți. De pildă, în orașul Șanhai au fost puse la punct și se execută în prezent 1246 noi sortimente de produse, între care 200 de sortimente sînt produse de înaltă calitate. În orașul Țianțzin din ianuarie pînă în mai au fost puse la punct 474 sortimente noi de produse. În alte locuri există de asemenea multe feluri de produse noi cum sînt: aparate de radio cu semiconductori, aparate de fotografiat de mare precizie, mașini de cusut electrice, ceasuri de mînă cu 17 rubine, ceasuri de automobile cu baterii uscate, deșteptătoare „Dumfanhum", biciclete cu motoare, biciclete cu ataș, mașini de scris electrice, sticlă specială (sticlă optică), sticlă de filtrat culoarea, încălțăminte de mase plastice, talpă de microporos, piele artificială din viniplast, mase artificiale opace, fibra subțire, hîrtie suport pentru televiziune, hîrtie suport pentru electro-cardiograme, hîrtie pentru înregistrarea sunetelor, stilou cu pompă de absorbție, discuri, săpun fulgi, generatoare de gaz din ceramică, ventilatoare din ceramică și altele.

În primul semestru a fost pusă la punct producția a multor feluri de produse noi. Majoritatea inventatorilor sînt muncitori. Ei au acumulat o experiență vastă în practică ceea ce a dus la realizarea unor mari succese. Sporirea noilor feluri de produse din industria ușoară nu numai că satisface cerințele materiale, culturale și de trai ale poporului dar și contribuie la dezvoltarea agriculturii, industriei grele, activității culturale și științifice.

În domeniul folosirii complete a materiei prime au fost de asemenea obținute mari succese. Resursele de înlocuitori pentru fabricarea băuturilor spirtoase sînt foarte bogate. În acest scop se folosesc peste 100 de specii de plante sălbatice și rămășițe ale producției agricole. Pot fi folosiți ca înlocuitori ghinda, fructele stricate, melasa, tescovina, spuma de zahăr și rămășițele cartofului dulce, care dau o producție înaltă de vin. Dacă jumătate din acestea ar fi întrebuințate, pentru vinificare, atunci producția de vin într-un an va fi de 900.000 tone, ceea ce este egală cu producția de vin din întreaga țară în anul 1957. Dezvoltarea industriei de băuturi alcoolice nu numai că va satisface nevoile populației, dar se va putea organiza producția spirtului care să fie folosit drept combustibil în loc de benzină. Prin folosirea complexă a paielor de orez se poate obține vin, furaje, hîrtie și îngrășăminte. Din tărîțe se poate obține nu numai ulei dar și vin, zahăr, furaje și altele. Din pin, iarbă „Siaoecijan", și trestie s-a obținut deacum fibre artificiale. Aceasta arată că oamenii muncii au dat dovadă de spirit îndrăzneț și întreprinzător, ceea ce duce la folosirea deplină a resurselor.

În general, în domeniul industriei ușoare, realizările sînt foarte mari dar aceasta constituie numai începutul. În condițiile unui avînt general se vor înregistra fără îndoială noi succese. Aceste succese sînt rezultatul conducerii juste a partidului, traducerii în viață a liniei generale a acestuia, a sprijinului maselor și a manifestării spiritului activ al poporului. Linia generală a partidului în construirea socialismului luminează întregul popor al țării și pune în mișcare forțele inepuizabile ale maselor largi. Insuflețiți de linia generală a partidului, pășim înainte.

SĂRBĂTOAREA CHINEI POPULARE
IN PIAȚA ȚIEANMIN!

(Urmare din pagina 1-a)

urzitorilor de intrigi politice și atițări războinice. Și acele cercuri agresoare, în nesăbuita lor sfidare, au trimis vase de război cu steagul Statelor Unite să silească mările Chinei, avioane să pîngărească cerul Chinei, au îndreptat tunuri să amenințe pămîntul Chinei. Și surîsul s-a stins. În piața Țieanmin, de la Pekin, pe chipul chinezilor, bărbați și femei, am citit revoltă și ură! De ce plutesc vapoarele americane în apele lor? De ce se îndreaptă împotriva lor tunurile? Statele Unite sînt departe, departe, peste ocean. Și Statele Unite nici n-au voit să știe de existența marelui lor stat, a marii lor Republici! De ce sînt totuși vasele flotei a 7-a în apele Chinei? Și chipul chinezilor a devenit serios și grav. Așa mi-i închipui pe acei mii și mii de chinezi, bărbați și femei, pe care i-am văzut muncind cu voie bună și care acum, forțați de agresorii americani, minuiesc cu măiestrie pușca, tunul, gata să răspundă răspicat, fără cruțare, celor care încearcă să întindă mîna spre înfăptuirile scumpe ale revoluției. O fac în numele dragostei de țară, în numele cuceririlor istorice, în numele biruințelor economice care statornicesc pe totdeauna locul Chinei în rîndul marilor puteri ale lumii.

Cine e în stare să deslușească, din date și cifre, dezvoltarea de-a dreptul fantastică a Chinei, dar mai ales cine a avut fericirea să vadă China cu ochii, să urmărească, să simtă și să înțeleagă, din nemijlocita cunoaștere a realităților Chinei noi, adîncul prefacerilor, privește atentatul american ca o sinistră aventură. Numai cine n-a văzut, cine n-a aflat ori n-a vrut să vadă și să afle Marea cea mare, poate crede, în nebuneasca-i neștiință, c-o poate urni din loc cu-n căuș.

Am privit cîteva fotografii de la Pekin, din piața Țieanmin. Am văzut între chinezi cîteva chipuri de tineri cu trăsături europenești. O față bălaie, prelungă, de german, o figură smeadă, rotundă, împodobită de păr creț, mărunt și des. Am văzut apoi chipul unui arab învăluit într-un burnus alb și lîngă el o figură de vietnamez, fragil și gingaș. Tineri europeni și tineri veniți din alte țări asiatice manifestau în piața Țieanmin alături de chinezi; protestau împotriva josnicei provocări a Statelor Unite. Și acele fotografii îmi aminteau însăși de piața Țieanmin pe care am cunoscut-o, acum doi ani, la demonstrația de la 1 Mai. Eram atunci în tribună, alături de sumedenie de oaspeți veniți din toate colțurile lumii, din îndepărtate țări europene, din cele două Americi, din Asia, din Africa. Toți își arătau dragostea pentru poporul chinez, încrederea în forțele sale, dorința de a-l vedea mereu mai puternic, mereu mai iubit de prieteni și mai temut de dușmani. Fotografiile pe care le priveam deunăzi îmi confirmau că poporul chinez n-are prieteni numai în zile de sărbătoare. El are prieteni și în vremuri grele. Și mi-a întărit aceasta convingere cuvîntul atîtor muncitori și oameni de carte de la noi care, într-un glas, s-au ridicat în țara noastră împotriva amenințării și acelor care amenință. China e mare, China e puternică, și puterii ei i se alătură prietenia popoarelor invincibilului lagăr al socialismului în frunte cu marea Uniune Sovietică. China nu-i singură în aceste zile, și de acest lucru trebuie să țină seama agresorii americani.

Și cum omenirea e una, nici mai mare nici mai mică, ci așa cum este, cu cît cresc forțele celor ce sînt azi alături de China, se împuținează cele care-s alături de provocatori. Și prin aceasta puterea lor scade! Scade și va scădea pînă la completă sleire.

Poporul chinez trăiește zile de mare încordare. Ecoul acestei încordări răzbate departe, departe în inimi și mai ales în inimile acelor care au văzut cu ochii lor China minunată și-au învățat, cunoscîndu-i și prețuindu-i pe chinezi, să-i iubească.

Virgil DANCIULESCU

Delegatul Cian-Kai-șist sosește la ședințele O.N.U.

Desen de V. VASILIU

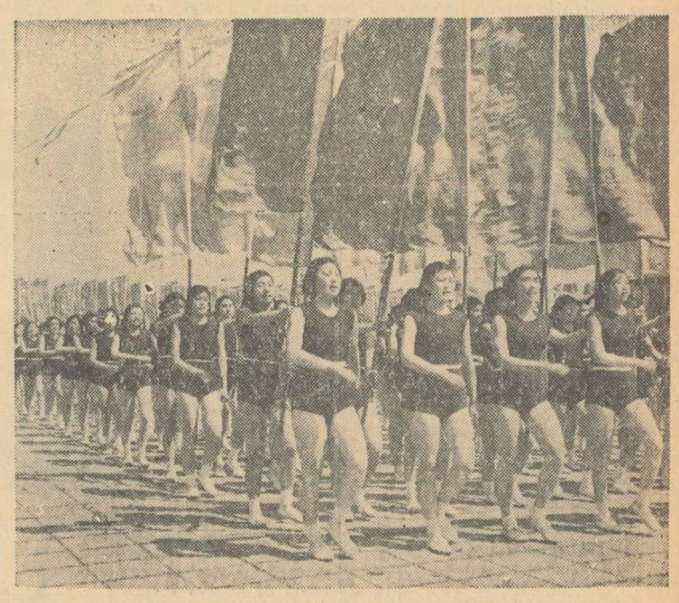

100.000.000
de sportivi!

Sportul, ca și celelalte domenii de activitate, se dezvoltă în China populară cu pași uriași. Lozinca **„Fii puternic pentru a construi o țară socialistă puternică"**, este auzită în toate colțurile Chinei. La orașe și la sate ea mobilizează, în cadrul „Săptămînii sportului" sau „Lunii sportului", mase largi de cetățeni care pînă acum n-au mai cunoscut sportul.

Pentru a ne da seama de proporțiile cu totul remarcabile ale mișcării de cultură fizică și sport, este suficient să arătăm că, așa cum informează ultimul număr sosit la redacție din „CHINA RECONSTRUCTS" (revistă chineză care apare în limba engleză), în numai cîțiva ani în R. P. Chineză vor exista 100 milioane de persoane care vor practica exerciții fizice sau sportive cel puțin 10 minute pe zi!

Sînt interesante metodele prin care se vor obține aceste rezultate: toți lucrătorii din industrie, din agricultură, din comerț, din birouri, elevii, studenții, sînt antrenați să practice diferite sporturi, mai ales tenis de masă, baschet, volei, gimnastică și alte discipline mai ușor accesibile, pentru practicarea cărora se cer mai puține mijloace (echipament special, instalații etc). Nu e lipsit de interes faptul că la această mișcare sînt antrenate și gospodinele și copiii, care în fiecare dimineață, în curți sau pe străzi mărginașe fac exerciții de gimnastică cu acompaniamentul muzicii de la radio. Între cei care au primit cu entuziasm mișcarea „Fii puternic!" sînt și minerii. De cîtva timp, bunăoară, la minele Kolan din provincia Hopei, minerii fac în fiecare zi exerciții de gimnastică în aer liber.

Iată obiectivele acestei mișcări în unul din cele mai mari orașe din China, Șanhai în cîțiva ani, în locul celor 1.300.000 sportivi, cîți sînt astăzi, vor fi 4 milioane, adică mai mult de jumătate din populația orașului. Dintre aceștia se prevede ca cel puțin 350.000 să fie sportivi capabili să treacă diverse norme sportive mai grele, iar 350 să capete calificarea de maeștri ai sportului. Pentru amploarea mișcării de popularizare a sportului, e semnificativ și cazul regiunii Kaotang din provincia Shatung. Aici, în mai puțin de o săptămînă au fost antrenați la exercițiii de educație fizică 41.000 de persoane. În această regiune au fost construite cu mijloace proprii 400 terenuri de baschet, paralele și alte aparate de gimnastică etc.

E evident pentru oricine că o asemenea răspîndire a sportului va face să crească și numărul sportivilor fruntași ai Chinei populare, va mări mult și ponderea sportului chinez în mișcarea sportivă internațională.

„Marele univers"

China are dimensiunile ei, care nu pot fi comparate cu dimensiunile niciuneia țări din lume. Sînt dimensiunile țării și poporului, ale giganticilor pași ai acestuia spre socialism, dimensiuni care se resfrîng în toate compartimentele vieții — de la o sală de spectacole de pildă, care nu numără niciodată mai puțin de 2000 de locuri și pînă la recenta înarmare a poporului care se ridică la cifre de zeci de milioane, zilnic. Uneori, pentru noi, cei de acasă parte a Uralilor, drumul gigantic al Chinei spre socialism ne amintește de voinicul din poveste care crește într-un ceas cît într-o lună și într-o lună cît într-un an. E limpede dar că la asemenea drum, revoluția culturală a Chinei trebuie să se desfășoare ca un uriaș evantai, în stare să cuprindă toată setea de cultură a celor 600 de milioane și toate compartimentele de o variație amețitoare create de ar.a și cultura chineză în decurs de milenii. Și atunci au apărut în zilele noastre instituțiile de tipul acelui celebru în toată Republica Populară Chineză, „Marele univers" din Șanhai. O clădire înaltă, în centrul străvechiului oraș de deasupra mării. Douăsprezece săli de spectacole, fiecare cu o capacitate variind între 1.500 și 2.000 de locuri, 100 de premiere anual, 15.000 de spectatori în medie în după amiezile zilelor de lucru, 22 000 duminică. Și aproape 5.000.000 într-un an. Pentru derizoria sumă de doi mao unul din acești zeci de mii de spectatori, poate vedea pe rînd toate cele 11 spectacole de teatru care se joacă zilnic începînd de la orele 14 d.a. și pînă la 23 se ra. Și poate vedea desigur și filmul care rulează în cea de-a douăsprezecea sală. Dacă îl interesează opera clasică, el poate rămîne în sala acesteia și poate urmări cu răsuflarea tăiată aventurile femeii general „Fen Li-hua"; dacă dimpotrivă preferă teatrul modern „Marele univers" prezintă în una din sălile sale istoria „Logodnicii soldatului voluntar în Coreea" și povestea lui „Liu-Hu-lian", tînăra eroină a poporului chinez, ucisă de Gomindan. Apoi, la două săptămîni odată repertoriul se schimbă. Și așa într-o după amiază ploioasă am văzut la „Marele univers" în fața cărula mi-a fost dat să văd singura coadă din imensul oraș, mulțime de forme ale vestitei arte scenice chineze. Și pe „Împăratul-maimuță" bătîndu-se cu oștile raiului (de data aceasta celebrul împărat era marionetă) și opera Sao-Șin jucată numai de femei, și pe faimoșii acrobați ai Chinei și bucuria copiilor care adunați în sala de joc, porniseră într-o mare întrecere de triciclete și trotinete.

Ați înțeles cred... „Marele univers" nu este altceva decît unul din multele palate culturale ale Chinei populare. Și este ca și atîtea altele în China socialistă de astăzi, un univers al artei.

Mariana PÎRVULESCU

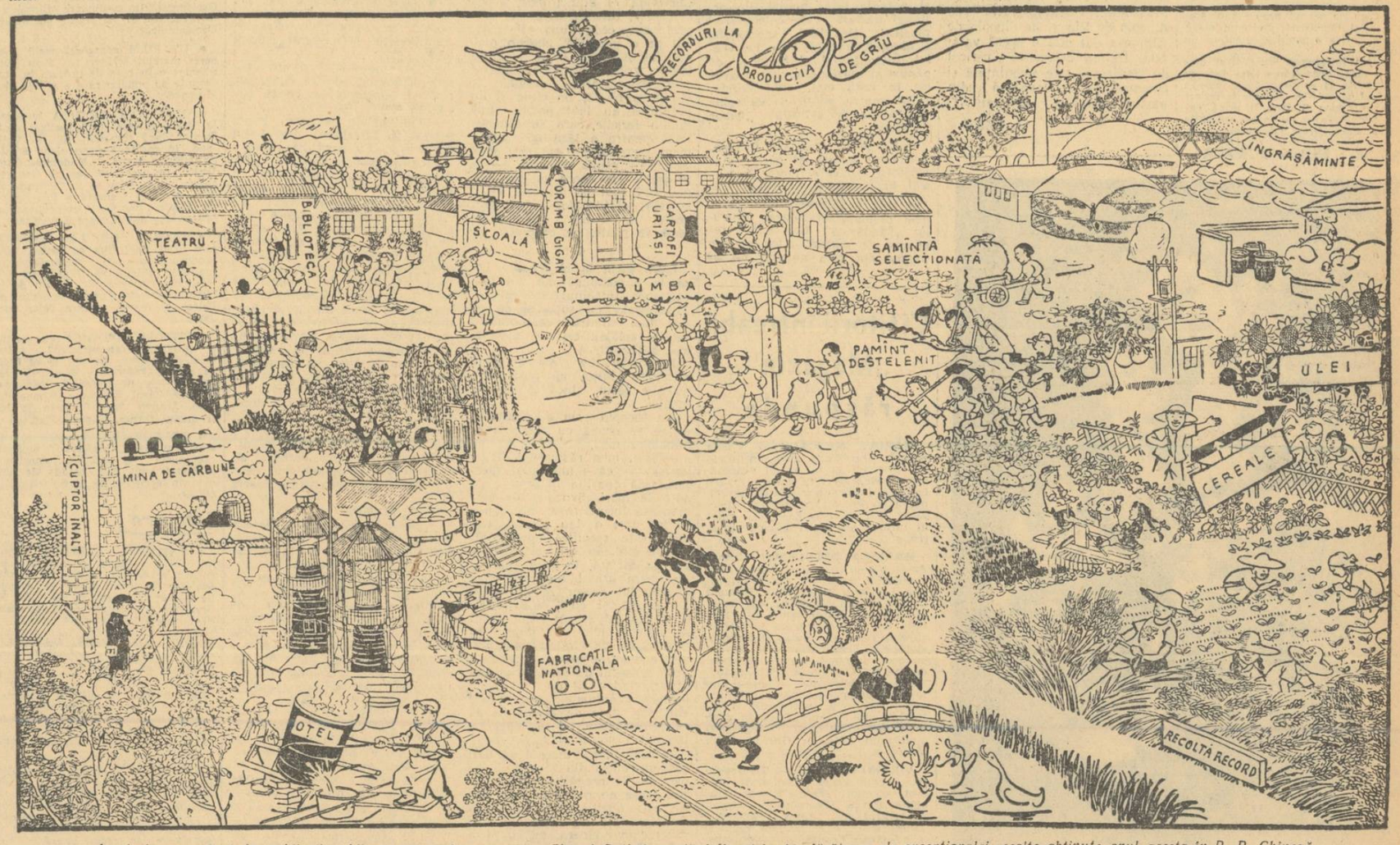

Acest desen, apărut în publicația chineză (în limba engleză) „Shansi Daily", arată influențele binefăcătoare ale excepționalei recolte obținute anul acesta în R. P. Chineză, asupra mecanizării agriculturii, asupra dezvoltării industriei locale și în viața culturală a satelor.

Regimul generalilor și criza filmului francez

O serie de publicații, cum ar fi „France Nouvelle", „Le Film" și altele, atrag atenția asupra crizei ce domnește în cinematografia franceză. Astfel, se semnalează următoarele fapte:

— Intr-o perioadă a anului cînd, în mod normal, studiourile ar trebui să lucreze din plin, 50 la sută dintre cinematografiști sînt șomeri.

— In raport cu anul trecut s-au realizat pînă acum cu 14 filme mai puțin.

— Dacă această situație continuă pînă la sfîrșitul anului, laboratorul „Tehnicolor" își va închide porțile și poate și altele.

— Situația actuală confirmă aceste previziuni: din 600 de tehnicieni nu lucrează în momentul de față decît 300, iar din 900 de muncitori numai 400.

— Studiourile din Epenay stau de o lună fără de lucru.

— La studiourile din Boulogne direcția invocă criza pentru a licenția salariații.

— Federația Spectacolelor (sindicat ce ține de C.G.T.) a precizat într-un comunicat că există astăzi un șomaj nemaiîntîlnit în ultimii 10 ani.

Printre cauzele acestei crize publicațiile franceze semnalează:

— Creșterea cheltuielilor militare.

— Scăderea puterii de cumpărare a maselor ceea ce face să se reducă numărul spectatorilor de cinema.

— Măsurile guvernului de a se reduce creditele.

Revista „Film" arată că, în plus, situația este agravată de către instaurarea unui regim de dictatură personală, de efectele „pieții comune" și de vechea lege de ajutorare a cinematografiei, deja compromisă. In legătură cu acest ultim punct revista scrie:

„Acum două luni, cinematografiștii aveau convingerea că „legea de ajutor" — fără de care nu poate fi menținută o producție normală — va fi revizuită. Demersurile făcute de către sindicatul și federația noastră pe lîngă autorități ne permitea să avem o asemenea convingere. Or, de cînd de Gaulle a decis să dea concediu Parlamentului nu mai există siguranța că se va revizui actuala lege, fapt ce a apărut și din interviul pe care l-am luat la începutul lunii directorului general al Centrului cinematografic. Acesta n-a putut să ne dea nici o informație precisă privitoare la poziția actualului guvern asupra acestei probleme vitale pentru industria noastră cinematografică".

La 13 mai Fernand Grenier, deputat de Sena, a depus în numele grupului comunist, o moțiune cerînd votarea urgentă a unei noi legi de sprijinire a cinematografiei cu o durată de trei ani. La 20 august tot el a făcut să se adopte în unanimitate de către Comisia presă, radio, cinema, cererea de discutare a legii de ajutor. Insă miniștrii de care ține această problemă, Soustelle și Malraux, în ciuda crizei cinematografiei franceze, criză ce se adîncește continuu, nu au ținut cont de nici un fel de recomandări.

In schimb aceștia, după cum arată „France Nouvelle", au mărit fondurile pentru propaganda în favoarea referendumului ce urmează a avea loc la 28 septembrie. Voiajul lui de Gaulle în Africa a fost folosit drept pretext pentru crearea unei serii de filme de actualități, care alimentează atît ecranele cinematografelor, cît și ecranele televizoarelor. „Cîte zeci de milioane a costat această propagandă plătită de către spectatori? Puțin importă însă dacă e vorba de gloria generalului", scrie „France Nouvelle".

In timp ce bugetul Serviciului cinematografic al armatei atinge un miliard de franci, trei case de produc jurnale de actualități: „Gaumont", „Pathe Journal" și „Eclair-Journal" primesc o subvenție de 300 de milioane.

Dar problema financiară nu e singura vinovată de dificultățile în care se zbate cinematografia franceză. La asta, după cum scriu publicațiile sus amintite, se adaugă multiplele cenzuri oficiale și neoficiale, ca și autocenzura patronilor caselor de filme, care dăunează asupra calității filmelor și care au declanșat așa numita „criză de subiecte".

Referindu-se la această situație deputatul comunist Fernand Grenier a declarat: „In timpul dictaturii lui Hitler și Mussolini, cinematografia de dincolo de Rin și de dincolo de Alpi n-a dat nici o operă valabilă. De un asemenea pericol de sterilizare este amenințată și cinematografia franceză din partea dictaturii generalilor".

I. PANU

Mama și fiica pe aceeași scenă

Cortina grea de catifea s-a ridicat încet, spre încîntarea spectatorilor. Scena largă a Operei Române de Stat din Cluj se umple de viață, de glasul melodios al soliștilor. Se reprezintă cunoscuta operetă a lui Gherase Dendrino, „Lăsați-mă să cînt". Alături de vocea irumoasă a interpretei principale — soprana de coloratură Lia Anca-Mărcuș, primă solistă a Operei — auditorii disting un glas plăcut, plin de gingășie. E al Ștefanei Anca, în vîrstă de șapte ani și jumătate, care în operetă interpretează rolul copilului. Mișcarea în scenă, jocul degajat al Ștefanei, cuceresc repede publicul, care o aplaudă la scenă deschisă.

Primele aplauze ale Ștefanei Anca? Aș, de unde, ea e artistă „veche"... Lucrul acesta însă îl aflăm abia în pauză, în cadrul unui scurt interviu „mixt", la care răspunsurile mamei și fiicei se cam... amestecă.

— Mititica asta m-a întrecut! ne spune surîzînd Lia Anca-Mărcuș. Eu mi-am făcut debutul abia la 12 ani, la Oradea. In cadrul unui concert, am cîntat de asemenea alături de părinții mei, — Ștefan Marcuș, tenor dramatic și Ritta Mărcuș, soprană de coloratură dramatică, ambii foști cîntăreți de operă, aplaudați și pe scenele din Viena, Salzburg, etc. Pe atunci însă, artiștii — nu numai debutanți, ci și cei consacrați — o duceau greu, se luptau cu viața. Acum însă, noua, acelora care slujim arta, ne sînt deschise toate porțile, ne bucurăm de prețuire de condiții deosebite de trai.

— Dar fiica dvs? Cînd a debutat?

— Ea? La... doi ani și nouă luni! Și atunci a jucat alături de mine, în opera „Cio-Cio-san", interpretînd rolul copilașului.

— Mamă — interveni mica Ștefana — parcă spuneai acum cîteva zile, că a doua zi după premieră m-au cerut să joc rolul din „Cio-Cio-san" și la Opera Maghiară...

— Da, puiul mamii, făcu Lia Anca-Mărcuș, mîngîindu-i drăgăstos bucle. Văd că-ai început să-ți cunoști... biografia.

— Așa este? întrebai și eu.

— Desigur. Deși la o vîrstă fragedă, jocul ei a plăcut. Ulterior, în urma numeroaselor spectacole în care a jucat, Ștefana a memorat aproape toată opera „Cio-Cio-san", cu joc de scenă cu tot. In special actul III îl știa ca apa... Acompaniată la pian de tatăl ei, Leontin Anca — dirijor și el a peste 1.000 de spectacole la Opera Română de Stat din Cluj — micuța noastră, împreună cu nelipsita ei... păpușă, ne-a delectat în casă toată larna... Punctul culminant — înainte de a se sinucide în mod patetic — îl atingea la fraza vorbită: „cu onoale moale cine viața s-o ducă nu-i în stale"...

— Și, în afară de activitatea de... artistă, cu ce se mai ocupă fiica dvs.?

— Cum cu ce mă ocup? sări Ștefana nițel îmbufnată. Păi sînt elevă în clasa II-a a școlii elementare de muzică!

Gongul întrerupse bruse firul discuției. Lia Anca-Mărcuș își luă de mînă fetița și se pregăti să intre în scenă. Un surîs de fericire îi înflori pe chip: mica Ștefana îi urma calea, bucurîndu-se de toate condițiile pentru dezvoltarea talentului său.

Mircea SCRIPCA

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

MARIA MUSCALU — Vasile Roaită: După cîte știm, în librării, precum și în hal-ul cinematografelor, se află spre vînzare fotografii ale unor artiști de cinema cunoscuți publicului spectator din filmele care au rulat în ultimii ani pe ecranele noastre.

MARIANA DECULESCU — Sibiu: Ar fi trebuit să ne scrieți și cine a anunțat premiera cinematografică la care vă referiți, întrucît nu avem cunoștință de așa ceva. Intr-adevăr, interpretul lui Ruy Blas este Jean Marais în filmul care a rulat de mult. Filme muzicale? Le vom anunța la timpul cuvenit, întrucît, spre deosebire de teatru, cinematografele n-au... stagiune. Adresele solicitate nu le cunoaștem pe toate. Pentru Ninel Mișkova, interpreta Lidei Kașirin din filmul **„Casa în care locuiesc"** adresați scrisoarea studioului „Maxim Gorki" din Moscova.

VIRGINIA SOARE — București: Partenerul Emei Penella din filmul spaniol **„Fedra"** este Vincente Parra (Fernando). Adresa studioului de filme artistice **„București"** este aceiași ca și a noastră: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1.

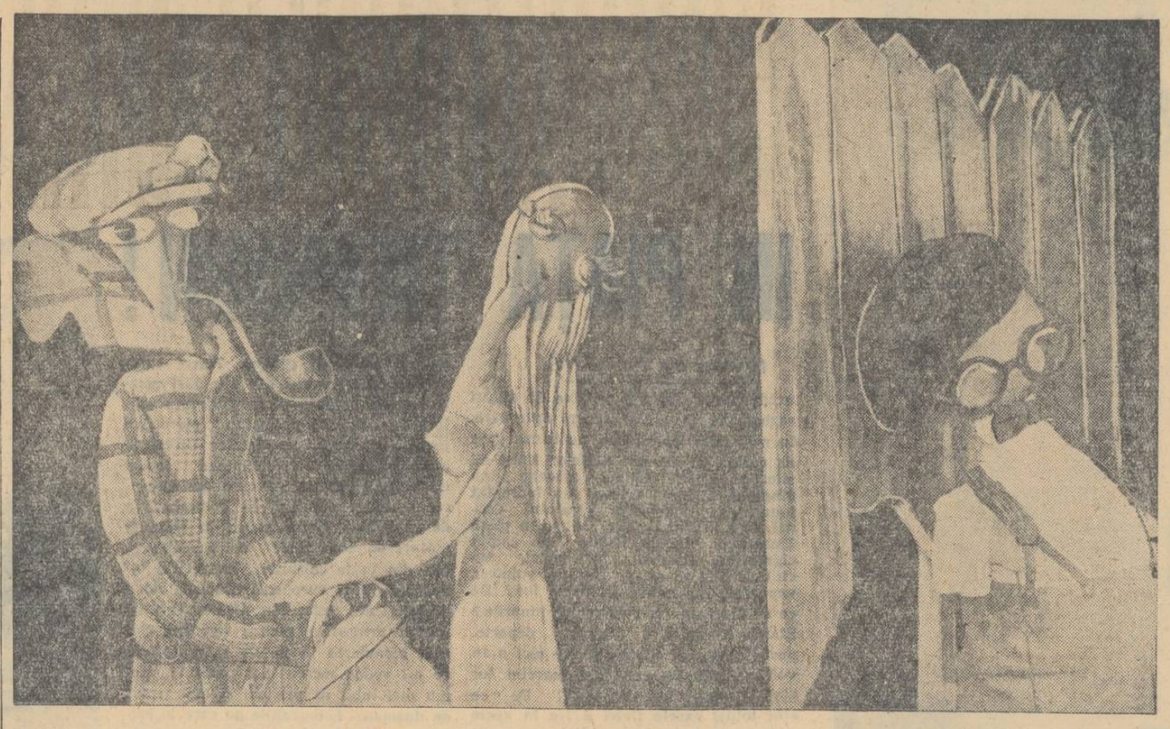

Scenă din piesa pentru păpuși „Mîna cu cinci degete", de Mircea Crișan și Al. Andy.

...Și păpușile au deschis stagiunea

Oricît de ciudat ar părea — vechii greci nu admiteau intrarea copiilor la spectacolele cu păpuși. Faptul avea totuși un tîlc: aceste spectacole, prea... decoltate, nu se potriveau cu principiile morale de educație a cetăților grecești. Astăzi, situația este cu totul alta, fiindcă deși spectacolele pentru adulți ale teatrului „Țăndărică" au cunoscut binemeritate succese, nu numai în țară, dar chiar și peste hotare — teatrul de păpuși este considerat în primul rînd o bucurie pentru cei mici.

Anul acesta deschiderea stagiunii la teatrul „Țăndărică" a coincis cu sărbătoarea deschiderii cursurilor. Urmărind șirul de copii în uniforme noi, care așteptau duminică după amiază să vadă vechile și totuși mereu noile aventuri ale lui Pinochio, păpușa de lemn, ne-am hotărît să facem o vizită la acest teatru. Ne-am înarmat deci cu hîrtie și creion și luînd o mină serioasă, de vizită oficială, am intrat. Din Stative, păpușile ne zîmbeau cu gura pînă la urechi. Zîmbet mulțumitor, cu care am fost surprinși de directoarea teatrului, tovarășa Margareta Niculescu.

Bineînțeles că prima noastră întrebare s-a referit la repertoriu, pentru a informa pe prietenii teatrului, spectatorii mari și mici, ce piese vor vedea în stagiunea actuală.

— Pentru micii spectatori — ne-a răspuns interlocutoarea noastră — jucăm „Pățaniile unei păpuși de lemn", dramatizare de Costel Popovici, după cunoscuta povestire a lui Collodi (regia Ștefan Lenchiș decoruri Mioara Buescu, păpuși Ioana Constantinescu). Spectacolul a avut premiera la sfîrșitul stagiunii trecute, dar s-a jucat abia de cîteva ori. Se vor relua de asemenea spectacolele cu piesele „Frații Liu" de Alecu Popovici, „Micul Muck" — dramatizare după Hanz și „Povestea porcului", dramatizare după basmul lui Ion Creangă.

In momentul de față se pregătește spectacolul cu piesa „O călătorie prin țări minunate" de V. Polenikov a cărei premieră va avea loc la 7 Noiembrie. Schițele de decor pentru acest spectacol aparțin Mioarei Buescu, păpușile sînt creația pictoriței Ella Conovici, iar pentru regie a fost invitat N. Massim.

Nici adulții n-au fost uitați. Duminică seara a fost prezentat în premieră spectacolul cu piesa „Mîna cu cinci degete" de Mircea Crișan și Al. Andy, o satiră usturătoare la adresa filmelor și romanelor polițiste. Este o încercare nouă, — scenariul nu are text rostit, replica și parodia reies numai din acțiune, ajutată de comentariul muzical. De altfel, spectacolul a obținut premiul I la Festivalul internațional al teatrelor de păpuși și marionete, care a avut loc în luna mai, anul acesta.

Tot pentru adulți se va relua spectacolul de estradă „Umor pe sfori".

— Ce piese noi vor fi montate anul acesta și care sînt scriitorii cu care lucrează teatrul în prezent?

— Iată o întrebare dificilă — ne-a răspuns directoarea teatrului „Țăndărică". Gen nou, renăscut de curînd, teatrele de păpuși din țara noastră nu au tradiția unei dramaturgii proprii. Dacă la început am dramatizat basme noi și vechi după marii scriitori pentru copii sau după poveștile populare, astăzi dorința noastră de a avea piese gîndite și scrise anume pentru păpuși este justificată de progresul pe care l-a făcut mișcarea păpușerească din țara noastră. Am dori să reflectăm în spectacolele noastre lucruri de actualitate, să popularizăm și să prezentăm copiilor — într-o formă adecvată — marile descoperiri științifice ale epocii noastre, piese care să pledeze pentru o atitudine morală și cetățenească proprie omului nou, să insuflețească nobilele idealuri ale copiilor de azi — oamenii de mîine.

Din păcate asemenea piese nu s-au scris însă. Noi am invitat adesea scriitorii să scrie pentru teatrul de păpuși. Acum lucrăm cu cîțiva autori, între care Sonia Larian (pentru un spectacol de estradă), cu Rogoz, (care ne-a prezentat scenariul unei povestiri științifico-fantastice) cu Mioara Cremene la piesa „In fundul ceștii de cafea", cu Octav Pancu-Iași și alții. Noi sperăm că din colaborarea cu autorii vom putea reuși cîteva piese interesante.

Am păsit apoi în sala de spectacol. Participarea copiilor la acțiune este impresionantă. Zeci de ochi urmăresc concentrați pățaniile micei păpuși de lemn care, ajutată de greierașul cel bun soapă cu bine, pînă la sfîrșit. Și aplauzele izbucnesc sincere, nestăvilite.

Seara, spectacolul cu „Mîna cu cinci degete" (regia Margareta Niculescu, decor Ștefan Hablinski, păpuși Ioana Constantinescu) deși anunțat tîrziu, a avut sala plină. De data aceasta în locul micilor spectatori stăteau în șiruri oameni maturi, care rîdeau cu poftă de abracadabrantele aventuri ale detectivului și ale lui Mister X, plecați parcă din atît de stupidele romane polițiste, certate cu logica și bunul simț...

Mihai CRIȘAN

Un Noe modern...

De vorbă cu dresorul polonez J. Truskowsky

Toate cele de mai jos se datoresc unei discuții aprinse pe care am avut-o cu fetița mea. Săptămîna trecută, în cadrul emisiunii noastre familiare, „Noapte bună, Mioara", am avut programată povestea: „De ce sînt dușmani cîinele, pisica și șoarecele".

Tot pentru săptămîna trecută am avut programat și „vizionarea" spectacolului Circului de Stat.

De unde să știu eu, bietul, că „Arca lui Noe" prezentată de dresorul polonez J. Truskowsky o să mă pună în situații dificile? Și totuși așa a fost. Dacă la început am putut face față într-o oarecare măsură întrebărilor Mioarei. („De ce se dau porumbeii ușa? De ce face echilibristică papagalul? Ce e aia „hermină"?) atunci cînd pisica și cioara, care de care mai respectuoase, cedau una alteia locul pe o pasarelă, cînd o pisică-pilot și-a luat locul în avion foarte grijulie pentru confortul pasagerilor-șoareci, cînd, în sfîrșit, o pisică, un cîine și un porumbel au luat poziția unei familii fericite care se fotografiază pentru a lăsa un document eternității, n-am mai știut cum să-i explic Mioarei aceste prietenii. De aceea mi-am propus să-l caut pe dresorul Truskowsky, răsturnătorul de proverbe, ca să mă lămurească, dacă se poate, pe concret.

★

L-am găsit la el acasă. Locuința e compusă din două... vagoane. Intr-unul locuiește J. Truskowsky cu soția și cu cei mai mici dintre colaboratorii săi, în celălalt cei mai mari și mai gălăgioși.

J. Truskowsky era în plină activitate. Mișu, un pisoi care nu și-a făcut încă „debutul", învăța.

Am început prin a-l întreba de ce se ocupă cu dresarea animalelor mici.

— Știu, mi-a răspuns J. Truskowsky — că e mult mai spectaculoasă apariția în arenă cu animale mari. Senzația de permanentă încordare a spectatorului pe care o dau aceste numere este specifică spectacolului de circ. In cei peste 50 de ani de carieră, în care sper că nu m-am arătat un prost elev al marelui dresor rus Durov, am lucrat și eu cu animale mari, cu lei și cai. Am trecut la animale mici din două motive legate de vîrstă: unul tehnic, aparatura pentru animalele mari e destul de grea de mînuit atunci cînd ai 64 de ani! Apoi, lucrul cu animalele mici care sînt mai greu de dresat îți dă — prin reușita lui — mari satisfacții profesionale!

— Tocmai, ați început să dați răspuns uneia din întrebările pe care mi le pregătisem. Cum se pot dresa animalele mici — dintre care unele (scuzați-mi lipsa de tact față de colaboratorii dvs.) cum e cioara, nu par deosebit de inteligente?

— Imi pare bine că ne înțelegem. Intrebarea mă îndeamnă să continui cele începute. Am ajuns la concluzia că aproape orice animal poate fi dresat. Totul depinde de răbdare și pricepere — ca să nu mai vorbesc de dragostea pentru animale și fără de care nu se poate concepe meseria de dresor. Cu cioara la care vă referiți lucrez fără să fi dat vreodată greș, de un an și jumătate. Dresarea — bazată pe principiul reflexelor condiționate — a durat două luni.

— Dar „prietenia" dintre pisică și șoareci, dintre cîine, pisică și porumbel pe ce se bazează?

— Ghilimelele pe care le-am sezisat în întrebarea dvs. sînt de prisos. Eu cred că printr-o muncă perseverentă toate animalele pot fi „împrietenite". In cazul pisicii și șoarecilor aș fi putut întrebuința un truc: să lucrez cu pisici de angora care sînt... „vegetariene". Am socotit însă că publicul nu trebuie înșelat și astfel, dresîndu-i de mici, pisica împreună cu șoarecii, am ajuns la numărul pe care l-ați văzut. Bineînțeles că mai iau și unele măsuri de precauție: astfel animalele „dușmane" prin legile biologice intră totdeauna în arenă suprasaturate. E, cum vă spuneam, numai o măsură de precauție.

— Repetați în fiecare zi?

— Da, zilnic la ora 4 dimineața!

— ?!?

— E ora cînd toți ceilalți dorm. Cel mai mic deranj ar distrage atenția animalelor, care trebuie să se concentreze foarte mult.

— Aveți elevi?

— Pe fiul meu, Ceslav, care-a îndrăgit meseria de mic copil. Actualmente prezintă la circul „Arlechin" din Polonia un număr cu urși, porumbei, cocoși, pisici și... un păun! Fiica mea, Halina, soția unui director de circ, este acrobată la trapez și clovn muzical. In sfîrșit, soția mea Tatiana, este cel mai bun colaborator al meu în munca de pregătire a numerelor, muncă lipsită de satisfacția aplauzelor.

— Proiecte de viitor?

— Mă gîndesc la un număr complex. „Piramida zoologică" compusă dintr-un măgar, un berbec, cîini, pisici și porumbei.

— Și altceva?

— Să reviu cît mai des în fața publicului romînesc care — vă rog să mă credeți nu-i o simplă formulă de curtoazie — este un public excepțional de entuziast.

S. F. CORNEA

ECOURI

Cinematografice

● **STUDIOURILE „Gorki"** din Moscova au realizat filmul **„Cei 19"** după celebrul roman al lui Alexandr Fadeev. Regia o semnează Mihail Kalik și Boris Ryzarev.

● **PROIECTUL** lui Lawrence Olivier de a turna în Anglia un film după celebra piesă a lui Shakespeare **„Macbeth"**, el însuși interpretînd rolul titular, nu poate fi realizat, deoarece se refuză marelui actor și regizor sprijinul financiar necesar.

● **PE ECRANELE** din India rulează cu un deosebit succes filmul **„Doi ochi și douăsprezece mîini"**, realizat de unul din cei mai renumiți regizori din India, V. Santarama.

Scenariul a folosit fapte din viață, fapte reale ce s-au întîmplat în India acum 20 de ani. Santarama interpretează și rolul principal al acestui film, distins cu cel mai înalt premiu național indian, — „Medalia de aur", oferită de președintele republicii.

● **CU PRILEJUL** turneului său în U.R.S.S., popularul artist și cîntăreț Yves Montand a realizat un film documentar. Filmul cuprinde imagini de la concertele pe care le-a dat în Uniunea Sovietică, de la spectacolele ansamblului Comediei Franceze ce se află în același timp în U.R.S.S., și de la festivalul filmului francez la Moscova, ce s-a desfășurat în aceeași perioadă.

● **DE LA OM LA OM**, este titlul unui film produs de regizorul sovietic Grigori Alexandrov și consacrat celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților care s-a desfășurat la Moscova.

● **LA LONDRA** a fost prezentat filmul american **„Cele șapte minuni ale lumii"**. Autorii filmului prezintă spectatorilor — alese cu grijă — obiectivele care sînt înfățișate în mod obișnuit turiștilor americani: sfinxul și piramidele, cascada Niagara și o vînătoare de lei în Africa, bineînțeles „aranjată", gheișe japoneze zîmbind soldaților americani și copiii funcționarilor americani de la societățile petrolifere din Arabia Saudită, care fericesc pe copiii arabilor cu roadele „civilizației" occidentale, cum ar fi baseballi, guma de mestecat și coca-cola. Revista engleză „World news" dă o apreciere negativă filmului, arătînd că el urmărește să demonstreze „superioritatea" aparentă a americanilor asupra celorlalți oameni, să insufle credința oarbă în „superioritatea" modului de viață american, care transformă toate frumusețile naturii și orice monument istoric într-un fundal pentru reclama „americanismului".

● **FILMUL** lui Charles Chaplin **„Dictatorul"**, a fost prezentat pentru prima oară în public în Berlinul Occidental. In continuare filmul va fi prezentat și în restul Germaniei Occidentale.

● **UN FILM** consacrat vieții și operei marelui scriitor rus Ivan Turgheniev e în curs de turnare în studiourile de popularizare a științei din Moscova.

● **GINA LOLLOBRIGIDA** turnează la Paris „Legea", film realizat de J. Dassin după romanul lui R. Vailland. In continuare, populara artistă italiană va turna **„Madamme Sans Gene"**, pe care-l va realiza Georges Cukor și un film al lui Vittorio de Sica, al cărui scenariu a fost scris de acesta, împreună cu cunoscutul său colaborator Cesare Zavattini.

● **BATALIA DE LA POLTAVA** este titlul unui film pe care-l vor produce studiourile cinematografice din Kiev. Filmul va fi gata cu prilejul împlinirii a 250 de ani de la victoria armatelor ruse conduse de Petru cel Mare asupra celor suedeze.

● **VITTORIO DE SICA va realiza** o producție franco-italiană, avînd titlul provizoriu **„La ora 18 va începe pe ultima judecată"**. Principalii interpreți vor fi Gina Lollobrigida, Martine Carol, Silvana Pampanini, Toto, Alberto Sordi, Vittorio de Sica și mimul francez Marcel Marceau.

● **CONCURSUL** internațional de vioară și pian „Ceaikovski" desfășurat recent în U.R.S.S., constituie subiectul unui film produs de studiourile sovietice de popularizare a științei.

Literare

● **KATERINA PEȘKOVA**, soția lui Maxim Gorki, a împlinit de curînd 80 de ani. Deși în vîrstă, Peșkova lucrează acum la o ediție a operelor complete ale lui M. Gorki și a corespondenței acestuia. 500 scrisori ale marelui scriitor îi sînt adresate chiar ei. Cu ocazia aniversării sale, Katerina Peșkova a primit o scrisoare emoționantă din partea soției lui Cehov.

● **LA PEKIN** a apărut cartea **„Mao Tze-dun în mijlocul maselor"**, o culegere de reportaje despre vizitarea de către președintele Chinei a diferite întreprinderi și cooperative agricole. Cartea este bogat ilustrată.

● **REVISTA „Al-Adab"** publică știrea despre crearea Ligii scriitorilor din regiunea siriană R.A.U. Anunțînd alegerea consiliului de conducere, revista subliniază totodată că crearea Ligii este întîmpinată cu satisfacție de opinia publică, care vede în acest act un pas înaintat **spre unirea literaților arabi.**

Vă povestim filmul

„ÎNFRÎNGERE"

O producție a studiourilor sovietice, după romanul cu același titlu de Alexandr Fadeev. Scenariul: I. Aleevskaia, M. Kalik, B. Rîțarev; Regia: M. Kalik, B. Rîțarev; Imaginea: N. Ardașnikov, V. Seredin, B. Orezov; Muzica: M. Tariverdiev. Distribuția: Levinson (A. Kutepov), Morozka (G. Iumatov), Varea (N. Vihodțeva), Baklanov (V. Terehov), Meteliță (G. Iuhtin), Frolov (M. Kriucikov).

In taigaua Ulahinskului, un mic detașament de partizani sub conducerea comunistului Levinson, se află în repaus de cîtăva vreme așteptînd noi ordine de luptă. Războiul civil împotriva gardiștilor albi, sprijiniți de interveniționiști, călise nenumărați luptători pentru cauza Revoluției. Printre ei se numărau și minerii care alcătuiau acest detașament. Caracterele lor dîrze, disciplina de fier, curajul și spiritul de jertfă sînt pilduitoare pentru devotamentul cu care clasa muncitoare apăra tînăra Republică Sovietică de dușmani. Toate aceste calități spirituale care-i ajutaseră nu odată să înfrunte foamea, frigul și pericolele neprevăzute nu se desmint nici în clipele de repaus. Morozka, este aspru judecat pentru că a furat pepeni din bostănăria săteanului Riabeț, președintele sovietului sătesc. Intransigența partizanilor față de fapta josnică a lui Morozka exprimă puritatea morală a comuniștilor, luptători pentru cauza poporului. Ei nu pot să admită ca onoarea detașamentului să fie pătată, ca înaltul titlu de miner să fie întinat. Morozka era să fie exclus din rîndurile partizanilor.

In acest timp, interveniționiștii japonezi care debarcaseră pe pămîntul rusesc se aliaseră cu albii și-i înarmau. Frontul era amenințat de un mare pericol. Acum, principalul era „să se păstreze unități de luptă puternice, bine organizate", așa cum se ceruse de la centru Detașamentul pregătește retragerea în fundul taigăi, înainte de a fi ajuns din urmă de interveniționiști. Pînă la satul Sibisi, care fusese ales pentru cantonare, luptătorii execută un marș lung și obositor. Ajunși în apropierea lui, ei se opresc. La lumina focului făcut din vreascuri, oamenii, vlăguiți de frig și lipsă de hrană, așteptau clipa intrării în sat.

Meteliță, comandantul de brigadă, pleacă în recunoaștere. In drum se întîlnește cu un copil care păzea caii și-i lasă în grijă și calul său. De la el află că satul era plin de gardiști albi dar hotărăște să cunoască exact raportul de forțe. Surprins de albi, Meteliță nu mai poate scăpa. El este scos în fața satului pentru judecată și confruntat cu micul păstor. Inspăimîntat de chinuri și de amenințarea morții, copilul nu dă totuși în vileag că l-ar fi văzut pe Meteliță. Acesta, se aruncă asupra comandantului și-l ajută pe copil să fugă.

Dar cei din detașament nu-l vor mai revedea niciodată pe Meteliță. El își dau seama că tovarășul plecat în recunoaștere a pierit. Aflați în încercuire, partizanii nu dispera. Levinson ordonă singura ieșire posibilă. Este drumul care duce prin acest sat, prin munți, către Tudo-Vaku unde era stăpînă Puterea Sovietică. O luptă pe viață și pe moarte cu dușmanii, asigură victoria detașamentului. Dar din urmă îi ajung japonezii care se năpustesc asupra lor. Vor trebui din nou, ou pierderi grele, să se retragă. E noapte și e frig. In curînd, detașamentul întîlnește în drumul său întinderea verde și umedă: mlaștina, cu neputință de a fi trecută. Aici îi așteaptă moartea, o moarte stupidă și îngrozitoare.

Chinuit de boală, istovit și apăsat de răspunderea oamenilor pe care-i conducea, Levinson este obligat să găsească o ieșire, Nu e altceva decît suprema încercare de a înfrînge moartea care-i așteaptă din

clipă în clipă. In timp ce unii vor face o punte din păpuriș, ceilalți trebuie să oprească dușmanul pe loc. Și iată că, epuizați, hărțuiți dar conștienți că și-au salvat viața pentru a sluji mai departe Republica Sovietică, oamenii reușesc să treacă prin regiunea mlaștinoasă.

In valea Tudo-Vaku îi așteaptă tot dușmanul. Puterile lui Levinson par a fi biruite. Boala îl mistuie. Abia se mai ține în șea. Dar comandantul trebuie să răspundă mai departe de soarta tovarășilor săi. Sînt trimiși în recunoaștere Mecik și Morozka. Mecik nu are însă puterea morală a tovarășilor săi. El este un tînăr intelectual șiștiat de propriile-i căutări și dureri. In clipa cînd e surprins de dușmani se rostogolește de pe cal și fuge înspăimîntat. Morozka este prins din vina lui Mecik care uitase consemnul: să tragă trei focuri de revolver. Dar el nu se gîndește la viața lui, ci a detașamentului. Trage cele trei focuri de armă. Era prea tîrziu. Detașamentul se apropiase. Lupta va costa viața multor ostași.

O mină de oameni supraviețuiește tragicelor întîmplări. Ei urcă spre Tudo-Vaku, acolo unde Puterea Sovietică deschide poporului perspectiva luminoasă a vieții noi, socialiste.

UTILIZAREA TINERILOR LA TEATRE

— Dă-mi batista, Romeo...
— Nu pot să mă aplec: Sufăr de lumbago!...

Desen de Fred GHENADESCU

Mic îndreptar muzical

Începuturile teatrului de operă

Opera — sau teatrul liric — și-a făcut apariția în plină Renaștere, către sfîrșitul secolului XVI și începutul secolului XVII, ca o formă nouă și deosebit de expresivă a muzicii profane. Italia a fost țara de origine a operei. Din Italia ea s-a răspîndit destul de repede în celelalte țări europene.

Prima operă imprimată și păstrată pînă în zilele noastre, „Euridice", a fost scrisă de Rinuccini, muzica fiind atribuită de către unii lui Caccini, de către alții lui Peri. „Euridice" a fost reprezentată pentru prima oară în anul 1600, la Florența, în cadrul serbărilor prilejuite de căsătoria lui Enric IV cu Maria de Medicis și s-a bucurat de mult succes.

Chiar de la începuturile ei, opera — această nouă formă muzicală — a avut șansa să fie servită de un compozitor de mare talent, care și-a dominat cu autoritate epoca. Este vorba de Claudio Monteverdi (1568—1643), autorul unei serii întregi de opere. „Orfeu", prezentată pentru prima oară în 1607, la Mantua, poate fi considerată ca prima operă în înțelesul ei de mai tîrziu. Claudio Monteverdi a deschis drumul școlii veneziene de operă, ai cărei cei mai străluciți reprezentanți au fost Francesco Cavalli (1599—1676) și Marco Antonio Cesti (1620—1669). Cavalli a fost mai întîi cîntăreț, apoi organist. Începînd să compună opere și-a cîștigat o mare faimă nu numai la Veneția, ci și peste hotarele ei. Cînd Mazarin a vrut să dea o deosebită strălucire festivităților ocazionate de căsătoria lui Ludovic al XIV, el l-a invitat la Paris pe compozitor și trupa de operă din Veneția, care a prezentat cu mare succes, la palatul Luvru, opera „Xerxes" a lui Cavalli. Cesti s-a făcut mai ales cunoscut și apreciat prin „Judecata lui Paris", o operă enciclopedică, cuprinzînd laolaltă elemente de dramă, de feerie și de ceea ce numim astăzi „numere de revistă", de-a lungul a 5 acte, cu nu mai puțin de 67 de scene.

Creatorii teatrului de operă au readus pe scenă — aproape fără excepție — drama lirică a grecilor antici. Dar, în timp ce elementele principale ale tragediei grecești erau corul și recitativul, opera venețiană suprimă corul, iar recitativul, pentru a nu deveni monoton, era transformat în solo-uri încărcate de ornamente, de triluri și tremolouri, — sau în duete, foarte apreciate în acea vreme.

In orchestră, care deținea un rol cu totul secundar, preponderente deveneau instrumentele de coarde. O mare atenție era acordată punerii în scenă, care asigura spectacolului de operă strălucire și o bogată figurație. Operele erau reprezentate îndeobște în perioada Carnavalului; curînd însă stagiunea a cuprins și anotimpurile primăverii și toamnei.

Veneția a fost, în secolul XVII și XVIII, Mecca și Paradisul muzicienilor din toate țările. Se jucau opere într-o montare strălucitoare, într-un cadru de lux și într-o atmosferă de libertinaj, caracteristice păturilor suprapuse din cetatea venețiană. În general se reprezentau opere bufe, care scoteau în evidență virtuozitatea excepțională a cîntăreților. Pentru acești cîntăreți se scriau arii de virtuozitate din ce în ce mai încărcate de ornamentele care aveau să dea naștere celebrului „bel canto", specific operei italiene și în secolele următoare. Cine erau acești cîntăreți virtuoși? Dacă pentru rolurile bărbătești interpreții nu erau greu de găsit în această Italie în care fiecare gondolier era un tenor sau un bariton, problema interpretelor feminine se rezolva mai greu. O lungă perioadă de timp rolurile feminine erau cîntate tot de bărbați. O adevărată industrie prospera în Italia și mai ales la Neapole, în jurul anului 1600 — o industrie care, pregătea bărbați-cîntărețe. Copiii care aveau talent și voci frumoase de soprane sau de contralte, erau castrați și-și mențineau vocea subțire pînă la adînci bătrînețe. Obiceiul a fost împrumutat din Orient încă din secolul III î. e. n. Castrarea împiedica dezvoltarea laringelui și influența dezvoltarea cavității toracice de așa manieră încît, acționînd asupra organelor vocale, permitea o prelungire extraordinară a sunetului, care păstra o strălucire, o puritate și o forță superioare celor mai bune soprane feminine.

Neapole a însemnat un prim pas înainte în evoluția teatrului de operă, promotorul stilului nou fiind compozitorul Alessandro Scarlatti (1659—1725). Școala napolitană — în vădit progres față de școala venețiană — promovează o operă pătrunsă de spirit național, inspirată din geniul popular. Opera lui Scarlatti creează tipurile consacrate ai Arlechinului, ai Colombinei și ai lui Pantalone și deschide drumul operei comice, adusă la atîta strălucire mai tîrziu de Gioachino Rossini. Scarlatti aduce și o mare inovație: uvertura.

Este fără îndoială că operele care au marcat începuturile acestui nou gen muzical pot apare azi monotone, emfatice, lipsite de o valoare durabilă, — cu excepția unor pagini din compozițiile lui Monteverdi. Cu toate că nu mai pot fi cîntate azi, ele au o deosebită importanță pentru istoria muzicii și au avut o puternică influență asupra mișcării muzicale de mai tîrziu din întreaga Europă.

Opera italiană s-a răspîndit și a dominat în țările europene pînă la jumătatea secolului XVIII. La curțile domnitoare franceze, germane, austriace, engleze, se cîntau opere italiene, de către cîntăreți italieni. Odată cu Gluck se poate abia vorbi de nașterea teatrului de operă german. De altfel, apariția lui Christophe Wilibald Gluck (1714—1787) înseamnă o nouă etapă în istoria teatrului de operă. Gluck a transformat opera într-o dramă emoționantă, plină de forță, scrisă într-un stil sever și grandios. Dintre operele lui Gluck, „Orfeu", „Alceste", „Ifigenia în Aulida", „Ifigenia în Taurida" și „Armide" sînt cîntate, parțial sau integral, și astăzi. Prezentarea în 1773, la München, a operei „Orfeu" a lui Gluck, apoi a operelor lui Wolfgang Amadeus Mozart „Grădinăreasa prefăcută" („La finta giardiniera") în 1775 și „Idomeneu" în 1781, înseamnă nașterea și afirmarea operei germane.

De mai puțină adeziune se bucura opera italiană în Anglia. Totuși artiștii italieni cîntau destul de des la curtea engleză. Cel care a introdus opera italiană în Anglia a fost compozitorul de origină germană George Frederich Haendel (1685—1759). Haendel a făcut dese călătorii în Germania și peste Alpi pentru a angaja renumiți artiști italieni. În 1720 a adus cu el de la Drezda pe celebrul cîntăreț castrat Senesino; a angajat apoi pe cîntărețele Durastanti, pe mîndra Cuzzoni și pe rivala ei necruțătoare Faustina Bardoni, despre care memorialiștii epocii povestesc că s-au luat la ceartă în timpul unei reprezentații a operei „Astyanex" de Bononcini, astfel încît a trebuit să fie lăsată cortina și închisă stagiunea. Haendel a început apoi să compună opere proprii — 46 la număr — de o valoare cu totul inegală, scrise într-un stil solemn, plin de noblețe și de măiestre. Premiera operei sale „Rinaldo", la Haymarket Theatre, a avut mare succes.

Opera italiană a dominat o bună perioadă de timp și în Franța. Aci, alături de operele italienești și sub influența acestora, se naște și opera franceză, ai cărei creatori sînt socotiți Cambert și Perrin. Ultimul a fost directorul operei din Paris. Dar cel care a dat o adevărată strălucire operei franceze a fost Jean Baptiste Lulli (1633—1687). Născut la Florența, Lulli a venit la Paris, unde a debutat ca balerin. A devenit apoi succesorul lui Perrin la conducerea operei din Paris și a început să scrie și să pună în scenă opere. În lucrările sale, Lulli a folosit pastorala mitologică și galantă, foarte apreciată la curtea lui Ludovic al XIV. Uverturile lui Lulli — „uvertura franceză" cum a fost denumită — constituie primele forme ale simfoniei.

Bazele școlii franceze de operă au fost puse de Jean Philippe Rameau (1683—1764). Născut la Dijon, fiu al unui organist, Rameau se stabilește la Paris și, la vîrsta de 40 de ani, începe să scrie muzică de operă. Premiera operei „Dardanus" (1739) a fost un mare eveniment. Foarte bine primită de unii, opera lui Rameau — ca orice lucrare care sparge tiparele cunoscute pînă atunci — a găsit și multe critici, așa cum va găsi mai tîrziu opera lui Richard Wagner: inteligibilă, cacofonică, făcînd exces de erudiție... Pînă la urmă opera lui Rameau s-a impus și a eliminat opera italiană de pe scena teatrului liric parizian.

M. NEACȘU

O DATĂ MEMORABILĂ

(Urmare din pag. 1-a)

București și Dorohoi, prin restaurarea casei natale de la Liveni, sat care de asemenea poartă numele său, prin editarea și popularizarea creațiilor sale, prin prezența permanentă a operelor sale în programele orchestrelor simfonice și în acelea ale emisiunilor la Radio.

Prin organizarea concursului internațional s-a urmărit crearea posibilităților de evidențiere a valorilor tinere cărora George Enescu le-a fost totdeauna un îndrumător și un sprijinitor generos. De la Yehudi Menuhin la Dinu Lipatti — numeroși sînt interpreții și compozitorii de talent de la noi și din alte locuri, care datorează căldurii sufletești și sfaturilor atente, răbdătoare, ale marelui dascăl, prieten și părinte, ascensiunea lor.

Cei peste optzeci de tineri veniți din aproximativ douăzeci de țări pentru a se prezenta la concursul instituit sub egida gloriosului și veneratului lor înaintaș, vor păstra, de-a lungul carierei lor, amintirea luminoasă, stimulatoare și, desigur, recunoscătoare, a faptului că, aci, la noi, au avut prilejul unic pentru ei să se prezinte în fața unor examinatori ca David Oistrah, Yehudi Menuhin, Sir John Barbirolli, George Georgescu, Constantin Silvestri, Henri Gagnebin, Carlo Zecchi, Claudio Arrau și alții.

Deși sporite, premiile n-au putut să-i cinstească pe toți, cu toate că aproape toți s-au bucurat de aprecierile juriilor care, așa cum s-a mai arătat, au fost nevoite să-i aleagă, cu discernămînt foarte exigent, *„pe cei mai buni dintre cei buni"*.

Tocmai de aceea distincțiile au caracterul consacrării definitive — nimeni și nicăieri neputînd pune în cumpănă autoritatea și obiectivitatea unor jurii a căror alcătuire n-a reunit niciînd la noi în țară personalități de atît de înalt prestigiu. Drumurile sînt larg deschise vieții și succeselor unor violoniști și pianiști tineri impuși acum atenției tuturor prețuitorilor de muzică: sovieticii Solomon Snitkovski, Mihail Voskresenski, chinezul Li Min cean — revelație a concursului — francezii Serge Blanc și Pierre Vozlinski, romînii Ștefan și Valentin Gheorghiu, Ștefan Ruha, Varujan Cozighian și, de asemenea, Ralph Holmes (Anglia), Michèle Boegner, Lilia Beretti (Franța), Evgheni Smirnov, Dimitri Paperno (U.R.S.S.), Charles Libove (S.U.A.), Vladimir Topinka (R. Cehoslovacă), Iosef Sepsei, Edith Hambalko (R. P. Ungară), Raina Manolova, Serfaima Deatcin (R. P. Bulgaria), Henryk Jarzinski, Aida Davidov, Iosef Stompel (R. P. Polonă), Nicolae Brîndus, Daniel Podlovski, Alexandrina Zorleanu (R. P. Romînă).

Le sînt larg deschise drumurile spre tot mai frumoase înfăptuiri și tot mai mari izbînzi, cu singura condiție ca, pătrunși de exemplul lui George Enescu, să tindă necontenit spre desăvîrșirea talentului lor — muncind cum muncea el.

Urmînd același exemplu, vor dobîndi satisfacții depline, poate chiar la viitorul concurs „George Enescu", dacă nu mai devreme, toți ceilalți concurenți.

Cel dintîi concurs și festival internațional instituit la noi urma să oglindească, și a oglindit în chip strălucit, bogăția folclorului poporului romîn, nivelul înalt al școlii muzicale românești, valoarea creației realizată de compozitori ai veacului trecut și de compozitori ai zilelor noastre, darurile excepționale ale unor minuitori de baghetă — nu ne referim la artiștii poporului George Georgescu și Constantin Silvestri cu circulație universală, ci la alții mai tineri — talentul atîtor interpreți, și cu deosebire intensitatea vieții muzicale care abia acum, în condițiile vieții noi a poporului nostru, a cunoscut integrala ei dezvoltare și înflorire.

„Folclorul romîn rămîne suprema comoară artistică a acestei țări", a declarat Yehudi Menuhin.

„Ceea ce ne surprinde în modul cel mai plăcut pe noi străinii — a spus reputatul dirijor italian Carlo Felice Cillario — **este înflorirea magnifică a muzicii în Romînia, cu orchestrele sale foarte numeroase și toate excelente și cu artiștii ei de mare prestigiu, alături de care se formează tinere elemente ce vădesc o mare sensibilitate și o bună școală".**

Manifestările muzicale constituiesc, prin înmănunchierea personalităților de frunte din toată lumea și de la noi, perindate la pupitru, la pian sau mînuind arcușul cu măiestrie care le-a înscris numele în istoria artei interpretative universale, o dată în viața patriei noastre. O dată memorabilă. Un eveniment în viața muzicală universală — este aprecierea celor mai largi și mai autorizate cercuri artistice din lumea întreagă, exprimată prin declarații publice.

Întîlnindu-se atîtea personalități care se cunoșteau prea puțin, sau se cunoșteau numai din reputație, au putut să-și schimbe experiența și să lege prietenii. Soli ai muzicii, — marii interpreți ai timpului nostru sînt, s-au dovedit a fi, totodată, purtători ai mesajului de prietenie și colaborare între popoare, pe deasupra deosebirilor de concepții și rînduiri social-politice, împotriva semănătorilor de discordie și ură.

„Arta și cultura apropie popoarele, le ajută să se cunoască, mai bine, să se împrietenească. Au fost prezenți aci, în aceste zile, oameni de artă din țările socialiste sau capitaliste, din Europa, America, Asia, sau Africa, au concurat împreună, au dat concerte, s-au cunoscut unii pe alții, au legat prietenii".

Cuvintele tovarășului Chivu Stoica au fost salutate cu aplauze de participanții străini la masa dată în cinstea lor.

Trăind cîteva săptămîni printre noi, puțind să ne cunoască, ei vor păstra, așa cum au mărturisit în repetate rînduri, o amintire împletită din afecțiune și stimă despre poporul romîn, care știe să-și prețuiască valorile spirituale, a cărui năzuință este să-și dureze o viață cît mai bună, să trăiască în înțelegere cu popoarele celelalte.

Și vor transmite, sîntem încredințați, popoarelor lor, cuvîntul nostru de prietenie și pace.

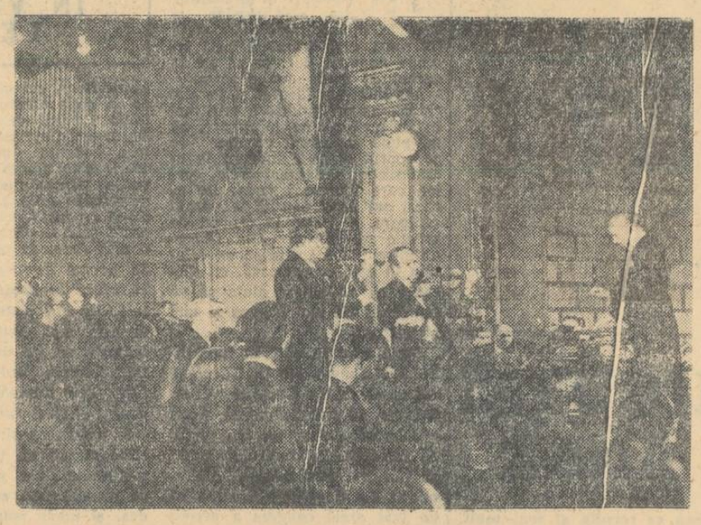

Un moment din cele mai însemnate ale Festivalului internațional „George Enescu": sub conducerea artistului poporului George Georgescu, marii virtuozi Yehudi Menuhin și David Oistrah execută împreună cu orchestra Filarmonicii, concertul pentru două viori de Bach.

Fotografia: AGERPRES

Membri ai juriului Concursului Internațional „George Enescu" văzuți de ANNA BEHAR (R. P. Bulgaria)

„Trebuie să răspundem NU!"

(Urmare din pag. 1-a)

Dacă proiectul de constituție este bun pentru metropolă, cum poți admite că votul negativ al unui locuitor din Dahomey sau Nigeria, care ar fi decis să se rupă de Franța ne va lipsi de instituții bune și că în clipa în care acest alegător de departe declară că se desprinde de Republică votul său poate interzice Republicii reforme considerate salutare?

De asemenea, dacă proiectul de constituție este nefast pentru metropolă, putem admite că votul pozitiv al unui musulman din Algeria, care vrea să-și confirme astfel încrederea în promisiunile de integrare ce i-au fost făcute, va contribui să ne impună instituții care nu sînt bune?

Corectitudinea ar fi cerut să se pună întrebări distincte despre subiecte distincte, întrebări clare, la care răspunsurile s-ar fi putut da cu aceeași claritate. Nu va fi decît o singură întrebare, sumară, simplistă și prin aceasta însăși, confuză. Iar confuzia, evident voită, falsifică chiar de la început întreg sistemul ce ni se propune.

O a doua cauză de incertitudine și de neliniște rezultă din condițiile în care se va vota în Algeria, unde populația, așa cum ni s-a spus oficial, va fi „pusă în condiție" pentru a participa la vot. „Pusă în condiție"? Să zîmbim sau să ne înfiorăm?

Declar, cîntărindu-mi cuvintele, că nimeni nu poate crede că în Algeria consultarea de la 28 septembrie va fi liberă, și prin urmare, semnificativă. Liderii musulmani sînt unii în închisoare, alții în mișcarea de rezistență. Presa este în întregime unilaterală. Nu există acolo nici un fel de libertate publică. Alegătorii au fost înscriși din oficiu în listele electorale. Ei vor fi obligați să voteze. Toate acestea, firește, furnizează celor care vor recuza valoarea consultației un argument căruia îi va fi cu neputință să i se dea un răspuns. Și nici n-am vorbit măcar de fraudele propriu zise, obișnuite în aceste teritorii!

Al treilea punct. Aici, la noi, în ce condiții își vor spune cuvîntul francezii? Niciînd, poate, după al doilea imperiu presiunea oficială nu s-a exercitat în asemenea măsură! Niciînd vreun guvern nu a mobilizat atît de fățiș prefecții pentru ca aceștia să-și exercite influența asupra alegerilor. Niciînd nu s-a exercitat în asemenea măsură acțiunea șefilor militari asupra trupelor.

S-ar cuveni să amintim și despre posturile de radio, din ce în ce mai tendențioase, și de atîtea alte procedee, mari și mici, meschine sau scandaloase, din care fiecare zi ne aduce revoltătoare exemple.

Ceea ce contează, pentru unii, este să se ajungă în seara scrutinului la rezultatul dorit, indiferent prin ce mijloace și indiferent cu ce preț.

Dar lucrul cel mai grav este refuzul unei proceduri care ar fi îngăduit propuneri alternative. Se interzice celor care nu sînt de acord să fie depozitarii unor contra-proiecte asupra cărora țara ar fi putut să se pronunțe apreciind, comparînd, alegînd. După aceasta se crede cu malițiozitate că se pune în încurcătură opoziția, sau mai bine zis opozițiile, reproșîndu-li-se că nu-și precizează intențiile, că nu spun ce ar face în cazul cînd „nu"-ul va triumfa.

Situația astfel creată îngăduie să se agite fel de fel de sperietori în fața ochilor acelor care intenționează să spună „nu". Li se spune unora că pregătesc venirea la putere a comuniștilor, sau a Frontului Popular. Altora li se inspiră teamă prin amenințarea cu intervenția parașutiștilor sau a războiului civil, iar altora li se amintește, pentru a-i înspăimînta, posibilitatea revenirii la o nouă „a patra Republică" și la eroii săi de tristă amintire.

Toate aceste șantaje, mai mult sau mai puțin contradictorii, ar fi putut fi evitate dacă s-ar fi admis și supus alegerii libere a poporului o serie de contra propuneri.

Cea de a patra Republică a dat faliment pentru că a trădat democrația și legile ei. Deprinderile demagogice, puterea clicilor, lipsa de curaj a oamenilor politici, folosirea în mod persistent a sistemelor de vot frauduloase, violarea continuă a angajamentelor electorale ca și a promisiunilor făcute popoarelor de peste mare, iată cauzele adevărate ale eșecurilor suferite. Iată deci împotriva a ce trebuie să reacționăm, iată pentru ce trebuie să găsim remedii, mijloace de protecție. Nu putem face aceasta decît întărînd legăturile existente între poporul acestei țări și instituțiile însărcinate să vorbească în numele său.

Or, departe de a ne întoarce către democrație, ne depărtăm tot mai mult de ea. Nu se încredințează poporului puterea. Se reduc în și mai mare măsură mijloacele de care el dispune pentru a-și putea face cunoscută voința.

Știm care sînt organele esențiale ale noii constituții: În primul rînd, președintele Republicii, primul ministru, consiliul constituțional, Senatul. Organe care nu emană de la popor și care pot paraliza totuși Adunarea Națională, singura expresie directă a votului universal.

Președintele și alegerea lui

Președintele Republicii este un adevărat monarh, ce e drept, nu ereditar. Care este origina sa? Colegiul electoral care-l va alege este compus din 75—80.000 de alegători din metropolă, din Algeria, din teritoriile de peste mare. Or, în sînul acestui colegiu, delegații micilor comune cu mai puțin de 2.000 de locuitori din metropolă, care reprezintă 16 milioane de locuitori, dispun de majoritate. Ceilalți francezi, adică 60 la sută din populația metropolitană, plus Algeria, plus Franța de peste mare, sînt puși în minoritate. 16 milioane de oameni vor cîntări în balanță mai greu decît 60 milioane de oameni. Aceasta este oare democrație?

Se critica altă dată caracterul retrograd al Senatului din „cea de a treia Republică". Se manifestă indignare pentru că acest Senat se opunea reformelor, progresului social. Ce se va întîmpla mîine, cînd Adunarea votului universal se va lovi, în mod inevitabil, de Veto-ul președintelui?

Căci acest președinte are puteri aproape suverane! El poate merge — s-a discutat mult asupra acestui punct — pînă la promulgarea legală a dictaturii, conform termenilor art. 16 din proiect.

Ni se spune că generalul de Gaulle nu este fascist. El însuși a declarat că nu va începe la 67 de ani o carieră de dictator. Dar o constituție nu se alege după vîrsta căpitanului! O constituție nu e făcută pentru un singur om. Cine va exercita mîine aceste puteri considerabile? De Gaulle? Poate, la început. Dar după el?... Nu știm.

Puterea legislativă

Dar președintele nu exercită numai puterea executivă. El deține și partea esențială a puterii legislative. Aș vrea să citez aici mărturia unuia din colegii mei care a votat investitura guvernului actual și care nu poate fi suspectat deci de prejudecăți ostile. Este vorba de dl. Brocas, deputat, raportor la Consiliul de Stat. Într-un articol recent el a vorbit pe larg despre prevederile proiectului: „Care face din guvern legislatorul de drept comun, lăsînd parlamentului dreptul de legifera numai într-un mic număr de sectoare enumerate limitativ și care, în plus, însărcinează comitetul constituțional să vegheze ca parlamentul să nu iasă din domeniul său, strict circumscris. Se intenționează înlocuirea democrației cu birocrația?"

Tot ceea ce comandă și pregătește progresul economic și social nu mai este, de fapt, în noul text, de competența Parlamentului, adică nu mai depinde de impulsul țării: utilizarea deplină a mîinii de lucru, securitatea muncii, securitatea socială, organizarea economică, politica investițiilor, adică viitorul, învățămîntul, cercetările științifice, garanțiile adevăratei mărei și a unui popor. În aceste domenii vitale parlamentul nu va mai putea elabora de acum înainte decît „principii generale", adică el nu va mai putea emite decît hotărîri de consiliu de arondisment. Hotărîrile importante, de exemplu fixarea creditelor, trec în mîinile guvernului, adică în mîinile birocrației, a tehnocrației.

Dacă parlamentul încearcă să-și extindă răspunderile el se va izbi de nenumărate mijloace de presiune sau de obstrucție de care va dispune de acum înainte guvernul și va fi supus, pe lîngă aceasta, controlului Consiliului constituțional, care, așa cum știți este numit de „sus" adică fără nici un fel de influență de „jos". Este contrariul democrației, este contrariul Republicii.

În sfîrșit chiar în domeniile care rămîn de competență parlamentară președintele își poate impune voința sa Adunării. Să presupunem că el depune un proiect de buget care displace Adunării și că proiectul acesta nu este votat în următoarele 75 de zile. Guvernul îl poate promulga prin decret! Să presupunem că depune un proiect de lege pe care Adunarea îl refuză. Guvernul poate declara că el „își ia răspunderea" ceea ce reprezintă un mod agreabil de a se exprima căci de fapt rezultatul este: adoptarea proiectului de lege fără vot.

Încălcarea democrației

Diversele măsuri de prevedere luate împotriva Adunării, aleasă prin vot universal, mărturisesc voința redactorilor textului de a înăbuși democrația. Măsurile acestea sînt luate contra democrației. Adunarea este înjosită, diminuată și umilită.

Nu există democrație — și prin urmare pace civilă și progres — decît atunci cînd organele puterii sînt alese de popor prin vot universal.

Adevărul este că cei azi la putere nu vor să dea țării dreptul la cuvînt și că nu au încredere în ea! Țara poate plăti impozitele, dar ea nu are dreptul efectiv să spună ce trebuie să se facă cu banii ei. Ea își poate da fiii pentru război, dar n-are dreptul efectiv de a spune dacă vrea sau nu să continue acest război. **(e vorba de războiul din Algeria n.r.).**

Ce fel de scrutin?

După ce am văzut ce cuprinde constituția, dovada cea mai evidentă că nu se ține seama de voința poporului, o vom avea arătînd ceea ce ea nu cuprinde. Căci țara nu este nici măcar consultată, nici nu i se cere părerea asupra unui punct care o interesează totuși în mare măsură și asupra căruia se știe că ea are o părere bine determinată: fixarea noului mod de scrutin.

De ce nu spune guvernul în mod cinstit, și încă de pe acum, asupra cărui nou regim electoral se va opri?

Se discută mult, în coloanele presei, despre eventualele moduri de scrutin, toate la fel de obscure, complicate, vicioase. Nu există însă decît două moduri juste și logice de a gîndi asupra acestui punct:

sau se urmărește ca țara să aleagă oameni pe care îi cunoaște și în care are încredere, și în acest caz se impune scrutinul de arondisment majoritar uninominal în două reprize (și care trebuie să comporte firește o revizuire mai echitabilă a circumscripțiilor distribuite în trecut destul de nejust);

sau se urmărește ca țara să aleagă între partidele și doctrinele care se înfruntă. În acest caz se impune scrutinul proporțional pur și simplu.

În afară de aceasta, totul nu este decît trucaj și incorectitudine.

Examinarea proiectului de constituție, ca și examinarea proiectului electoral în pregătire, duc la aceleași concluzii: textele acestea sînt primejdioase pentru țară, primejdioase pentru pacea civică, primejdioase pentru principiile democratice.

Trebuie să le răspundem prin urmare: NU!

DE PRIN TOATE PĂRȚILE

INTR-O peșteră de la poalele muntelui Sakartan (Kazahstanul de Est) s-au găsit două cufere care conțin 59 cărți legate în piele și două manuscrise scrise cu cerneală invizibilă. Cărțile descoperite au fost editate în limbile arabă, persană și tătară la Istanbul, Cairo, Bagdad, Damasc, Tașkent și Kazan. Cîteva din acestea sînt lucrări religioase, ca exegeze din Coran, predici, etc. Cea mai mare parte sînt însă cărți consacrate gramaticei și ortografiei arabe, exicei, algebrei, logicei, astronomiei, geografiei. Ele au o vechime de aproape 2000 de ani.

●

SÎNT mulți aceia care se plîng că sînt prea grași. Au dreptate să se plîngă. Un corp prea greu rezistă mai puțin la boli. Inima celui prea gras are mai mult de muncit. Durata de viață a oamenilor grași este mai mică decît cea a oamenilor proporționați. Știți însă care sînt greutățile cele mai mari care au fost constatate vreodată la oameni? Omul cel mai gras din lume a fost Daniel Lampert. El cîntărea nici mai mult, nici mai puțin decît 369 de kilograme. Se mai cunoaște de asemenea numele lui Leon Whitton, din Canada, a cărui greutate atingea 362 kilograme.

●

IN R. D. GERMANA, grație unui nou procedeu științific, se fabrică din sticlă diverse produse care sînt tot atît de rezistente ca și oțelul.

Fotografia reprezintă o bară de sticlă de 13 mm. grosime, care suportă cu ușurință o greutate de circa 60 de kilograme.

●

LENINGRADEANUL Viaceslav Dombrovski este posesorul unei colecții șahiste neobișnuite. În decurs de 30 de ani el a strîns cărți, afișe ale marilor turnee internaționale, jocuri din cele mai vechi timpuri, etc. Astfel, el posedă jocuri de șah aparținînd meșterilor anonimi din secolele trecute din China, Japonia, Iran, etc. Printre ele se află și un joc aparținînd unui meșter rus, Tregubov, din secolul XVII. Printre miile de cărți de specialitate se află și prima carte rusă de șah, aparținînd lui Ivan Butrimov: **„Cu privire la jocul de șah".**

●

RABINATUL suprem din Israel a hotărît să formeze o echipă de fotbal din tineri rabini, care să participe la campionatul național. Noutatea a produs o mare surpriză chiar în rîndul israelienilor care așteaptă cu nerăbdare să-i vadă evoluînd pe teren, pe rabinii fotbaliști.

●

IN 1940 ocupanții hitleriști au distrus monumentul marelui compozitor polonez Chopin. Bronzul a fost folosit pentru obuze de artilerie și pe locul unuia din cele mai iubite

monumente ale locuitorilor Varsoviei a rămas doar piedestalul, mărturie mută a barbariei fasciste.

Nu de mult, în parcul Lazenki din capitala Poloniei, monumentul refăcut și-a reluat locul.

●

IN JAPONIA există birouri care execută la comandă scrisori de dragoste pentru cei interesați. Într-un astfel de birou „sentimental" din Yoshivara, lucrează nu mai puțin de șase stenodactilografe...

●

SAVANȚII sovietici au pus de curînd la punct un sistem de casă de locuit care poate rezista celor mai puternice cutremure.

●

CÎINII chiuaua sînt adevărați liliputani ai raselor de cîini. Unele exemplare cîntăresc mai puțin de 1 kg. și încap bine într-o cupă obișnuită. În ciuda proporțiilor lor reduse, acești cîini „atacă" cu furie pe dușman. Interesant este faptul că în Mexico există un oraș Chiuaua. Arheologii au descoperit că pe vechile piramide din Mexic se găsesc

deseori zugrăviți astfel de cîini minusculi. Se poate presupune că în trecut, strămoșii mexicanilor considerau acești cîini drept animale sacre. În secolul XVII spaniolii au adus cîinele chiuaua în Europa. Astăzi, cîinii chiuaua sînt rari și foarte prețuiți de amatori. În S.U.A. și în Anglia există chiar „Cluburi chiuaua".

PAGINA FEMEII

CAZUL MICUȚEI MARCIA ANNE

Un copil de trei ani este un omuleț. El are cunoștințe destul de precise despre lumea înconjurătoare, sentimente bine marcate.

Este o fărădelege să smulgi un asemenea copil din mediul în care s-a născut, să-i iei dintr-o dată totul, pînă și numele, și să-l arunci în voia întîmplării. În sufletul lui se vor produce răsturnări care pot avea consecințe grave.

„Nu pot s-o văd în ochi. Îmi produce oroare. N-o vreau". Atît a spus lady Diana, fiica celui de-al cincilea conte de Nancye și Yarborough, și a trimis-o la orfelinat pe propria ei fetiță, Marcia Anne, în vîrstă de trei ani. Marcia Anne a fost aruncată în necunoscut, și, ca să nu rămînă nici o urmă din prima ei existență, i s-a luat și numele și a fost rebotezată Anthea Gail.

Marcia Anne este o fetiță brunetă, cîrnă și drăguță. Dar putea să fi fost oricum, purtarea doamnei Miller, cum se numește lady Diana, rămîne de nelertat. Nimeni n-are dreptul să mutileze sufletul unui copil.

Ceea ce revoltă și mai mult, este însă reacția socială la această crimă. Actul comis de lady Diana nu se încadrează în nici un paragraf al codului penal britanic. Nimeni nu i-a cerut socoteală. Ea este primită, în continuare, în toate saloanele pe care le frecventa și înainte. Aristocrația britanică se situează deasupra unor mărunțișuri ca soarta unui copil care „provoacă oroare" mamei sale.

Indiferentă la reacția oamenilor simpli, cinstiți, lady Diana nu a arătat nicodată că ar avea remușcări. Nici măcar după ce micuța Marcia Anne — Anthea Gail, a fost rănită într-o catastrofă aeriană, din care a scăpat cu viață printr-o minune, nobila doamnă nu a manifestat nici cel mai mic interes pentru copilă, necum să încerce s-o vadă.

Povestea a fost dezvăluită abia de curînd, cînd un avion Vickers Viscount, zburînd de la Salisbury (Uniunea sud-africană) spre Bengazi, s-a ciocnit de muntele Rogina și s-a prăbușit în flăcări. Una din victime, Moyra Lycett, o femeie în vîrstă de 35 de ani, apărase în ultima clipă a vieții, cu trupul ei, o fetiță.

O tăietură adîncă pe obraz și un braț fracturat. Cu atît a scăpat micuța Marcia Anne Miller, devenită prin adopțiune Anthea Gail Lycett. Femeia care o scosese din orfelinat și o iubea ca o mamă, murise. Fetița n-a rămas totuși singură pe lume. Tatăl adoptiv o va ține mai departe lîngă el, în Africa, noua ei patrie.

Dacă adultul instruit nimerește din întîmplare la prezentarea unei melodrame pe scenă sau ecran, privește cu plictis sau, în cel mai bun caz, zîmbește îngăduitor în fața grozăviilor neverosimile și a loviturilor de teatru senzaționale. Conții și marchizele, mamele denaturate și accidentele cu epilog miraculos, par adesea categorii născocite pentru uzul domnișoarelor cu lacrimi facile și al matroanelor romantioase, avînd tot atîta confingență cu realitatea cît și zînele și zmeii din povește.

Dar dacă nu există zîne și zmei, pe lumea asta mai sînt încă locuri în care viețuiesc conți și marchize etc., etc. Și întîmplările din viața lor depășesc uneori prin grotesc cea mai sinistră melodramă.

Ce poate fi mai edificator decît faptul că fetița, zvîrlită ca un lucru netrebnic de o mamă denaturată, n-a găsit ocrotire la nimeni din imens de bogata ei familie?

„Fiul meu, a declarat patetic în momentul abandonului bunica ei, doamna Gordon Miller, o iubea nespus pe micuța sa Anne. A încercat tot ce i-a stat în putință pentru a-și convinge soția s-o păstreze. Și eu am propus s-o adopt, dar ei n-o poate ține. Preferă s-o îndepărteze cu totul din familie. Altfel, micuța Anne ar risca să afle într-o zi de monstruozitatea mamei ei".

Dar de monstruozitatea tatălui, care n-a părăsit o asemenea soție nevrednică și a ales izgonirea copilului?

Dar de monstruozitatea celor două bunici, care n-au găsit loc în castelele lor pentru un pui de om lepădat?

Dar de monstruozitatea lumii lor, în care asemenea fapte nu-și primesc pedeapsa meritată?

Se mai poate adăuga un singur fapt. În aceeași Mare Britanie, aceeași justiție clementă care n-are ce să-i reproșeze fiicei celui de-al cincilea conte de Nancye și Yarborough, un muncitor de culoare și soția sa au fost condamnați la închisoare pentru că „și-au expus copilul unor condiții care puteau să-i primejduiască viața". Într-adevăr, umblînd în căutare de lucru, ei au lăsat cîteva ore copilul singur într-o pădure, de teamă că nu vor fi angajați dacă se va vedea că au un prunc.

Fericiți copiii care trăiesc în țări fără conți și marchize, fără tradiții nobiliare și fără muncitori din colonii aduși la disperare de mizerie.

Felicia ANTIP

Colțul cosmeticianei

Genele și sprîncenele

Unele cititoare îmi cer anumite sfaturi în legătură cu genele și sprîncenele. Dintre acestea, unele — din fericire puține la număr — mă întreabă cum trebuie să procedeze pentru ca sprîncenele să fie mai moderne, mai frumoase, genele mai lungi, mai întoarse și mai interesante, etc. Sfaturile cerute mi se par lipsite de seriozitate mai cu seamă cînd aceste anexe ale ochilor sînt perfect sănătoase. Cînd este însă vorba de anumite afecțiuni, ca de pildă rărirea sau căderea genelor sau atunci cînd forma sau culoarea sprîncenelor influențează în rău estetica feței, evident că lucrurile se schimbă și ne mai tînd vorba de o preocupare frivolă ci de remedierea unui neajuns, mă cred datoare să răspund acelor cititoare care solicită îndrumări.

De la început țin să spun că moda sprîncenelor complet rase sau diabolic arcuite a trecut de mult. Sprîncenelor trebuie să li se lase linia lor naturală, ușor arcuită. Pensета nu trebuie să intervină mereu ci numai în anumite cazuri, deoarece, prost pensate, sprîncenele pot modifica în întregime aspectul feței; judicios folosită însă, pensета poate să ne aducă reale servicii. Astfel, în cazul cînd sprîncenele sînt îmbinate, ceea ce dă feței o expresie severă, este bine să suprimați părul dintre ele. Ochii se vor lumina și întreaga fizionomie va fi schimbată. Periați în fiecare zi sprîncenele cu o periuță mică, aspră, rezervată acestui scop. Mai întîi periați-le energic în sus, apoi neteziți-le spre a le da o formă frumoasă. Avantajul va fi dublu: sprîncenele vor deveni suple și rezistente iar arcada ochiului va fi întărită de acest mesaj simplu care nu vă răpește mai mult de 2 minute zilnic. Creionul negru sau maron nu trebuie să intervină decît pentru a colora în unele cazuri sprîncenele de o culoare prea deschisă și nicidecum spre a le da o formă ciudată, fantezistă.

Chestiunea genelor este foarte delicată. Rărirea excesivă a genelor și căderea lor poate fi provocată de surmenaj sau de o mare oboseală a ochilor, în care caz este bine să cereți sfatul medicului. De asemenea genele se pot rupe din cauza uscării firului de păr. Pentru a împiedica acest lucru și pentru a activa creșterea genelor folosiți zilnic următorul amestec: ulei de ricin 10 gr., ulei de vaselină 10 gr., acid galic 1 gr.. Genele vor căpăta luciu și suplețe.

Aceste mici îngrijiri sînt suficiente pentru a întreține și a da un aspect frumos genelor și sprîncenelor.. Rimelul, fardul albastru sau verde pentru pleoape și ochii subliniați și prelungiți cu creionul negru nu-și au rostul în viața de toate zilele. Aceste artificii sînt destinate exclusiv oamenilor de teatru care au nevoie de un machiaj puternic pentru ca trăsăturile lor să capete relief în lumina reflectoarelor.

Sanda NOREANU

Sezon, modă și cerințe

IN VIZITĂ LA CENTRUL DE CREAȚIE AL MODEI

Toamna și iarna moda își are capriciile și pretențiile ei. Care sînt acestea și cum le putem justifica? Iată întrebări care frămîntă pe femeile noastre, dornice să fie la curent cu moda noului sezon.

Așa cum am făcut-o și în alte rînduri, ne-am gîndit că cele mai în măsură să ne informeze, să ne pună la curent cu ceea ce se poartă și ce e modern în acest sezon, sînt creatoarele, acelea care făuresc moda. De aceea, am făcut pentru dv., dragi cititoare, o vizită la centrul de creație al fabricii „Gh. Gheorghiu-Dej". Ce am aflat vă relatăm în cele ce urmează, cu speranța că vă putem ajuta să vă îmbrăcați cît mai frumos și mai atrăgător.

După cum se știe, în luna iulie a.c. a avut loc în București cel de-al XX-lea Congres internațional al îmbrăcămintei. Acest eveniment a fost un bun prilej de afirmare în domeniul modei al țărilor participante. Am amintit de el pentru a arăta că de fapt acest congres a permis să se ajungă la un punct de vedere comun, la o unanimitate de vederi a delegaților în ce privește linia modei pe care trebuie s-o urmăm.

„Pînă la sosirea ternii, în zilele de toamnă, vom purta costume-taior, nu clasice însă — ne-au spus creatoarele (în colecția fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" acestea au rămas numai pentru măsurile mari) *Cum vor fi? Taiorul cu pense neaccentuate, care nu cambrează talia și scurt, purtîndu-se cu fustă evazată, așa cum arată schița. (figura nr. 1). Sau o altă linie, la alegere desigur. Se poartă de asemenea taioare cu bluză în spate, fie din tăietură, fie din pense. Cînd jacheta este mai scurtă, fusta este indicată să fie mai largă. Iar cînd jacheta este mai lungă, fusta este dreaptă. Taioarele se poartă și cu garnituri de blană".*

Și pentru că sînt sigură, dragi cititoare, că nu vă veți declara mulțumite doar cu aceste cîteva recomandări am aflat pentru dvs. și unele noutăți în ce privește rochiile de stofă sau de bumbac mai plin, pe care le vom purta în acest sezon. Nu am de unde ști dacă v-ați completat garderoba cu vreo rochie nouă. În caz că aveți intenția de a face acest lucru, puteți ține cont și de sugestiile primite. Iată, vă prezentăm o rochie modernă, elegantă (figura nr. 2). Ce aduce ea nou? Talia este

Fig. 2

netăiată și ușor pensată, astfel ca să contureze liniile corpului fără a le constrînge. Dacă doriți, în funcție de siluetă, la o astfel de rochie puteți purta și un cordon. Această linie a fost inspirată după modelele prezentate la Congres de delegația Uniunii Sovietice. Un alt model de rochie pe care vi-l recomandăm, este cea cu bluză parțial (în spate) sau total (în jurul taliei).

Ați vizitat desigur magazinele și v-ați oprit mai mult la raioanele care prezintă interes în acest sezon. Spre satisfacție ați putut constata că fabricile producătoare au avut mai multă grijă în acest an să asigure magazinelor un sortiment bogat de stofe, de țesături de bumbac de diferite contexturi și culori și chiar de confecții, care se încadrează în bună măsură cerințelor modei. Nu mai departe pentru acest sezon fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" a introdus în fabricație modele noi de mantouri și taioare, în parte livrate magazinelor sau care urmează să fie livrate în viitorul apropiat. Nu vă rămîne deci decît să vă alegeți ceea ce vă place din moda noului sezon. Posibilități, precum vedeți, există.

Cl. RADULESCU

Fig. 1

PRACTIC

Întreținerea încălțămintei de toamnă și iarnă

Încălțămintea grea și cizmele, care trebuie să reziste la purtare pe vreme rea de tot felul, în afară de curățirea cu cremă de ghete, necesită din cînd în cînd să fie și bine unse.

Uleiurile și unsorile pentru piele, prin pătrunderea lor în întreaga grosime a pielii trebuie să mențină suplețea, impermeabilitatea față de apă și rezistența față de transpirație a acesteia, fără să micșoreze prea mult permeabilitatea față de aer. Totodată, întreținerea pielii cu unsori și uleiuri provoacă o răcire mai rapidă a piciorului. În cazul întreținerii pielii cu unsori și uleiuri, trebuie să se renunțe însă la efectul de lustruire, care nu se mai poate obține.

Pentru acest scop se poate întrebuința unt nesărat, ulei de ricin, untură de pește, vaselină... Grăsimea menține suplețea pielii și o protejează un timp oarecare față de acțiunea apei. Praful extrage însă cu timpul grăsimea din piele și de aceea este necesar ca pielea să fie unsă periodic, cînd este vorba de o piele groasă.

LUATE DIN VIAȚĂ

Indemnul inimii

(Urmare din pag. 1-a)

Văzînd-o așa, în cadrul acestă puțin obișnuit cu toată fizionomia ei exterioară m-am întrebat: oare ce-o fi făcut-o pe Maria Dumitrache să vie să lucreze aici la sudură? Cu ce o fi atras-o această meserie?

Am aflat că venirea la sudură la vîrsta aceea — 18-19 ani — (Maria Dumitrache are azi aproape 30 de ani) și firește la proporțiile cadrului respectiv, a avut pentru ea semnificația și urmările unei hotărîri din cale afară de curajoase și, de ce să n-o spunem, capitale. Acesta a însemnat pentru Maria Dumitrache manifestarea spiritului său de independență existent în ea, dar firește neîngăduit unei fete de la țară crescută în manierele unei mătuși de la oraș. Venirea ei la sudură a mai însemnat în același timp pronunțarea deschisă a atitudinii și hotărîrii ei față de omul pe care îl iubea (actualul său soț), Ion Dumitrache).

Mătușa, cu concepțiile ei învechite, o trimitea, la cererile repetate ale fetei, să învețe croitoria, „meserie curată" cum spunea ea, „lucrezi doar cu acul". Și fiindcă se făcuse mare, mătușa se angaja să-i găsească Mariei și „un băiat bun cu avere", fără bineînțeles să țină cont de dorințele fetei.

„Fabrica nu-i de tine fată. Să se ducă altele. Ce să cauți tu acolo așa mititică într-atîția bărbați! Doamne ferește. Poate după ce-oi muri eu. Trebuie să te măriți. Îți găsesc eu un băiat bun. Să faci copii și să îi-i crești, asta-i treaba ta".

Firește, mătușa n-a murit și Maria n-a mai avut nevoie de ostenirile ei. Își găsise ea singură băiatul, dar nu era cu „avere", nu era „băiat bun", așa cum voia mătușa. Era însă un sudor, un om simplu care-și cîștiga singur pîinea, care trăia pe propriile-i picioare, era independent, ceea ce în ochii Mariei căpăta o oarecare poezie, și valora de mii de ori mai mult decît orice „băiat bun". Îl iubea. Îl iubea pe sudorul ei cu sinceritatea și încrederea și pasiunea proprii anilor ei. Poate că și-a dat seama de viața ce i-o harăzea mătușa, tocmai pentru că îl iubea atît, sau poate că nici nu se mai gîndea la asta, în mintea ei totul prinzînd conturul, numai și numai în jurul ființei iubite. Sudura și fabrica aceea puteau pentru ea aceea putere de atracție, pe care o au pentru fetele îndrăgostite întregul cadru — oamenii, preocupările — în care trăiește iubitul lor. Sau cine știe? Poate chiar și nefirescul acestei meserii pentru o femeie, nefiresc declarat, dar în fond neadevărat, poate și îndîrjirea stîrnită de împotrivirea continuă a mătușii de a lucra în fabrică sau poate senzația aceea nouă, necunoscută pînă atunci de ea, senzația aceea a puterii, a siguranței, a eliberării pe care ți-o dă creația unui lucru oricît de neînsemnat ar fi el. Sau, poate toate astea la un loc au tulburat liniștea și „cumințenia" acestei fete blînde cu nas cîrn. Fapt e că Maria, devenită în scurt timp după aceea Maria Dumitrache, și-a ieșit din tiparele firii ei cunoscute pînă atunci de mătușe, devenind astfel ea însăși, hotărîndu-și singură viața. Dezaprobările mătușii, au fost, firește, inevitabile. Dar de geaba, Maria era acum ca piatra scăpată din praștie. Nu se mai putea opri.

*

În atingerea sa cu metalul, electrozii din mîna Mariei produc o flacără albăstruie cu o lumină atît de violentă, încît dacă te uiți — firește dacă ai această putere — simți cum îți ard ochii. Dar prin gemuletul albastru de cobalt din mijlocul apărătoarei de protecție, flacăra aceasta orbitoare își pierde violența rămînînd doar ca un punct verde-gălbui ce înaintează încet, condus de mîna sigură a Mariei. Dîra ușoară de foc a metalului încins și topit sub puterea electrozilor se stinge repede ca și scînteile ce sar în toate părțile. Îmi dau seama că numai privită dinafară cu un ochi străin și necunoscător, sudura se arată a fi neinteresantă, lipsită de finețe, de fantezie. Or, nu este așa.

— Depinde cum o iei, îmi spune zîmbitoare Maria Dumitrache. Sudura e și grea, e și ușoară. Grea atunci cînd te temi de ea, cînd îți rămîne necunoscută, cînd te sperii de puterea pe care o ai ca să unești două metale între ele, ca și cînd ar fi o singură bucată.

— Și d-ta nu te mai temi?

— Nu. M-am temut. Acum nu mă mai tem Nici nu știi ce grozav e cînd simți că puterea asta îți stă în mîini.

Înțeleg. Înțeleg cum se înnoadă toate astea într-o femeie atît de mică, de blîndă, de liniștită, de modestă. În viața Mariei Dumitrache e ceva simplu și firesc și totuși simbolic. Dacă Maria Dumitrache n-ar fi trăit în anii noștri, în anii puterii populare, ar mai fi încercat oare liniștea și siguranța sufletească de acum, sentimentul că nu este un om de prisos, ci un om folositor societății?

Elisabeta PETREANU

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

ALEXANDRU și ANA — București: 1) Este necesar să vă faceți următoarele analize: Hemograma, examen sumar de urină, probele hepatice și un metabolism bazal. Comunicați-ne rezultatele acestor analize pentru a vă putea da indicații.

Convalescentului de hepatită îi sînt permise următoarele: lămîi, portocale, mere, struguri, pepeni, compot de fructe, salată verde, dulceață, șerbet, sirop, gem, marmeladă, ceaiuri de mentă, tei, rusesc, lapte, brînză de vaci, miere, unt proaspăt (nu prea mult), undelemn, cartofi, zarzavaturi, legume, supă, de zarzavat, pîine prăjită, biscuiți, macaroane, orez, griș, tăiței, ouă proaspete fierte sau preparate, carne de pasăre, carne de vită slabă, pește slab (acestea rasol sau fripte pe grătar). Budincile, papanașii, prăjiturile cu marmeladă, cornulețele, supe cu zdrențe sînt de asemenea permise.

SALZMAN VICTOR — Turda: Nu este cazul să fiți din nou supus unei operații. Desigur este foarte recomandabil să cereți și avizul medicilor care v-au operat. În orice caz regimul alimentar în faza actuală a bolii se impune. Vă rugăm să ne mai scrieți.

MILENA — Muscel: Fetița dvs. trebuie să fie neapărat consultată de către un medic specialist dermatolog. Datele pe care ni le furnizați sînt cu totul insuficiente pentru a vă putea recomanda un tratament. Operația despre care ne întrebați desigur că se face în țara noastră Adresați-vă unui serviciu de chirurgie.

AIUD: Vă rugăm să ne comunicați vîrsta, înălțimea și greutatea dvs. pentru a vă putea da unele indicații Pentru a vă îngrășa nu evitați făinoasele, lichide, dulciurile, grăsimile, precum și pîinea. Luați Tonic C.I.F. vitaminele B. B complex și C.

A. RADULESCU — Craiova: Medicamente pentru înlăturarea definitivă a părului nu există Folosiți pentru epilarea picioarelor depilatorul praf Nivea. Pentru tratarea stomatitei de care suferiți vă recomandăm gargarisme, spălături alcaline sau iodate și badijonări cu soluție de glicerină boraxată. Vitaminele A, C și B2 vă pot fi incontestabil de folos.

BEBE — Cimpulung: Adresați-vă neapărat medicului endocrinolog specialist. O serie de analize indicate de acesta, după ce vă va examina, sînt necesare Ambele afecțiuni de care suferiți sînt în strînsă legătură una cu cealaltă. Faptul că de 8 ani n-ați întreprins nimic, nu trebuie să vă descurajeze. Nici acum nu e prea tîrziu.

MARIN ZIMNICARU: Alimentația unei gravide trebuie să fie compusă din alimente proaspete și cît mai variate. Vă recomandăm: lapte, brînză proaspătă, pîine integrală (este de preferat celei albe, fiind mai bogată în vitamine și săruri), fructe și legume, carne de vită, de pasăre sau pește, ficat proaspăt, unt. Apă — orice cantitate. Va evita mîncărurile grase — cele cu rîntaș, cele ardeiate și piperate. Credința că mîncînd puțin, copilul nu va fi mare și deci nașterea va fi mai ușoară este inexactă și periculoasă.

ORTANSA B. — București: Datele pe care ni le furnizați sînt insuficiente pentru a vă putea da măcar o indicație. Vă rugăm să ne descrieți mai pe larg suferința dvs.

G. STANESCU — Caracal: Vă mulțumim pentru sugestiile dvs. Urmăriți și în continuare rubrica „Medicul vă sfătuiește". La unele din subiectele care vă interesează am răspuns.

MIHAI P.: Tetanosul este o boală infecțioasă gravă, provocată de toxina bacilului tetanic. Acesta se poate găsi oriunde există praf, noroi, în gunoiul de grajd, pe suprafața plantelor și a spinilor. O aschie sub unghie, un cui intrat în talpă, o plagă nepansată, răni murdare pot produce tetanosul.

Dr. B. PAUL

Curierul nostru

În cadrul acestei rubrici — pentru o mai bună sistematizare a materialului din „Pagina femeii" — cititoarele noastre vor găsi nu numai răspunsurile Laurei ci și răspunsurile la celelalte întrebări pe care le primim. În vraful de scrisori trimise de cititoare găsim unele care se referă la preocupări de natură cosmetică, la sfaturi practice și culinare, la probleme juridice sau de protecția mamei și copilului, a muncii și la multe alte probleme ce preocupă femeile. Tot de la unele cititoare ne-a venit de altfel și sugestia să lărgim cadrul actual al răspunsurilor la poșta paginii femeii. Chiar așa și procedăm începînd cu acest număr.

MARIA V. — Iași: La întrebarea dvs. privind drepturile și obligațiile celui înfiat față de acei care-l înfiază, vom apela la prevederile Codului Familiei, care în articolul nr. 75 arată că înfiatul are față de cei care înfiază, aceleași drepturi și obligații pe care le are copilul din căsătorie față de părinții săi.

VIORICA RUSU: Se pare, din felul în care ridicați dvs. problema, că între dvs. și soțul dvs. de care ați divorțat, există neînțelegeri în ce privește împărțirea lucrurilor. Este regretabil, întrucît doi soți care au conviețuit împreună atîția ani (șase spuneți dvs) ar putea să ajungă prin bună înțelegere la o soluție în privința împărțirii lucrurilor. Totuși dacă așa ceva nu se poate realiza, urmează să vă adresați tribunalului popular raional sau orășenesc pentru a hotărî acesta ce bunuri revin fiecărula.

ECATERINA: Bărbatul cu care s-a căsătorit în urmă cu cîtiva ani și ceva, cu care are o fetiță, pe lîngă că este alcoolic, pe lîngă că maltratează și pe lîngă că încearcă s-o împiedice să își ducă munca de salariată și sarcinile de folos obștesc pe care le are, peste toate acestea a avut pînă în prezent două condamnări penale pentru neregului financiare, pentru abuzuri de încredere săvîrșite.

Ecaterina a încercat prin toate mijloacele să-l aducă pe calea cea bună, să-l scoată din mediul de prieteni nocivi în care a intrat, să-l dezguste de viciul care l-a nenorocit, dar toate eforturile ei, care provin dintr-o mare dragoste față de acest soț, n-au dus la nici un rezultat.

De cîteva ori Ecaterina a stat despărțită de el, dar de fiecare dată a cedat stăruințelor lui de a relua viața în comun.

Nu de mult timp, Ecaterina a cunoscut un alt bărbat care s-a îndrăgostit de ea și doreste să o ia în căsătorie. Ecaterinei nu îi este deloc indiferent acest om, pe care îl apreciază foarte mult pentru meritele lui profesionale, pentru cinstea lui. De cînd s-au cunoscut au rămas în corespondență.

Dar Ecaterina nu are destulă putere de a pune capăt tristei ei experiențe conjugale, se mai lasă înduioșată de insistențele soțului ei de a-l ierta... În această situație, întreabă ce decizie să ia.

Nu ezităm o clipă în a-i spune Ecaterinei că trebuie să-și zmulgă din suflet, cu rădăcini cu tot, sentimentul pe care îl mai are pentru soțul ei și să se elibereze din această căsătorie dezastruoasă.

AIDA — Bicaz: Crema despre care vorbiți în scrisoare are proprietatea de a îndepărta petele și pistruii. Este însă o cremă foarte puternică și care nu este tolerată decît de un ten gras. Nu trebuie folosit bismutul și precipitatul alb de mercur, fără avizul medicului dermatolog.

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

29 SEPT.—5 OCT.

— Legume asortate cu crochete de caşcaval; varză cu carne; fructe.

— Supă de zarzavat; mîncare de dovlecei în floare; plăcintă cu mere.

— Sufleu de conopidă; chiftele marinate; struguri.

— Gulii cu smîntînă; șnițel cu cartofi; omletă cu fructe.

— Sălată de fasole grasă cu usturoi; bame a la grec; compot.

— Ciorbă rusească; mititei cu salată; brînzoaice.

— Șalău rasol; mîncare de pasăre cu roșii; budincă de griș cu mere.

Sufleu de conopidă

Se desface o conopidă frumoasă, se rup buchetele, se spală și se fierbe în apă clocotită cu sare. Se scurge și se așează într-o formă unsă cu unt. Se ține la cald pe colțul mașinii. Separat se prăjesc două linguri nu prea pline de făină, în două linguri de unt fierbinte. Se amestecă fără să se rumenească deloc și se stinge cu lapte sau cu apă. Cînd compoziția este potrivit de groasă, ca o smîntînă și se desface de pe cratiță, se dă la o parte.

Se adaugă 2 linguri de brînză rasă și după ce s-a mai răcorit, se pun pe rînd 3 gălbenușuri. Se potrivește de sare. La sfîrșit se adaugă cele 3 albușuri spumă. Se toarnă compoziția în formă peste conopidă, se stropește cu unt, se presară brînza și se dă la cuptor o oră. Se servește cînd a crescut frumos și e rumenă deasupra.

Mititei

Cea mai bună carne pentru mititei, este carnea de la gît, la care se adaugă seu de vită. Se curăță de pielițe 1 kgr. de carne, și se trece de trei ori prin mașina de tocat, împreună cu 250 gr. seu. Se sărează cît trebuie și se lasă să stea 2—3 ore la gheață. Se adaugă un praf de piper și puțin chimion sau enibahar pisat fin (facultativ) și un vîrf de cuțit de bicarbonat. Se face separat un mujdei de usturoi cu puțină zeamă de carne, se strecoară și se adaugă în tocătură atît cît trebuie. Se frămîntă bine cu mîna. Se pune la mașina de tocat carne, tubul de tablă prin care se umplu mețele pentru cîrnați. Se dă tocătura încă o dată prin mașină, și pe măsură ce lese cîrnatul din tub, se taie de mărimea mititeilor și se așează pe un fund udat cu apă. În lipsa acestui tub, se iau cu lingura cantități egale din tocătură și cu mîinile udate în apă se formează cîrnăciori de aceeași mărime. Se frig la foc iute, pe grătarul bine încins, și uns cu o bucată de seu sau de slănină. În timpul cît se frig se ung cu o pană muiată în zeamă de carne.

Budincă de griș cu mere

Se curăță 1 kgr. de mere și se taie în sferturi. Se pune într-o cratiță 100 gr. unt și 150 gr. zahăr tos. Deasupra se așează regulat sferturile de mere. Se dau la cuptor și se țin, fără să se amestece, pînă ce merele s-au muiat, iar zeama ce-au lăsat începe să se caramelizeze. Se dau la o parte.

Separat se fierb 3 cești de lapte cu zahăr după gust și un praf de sare; se toarnă „în ploaie" 6 linguri pline de griș. Se amestecă, se lasă să se răcorească și se adaugă 3 ouă puse pe rînd. Se mai bate cîtva timp cu furculița. Se toarnă compoziția peste merele din cratiță și se dă la cuptor la foc potrivit, pînă ce se rumenește budinca deasupra. Cînd e gata, se răstoarnă și se servește răcorită cu șodo sau cu sirop de fructe.

Sanda MARIN

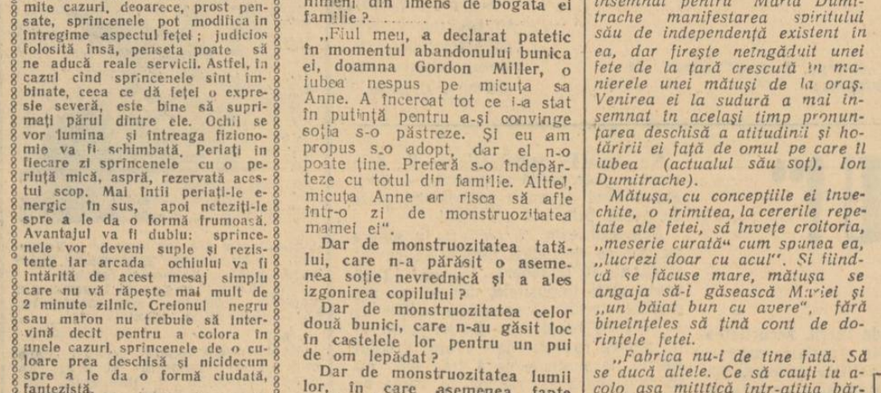

— *Nicule, lasă te rog supa, vreau să aud concertul...*

Desen de E. ARNO

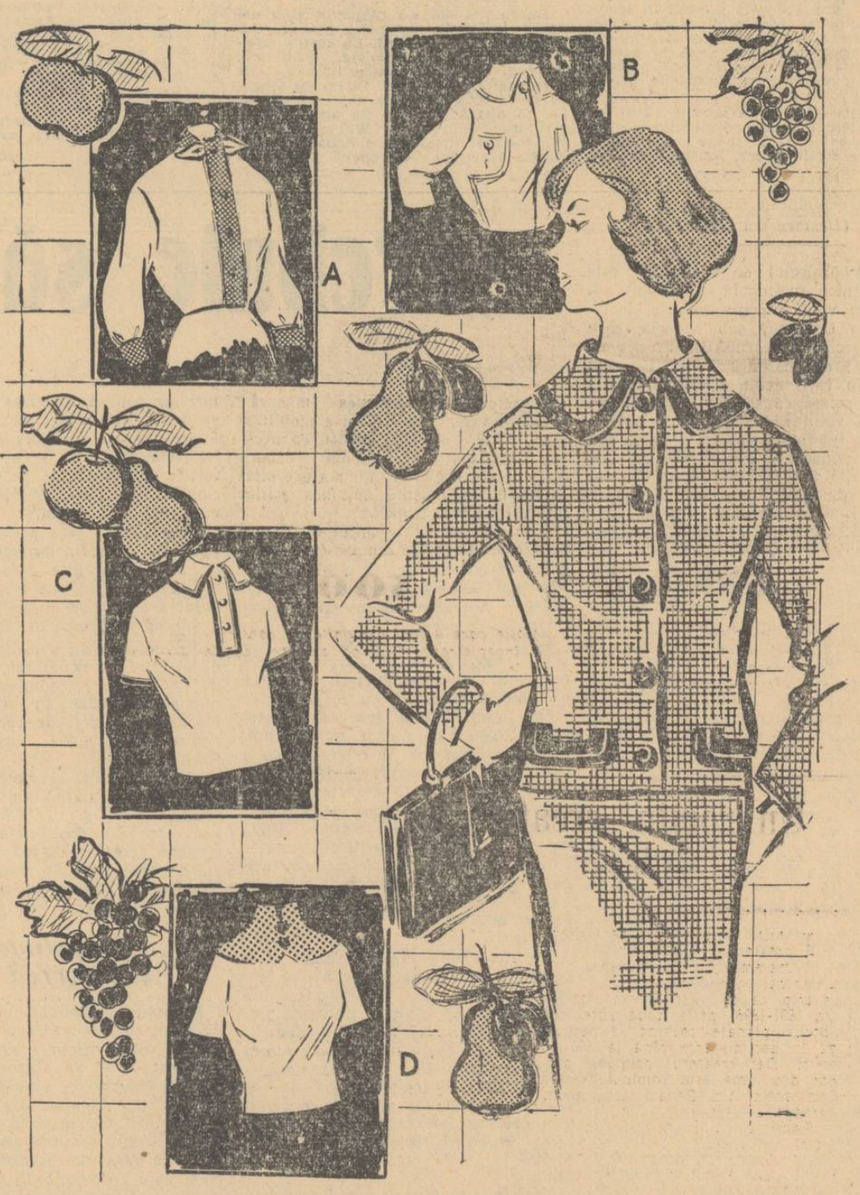

Iată un frumos taior de toamnă, scurt, nu prea ajustat pe talie, din material pepit și cu garnitură din catifea neagră. Garnitura se poate face și din materialul taiorului, dar cu pătrățelele puse invers. Nasturii nu prea mari și de o culoare potrivită. Alături, patru modele de bluze care se potrivesc acestui taior: A) bluză simplă cu o garnitură în față și guler din materialul taiorului. O mică cravată dă o notă tinerească modelului. B) bluză sport simplă și cu o garnitură din tigheluri la guler și buzunare. C) bluză dreaptă, cu o garnitură din benzi colorate la fentă, guler și mînecă. D) Bluză, la care platca din materialul taiorului se prelungește pe git ținînd loc și de guler.

Desene de Tantzi PFENNINGS

ȘTIINȚA și VIAȚA

Laminor pentru... clădiri

Cînd auziți termenul de „laminor" vă imaginați bare, șine sau alte obiecte metalice. Ce caută însă termenul de „laminare" atunci cînd este vorba despre clădiri? Termenul pare oarecum deplasat. Și, cu toate acestea, la Moscova se pot vizita case cu pereți, tavane sau despărțituri făcute din dale de beton armat, fabricate de un laminor special. Acest laminor a fost construit de inginerul N. Kozlov.

In atelierul unde funcționează acest laminor, muncesc 7 oameni. Dalele laminate sînt prevăzute cu un strat de materie izolantă și nu necesită nici o altă prelucrare; se pot folosi așa cum sînt. Pereții și zidurile din beton armat laminat sînt de aproape patru ori mai ușoare decît cele din cărămizi și mult mai ieftine.

Laminoare de acest fel vor fi instalate în anumite întreprinderi din Leningrad, Kiev, Sverdlovsk și alte orașe din U.R.S.S.

UN INSTITUT DE CERCETARI IN DOMENIUL MEDICINEI TRADIȚIONALE CHINEZE

In urmă cu doi ani la Pekin a fost creat un institut de cercetări științifice în domeniul medicinei tradiționale care a acumulat o bogată experiență atît în cercetările științifice cît și în terapeutică. Un număr de 30.000 de bolnavi au fost supuși tratamentului în staționarul institutului. Practica a confirmat eficacitatea metodelor și preparatelor folosite de medicina tradițională chineză în tratamentul tuberculozei osoase, congestiilor pulmonare la copii, astme, inflamațiilor cronice ale ficatului, diabetului și altele.

La secția de oftalmologie a institutului au fost tratate 100 persoane cu diferite grade de atrofie a nervului optic dintre care 79 la sută au fost vindecate. Șase pacienți și-au recăpătat complet vederea.

S-au obținut rezultate bune la tratarea bolnavilor prin acupunctură. Astfel, din cei aproape 300 de bolnavi de tuberculoză pulmonară tratați cu acupunctură, aproape 100 au fost complet vindecați, iar starea celorlalți s-a îmbunătățit considerabil.

Interesul față de medicina tradițională chineză crește în toate țările. In ultimii ani au fost tratați sau își continuă tratamentul peste 400 de străini din 10 țări, suferind de maladii greu vindecabile. Numeroși medici care practică medicina tradițională chineză au plecat să trateze bolnavi din alte țări.

Producția energetică a Cehoslovaciei

Pînă în anul 1965 producția de energie electrică a Cehoslovaciei se va dubla față de anul 1957. Producția anuală de energie electrică va fi de aproximativ 38 miliarde kwh. Creșterea medie anuală a producției noilor capacități energetice va fi de aproximativ 500—700 MWh. In 1960 se va construi o termocentrală cu o putere de 1.000 MWh. Se va construi de asemenea o nouă magistrală de 400.000 volți pornind din nord-vestul Boemiei prin regiunea industrială Ostrava din Slovacia.

Radioemițătoare de 3 kg.

Fabricile de aparate de radio din U.R.S.S. vor produce radioemițătoare de tip „Nedra-1" care vor cîntări numai 3 kg. Acest emițător va permite echipelor de geologi să-și extindă raza de acțiune și să întrețină o legătură permanentă cu baza principală.

Aparatura poate fi montată pe o centură sub forma unei cartușiere de vînătoare. Cutia emițătorului, care are forma unui receptor de telefon, este impermeabilă. Stația de emisie „Nedra-1" este prevăzută cu lămpi electronice miniaturale care asigură condiții optime de funcționare chiar în cele mai grele condiții pe o rază de 30 km.

Pietre prețioase produse în laborator

Savanții sovietici au reușit să obțină rubine, safire și topaze în laborator. Prin încălzirea într-un creuzet la o temperatură de 2080 grade și apoi prin răcire, oxidul de aluminium se cristalizează în cristale avînd mărimea între 6—12 mm.

In momentul de față se fabrică prin acest procedeu cristale de rubine într-o uzină din Ural. Rubinele astfel fabricate, a căror duritate e apropiată de cea a diamantului, sînt larg folosite în industria ceasornicelor.

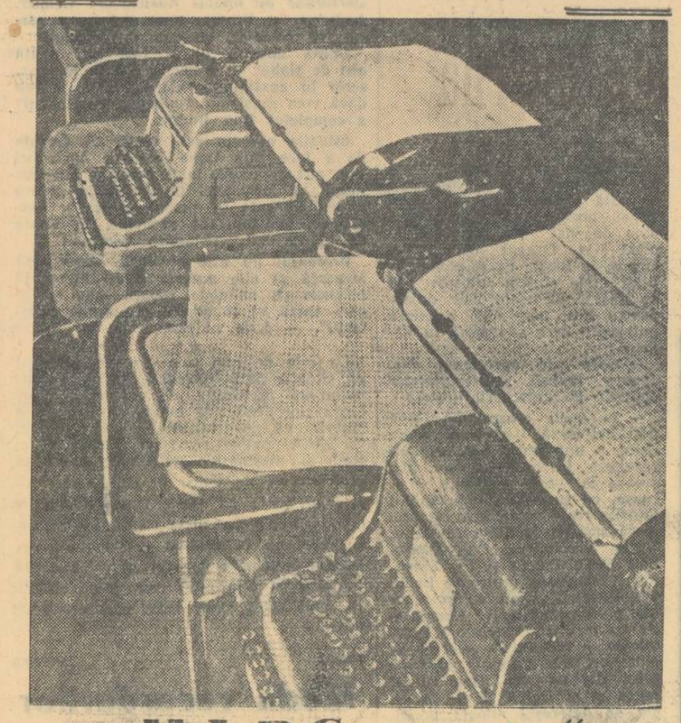

„MARS — 300"

Iată, în fotografia noastră, o instalație care a fost denumită de constructorii ei sovietici „Mars-300". Ea înregistrează în mod automat datele proceselor tehnologice ce au loc în 300 de locuri diferite ale unei mari uzine chimice. Toate depărtările față de normal sînt însemnate cu cerneală roșie și atrag în acest fel atenția. Indată ce este primit un semnal — reglarea procesului se efectuează fără întîrziere. Iată încă o dovadă a înaltei superiorități tehnice a U.R.S.S.

Un român, creator al primului planor din lume

Istoricii aviației consideră drept creator al planorismului pe matematicianul german Otto Lilienthal, care, construindu-și niște aripi ca de liliac, a executat între 1891-1896, peste două sute de zboruri planate, reușind să parcurgă în aer distanțe pînă la 500 de metri. Dar creatorul primului planor din lume este românul Nestor Constantin din Deva, care, acum aproape 200 de ani, a zburat aici, în România, cu un aparat construit dintr-un trunchi de copac.

Iată ce scrie în această privință ziarul „La République", apărut în mai 1937 la Constantinopol:

„In anul 1765, acum 172 de ani, un tînăr român, anume Nestor Kostic din satul David (orașul Deva din România) a făcut pentru flăcăii din satul său niște zmee, iar pentru el a desenat un aparat de zburat mai greu decît aerul, ce nu avea motor și l-a construit în timp de un an.

Cînd aparatul a fost gata, s-a slobozit cu el din vîrful unui deal de 80 m. reușind să vină în zbor planat la pămînt.

Aparatul său de zburat, care era un planor, avea corpul făcut dintr-un trunchi de copac scobit pe dinăuntru și pe care erau prinse aripile.

Kostic a făcut cu acest aparat mai multe lansări de acest fel, pînă într-o zi cînd vîntul suflînd mai cu putere și el crezînd că va pluti mai bine s-a lansat din nou, dar în loc să plutească cum spera el, vîntul l-a prăbușit la pămînt într-o livadă, rupînd aripile planorului.

Invenția nu era firește desăvîrșită, totuși, de o construcție remarcabilă pentru acele vremuri. Nestor nu și-a mai continuat însă experiențele pentru că lumea l-a luat în rîs și-i spunea că este nebun".

PAVEL ILIEȘ

Poveste fără cuvinte

A. PAVEN

— Salut, colega!!!

L. DARIAN

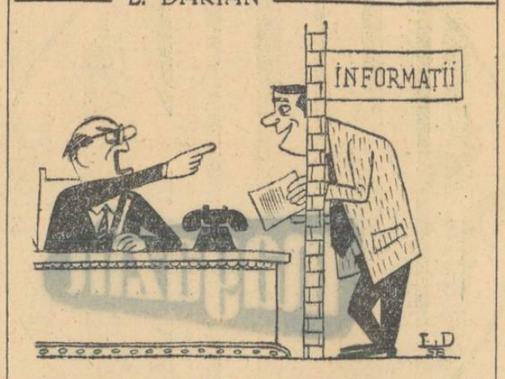

— Vă rog, unde este registratura?
— Mata nu știi să citești? Aici sînt informațiile...

ST. MUNTEANU

„VINZATORII" DE STILOURI

Pe cinstea mea, e o ocazie...

...Rară

S. AXELRAD

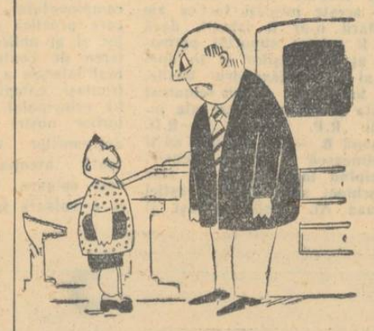

— Tăticule, tov. profesor a spus: Sau îți lei tu un meditator, sau mă lași să-mi fac singur temele!...

V. VASILIU

ETICHETELE LA CONSERVE

— Acum că te-ai făcut mare, ce vrei să devii?
— Fasole țucără...

M. SMIRN

Unii scriitori „apelează" prea des la edituri în vederea unor lucrări viitoare...

— Te felicit! Astea sînt paginile pe care le-ai scris pînă acum din romanul tău?
— Nu, astea sînt cererile de avansuri către editură...

G. BADEA

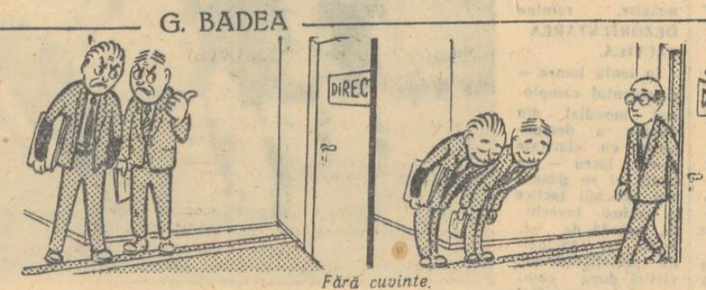

Fără cuvinte.

N. GHENADIE

La unele magazine nu se găsesc confecții pe mă sură.

Articole de larg consum...

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

La muzeul „Gr. Antipa"

ORIZONTAL: 1) Cetacee din mările calde, caracterizate prin dezvoltarea foarte mare a capului — Punga permanentă de pe abdomenul Marsupialelor în care puii, născuți incomplet dezvoltați, își continuă dezvoltarea; 2) Animale unicelulare din încrengătura protozoarelor, care-și pot schimba mereu forma — Resturi ale viețuitoarelor din trecut, pe baza cărora se reconstituie istoria dezvoltării lor; 3) Sturioni cu capul gros și botul scurt și ascuțit, foarte apreciați pentru carnea lor, și mai ales pentru icrele negre pe care le produc — Consoclar; 4) Viermi cu corpul alcătuit din inele, din încrengătura cărora se cunosc 6.500 specii — A mărgini; 5) Pești cu solzi mici, care trăiesc în bălți cu apă limpede și nu prea adîncă — Fibrele care se desprind de păsțaia plantelor leguminoase cînd încep să îmbătrînească — Dimpotrivă; 6) A asalta — Insecte din familia himenopterelor ce trăiesc în roiuri organizate și produc miere și ceară; 7) Nume feminin; 8) Rutenliu — Nichel — Aproape gol! 9) Pește răpitor cu spinarea verzule, pescuit în Dunăre și în bălțile ei — În timp — Insulă formată din scheletele diverșilor corali pietroși, ca Podobacia, Madrepora, Fungia; 10) Microscopic — Neplăcut la înfățișare — Arhipelag în Polinezia; 11) Maimuță de talie mare din Borneo și Sumatra, care seamănă cel mai puțin cu omul — Spetează; 12) Element din seria pămînturilor rare — Dușmănoși; 13) Sînt — Plante lemnoase agățătoare, caracteristice pădurilor tropicale — Animale mari de pradă din familia felinelor.

VERTICAL: 1) „Corabia deșertului", mamifer rumegător, cu una sau două cocoașe — Animale din perioada cuaternară înrudite cu elefantul, ale căror fosile au fost găsite mai ales în Siberia; 2) Rude ale canacatitelor, cu scoică, caracteristice, alături de reptilele uriașe, erei mezozoice — Formă primitivă de viață, agent patogen invizibil cu microscopul obișnuit, care se reproduce numai în interiorul celulei vii și provoacă boli infecțioase la oameni, animale și plante; 3) Mamifer adaptat la viața acvatică, numit și „vaca de mare", fiindcă se hrănește cu ierburi — Mamifer carnivor sălbatic ce trăiește în haite în Africa, Asia și sud-estul Europei; 4) Lipsiți de voință — Fluviul în care trăiește crocodilul african cu botul lung și ascuțit; 5) Fluviu în Siberia — Metal prețios — A gîngurî ca porumbeii sau turturelele; 6) Fir — Blană de vidră; 7) Telefonie (abr.) — A iți — Șarpe mare neveninos; 8) Deloc — Cel mai mare dintre cerbi — Tănase; 9) Par — Servește! — Nota traducătorului; 10) Metaloid cenușiu ale cărui minerale, frumoase exemplare de agate și jaspuri, sînt de asemenea expuse în muzeu — Posesiv — Pe el; 11) Pui de pește, în primele faze ale vieții — Maimuțe antropoide, exemplarele expuse de Antipa chiar la intrarea muzeului, pentru a ilustra asemănarea dintre ele și om; 12) Pești cu botul lung și ascuțit — Creștere lentă, treptată (pl.).

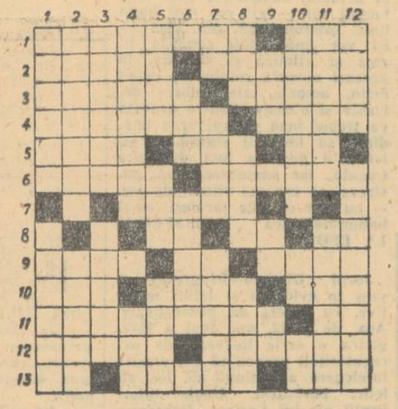

Marcela ROMAN

Vă informăm despre

Inscrieți în fiecare pătrat cîte o literă pentru a obține pe rîndurile orizontale cîte două cuvinte de patru litere. Ultima literă a primului cuvînt este în același timp inițiala celuilalt.

1) Culoare — Probă nescrisă 2) Macagiu — Cotă 3) Roșcat — Compozitor clasic 4) De aceleași dimensiuni — Nume masculin și feminin! 5) Domnitor român — Omenesc 6) Am fost — Apă mare! 7) Zi a săptămînii — Măsură de lungime 8) String — In opoziție cu bruto 9) Pășesc — Stație 10) Mască — Numai 11) — Sînt șapte și toate muzicale — Fluviu în Europa.

Literele din cele trei coloane verticale, îngroșate (1,4,7,) citite în continuare vor da numele unui mare agregat al industriei noastre. Prin intrarea în funcțiune a întregii sale capacități, producția de laminate a țării se va dubla.

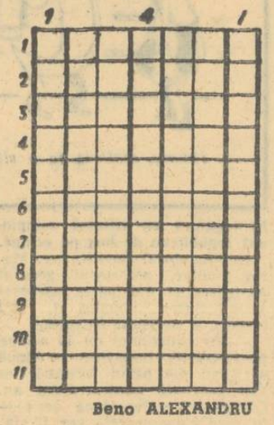

Beno ALEXANDRU

PE ECRAN

ORIZONTAL: 1) „...în care locuiesc", film sovietic care a luat premiul mondial pentru regie — Actriță sovietică, interpreta principală din filmul... 2) „... nu uită", care rulează actualmente pe ecranele noastre — Numele lui Korceaghin, personajul principal din filmul cu același titlu; 3) Pronume — „Scena" cinematografului — Mama lui Apollo; 4) Artist distins cu un titlu onorific — „Un... număr de atracție" film sovietic din lumea circului — Posed; 5) Nume feminin — „Legenda... Sadosen", titlul unei recente producții a cinematografiei din R.P.D. Coreeană; 6) Năvală — Coșar (mold.) — Anul curent; 7) Pronume — Prieten — „... film", studio cinematografic sovietic; 8) Un „ordin" care a rulat pe ecrane acum cîțiva ani — Organizația Națiunilor Unite — Operă; 9) Ceasuri — Muzică de cor — Campion 10) Arbori fructiferi — Rînd — Desenator romîn, autorul unor reușite filme de desene animate; 11) Căruță scurtă — Un film de calitate; 12) Despre el este vorba — Nume feminin — In sud!; 13) Ărmăsarul poeților — „Scurtă...", film de desene animate de I. Popescu-Gopo, Marele premiu al Festivalului de la Cannes.

VERTICAL: 1) Sistem cinematografic de proiecție pe ecran lat — Carte poștală; 2) Desene cinematografice... Concepția de interpretare și îndrumare tehnică a turnării unui film; 3) Notă muzicală — Epocă — Atmosferă — Ajung în cele din urmă!; 4) Cinematografie care pervertește sufletele spectatorilor prin filmele produse (masc.) — Indică locul. 5) Aici — Lizzy... Kal, personaj principal din filmul cu același titlu, în care este demascată teroarea rasistă de peste ocean — Oraș în Franța; 6) Subretă! — Dimpotrivă — Organizează spectacole și turnee artistice; 7) Băutură — „Zboară...", o pagină emoționantă a cinematografiei sovietice, marele premiu al Festivalului de la Cannes; 8) Oraș în sudul Franței, unde au loc tradiționalele Festivaluri internaționale ale filmului — Partenera lui Oleg Strijenov din filmul sovieto-indian „Călătorie peste trei mări"; 9) Avocat — „Așa s-a călit...", roman după care s-a lucrat scenariul filmului „Pavel Korceaghin" — Diviziune a filmului; 10) Reprezentarea unui film care nu a mai rulat de mult — Argint — Alta și Omega; 11) Dans spaniol — Lac în Sudan — Scobit în mijloc! 12) A decupa — Actorii trași pe sloară ai unor filme pentru cei mici și pentru cei mari; 13) „Folosirea energiei... în scopuri pașnice", film documentar romînesc — Apar în filmul romînesc „Erupția".

I. BRÎNCUȘ

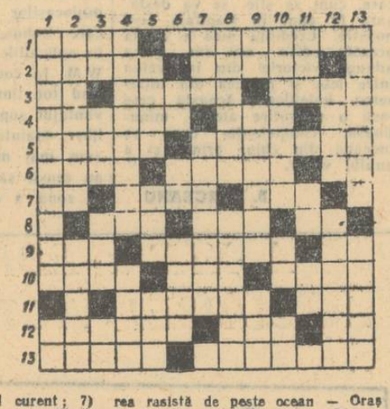

Din nou despre unele probleme rebusiste

Poșta din ultimul timp a fost interesantă. Și nu ne referim numai la cantitatea colaborărilor primite ci și la calitatea lor. Am reținut din materialele primite colaborările lui A. Stoica (pe care-l rugăm însă ca ingeniozității tratării tematice să-i adauge mai multă consistență), trei nume noi care intră la categoria „se reține": Radu Stroe, Liviu Balica și Petre Ionescu. Dintre colaborările acestuia din urmă am reținut în special „Fantezia numerică". „Inima" e tratată mult prea mult din punctul de vedere al „cordului, iar „Toamna" (care a solicitat de pe acum atenția mai multor colaboratori) e prea dominată de... muzică ușoară.

O plăcută surpriză în care ne punem speranța unui viitor este elevul Petre Borisov. Tratînd teme de actualitate, P. Borisov are toate șansele să devină un bun rebusist dacă-și va îndrepta atenția și asupra calității. (Cantitatea trimisă — șase careuri în mai puțin de o lună — este inadmisibilă chiar pentru un compunător experimentat cu atît mai mult pentru un începător.) Insistînd mai mult asupra calității tînărul rebusist nu va mai fi atît de darnic în... puncte negre și nici nu-și va mai permite să trimită careuri cu cuvinte inexistente (Tola, Nar) sau cu cuvinte cu totul nelalocul lor în contextul prezentat (renegat, asini).

Am mai întîlnit în poșta citită, problemele trimise de țăranul colectivist M. Andreescu. Corespondentul nostru ne trimite o problemă despre „Ra" și o alta despre „At". Il sfătuim să-și folosească talentul în compunerea unei probleme care-i este mai apropiată (despre gospodăria colectivă, de exemplu) și pe care o vom publica cu deosebită bucurie.

In încheiere, ținem să repetăm ceea ce am mai spus nu de mult: pentru ca o problemă să devină publicabilă, trebuie să corespundă unor condiții neapărat necesare: să aibă un caracter instructiv, culturalizator și să fie inspirată din actualitate. Repetînd acest lucru, socotim că am dat un răspuns (negativ, din păcate) ortografilor cititori: Colosenco Sergiu, Artur Ciubotaru Gh. Alexandrescu, Anghel Matei, Lucian Nicolau, Rusu Alexandru, Mureșan Petru, Stirbu Mihai, Covaci Emil, Sibeky George, Maier Adrian, Roman Nicolaie, Zeno Turdeanu, Hențiu Ioan, Simion Eliade, V. Berezowschi, V. Ungureanu, Dumitriu Victor, Nadejda Sertis, Haralambie Sotir, Rădulovici George, Mihai Bușcă, Cîmpeanu Dorina și Marcu Dumitrescu.

Știați că...

...vanilia crește în Mexic, în partea de vest a Indiei, în insulele Java, Madagascar, Iamaica, Haiti și Ceylon? Păstăile acestei plante rare agățătoare conțin doar circa trei la sută vanilie. Iată de ce este ea atît de scumpă.

...prăsila dintr-un an a cinci iepuri adulți poate da unei gospodării tot atîta carne gustoasă, cît se obține de la o vită cornută mare? Iepurii de rasă sînt buni de tăiat după o lună și jumătate-două.

...fluturii constituie un obiect de export, mai exact, nu însăși insecta, ci aripile lor cu modele viu colorate? Să execuți dintr-un astfel de material fragil broșe, mici tablouri și farfurioare cu peisaje nu este chiar atît de ușor: trebuie alese cu minuțiozitate culorile, lipite cu grijă aripioarele și acoperit mozaicul delicat cu o sticlă subțire bombată. Aceste produse sînt larg răspîndite în Brazilia.

...că acum doisprezece ani a fost descoperit pe strada Tolzihina din Moscova un izvor mineral bogat în clorură de sodiu? Aici s-a construit acum o clinică balneologică cu o policlinică și un staționar. Apa curativă vindecă reumatismul articular și alte boli.

ȘAH: „Cupa Magazin"

Mai mulți participanți la turneele dotate cu „Cupa MAGAZIN", care nu au mai avut prilejul să ia parte la concursuri de șah prin corespondență, ne-au cerut să publicăm amănunte suplimentare în legătură cu fișele de notare a partidelor. Satisfacem această cerere și publicăm mai jos modelul fișelor folosite la turneul prin corespondență organizat de U.C.F.S. Constanța.

La ce folosesc aceste fișe? La notarea partidelor și la socotirea timpului de gîndire. Data primii îi și data expedierii se notează după ștampila poștei. Jucătorul cu albele bunăoară a primit mutarea a doua a negrului la 21 IX. El răspunde a doua zi iar din următorul răspuns al negrului află că pe cartea sa poștală există ștampila 22.IX Albul își notează această dată la rubrica „Data expedierii" și, făcînd socoteala, constată că a folosit pentru gîndire o singură zi (de la 21.IX la 22.IX). Bineînțeles că același calcul îl face și negrul — întrucît ambii jucători își comunică datele înscrise pe ștampile.

Fișa folosește și la controlarea timpului de gîndire. Astfel, din exemplul fișei de mai jos se vede că albul a folosit pentru 7 mutări doar 11 zile, deși avea dreptul să utilizeze 21 de zile (3 zile pentru o mutare, conform regulamentului). Negrul în schimb a folosit tot pentru 7 mutări 31 de zile — mai mult cu zece. Următoarele mutări trebuie să le facă deci în mai puțin timp. Principalul e că atunci cînd efectuează mutarea 20 jucătorii să nu fi folosit mai mult de 60 de zile de gîndire. La mutarea 20, cu alte cuvinte, se efectuează controlul timpului de gîndire de către amîndoi adversarii.

In loc de fișe, jucătorii pot folosi fiecare un caiet ale cărui file să le linieze în mod corespunzător.

Vom mai publica în continuare componența altor turnee din cadrul Cupei „Magazin", care vor începe focul la 5 noiembrie. Rugăm totodată pe participanții la concurs să indice grupa din care face parte atunci cînd se adresează redacției.

ALB					NEGRU				
Tov.					Tov.				
Localitatea					Localitatea				
Str.		Nr.			Str.		Nr.		
Raionul					Raionul				
Regiunea					Regiunea				
Colectivul sportiv					Colectivul sportiv				
Evidența timpului de gîndire consumat				MUTĂRILE	Evidența timpului de gîndire consumat				
Data primirii	Data expedierii	Timp de gîndire: La mutare	Timp de gîndire: Cumulat	Nr. crt.	ALB	NEGRU	Data primirii	Data expedierii	Timp de gîndire: La mutare	Timp de gîndire: Cumulat
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
—	15 IX			1	e2-e4	e7-e5	19 IX	19 IX	2	2
21 IX	22 IX	1	1	2	Cg1-f3	Cb8-c6	23 IX	27 IX	4	6
28 IX	30 IX	2	3	3	Nf1-c4	Nf8-c5	1 X	2 X	1	7
4 X	9 X	5	8	4	c2-c3	a-a	10 X	22 X	2	9
24 X	25 X	1	9	5	d2-d4	e5-d4	26 X	30 X	4	13
2 XI	3 XI	1	10	6	c3:d4	Nc5-b6	4 XI	15 XI	9	22
12 XI	15 XI	1	11	7	b-b	d7-d6	12 XI	24 XI	8	31

Soluția exercițiului comb nativ nr. 1

1... Tc1 sacrificiu de turn 2. Dc1 obligat, Ce2 + ! 3. T:e2, Dc1 + 4. Rf2, Na6! și marele maestru Averbach a cîștigat în cîteva mutări.

SPORT magazin

Un laureat al Balcaniadei 1958:

Maestrul sportului C. GRECESCU

După prima zi a Jocurilor Balcanice de atletism ediția 1958, care s-au desfășurat la Sofia, un comentator bulgar scria: *„Confirmîndu-și forma bună arătată în urmă cu cîteva zile la București* (n.n.: la campionatele internaționale de atletism ale R.P.R.), *Constantin Grecescu și-a adjudecat de o splendidă manieră cursa de 10.000 metri, învingîndu-l într-un impresionant sprint final pe cunoscutul fondist iugoslav Franjo Mihalici, cu care străbătuse, „cot la cot" ultimele patru ture".*

Marți după-amiază, în ziua în care atleții noștri au revenit de la Sofia, am discutat în continuare despre această cursă cu excelentul nostru atlet, pe care l-am găsit la antrenament, pe stadionul Dinamo.

„Într-adevăr, ne-a spus el, proba de 10.000 metri a fost o cursă foarte severă pe ultimii 2.000 m. Pînă la 8.000 metri plutonul concurenților s-a menținut compact; de aici însă Mihalici a sprintat foarte tare și am fost singurul care l-am urmat. Viteza acestui sfîrșit de cursă am putut-o aprecia mai bine cînd, la sosire, am constatat că în ultimii 2.000 de metri cel de-al treilea clasat (Weiss) rămăsese în urmă cu circa 100 de metri. A fost pentru mine o victorie greu muncită, care s-a repercutat apoi asupra comportării mele în cursa de 5.000 metri, disputată în ziua a III-a a Balcaniadei. În această cursă, Mihalici a atacat cu putere de la început, obligîndu-mă să-l urmez, ca să nu-l scap. Acest duel ne-a extenuat pe amîndoi și cînd Mihalici a rămas la cîteva sute de metri de sosire, iar eu mă resimțeam de efortul făcut și de pe urma cursei de 10.000 m., atletul grec Christos Hiotis a atacat cu putere — după ce a stat cuminte în pluton — și a cîștigat, obligîndu-mă să mă mulțumesc cu locul II, în timp ce Mihalici a terminat al IV-lea".

— Care credeți că este atletul român care a avut comportarea cea mai bună în întîlnirile Balcaniadei?

— Ilie Savel, a venit răspunsul fără nici o ezitare. În ultimele întîlniri internaționale din acest an și în special la Balcaniadă, performanțele realizate de el au fost cu totul deosebite. Nu e vorba aici numai de cele două medalii de aur și de cele două de argint cucerite la Sofia, deși astea ar fi mai mult decît suficiente pentru întărirea afirmației mele. Mărturie sînt însă și timpurile înregistrate la Balcaniadă: 21,4 sec. la 200 metri, 47,5 sec. la 400 metri plat (record al R.P.R. egalat), 52,6 sec. la 400 metri garduri, ca și excelenta alergare făcută de el în ștafeta 4x400 metri — în care s-a înregistrat un nou record român și balcanic. E un buchet de performanțe care nu e la îndemîna multor sprinteri continentali de clasă.

De aici, am trecut în discuția noastră la o întrebare cu caracter mai general:

— Care socoți că este problema nr. 1 a atletismului nostru în momentul de față?

Constantin Grecescu a cumpănit puțin răspunsul, deși era cert — prin expunerea făcută — că întrebarea aceasta îi frămîntase mai de mult și că-i găsise din vreme răspunsul:

— Problema nr. 1 care se pune pentru atletismul nostru — și de asta trebuie să se preocupe în primul rînd antrenorii și federația de specialitate — e să asigure un bogat lot de atleți tineri, cu performanțe apropiate de cele ale lotului atleților fruntași. Am certitudinea că avem, cu prisosință, tineri dotați pentru atletism, numai că ei trebuie găsiți și îndrumați cu pricepere. De asemenea, se cere ca antrenorii noștri să lupte pentru ridicarea propriei lor măiestrii profesionale, în pas cu progresul înregistrat continuu de atletismul internațional, în așa fel încît atleții ce-i pregătesc să aibă valoarea corespunzătoare întrecerilor internaționale. Și mai cred că maeștrii sportului pot și trebuie să aibă contribuția lor la mersul înainte al atletismului nostru și prin performanțele lor, dar și prin munca lor directă în ridicarea de noi cadre.

— Cum ați vedea materializată această din urmă acțiune?

— Prin ajutorul ce l-ar da tinerilor din colectivele lor, dar și din alte colective: un ajutor organizat, pe care federația de atletism l-ar putea transforma, de pildă, cu să-l stimuleze, într-o întrecere între maeștrii sportului din atletism, pentru ridicarea de noi cadre.

Cum sugestia făcută de Constantin Grecescu ne apare deosebit de interesantă, o supunem pe această cale forului de specialitate spre studiere și rezolvare.

Și-acum să revenim la „datele" interviului nostru:

— Am vrea o apreciere generală asupra ediției recent disputată a Jocurilor Balcanice de atletism.

— Valoarea întrecerilor de la Sofia e mărturisită de cele 25 recorduri balcanice stabilite, plus unul egalat, ca și de cele 15 noi recorduri naționale plus două egalate. Progresele înregistrate de atleții țărilor participante, ca și cele de scontat pentru anii viitori, lasă limpede să se întrevadă locul pe care-l ocupă — și la care are dreptul să mai tindă — Jocurile Balcanice în atletismul continental. Ținînd să subliniez succesul obținut de echipele Bulgariei (la bărbați) și R.P.R. (la femei), care au cucerit titlurile de campioane balcanice pe 1958, îmi permit să adaug că ni se cere o preocupare deosebită pentru viitoarea ediție a Balcaniadei care, cum se știe, se va desfășura la anul în Capitala țării noastre. Credința mea e că la această ediție noi am putea adăuga victoriei din întrecerea între fete și pe cea din întrecerea băieților. Aceasta cere însă o pregătire atentă, minuțioasă, competentă, care să înceapă din chiar prima zi a anului viitor.

B. BERCEANU

CAMPIONATUL — baza tehnică de redresare a fotbalului nostru

Cîteva învățăminte după jocul Dinamo-Progresul

După cele patru întîlniri dintre fotbaliștii germani și romîni — întîlniri a căror pregătire a necesitat întreruperea temporară a competiției — campionatul de fotbal al categoriei A. s-a reluat, în mijlocul interesului marelui public. Etapa de mîine, incompletă, programează patru întîlniri, dintre care se desprinde derbiul dinamovist, care este și derbiul primelor două clasate. Să sperăm că pînă la 26 octombrie, cînd vor avea loc cele patru întîlniri între reprezentativele romîne și ungare, campionatul nu va mai fi întrerupt și că populara competiție va servi în adevăr drept cea mai importantă bază de pregătire a echipelor naționale, — BAZA TEHNICA DE RIDICARE A INSUȘI NIVELULUI CALITATIV AL ÎNTREGULUI NOSTRU FOTBAL.

În această privință, etapa desfășurată duminica trecută a fost foarte instructivă, chiar dacă datele culese se referă numai la jocul desfășurat pe stadionul Republicii, între liderul clasamentului, Dinamo București și Progresul.

Concluziile aproape generale, după cuadrupla întîlnire R.P.R. —R. D. Germană, au fost că echipele noastre sînt oarecum deficitare din punct de vedere tehnic și al condiției fizice, al rezistenței la efort, dar că principala deficiență, cea care a exclus de la putința victoriei formațiile noastre, rămîne DEZORIENTAREA TACTICĂ.

În toată lumea — și recentul campionat mondial din Suedia a demonstrat cu claritate acest lucru — se caută și se găsesc noi aplicații tactice la vechea, învechita, metodă de joc W.M., iar concluziile specialiștilor sovietici după campionatul mondial sînt deosebit de interesante în această privință. Fotbaliștii noștri au reușit printre primii — nu cu mulți ani în urmă — să aplice cu succes tactica schimbului de locuri la înaintare în sistemul W.M. și au obținut o serie întreagă de rezultate bune. A trecut vremea și antrenorii noștri nu au adîncit succesele obținute — dimpotrivă, au pierdut și rezultatele cucerite.

Am fost bucuroși să constatăm duminica trecută un reviriment și meritul este al dinamoviștilor bucureșteni, care au redat mijlocașilor rolul principal pe care trebuie să-l aibă aceștia în aplicațiile tactice ale metodei W.M. În continuă mișcare, căutînd tot timpul să-și creeze avantajul supranumeric și un om liber, înaintașii dinamoviști au avut mai multe momente cînd au reușit să destrame așezarea în zonă a solidei apărări adverse. Trebuie însă arătat că toate aceste mișcări tactice ale înaintării n-ar fi izbutit, dacă n-ar fi existat suportul permanent al mijlocașilor și în special al lui Alexandru Vasile, care, tot timpul — am remarcat aceasta și în unele faze ale întîlnirii R.P. Romînă B.—R.D. Germană B. — s-a străduit să-și îndeplinească și rolul ofensiv, participînd la acțiunile de atac ale echipei sale. Dintr-o astfel de fază Al. Vasile a fost și

Fază din meciul Dinamo—Progresul. De la dreapta la stînga, Popa, Dinulescu și Al. Vasile

jucătorul nemarcat, omul supranumeric, care a înscris golul victoriei. Desigur că lucrul principal pe care trebuie să-l urmărească mijlocașii în special, este acela de a obține o condiție fizică și atletică excepțională, ca și o foarte bună condiție tehnică. Căpitanul echipei U.R.S.S., Netto, întrunește toate aceste condiții și pe bună dreptate este considerat unul din cei mai buni mijlocași din lume.

După părerea noastră, Dinamo își va putea păstra locul fruntaș în actualul campionat dacă mijlocașii săi — azi cea mai bună linie intermediară din țară — își vor îmbunătăți condiția fizică și atletică și vor da, în aceeași măsură rolului pe care-l dețin, ambele interpretări: defensiv și ofensiv. Pentru aceasta va trebui însă ca apărarea imediată să fie mai sigură în intervenții decît a fost duminica trecută, iar înaintarea să păstreze, să crească ritmul de joc, — cu alte cuvinte jucătorii să-și îmbunătățească REZISTENȚA LA EFORT.

Sîntem în plină desfășurare a campionatului. Cîmp de verificare practică a sistemului de joc și al aplicațiilor lui tactice, teren de control al pregătirii multilaterale a jucătorilor noștri fruntași, campionatul trebuie să fie principalul examen al jucătorilor noștri selecționabili, al antrenorilor noștri. Acordînd toată atenția campionatului vom asigura fotbalului nostru și o valoare internațională crescîndă, vom curma desigur șirul amărăciunilor iubitorilor de fotbal, care au înregistrat în ultimul timp patru înfrîngeri ale echipelor romînești în fața echipelor reprezentative ale R.D. Germane, eșecul „Petrolului" în fața lui „Wiesmut" Karl Marx Stadt în Cupa Campionilor Europeni și, în sfîrșit, bizara victorie a lui „Partizan" — Tirana asupra echipei noastre fruntașe C.C.A. ca și scorul mare cu care militarii au pierdut la T.D.N.A.

Ștefan RADU

★

Jocul Dinamo—Progresul a scos în evidență și laturi negative, cu putere de generalizare. Așa, de pildă, am avut a înregistra o serie întreagă de neregularități provenind din greșita înțelegere a noțiunii de joc atletic, bărbătesc. Unele intervenții ale lui Caricaș, Dobrescu, Soare, Popa, Nunweiller, Ene I. au fost în afara regulamentului de joc. Aceasta dovedește, mai presus de toate, o insuficientă pregătire fizică și tehnică. Mai trist este că arbitrii noștri — în cazul de față C. Mitran — nu sancționează aceste abateri așa cum cere regulamentul. De două ori, Caricaș și Dobrescu au oprit nereglementar, în careu, acțiunile adversarului, dar arbitrul nu le-a sancționat cu lovituri de la „11 metri", crezînd jucătorilor conștiința impunității, oricare ar fi procedeele pe care le folosesc. În schimb, influențat de protestele publicului, C. Mitran a acordat cu prea multă ușurință „11 metri", într-o fază ulterioară. Mai tîrziu, arbitrul Mitran a asistat pasiv la un atac periculos al lui Caricaș asupra lui Ene I. E adevărat că centrul dinamovist s-a ferit la timp și e la fel de adevărat că a folosit împrejurarea pentru a face o nepermisă și nedemnă paradă de valete și scălămbăieli. Ceea ce nu justifică însă atitudinea arbitrului, care trebuia să intervină prompt, fără nici o ezitare — ale cărui intervenții au nu numai un caracter punitiv, ci și unul preventiv, educativ.

A XIII-a EDIȚIE A „CURSEI VICTORIEI"

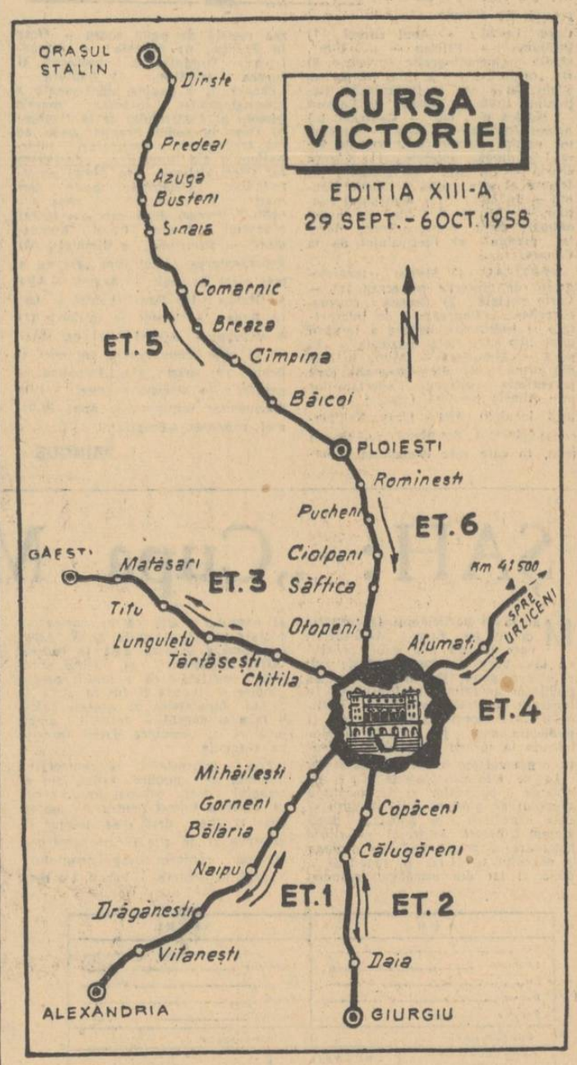

Ca în fiecare an, în întîmpinarea Zilei Forțelor Armate ale R.P.R., clubul sportiv Casa Centrală a Armatei organizează marea întrecere ciclistă „Cursa Victoriei".

Anul acesta marea competiție ciclistă începe la 29 septembrie și va cuprinde 6 etape — așa cum se poate vedea din harta care însoțește rîndurile de față.

A XIII-a ediție a „Cursei Victoriei" are anul acesta un caracter internațional prin participarea a 2 formații din străinătate și anume Legia (Varșovia) și Dukla (Praga).

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Antrenorul și căpitanul echipei „PETROLUL" ne vorbesc despre meciul de mîine

Amatorii de sport din țara noastră urmăresc cu deosebit interes evoluția echipei „Petrolul" Ploești în „Cupa campionilor europeni". Debutul campionilor noștri în această importantă competiție nu a fost favorabil: „Petrolul" a pierdut, după cum se știe, cu 4—2, partida susținută la Aue cu campioana R.D. Germane, „Wiesmut" Karl Marx Stadt.

Discuțiile care au urmat după desfășurarea acestei partide s-au purtat în general în jurul aceleiași întrebări: vor putea campionii noștri să recupereze handicapul de două goluri cu care s-au întors din R.D. Germană? Răspunsurile și pronosticurile au fost diferite. Dorind să aflăm părerea chiar a celor care sînt chemați mîine să dea răspuns definitiv acestei întrebări, i-am vizitat, la începutul acestei săptămîni, pe jucătorii ploeșteni, la unul din antrenamentele de pregătire ce le făceau în vederea partidei de mîine, cu Wiesmut.

Primul jucător ploștean care ne-a servit ca interlocutor a fost căpitanul echipei, Marinescu, pe care, spre surprinderea noastră, l-am „descoperit" în tribună, printre spectatori, asistînd la antrenamentul colegilor săi de echipă.

— Nu iei parte la antrenament?

— Un mic accident, suferit duminica trecută la Orașul Stalin, în partida cu „Steagul Roșu", mă obligă să stau azi pe „tușă". În zilele următoare voi participa însă la pregătirile echipei, iar duminică, bineînțeles, voi juca.

— Pentru că ai amintit de întîlnirea de la Orașul Stalin, cum a jucat echipa?

— Dacă am fi realizat același joc și în partida de la Aue, azi nu mai aveam emoțiile calificării în turul următor al „Cupei campionilor europeni".

— Vrei să spui, cu alte cuvinte, că aveți o sarcină dificilă în partida de duminică?

— Fără îndoială. Partida va fi destul de dificilă, dar șansele noastre de a recupera handicapul sînt încă serioase. Cunosc valoarea adversarului și am convingerea că putem recupera ceea ce am pierdut la Aue. Și chiar mai mult decît atît...

— Adică să vă calificați fără să susțineți un al treilea joc?

— Da. Cu toții dorim și putem realiza această calificare. La Aue noi am făcut un joc de cîmp foarte bun, apreciat de specialiștii germani care au asistat la această partidă. Presa, de asemenea, ne-a acordat calificative bune. Nu am finalizat însă cu destulă pricepere toate acțiunile ofensive, asta și datorită evoluției, sub valoarea obișnuită, a celor doi interi. În plus, trei din golurile primite puteau fi apărate de Sfetcu, care de fiecare dată a atins mingea cu mîna, dar a scăpat-o în plasă. Ceva mai atent, el putea să împiedice înscrierea golurilor.

Pe gazonul stadionului, lotul echipei ploștene execută, sub îndrumarea antrenorului secund Fătu, diferite exerciții de educație fizică. Am profitat de acest moment pentru a schimba cîteva cuvinte cu antrenorul principal al Petrolului, Ilie Oană. Cu amabilitatea-i cunoscută, Oană ne-a prezentat caracteristicile de joc ale echipei Wiesmut.

— Echipa germană, așa cum am putut constata și la echipele reprezentative B. și de tineret ale R.D. Germane care au evoluat în țara noastră, se apără foarte bine și contra-atacă la fel de bine. Au un joc simplu, reușind ca din cîteva pase să ajungă la poartă. În ofensivă ei mizează foarte mult pe tripletă, centrul atacant Tröger jucînd cu multă fantezie.

— Probabil că în partida de duminică ei vor căuta să mențină printr-un joc strict de apărare, avantajul cîștigat la Aue?

— Sînt convins de acest lucru și asta îmi dă cel mai mult de gîndit. Echipa noastră nu știe să se descurce cu suficientă pricepere în fața unui adversar care pune accentul pe apărare. Va trebui să jucăm de aceea pe extreme, pentru „a-i desface" și pentru faptul că cei doi fundași au fost depășiți la Aue de extremele noastre, Zaharia și Bădulescu. Vom pune accentul pe ofensivă, fără a neglija însă apărarea.

— Și în acest fel sperați să recuperați diferența celor două goluri?

— După jocul de la Orașul Stalin, toți jucătorii au căpătat mare încredere în forțele lor. Privim de aceia cu mult optimism întîlnirea de duminică, în care sperăm să obținem calificarea în turul următor, fără un al treilea joc. E o dorință a fiecărui jucător. Rămîne numai ca pe teren ei să traducă în viață această dorință.

— Și acum, o ultimă întrebare: ce formație veți folosi?

— Aceeași ca în jocul de la Aue și de la Orașul Stalin. Adică: SFETCU — PAHONȚU, MARINESCU, TOPȘA—FRONEA, NEACȘU—ZAHARIA, TABARCEA, DRIDEA, BABONE, BĂDULESCU.

I. BOCIOACA

„CUPA MOLDOVEI" se bucură de un frumos succes

Noua competiție de masă „Cupa Moldovei", instituită pentru prima oară în acest an, a fost primită cu un deosebit entuziasm de tinerii și tinerele din regiunea Iași, Bacău și Suceava. În etapele desfășurate pînă acum pe colective și centre de comune, ca și în etapele raionale care se încheie mîine, întrecerile s-au bucurat de o largă participare. Performanțele înregistrate în aceste întreceri contează mai puțin. Îmbucurător este în primul rînd că asemenea competiții — care ar trebui organizate în număr cît mai mare — atrag mase largi de tineri de la orașe și sate la practicarea sportului. La buna reușită de pînă acum a „Cupei Moldovei" o contribuție deosebită au adus sfaturile populare, care au alocat fonduri pentru procurarea de echipament sportiv, ca și pentru amenajarea unor baze sportive simple.

De un deosebit succes s-a bucurat întrecerile pe colective în regiunea Iași, unde au participat aproximativ 28.000 tineri, dintre care circa 7000 de fete. Numai la probele de atletism, de pildă, au fost prezenți peste 11.000 de concurenți. Rezultate bune în mobilizarea tineretului au obținut raioanele Vaslui, Murgeni, Pașcani, iar dintre colectivele sportive merită relevate, pentru munca deosebită ce au depus-o cele din Rînzești, Pogonești, Răducăneni, etc.

În regiunea Bacău, numărul celor care au participat la întrecerile etapei pe colective se cifrează la peste 10.000. Raioanele Tg. Ocna, Roman și Tg. Neamț s-au dovedit a fi fruntașe în munca de mobilizare precum și colectivele din Casin, Mînăstirea Casin, Oituz, Dochia, Dulcești, Răcăciuni, etc. În această regiune etapele pe centre de comune s-au bucurat de mult succes. În raionul Tg. Ocna, de pildă, în trei centre de comune — Casin, Valea Rea și Oituz — au participat nouă echipe de fotbal, nouă echipe masculine de volei și patru feminine, 3 de gimnastică, precum și peste 100 de concurenți la atletism.

Nu mai puțin îmbucurătoare sînt și rezultatele înregistrate în regiunea Suceava, unde de asemenea s-a înregistrat o largă participare.

Acum se fac pregătiri pentru faza regională, care se va desfășura între 5 și 12 octombrie. Apoi, cei mai destoinici din rîndul miilor de participanți vor fi prezenți la finală care va avea loc la Iași.

In plin sezon internațional de box despre... viitoarea activitate internă

În plin sezon internațional de box — chiar astă-seară are loc în Capitală întîlnirea R.P.R.—R.P.F. Iugoslavia — am făcut o discuție privind activitatea internă a boxului nostru, care se află în preajma unui eveniment de mari proporții.

— Vă solicităm o convorbire în legătură cu viitorul campionat republican de box pe echipe.

Interlocutorul nostru, tov. Marin Nicolae, secretarul general al federației n-a părut surprins la solicitarea noastră și, fără oceluri, a acceptat discuția.

— Un campionat cu 12 echipe participante, împărțite în două serii, ni s-a părut formula cea mai potrivită pentru acest an. Cîștigătorii celor două serii — în care clasamentele vor fi stabilite prin adițiune de puncte — se vor întîlni apoi în finală, care se va disputa în Capitală.

— Participă și echipe noi în acest campionat?

— Majoritatea sînt noi. În seria I-a doar C.C.A. este o formație de dată mai veche, alături de care vor concura MARINA Constanța, METALOSPORT Galați, DINAMO Orașul Stalin, SPARTAC București, CETATEA LUI BUCUR + C.F.R. În seria II-a situația este aceeași. DINAMO București este echipa cu state de servicii mai vechi, iar noii sînt: METALUL M.I.G., ENERGIA I.M.B. Timișoara, VOINȚA București, DINAMO Craiova și VOINȚA Cluj.

— Să însemne aceasta că prezumptivii finaliști sînt C.C.A. și Dinamo București?

— La prima vedere, într-adevăr, s-ar părea că C.C.A. și Dinamo București au cei mai mulți sorți de izbîndă în cele două serii. Dar pe parcurs, cîte nu se pot întîmpla? Mie îmi pare că au un cuvînt greu de spus și Dinamo Craiova (antrenor Ion Mihăilescu), Metalul M.I.G. (antrenor I. Stoianovici), Voința Cluj (antrenor Doda Eugen) — cu un lot de tineri boxeri promițători ca valoare — și Spartac București (antrenor Gh. Axioti), un club cu elemente care merită să fie luate în considerație.

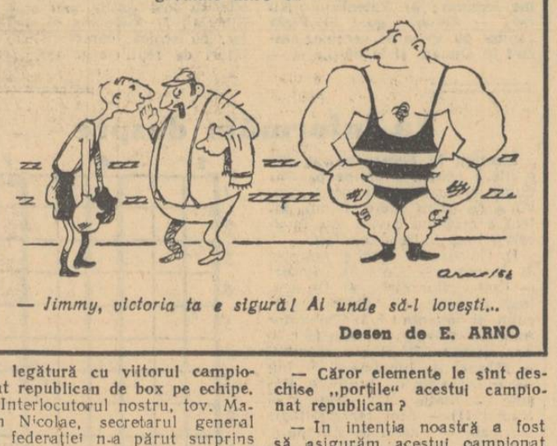

In țările capitaliste, pentru a satisface interesele organizatorilor, sînt puși adesea să lupte boxeri cu o mare diferență de greutate între ei.

— Jimmy, victoria ta e sigură! Ai unde să-l lovești...

Desen de E. ARNO

— Căror elemente le sînt deschise „porțile" acestui campionat republican?

— În intenția noastră a fost să asigurăm acestui campionat un caracter de masă, care să permită ca noi boxeri de valoare — mai puțin cunoscuți pentru moment — să se adauge lotului de fruntași. Pentru ca această promovare să fie posibilă, regulamentul competiției a fost făcut să prevadă că pot fi folosiți — cu aprobarea colegiului de antrenori și a comisiilor regionale de box — și tineri boxeri neconsacrați avînd însă cunoștințe avansate și, minimum, clasificarea pentru categoria II-a.

— Pentru că ați adus în discuție problema caracterului de masă în box, puteți să ne faceți cunoscute și alte preocupări în materie ale forului de specialitate?

— Pentru extinderea caracterului de masă al boxului, acțiunea se cere dusă pe mai multe planuri. În primul rînd, e nevoie să creăm noi cadre de antrenori. Pentru acest contingent nou de antrenori și-au manifestat interesul o serie de actuali și foști boxeri fruntași ca E. Füresz, M. Ciobanu, V. Negreanu etc., cărora le vom pune la dispoziție materiale didactice pentru studiu, după care îi vom supune unei examinări. Noi antrenori înseamnă noi secții de box, deci noi practicanți ai boxului.

Stabilirea unor antrenori buni în anumite centre constituie o altă preocupare a federației noastre în aceeași ordine de idei. Ne gîndim, de pildă, la Orașul Dr. Petru Groza, la Bicaz, Brad, etc. localități unde sîntem informați că se găsesc elemente bine dotate pentru box, care abia așteaptă antrenorii care să-i pună în valoare.

— Care este aprecierea dvs. asupra muncii și rezultatelor obținute de antrenorii noștri?

— În unele orașe din țară deși activează 1 pînă la maximum 3 antrenori, s-au obținut rezultate foarte bune, au fost scoase la iveală elemente valoroase, cu care s-au împrospătat loturile republicane. Așa se prezintă situația la Sibiu (antrenor Victor Alexandru), Cluj (antrenori Doda Eugen și Fl. Stanomir), Timișoara (antrenor Ludovic Ambruș), Craiova (antrenor Marin Alexandrescu). Comparativ cu rezultatele acestora, activitatea și rezultatele celor 50 de antrenori din Capitală sînt cu totul departe de ceea ce ar putea și ar trebui să fie. Aceasta se datorește muncii insuficiente a multor dintre ei, lipsei de exigență a conducerilor unora dintre colectivele unde lucrează, „preocupării" de a lua unul de la altul elemente gata formate — ceea ce e mai simplu și mai ușor decît de a descoperi și a pregăti noi elemente.

Campionatul republican de box pe echipe, ca să revenim la el, va fi o largă trecere în revistă a boxerilor noștri, care va oferi și un criteriu cert de apreciere și chiar de ierarhizare a valorii lor. Iată de ce vă invităm de pe acum la inaugurarea competiției — fixată pentru duminică 5 octombrie — ca și la urmărirea constantă a desfășurării ei.

B. BUCUR

Din presa străină

Anul cel mai negru al tenisului american

Sub acest titlu corespondentul din New York al cunoscutului ziar francez de sport „L'Equipe" se ocupă de starea actuală a tenisului american și de perspectivele echipei S.U.A. în fața reprezentativei Italiei, în cadrul fazei interzonale a „Cupei Davis".

„Veterani aproape de retragere, speranțe care au dezamăgit, juniori incomplet pregătiți și... un străin care locuiește în Statele Unite: iată cum poate fi analizat efectivul actual al echipei americane pentru Cupa Davis — scrie ziarul „L'Equipe". În aceste zile, Perry T. Jones, căpitanul echipei, nu are zîmbetul pe buze.

Campionatele internaționale ale Statelor Unite, care s-au încheiat duminică la Forest-Hills, au sporit confuzia conducătorilor americani. Pentru prima dată de la crearea turneului, ultimii reprezentanți americani au fost eliminați în stadiul sferturilor de finală. Australienii Cooper, Anderson și Fraser, împreună cu suedezul Ulf Schmidt, au dominat turneul.

„Elita noastră nu a fost nici odată atît de slabă" — a declarat Jack Kramer, scrie în continuare ziarul. „Mă întreb dacă vom reuși să-i învingem pe italieni" a completat Don Budge.

Situația aceasta este reală. Și dorința de a face față iarna aceasta Australiei este atît de mare, încît America intenționează să facă apel la un străin pentru a o reprezenta în meciul cu Italia. Acesta este un student peruvian, în vîrstă de 22 de ani, Alejandro Olmedo!

Prezentul nu este strălucit. Americanii încearcă să uite aceasta și își îndreaptă privirile cu neliniște asupra unui viitor care speră să le aducă mai multe satisfacții", — scrie „L'Equipe".

★

La cele de mai sus trebuie adăugat că situația dezastruoasă a tenisului american era prevăzută de mai mult timp. Lipsa unei baze de masă, ca urmare a faptului că „sportul alb" este rezervat în S.U.A. numai așa-zisei „înalte societăți" și mașinațiile patronilor cercurilor profesioniste de tenis, în frunte cu Jack Kramer, care au răpit tenisului amator american cele mai bune elemente ale sale, au făcut ca în prezent conducătorii Federației amatoare de tenis din S.U.A. să fie puși în fața celei mai grave situații de cînd acest sport este practicat peste ocean.

Moda recordurilor extravagante

Moda recordurilor extravagante — import direct din modul de viață american — a pătruns și în Italia. Recent s-a semnalat o asemenea manifestare, în care protagoniștii s-au înfruntat pe distanța de 100 metri. Pînă aici nimic deosebit. Numai un singur amănunt — care a și polarizat atențiunea spectatorilor — trebuie adăugat. Cei doi adversari numărau respectiv 93 și 78 ani. A învins primul — Domenico Schipani — care a cîștigat premiul pus în joc. Ziarele n-au relatat însă nimic despre urmările nefaste pe care o asemenea întrecere a avut-o pentru cei doi bătrîni.

DOAR AZI ȘI MÎINE, PUTEȚI DEPUNE BULETINELE PRONOSPORT

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 52 ★ Simbătă 4 octombrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

A 9-a aniversare a proclamării R. D. Germane

•

Campion șahist

la vîrsta de 5 ani!

•

Cronica rimată
INTERVIU CU LUNA

•

Picturi preistorice

descoperite în Sahara

•

NOI GRUPE
în concursul de șah prin corespondență pentru „CUPA MAGAZIN"

FABRICA NOUĂ

La Brăila, în plin cartier industrial

Să tai bunătate de lemn bucățele, pînă ajunge un soi de talaj, un fel de tăiței necomestibili și apoi să lipești la loc foițele de lemn pînă devin din nou o masă dură și omogenă, pare o treabă fără rost. Trebii acesteia i-am găsit însă rostul — și încă unul dintre cele mai însemnate — vizitînd zilele trecute fabrica de plăci aglomerate din lemn de la Brăila, abia intrată în funcțiune.

Sîntem în plin cartier industrial al Brăilei. În fund, coșurile înalte și prăfuite ale fabricii de ciment „Temelia" aruncă cu dezinvoltură spre înălțimi nori alburii, grăbite parcă să astupe și ultimele pete senine ale cerului de toamnă. Peste drum, silueta bătrînă, dar încă maiestoasă, a fabricii „Orezul", privește cu invidie la proaspăta ei vecină, albă și cochetă ca o mireasă. În vale, Dunărea își poartă alene apele scăzute, parcă plictisită de drumul fără de sfîrșit spre marea cea mare.

În acest cadru s-a născut fabrica cea nouă, a cărei faimă, de pe acum răspîndită, ne-a făcut să ne purtăm pașii spre bătrînul port dunărean. Ca s-o putem vedea în toată amploarea și perspectiva ei, ne urcăm, foto-reporterul și cu subsemnatul, pe acoperișul întreprinderii învecinate. Privesc cu emoție exhibițiile acrobatice ale colegului meu, care se plimbă cu prudență pe acoperișul încovoiat, căutînd cel mai potrivit unghi. Grea meserie, foto-reportajul!

Fabrica de plăci aglomerate din lemn este o clădire înaltă, simetrică,

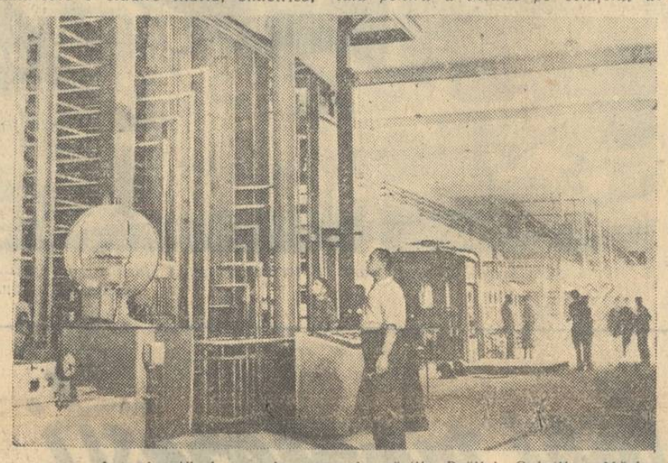

înconjurată de un imens depozit de bușteni și de o mulțime de construcții auxiliare. Ciudate și neobișnuite sînt o seamă de mari ciuperci metalice care îi „împodobesc" acoperișul. Dar mai este un lucru care pare curios chiar de la prima vedere: lipsa aproape totală a oamenilor. Într-o întreprindere înconjurată de mii de tone de bușteni, poți număra pe degete oamenii.

Toate aceste mistere ni le va lămuri ceva mai tîrziu economistul Cristea Negoiță, care ne-a fost o dimineață întreagă călăuză de nădejde prin întreaga fabrică.

Pe calea de apă au sosit șlepuri cu bușteni de salcie. În bălțile Dunării găsești salcie berechet. O parte infimă se taie pentru a încălzi pe cetățenii de prin părțile Brăilei, Galaților, Măcinului. Restul putrezea în baltă. Căci ce

Paul MARIAN

• (Continuare în pag. 2-a)

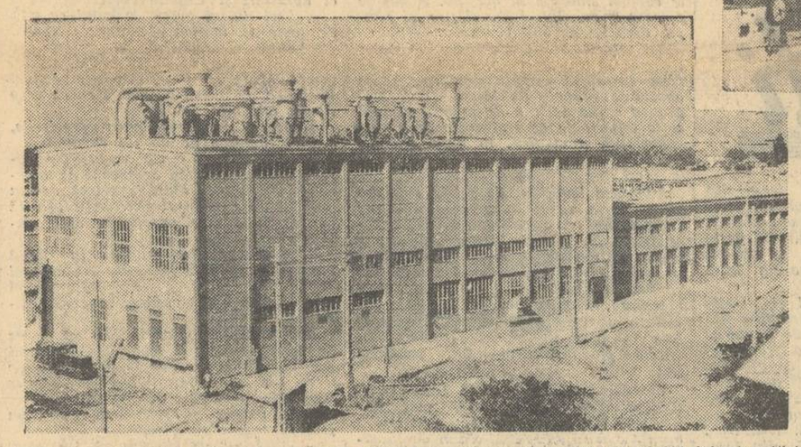

Sus: presa la cald, agregat cu mai multe etaje; jos: aspect general al fabricii de plăci aglomerate din lemn de la Brăila.

În surîsul grațios, în ochii luminoși ai acestei fete, se citește optimismul. E de vină numai tinerețea? Nu, fiindcă în ciuda tinereții, croitoreasa FLORICA NEDELCU de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" e astăzi una din fruntașele secției în care lucrează, apreciată de tovarășele ei de muncă.

Fotografia: Mihai POPESCU

Întîmplări vînătorești

„Cînd vine unul și-ți istorisește, bunăoară, că a împușcat de la pîndar lupul, pe cînd i l-au adus copiii gonind; că a înjunghiat cu cuțitul de la brîu și a culcat la pămînt pe ursul, care se repezise asupră-i, rănit fiind de glonț și înfuriat; eu unul nu sînt de părere că trebuie să te frămînți așa tare cu firea și mai ales mi se pare că este cu totul de prisos ca să te cerci a-i dovedi că se amăgește..."

Astfel scrie Alexandru Odobescu în „Pseudo-kineghetikos", epistolă întocmită cu gînd să fie precuvîntare la „Manualul vînătorului" al lui C. Cornescu. Autorul acestei fermecătoare cărți mai arată că dacă încerci să pui stavilă istorisirilor vînătorești mai... înflorite, teamă îți este *„că toată breasla veselă și ușoară a vînătorilor, în-*

Mircea SCRIPCĂ

(Continuare în pag. 2-a)

LUNA MARII PRIETENII

La 7 octombrie se deschide „Luna prieteniei romîno-sovietice", tradiționala sărbătoare a poporului nostru, care, și cu acest prilej, își va manifesta adînca dragoste și prietenie față de Uniunea Sovietică.

Ca și în alți ani, manifestările culturale din cadrul „Lunii prieteniei romîno-sovietice" vor prilejui spectatorilor romîni vizionarea unora dintre cele mai reprezentative filme, piese de teatru, lucrări de artă plastică, etc., aparținînd culturii multinaționale a Uniunii Sovietice. Pe lîngă numeroase reluări teatrale, vor fi prezentate în premieră piese aparținînd unor scriitori sovietici contemporani în ale căror opere se cristalizează eforturile oamenilor sovietici în construirea comunismului, în apărarea păcii.

În cele ce urmează vă prezentăm aspecte de la pregătirile pe care colectivul Teatrului C. Nottara le face pentru premiera piesei „De-a pururi vii" de Victor Rozov.

ELENA POP

Revedere cu Veronica

Cine a văzut, măcar odată, zguduitorul „ZBOARĂ COCORII", nu poate uita nici nobilul său mesaj, și nici chipurile lui Boris și Veronica, al severei Irina și al admirabilului doctor Borozdin. De aceea, mi s-a părut temerară hotărîrea colectivului teatrului „Constantin Nottara" de a reprezenta, cu prilejul „Lunii prieteniei romîno-sovietice", spectacolul cu piesa „De-a pururi vii", a dramaturgului Victor Rozov, piesă ce a stat la baza filmului realizat de regizorul Mihail Kalatozov. Să dai o viață nouă unor personaje care trăiesc în amintirea noastră sub chipul unor actori ca Tatiana Samoilova, Alexei Batalov și V. Mercuriev, e fără îndoială o întreprindere riscantă. Dar regizorul Mihail Raicu și întregul colectiv, nu s-au intimidat de greaua performanță pe care și-au propus s-o realizeze. I-am surprins într-una din fazele preliminare ale punerii în scenă: definitivarea distribuției. Și cu acest prilej am asistat la desfășurarea unei experiențe deosebit de interesante.

Dacă pentru interpretarea lui Boris alegerea regiei s-a oprit de la început asupra lui Iurie Darie, „junele prim nr. 1" al ansamblului, dacă pentru rolul doctorului Borozdin a fost găsit indicat actorul Ion Gheorghiu, iar pentru cel al Irinei, Angela Chiuaru: dacă rolurile pitorești au fost încredințate, conform tradiției, Dorinei Done (Monastîrskaia), Irinei Dal (Niura) și lui Dem Savu (Cernov), două din rolurile principale mai rămăseseră descoperite. Pentru rolul lui Mark se căuta actorul în măsură să cuprindă toate nuanțele acestui personaj complex. Dar mai ales... se căuta o Veronică.

★

Ansamblul Teatrului Nottara numără printre membrii săi elemente talentate. Alegerea se arăta dificilă. Și s-a recurs la un concurs. Am văzut trei actori și patru actrițe luîndu-se la întrecere pentru rolurile Mark și Veronica.

TATIANA IEKEL

A fost un spectacol captivant. E greu de crezut, dar nu ne-am plictisit de loc auzind de cîte trei și patru ori aceiași scenă, aceleași replici. De patru ori a răsunat întrebarea: „Cine sînt eu?", dar Veverița se răsfăța de fiece dată într-altfel.

Alese pentru a cuprinde extremele gamei de sentimente prin care trece eroina, cele două fragmente interpretate de candidatele la rolul Veronicăi sînt scena din actul întîi, cînd cei doi tineri îndrăgostiți camuflează ferestrele și își trăiesc ultimele momente de fericire în preajma plecării lui

Ana ROMAN

(Continuare în pag. 4-a)

München

SIMBOL AL TRĂDĂRII

PROLOG

În pragul toamnei 1918, încă amenințat fiind de hoardele Keiserului Wilhelm al II-lea, aflat în plin și greu război cu armatele albe contrarevoluționare, regimul sovietic este nevoit să înfrunte și urgia trupelor „aliate".

Toate guvernele vechii lumi capitaliste se năpustiseră asupra primului guvern al lumii noi.

Guvernul colonialiștilor britanici deschide focul. Guvernul bancherilor francezi se ține scai de urma lui. Cu reaua credință specifică imperialiștilor americani, **New York Times**, răstălmăcind faptele, numește bandele năvălitoare „îngeri salvatori".

La Vladivostok debarcase și un corp de „îngeri salvatori" americani.

Sîntem în plină Cruciadă antisovietică.

Conferința de la München, a doua etapă a Cruciadei

În pragul toamnei 1938, radio Londra lansează vestea că sir Neville Chamberlain îl va vizita în curînd pe Hitler.

În cercuri diplomatice restrînse se știe că, în ciuda tratatelor existente, un flirt plin de tandrețe se înfiripase de o bună bucată de vreme între Londra și Berlin. Vizita produce, totuși, senzație. Într-un grup de intimi prieteni, un cunoscut financiar german exclamă ironic:

— Închipuiți-vă!... Premierul Imperiului Britanic, în persoană, se „deranjează" ca să-l vadă pe gangster!

Gangsterul e führerul. Premierul Imperiului Britanic nu ignorează nici el că ilustrul personaj pe care vine să-l viziteze este un gangster sadea, și încă unul de colosală anvergură. Se „deranjează", totuși, pînă la bîrlogul din Berchstengaden al gangsterului. Iar după o săptămînă, la 22 septembrie, se „deranjează" din nou, ca să-l întîlnească la Godesberg.

Și se va mai deranja... Gangsterul e primejdios. Are colți lungi și ascuțiți. Vrea un **Lebensraum**, un „spațiu vital" imens, cu granițe împinse departe, către toate punctele cardinale. Spre Nord, unde îi stă în cale Anglia — „stăpîna mărilor" — a mărilor pe care vrea să le stăpînească el. La Vest, se înțelege de la sine că Alsacia-Lorena i se cuvine. Să se ție deci și Franța bine. „Drang nach Osten" e un vechi și dulce cîntec teuton.

Or, a chibzuit sir Neville, dacă aș momi și îmblînzi balaurul, dacă l-aș putea convinge că foamea lui de **Lebensraum** se poate întreagă îndestula

M. EDEL

• (Continuare în pag. 3-a)

Cunoscutul biolog Rudolf Palocsai, împreună cu ursul de 380 kg., vînat în munții Bistriței.

Cu conducătorii editurilor despre CĂRȚI ȘI AUTORI

O vizită pe „ȘANTIERUL EDITORIAL"

Șantierul editorial este o noțiune aproape simbolică. Zic aproape, deoarece, dincolo de munca migăloasă a redactorilor literari și tehnici, a corectorilor și tipografilor anonimi, începe șantierul cel mare al oamenilor de creație. Într-un anume fel, editurile sînt însă niște state majore care coordonează și valorifică munca acelui imens șantier al creației, cu neputință de delimitat topografic. La E.S.P.L.A. și la Editura Tineretului, ca într-un adevărat stat major, am găsit planuri, tabele sinoptice, dosare conținînd în germene un roman, un volum de schițe, ori o carte de poezie. La acest material documentar care, singur, nu mi-ar fi ajutat decît la întocmirea unei liste de apariții în perspectivă, s-a adăugat bunăvoința interlocutorilor mei: Al. I. Ștefănescu, directorul Editurii Tineretului și Th. Constantin, redactor șef la aceeași editură, Al. Balaci, redactor șef la E.S.P.L.A.

Boris BUZILA

(Continuare în pag. 4-a)

SADÎK HOGEA

Doctorul, probabil pentru că stătuse de veghe aproape toată noaptea, întîrziase cu vizita. Intră în camera de gardă şi-şi potrivi cu mare grabă un halat curat. Cu mişcări la fel de iuţi căută instrumentele şi le rîndui prin buzunare. Stătu apoi un pic în cumpănă gîndindu-se din care capăt să înceapă. Deodată însă uşa se deschise şi în pragul ei apăru un grup de oameni. Îl măsurară din cap pînă în picioare apoi schimbară între ei priviri întrebătoare. Da, el era cel pe care-l căutau. Intrară tăcuţi şi se apropiară.

— Sîntem de la Nisipari, glăsui unul. Apoi fără a-i da răgaz îşi rostiră numele: Costea Dumitrescu, Andrei Mangri, inginer Osman Besim, Agemir Memet şi Paulina Anghel. Omul în alb spuse şi el cum îl cheamă. Urmă o pauză stînjenitoare. Dar Costea Dumitrescu nu lăsă ca ea să dureze prea mult.

— Intr-unul din saloanele pe care le aveţi în seamă se află şi preşedintele gospodăriei noastre, Sadîk Hogea, zise. E omul acela tînăr care a fost adus marţi cu Salvarea. Neştiind ce vor oamenii aceştia, doctorul făcu feţe, feţe.

— Da, spuse el, dar să vedeţi...

— Dumneavoastră veţi vorbi la urmă. Acum vă rugăm să ne ascultaţi. Doctorul consultă alarmat ceasul. Nu aminti totuşi nimic despre vizită şi se aşeză. Luară loc şi neobişnuiţii săi interlocutori.

— Poate nu ştiţi ce fel de om vi s-a încredinţat, îşi continuă vorba Costea Dumitrescu. Bărbat mai harnic şi mai vrednic decît Sadîk Hogea nu se află. De cînd o conduce el, gospodăria noastră a înflorit cum înfloreşte o fată cînd se ştie iubită de flăcăul care i-i drag. Acum holda noastră e holdă. Acum avem vaci cu lapte mai multe decît vecinii noştri care altădată ne priveau de sus. Acum avem oi, stupi... Dar acareturile cele noi... Le-aţi văzut vreodată? Să veniţi să vă arătăm saivanu', magazia, grajdurile. Dar via... Ţi-e mai mare dragul să treci pe la noi prin podgorie. Toate acestea, dacă nu era Sadîk cu voinţa lui, cu firea lui răzbătătoare, nu zic că nu le făceam, dar le făceam şi mai greu şi poate mult mai tîrziu. „Oamenii trebuie să aibă de toate, să simtă că trăiesc", îi place lui să spună. Şi acum iată-l pe patul spitalului numai cu o mînă de suflet. Eu sînt vinovat. Ca brigadier şi ca membru de partid trebuia să-l oblig să se odihnească, să nu mai plece noaptea la drum, să nu mai stea ud zile întregi pe cîmp. Dar am nădejdea că poate mi-l veţi scăpa, spuse Andrei Mangri.

— Nici nu ştiţi cît a luptat Sadîk Hogea să căpătăm pămînt. Atunci în '45 unii nu se prea încumetau să intre pe moşie. El, Sadîk, ascultînd chemarea şi îndemnul Partidului Comunist ne-a mustrat şi ne-a zis că sîntem nevolnici. Zile întregi a umblat cu măsurătoarea sub braţ tăind hartamuri din lan şi hotărînd cui i se cuveneau. Timpul a trecut însă şi noi se pare că am uitat. Altfel nu înţeleg de ce n-am avut grijă de el şi l-am lăsat să ajungă unde e. Da, da şi eu sînt vinovat de îmbolnăvirea lui, şi eu mă rog la fel de stăruitor să ni-l salvaţi. Doctorul vru iar să intre în vorbă dar nici de data aceasta nu avu noroc. Mustrîndu-l din priviri pentru neîngăduinţa pe care o arăta, grăi Agemin Memet.

— Akai doctor, cîiar dacă dumivoastră nu din Dobrojea, cît staţi aici, văzut ce scump e apa la noi. Ei, iaca la Nisipari acum apă pe toate drumurile, Sadîk Hogea făcut să fie aşa. Nu era puţ deloc, el a dus maşinile, pus de săpat, făcut cişmea cu motor. „Să nu ducă lipsă nici om nici vită", aşa spus. Şi noi cum răsplătit? Toţi vinovat, şi eu vinovat.

— Sadîk Hogea a vrut ca oamenii să aibă şi şcoală şi lumină electrică şi difuzoare în casă, adăugă agronomul Osman Besim. Şi oamenii le au. El stă însă pe patul spitalului, nu poate să se bucure. Cum de l-am lăsat să ajungă aici, cum de l-am lăsat?

— A făcut la gospodărie fabrică de cărămidă, îşi aminti Paulina Anghel. Apoi a hotărît să se dea cărămidă oamenilor în contul zilelor-muncă. Şi-au făcut colectiviştii pe capete, case noi. Il chemau cînd se mutau în ele să sărbătorească împreună evenimentul. Ii îndemna: „mai faceţi, mai faceţi". E poate singurul din sat care nu se programase la cărămidărie deşi are şi el nevoie de o casă mai ca lumea. „Nu-i nimic, zicea el, îmi vine şi mie rîndul, nu vă fie teamă". I-a venit rîndul la bolit. Sîntem vinovaţi că l-am lăsat să ajungă aşa. Dar poate că vom avea prilejul să ne răscumpărăm vina. Ce spuneţi? Doctorul tresări. Uitase şi de vizită şi de tot. Se gîndea numai dacă să le spună oamenilor sau nu ce se întîmplase. Stătu cîteva clipe nehotărît. N-avea încotro. „Fie şi zise, am să le spun".

— Aţi venit prea tîrziu, începu. Sadîk Hogea nu mai trăieşte. A murit chiar în zorii zilei.

Ascultîndu-vă, v-am înţeles, continuă el cînd oamenii îşi reluară locurile. Şi eu am trecut printr-o stare de spirit asemănătoare. Cînd l-am primit acum cîteva zile era destul de bolnav dar tot mai erau speranţe. N-am apucat însă să-l consult ca lumea, n-am apucat să-i fac toate analizele ca să-i pun un diagnostic definitiv, că a şi început să se piardă. Astă noapte am stat numai de el, şi cu toate acestea nu l-am putut scăpa. Vă rog să mă credeţi, dar, deşi am destulă experienţă, aşa ceva, o moarte atît de năpraznică nu mi s-a mai întîmplat să văd. Imi făceam amarnice imputări. Mă simţeam vinovat. Şi poate aş fi continuat şi acum să cred că n-am făcut totul ca să-l salvez dacă n-aş fi găsit o scrisoare în buzunarul lui. Doctorul se sculă şi se îndreptă spre un dulăpior. Trase de acolo un sertar şi scoase o foaie de hîrtie împăturită în patru. O desfăcu, reveni, şi începu să citească cu glas vibrînd de emoţie. „Las aceste rînduri pentru consătenii mei, colectiviştii din Nisipari. Simt că sînt ultimele pe care le mai pot scrie. Dragii mei, îmi pare rău că vă părăsesc dar după cît se pare n-am încotro. Noi ne-am simţit apropiaţi ca nişte fraţi. M-aţi ajutat totdeauna, totdeauna aţi avut grijă de mine mai mult decît de copiii voştri. Vreţi să ştiţi de unde mi se trage boala? E o poveste veche. Acum vreo 17-18 ani, pe cînd, cum bine ştiţi, lucram pe moşia generalului Ceapîru, într-o zi m-am luat la harţă cu un om de-ai lui. Atunci nu mi-a făcut nimic dar într-o seară m-a aşteptat la un dos cu doi hojmalăi. M-au luat tustrei, m-au pus jos şi au început să mă bată. Mi-au dat mai mult între coaste. Am zăcut după aceea mult, apoi m-am simţit ceva mai bine. Credeam că mi-a trecut. Din cînd în cînd simţeam o durere sub coşul pieptului dar nu dădeam atenţie acestui lucru. Marţi a trebuit să mă duc la tîrg şi m-a apucat o ploaie rece. Mergeam aşa şi deodată parcă s-a rupt ceva în mine. Apoi ce-a mai fost, ştiţi şi voi. Aveţi grije de gospodărie". După ce isprăvi de citit, doctorul împături foaia la loc şi le-o întinse oamenilor.

— Asta a fost, zise el. Loviturile pe care le-a primit atunci şi despre care n-a spus nimic la nimeni din mîndrie sau mai ştiu eu de ce, l-au zdruncinat şi l-au măcinat; de la ele s-au resimţit toate organele interne, în deosebi, după cum am constatat noi, ficatul. Dealtfel mi se pare că a făcut şi un icter infecţios. Altul mai puţin viguros ar fi murit de mult; el a mai dus-o; de salvat însă nimeni nu-l mai putea salva. Vechilul, el l-a băgat în pămînt.

Epilog. Colectiviştii din Nisipari nu s-au pierdut cu firea, nu s-au lăsat striviţi de durere. Ei şi-au ales ca preşedinte un om la fel de inimos, la fel de cu priinţă pentru obşte. Numele lui, dacă vreţi să-l ştiţi, e Costea Dumitrescu. Pe Sadîk Hogea, care s-a dus dintre ei atît de devreme şi-atît de pe neaşteptate, nu-l vor uita însă niciodată. Nici pe el şi nici pe cei care l-au omorît.

Ion PAVELESCU

METODELE INAINTATE

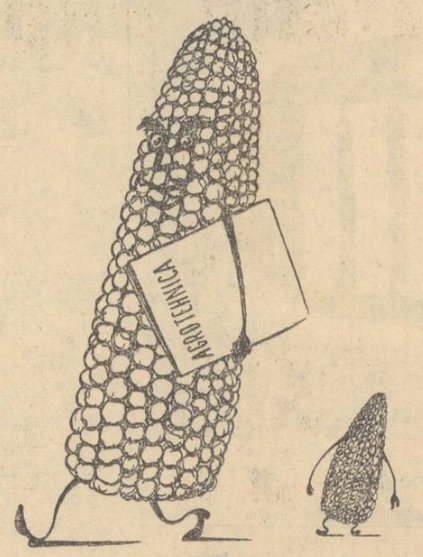

Ce să-i faci. Ai carte, ai parte

Desen de Andrei COSTIN

FABRICA NOUA

(Urmare din pag. 1-a)

să se facă cu lemnul de salcie, nevrednic pentru o întrebuinţare mai acătării?

Acum oamenii taie sălciile şi le îndreaptă cu şlepurile spre Brăila. Aci, la noua fabrică, lemnul moale va fi prelucrat, transformat, pînă va deveni un rival temut al celor mai solide esenţe.

Pînă atunci are însă de străbătut un drum lung. Intîi, pe calea încetă, dar ieftină, a apelor, pînă în depozitele fără de sfîrşit ale fabricii. Apoi, urmînd firul sinuos, complicat, al procesului tehnologic. Fiind în fabrică te lămureşti de ce sînt atît de puţini muncitori. Mîinile oamenilor au fost înlocuite de maşini. Mintea oamenilor ordonă maşinilor ce şi cum să lucreze, le supraveghează şi le controlează. De aceea, vechile meserii întîlnite în întreprinderile de exploatare şi prelucrare a lemnului — de la tapinari la tîmplari şi dulgheri — au dispărut. Le-au luat locul operatori-electricieni de înaltă calificare, precum şi cîţiva mecanici şi lăcătuşi specializaţi în întreţinerea complicatului utilaj.

Dar să urmărim puţin drumul plin de peripeţii al buştenilor de salcie. Din depozitele unde îşi aşteaptă resemnate soarta, o ghiară metalică le zmulge, aruncîndu-le într-un jghiab. De aci, nu vor mai întîlni aproape niciodată mîna omului. O bandă metalică le trage încet spre o clădire, unde vor cunoaşte pentru întîia dată forţa maşinilor moderne. Puternica maşină decojitoare le va smulge într-o clipită coaja, preţioasă materie primă pentru industria de tananţi. E locul să facem o comparaţie: un om poate decoji manual trei metri steri de lemn pe zi; maşina, supravegheată doar de doi oameni, decojeşte 140 metri steri în 24 ore.

Ieşiţi din maşină despuiaţi de învelişul lor, buştenii goliaşi cad direct în nişte vagonete care — după un popas de patru ore într-un tunel umed şi întunecos denumit tunel de umidificare — îi transportă rapid spre clădirea principală a fabricii. Aci începe propriu zis procesul de producţie. Cu ajutorul unei macarale electrice buştenii sînt scoşi din vagoneţi şi puşi direct pe o maşină uriaşă denumită „panglica automată de tăiat tip Benzer", care îi taie în bucăţele lungi de 30 cm. fiecare şi îi aruncă pe o bandă transportoare cu un circuit continuu. Aci, de o parte şi de alta a benzii, nouă maşini aşchietoare îşi aşteaptă prada. E singura dată cînd buştenii mai întîlnesc omul. Cîteva tinere muncitoare string de pe bandă bucăţile de lemn şi le aşează simetric în maşină. Acum se petrece miracolul. Lemnul pur şi simplu dispare, se volatilizează.

Aci aflăm rostul, explicaţia uriaşelor ciuperci de pe acoperiş. Este vorba de nişte instalaţii numite cicloane, care absorb bucăţelele de lemn, nu mai groase acum decît o hîrtie mai plinuţă şi le aduc cale de trei etaje în partea superioară a clădirii, în nişte silozuri mari.

Sala maşinilor aşchietoare. Puternicele maşini sfărîmă cu repeziciune lemnul de salcie. Prin nişte tuburi absorbante, aşchiile vor urca pînă la silozurile de la etajul trei.

Fotografia: Nicu VASILE

★

Aventura lemnului de salcie este departe de a se fi terminat. Dacă am descrie însă cu exactitate, în continuare, firul procesului tehnologic, ne e teamă că am abuza poate de răbdarea cititorilor. De aceea, ne vom mărgini să spunem că aşchiile de lemn mai sînt măcinate în mori, uscate şi apoi încleiate cu o soluţie de urecol. Trec apoi prin tot felul de prese, devenind în sfîrşit plăcile aglomerate, produsul finit.

Am văzut cu ochii noştri aceste plăci groase cît o scîndură obişnuită, dar lungi şi late de pot acoperi din cîteva bucăţi o casă întreagă. Au o omogenitate şi rezistenţă pe care le-ar invidia-o lemnul de stejar. Pentru a tăia cu fierăstrăul o singură placă, doi muncitori şi-au pierdut ore întregi. Astfel înobilat, lemnul de salcie se va transforma în mobilă luxoasă, parchete elegante, pereţi uşori şi estetici pentru nave, compartimente de cale ferată, autobuse.

Am vizitat fabrica de plăci aglomerate din Brăila, puţin, foarte puţin timp înainte de darea în funcţiune a întreprinderii. In du-te-vino-ul trepidant şi plin de emoţie al oamenilor nerăbdători să-şi vadă opera realizată, am remarcat o mulţime de tineri şi doi oameni în vîrstă.

Cu primul dintre ei, maistrul Nicolae Sandu, şeful secţiei A, am reuşit să avem o convorbire-fulger între două operaţii de punere la punct a panglicei automate de tăiat. De 35 de ani lucrează maistrul prin acele locuri. Numai că drumul de la rudimentara „fabrică de cherestea" a cărei biată zidire am văzut-o în curtea fabricii, copleşită de măreţia construcţiilor înconjurătoare şi pînă la ultra moderna fabrică de plăci aglomerate este lung, foarte lung.

— Eu, care am văzut timp de zeci de ani oamenii istovindu-se din greu în aşazisa fabrică de cherestea, care am văzut oameni suferind de frig, cu pămînii îmbibaţi de rumeguş, pot să apreciez poate mai bine ca oricare altul pentru întîia dată să muncească într-o întreprindere. Maistrul a găsit pentru ei aprecieri şi cuvinte calde.

— Nici nu vă puteţi închipui cu cîtă dragoste au muncit şi muncesc tinerii. Niciodată în trecut n-am întîlnit aşa ceva. E şi explicabil de altfel: astăzi tineretul are cu totul alte perspective. Păcat că nu m-am născut şi eu cu vreo 30 de ani mai tîrziu.

Şi pentru a-şi argumenta aprecierile, Vasile Nichifor ne dă un exemplu.

— M-a chemat zilele trecute directorul şi mi-a spus că ar trebui să accelerăm montarea. Materie primă aveam berechet, tot utilajul era sosit, aşa că de ce să nu dăm producţie mai devreme?

— Organizează-ţi munca în două schimburi. Trimite jumătate din oameni să se odihnească şi cheamă-i după amiază, mi-a spus atunci tovarăşul director.

Am rămas pe gînduri. Cum să lucrez în două schimburi, cînd am în total patru oameni, de care am nevoie ca de ochii din cap. Dar totuşi, într-adevăr montarea ar trebui accelerată.

I-am chemat pe muncitori şi i-am pus la curent cu situaţia.

— Nici nu ne gîndim să plecăm, mi-au spus toţi, parcă s-ar fi înţeles. Lucrăm în ambele schimburi.

— O să fie obositor, i-am avertizat.

— Ei şi, o zi, două, cinci, n-o să murim din atîta lucru, mi-a spus candidatul de partid Radu Pănuţă.

Şi ce credeţi? Nu numai că au lucrat cîteva zile cîte două schimburi, dar au venit şi dimineaţa mai devreme, dracii, spune Vasile Nichifor cu o falsă supărare în glas. Mai că nu puteai să-i deslipeşti de fabrică.

Dar ce, numai ei? Cei de la subcentrala termică n-au de făcut cu noi nici în clin, nici în mînecă. Dar toată ziua erau aici!

— Noi nu putem să vă fim de vreun ajutor?

Adesea a trebuit să-i gonesc nu alta. Tinerete, ce vreţi, încheie bătrînul maistru mecanic.

Da, cu asifel de oameni vrednici, cu dragoste de muncă şi de fabrica lor, cum sînt tinerii lăcătuşi Radu Pănuţă şi Ion Caragea, cum sînt operatorii Marcel Ciuchin şi Alice Bîtea, cum sînt de fapt toţi tinerii muncitori ai tinerei fabrici, există toate condiţiile ca întreprinderea să progreseze continuu. Iar cînd veţi cumpăra la magazin o garnitură elegantă de mobilă din plăci prefabricate se cade să vă gîndiţi o clipă şi la aceşti tineri muncitori vrednici ai noii fabrici brăilene.

Paul MARIAN

Intîmplări vînătoreşti

(Urmare din pag. 1-a)

cepind de la vătaful Pasache şi pînă la tiriachiul Cafea-subţire, îţi va răspunde în cor cu o păcălitură vînătorească, zicîndu-ţi: „Vezi, d'aia n-are ursul coadă!".

Nu putem spune că nu mai există şi azi vînători cărora să nu le placă să adauge anumite vitejii la isprăvile lor. Numărul lor este însă în descreştere, întrucît astăzi creduliî s-au împuţinat şi ei, iar mentalitatea însăşi a vînătorilor e alta. Vînătoarea a devenit cu adevărat un sport de masă, îndrăgit de muncitori, colectivişti şi ţărani muncitori, învăţători, agronomi, arhitecţi, medici.

Am stat de vorbă cu mai mulţi vînători din Ardeal, din cei care — în timpul liber — hăladuesc după urşi şi mistreţi în munţii Bistriţei, după ţapi şi căprioare prin părţile Ardealului, după iepuri prin cîmpiile Ludoşului, Someşului. Căutînd a afla unele din cele mai interesante întîmplări din „cariera" lor vînătorească, am dat şi de acei care nu vor să lase vulpea... bearcă, care preferă să fie trasă de mînecă... Cei mai mulţi vînători însă mi-au istorisit fapte vînătoreşti care s-au întîmplat aevea (însoţite chiar şi de fotografii).

Un urs de 380 kgr. împuşcat de biologul Rudolf Palocsai

Puţini ştiu că Rudolf Palocsai, cunoscutul biolog clujean, este şi un pasionat sportiv. In anul 1926 a fost unul din cei mai buni componenţi ai unei echipe locale de fotbal, cu care a susţinut meciuri internaţionale în diferite ţări. Creatorul nenumăratelor soiuri de gladiole, se simte însă cel mai mult legat de... puşcă, de vînătoare.

Aflîndu-i deci această pasiune, nu mi-a fost deloc greu să-l determin, într-o seară cu cerul înstelat, să-şi dezlege sacul cu poveşti vînătoreşti. In cerdacul locuinţei sale din cartierul Gheorghenilor, mi-a atras atenţia o blană mare şi frumoasă de urs, aşternută la picioarele biologului. Atras ca de un magnet, am pus mîna — nu fără un început de fior — pe blana masivă: avea părul lucios, mătăsos chiar.

— Nu te teme, că nu-ţi face nimic! glumi biologul. Dacă nu m-am temut eu, cînd am dat faţă cînd era viu, cu coşcogea urs înfuriat... Doar însoţitorul meu, tînărul şofer Adalbert Binder — care nu mai fusese la vînătoare — tot sucea nervos, în mîini, aparatul de fotografiat „Kontax"...

— Cînd asta? întrebai.

— Păi, să fi fost anul trecut, prin noiembrie. Plecasem în munţii Bistriţei, prin pădurea deasă din preajma Dorolei, ca să vînăm urşi şi mistreţi. Eram, cu toţii, vreo 15 vînători şi potrivit regulilor noastre nescrise — ne-am „desfăşurat" la distanţe de cîte 80-100 metri. Ursoiul ăsta pe care-l vezi, mi l-au adus în bătaia puştii doi copoi inteligenţi şi un... căţeluş alb, fox terrier, pe care-l luam la vînătoare mai mult aşa, a joacă. Cînd ursul a ajuns la 30 paşi, am ochit bine şi am tras: glonţul l-a lovit în ceafă. „Moş Martin" a mai avut putere să se bată cu copoii şi cu căţeluşul meu, pe care l-a răsturnat de trei ori din spinare, de era să-i facă de petrecanie... Situaţia era cam.. periculoasă, întrucît ursul rănit nu iartă pe nimeni. In această vînzoleală, — recăpătîndu-mi singele rece — am putut să mai trag un glonţ, care să-l culce definitiv...

Cîntărindu-l, ursul a „tras" 380 kgr. Pielea şi capul le-am luat cu mine şi acum — după cum vezi — îmi ţin aici de urît...

Emoţia primului cartuş

La sediul Filialei de vînătoare din Cluj mi-a fost dat să ascult şi alte lucruri din viaţa vînătorilor. Aceasta, întrucît seara ei mereu îşi „fac de lucru" pe la sediul lor, plănuind noi „ieşiri" pe teren. Ba, uneori, se nimeresc şi vînători de pe la sate, veniţi cu felurite treburi în capitala regiunii. In seara aceea, oaspete era Ştefan Racz, preşedintele gospodăriei colective „6 Martie" din Cîmpia Turzii.

— Cum ţi frate, Racz? făcu Oskar Klein, lăcătuş la Atelierele C.F.R. „16 Februarie" şi preşedinte al Filialei Asociaţiei generale a vînătorilor şi pescarilor sportivi. Iţi trebuie ceva cartuşe?

— Apoi, mi-or trebui! răspunse vesel preşedintele colectivei. Că am de gînd să mai puşc ceva pe la Ceanul Mare, ori pe la Fundul Viişoarei...

Discuţia se legă lesne, ca între oameni care îndrăgesc nespus acelaşi lucru. Depănîndu-şi amintirile, lăcătuşul Klein spuse:

— Păi, nouă odinioară, nu ni se dădeau permise de vînătoare. Cică nu eram de „încredere"... Dreptul de vînat îl aveau numai cei avuţi, cei care ne spoliau. Imi aduc aminte că puşca am trebuit s-o meşteresc singur, dintr-o ţeavă veche. Seara, cu ochii în toate părţile, ca să nu mă prindă careva paznic, ochiam în porumbeii sălbateci care se trăgeau la arborii mari. Cînd am împuşcat primul cerb, a trebuit să presar tutun pe el ca să nu se apropie jivinele şi numai a doua zi l-am putut duce, pe ascuns, în saci. Aşa am învăţat să vînez.

— Să vedeţi ce mi s-a întîmplat mie, interveni contabilul Emil Crişan, pasionat vînător. Primul meu vînat l-am întîlnit în pădurea Chirişul Mic. Era un ţap cu un mers uşor, elegant, care-şi mlădia picioarele ca un şarpe. Ascuns după un copac, am dus de trei ori puşca la ochi, însă n-am putut să trag din cauza emoţiei. A patra oară am tras, însă mi-a tremurat mîna şi am nimerit alături... Acum împuşc şi mistreţi pe la Agnita, urşi pe la Bistriţa, şi nu-mi scapă. Atunci însă ţapul acela mi-a scăpat...

— Păi n-a păţit ta fel şi Carol Hrasch? făcu un alt vînător mai bătrîn. Plecase la vînătoare de iepuri şi în goană a dat peste un mistreţ, care — speriat — a nimerit cu capul între două ramuri de copac şi n-a mai putut ieşi. Vînătorul nostru n-avea însă la el decît cartuşe cu alice, nu „brenke" (cartuş cu glonţ). N-a tras, şi atunci mistreţul i-a fugit din faţă, de la zece metri... De atunci, ani de zile a avut întotdeauna cartuşe de mai multe feluri, însă cu o asemenea ocazie nu s-a mai întîlnit...

— Şi Teodor Breştfelean, din Bistriţa, a avut o ocazie „rară" interveni maistrul zidar Bajo. Anul trecut mergea la o vînătoare de mistreţi. La o cotitură însă, toi cătînd urma mistreţilor, s-a întîlnit nas în nas cu un urs. „Surpriza" l-a cam zdruncinat pe Breştfelean, de era să-i scape puşca din mînă. Ursul s-a speriat şi el foarte tare, s-a ridicat în picioare — gata să cadă pe spate — apoi l-a scuipat pe vînător de 2-3 ori şi a sărit în deşiş...

— Trage-l nitel de mînecă! făcu unul din vînători.

— Crede-mă, frate, aşa a fost! protestă povestitorul.

— Lăsaţi, nu vă mai ciorovăiţi! interveni alt vînător, cu mustaţa pe oală. Să vă mai spun eu una. Era într-o iarnă — geroasă...

Şi aşa, cu taclale şi povestiri, noaptea a trecut pe nesimţite. N-am avut ce regreta: am aflat o mulţime de întîmplări vînătoreşti, de fapte trăite de acei care — la pîndă, cu puşca în mînă, — se înfrăţesc cu codrul, ori cu mîriştea cîmpului...

Mircea SCRIPCĂ

Un exemplar rar de ţap, cu trei coarne, vînat în vara aceasta de biologul Palocsai la Voida-Cămăraş

Cronica gastronomului

DE LA BOBIŢĂ LA PAHAR

Nu mi-a tunat niciodată prin scăfîrlie să privesc un strugure cu binoclul întors, aşa că n-aş putea spune cam cît de mic arată, privit aşa. Dar am înaintea mea, pe masă, un strugureş nou născut, de dimensiunea unui mărţişor şi cu bobiţele nu mai mari ca luminile ochilor păsăruicei numită Colibri şi decît punctul care încheie această frază. Am privit cu lupa minuscula bijuterie vegetală şi mi s-a arătat aidoma strugurelui matur, dar în proporţii pius-quam miniaturale. Dacă trezindu-se dimineaţa, un poet l-ar fi găsit la căpătîi, desigur că n-ar fi şovăit să scrie că, în timpul somnului, a fost vizitat de însuşi voevodul piticilor, care i-a adus prinos acest rod ginaaş al pămîntului din Liliput. Dar eu ştiu bine că micul juvaer clorofilat vine din vechea podgorie a Nicoreştilor şi chiar de pe faimoasa clină numită Coasta Lupii. Mi-a fost trimis într-un plic siniliu, odată cu cîteva rînduri amicale şi cîteva sticle de rubiniu, de-un ţăran din partea locului. Imi plimb privirea de la paharul de cleştar cu faţete, plin cu nectarul de culoarea singelui de hulub şi cu fosforescenţe de rubin şlefuit, la strugureşul de pe masă şi mult mă minunez. Cîtă ticăită trudă, cîtă neadormită priveghere, cîtă mocnită răbdare, cîtă perseverenţă i-au trebuit viticultorului ca să ajungă de la mica odraslă a podgoriei, pe care o am pe masă, pînă la înmiresmata licoare din paharul meu! Căci, nici o altă ramură a cultivării solului nu reclamă o mai strînsă şi nepărăsită colaborare între om şi elemente ca viţi şi vinicultura. Strugurele e fapta stihiilor, vinul e opera omului şi fără îndoială una din capodoperele sale. In sarcina lui cade să ştie care anume soi de strugure se potriveşte unui anumit teren, cum şi cînd să-l culeagă, cum să-l vinifice şi în cele din urmă, odată vinificat, cum şi cît să-l păstreze, pentru a-i asigura o bătrîneţe fericită.

Fără de părinteasca oblăduire a viticultorului via se părăduieşte şi rod nu dă: îngroaşo-o, dezgroaşo-o, stropeşte-o, ciupeşte-o, copileşte-o şi poartă-i grijă ca mama fătului, pînă dă strugurele în pîrg. Ajuns aici, aşteaptă să i se ivească pe cojiţă „nobilul putregai", apoi culege-l, zdrobeşte-l, lasă-l să fiarbă în budană pînă i s-o uri fierbînd, mută-l în poloboc, cînd se potoleşte, pritoceşte-l la soroc şi priveghează-i creşterea pînă i-o suna ceasul să fie tras în sticle şi culcat în nisip.

Uşor de înşirat pe hîrtie toate acestea, dar greu de dus la bun sfîrşit în podgorie. Grea corvadă pe capul rominului, veţi zice, şi nu mai rămîne vorbă că pînă la urmă îl ajunge lehamitea. Nici de cum! Indată ce începe culesul, de la un capăt la altul al ţării, în lung şi-n lat, podgorii cîntă. Ţăranul munceşte cîntînd şi cîntă muncind. E conştient că e nasul unuia din cele mai de preţ daruri ale pămîntului şi totodată ale uneia din cele mai iscusite fapte ale omului: Măria sa, vinul!

★

Pornită din îndepărtatul şi fabulosul orient şi făcînd „oturac" în antica Eladă, unde a lăsat posturi întărite, viţa de vie a descălecat pe teritoriul vechii Dacii, care fostu-i-a ei mult prielnic, înaintea erei noastre şi poate chiar din vremuri preistorice. Lăsăm statornicirea acestor veleaturi nesigure în sama specialiştilor. Noi ştim bine că geto-dacul a găsit viţa de vie aci şi că foarte i-a plăcut sucul ei. I-a plăcut chiar atît de tare, încît un popă nebun, anume Deceneu, îndemnatu-l-a pe regele dac Boerebista să poruncească de sîrg zmulgerea viţei de pe tot cuprinsul regatului şi să curme de olac băutul vinului. Poporul s-a împotrivit însă cu putere, aşa că înalta şi necnibzuita poruncă a căzut jos.

Şi iată cum, datorită acestor înţelepţi şi bravi strămbuni, se bucură ţara noastră de rodul unor vestite podgorii, care i-au dus faima pînă hat, departe, peste hotare.

Ţăranul muncitor român e depozitarul unor tradiţii milenare, pe care, cu inerentele perfecţionări impuse de ineluctabila lege a progresului, le va transmite şi el la rîndu-i, urmaşilor.

★

De la intrarea în ţara Olteniei, pe la „Porţile de Fier", Dunărea e întimpinată de marea podgorie din părţile locului, cu „Pleniţa" şi „Golul Drimcii" în frunte, aceasta din urmă, podgorie vestită, dar lăsată de izbelişte şi astăzi pe cale de replantare. Aici domină „Riesling"-ul, care dă vinuri viguroase şi seci, numai bune să îneci în ele, la o masă bună, păstruga şi cega pescuită în apele cărunte ale anticului Danubiu (Dunărea nu e albastră decît în valsul lui Strauss şi poate la izvoare). De-aci şi de iasta şi de ceia parte a Carpaţilor, viile se ţin lanţ. In veacurile apuse, vinurile ijdărite din aceste vii subcarpatice erau scutite de taxe în republica venetiană şi aprig rivnite de toţi vecinii. Legenda spune că denumirea unei viţe, ştiinţific „Gordinul" şi popular „Gordana", care în „coupage" cu o altă viţă indigenă, „Crimposia", dă unul din cele mai sprinţare vinuri din podgoria „Drăgăşanilor", se trage de la numele generalului roman Gordinus, care, după ce a luat parte cu legiunile împăratului Traian la cucerirea Daciei, cucerit la rîndu-i de vinul învinşilor, şi-a ales sălaş în podgoria lor şi a rămas în ea pînă şi-a dat obştescul sfîrşit.

In pomenita podgorie de lîngă Dunăre, care dă şi remarcabile vinuri roşii, viţa numită „Muscat de Lunei" a dat rezultate nemaiîntîlnite aiurea. Vinul provenit din această viţă, după cinci-şase ani, îşi cumpăneşte elementele constitutive într-o perfectă armonie, păstrîndu-şi întreaga aromă. E de reţinut.

Dar nu există ţinut în ţară care să nu-şi aibă podgoria lui.

In recentele expoziţii şi concursuri internaţionale, vinurile de Cotnari, Odobeşti-Panciu, Dealu-Mare, Nicoreşti şi Drăgăşani au fost distinse cu medalii de aur. Domnitorul muntean Constantin Brîncoveanu făcea un intens comerţ de vin cu Braşovul, unde avea mari depozite şi de unde vinurile sale luau drumul Vienei. Vinul de Odobeşti era căutat în Ucraina şi Polonia. Ceva mai mult: pe vremea cînd filoxera pustia nobila podgorie franceză, Cotnarul nostru se vindea la Paris cu preţuri foarte ridicate, sub denumirea dată pe vremuri de voevodul Dimitrie Cantemir de „Perla Moldovei". In clipa de faţă, vinul roş de Nicoreşti e foarte căutat pe pieţele Americii de Sud, în timp ce vocabulele: Segarcea, Murfatlar, Miniş, Albalulia şi Mediaş, încep a-şi croi drum în lumea largă.

Fie ca ele să se înfăţişeze oamenirii ca soli ai păcii şi bunei învoiri între oameni.

PĂSTOREL

POŞTA Redacţiei

S. DORU — Iaşi: Materialele despre care ne vorbiţi îndreptaţi-le mai bine spre o revistă de specialitate, care acordă mai mult spaţiu unor astfel de probleme. Pentru rubrica careva care ne vorbiţi nu am primit de la cititori materiale corespunzătoare.

B. STOICOVICI — Timişoara: Temele caricaturilor sînt bine alese. Desenul este însă cît se poate de neglijent. Din această cauză nu putem da publicităţii niciuna din caricaturi.

C. F. — Suceava: Am ţinut seama de judicioasa dvs. propunere şi, după cum veţi vedea, vom mări spaţiul rubricii. In ce priveşte cele două întrebări ale dvs. nu vă putem da încă un răspuns, deoarece nu ne-a fost clar ce doriţi. Vă rugăm să redactaţi mai pe larg şi mai limpede întrebările şi veţi căpăta răspunsurile dorite. Aprecierile dvs. la adresa revistei ne-au bucurat.

I. P. DORU — Craiova: Atunci cînd porniţi să scrieţi epigrame gîndiţi-vă cui ajută, cui folosesc. In acest fel veţi reuşi să găsiţi un conţinut corespunzător. Deoarece epigramele trimise de dvs. suferă tocmai în această direcţie, nu le-am putut da publicităţii.

A. BAGHINA şi NAE BADEA — Tr. Severin: Amuzantă cronica rimată despre carnavalul ce a avut loc la dvs. în oraş. Nu o putem da publicităţii, dat fiind caracterul ei strict local. Credem, în schimb, că la pagina de umor a publicaţiei locale n-ar strica deloc să i se găsească loc. Aţi face bine dacă aţi încerca s-o îndreptaţi într-acolo.

I. RODIN — Bucureşti: Adresaţi producţiile dvs. unei publicaţii de specialitate. Veţi avea mai multe şanse de a le vedea publicate.

S. T.: Nu vă putem da un răspuns la întrebarea dvs., deoarece nu deţinem asemenea date.

ROŞITA — Iaşi: Prin cele cîteva versuri, într-adevăr aţi reuşit ceea ce v-aţi propus. Sînt scrise cu multă căldură. Noi vă dorim succes în următoarele dvs. încercări.

V. IONESCU — Călăraşi: Cu dragă inimă v-am satisface dorinţa dîndu-vă un răspuns în coloanele revistei noastre, dar nu deţinem o asemenea reţetă. Trebuie să vă adresaţi fabricii producătoare.

S. TATIAN — Cisnădie: Propunerile dvs. ne-au fost de folos. Am înaintat scrisoarea tovarăşilor de specialitate, care credem că vă vor vizita cît de curînd. Asemenea materiale, interesează într-adevăr revista noastră. Vă mulţumim pentru sprijinul ce ni l-aţi acordat prin judicioasele dvs. propuneri.

MERIDIANE

LA A 9-A ANIVERSARE A PROCLAMĂRII R. D. GERMANE

Minunata DRESDA

Corespondență specială pentru „MAGAZIN"

Atacul terorist asupra Dresdei, efectuat la 14 februarie 1945 de bombardierele anglo-americane, a transformat in praf și pulbere unul dintre cele mai frumoase orașe din Europa. Zile intregi după aceea incendiile nu mai conteneau în orașul de pe malul Elbei. Peste 45.000 de oameni, precum și intregul centru al orașului, pe o întindere de 12 km², cuprinzînd comori de artă cunoscute în intreaga lume, au căzut pradă bombelor și bidoanelor de fosfor.

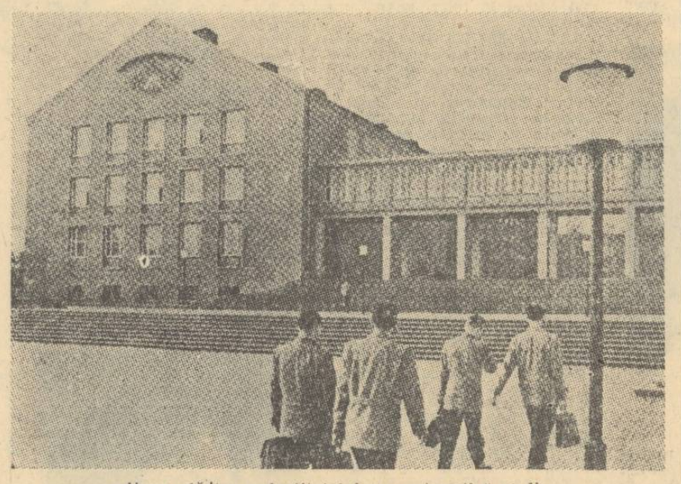

Noua clădire a Institutului de matematică și fizică din Dresda

Dintr-un număr de 220.000 de locuințe, 75.000 au fost complet distruse, iar 99.000 mai mult sau mai puțin avariate; 68 de renumite așezăminte culturale au fost prefăcute în ruine. La distrugerea orașului a asistat și bătrînul scriitor Gerhart Hauptmann, care în acel moment se afla la „Weisser Hirsch". Profund îndurerat de cele întîmplate, cîteva săptămîni mai tîrziu el a scris următoarele cuvinte: *„Am trăit eu însumi prăbușirea Dresdei în infernul Sodomei și Gomorei, dezlănțuit de avioanele engleze și americane. Și astăzi încă mi se pare un miracol cînd folosesc cuvîntul „trăit". Nu mă consider destul de însemnat pentru a-mi închipui că ursita mi-a rezervat această oroare tocmai în acest loc, care-mi este aproape cel mai drag din lumea mea. Mă aflu în pragul părăsirii vieții și invidiez pe toți tovarășii mei întru gîndire care au decedat că au fost scuțiți de această întîmplare. Pling".*

Pentru acei oameni care după prăbușirea fascismului rămăseseră și la Dresda cu mîinile goale, începutul a fost nespus de greu. N-au disperat însă, și — sub conducerea unor încercați antifasciști și cu ajutorul Armatei Sovietice — au început reconstrucția orașului lor atît de greu lovit. În următorii ani, femeia muncind la îndepărtarea ruinelor a devenit simbolul reconstrucției. Multe femei, mulți bărbați, precum și tineretul din Dresda au contribuit printr-o muncă importantă și demnă de laudă la opera de reconstrucție națională.

Datorită acestor ajutoare voluntare, numai în anii 1954 și 1955 s-au creat valori de peste nouă milioane DM. Uriașii munți de dărîmături au dispărut, iar în locul lor — cu ajutorul muncitorilor voluntari — au apărut între altele, creșe, cămine, săli de gimnastică și un cinematograf în aer liber, avînd 5.000 de locuri.

Acolo, unde în 1945 rămășițele unor ruine înegrite de foc se înălțau acuzator spre cer, în anii următori creșteau văzînd cu ochii locuințe spațioase și luminoase, ca, de pildă, cele de pe strada Gruna, cele de la Striesen, în partea sudică a orașului, precum și în alte părți ale Dresdei. Subvențiile acordate în acest scop de guvernul primului stat al muncitorilor și țăranilor creșteau an de an. În 1956, numai sumele puse la dispoziție pentru construcția de noi locuințe se ridicau la 50 de milioane, iar în 1957, la 71 de milioane DM. Construcția de locuințe la Dresda rămîne și pentru anii următori una dintre cele mai importante sarcini.

Mulți oameni din lumea întreagă au cunoscut și iubit Zwingerul, castelul, opera Semper, galeria de tablouri pentru a menționa numai cîteva dintre cele mai importante așezăminte de artă și cultură din Dresda. Și aceste edificii au căzut pradă bombardamentelor. După 1945, cu nespusă dragoste și răbdare și cu mari sacrificii bănești, ele au fost în parte restaurate. Astfel au fost reconstruite marea și mica clădire a Teatrului de stat din Dresda, Teatrul de operetă și Teatrul tinerei generații. Numai pentru aceste construcții s-au cheltuit, în cadrul primului cincinal, 49 de milioane DM. Azi, atît Zwingerul cît și Galeria de tablouri, precum și celelalte așezăminte culturale reconstruite din Dresda, constituie o țintă preferată a numerosilor vizitatori străini, care contemplă, de asemenea, cu multă atenție și noua Dresdă socialistă.

Acest oraș se dezvoltă tot mai mult într-un important centru industrial al Republicii Democrate Germane. Instalații electrice, produse ale industriei constructoare de mașini, ale mecanicii fine și ale opticii, precum și ale industriei radio-tehnice vădesc în multe părți ale lumii munca de calitate efectuată în întreprinderile poporului din Dresda. Aceste rezultate trebuie cu atît mai mult apreciate, cu cît industria orașului Dresda, înglobată de către statul fascist în întregime în producția de armament, a fost distrusă de război în proporție de 70 la sută, după 1945 fiind deci necesar nu numai ca ea să fie reconstruită, ci și transformată în vederea producției bunurilor de consum.

În decurs de cinci ani, producția globală a întregii industrii din Dresda a crescut cu 122 la sută.

În ultimii doi ani, în partea de nord a orașului a luat ființă o uzină ale cărei produse au făcut să crească însemnătatea și prestigiul Dresdei, atît în Germania, cît și în străinătate. Este vorba de întreprinderea poporului, Uzina de avioane din Dresda, unde, în licență, se construiește în serie avionul „IL14". El s-a dovedit a fi un avion de transport foarte sigur în zbor, fapt care a determinat Societatea poloneză de transporturi aeriene să cumpere cîteva dintre aceste avioane pentru a le utiliza pe liniile ei aeriene.

De curînd, la Rossendorf, localitate situată în apropierea Dresdei, a fost pus în funcțiune primul reactor atomic din Germania.

Fizica atomică și nucleară, construcția de avioane, precum și celelalte ramuri industriale din Dresda, cărora viitorul le rezervă mari perspective, au nevoie de numeroase cadre pregătite pe baza celor mai înalte cuceriri ale științei. Acești tineri, care mai tîrziu vor avea de rezolvat probleme importante, sînt pregătiți la Școala Tehnică superioară din Dresda, al cărei renume este bine cunoscut în numeroase țări. În prezent, ea cuprinde 11 facultăți cu 58 de discipline și posedă 104 institute și instituții. Conform situației semestrului din iarna 1956/1957, Școala superioară tehnică numără 10.315 studenți cu frecvență și 4.214 studenți fără frecvență; printre studenți se află numeroși bărbați și femei din mai toate colțurile lumii.

Actuala însemnătate a orașului Dresda ca centru industrial și cultural al R.D.G., se îmbină cu bogata tradiție și eroica luptă a clasei muncitoare pentru pace și bunăstare.

La fiecare 14 februarie, cetățenii Dresdei se adună într-o mare întrunire în centrul orașului manifestînd pentru pace, amenințată din nou de către imperialiștii americani și partenerii lor din Germania occidentală. Cetățenii Dresdei știu că în lupta lor dreaptă pentru unitatea democratică a patriei germane se află alături de ei aliați credincioși, care-i ajută dezinteresat la reconstruirea unei Germanii noi, socialiste.

Horst BARTZSCH

Franța după referendum

„Nu s-a ținut seama de una din cele mai importante principii ale democrației, și anume de principiul că o constituție trebuie să fie mai durabilă decît regimul personal al unui singur om. Constituția pe care Franța urmează să o accepte nu a fost elaborată de popor pentru popor ci de un om pentru un singur om", scria revista vest-germană „Der Spiegel" în ajunul referendumului din Franța.

Și cu toate acestea constituția care stîrbește drepturile poporului francez a fost acceptată. Cum a fost posibil acest lucru?

În primul rînd datorită trădării socialiștilor care a împiedicat formarea unui front unit al republicanilor. Așa cum s-a petrecut în Germania în 1933 și în alte țări, liderii social-democrați atunci cînd au de ales între alianța cu comuniștii sau cu dreapta, în mod aproape automat fac jocul dreptei, fie ea monarhistă sau fascistă.

În al doilea rînd, datorită echivocului formei plebiscitare în care a avut loc referendumul. Diferitele semnificații date lui Da au creat în mod voit o stare de confuzie. Astfel în metropolă au votat pentru constituția lui De Gaulle, milioane de oameni care urau această constituție. Unii de teama războiului civil (din luna mai parașutiștii din Algeria sînt ținuți ca o sperietoare la adresa Franței). Alții, deoarece credeau că De Gaulle este singurul în stare să stăpînească pe generalii rebeli din Algeria. Unii pentru că li s-a spus că nu există altă alternativă: De Gaulle sau comuniștii, alții deoarece își închipuie că De Gaulle va face să înceteze războiul în Algeria. În majoritatea coloniilor cei ce au votat pentru constituție au înțeles că aceasta înseamnă autonomia, în timp ce în Algeria cei pentru Da s-au gîndit la drepturi egale cu francezii pentru populația musulmană. Iată de ce se poate spune că milioane de oameni au votat cu inima îndoită.

Votul mai are o semnificație. El mai demonstrează și nemulțumirea maselor împotriva politicii interne și externe dusă de diversele partide, cu excepția partidului comunist alungat din guvern în 1946, politică ce a avut drept consecință războaie în colonii și inflație în interior, alianță cu Adenauer și Krupp și scăderea prestigiului Franței.

În al treilea rînd teroarea care a bîntuit, în special în Algeria. *„Numeroși observatori neutri* — transmite agenția americană „Associated Press" — *se întreabă cum pot fi libere niște alegeri care se țin sub amenințarea armelor"*. Dacă într-adevăr 98 la sută din algerieni ar fi votat Da la ce nevoie era de o armată care împreună cu flota și aviația atinge aproape un milion de soldați? De altfel teroarea a mers mînă în mînă cu falsificarea grosolană a rezultatelor.

Marea finanță franceză (care a subvenționat cu multe miliarde de franci propaganda pentru De Gaulle) în alianță cu latifundiarii coloniști din Algeria au uzitat de tot arsenalul cunoscut, demagogie, confuzie, șantaj, teroare și falsuri pentru a instaura dictatura lor reprezentată prin generalul De Gaulle.

Procedeul nu e nou. De cîte ori burghezia s-a simțit slabă, neputincioasă de a mai conduce, a renunțat la formele legale democratice și a apelat la măsuri forte și îndeosebi la militari, alegînd dintre ei, dacă e posibil, un general de prestigiu care să fie cunoscut pentru merite militare. Așa s-a întîmplat în Franța cu Napoleon I și Napoleon III și în 1940 cu Petain. În Germania s-a recurs la mareșalul Hindenburg, în Spania la generalul Franco. Și în Rominia după primul război mondial, atunci cînd partidul liberal era compromis, brătienii au manevrat cu generalul Averescu.

Cît de asemănătoare sînt aceste situații. Pînă și cuvintele rostite de către diverși generali, conducători, seamănă între ele. Iată un exemplu. La 2 decembrie 1851 Louis-Napoleon Bonaparte spunea: *„Datoria mea este de a menține republica și de a salva țara apelînd la judecata solemnă a*

singurului suveran pe care eu îl recunosc în Franța: poporul", ca după aceea să distrugă republica și să se proclame împărat.

La 20 mai 1958 generalul De Gaulle declara: *„dacă poporul o vrea, cu sînt gata să-mi asum puterile republicii ...pentru a scoate din criză Statul și Națiunea"*.

Dar referendumul cîștigat de De Gaulle nu poate rezolva criza în care se zbate Franța. *„Acest popor* (poporul francez n.n.) *prea mulțumit să arunce în timp de criză răspunderile sale asupra omului care le revendică* — scrie „Le monde" — *rămîne profund legat de legile nescrise ale libertății și demnității umane. Dacă războiul din Algeria va continua, dacă această libertate și această demnitate vor fi mai mult sau mai puțin compromise, dacă greutățile economice și financiare ar deveni și mai mari, atunci încă odată lucrurile se vor schimba brusc"*.

Ori forțele sociale care l-au adus la putere pe De Gaulle nu pot din pricina intereselor lor de clasă să determine o politică conformă cu nevoile națiunii. Nu poate fi ridicat nivelul de trai al muncitorilor continuîndu-se războiul colonialist și favorizîndu-se profiturile capitalului.

La vremea lor, Hitler și Mussolini au cîștigat plebiscite cu mult mai spectaculoase, ceea ce nu i-a împiedicat de la prăbușire. Și Carol al II-lea a făcut o constituție plebiscitară în care înscrisese și faptul că în Rominia *„lupta de clasă este interzisă"*. Cît a ținut această constituție se știe... Se poate falsifica o alegere, însă nu se poate măslui voința unui popor.

„Masele populare — se spune în Declarația Partidului Comunist Francez — *instruite de propria lor experiență și lămurite de P.C.F., așa cum a fost cazul și acum exact 20 de ani, cu prilejul capitulării de la München, vor descoperi în curînd adevăratul caracter al acestei politici și vor ști să găsească mijloacele pentru a-și realiza aspirațiile pe căi democratice"*.

Chezășie pentru aceasta sînt cei peste 4.600.000 de francezi, care în ciuda demagogiei, confuziei, șantajului și terorii, au spus NU!

Gh. IOSUB

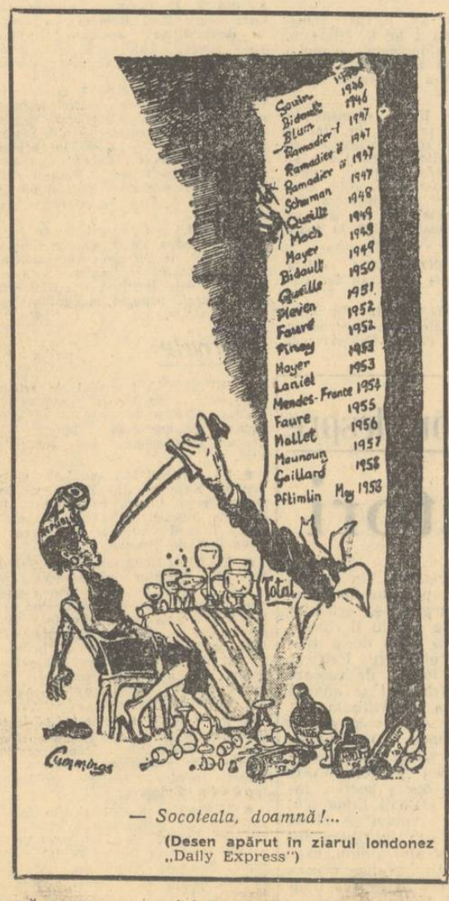

— Socoteala, doamnă!...

(Desen apărut în ziarul londonez „Daily Express")

MÜNCHEN - simbol al trădării

(Urmare din pag. 1-a)

La Est, din uriașa întindere cu bogății de basm a U.R.S.S., dacă l-aș împinge și convinge să intre pînă unde i-o pofti inima, pînă în Urali, recolta ar fi strașnică: după o singură lovitură, două formidabile succese. Ar scăpa toată suflarea reacționară și habotnică de turbarea führerului, și l-ar înrola — nobil cruciat, încîrligat — în lupta pentru salvarea „civilizației occidentale" de primejdia comunistă.

Bucuros s-ar angaja și Anglia și Franța să-i stea alături, cu trup și suflet; iar Unchiul Sam, în S.U.A., n-ar ezita să-i deschidă cît de larg baierile pungii lui fără de fund.

Cunoaște premierul și unele planuri hitleriste, gata întocmite. Planul „verde" de cotropire a Cehoslovaciei, planul „roșu" de asasinare de către agenți naziști camuflați, a ambasadorului german la Praga, spre a se crea un pretext de invazie.

Excelentă ocazie!

Führerul va vedea că are pe cine conta.

Anglia și Franța sînt legate de Cehoslovacia prin tratate?... Ei și? Vor fi călcate!

★

La 29 septembrie 1938 sir Neville Chamberlain se deranjează iar și descinde din avion, la München. Edouard Daladier, primul-ministru francez și complice, a descălecat și el, la fel. „Ducele" e de față, simplă paiață. În culise operează, și face ce vrea, ambasadorul S.U.A.

Sacrificarea Cehoslovaciei pe altarul amorului clandestin democrato-nazist devine, la 30 septembrie, fapt împlinit, desăvîrșește odioasa tranzacție

MAGAZIN
Nr. 52 — 4 X 1958
Pagina 3-a

prin care Cehoslovacia e cedată ca preț al participării führerului la Cruciada antisovietică. Felonia este într-atîta de abjectă, încît cuvintele „München" și „münchenist" devin termeni comuni și intră în vocabularul politic și internațional, ca simbol al trădării.

E a doua pată nemeritată, suportată de același München. La ivirea „ciumei cafenii" pățise și rușinea revărsării în tot orașul a drojdiei cafenelelor și circiumelor, din care führerul avea să-și extragă mai tîrziu gauleiterii tîlhari și criminali de război.

Hitler—vai! — nu se ține de cuvînt

În avionul care-l duce înapoi spre Londra premierul britanic rumegă pe îndelete marea satisfacție de a-l fi convertit și cucerit pe Hitler, și-l și vede mărșăluind în fruntea coloanelor de asalt.

Dar eminentul bărbat de stat n-are de ce fi încîntat și beat de fericire. Declanșase, în neștire, nu Cruciada visată, ci cel de al doilea război mondial. Ceea ce nu-l împiedică, la aterizare, să apară cu cea mai senină înfățișare și celebra exclamație, „Vă aduc pacea pentru o generație".

Generația Premierului britanic e tare șubredă. Nu trece anul că führerul a și început să urle iar. Răcnește furios „Vreau Danzig-ul"! De fapt, vrea întreaga Polonie. Face pregătiri de invazie. El are, e drept, logica de partea lui. Dacă a fost îndeajuns să bată din picior pentru ca amicii de la Londra, Paris și Washington să-i ofere Cehoslovacia pe tavă, de ce n-ar urla că vrea și Polonia?

Opinia publică, exasperată, cere să se pună capăt poftelor deșuchiate ale căpcăunului. Și tocmai în Anglia, e cerută mai virtos ca oriunde o alianță cu Uniunea Sovietică împotriva Germaniei naziste. Chamberlain și lorzii își astupă urechile, dar surzenia lor subită e lămurită de „Times": „O alianță strînsă și solidă cu Rusia ar stîrni gherî **alte negocieri**". Și e foarte adevărat că tainice negocieri sînt duse de Halifax — ministrul lui Chamberlain la Externe — cu gîndul de a-l readuce pe Hitler pe calea cea bună — pe calea agresiunii împotriva Uniunii Sovietice.

Drumul führerului este însă, deocamdată, altul. El ocupă mai întîi Danemarca, Norvegia, Belgia, Olanda, Luxemburg, Franța, Iugoslavia, Grecia și mai apoi atacă U.R.S.S.

A doua etapă a Cruciadei antisovietice s-a încheiat, precum se știe, la Stalingrad.

De la A. Hitler la H. Truman

O comparație între autorul faimosului **Mein Kampf** și autorul și mai faimoasei „doctrine Truman" pare, la prima vedere, cam trasă de păr. A afirmat totuși un cunoscut istoric francez că H. Truman e pseudonimul lui A. Hitler. Au vorbit doar amîndoi despre „o misiune încredințată de divina providență". Aceeași: dominația mondială și nimicirea Uniunii Sovietice.

Intru împlinirea cum se cuvine a misiunii divine, Truman, al doilea „misionar" — în ordine cronologică — exponentul marei finanțe americane și al marelui negoț, fost el însuși negustor (de cravate și bretele), a folosit, firește, dolarul. Asupra guvernelor atlantice se revarsă ploaia de dolari a „planului Marshall". Curg dolarii în miliarde, curg garnizoane americane, arme americane, baze americane, „surplusuri" americane, — rămășițe rugînite și alimente putrezite — toată suflarea reacționară se închină Papei de la Roma, sfîntului dolar. Atlanticul a devenit o băltoacă americană, în care lumea capitalistă își spală rufele murdare.

La capătul glorioasei lui domnii, H. Truman va putea pretinde că, în ceea ce privește dominația mondială, și-a făcut datoria.

La Washington, diplomați ratați și politicieni pătați trag în delir, cu tibișir, noi frontiere geografice. Azi, granițele S.U.A. sînt pe vreundeva, prin Oceanul Indian, la Pakistan. Mîine vor fi în Pacific, pe coastele japoneze, poimîine la Taivan.

În 1949, un lacheu cultural, ametit de whisky și entuziasm, se crede îndreptățit să scrie în „Time": Cu 2000 de ani în urmă, cînd civilizația occidentală se afla sub stăpînirea legilor și legiunilor Imperiului Roman, cele mai mîndre cuvinte pe care un om le putea pronunța erau: „Sînt un cetățean roman". Astăzi, în miezul veacului XX, cele mai puternice cuvinte istorice sînt: *„I am an american"* (sînt american).

Dar viața președinților de la Casa Albă e scurtă. De la o alegere la alta. Și H. Truman pleacă, fără să fi făcut cît de cît pe partea a doua a „misiunii divine".

Cruciada antisovietică îi va reveni succesorului — cuplul D. D. Eisenhower — G. F. Dulles

Grea moștenire! Cu atît mai rea cu cît cîntăreții dominației mondiale au cam răgușit. Frontierele trase, cu tibișirul, ale imperiului american, continuă să se întindă Dar hotarele reale se strîmtează mereu. China, Coreea, Vietnamul, Egiptul, Libanul, atîtea grele pietre de hotar, mutate.

Unchiul Sam turbează. Dar se și minunează. Nu mai găsește amatori de dolari acolo unde caută clienți. Zadarnic își cască larg gura chimirului, țările slab dezvoltate preferă independență și libertate.

Evident, „civilizația occidentală", administrată de comandirii N.A.T.O., se mai află — vai de ea! — sub povara legilor și legiunilor S.U.A. Încolo, de legile Curții Supreme de la Washington nu mai vrea să asculte nici măcar guvernatorul Faubus de la Little Rock; iar în lumea „liberă", popoarele toate, începînd cu Occidentul european, în Liban și pînă în Taivan, îi strigă *Go Home!* legionarului american.

Mitul atotputerniciei Majestății Sale Dolarul s-a cam spulberat... Iluzia monopolului atomic de mult a dispărut.

Ce-i de făcut?

În pragul toamnei 1938, la München, Anglia lui Chamberlain, Franța lui Daladier, i-au dăruit führerului, pe loc, Cehoslovacia.

În pragul toamnei 1958, Mc Millan al Angliei imperialiste, Adenauer al Vest-Germaniei neonaziste, Fanfani al Italiei neofasciste, De Gaulle al Franței militariste, Franco al Spaniei franchiste, ba și Cian Kai-și cel hai-hui, al nimănui, îi făgăduiesc führerului Eisenhower—Dulles tot ce vrei. Marea cu sarea, luna și stelele. Tare ar vrea să-i și dăruiască, pe loc, ca la Munchen, o Cehoslovacie oarecare, vreo două republici democrate populare.

Greu!

Dacă e așa, ce ne facem cu „Cruciada"?

Dulles a compus, nu-i vorbă — și publicat în *„Life"* — un program de „politică îndrăzneață". Dar îndrăzneala lui nu trece de buza prăpastiei. Manevrează fără astîmpăr. Trupele etapei a III-a a Cruciadei, cu ștaburi atomico-americane, manevrează și ele. În aceleași zile ale lui septembrie 1958, au avut loc în vestul Germaniei și în sudul Taivanului niște manevre cumplite. În Germania nu s-au mai văzut, asemenea, din 1938, cele ale Wehrmachtului hitlerist. Iar ca cele americano-ciancaișiste din sudul Taivanului nu s-au văzut de cînd există armată americană.

În timpul ocupației regiunilor de la frontiera Cehoslovaciei, populația cehoslovacă și-a părăsit locuințele. Odată cu ea a părăsit regiunile de frontieră și trupele armatei cehoslovace, neînvinse și bine pregătite.

În acest timp politicosul, suavul și veșnic surîzătorul Mister Prezident Eisenhower, prins subit de un acces de furie, comite imprudența imprudențelor de a înapoia, ca inacceptabil, un mesaj al lui Hrușciov.

Dulles, ametit de glorioasa amiciție și alianță cu maimuțoiul de la Taipe, prinde curaj și amenință cu „riposte locale", care, „de va fi cazul, ar putea duce la un conflict generalizat".

Enervarea nu-i șade bine unui fin diplomat de talia Secretarului de stat. Mai puțin încă unui prezident levent ca D. D. Eisenhower.

Ea este însă explicabilă.

Guvernul de la Washington se află în fața unei crunte dileme, aceea atît de pitoresc și just întruchipată în populara formulă „ori cu capul de piatră, ori cu piatra de cap".

Sistemul capitalist va pieri oricum. Dacă fuehrerii lui vor alege alternativa convietuirii pașnice, îi vor asigura o oarecare prelungire a vieții și o stingere înceată. Dacă vor avea, însă, proasta inspirație să aleagă războiul, sfîrșitul va fi o bruscă și sîngeroasă prăbușire.

M. EDEL

De pretutindeni

DIN ANUL 1945 și pînă în 1957, la Moscova s-au construit 300.000 de locuințe. Conform planurilor, pînă în 1965 moscoviții vor mai primi 700.000 de locuințe.

●

CA SA NU SE PLICTISEASCA în timp ce efectua rondurile de noapte — agentul de poliție M. Aston din Bristol și-a găsit o îndeletnicire „distractivă". El prăda magazinele care-i erau încredințate spre pază depozitîndu-și prada într-un cimitir, iar după terminarea serviciului venea să-și ridice lucrurile furate.

Sistemul denotă desigur o înaltă etică profesională!..

●

PAPAGALI care rostesc cuvinte în mai multe limbi constituie o raritate zoologică. Recent, un negustor de păsări din Buenos Aires a pus în vînzare cîteva duzini de asemenea zburătoare poliglote. Cei mai mulți papagali erau cumpărați de străini care păraseau apoi țara. Un singur client s-a întors și a provocat un scandal răsunător, deoarece papagalul cumpărat nu vorbea nici măcar într-o singură limbă. Mercantilul vînzător de păsări a fost demascat la proces drept un abil ventrilog...

●

INTR-O fermă din împrejurimile Pekinului se află, sub îngrijirea a doi veterani ai războiului de eliberare, calul pe care l-a călărit președintele Mao Tze-dun în timpul Marșului cel lung și mai tîrziu, în timpul războiului anti-japonez și al

războiului de eliberare. Calul, azi la apreciabila vîrstă de 25 de ani, e de statură mijlocie și cîndva a fost foarte iute. Părul său, odinioară pestriț, e acum complet alb. În ciuda acestor semne vădite de bătrînețe, starea lui e foarte bună.

●

IN CENTRUL orașului Reggio di Calabria (Italia) s-a petrecut un caz demn de atenție. Un motociclist cam „nervos" a tras cîteva focuri de revolver asupra unui automobilist, pentru că n-a dat atenție claxonului său. O soluție tipică moravurilor de peste ocean!

●

LA WICKFORD, în Anglia, din cauza unei furtuni, apele unui lac au inundat biserica. Doi tineri care urmau să se căsătorească în această biserică n-au vrut să renunțe la ceremonie. Îmbrăcați în costume de baie, ei s-au prezentat astfel în fața preotului. Ziarele n-au menționat însă cum erau îmbrăcați ceilalți participanți..

●

NUMĂRUL celor ce studiază în diferite școli în R.P. Bulgaria a depășit cifra de 1.250.000 de persoane, ceea ce înseamnă că la fiecare șase oameni din Bulgaria, unul studiază.

●

INTR-UN circ din Ungaria, o trapezistă și-a pierdut echilibrul în timpul numărului pe care-l executa în prezența a mii de spectatori și a căzut în arenă. Transportată la spital, s-a constatat că starea ei nu este gravă; în schimb un număr de 12 spectatori au trebuit să primească îngrijiri de urgență din cauza șocurilor nervoase.

●

INTR-UN colhoz din Altai s-a născut un miel cu opt picioare. El a fost trimis unui institut de cercetări.

●

IN VIAȚA locuitorului M. Davis din Tulsa (S.U.A.) s-a produs recent un eveniment de importanță capitală. Soția lui a devenit o „mare" campioană. Ea a vorbit fără încetare, 94 ore și 12 minute, bătînd prin acest timp „realizat" vechiul record al lumii.

●

NU DE MULT s-a disputat un campionat mondial de vînătoare... submarină. Titlul a fost cîștigat de francezul Jules Corman, care a prins 45 de pești în greutate totală de 57,750 kg.

●

UN VECHI institutor negru, M. Clermon King, a încercat să se înscrie la Universitatea din Mississipi. Drept pedeapsă pentru „îndrăzneala" sa, el a fost trimis însă într-o casă de nebuni.

●

IN ANUL 1832, Alessandro Maggi, din Ancona, a fost condamnat la 31 lire amendă pentru că a contravenit la legile circulației din acel timp. Recent cei 5 nepoți ai lui A. Maggi, care a murit în anul 1928 au primit vizita unui ofițer. Motivul vizitei? După 76 ani, venise să încaseze cele 31 lire.

●

O OPERAȚIE pe care chirurgul leningrădean P. Kuprianov a făcut-o unui copil a fost urmărită de

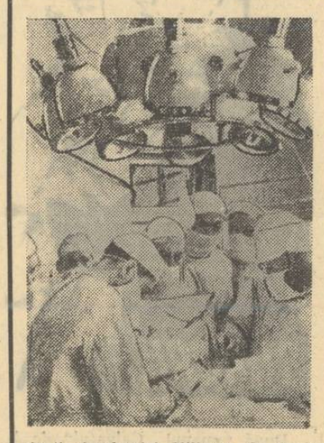

elevii Academiei Militare de Medicină fără ca aceștia să-și părăsească sălile de studiu. Explicația? Operația a fost televizată.

CARNETUL SPECTATORULUI

Reluări sau adevărate premiere?

Am avut bucuria de nespus să asist la spectacolele cu care Teatrul Național „I. L. Caragiale" și-a deschis stagiunea, în preajma plecării în turneul din Uniunea Sovietică.

Celor care n-au participat la cele cinci spectacole, aprecierea le poate provoca nedumerire: în definitiv — pot spune ei pe drept cuvînt — cu excepția „Anilor negri", era vorba de spectacole care — avînd calități incontestabile — erau totuși vechi și — în consecință — nu puteau să dea alte satisfacții decît cele de acum un an sau doi sau cinci!

Aparent just, raționamentul conține o profundă eroare: toate cele cinci spectacole au fost adevărate premiere. Excepționala echipă a Teatrului Național s-a întrecut pe sine. Fiecare scenă, fiecare gest, fiecare replică, au fost lucrate de regizorul Sică Alexandrescu cu meticulozitatea unui mare bijutier îndrăgostit de arta sa.

Exemple se pot da nenumărate. Iată, de pildă, cum se leagă între ele două scene independente. În scena VI din actul II, Zoe îi dă lui Tipătescu să citească ziarul cu amenințarea lui Catavencu; în scena VII, Pristanda îi spune lui Catavencu: „... eu gazeta d-voastră o citesc ca evanghelia totdeauna..." Nici o indicație suplimentară din partea autorului. Cum e jucată această scenă?

Enervat, Tipătescu mototolește ziarul și-l aruncă pe jos. Nimeni nu e preocupat de acest lucru. Numai Pristanda, în scena următoare, descoperă gazeta în momentul cînd îi spune lui Catavencu fraza cu pricina. Vorbește și — în același timp — înciudat și îngrozit caută să îndepărteze cu piciorul, „corpul delict", gazeta mototolită.

Cît s-ar putea comenta aparițiile (adevărate creații) în roluri mute ale lui Ion Fintești (în „Revizorul"), Ion Manu (în „O scrisoare pierdută"), scurtele apariții ale Eugeniei Popovici și ale lui Radu Beligan (în „Anii negri"), ca să nu mai vorbim de figurația susținută în piesele mai sus pomenite de Aura Buzescu, Tanți Cocea, Elvira Godeanu, Marieta Deculescu și... Sică Alexandrescu.

Dincolo de valoarea la care e ridicată interpretarea pieselor prin prezența în figurație a artiștilor poporului și a artiștilor emeriți, se desprinde de aici un exemplu pentru tînăra generație de actori: mai mult decît roluri mari, există actori mari care (iertați pleonasmul) dau măreție unui rol.

În încheierea acestui carnet al spectatorului, ne îngăduim o sugestie: scenele de masă cu figurația despre care am vorbit, trebuie filmate pentru a deveni material de studii în institutele de teatre.

Nu ne îndoim că peste ani și ani, viitorii mari actori vor mărturisi cu mîndrie cît de mult le-au spus rolurile mute din: „O scrisoare pierdută" și „Revizorul".

N. CORNEA

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

FLAVIA STOICESCU — Sibiu: Adresați corespondența dvs. pentru Irina Scobțeva la studioul „Mosfilm" din Moscova. Regretăm, dar celelalte adrese solicitate nu le cunoaștem.

NEACȘU MIHAI, comuna Cioara Doicești — reg. Galați: Leonid Haritonov a mai jucat și în filmele **„Soldatul Ivan Brovkin"** și **„Școala curajului"**. Îi puteți scrie pe adresa studiourilor „Maxim Gorki" din Moscova. Margaretei Pogonat scrieți-i la studioul de filme artistice „București", Piața Scînteii nr. 1

POPESCU DOINA — Roman: Jana Bolotova (Galea) din filmul **„Casa în care locuiesc"** nu este actriță de profesie. Ea a fost aleasă de regizorii filmului, Lev Kulidjanov și Iakov Seghel, la un concurs original care a avut loc la Moscova și unde s-au prezentat cîteva mii de concurente pentru acest rol. Vîrsta? În orice caz ...școlară! La celelalte întrebare nu vă putem răspunde, întrucît nu cunoaștem amănunte din cariera actorului respectiv.

SOMMER F. — Rădăuți: Lui Țako Dacev (Anghel) din filmul **„Dreptul la dragoste"** îi puteți scrie pe adresa studioului de filme artistice din Sofia.

CORINA STOICOVICI — București: În cadrul **„Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice"** va începe să ruleze pe ecrane filmul **„Pe Donul liniștit"**. Rolul spioanei din filmul **„Spioana din Hongkong"** este interpretat de Pai Mei, iar Fen Cuan-fa (eroicul ofițer de securitate) de Uan Sincan. Le puteți scrie la studiourile de filme artistice din Pekin. Titlurile filmelor a căror reluare pe ecran o așteptați le-am trimis Direcției Difuzării Filmelor.

RODICA POPESCU — Roman: Nu cunoaștem adresa solicitată. Cu alt prilej, sperăm să vă putem fi de folos.

CIOBANU DOMNIȚA — Pucioasa: Ați bătut un adevărat record: într-o singură scrisoare ne solicitați adresele a nu mai puțin de... 54 actori și regizori. Pentru a nu frosi nici spațiu și nici timp, vă propunem să vă hotărîți: care dintre ei sînt cineaștii dvs. preferați? Așteptăm hotărîrea dvs. pentru a vă răspunde.

THEODORA CHIRIAC — Sibiu: Dorințele dvs. le-am transmis Direcției Difuzării Filmelor care, în limita posibilităților, vi le va satisface. Lui Oleg Strijenov scrieți-i pe adresa studioului „Mosfilm" — Moscova. De asemenea și lui A. Mihailov. Celelalte adrese nu le cunoaștem.

E·C·O·U·R·I

Cinematografice

● ARTUR BRAUNER, unul dintre cei mai de seamă producători de filme din R. F. Germană, a anunțat intenția de a turna în luna martie a anului viitor un film despre bravul soldat Svejk, cu Heinz Rühmann în rolul principal. Filmul urmează a fi realizat în coproducție cu cineaștii din R. Cehoslovacă.

● CINEMATOGRAFIA finlandeză, a cărei existență însumează nu mai puțin de jumătate de secol, trece în prezent printr-o criză serioasă. Dacă în ultimii cinci ani producția filmelor de lung metraj a crescut de la 17 la 29 pe an, pînă la sfîrșitul acestui an nu se vor monta mai mult de 10 filme, dintre care o parte au fost realizate anul trecut. În prezent sînt în curs de turnare 3—4 filme. De asemenea, numărul cinematografelor este foarte redus: 612 săli pentru 4.000.000 de locuitori, dintre care 50 de săli se află la Helsinki.

● „UMBRELA SF. PETRU", binecunoscuta nuvelă a lui K. Mikszath, care încă de la începutul secolului a fost tradusă în 15 limbi, va fi ecranizată într-o coproducție ungaro-cehoslovacă.

● PRIMELE filme egiptene au fost realizate în 1917. În prezent producția medie anuală atinge 80 de filme. În Republica Arabă Unită se fac eforturi pentru sporirea numărului de cinematografe, prin construirea unor noi săli, deoarece sînt încă foarte puține 400 de săli pe teritoriul egiptean și 790 în toate țările Orientului Apropiat.

● IN R. CEHOSLOVACĂ există 106 cinematografe cu ecran lat (cinemascop).

● STUDIOURILE „Defa" din R.D. Germană pregătesc, în coproducție cu studiourile din R. Cehoslovacă, o adaptare după „Exilul" de Lion Feuchtwanger.

● ABEL GANCE, renumitul regizor de film francez, precursor al cinemaului, își propune să termine ciclul vieții lui Napoleon, a cărei primă ecranizare a constituit în anul 1926 o adevărată revoluție în tehnica filmului. Este vorba de existența marelui corsican, începînd cu bătălia de la Austerlitz și pînă la moartea sa pe insula Sf. Elena.

● FILMUL documentar vestgerman **„Acțiunea sabia teutonă"** care va rula pe ecranele noastre zilele acestea, demască pe actualul comandant al forțelor armate terestre ale N.A.T.O., generalul Hans Speidel. Alcătuit pe baza unor documente cinematografice inedite, filmul aduce, printre altele, probe senzaționale asupra rolului pe care l-a avut Speidel în moartea lui Rommel precum și în dublul asasinat politic al ministrului Barthou și a regelui iugoslav Alexandru în anul 1934.

● DUPĂ o știre anunțată de presa din R. D. Germană, marele cîntăreț negru Paul Robeson va apare în două filme sovietice; primul va povesti biografia sa, iar cel de al doilea va relata despre recenta sa călătorie în U.R.S.S.

● PÎNĂ LA sfîrșitul anului, în studiourile sovietice se vor termina numeroase filme, dintre care amintim: **„Primul"**, consacrat lui Lenin, **„Poemul Mării"**, **„Zilele lui octombrie"**, **„Război și Pace"** după Lev Tolstoi, în două serii, **„Pămînt desțelenit"**, ultimele două serii după romanul lui A. Tolstoi „Calvarul" și alteie.

● PRIMUL film artistic de lung metraj produs de tînăra cinematografie a R. P. Mongole se intitulează „Deșteptarea" (regizor S. Genden). El este închinat relațiilor frățești dintre poporul mongol și poporul sovietic.

Teatrale

● PE SCENA teatrului de artă al tineretului din Pekin se prezintă drama „Uraganul roșu" — o evocare a evenimentelor legate de greva feroviarilor din februarie 1923.

● LA ÎNCEPUTUL anului viitor Teatrul Național din Praga va întreprinde un turneu în Spania. În capitala Spaniei și în alte orașe ale țării, Teatrul Național va prezenta „Rusalka" de Dvorak.

● ÎN CLĂDIREA clubului „Sverdlov" din Kremlin se apropie de sfîrșit lucrările de amenajare a unui nou teatru. „Teatrul popoarelor din U.R.S.S.". Sala de spectacole a noului teatru va avea o capacitate de 1200 de locuri. Fotoliile de la parter și de la balcon vor fi radioficate. În acest fel spectatorii vor putea asculta orice program național în limba maternă.

● PE LÎNGĂ Institutul de artă teatrală „Kristo Sarafov" s-a deschis un studio turc. Scopul acestui studio este pregătirea cadrelor de actori pentru teatrele de limba turcă din Bulgaria.

● TEATRUL de păpuși din Cehoslovacia, cu renumitele sale „personaje" Speibel și Ilurvinek întreprinde un mare turneu în țările Europei. Teatrul va vizita Austria, Belgia, Bulgaria, Olanda, Suedia, Danemarca.

Muzicale

● JAN KIEPURA, tenorul polonez care și-a cîștigat celebritatea în perioada dintre cele două războaie mondiale, a vizitat patria sa, Republica Populară Polonă, pe care a părăsit-o atunci cînd țara a fost invadată de fasciștii germani.

● TEATRUL de operă și balet din Kiev a pus de curînd în scenă opera „Lohengrin" de Wagner. Traducerea libretului în limba ucraineană îi aparține poetului Pavlo Tîcina.

● SUB DEVIZA „Pace și prietenie" se va desfășura, la începutul anului 1959, la Moscova, — organizat în urma hotărîrii luate de Organizația Internațională de Radiodifuziune (O.I.R.), — un concurs internațional de emisiuni radio-muzicale.

Revedere cu Veronica

(Urmare din pagina 1-a)

Boris pe front și monologul Veronicăi la mormîntul lui Boris.

Prima Veronică, ELENA POP, a fermecat prin ingenuitatea, elanul și vivacitatea cu care a jucat scena din actul întîi. Mișcarea scenică impetuoasă și datele fizice foarte apropiate de cele ale personajului, o predestinau parcă rolului. La polul opus al evoluției dramatice a

TATIANA POPA

eroinei, monologul final pretindea o mai desăvîrșită stăpînire a mijloacelor actoricești, fără de care destăinuirea Veronicăi la mormîntul lui Boris riscă să pară indecentă. Dincolo de lipsa de experiență, s-a simțit însă o autentică trăire a rolului, cu care tînăra Elena Pop a dovedit afinități evidente.

TATIANA IEKEL nu mai este o debutantă. Experiența și forța ei dramatică au făcut-o să străbată cu ușurință întreaga traiectorie a rolului. Sensibilitate, gingășie, romantism, iată o serie de trăsături prin care Tatiana Iekel s-a apropiat foarte mult de Veronica, așa cum ni s-a înfățișat în interpretarea celeilalte Tatiane,..: Samoilova. Poate chiar puțin prea mult. O pregătire mai intensă a rolului ar fi făcut-o fără îndoială să găsească mai multe trăsături proprii, originale.

Un fior dramatic neobișnuit a transmis jocul TATIANEI POPA. Ea a atins culmi de emoție în monologul final, pe care l-a interpretat cu o dăruire deplină și cu o admirabilă discreție. Poezia, pasiunea reținută și intimitatea pe care a știut să le dea acestui moment extrem de delicat revelează în persoana Tatianei Popa o tragediană veritabilă. O actriță de urmărit cît mai curînd în roluri pe măsura ei.

Apariția IRINEI DAL a produs surpriză. Ea a căutat în mod deliberat o altă cale decît aceea a interpretării dată Veronicăi de Tatiana Samoilova. Și a creat o Veronică proaspătă, plină de feminitate în prima scenă și cu multă vibrație interioară în ultimul act. Cantonată prea adesea în roluri episodice — pe care le cizelează însă cu migală și originalitate — Irina Dal a arătat, prin înțelegerea profundă a rolului și prin nuanțele noi cu care l-a îmbogățit, că poate mai mult.

Cu Mark, alegerea a fost tot atît de dificilă. NICU IACOB a studiat cu o evidentă pasiune rolul, găsind amănunte interesante pentru dezvăluirea caracterului individualist al lui Mark. În aceiași scenă, MIRON NEȚEA a interpretat cu dezinvoltură și cu farmec facil, rolul cuceritorului. Al treilea candidat, ION MIINEA, a fost seducător într-alt fel, cu un farmec prea evident primejdios, care o crispează de la început pe Veronica.

Dacă veți întreba de rezultat, vol răspunde — oricît ar părea de ciudat — că la concursul organizat de Teatrul „C. Nottara".

...a cîștigat toată lumea...

E drept că rolurile n-au putut fi date decît unui singur actor și unei singure actrițe: ION MIINEA va fi Mark, iar Veronica va fi interpretată de TATIANA IEKEL.

Dar de experiența aceasta a profitat întregul colectiv al teatrului. Săptămînile din preajma concursului au adus un avînt și o frămîntare creatoare, ce au cuprins nu numai pe cei cîțiva participanți la concurs, ci un număr impresionant de colegi de-ai lor, care — fie ca parteneri în scenele de concurs, fie ca sfătuitori și regizori — au ajutat cu un spirit tovărășesc exemplar. Constantin Lipovan, în scenele jucate alături de Elena Pop și de Tatiana Iekel, nu s-a mulțumit să „dea replica", ci a căutat să-și pună în valoare partenerele, interpretînd cu mare căldură rolul lui Boris. Ion Anghel, a asistat-o pe Irina Dal ca partener și sfătuitor. Sacrificînd din timpul lor, ei au contribuit la succesul colegilor. Un ajutor de preț au primit concurenții și din partea lui Marcel Anghelescu, al regizoarei Rodica Gheorghiu și al dansatoarei și actriței Miriam Răducanu.

Se poate așa dar afirma că a cîștigat întregul colectiv de pe urma unei acțiuni care a mobilizat atîta elan, care a pus la încercare atîtea devotamente colegiale, care a relevat sau a readus la suprafață atîtea talente, atîtea valori. Pentru a lupta cu strivitorul handicap reprezentat de monumentala capodoperă a lui Kalatozov, colectivul care pregătește spectacolul cu piesa

IRINA DAL

lui Rogov, avea nevoie de această baie de entuziasm. I-am văzut dăunăzi la prima repetiție: cu toții, în frunte cu regizorul Mihail Raicu și cu asistentul său Tudor Popa, întîmpinau cu încredere marea încercare. Le dorim succes!

Ana ROMAN

Roza vînturilor

„Proză spontană"

Revista americană „Evergreen Review" publică metoda de creație a scriitorului american Jack Kéronac, pe care o redăm mai jos:

„Metoda mea este ceea ce se cheamă „proză spontană". Iată: Nu despart frazele cu nici un fel de puncte, însă brusc, între două fraze, las locuri libere, marcînd respirația retorică, cum e la jazz. Nu e necesar să acord nici o pauză pentru a mă gîndi la proprietatea termenilor, însă procedez ca și copiii, îngrămădind cuvintele unele peste altele într-un mod scatologic (scatologie = glume privitoare la excremente n.n.) pînă sînt satisfăcut. Dacă este posibil, scriu în stare de inconștiență sau de semitransă".

Curat „proză spontană". Ca și cunoscutul personaj molieresc, care vorbea în proză fără să știe, mister Jack Kéronac este nebun fără să-și dea seama.

La periferia literaturii

Într-un interviu apărut în revista franceză „ARTS", scriitorul spaniol Camillo Jose Cela, cel mai tînăr membru al Academiei Spaniei, întrebat ce părere are despre romanul spaniol actual, a declarat că, cu rare excepții, romanul spaniol este la periferia literaturii mondiale și total lipsit de orientare. Vinovați de această situație nu sînt nici autorii și nici cititorii, a adăugat el.

Mai mult nu a riscat să spună, dar se înțelege și așa că dacă nici autorii și nici cititorii nu sînt vinovați, atunci vinovatul trebuie căutat în regimul fascist existent azi în Spania.

„Pe marginea vulcanului"

În comparație cu perioada 1948-1953, în ultimii ani numărul filmelor anticomuniste lansate de Hollywood s-au diminuat. Asta nu din cauza faptului că patronilor studiourilor nu le-ar place să facă asemenea filme ci datorită rețetelor slabe pe care le aduc. Hotărît lucru, publicul spectator refuză asemenea gen de filme menite să atîțe războiul rece.

Totuși, monopoliștii de peste ocean nu pot renunța complet la asemenea filme, în ciuda faptului că nu le aduc profituri. Așa se face că, recent, studiourile americane au lansat filmul „Pe marginea vulcanului", a cărui acțiune se petrece într-o Albanie de pură imaginație, așa cum o văd propagandiștii anticomuniști de la „Vocea Americii". Subiectul filmului, construit după genul „Misterelor Parisului" sau „Mina călăului", aduce pe ecran un diplomat occidental „torturat" de „tirani" la Moscova și adus — nu se spune de ce — în Albania, de unde sora lui, cu complicitatea unui grup de aventurieri recrutați în Grecia, îl salvează după multe peripeții.

Acest film nu numai că e calomnios, dar e într-atît de stupid încît producătorii lui înșiși, pentru a-l face cît de cît înghițibil de public, au pus-o să joace în rolul sorei pe Martine Caroll, una din cele mai „en vogue" artiste de cinema, care și-a cîștigat „celebritatea" datorită faptului că în aproape toate filmele ei ea se dezbracă pentru a face baie.

În ciuda faptului că a declarat că nu se va mai dezbăca în filme, Martine Caroll, a pozat în baie și în acest ultim film al ei.

Businessmanii filmului american au crezut că alegînd-o pe Martine Caroll și obligînd-o să se dezbrace vor reuși să atragă publicul la acest film calomnios. Însă, așa cum arată presa franceză, ei au suferit un nou eșec cu acest film.

Publicul din toate țările este sătul de „războiul rece" iată cheia insuccesului acestor filme calomnioase la adresa țărilor socialiste și totodată explicația la uriașul succes pe care îl are în toate țările filmele sovietice precum „Casa în care locuiesc" „Zboară cocorii" și altele, filme ce se ridică împotriva războiului.

In Anglia se închid 1000 de cinematografe

1.000 de cinematografe, adică un sfert din cinematografele Angliei, trebuie să-și închidă porțile. Acest fapt l-a anunțat recent John Davis, directorul celei mai mari firme cinematografice britanice „Rank Organisation", deoarece numărul spectatorilor, care era în 1946 de 16 milioane a scăzut anul trecut la nouă milioane și se crede că în acest an el nu va atinge nici șase.

Criza cinematografiei a atins și Anglia Publicul este sătul de filmele-diversiune. El cere altceva.

Cu conducătorii editurilor despre

Cărți și autori

(Urmare din pag. 1-a)

În birourile celor două edituri discuția a pornit de la aceleași întrebare:

— *Care sînt principalele obiective ale activității editoriale pentru perioada următoare?*

AL. I. ȘTEFANESCU: — Am avut în ultimii ani o activitate editorială multilaterală. Colectivul nostru a făcut să-și ia drumul spre librării un mare număr de titluri. Dar aceste cărți nu s-au încadrat totdeauna specificului editurii noastre care nu întîmplător se numește a Tineretului. Vrem ca în timpul ce urmează să punem în mîna cititorilor cărți străbătute de suflul contemporaneității, cărți în care tînăra generație să se regăsească cu problemele și preocupările sale. Unele din aceste cărți se află de pe acum pe șantierul scriitorilor noștri. Altele — din păcate — continuă să rămînă un ideal mai îndepărtat. De pildă, o carte care să aducă în literatură, complexă, veridică și convingătoare figura uteministului, o „Tînără gardă" feminească.

TH. CONSTANTIN: Încă în lunile imediat următoare Editura noastră va fi prezentă în librării cu o serie de volume printre care precumpănesc cele de povestiri și nuvele: Francisc Munteanu: „Cerul începe la etajul III", și „Statuile trăiesc în noi", V. Em. Galan: „De la potop încoace", Petru Vintilă „Linia vieții" Va apare de asemeni cartea lui Al. I. Ștefănescu: „Să nu fugi singur prin ploaie" în colecția „Cutezătorii": „Fiul lui Monte Cristo" de Th. Constantin. În sectorul de poezie vor apare volume de Eugen Jebeleanu („Surîsul Hiroșimei") N. Tăutu („Cînd au plecat cocorii"), Ion Brad („Pînă la stele").

AL. I. ȘTEFANESCU:—La acestea aș mai vrea să adaug, în sectorul literaturii pentru copii, „Papuciada" de Camil Petrescu. O serie de materiale scrise de fruntași ai condeiului romînesc vor sta la baza unor culegeri pe tema „Ce a dat R.P.R. tineretului", „Fabricat în R.P.R.". De asemeni va apare un Ghid turistic al țării și o „Enciclopedie pentru copii".

AL. BĂLĂCI: — În prezent preocupările E.S.P.L.A. se confundă cred cu ale scriitorilor noștri. Dorim să îmbogățim literatura inspirată din actualitate cu cît mai multe scrieri care să se adauge realizărilor de pînă acum ale literaturii noastre realist-socialiste. Un imbold pentru munca prozatorilor, poeților, dramaturgilor și criticilor noștri în lunile ce vin îl constituie apropierea celei de a 15-a aniversări a eliberării Patriei; apariția unor lucrări de valoare în preajma sărbătorii se anunță de pe acum ca o certitudine.

Peste puțin timp vom sărbători, de asemenea, 450 de ani de la apariția primei cărți romînești. În cinstea acestei aniversări va apare opera poetică integrală a lui Mihail Eminescu, într-un singur volum pe hîrtie de „biblie" sub îngrijirea lui Perpessicius. Acestui volum, executat în condiții grafice deosebite, îi va urma în scurt timp „Poeziile" lui Tudor Arghezi.

— *O informare completă asupra producției editoriale în lunile ce vin este desigur mai dificilă. V-am ruga să spicuiți cîteva titluri din literatura originală.*

AL. BĂLĂCI:—Tudor Arghezi va figura anul viitor în planul de apariții al Editurii cu un volum de proză închinat celei de a 500-a aniversări a Bucureștiului. Pana prolifică a lui Zaharia Stancu, ne promite pe lîngă continuarea „Rădăcinilor" un volum despre transformarea socialistă a agriculturii. „Tinerețe fără bătrînețe". Mihai Beniuc este pe cale de a isprăvi un roman închinat luptei partidului în ilegalitate „Pe muche de cuțit". Volumul IV al Operelor lui Geo Bogza va cuprinde publicistica dintre 1935-1957. Petru Dumitriu se apropie și el de sfîrșitul primului volum al „Biografiilor contemporane". Unele personaje, puține la număr, amintesc „Cronica de familie". „Biografiile" urmăresc însă în principal figuri de comuniști.

În sectorul de poezie vor figura mulți poeți de la Mihai Beniuc la regretatul Labiș, deși nu cred să ajungem la... 200 titluri cîte a înregistrat în total producția editorială a anului 1957.

În sectorul de critică se anunță de asemeni o recoltă bogată. Citez din memorie: Silvian Iosifescu: În jurul romanului; M. Gafița: Considerații asupra realismului socialist; D. Micu: Romanul romînesc după 23 August; volume de Savin Bratu, Paul Georgescu, Mihu Dragomir, A. Băleanu, Eug. Luca ș.a.

Perspectivele pe care editurile noastre le oferă iubitorilor de literatură sînt într-adevăr îmbucurătoare. Nu ne mai rămîne decît să dorim realizarea lor integrală...

Boris BUZILĂ

„OMUL CU ARMA" pe scena Teatrului Municipal

De vorbă cu regizorul Ion Olteanu despre noul spectacol

Un anunț scurt și lapidar a apărut de curînd pe afișul secretariatului Teatrului Municipal: *„Astăzi se repetă „OMUL CU ARMA" de N. Pogodin"*... Deci o nouă piesă se înscrie în repertoriul teatrelor noastre, acum în pragul marei sărbători a „Lunii prieteniei romîno-sovietice", „Omul cu arma", capodopera lui Pogodin, suscită un mare interes deoarece această piesă se reprezintă pentru prima oară în țara noastră. Este firească deci emoția spectatorilor care așteaptă cu nerăbdare seara premierei cînd după faldurile cortinei va învia un fragment din nepieritoarea istorie a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Pentru a satisface curiozitatea cititorilor revistei noastre, am stat de vorbă cu regizorul Ion Olteanu, care va pune în scenă noul spectacol. Iar discuția a început firește de la... stadiul pregătirilor noii premiere a Teatrului Municipal.

— Piesa „Sub deviza „Pace și prietenie" se va desfășura, la începutul anului 1959, la Moscova, — organizat în urma hotărîrii luate de Organizația Internațională de Radiodifuziune (O.I.R.), — un concurs internațional de emisiuni radio-muzicale. Arma" — pune în fața colectivului nostru o sarcină de mare răspundere.

— *După cîte știu această piesă va fi reprezentată pentru prima oară în țara noastră?*

— Într-adevăr...

— *V-aș ruga să ne vorbiți despre felul cum ați început pregătirile.*

— Conflictul piesei lui Pogodin, ne-a spus în continuare tov. Ion Olteanu, are un sens profund, interior. Textul lui Pogodin cuprinde încă odată atîta text nespus dar grăitor pe care noi ne străduim să-l scoatem în evidență. Este așa zisul subtext. Acest lucru necesită o studiere atentă a fiecărei replici, a momentului istoric dat. În piesa „Omul cu arma" vom căuta eroicul pe un firesc foarte interiorizat. De aceea — în cadrul pregătirilor noastre — am vizionat și vom viziona multe filme din epoca respectivă: „Omul cu arma" (care de fapt nu cuprinde toate scenele din piesă), „Marea cotitură", „Lenin în Octombrie", „Povestiri despre Lenin", precum și filme documentare despre viața lui Lenin. De asemenea am organizat referate și seminarii în legătură cu Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, pentru ca întregul nostru colectiv să aprofundeze sensul ideologic al acestei piese. Și încă un lucru nou. Miza în scenă o vom face direct cu costume, fapt care sperăm că ne va ajuta la crearea atmosferei adecvate. Un lucru pe care vi-l pot spune cu toată certitudinea este acela că întregul colectiv a primit cu entuziasm și dragoste această piesă atît de valoroasă.

— *Cine va interpreta rolul lui Lenin?*

— Liviu Ciulei, care va semna și decorurile și costumele.

— *Iar rolul lui Scedrin „Omul cu arma"?*

— Ștefan Ciubotărașu. Pot să vă spun că cele mai bune forțe ale teatrului nostru vor contribui la prezentarea noului spectacol. De pildă artistul poporului Jules Cazaban va juca în rolul lui Zaharovici, I. Lucian în rolul lui Cibisov, Fory Eterle în rolul „Domnului cu șubă", V. Ronea în rolul industriașului. De asemenea vor mai apare în distribuție Marieta Rareș, Neli Sterian, Gh. Măruță, Benedict Dabija și mulți alții.

— *Și însfîrșit o întrebare deloc indiscretă: cînd va fi premiera?*

— În apropierea zilei de 7 Noiembrie, aniversarea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie căreia îi închinăm acest spectacol.

I-am urat succes regizorului Ion Olteanu, exprimîndu-ne în numele dumneavoastră, dragi cititori, nerăbdarea noastră de a putea viziona cît mai curînd această capodoperă a dramaturgiei sovietice.

D. TABACU

Cinematografia irakiană

Cea mai tînără republică arabă este teatrul unei neostenite lupte pentru crearea unei culturi naționale pătrunse de spirit popular.

Istoria producției de filme începe la Bagdad de abea după cel de al doilea război mondial, cînd s-a pornit, pe baze pur comerciale, la realizarea primelor benzi vorbite în dialect irakian.

Renașterea cinematografiei irakiene se datorează unui grup de cineaști amatori. În ciuda dificultăților tehnice ce limitau valoarea primelor filme produse de ei, impulsul a fost dat. Succesul acestei întreprinderi a stimulat curajul altor amatori, din rîndul cărora s-a format în prezent un grup de cineaști cu o pregătire apreciabilă și în a căror activitate se simte constituința puterii ce o reprezintă filmul în procesul de educație a maselor populare.

Un grup de tineri creatori și producători au înființat societatea Summer Company sub a cărei firmă a fost realizat filmul „Cine poartă răspunderea" realizat de Abdul Jabbar Towfeek, după un subiect de Edmon Sabry.

Același autor semnează și scenariul filmului „Lupta" pe care l-a realizat de curînd o altă grupă de cineaști. E vorba de un tablou al vieții oamenilor simpli din Bagdad. Cineaștii au părăsit studioul, pornind cu aparatul în stradă, pătrunzînd în casele oamenilor, în cafenele și grădini, în cartierele cele mai sărăcăcioase ale capitalei irakiene. Rezultatul a fost nu numai tabloul aspectelor exterioare ale vieții poporului ci și acela al problemelor sociale care-l frămîntă, imaginea artistică a sufletului popular.

Dificultățile care mai frînează dezvoltarea tinerei cinematografii irakiene sînt în deosebi lipsa de capital și nivelul scăzut al înzestrării tehnice a studiourilor și al calificării artistice a cadrelor. Entuziasmul insuflat cineaștilor prin alungarea guvernului aservit puterilor coloniale și prin instaurarea republicii, constituie însă o garanție a avîntului viitor al artei cinematografice din Irak.

A. R.

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO—SOVIETICE

Consiliul general A.R.L.U.S. în colaborare cu Direcția Rețelei Cinematografice și Difuzării filmelor organizează de la 8 la 14 octombrie, la cinematograful „Patria", FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI „MOSFILM"

După romanul „Calvarul" de A. N. Tolstoi cu Rufina Nifontova, Nina Veselovskaia, Vadim Medvedev, Nicolai Griținko, V. Șarlahov Scenariul: Boris Cirskov, Regia: Grigori Rosal; Muzica: Dmitri Kabalevski.

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI „MOSFILM"

SERIA I-A

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR SOVIETICE

PE DONUL LINISTIT

cu Elina Bistrițkaia, Piotr Glebov, Zinaida Kirienko, Danilo Ilcenko, Nicolai Smirnov Liudmila Hitiaeva; Scenariul și regia: Serghei Gherasimov, după romanul cu același titlu de Mihail Șolohov; Muzica: Iurii Levitin.

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI „M. GORKI" DIN MOSCOVA

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR SOVIETICE

SERIA I-A

După romanul lui F. M. Dostoevski cu I. Iakovlev, I. Borisova, N. Podgornii; Scenariul și regia: I. Piriev; Muzica: N. Kriukov.

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI „MOSFILM"

cu L. Smirnova, V. Zubkov, M. Pogorjelski; Scenariul: I. Olșanski și N. Rudneva; Regia: K. Voinov.

Pictură descoperită în Sahara pe peretele unei stînci și executată cu 5—10.000 de ani î.e.n.

PICTURI PREISTORICE DESCOPERITE ÎN SAHARA

În Algeria, cam la 1500 de kilometri la sud de Tunis și la nord-est de masivul Ahaggar, una din cele mai mari înălțimi din Sahara, se ridică un podiș numit Tassili. Este podișul situat în apropierea frontierei cu Libia și a cărui înălțime se ridică la 2335 m. Podișul Tassili se împarte în trei. Dintre aceste părți, ținutul Tassili-n-Ajjer este regiunea în care, începînd cu 50 de ani în urmă, s-au descoperit mereu noi picturi pe pereții masivilor stîncoși, sub straturile de nisip. Picturile sînt opera triburilor băștinașe care au trăit aici cu 5000 pînă la 10.000 de ani în urmă, pe cînd în Sahara existau încă regiuni bogate și roditoare.

Ultimele opere de artă scoase la lumină sînt, fără îndoială, și cele mai importante. Ele pot fi socotite de fapt drept cele mai mari descoperiri preistorice, căci tot ceea ce s-a descoperit începînd cu imaginea unui bour în 1909 și pînă în ultimii ani, reprezintă numai un fragment față de recentele descoperiri. O expediție de mari proporții a fost organizată în anul 1956. Expediția — la care au participat și 4 oameni de artă — a durat timp de șase luni. Ea a dat la iveală copii după 400 de picturi, documente nespus de prețioase pentru istoria, viața și arta triburilor care au trăit aici, în Sahara, în anii 8000 pînă la 3000 înaintea erei noastre.

Bogata regiune a Saharei a fost cu mii de ani în urmă locul unde au trăit nenumărate popoare, iar podișul Tassili-n-Ajjer din mijlocul acestei regiuni, constituia un foarte important punct de trecere și de contact. Triburile care locuiau pe acest podiș au lăsat imagini din viața lor pe stîncile care reprezentau pereții solizi ai locuințelor lor. Mai tîrziu, omul preistoric, în urma unei schimbări nefavorabile a climei și mai ales din pricina secetei neîntrerupte, a părăsit pentru totdeauna acest ținut devenit neospitalier. Însă tocmai această climă uscată a păstrat aproape intacte locuințele ingropate sub straturile de nisip depozitate aici de veacuri. Așa încît Tassili-n-Ajjer este astăzi unul din cele mai bogate muzee de artă preistorică din lumea întreagă.

Vechii artiști din Sahara, care au trăit cu aproape 10.000 de ani în urmă, erau negri. Figurile înfățișate de ei sînt trasate în linii simple. Picturile lor reprezintă dansuri, ceremonii religioase, vînători și alte evenimente din viața omului preistoric.

In jurul anului 4000 înaintea erei noastre a avut loc o nouă mișcare a populației. In acea perioadă s-a stabilit la Tassili-n-Ajjer tribul bovidienilor, numit astfel după denumirea latină a vitelor. Bovidienii pictau foarte adesea turme de vite, cu a căror creștere se îndeletniceau. Întocmai ca și la alte popoare preistorice și artiștii acestui trib, înzestrați cu însușiri fizice și spirituale, simțeau nevoia și bucuria de a-și înfățișa tovarășii de trib la vînătoare sau la dans sau să prezinte diferite păsări și animale, de care viața lor era strîns legată. Ei au reușit să redea, cu multă simțire și înțelegere, nenumărate tipuri de animale. Acestea se întîmplau în vremea în care clima arzătoare a Saharei devenea din ce în ce mai neprielnică, atît pentru vegetație cît și pentru oameni și animale.

Copiile executate pînă acum au fost expuse la muzeul Luvru din Paris, în salonul de artă decorativă, din noiembrie 1957 pînă în mai 1958, bucurîndu-se de un deosebit interes din partea publicului.

Miroslav KSICA

Campion șahist la vîrsta... de 5 ani!

Ernest Kim — un copil de 5 ani — este așa cum îi stă bine unui băiat de vîrstă lui. Îi place joaca cu cei de o seamă cu el, îi place să se plimbe cu tricicleta, să i se povestească basme și uneori, cînd se crede neobservat, mai trage pisica de coadă. Dar acest „tînăr cetățean" din orașul sovietic Taşkent se deosebește de mulți alți copii de aceiași vîrstă; el este un pasionat șahist. Pînă acum Ernest a cîștigat mai multe partide la șahiști de categoria II și III. Nu de mult a jucat cu un ziarist american, care făcea parte dintr-o delegație de ziariști americani de la ziarele pentru tineret, în vizită în Uzbekistan. Prima întîlnire „internațională" a micului Ernest la masa de șah a coincis cu o victorie a acestuia. La a 15-a mutare, partenerul său, redactor la ziarul „Mitchigan Telegraphe" s-a văzut în fața matului ireparabil.

Ernest gîndește mult înainte de mutare, se bucură — așa cum numai copiii se pot bucura, cînd cîștigă, și plînge cu lacrimi amare cînd „vai ce nenorocire" (se întîmplă și unor șahiști mai mari) pierde.

G. Șah-zade — antrenor de șah cu o bogată experiență, supraveghează dezvoltarea șahistă a micului jucător.

MIC INDREPTAR MUZICAL

TEATRUL DE OPERĂ ÎN SECOLUL XVIII

Începutul secolului al XVIII-lea a dat naștere în Franța unui nou gen de teatru de operă: *opera comică*, al cărei creator este socotit PERGOLESE. La începuturile ei, opera

CIMAROSA

comică era un spectacol foarte popular, care se monta în deobște în bîlciurile de la Saint Laurent și Saint Germain. Parodiind opera intrată deja în tradiție, textul și muzica operei comice erau întotdeauna ușoare, vioaie, folosind arlechinadele și satira. Voltaire a criticat cu vioiciune-i cunoscută acest nou gen de teatru muzical: *„Opera comică nu este altceva decît bîlci"*, scria el în 1769, e drept după o supărare personală, provocată de un eșec al său ca libretist; *„știu că acest spectacol este astăzi favoritul națiunii; dar mai știu cît*

PAISIELLO

de mult a decăzut națiunea; secolul prezent nu este alcătuit decît din rămășițele marelui secol al lui Ludovic al XIV".

Autorii operelor comice nu se sfiau, adesea, să-și plagieze înaintașii sau să introducă pur și simplu în lucrările lor arii cunoscute ale compozitorilor veacului precedent. Așa a procedat bunăoară *Blaise*, care a introdus în opera sa *Isabella și Gertruda* o arie a lui Gluck, mulțumindu-se doar s-o transcrie din *sol* în *si bemol*.

În aceiași perioadă — tot în Franța — apare și opera realistă, — drama lirică în care personajele nu mai sînt împrumutate din istoria antică, din legende sau din feerii, ci din viața reală.

Ce se întîmpla, în timpul acesta, în Italia, patria operei? Progresele, în această țară, erau foarte încete. Opera italiană continua să fie atașată genului ușor și adesea superficial.

În cea de a doua jumătate a secolului se ivesc însă cîțiva compozitori care aduc o nouă vivacitate operei italiene. La Napoli apare CIMAROSA (1749-1801), muzician cu o viață bizară și cu un sfîrșit misterios, autor a 75 de opere, dintre care cunoscută pînă în zilele noastre a rămas *„Căsătoria secretă"*. Alt compozitor, foarte prolific, este PAISIELLO (1741-1816) care a scris peste o sută de opere, dintre care cea mai cunoscută este *„Bărbierul din Sevilla"*, după care s-a inspirat și marele Rossini, mai tîrziu.

Alt compozitor italian care și-a cîștigat în vremea lui o mare popularitate a fost SALIERI, protejatul lui Gluck. Salieri a cunoscut un deosebit succes la Paris cu opera sa *Tarare*, după un libret al lui Beaumarchais. Despre acest Salieri, o vreme și favoritul Vienei, pe ale

CHERUBINI

cărei scene începuse să se impună Mozart, se afirmă că l-a urmărit cu o ură de moarte pe tînărul muzician, căruia i-a intuit marele geniu. De altfel, despre Salieri există chiar bănuiala că l-a otrăvit pe Mozart, provocîndu-i o moarte prematură.

SALIERI

În aceiași perioadă poate fi încadrat și italianul adoptat de Franța, CHERUBINI, pe care Berlioz îl recomanda tinerilor muzicieni ca pe un adevărat model, spre deosebire de auditorii parizieni care îl agreau mai puțin, aducîndu-i imputația că, ascultîndu-i muzica, *„n-au timpul nici să respire, nici să guste ariile"*. Din lucrările lui Cherubini au rămas în deosebi uverturile. Muzica lui Cherubini este inspirată, plină de forță, impunîndu-se mai mult prin calitățile ei serioase, decît prin artificii.

Spre sfîrșitul secolului XVIII își face apariția pe scenele operelor europene, marele astru al muzicii tuturor timpurilor: WOLFGANG AMADEUS MOZART, a cărui creație a îmbrățișat cu multă pasiune și acest gen muzical. Mozart a dat operei o strălucire nemaiîntîlnită pînă la el. *Dar despre Mozart și despre contribuția lui la evoluția teatrului de operă, ne vom ocupa într-un articol special.*

M. NEACȘU

CRONICĂ RIMATĂ

INTERVIU CU LUNA

Calendarul mă invită astă seară la fereastră
Și, ca în romanțe, luna intră-n odăița noastră.
Cum sîntem vechi cunoștințe (ambii ne culcăm tîrziu),
Mi-am permis că să-i solicit, cu respect, un interviu.

— „Ce se-ntîmplă, dragă lună? E-o serbare-n stratosferă?"

— *„Da, e-un freamăt ca la teatru într-o seară de premieră.*
Ia-ți ochean și privește: sub a norilor cortină,
Toată bolta-i ca o scenă inundată de lumină.
În cerești saloane astăzi e-o aniversare.
Iată, vin și trag la scară... Carul mic și Carul mare!
Stelele sclipesc în rochii de lamé și de mărgele,
Parcă-ar fi niște vedete. Și, la drept vorbind, sînt... stele!
Avînd locul lor cu număr, astrele din galaxie,
Unele s-așează-n față, altele... la galerie:
Iar din loja mea drapată cu al razelor tezaur,
Eu privesc acest spectacol prin monoclul meu de aur!"

— „Ce prilej, iubită lună, vă oferă-această gală?"

— *„Patru-octombrie", scris cu roșu-i sărbătoare siderală.*
Azi, un an — mi-aduc aminte c-o emoție firească —
Ne-a făcut întîiul sputnic prima vizită cerească.
Am crezut că va fi unul dintre musafirii rari,
Dar de-atunci vin sateliții tot mai sus și tot mai mari.
Chiar și azi, gonind prin spațiu, cel de-al treilea mesager
Trage puntea vîltoare de la voi și pîn'la cer.
Așadar, nu-s simple zvonuri. Într-o zi, desigur bună,
Cu sau fără invitații, veți pica aici... în lună!"

— „Da, frumoaso, așa este. Sputnicii întind o scară
Să urcăm pînă la tine cu iubirea milenară.
Cîte cîntece și ode, cîte versuri nu ți-am spus?
Și-apoi, nu știi cum e omul? Vrea s-ajungă tot mai sus
Oamenii-au visat de-apururi lucruri mari și minunate
Și, prin rîvnă, multe vise au ajuns realitate.
Astăzi ei străbat pămîntul; și-n eternul vremii mers
Vor străbate, te asigur, și întregul univers".

— *„Bucuroși sîntem de oaspeți, dar nu-i cazul să-i asamenți*
Am aflat că-n lumea voastră ar fi oameni între oameni
Și-n materie de oameni, cică-aveți două modele:
Unii sînt cu trup și suflet, alții sînt cu... ghilimele!
Ultimii, venind în lună, urmăresc deznodămîntul:
Vor să instaleze tunuri, bombardînd de-aici Pămîntul
Alți zarafi de-nșelăciune mă transformă în arvună
Și la un ghișeu din New York dau pe bani parcele-n lună!
Toate-aceste specimene le doresc cît mai departe.
Nu-și au rostul nici la mine. Locul lor ar fi în... Marte!"

— „Fii pe pace, dragă lună. Noi clădim o altă lume
Că planeta ni-e Pămîntul, potrivirea-i doar la nume.
Ne vei recunoaște lesne, căci avem un steag senin:
Pe antena navei noastre e o creangă de măslin"

— *„Știu, pe voi, iubiți prieteni, vă aștept ca niciodată*
Prima noastră întîlnire, prima și adevărată!
Am emoții de pe-acuma. Voi descinde pe peron
În toaleta mea de seară cu paiete de neon.
Da, fac pregătiri speciale. Sub cupola luminoasă
Vreau să vă simțiți la mine tot la fel ca și acasă.
Vă vom înălța în gară arc de raze triumfal
Vom cînta „Sonata lunii", imnul nostru național!
Voi organiza atuncea, vrînd și eu să mă remarc
Un banchet sub clar de lună și-o chermeșă-n „Luna-parc"!
Voi mi-ați dedicat altfel cîntece pe harpa voastră:
Ultimul e, mi se pare: „Intră lună pe fereastră".
Eu, la rîndu-mi, ca revanșă, vă voi pune în program
O romanță cu refrenul: „Vin, Pămîntule, la geam!"
Tot atunci, în cinstea voastră, cred că „Venus" și „Saturn"
Vor juca un meci de fotbal. Evident, un meci... nocturn!
Să n-aduceți instalații de iluminat modern
Pentru orișice „nocturne", eu sînt reflector etern!
Ei, dar m-am lungit la vorbă. Ar fi timpul să termin
Și socot că nu te superi, dacă am glumit puțin"

— „Dimpotrivă, dragă lună. Și cum glumele sînt bune,
Vom modifica proverbul: „Luna știe și... le spune!"

— *„Da, vă spun, privind la sputnic, că avem același gînd:*
Să veniți la noi, prieteni. Să veniți cît mai curînd.
Vizita e așteptată; ba, pot spune, necesară.
Solii păcii au de lucru și în lumea planetară...
Pe lungimea mea de undă, rog din timp transmiteți data".

— „Nu-i prea depărtată ziua, cînd racheta va fi gata.
Debarcînd atunci la tine, toți ambasadorii ei
Vor veni, cum ți se cade, cu ghirlănzi și porumbei.
Și abea cînd ți-or cunoaște mai de-aproape firul vieții,
Te vor îndrăgi mai aprig și savanții, și poeții...".

— *„Dar în drumul spre izbîndă, nu uita, ca o poruncă:*
Te așteaptă creatoare, mîine, altă zi de muncă.
Îți spun, deci, ca încheiere"...

— „Ce anume, dragă lună?"

— *„Numai două vorbe încă".*

— „Care două?"

— *„Noapte bună!"*

I. BERG

Noi achiziții adăugate tezaurului numismatic al Academiei R. P. R.

Colecția Cabinetului numismatic al Academiei R.P.R. a sporit recent cu unele achiziții deosebit de importante. Ele se împart în două categorii: tezaure și descoperiri izolate și colecții, fragmente de colecții și achiziții răzlețe. Din achizițiile primei categorii — reprezentative pentru epoci diferite, din antichitate pînă în epoca modernă — sînt de remarcat două tezaure de monede de argint dace, unul găsit la Pecica, raionul Arad, alcătuit din 26 de piese, altul găsit în regiunea orașului Făgăraș, compus din 200 piese; un mic tezaur descoperit în apropiere de București, format din 18 dinari republicani romani, montați ca brățară, un tezaur de monede bizantine, cuprinzînd 652 piese de bronz concave, de la aproape toți împărații, începînd de la sfîrșitul secolului al XIII-lea, plus două obiecte mici de bronz — o agrafă și un vîrf de agrafă — găsite la Tuzla, raionul Negru Vodă, regiunea Constanța. Tot din prima categorie a mai fost achiziționat un tezaur de 71 monede de argint din Țara Românească, de la Mircea cel Bătrîn, găsit la Gura Suții, raionul Găești; în sfîrșit, un tezaur dintr-o epocă mai tîrzie, compus din 50 monede de argint din secolul al XVIII-lea, descoperit în comuna Roșu, lîngă București.

Din achizițiile celei de-a doua categorii, importante prin conținutul lor, este de semnalat colecția numărînd 426 monede antice de aur, argint și bronz, de la Alexandru cel Mare, de la Lysimach, monede pontice emise la Histria, Calatis și Tomis, precum și monede bizantine. Toate aceste piese descoperite la Mangalia și împrejurimi au fost donate de Vasile Canarache.

Cabinetul a achiziționat de asemenea, o colecție de monede antice care au aparținut lui Cezar Bolliac, formată din 442 piese de bronz și una de argint din provincia Dacia și din foarte multe orașe grecești din Moesia Superioară, Moesia Inferioară, Tracia și Macedonia.

Dintr-un tezaur descoperit în ultima vreme în comuna Crevedia, raionul Răcari, nu departe de București, s-au achiziționat 200 monede dacice, imitații degenerate și tîrzii ale tetradrahmei lui Filip al II.a, regele Macedoniei. Acest tip monetar dacic se caracterizează printr-o stilizare accentuată, mergînd uneori pînă la schematizare, a reprezentărilor de pe originalul macedonean.

Un alt tezaur extrem de interesant cuprinzînd asemenea monede dacice, este cel descoperit la Jiblea, raionul Rîmnicu Vîlcea, de mai multe femei care săpau la porumb. S-au achiziționat din acest tezaur 295 piese. Monedele intrate în colecția Cabinetului numismatic sînt imitații mai vechi ale tetradrahmei lui Filip al II.lea, ele se grupează în mai multe tipuri care pot fi datate după stil și criterii de ordin metrologic din secolul al III-lea î.e.n.

Trecînd la monedele romane, este de menționat ca achiziție mai însemnată tezaurul descoperit pe platoul cetății Aegyssus, lîngă Tulcea, cuprinzînd 72 dinari romani, parte emisiuni din timpul republicii, celelalte piese fiind bătute sub împărații Octavian August, Tiberiu, Nero, Vitellius, Vespasian, Titus și Domițian.

În domeniul numismaticii medievale și moderne, s-au făcut cîteva achiziții de seamă: două tezaure de monede tătărești de argint, datînd de la sfîrșitul secolului XIII-lea și începutul secolului XIV-lea în care predomină emisiunile hanului Toctai al Hoardei de Aur 1291—1312.

Deosebit de prețioasă este și achiziția unui număr de 112 monede de aur din tezaurul descoperit la Galați în punctul Vadu Rașcu. Alături de galbenii turcești se întîlnesc ducați bătuți pentru Transilvania, Ungaria, ducați imperiali de Carinthia, Prusia, ducați olandezi, țechini venețieni, florini din Florența, ducați de Savoia, Ferrara și Parma-Piacenza. Cele mai vechi piese datează din 1520.

Toate tezaurele și descoperirile izolate, precum și cele mai valoroase colecții formează obiectul unor studii speciale.

ȘTIINȚA și VIAȚA

Istoria stetoscopului

Poate că ați văzut și dumneavoastră stetoscopul — acel aparat cu ajutorul căruia medicul ascultă zgomotele dinăuntrul cuștii pieptului, zgomotele provocate de respirație sau de funcționarea inimii. Stetoscoapele cele mai moderne construite în zilele noastre, sînt prevăzute cu un microfon foarte sensibil. Zgomotele captate de acest microfon sînt transmise unui difuzor — după ce au fost amplificate. Toți cei prezenți pot astfel auzi aceste zgomote care ajută pe medic să pună diagnosticul bolii. Astfel de aparate sînt actualmente folosite pe scară largă în Institutele de învățămînt medical din Uniunea Sovietică. Cu ajutorul lor, studenții pot învăța cît mai bine sunetele organelor sănătoase și ale celor bolnave.

★

Dar aceasta ne amintește despre primele stetoscoape — care nu erau altceva decît niște tuburi de lemn, cu o pîlnie mai mare aplicată pe piept și una mai mică, la capătul celălalt, pentru ureche. Povestea descoperirii stetoscopului este destul de interesantă.

Se povestește că prin anul 1814, René Théophile Hyacinthe Laennec, un celebru medic francez, al cărui lung nume este cunoscut de toți doctorii din lume, se plimba în apropierea cunoscutului spital Necker din Paris. La un moment dat, atenția lui Laennec fu atrasă de niște copii, care se jucau cu o cumpănă. Știți despre ce e vorba: o scîndură lungă, fixată la mijloc pe un par. La cele două capete ale scîndurii se cocoțase cîte un copil, — și se dădeau în leagăn.

O imagine obișnuită, nu-i așa? Deodată, Laennec se opri locului și privi cu mult interes. Într-adevăr, unul din copii își lipise urechea de capătul cumpenei, în timp ce la celălalt capăt al doilea copil zgîria scîndura cu un ac.

Laennec se gîndi atunci: este oare posibil ca el să audă prin lemn? Încercă și el — și constată că, într-adevăr, zgîrieturile făcute de acul care aluneca pe lemn se puteau auzi foarte bine la capătul celălalt al scîndurii.

De aici, îi veni lui Laennec o altă idee. „Oare nu s-ar putea auzi în acest fel și zgomotele ce se produc înăuntrul pieptului, la om, folosind un tub sau un cilindru de hîrtie?"

Ideia era născută! Iar ocazia de a o aplica este povestită chiar de Laennec, în memoriile sale:

„Am fost consultat, în 1816, de o tînără care prezenta simptomele generale ale unei boli de inimă... Vîrsta și sexul bolnavei interzicîndu-mi aplicarea directă a urechii, mi-am amintit de un fenomen de acustică bine cunoscut: dacă aplicăm urechea la capătul unei bîrne, auzim foarte clar o lovitură de ac dată la capătul celălalt. Am luat un caiet de hîrtie, am format din el un cornet, am aplicat o extremitate a sa pe piept, și punîndu-mi urechea la capătul celălalt, am auzit bătăile inimii mult mai nete și mai distincte decît prin aplicarea urechii".

Stetoscopul se născuse!

Electrocentrala cu vapori naturali

Zona vulcanică a oceanului Pacific trece prin peninsula Kamciatka. Atunci cînd în munți viscolul șuiera cumplit și frigul atinge 40 de grade sub zero, în valea rîulețului Paujetka, situată la numai 300 de metri mai jos, se poate vedea iarbă și tufișuri verzi. Explicația? Aici țîșnesc mai bine de 100 geyseri (izvoare naturale fierbinți, țîșnitoare). Temperatura unora dintre aceste geysere atinge 200 de grade Celsius.

În această vale se va construi o centrală care utilizează vaporii naturali. Se presupune că, la adîncimea de 500 de metri, s-ar găsi un izvor de vapori avînd temperatura de 150-200 grade Celsius și care ar fi supusă presiunii de 6 sau 7 atmosfere. Căldura subterană va fi de asemenea utilizată pentru încălzirea serelor, a caselor de locuit și a întreprinderilor industriale.

Emisiuni telefonice la infinit

În U.R.S.S., grație utilizării unei unde purtătoare de 300 Hz, se vor putea efectua trei sute convorbiri telefonice simultane în același cablu.

Această spectaculoasă experiență este fructul cercetărilor pur abstracte făcute de matematicianul Vladimir Siforov, care afirmă că este posibilă transmiterea unui număr infinit de emisiuni pe aceeași lungime de undă.

Teoria lui va permite un formidabil progres și o revoluție în domeniile tehnice în care se va aplica: telemecanică, radiotehnică, stenografie și traduceri. Ea rezervă în viitor surprize chiar și în fiziologie și genetică.

Contra hipertensiunii, bromură și cafea

O nouă metodă de tratarea hipertensiunii a fost pusă la punct de prof. Alexandru Obrasov de la Institutul de fizioterapie din Moscova.

Bazată pe teoria lui Pavlov, privind rolul sistemului nervos în funcționarea organismului precum și acțiunea exercitată de bromură și cafeină asupra proceselor fundamentale a activității nervoase, profesorul Obrasov arată că medicii Institutului au recurs la metoda galvanoterapiei, pentru a pătrunde în pielea pacientului ionii de bromură și de cafeină, care se infiltrează puțin cîte puțin în sistemul circulator, atingînd în final centrii creierului.

Se crede că hipertensiunea este rezultatul apariției în creer a unor focare permanente de excitație.

Bromura și cafeina influențînd centrii nervoși, acționează eficace asupra focarelor de excitație, suprimînd starea de hipertensiune, cu toate consecințele ei, ca: durere de cap, insomnie, apatie generală.

Noua metodă este aplicată în U.R.S.S. în toate spitalele ce au cabinete de fizioterapie.

INTR-O ZECIME DE SECUNDĂ

Iată un nou aparat de mare precizie construit de oamenii de știință și tehnicienii sovietici. Într-o zecime de secundă trebuie măsurată temperatura unei piese de oțel incandescent care se deplasează. Această operație este executată de un pirometru fotoelectric care, în același timp, face și numărătoarea pieselor.

În clișeul nostru: ochiul mecanic la lucru, într-o uzină din Leningrad.

Boala ghearelor de pisică

Experții în problema transmiterii de boli de la animale la oameni, ce lucrează pe lîngă Organizația Mondială a Sănătății, examinează actualmente o boală foarte puțin cunoscută pînă acum, pe care au denumit-o boala ghiarelor de pisică. În unele țări au izbucnit epidemii datorate oamenilor zgîriați de pisici. Această boală se manifestă prin inflamarea glandelor și febră. Fapt curios e că pisicile care transmit această boală nu dau nici un semn de infecție.

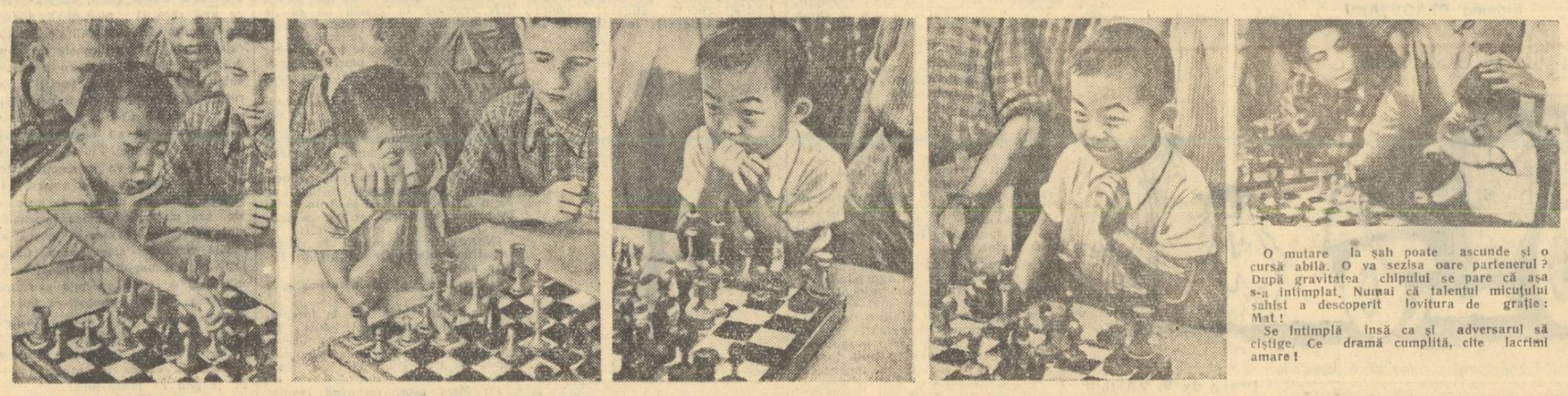

O mutare la șah poate ascunde și o cursă abilă. O va sezisa oare partenerul? După gravitatea chipului se pare că așa s-a întîmplat. Numai că talentul micuțului șahist a descoperit lovitura de grație: Mat!

Se întîmplă însă ca și adversarul să cîștige. Ce dramă cumplită, cîte lacrimi amare!

SE APROPIE IARNA

Să pregătim deci, paltoanele. Alăturat dăm cîteva modele pentru copii și tineret. Ca linii generale se observă: nasturii mari și mulți și gulerele mari, în care ne putem adăposti fața cînd vîntul e prea rece; lungimea redusă e o altă caracteristică. Paltoanele dublate cu vatelină se fac pe talie, iar cele cu căptușeala demontabilă, largi. Buzunarele mari, sînt foarte utile tinerelor fete, pentru a goli în ele poșetuța, de grija căreia scapă în acest fel.

Desene de Tantzi PFENNINGS

MODA ŞI... AFACERILE

Talia coboară, urcă sau dispare cu totul. Rochia arată ba ca un cămeşoi, ba ca un poloboc, ba ca o sticlă de lampă. Variaţia este sarea modei.

Dar cînd pentru repetarea unor salturi care altădată au necesitat decenii este nevoie acum doar de cîteva luni, te întrebi dacă nu cumva este la mijloc şi altceva decît viteza imprimată de veacul nostru tuturor schimbărilor.

Tocmai murise Christian Dior, directorul marii case de mode pariziene Dior. Tînărul Yves St Laurent, un desenator de modele în vîrstă de 21 de ani, a preluat conducerea firmei şi a prezentat prima sa colecţie. „E un geniu!" — a strigat în cor cuconetul milionar care alcătuieşte clientela lui Dior, Patou, Balenciaga şi a celorlalţi fabricanţi ai luxului. Rochiile în formă de clopote, tuburi, baloane şi piramide, drepte sau răsturnate, au cucerit deîndată inimile snoabelor blazate, care au exclamat: **„Iată, în fine ceva cu adevărat nou!"**

Yves St. Laurent ESTE UN GENIU. Dar nu un geniu al modei, ci un geniu al finanţelor.

„Rochia-cămaşă a salvat în mod categoric industria îmbrăcămintei, în orice caz, n-a lăsat-o să urmeze declinul general al afacerilor". Este declaraţia unui om competent în materie: W. D. Aisenberg, vicepreşedintele lui „Allied Purchasing Corp", care face achiziţii pentru 87 de magazine americane.

Iar conducerea lui „State Streets Council", organism care vorbeşte în numele tuturor magazinelor din Chicago, scria: **„Rochia sac scapă industria confecţiilor de damă de toba cu care ar fi fost scoasă altfel în vînzare".**

Lucrurile n-au mers de la sine. Sacul a fost impus printr-o campanie publicitară monstră. Lipsa lui totală de contingenţă cu ceea ce se înţelege în general printr-o rochie, a fost suplinită prin reclamă şi prin „obligo-ul" caselor de modă. Pînă şi în America, ţara tuturor extravaganţelor, sondaje ale opiniei publice au dovedit că bărbaţii sînt contra sacului în proporţie de 9 la 1, iar băieţii tineri („teenagers", cum li se spune acolo) în proporţie de 86 la sută.

Dar sacul trebuia să învingă pentru că avea următoarea însuşire, subliniată de revista „Newsweek": **„E aproape prima dată, afară de momentul trecerii de la vopsirea trupului la purtarea pieilor de animale, cînd moda nu poate fi contrafăcută cu ajutorul unei maşini de cusut. O rochie pe talie nu poate fi transformată în aşa fel încît să semene cu un sac".**

Sacul avea datoria să impună schimbarea totală a garderobei de către cele ce şi-o puteau permite şi achiziţionarea a cel puţin una sau două rochii noi de către celelalte femei care vroiau să ţină pasul cu moda.

Pentru a convinge femeile să renunţe de bunăvoie la chipul şi înfăţişarea de femei şi să se transforme în burdufuri vii, se sugera, în chip dibaci, că moda sac-trapez va dăinui **„cel puţin pînă în primăvara anului 1959".**

Elegantele care, încrezătoare, plănuiau să utilizeze mai multă vreme rochiile fără talie sau cu talie foarte joasă şi-au făcut socotelile fără a ţine seama de geniul lui Yves St. Laurent.

Acest rege al „hocus-pocusului" a scos din joben, în toamna aceasta, o nouă „linie". Talia a reapărut brusc, dar de data aceasta puţin mai jos de subsuori. Şi, pentru o cifră de afaceri cît mai rotundă, rochiile, care de abia se scurtaseră, s-au lungit din nou. Aşii reclamei bat recorduri de inventivitate. Noua modă este numită ba **„empire"**, ba **„directoire"** şi cele care o vor adopta sînt asigurate că vor dobîndi, în acelaşi preţ, şi farmecul împărătesei Josefina.

Cine ştie ce surpriză mai pregăteşte copilul-minune al modei pentru sezonul de primăvară! Afacerile vor avea fără doar şi poate nevoie de o nouă înviorare.

Felicia ANTIP

In atenţia cititoarelor noastre

Următoarele persoane sînt rugate a trimite redacţiei adresele, pentru a li se putea expedia răspunsurile prin poştă: Oleg Nacloie, M. M. Solomonescu, Valenca, S. Havassy, Marian, Medy, Anca Marinescu, Daniela O., Robert Mircea, Ica — BUCUREŞTI; Tina — SIGHIŞOARA; Sabina Iliescu — FĂGĂRAŞ; M. C. — TG. JIU; Isabela — CRAIOVA; Aura L. S. — CONSTANŢA; V. Fuiga, Marta — TIMIŞOARA; Carmen V. — SIBIU; O. Mioara — CĂLĂRAŞI; Afrodita C. — PETROŞANI; K. A. — CRAIOVA; Nausica — TECUCI; Stănescu Carmen — DEVA; Sonia R. — PITEŞTI; Lia — SUCEAVA; B. I., Stud. în med. M.A., Ginthia Buzic, Onuşca — IAŞI; Getta Vasile — BRAILA; Marie Janne — BUZAU; B. Milena, Ghiocel Elena — PLOEŞTI; Miranda, Maria Ana.

PAGINA FEMEII

LUATE DIN VIAŢĂ

ÎNDOIALA

Pe obrajii palizi deobicei, se aşternuse o roşeaţă care-i colorase pomeţii pînă sus, către tîmple. A trecut prin secţie cu ochii în jos şi s-a aşezat la masa ei de raportoare desenatoare, pe care un desen viu colorat aştepta un ultim retuş. A luat o pensulă subţire, a muiat-o în puţină vopsea albă, a apropiat-o de foaia de hîrtie desenată, a ezitat, s-a răzgîndit, s-a apucat s-o cureţe din nou şi, în cele din urmă, a lăsat-o la o parte. Cu un gest de nerăbdare a aruncat pe spate codiţele ce-i încadrau faţa ovală, a acoperit cu palmele desenul, şi-a îndreptat privirea către fereastra din faţa ei şi s-a lăsat pradă gîndurilor care o frămîntau...

— Nu ştiu ce să cred despre tine, fată dragă — i se adresă tovarăşa Vereş —, nu te mai recunosc în toate ezitările tale din ultima vreme. De ce nu te hotărăşti odată? Nu îi-e drag?

— Ba da! — a sunat, cam evaziv, răspunsul.

— Trec eu peste acest „ba da" al tău, fiindcă văd că eşti cam încurcată. Ştiu că sînteţi prieteni de peste un an de zile, aşa că nu-mi vine să cred că nu îţi la el. Te cunosc şi pe tine, îl cunosc şi pe el. Vă potriviţi. Are cumva defecte pe care tu i le cunoşti şi care te împiedică să te hotărăşti să te căsătoreşti cu el? Or, poate, ai motive de altă natură? Atunci, fii sinceră faţă de el şi mai ales faţă de tine însuţi. Ce mai aştepţi? Doar nu mai eşti copil! Elisabeta sau Lili cum îţi mai spun prietenele, care nu mai era un copil, dar n-avea încă 22 de ani, nu ştia ce să răspundă.

— Tiu la Ticu şi... motivele alea... de altă natură... nu sînt... veni într-un tîrziu răspunsul, poticnit. Nu m-am hotărît încă, asta e. E aşa de uşor să porneşti într-o căsnicie cînd îţi trebuie casă, mobilă şi altele altele?

— Lasă tu motivele astea, a întrerupt tovarăşa Vereş avalanşa de vorbe debitate de Lili, care căpătase parcă curaj. Şi mobila şi casa se pot aranja. Te vom ajuta noi, tovarăşii tăi de muncă. Gîndeşte-te bine, fată, şi hotărăşte-te. Apoi, cu un zîmbet uşor în colţurile gurii şi cu braţul petrecut peste umerii delicaţi ai fetei, a condus-o pînă la uşă.

La plecare, Lili şi-a ferit ochii ruşinată. Nu fusese sinceră cu tovarăşa Vereş, pe atunci în comitetul de întreprinuere al fabricii, care a sfătuit-o de multe ori cu atîta căldură...

Elisabeta Panaitescu, fostă filatoare frumoasă, acum raportoare desenatoare la secţia de fotogravură a unei întreprinderi textile din Capitală, nu spusese că în afara grijilor gospodăreşti pe care şi le făcea în legătură cu eventuala ei căsătorie cu strungarul Ticu Dobre mai era ceva: un motiv personal: Viorel, un învăţător din satul ei, care făcea armata. Încă din vremea cînd Lili plecase la fabrică şi părinţii ei şi ea considerau că ei doi sînt potriviţi. Se înţeleseseră să se căsătorească, după înfiorarea lui din armată. L-a iubit? Îl iubea pe Viorel? Nu-şi dădea seama prea bine. L-a considerat un frate, un prieten bun, se simţea bine cu el, oarecum legată de făgăduiala pe care o cunoşteau şi o aprobau din toată inima părinţii ei. Dar pe Ticu? Cu Ticu — trebuia să recunoască — era cu totul altceva. L-a cunoscut întîmplător, tot întîmplarea a făcut ca şi el să locuiască pe aceeaşi stradă cu ea, să se întîlnească mereu, să audă pe tovarăşii ei de muncă vorbindu-i despre el. S-au împrietenit, au discutat, au dansat, s-au plimbat împreună. Şi într-o vreme, cînd s-au nimerit amîndoi într-o delegaţie de muncitori care a plecat în R. P. Ungară, au simţit că prietenia lor se transformă în altceva...

Totuşi, pe Ticu nu-l cunoaşte aşa bine, îi e teamă puţin... Prostii! Parcă nu i-a dat el atîtea dovezi de seriozitate! Şi apoi, Ticu îi e drag. Da, poate spune lucrul acesta din toată inima...

...A tresărit. A simţit pe umăr o mînă. Şi-a ridicat privirea. Marin Sîrbu, şeful secţiei în care lucra, o privea întrebător.

— Vă rog să mă iertaţi, a rostit ea încurcată. M-au năpădit gîndurile.

— Ai luat vreo hotărîre? a întrebat-o el, clipind siret din ochi.

— DA. Răspunsul venise sigur, apăsat. Răspunsul unui om hotărît...

Ce face Lili azi? Lucrează în secţia de foto-gravură, e responsabila unei brigăzi U.T.M., e fruntaşă şi şi-a schimbat numele de Panaitescu în cel de Dobre. Ticu Dobre, fostul strungar, azi normator şef şi secretar al organizaţiei U.T.M. la o mare uzină bucureşteană, i-a devenit soţ. Îndoiala s-a risipit. Viorel era prietenul din copilărie. Ticu, omul pe care-l iubea. Şi odată hotărîrea luată, au reuşit să capete casă, să-şi cumpere mobilă. Avea dreptate tovarăşa Vereş. Lili în hotărîrea ei n-a greşit: căsnicia ei, cu o vechime de un an de zile, e solidă. Spune lucrul acesta fără nici o ezitare, fără nici o îndoială.

Lucia MANOLESCU

Jachetă trei sferturi cu mîneca raglan

Punctul se lucrează în felul următor: numărul ochiurilor trebuie să fie fără soţ. Două ochiuri pe faţă, două ochiuri pe dos; cînd terminăm rîndul cu un ochi pe dos, începem următorul cu două ochiuri pe faţă; dacă terminăm rîndul cu un ochi pe faţă începem rîndul următor cu două ochiuri pe dos. Trebuie să fim atenţi la scăderi, în aşa fel ca să putem continua modelul.

Elasticul de la gît, manşetele şi clapele de la buzunare sînt lucrate două ochiuri pe faţă — două ochiuri pe dos.

Murături şi conserve pentru iarnă

Reţete cerute de cititoarele noastre

Ardei conservaţi în apă, cu hrean

Se aleg ardei graşi, proaspeţi şi sănătoşi. Se curăţă de cotoare şi de seminţe. Se curăţă o legătură bună de hrean (la 100 de ardei graşi, între cam 1 kg. de hrean) şi se taie în bucăţele potrivite. Se pune în fiecare ardei cîte o bucăţică de hrean şi se aşează ardeii în borcan, cît mai îndesaţi unii într-alţii. Printre ei, precum şi la fund şi deasupra, se pun fire subţiri de hrean. Deasupra se toarnă apă clocotită (fără sare) şi ca să nu plesnească borcanul, se înfăşoară într-o cîrpă bine umezită. Se apasă cu 2 scîndurele încrucişate ca să fie cuprinşi ardeii de apă. Se leagă cu celofan şi se păstrează la rece.

Ardeii astfel pregătiţi, ţin din toamnă pînă tîrziu primăvara, fără alt adaus, căci hreanul are proprietatea să i păstreze tari.

Ardei umpluţi în oţet

Se aleg ardei potriviţi de mari şi nevătămaţi. Se taie în jurul codiţei un căpăcel şi se curăţă de seminţe. Se taie ca fideaua morcovi, pătrunjel, ţelină, varză, ardei verzi, în proporţiile dorite. Se freacă tot zarzavatul uşor cu puţină sare, adăugindu-se, după gust, şi cîţiva căţei de usturoi. Umplutura aceasta se introduce în despicături, apoi se leagă pătăgelele cu cozi de ţelină opărite, şi se aşează rînduri în borcan. Deasupra se toarnă oţet fiert cu sare în proporţie de 50 gr. sare la 1 l. de oţet. Se leagă borcanul şi se păstrează la un loc răcoros.

Murături pentru iarnă (în borcan)

Într-o oală mare, se pune la fiert 9 l. de apă cu ½ kg. sare şi ½ l. oţet. Se aşează în borcane de sticlă de 5—6 l. bucăţi de varză roşie, bucăţi de conopidă, alternînd cu morcovi şi ţelină tăiate felii mai groase, gogonele şi ardei lungi. Se înfăşoară borcanul cu o cîrpă groasă, bine umezită şi se toarnă (fierbinte) soluţia de apă cu sare şi oţet (dacă este bine înfăşurat cu cîrpă udă, borcanul nu plesneşte). Se pun deasupra cîteva boabe de piper, cîţiva căţei de usturoi, 2-3 frunze de dafin şi o creangă de mărar uscat. Se leagă borcanul cu hîrtie celofan pusă în două, şi se ţine la căldură pînă se limpezeşte apa (nu se vîntură). Se pune spre păstrare la un loc răcoros.

Sanda MARIN

Vinete împănate în oţet

Se aleg vinete tinere şi nu prea mari. Se taie codiţa şi se despică în lung, pe ambele părţi, dar nu de tot. Se opăresc în apă clocotită, se scurg şi se aşează pe un fund de lemn unele lîngă altele, iar peste ele se pune alt fund cu greutăţi deasupra.

Separat se pregăteşte zarzavatul şi anume: se taie ca fideaua morcovi, pătrunjel, ţelină, varză, ardei verzi, în proporţiile dorite. Se freacă tot zarzavatul uşor cu puţină sare, adăugindu-se, după gust, şi cîţiva căţei de usturoi. Umplutura aceasta se introduce în despicături, apoi se leagă pătăgelele cu cozi de ţelină opărite, şi se aşează rînduri în borcan. Deasupra se toarnă oţet fiert cu sare în proporţie de 50 gr. sare la 1 l. de oţet. Se leagă borcanul şi se păstrează la un loc răcoros.

Practic

Spălarea balonseidenurilor impregnate special

A început sezonul balonseidenurilor. Acest material este în general impregnat — fie direct în fabricaţie, fie chiar în condiţii casnice — pentru a fi rezistent la apă şi la şifonare.

Iată modul de spălare a unor asemenea articole. Materialul se introduce în apă călduţă, în care s-a dizolvat, în prealabil, săpun neutral (de ex. fulgi de săpun, săpun de bărbierit). Se clăteşte în atîtea ape, pînă nu mai rămîne urmă de săpun.

Pentru uscare, se întinde pe o frînghie, astfel ca să cadă egal de ambele părţi. Se lasă să se scurgă pînă la completă uscare. De preferat este însă ca uscarea să se facă pe un portmantou, din cel cu umeri laţi (sîrmă dublă).

După uscare, în general, materialul tratat neşifonabil nu necesită călcare specială. Dacă doriţi totuşi să-l neteziţi puţin, călcaţi-l cu fierul uşor încins.

Reamintim că materialul tratat corect la impregnare nu trebuie să intre la apă, să se deformeze la cusături şi nici să se şifoneze în timpul purtării.

Ingrijirea pălăriilor

Un procedeu bun pentru scoaterea prafului imbibat cu grăsime de la transpiraţie, este de a lăsa o oră pălăria în contact cu un nisip foarte fin sau tăriţe încălzite bine.

La pălăriile de culori deschise sau vii, care şi pierd din vioiciunea culorii, se recomandă frecarea uşoară cu apă, în care s-au turnat cîteva linguri cu oţet.

Pentru curăţirea pălăriilor din lînă se poate folosi o soluţie compusă din una lingură amoniac, într-o jumătate litru de apă.

Se poate de asemenea încerca şi procedeul următor: se prepăteşte o spumă de săpun, în apă cu leşie. Se perie foarte bine pălăria cu această spumă, însă numai după ce pălăria a fost umplută bine cu hîrtie curată pentru a-şi menţine forma. În prealabil se scoate garnitura, dacă aceasta e din alt material sau de altă culoare. Se clăteşte apoi cu apă călduţă şi se usucă.

MAGAZIN

Nr. 52 — 4 X 1958

Pagina 6-a

„Al meu" şi „al tău"

FOILETON

Cînd şi-au unit viaţile, fiecare a venit din cealaltă căsnicie cu un copil. Copiii, doi băieţi de aceeaşi vîrstă, au aflat că vor fi fraţi şi s-au arătat plini de bunăvoinţă — chiar din ziua în care au făcut cunoştinţă — de a se considera ca atare de aci încolo. Nu le-a venit prea greu, pentru că şi-au găsit foarte repede preocupări comune, griji comune, predilecţii comune; erau şi în acelaş an de şcoală şi deopotrivă de pasionaţi amîndoi de geografie şi de filatelie.

Viaţa lor laolaltă a început, aşadar, foarte făgăduită şi, în cadrul familiei, armonia dintre aceşti doi fraţi de recentă dată venea ca un supliment fericit la cealaltă dintre părinţi — de mai îndelungată dată, cu o vechime care ţi garanta oarecum trăinicia.

Şi totul ar fi fost foarte bine şi foarte frumos, dacă... (nu pentru prima oară se constată că un lucru aparent mic, duce la o consecinţă realmente mare) în discuţiile dintre cei doi soţi n-ar fi apărut, chiar de la început, dezarmonicul pronume posesiv „al meu" şi „al tău", în locul lui „al nostru", mult mai potrivit pentru o viaţă în comun, mult mai cald, mult mai generos prin absenţa discriminărilor.

Erau doi copii în casa aceea, care îşi făceau lecţiile împreună, se jucau împreună, călătoreau mînă în mînă în jurul lumii, pe atlas, tot împreună. Unul era însă „băiatul mamei" şi celălalt „băiatul tatii".

— Copiii s-au jucat în curte — relata, de exemplu, mama, fără nici o intenţie rea — şi „al tău" a spart un geam de la casa vecinilor...

— O să-l urechiez, să se înveţe minte să fie mai atent, răspundea tatăl.

Îi aplica băiatului sancţiunea, în timp ce celălalt copil, deopotrivă de vinovat — sau de nevinovat — îşi continua senin jocul cu mingea! Bineînţeles, cel care primise pedeapsa nu putea rămîne pasiv, fără o mişcare de protest — la început numai interioară — în faţa unor măsuri atît de inechitabile: o umbră de adversitate îşi făcea loc în sufletul lor!

Dar, desigur, copiii se împacă repede şi nu au spirit revanşard decît pentru o clipă, aşa că fraţii se regăseau în climatul lor de înţelegere destul de curînd după ce incidentul fusese consumat.

Fără să-şi dea seama însă, părinţii continuau să alimenteze aceste învrăjbiri dintre fraţi:

— Mi-a promis mama mea că dacă o să învăţ bine şi anul ăsta, o să-mi cumpere o bicicletă.

— Şi tatăl meu mi-a promis mie... sărea imediat celălalt!

Nici unul şi nici celălalt nu spuneau decît adevărul; şi tatăl şi mama, fără să reflecte la greşeala pe care o făceau, fiecare în felul acesta îşi stimula numai propriul său copil la învăţătură, creînd tot în felul acesta între ei şi un spirit de concurenţă nesănătos cînd amîndoi ar fi trebuit să le spună: dacă o să învăţăţi amîndoi deopotrivă de bine, ajutîndu-vă unul pe celălalt, o să vă cumpărăm biciclete. Astfel, părinţii le-ar fi dat copiilor lor un fel comun, în locul unor ambiţii separate, menite nu să-i unească, ci să-i despartă.

Cînd se certau, copiii se ameninţau reciproc:

— Te spun eu lui tatăl meu!

— Lasă, o să vezi tu ce o să-ţi facă mama mea!

Tatăl şi mama, chemaţi să arbitreze conflictul, se plasau pe vechea şi greşita lor poziţie: „băiatul meu" şi „băiatul tău". Cînd ei ar fi trebuit să gîndească în acelaşi fel: copiii noştri. Sub semnul acestui pronume posesiv, menit pentru o viaţă concepută pe o fuziune totală, să analizeze toate problemele legate de creşterea şi educaţia copiilor lor şi sub semnul acesta să le şi rezolve. Numai aşa s-ar fi putut merge spre ţelul care de altfel l-au şi avut aceşti doi oameni, trecuţi de prima tinereţe, în momentul cînd s-au hotărît să-şi devină unul altuia tovarăşi de viaţă. Să nu mai aibă nici copilul lui şi nici al ei, numai un părinte, ci doi. Să aibă o familie, un cămin. Tot pe care l-au compromis ei înşişi prin greşelile pe care le-au făcut, pornite toate din acest: „al meu" şi „al tău".

Rezultatul? Dezbinare şi între copii şi între soţi, dezbinare care poartă în ea primejdia destrămării unui cămin.

Sidonia DRĂGUŞANU

Cutierul nostru

ROZINA MATEI — Hunedoara: Problemele pe care le ridicaţi dvs. sînt rezolvate cît se poate de clar în Codul Muncii, articolul nr. 91 modificat şi articolul nr. 92. Vă cităm prevederile respective la problemele ridicate de dvs. Prima: „Femeile gravide, începînd din luna a 5-a, precum şi cele care alăptează, nu vor putea fi în nici un caz repartizate la munci de noapte, fără deosebire de unitatea la care lucrează". A doua: „În afara repausului de odihnă şi masă, se vor acorda femeilor şi pauze pentru alăptarea copiilor. Durata pauzelor şi orele cînd urmează a fi acordate se vor stabili prin regulamente de ordine interioară fără a se putea depăşi 3 ore între pauze şi ½ oră pentru o alăptare. Durata acestor pauze se include în timpul normal de lucru".

D. C. C.: Găsim că este exagerat să vă preocupaţi de faptul că la 14 ani fetiţa dvs. are pistrui şi socotesc că cel mai bun lucru pe care îl aveţi de făcut este să o lăsaţi în pace, cu atît mai mult cu cît nu ea v-a cerut o cremă pentru remedierea acestui mic neajuns. Pentru a fi sănătos şi a se dezvolta armonios, un copil are nevoie de soare, strand, excursii, sport, etc. şi cum soarele este acela care provoacă apariţia pistruilor, nu credeţi că este mai bine să aveţi un copil bronzat de soare şi sănătos decît unul fără pistrui dar plăpînd?

CONSTANCE — Bucureşti: Am transmis colaboratoarei noastre propunerile dvs. pentru rubrica de modă şi ele vor fi traduse în viaţă cît de curînd. De altfel cred că aţi văzut că în ultimele numere am dat multe modele de tricotaje diferite. Pe măsura apropierii sezonului rece, ele se vor înmulţi.

Stagiunea teatrală abia s-a deschis, însă nu vom întîrzia prea mult în satisfacerea dorinţii dvs.

AIDA GEORGESCU — Bucureşti: Din partea redacţiei noastre veţi primi în curînd o serie de lămuriri în problema care vă interesează. Totuşi, aceasta nu vă va ajunge. De aceea noi vă sfătuim să luaţi legătură cu comitetul femeilor din raionul dv. care organizează cursuri de croitorie şi tricotaje şi la care veţi găsi şi cursuri tipărite care vă vor fi de folos acasă.

CRISTIANA. Este în primul rînd foarte preocupată de întrebarea spre ce profesie să se îndrepte, şi în al doilea rînd, de problema ei sentimentală. Ne-am permis s-o sfătuim, să dea examenul de diferenţă şi să rămînă la postul ei şi cu cît îşi va face mai bine datoria, cu atît mai multe satisfacţii şi bucurii va avea de cules.

În ceea ce priveşte legătura ei sentimentală o sfătuim să combată cu argumentele logicii şi ale bunului simţ, manifestările de gelozie cu totul nefondate ale tînărului cu care intenţionează a se căsători. Dacă nu sînt reprimate de la început asemenea manifestări, ele devin din ce în ce mai frecvente, mai absurde — şi ajung să învenineze foarte grav relaţiile dintre un soţ şi o soţie.

VICTORIA JARY: Ungeţi regiunea din jurul ochilor cu o cremă grasă pe bază de lanolină. Extractul gras de placentă dă de asemenea bune rezultate; colegele dvs. au perfectă dreptate. Pentru a calma oboseala ochilor faceţi comprese cu ceai de muşeţel rece. O sfătuiesc pe colega dvs. Irina Pop să consulte un medic şi totodată vă rog să transmiteţi celeilalte colege, Popa V. că produsul de care se interesează nu are un rol vătămător asupra organismului.

VICTORIA LUNGU: — Întrebarea dv. ni se pare greşit pusă, pentru că se limitează răspunsul la cele două posibilităţi prestabilite, ca şi cînd cei puţin una în plus, nu ar mai fi cu putinţă! Ca şi cînd bărbaţii, toţi, s-ar împărţi în aceste două mari categorii presupuse de dv.

Bineînţeles, adevărul nu este deloc acesta, ba credem chiar că sînt foarte frecvente cazurile cînd purtările frumoase exprimă bun simţ, delicateţe sufletească, tact, grija de a nu jigni, de a nu supăra pe cei din jurul tău, deci o serie de calităţi care nu sînt de lepădat. În ceea ce priveşte grosolănia în purtări, — o socotim corespunzînd unei interioare. Exemplele pe care le daţi în scrisoarea dv sînt concludente în această privinţă şi ele nu pledează deloc în favoarea acelui „fond sufletesc bun" despre care se pomeneşte.

Vă recomandăm în primul rînd să renunţaţi la categorisirea dv sumară şi falsă. Să judecaţi, oamenii după criterii mai serioase, mai profunde şi înainte de a începe o nouă experienţă, să vă gîndiţi, cu toată seriozitatea, dacă alegerea dv. este bine făcută. Cu cît va fi mai puţin uşuratecă, cu atît mai puţin veţi fi expusă decepţiilor.

15 minute de gimnastică

După ce a cuprins regiunea abdomenului, şoldurilor, grăsimea tinde să invadeze pieptul, spatele şi braţele. Regimul alimentar şi, în unele cazuri, tratamentul medicamentos indicat de doctor, trebuie neapărat asociat cu gimnastica medicală.

Programul nostru de astăzi cuprinde exerciţii pentru părţile mai sus menţionate.

MERS: mers pe vîrfuri; alergare pe loc; alergare cu ridicarea genunchilor la piept.

1) Mers pe vîrfuri şi pe călcîie. (Nu lăsaţi greutatea corpului numai pe călcîie, să o repartizaţi egal şi pe vîrfuri, crescînd bolta piciorului).

2) Rotări de brate.

3) Stînd în picioare sus la marginea patului: îndoirea genunchilor pe vine şezînd, cu aplecarea trunchiului înainte, cu braţele întinse printre genunchi, atingînd podeaua cu mîinile (1); revenire (2). De 15 ori.

Exerciţiul nr. 3

4) Stînd cu picioarele depărtate: aruncarea puternică a braţelor întinse sus pe lîngă urechi (1,2); aplecarea trunchiului înainte cu aruncarea puternică a braţelor pe lîngă corp înapoi (3,4).

(Ţineţi genunchii cît mai întinşi). De 20 de ori.

5) Stînd cu picioarele depărtate, mîinile pe creştet: rotări de trunchi în ambele sensuri. Alternativ de 10 ori.

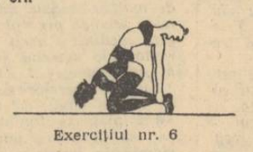

Exerciţiul nr. 6

6) Stînd pe genunchii uşor depărtaţi; apucat cu mîinile de gleznă: ducerea bazinului înainte, cu arcuirea mare a trunchiului fără să desprindem mîinile de pe glezne (1); revenire în şezînd pe călcîie cu trunchiul aplecat înainte, pieptul pe genunchi (2). De 15 ori.

7) Culcat cu faţa în jos, palmele pe podea în dreptul umerilor: ghemuirea genunchilor la piept spre stînga (1); revenire (2).

Acelaşi exerciţiu pe partea dreaptă.

(Palmele rămîn tot timpul în acelaşi loc pe podea: nu ridicaţi şi nu răsuciţi prea mult trunchiul). De 10 ori în fiecare parte.

8) Culcat cu faţa în jos, palmele pe podea lîngă umeri: rostogolirea pe o parte cu ridicarea trunchiului în şezînd, genunchii strînşi cu braţele la piept (1); revenire (2):

(Nu rupeţi rostogolirea de ridicarea trunchiului). De 10 ori în fiecare parte.

9) Alergare pe loc aproximativ 2 minute:

(Coordonaţi chiar de la început, ritmul respiraţiei cu alergarea: 2-3 paşi inspiraţie, 2-3 paşi expiraţie. Nu sfîrşiţi brusc alergarea, opriţi-vă pe loc; continuaţi cu mers viol, încetinînd uniform).

10) Mers uşor, respirînd regulat şi profund.

COLŢUL COSMETICIANEI

Neglijenţa şi dezordinea în îmbrăcăminte sînt nespuse de neplăcute la o femeie. Chiar dacă sînteţi frumoase, chiar dacă ştiţi că soţul vă apreciază pentru că sînteţi muncitoare, deştepte, cultivate ori bune gospodine, nu vă bizuiţi pe acest lucru pentru a vă prezenta în faţa lui cu o rochie ruptă, un şorţ murdar, ciufulite, neglijente. Unui bărbat îi face plăcere să vadă că soţia sa este îngrijită şi pusă la punct. Poate o să vi se pară greu. O să spuneţi că sînteţi obosite, că după lucrul la întreprindere aveţi de făcut cumpărături, gospodărie, ori că trebuie să vă ocupaţi de copii. Cunosc foarte bine acest lucru. Socotesc însă, că argumentele aduse nu sînt valabile şi ţin să vă atrag atenţia că o zi de cîte ori sub pretextul că găliţi, faceţi curat, aveţi o lucrare de terminat, ori pur şi simplu staţi acasă şi ţinuta voastră lasă de dorit, nu adăugaţi nimic la buna înţelegere şi liniştea căminului vostru.

Aşadar, dacă sînteţi la bucătărie ori scuturaţi puneţi peste rochia de casă un şorţ curat şi legaţi-vă părul cu o basma pentru a evita praful ori mirosul neplăcut de gătit. Odată gospodăria terminată, spălaţi-vă cu apă caldă şi săpun şi acordaţi tenului îngrijirile necesare: spălaţi-l cu apă caldă şi săpun, ori apă rece, — după cum îl aveţi, gras ori uscat — masaţi-l uşor cu o cremă bună, răcoriţi faţa cu apă rece şi pudraţi-vă discret cu o pudră de bună calitate. Scuturaţi genele şi sprincenele de pudră, apoi coloraţi uşor cu un strat subţire de ruj, buzele. Periaţi părul în mod viguros cu o perie aspră şi pieptănaţi-l frumos. Dacă aveţi nevoie să vă ondulaţi părul, nu ezitaţi şi puneţi-l pe bigudiuri, dar feriţi-vă să vă expuneţi astfel privirilor celor din jurul vostru. O simplă fişie de mătase de culoare vie, sau un batic frumos imprimat, sînt suficiente pentru a masca această coafură dezgrăţioasă. Curăţaţi-vă atent unghiile şi masaţi mîinile cu o cremă specială sau cu glicerină. Apoi schimbaţi-vă îmbrăcămintea. Cea mai simplă rochie, dacă e curată, dacă pliurile sînt bine călcate, şi guleraşul frumos scrobit, vă va da un aspect îngrijit şi plin de prospeţime.

Sanda NOREANU

RETROGRAZII

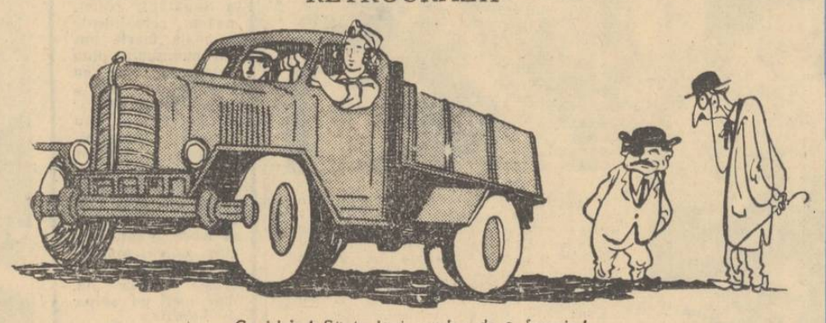

— Ce ideie! Să te laşi condus de o femeie!...

Desen de V. VASILIU

DE TOATE

Greutatea imaginii televizate

Unul din cele mai neobișnuite calcule le-a efectuat nu de mult un matematician. El a vrut să stabilească greutatea imaginii televizate. Este știut că imaginea se formează pe ecran prin acțiunea unor foarte mici particule electrice. Socotelile matematicianului au arătat că greutatea acestor particule este atît de mică, încît sînt necesare 5000 de ore de emisiune pentru a se realiza un gram de imagine televizată.

Autostradă circulară

Pînă la 70.000 de automobile străbat zilnic străzile Moscovei. Pentru a decongestiona circulația în mijlocul orașului, s-a luat hotărîrea construirii unei autostrade circulare, care se va găsi la 15 kilometri de centru și va avea o lungime totală de 109 kilometri. Lățimea ei va atinge 24 de metri. Nu mai puțin de 50 de artere de circulație principale și secundare, cît și căi ferate, vor traversa acest inel stradal. 58 de treceri de nivel de diverse tipuri vor înlătura necesitatea încrucișărilor directe, astfel încît viteza medie de circulație va putea depăși 100 de kilometri pe oră.

Pentru realizarea acestui îndrăzneț proiect, vor fi deplasați zece milioane de metri cubi de pămînt, iar suprafața stratului de beton necesar va fi de 1.500.000 metri pătrați.

Trei puncte speciale de întreținere vor asigura buna stare a acestei autostrăzi, a cărei parte răsăriteană a fost luată în construcție.

Termitele nu mai sînt invincibile

În multe ținuturi tropicale și subtropicale, termitele sînt stăpînii absoluți ai regiunii, pe care nu o părăsesc decît după ce au distrus tot materialul lemnos existent. În ultima vreme, aceste vorace insecte au pătruns și în unele părți din Europa. Pericolul este cu atît mai mare cu cît pînă în prezent nu s-a găsit încă un insecticid care să le nimicească.

De curînd, un tînăr cercetător chinez, Li Și-mei, a reușit să pună la punct, în urma unor studii teoretice și practice îndelungate, o substanță capabilă să decimeze termitele. Ea are la baza ei oxid de arsen, clorură de mercur și acid salicilic. Introdusă într-un chip special în termitiere, ea distruge, pe calea autoinfectării, insectele și larvele lor.

Astăzi orașul natal al descoperitorului noii substanțe chimice, unde a fost experimentată mai întîi, este prima regiune cu desăvîrșire lipsită de termite din întreaga provincie subtropicală Kvantun.

Realizarea lui Li Și-mei se bucură de o deosebită prețuire în lumea entomologiștilor.

Femeile sînt mai curajoase

Printr-un anunț apărut într-un ziar din Amsterdam, un cercetător căuta, cu puține zile în urmă, doi bărbați și o femeie care să fie gata să stea timp de opt zile într-o cabină experimentală, în condițiile care s-ar întîlni după toate probabilitățile în lună.

De patru ori pe-atîtea femei decît bărbați s-au prezentat pentru această ciudată experiență cu caracter astronomic.

Noutăți din lumea subacvatică

15.000 de mile marine a străbătut vasul sovietic de cercetări „Viteaz" pe apele nesfîrșite ale Oceanului Pacific. În cursul acestei călătorii științifice, au fost descoperiți, pe fundul apelor, între insulele Bonin și Mariane, vulcani și munți necunoscuți. Una din enigmele oceanului sînt gigantice șanțuri submarine, adînci de cîțiva kilometri. Studiul acestor crăpături ale solului subacvatic a îmbogățit știința cu multe date noi, deoarece în aceste mari profunzimi condițiile de existență sînt neschimbate de milioane de ani.

Expediția științifică sovietică a descoperit în aceste locuri reprezentanți ai diferitelor specii de moluște, viermi și raci. Majoritatea lor se găseau pe un atol scufundat în mare. De o deosebită frumusețe este o scoică de dimensiunea unui metru. Au fost prinși de asemenea și cîțiva pești de mari adîncimi, excepțional de rari, ca spre pildă stileforus, un pește foarte subțire, a cărui coadă are finețea unui fir de ață. Singurul exemplar de stileforus cunoscut pînă astăzi, fusese prins în 1790 în Oceanul Atlantic și se găsește într-un muzeu.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

ORAȘE (I)

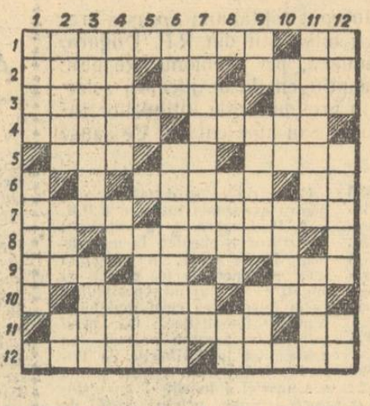

ORIZONTAL: 1) Orașul iubit — Posesiv 2) Orașul de pe Mureș — Interjecție de uimire — „Roma... deschis", film rulat de curînd. 3) Autorul „Călătoriei de la Petersburg la Moscova" — Cît durează o călătorie de la București la Ploești cu trenul. 4) A tărăgăna — Orașul parfumat cu violete 5) Curelușe de mașină — În plin centru în Galați — Uite! 6) Scriitor sovietic, autorul povestirii „Domnul de la San Francisco" — În lojă. 7) Oraș în Ungaria — Marele oraș spre care își îndreaptă speranțele oamenii muncii din lumea întreagă. 8) Pronume — Mă uitam. 9) Masiv muntos în Germania — Literă slavonă — Cenușiu. 10) Șosea din antichitate (între Roma și Brindisi) — Afluent al Volgăi pe care se află situat orașul Orel. 11) Cetățean al unui oraș nimerit și de orbi — Cum intri în Sibiu la stînga! 12) Fecioara din Orléans — Capitala Chinei.

VERTICAL: 1) A scris „Europolis", orașul unde bătrînul Danubiu își pierde și apa și numele în mare — Orașul copiilor din Uniunea Sovietică. 2) Le facem Bucureștiului cu ocazia împlinirii a 500 de ani de existență — „Praga de...", volum al scriitorului sovietic A. Gonciar — Beriliu 3) „...Parisului", roman de Ilya Ehrenburg — Oraș și port la marea Adriatică 4) Oraș în nordul Italiei — Bogdan Pitești — Zeul păstorilor 5) Posesiv — Mare pictor rus 6) Și așa mai departe — „...orașului", film al lui Charlie Chaplin 7) Scriitor sovietic, autorul romanului „Port-Arthur" — Diftong 8) Un pronume din Craiova — Lac în Italia pe marginea căruia se află orășelul cu același nume — Sub ape! 9) Eu — Inel de răchită — Cap în Africa 10) Orașul spre care duceau toate drumurile antichității — Oraș în partea asiatică a U.R.S.S. pe Irtiș 11) Oraș în Uniunea Sovietică, așezat pe malul Volgăi — Fosta capitală a Moldovei, oraș cu veche tradiție de cultură 12) Chiar așa! — Autorul romanului „Departe de Moscova" — Plantă.

Ion PLOEȘTEANU

POLICROMIE

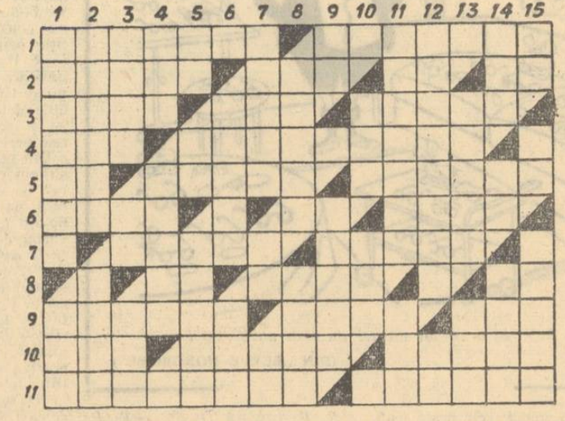

ORIZONTAL: Neîntrecutul autor al povestirii „Harap-alb" — Autoarea volumului de versuri „Sufletul nostru" din care face parte poemul „Poetul negru"; 2) Creatorul melodiei „Moara roșie" — „Basmul" cu cocoșul roșu — Teșite — Posesiv; 3) Un mare prozator al timpului nostru, autor al „Îngerului albastru" — Cam altfel — Prozator romîn, autorul nuvelei „Ferestre întunecate"; 4) Diminutiv feminin — Maestrul prozei românești, autor al povestirii „Cocostîrcul albastru"; 5) Lazăr Dumitrescu — Mare scriitor rus, autor al „Cameleonului" — Oraș în U.R.S.S.; 6) Oraș în Finlanda — Campion — Mare dramaturg contemporan, autor al piesei „Doamna neagră din sonete"; 7) Compozitor sovietic, autorul baletului „Macul roșu" — Om care cosește; 8) Textilă — Fără el și poate e sigur! — Nume inițial din titulatura domnilor romîni; 9) Mare scriitor sovietic, autorul poeziilor „Pe cerescul blid albastru" și „Garduri vechi, urzici îngălbenite" — Autorul volumului „Uși albe, uși negre" — Inginer (abr.); 10) Localitate în U.R.S.S. — Erou popular rus al cărui monument se află la Moscova în Piața Roșie — Autorul volumului de note de drum din Bulgaria „Curcubeu peste Dunăre"; 11) A scris „Nufărul roșu" — Autorul volumului recent apărut „Riul negru".

VERTICAL: 1) Autorul romanului „Negura" și al piesei „Valea Albă" — Oraș în Somalia; 2) „Urumi, regiune în Africa Neagră — Afluent al Trotușului; 3) ...Albu, autoare a unor schițe satirice — Barbu Georgescu — Fluviu în Germania; 4) Riu în Franța — Autorul piesei „Torpilorul roșu"; 5) La început — Pronume reflexiv — Deși uneori e de piatră, e roșie...; 6) Coșul cuptorului (pl) — Fluviu african format din doi afluenți cu același nume, unul alb și altul negru; 7) Scriitor progresist sud-american, autorul volumului „Secerișul roșu" — Radu Dumitrescu — Lac în Sudan; 8) A înnoi — Măslin; 9) Cete — Mobilă de aceeași culoare cu masa; 10) ...-Ho, riu în R. P. Chineză — Ordin scurt; 11) De la el a rămas „Dunărea albastră" — Copac în Gabon; 12) A scris „Roșu și Negru" — Sau; 13) Deși nu e grădinar a creat „Aleaua neagră" — Fire. 14) Astfel — Două litere comune lui William Shakespeare și Bernard Shaw — Măsură pentru... siluetă; 15) Poftim — Cei negri figurează în titlul piesei lui Aurel Baranga și Nicolae Moraru — Maestru al reportajului, autor al unor „Nopți albe la Leningrad".

A. AUERBACH

CANINĂ

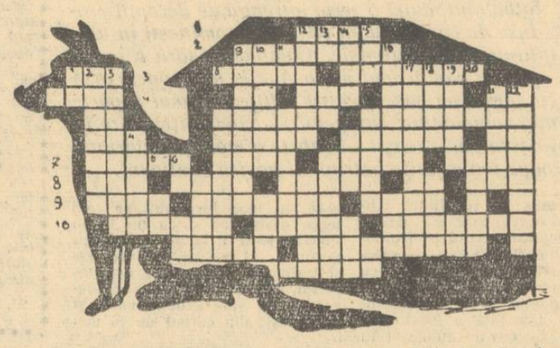

ORIZONTAL: 1) „Cățelușa cu părul creț/Fură rața din coteț". 2) Un cîine care a zburat în cosmos și s-a întors cu bine înapoi. 3) Fermentul sucului gastric. — Lingă dintele canin. — Tînăr scriitor, autorul volumului „Fuga" în care e inclusă schița „Urlau cîinii pe dealuri". 4) Cîinele..., constelație boreală. — La Cățelu — Strigăt cu care se alungă cîinii — Cîine de vînătoare. — Cap și coadă de buldog. 5) Epocă, vreme. — Bumbac răsucit într-un singur fir și vopsit în diferite culori. — De cîinele lui s-a ocupat Lope de Vega. 6) Mîță pe care cîinele n-o dușmănește! — Violonist romîn. — Git (Tr.) — Strig cîinele. 7) Cerberul, de pildă. — A geme scurt. — Opreai. — Fac totalul 8) Insulă în arhipelagul Orhade — Punct la fotbal. — Tăblie de piatră (arh). — Un posesiv... — ..., și un reflexiv. 9) Rudă cu Fox... — Prosop — Teamă (nu de cîini, în orice caz). 10) Cîine tătăresc (pl.) — Curcubeu sau „...cîinelui..." ...„cîine rău!". 11) Personaj din Hamlet. — L-a imortalizat pe Bubico. 12) Cîinele babei.

VERTICAL: 1) ...Fontaine, autorul fabulelor „Măgarul și cîinele" și „Lupul și cîinele". 2) „Limba cîinelui". 3) „Și-acum mă taie, dacă vrei/Și aruncă-mă la cîini". 4) Spre deosebire de usturoi care are căței, ea are foi. 5) Galben unguresc. 6) Lege! — Pronume 7) A organizat spectacolul în cadrul căruia clovnul Sereda a prezentat un cîine care vorbește. 8) Locomoție aeriană. 9) Cîinele duduii Lizuca din „Dumbrava minunată" de Mihail Sadoveanu. 10) Poet sovietic, autor al versurilor „Fiul cîinelui" — Botul porcului. 11) Reflexiv. — Slujitor la curtea domnească. 12) Academician, autorul romanului „Dulăii". — „Trei oameni într-o... (fără a mai socoti și cîinele)", volum umoristic de Jerome K. Jerome. 13) Dacă n-ar fi punctul negru, s-ar putea spune că tocmai de ei a fost vorba! — Cîinesc. 14) „Cîinele și...", fabulă de Krîlov, apărută în romînește în tălmăcirea lui Tudor Arghezi — Gospodărie agricolă colectivă. — Riu în Elveția. 15) Insulă în Dodecanez. — Garantat — Abis. 16) Cîinele aduce vînatul. — „Boii ...,caii nechează, cîinii latră la un loc, Omul, trist, cade pe gînduri și se-apropie de foc. (Alecsandri—„Iarna"). 17) O dorea cîinele Samson, dar nu pentru cățel (pl.). 18) Butaș de salcie — Demonstrativ. 19) Nume feminin — Nul la capete. 20) Fiecare om are patru canini (sing.) 21) Autoarea poeziei „Anii, cîinii". 22) I-am admirat de curînd cîinele pe ecrane.

Sorina CHEFAR

Joc în spirală

Inscrieți în fiecare pătrat cîte o literă pentru ca, urmînd semnul indicat de chenar, să obțineți cuvinte corespunzătoare semnificațiilor de mai jos. (Cuvintele au fiecare cîte 4-4-3 litere, ultima literă a unuia fiind în același timp și prima literă a următorului).

A. 1) Cinstit. 2) Îndelung. 3) Garanție. 4) A opri. 5) Înainte. 6) Meci egal. 7) Chemare 8) Șir 9) Face muzică!

B 1) Clădire în construcție. 2) Leg. 3) Proaspăt, 4) Prieten. 5) Asociație. 6) Capăt. 7) Direcție. 8) Săritură. 9) 100 la sută.

Pe fiecare din cele două rînduri A și B, literele diagonalelor cîtite în continuare vor da numele unei localități din străinătate unde, în cadrul unor concursuri, vinurile noastre au repurtat un succes strălucit.

Cornelia LUPU

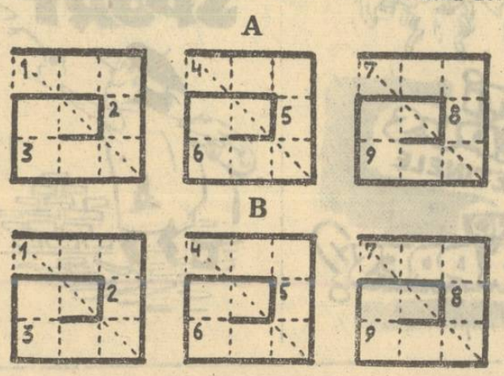

Floare la ureche!

ORIZONTAL: 1) Maestrul emerit al artei din R.P.R., autor, printre altele, al melodiei „Trandafir de pe răzoare" — Scriitor francez, autor al romanului „Laleaua neagră". 2) Mac... pe lac! — Alt nume al dedițeilor. 3) Specie de moluște gasteropode — Floarea... ochilor — Perete. 4) „Floarea din..." operetă de L. Fall — Culoarea florilor de lămîiță 5) „Floare de...", roman de Victor Ion Popa — Așterne flori de gheață la fereastră (pl.) 6) Soare la timpul trecut — Autorul ariei „Floare albă" din opereta „Ana Lugojana" — Pronume 7) Patria celor mai frumoase violete — Mugur Florin 8) Curat ca un crin — Cel al copiilor a fost creat în grădina Cișmigiu 9) În plus! — Nu spun nimic — Gen de poezie (pl.) 10) Floare la ureche! — Melodia „Trandafirul și privighetoarea" de Rimski Korsakov 11) Floarea amintirilor — Din nou 12) Firicel — Plantă industrială cu flori albastre — Timple pe care au apărut ghioceii (fig.).

VERTICAL: 1) Cu capul în gura leului (pl.)! — Florar 2) Mușcată — Țesut 3) Așa nu — La revedere! — Riu în U.R.S.S 4) Începe „Garofița"! — Floarea cîntată de Eminescu într-una din poeziile sale 5) Gust particular — ...Florescu artistă emerită a R.P.R., prim solistă a Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. — A vul 6) Din nou — Încheietura brațului — Floarea nevinovăției 7) Diminutiv feminin — Oraș în Filipine — De la (od.) 8) Poet contemporan, autorul versurilor „...Va înflori această zi! / Căci avîntînd a păcii oaste / Stă Lenin viu, al vremii noastre: / — Va fi! — rostește. / Și va fi! — Compozitor romîn, autorul melodiei „Se fugăreau în vînt petale" 9) Terminație latină — B. — „...florilor", una din frumoasele povestiri ale maestrului Mihail Sadoveanu 10) Cunoscut compozitor german, autor printre altele al liedului „Micșuneaua" — Cerul nopților de vară 11) Primăveri pentru un boboc de fată — Margareta, Floricel, Crina, etc. — Ceașcă de lut 12) Compozitor sovietic de muzică ușoară — Cea de colț este declarată „monument al naturii"

Ștefan STOIANOVICI

NELL COBAR

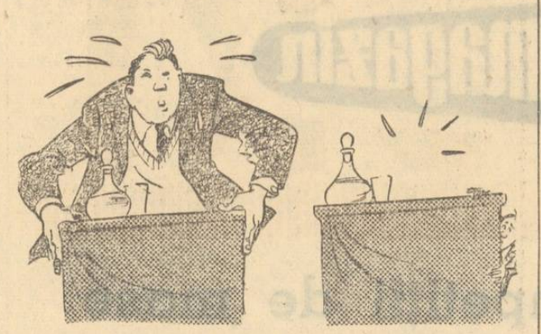

LA TRIBUNA

Critică... ...Și autocritică...

FRED GHENĂDESCU

CAUZA ȘI EFECT

— Mîncarea e slabă, supa e chioară! Dar aici nu găsești nimic gras?
— Ba da: pe administrator!...

PAVEL ILIEȘ

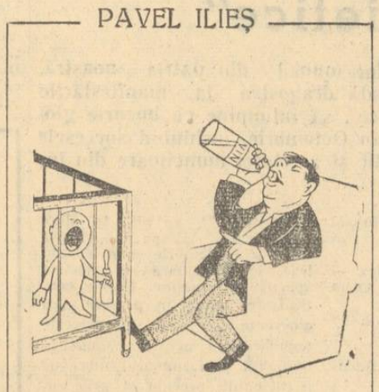

— Taci!... și fă ca tata.

C. FLORIAN

— Tovarășe Ionescu, dumneavoastră ce rezultat ați obținut la problema cu merele a lui Gigel?...

V. VASILIU

In ciuda repetatelor cereri ale locatarilor, tavanul imobilului din strada Lucaci 60 este și azi nereparat.

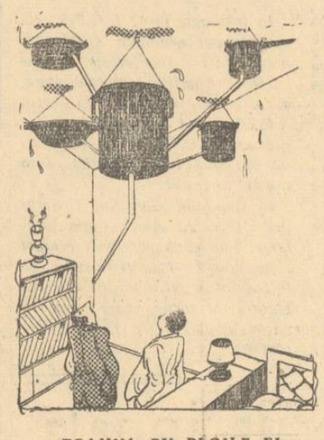

TOAMNA CU PLOILE EI

— Și te-au premiat cei de la I.L.L.?

B. ARTIN

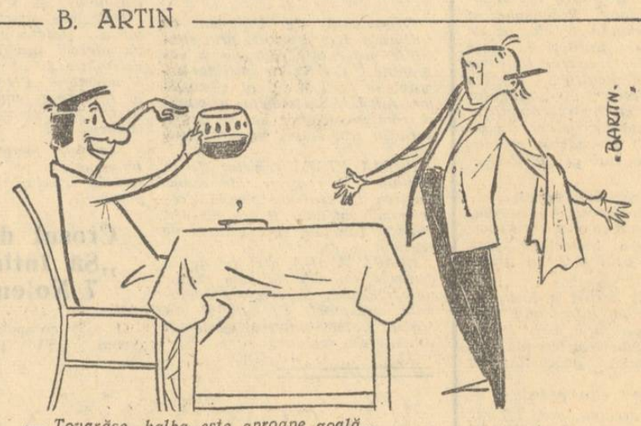

— Tovarășe, halba este aproape goală...
— Păi ce crezi, tovarășe, că ești numai dumneata? Trebuie să ajungă la toată lumea...

ȘAH

Prima partidă terminată în „Cupa Magazin"!

Concurenții ADRIAN MUNTEANU și GH. GROSS din București ne-au comunicat în scris că una din cele două partide jucate între ei în cadrul grupei a 6-a a luat sfîrșit. Învingătorul este Gheorghe Gross. Partida a fost foarte scurtă. Profitînd de cîteva erori făcute în deschidere de adversarul său, Gh. Gross a dat mat în numai șase mutări! A doua partidă dintre cei doi jucători, în care desigur că Adrian Munteanu va încerca să-și ia revanșa, continuă.

Menționăm că la concursul de șah prin corespondență dotat cu „CUPA MAGAZIN" am primit circa 450 de înscrieri. În numărul acesta publicăm componența unor noi grupe, urmînd ca în numerele viitoare ale revistei să publicăm și restul participanților, cu grupele respective în care au fost incluși. Participanții notați mai jos vor începe concursul la 15 octombrie, dată pînă la care vor primi regulamentul și tabelele de concurs.

GRUPA 49: Toma Ion (București), Ionescu Nicolae (București), Singer Herbert (București), Butucan Ion (Tg. Ocna), Riven Aron (Frumușica), Georgescu Corneliu (Cluj) și Toia Adrian (Băile Victoria).

GRUPA 50: Militinov Eugen (București), Ion Mihalache (Iași), Pavili Jean (București), Ianoș Gh. Nicolae (Cujmir), Racoce Romeo (București), Mendelovici Aron (Frumușica) și Georgescu Eugen (Or. Stalin).

GRUPA 51: Sorin Donea (Iași), Pugacev V. (Galați), Szombath Alex. (Ploești), Herman Marcela (Fălticeni), Popescu Paul (București), Teodorescu Marian (București) și Rădulescu Mihai (București).

★

O comunicare: participanții din grupele 42—48 vor începe jocul la 8 octombrie și nu la 30 septembrie cum se anunțase anterior. Pînă la această dată le va fi expediat și regulamentul concursului.

Napoleon și șahul

Numeroși istorici menționează faptul că lui Napoleon îi plăcea să joace șah, și că în timpul campaniilor obișnuia întotdeauna să aibă la el un joc de șah. La cafeneaua pariziană „La Regence" s-au păstrat mulți ani șahul cu care juca Bonaparte. Nu-i lipsit de interes faptul că din partidele jucate de Napoleon, s-au păstrat cîteva între care și cea cu Mme de Remuse, pe care o reproducem din ultimul număr al revistei sovietice „OGONIOK".

Iată această partidă:

Alb: Mme de Remuse. Negru, Napoleon

1. e4, Cc6 2. d3, Cf6 3. f4, e5 4. f:e5, C:e5 5. Cc3, Cfg4 (Pasiunea lui Napoleon pentru cavalerie e evidentă!) 6. d4, Dh4+ 7. g3, Df6 8. Ch3, Cf3+ 9. Re2, C:d4+ 10. Rd3, Ce5+ 11. R:d4, Nc5+ 12. R:c5. Db6+ 13. Rd5, Dd6 mat!

„RETRAGEREA LUI NAPOLEON DE LA MOSCOVA LA PARIS"

Oricît ar părea de curios, Napoleon a fost însă și sursa de inspirație a unei.. probleme de șah! E vorba de o problemă compusă încă în vecul trecut de cunoscutul șahist rus A. D. Petrov, problemă intitulată „Retragerea lui Napoleon de la Moscova la Paris". Această problemă, reprodusă în revistele din mai toate țările, simbolizează retragerea grea a lui Napoleon — personificat prin regele negru din b1 — sub loviturile nimicitoare ale cavaleriei rusești, sugerate de cei doi cai albi. Urmărit de cavalerie, regele negru străbate întregul cîmp de luptă pentru ca, pînă la urmă, să fie făcut mat la mutarea 14, tocmai în colțul opus al tablei de șah.

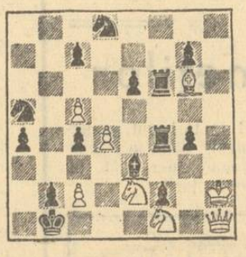

Soluția: 1. Cd2+, Ra2 2. Cc3+, Ra3 3. Cb1+, Rb4, 4. Ca2+, Rb5 5. Cc3+, Ra6 6. Cb4+, Ra7 7. Cb5+, Rb8 8. Ca6+, Rc8 9. Ca7+, Rd7 10. Cb8+, Re7 11. Cc8. Rf8 12. Cd7+, Rg8 13. Ce7+, Rh8 14. Rg2 mat!

De la turneul din Portoroj

Mulți specialiști străini acordau șanse deosebite în turneul de la Portoroj tînărului mare maestru danez Bent Larsen, care a obținut rezultate foarte bune la turneele internaționale din ultimii ani (Amintim Olimpiada de la Moscova, unde, la masa întîia, a realizat 14 partide din 18 jucate). La Portoroj Larsen a dezamăgit însă întrucîtva. A părut poate puțin obosit și a început concursul slab, obținînd numai 1 punct în primele trei runde. El a fost învins de marii maeștri sovietici Tal, Averbach, de Pachman și Fisher, de Matanovici și Gligorici, de Olaffson și chiar de De Greiff. El s-a clasat pe locul 16.

Iată, în runda a III-a cum a pierdut la Gligorici.

În poziția de mai sus Larsen (cu albele) a jucat la mutarea 18. Ch3. A urmat 18... b5! 19. g:f4, e:f4. 20. N:g4, N:g4. 21. C:f4, T:f4! Pentru a stăvili atacul albului, negrul sacrifică calitatea 22. N:f4, b:c4. 23. D:c4, Cb5! 24 Rd2, Tf8, 25. Ne3, Nf3. 26. Thg1, C:c3. 27. b:c3, N:e4. 28. Tac1, Nf5. 29. Db3, c4! 30. D:c4, Tc8. 31. Df4, Db7! 32. Re2, Db5 șah. 33. Rf3, D:d5 șah. Re2, Dd3 șah și albul cedează.

Exercițiu combinativ nr. 2

Poziția de mai sus a survenit după mutarea 27-a a negrului, într-o partidă jucată acum trei sferturi de veac, în 1883, între doi mari jucători ai timpului Zukertorf (cu albele) și Blackburne. Aparent, situația negrului e mai bună, întrucît dama fiind nevoită să plece albul pierde nebunul de pe b2. Poziția deschisă a regelui negru și mai ales pionul expus e5 permit însă albului să facă un sacrificiu de mare spectaculozitate care-i aduce cîștigul în cîteva mutări. Care este acest sacrificiu?

Poșta șahului

EMIL BUZOIANU — Pitești: Nu știm dacă traducerea cărților de șah la care vă referiți este sau nu programată.

CĂTANA I. NICOLAE — Drăgănești: Pentru procurarea cărților care vă interesează, ar fi indicat să luați legătura cu librăria „Cartea Rusă".

GOIA TRAIAN — Or. Stalin: Fiecare jucător joacă în același timp cu fiecare din adversarii săi, cîte două partide. Urmează deci ca și dvs să începeți imediat celelalte șase partide.

MEDICUL VĂ SFĂTUIEȘTE

RADU — Ploești: Pentru tratamentul varicelor de care suferiți vă pot fi de folos: — odihnă la pat cu picioarele așezate pe o pernă, 2-3 ore în cursul zilei și în tot cursul nopții; — purtarea de ciorapi elastici; — injecții sclerozante cu preparatul CIF sclerozan, făcute numai de medic; — băi zilnice de 35 grade, urmate de repaus timp de 1—2 ore.

În ce privește cea de a doua problemă adresați-vă medicului neurolog specialist de la policlinică. Cele descrise de dvs. cer un examen complet din partea acestuia.

ARTHUR BERNARD: Datele pe care ni le indicați sînt insuficiente pentru a vă indica vreun tratament. Adresați-vă neapărat medicului endocrinolog specialist din raza policlinicii în care domiciliați.

MARIANA — Orașul Stalin: Credem că medicii care v-au pus diagnosticul de colită de fermentație au avut dreptate. Desigur că este foarte indicat să respectați tratamentul igieno-dietetic care v-a fost recomandat. Schimbarea regimului dietetic vă recomandăm s-o faceți numai după indicația medicului de la policlinică, sub a cărui supraveghere medicală sînteți. În tratamentul colitei, regimul alimentar joacă rolul principal. Nu are nici un rost să veniți pentru tratament în București.

DELIA-Arad: Baza tratamentului pentru slăbire o constituie dieta. Reduceți din alimentația dvs. dulciurile, zahărul, plinea, bomboanele, marmelada, untul, carnea grasă, sarea, lichidele. Introduceți în alimentația dvs. mai multe legume, zarzavaturi, cărnuri slabe, fierte sau fripte la grătar, brînză de vaci, un ou pe zi, laptele smîntînit, dulce sau bătut. Practicați sport, faceți plimbări zilnice, băi calde.

SVIG-Galați: Vă rugăm să consultați colecția revistei noastre. La rubricile **„Medicul vă sfătuiește"** și **„Colțul cosmeticianei"** veți găsi numeroase răspunsuri în legătură cu tratamentul potrivit pentru îndepărtarea mătreții.

G. TOP ȘI LORETTA — Brăila: La vîrsta dvs. mai puteți crește în înălțime, de aceea nu credem că este necesară aplicarea vreunui tratament.

L. H. — Orăștie: Reveniți la medicul specialist de ochi de la policlinică, pentru control și continuare de tratament; dacă tratamentul pe care îl veți urma nu va da nici un rezultat timp de 2 luni, credem că intervenția chirurgicală va fi necesară; intervenția chirurgicală se poate face în orice serviciu de oftalmologie: pentru operație, internarea în spital este necesară.

VIORICA — Muscel: Este vorba, după cîte se pare, de o acnee juvenilă. Vă rugăm să consultați în colecția revistei noastre **„Medicul vă sfătuiește"** și **„Colțul cosmeticianei"**.

MIRCEA M.: După cîte se pare este vorba de o uretrită cu trichomonas. Este bine să fiți examinați de către medicul specialist urolog de la policlinică.

GH. R. — Dudești: Scăderea memoriei, oboseala, insomniile, durerile de cap, etc. de care vă plîngeți se datoresc în bună măsură eforturilor făcute în vederea trecerii diferitelor examene. Vă recomandăm să vă adresați medicului specialist neurolog de la policlinică. Credem că v-ar prii un concediu petrecut la Borsec, Valea Prahovei, sau Tușnad. Asigurarea cîtorva ore de somn după masa de prînz, somn de cel puțin 8-9 ore noaptea sînt foarte necesare. Hexafosfatul tonic CIF, pasifloral, glutacid vă pot fi de asemenea de folos.

MURRET O.: Rezultatele analizelor pe care ni le-ați trimis sînt destul de bune. Credem că veți putea duce sarcina la termen. Este însă absolut necesar să fiți sub supravegherea permanentă a medicului specialist de la policlinică. Greutatea dvs. normală ar trebui să fie de 53—54 kgr.

Dr. B. PAUL

SPORT magazin

VARIETĂȚI

Aruncări egale cu 130 de kilometri

Adolfo Consolini este unul dintre cei mai cunoscuți atleți din lume. Discobolul italian — care a luat parte și la campionatele internaționale de atletism ale R.P.R. — se numără — datorită îndelungatei sale activități — printre „veteranii" atletismului mondial.

Recent, ziarul „l'Unita" a făcut o interesantă statistică. Menționînd faptul că Consolini a luat parte pînă în prezent la 434 (!!) reuniuni atletice și că în cadrul fiecărei întreceri el a avut cîteva aruncări cu o medie de 50 de metri, s-a apreciat că lungimea totală a aruncărilor sale ar măsura peste 130 kilometri!

Subliniind acest fapt, ziarul „l'Unita" arată că Adolfo Consolini, cu toată vîrsta înaintată, figurează și astăzi cu cinste printre protagoniștii probei de aruncare a discului și că este decis să nu renunțe atît de repede la sportul său preferat.

Un nou adversar pentru Floyd Patterson, o nouă afacere...

Afaceriștii care au regisat ultimele două întîlniri ale campionului mondial la toate categoriile, Floyd Patterson, au ajuns, se vede, la concluzia că este imposibil să mai găsească pe continentul american un adversar potrivit pentru invincibilul negru.

Atenția li s-a îndreptat deci spre bătrînul continent al Europei. Unul dintre organizatori, William Rosensohn, a auzit vorbindu-se elogios de campionul Europei la toate categoriile, suedezul Ingemar Iohansson. Pentru a-i verifica „posibilitățile", i s-a angajat un meci cu negrul american Eddie Machen, neînvins pînă atunci și considerat chalangerul neoficial al lui Patterson.

Întîlnirea, desfășurată recent la Goteborg, în Suedia, s-a încheiat cu o victorie lovitură rapidă a suedezului, care a învins prin K.O. în prima repriză.

Cel mai fericit a fost evident William Rosensohn. Prima lui declarație, care trebuia să pregătească terenul pentru viitoarea publicitate, a fost :

— Un om care posedă o asemenea dreaptă, care l-a expediat în lumea visurilor pe Machen, este mai mult decît periculos pentru orișicine. Și nu cred că Patterson va reuși să-i reziste...

Începutul campaniei de publicitate a fost făcut. Vor urma alte „teribile" declarații, specifice deșănțatei și obișnuitei reclame americane, spectatorii din nou se vor îngrămădi, buzunarele organizatorilor din nou se vor umple de dolari...

O nouă victimă a boxului profesionist

Un nou tragic eveniment în lumea boxului profesionist s-a petrecut recent la Casablanca. În cursul unei reuniuni de box, marocanul Hanania Bohbot a fost învins prin oprirea meciului pentru inferioritate. După meci, simțindu-se rău, el a fost transportat la spital, unde s-a constatat că a suferit o hemoragie și că starea lui disperată necesita o urgentă intervenție chirurgicală.

Ziarul „l'Humanité", publicînd această știre, relatează totodată că acest boxer a mai fost supus la o încercare asemănătoare cu prilejul unui meci disputat acum patru ani cu Famechon, care s-a soldat cu un repaus obligatoriu de doi ani.

Totuși „managerul" său, Gilbert Benain, a continuat să-l programeze, iar în această întîlnire n-a intervenit cu nimic pentru a pune capăt meciului care devenise inegal și care prin deznodămîntul său ușor previzibil însemna un atentat direct la integritatea fizică și chiar viața lui Hanania Bohbot.

Boxerul marocan poate va trăi, dar desigur că va fi un invalid, un om pierdut pentru societate, pentru că organismul său nu va rezista încercărilor la care a fost supus cu bunăștiința afaceriștilor.

Dar ce importanță are acest lucru pentru rechinii boxului profesionist ?...

Un muzeu sportiv

În curînd, un vis vechi al sportivilor unguri va căpăta viață. Este vorba de deschiderea la Budapesta a unui muzeu al sportului. Acest muzeu va cuprinde mii de cupe, medalii, diplome, cîștigate de-a lungul a zeci de ani de reprezentanții Ungariei la diferite competiții internaționale.

O parte din exponate se vor referi la epoca de glorie a fotbalului maghiar care a culminat cu victoria de 6-3 realizată pe stadionul Wembley împotriva echipei Angliei. Vor putea fi văzute totodată de la primele diplome obținute de sportivii unguri la Jocurile Olimpice de la Atena din 1896, pînă la cele cîștigate la Melbourne.

Un colț al muzeului va fi rezervat pentru echipamente, afișe și caricaturi sportive.

Mari competiții de mase închinate „Lunii prieteniei romîno-sovietice"

A devenit o tradiție scumpă tuturor oamenilor muncii din patria noastră, ca în zilele de toamnă să participe cu toată dragostea la manifestările închinate „Lunii prieteniei romîno-sovietice", să întîmpine cu bucurie glorioasa aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, închinînd succesele lor în muncă măreței sărbători a poporului sovietic și a clasei muncitoare din întreaga lume.

În frontul larg și entuziast al celor care, în aceste zile, în toate colțurile patriei, înscriu noi și noi victorii la locurile de muncă — prinos de recunoștință și mărturie a dragostei fierbinți față de poporul sovietic, prieten credincios al patriei noastre, — se numără și tineretul nostru sportiv.

Ca în fiecare an, în întîmpinarea aniversării Marelui Octombrie, în țară sînt prevăzute numeroase competiții de mase dintre care două de interes republican și la care participă zeci de mii de sportivi.

Ștafeta prieteniei romîno-sovietice

Organizată de Uniunea de cultură fizică și sport, prin consiliile orășenești raionale și regionale U.C.F.S., cu sprijinul comitetelor U.T.M. și al Comisiilor A.R.L.U.S., ștafeta prieteniei romîno-sovietice se va desfășura în trei etape, pe cinci trasee

PRIMA ETAPĂ are loc de la comune la centrele de raion. Sosirea la centrul raional corespunde cu data și ora plecării ștafetei raionale spre centrul de regiune.

ETAPA A II-A are loc de la centrele raionale la cele regionale. Sosirea la centrele regionale corespunde cu data și ora sosirii ștafetei interregionale în centrul de regiune.

ETAPA A III-A interregională cuprinde următoarele cinci trasee :

1) Baia Mare — Oradea — Cluj — Tg. Mureș — Tg. Ocna — Bacău.

2) Timișoara — Deva — Sibiu — Orașul Stalin — Ploești — București.

3) Craiova — Pitești — București.

4) Constanța — Tulcea — Galați — Focșani.

5) Vatra Dornei — Suceava — Iași.

TRASEUL FINAL : București (cu ștafetele primite de la traseele 2 și 3) — Urziceni — Buzău — Focșani (aici se primește ștafeta traseului 4), Focșani — Bacău (aici se primește ștafeta traseului 1), Bacău — Roman Iași (aici se primește ștafeta traseului 5 și a regiunii Iași).

Delegația sportivă care va purta ștafeta pe traseul final, va pleca din București, la 4 noiembrie și va sosi la Iași la 5 noiembrie. Plecarea ștafetei de la Iași spre punctul de frontieră Ungheni se va face la 6 noiembrie.

Ștafetele mixte, formate din 10 persoane, vor fi alcătuite din sportivi fruntași și evidențiați în producție.

Crosul de mase „Să întîmpinăm 7 Noiembrie"

O altă competiție de mase, crosul „SĂ ÎNTÎMPINĂM 7 NOIEMBRIE", se află în plină desfășurare. Etapa I-a, fixată între 21 septembrie și 26 octombrie, se desfășoară pe colective sportive și comune. Datele centralizate pînă în prezent sînt elocvente în ceea ce privește popularitatea acestei competiții, oglindită prin numărul mare de participanți, precum și prin entuziasmul cu care se întrec sportivii.

Începînd de la 2 noiembrie se va desfășura etapa II-a pe localități, pe centre de comună în mediul rural și pe raioane în orașul București.

Alte manifestări

În întreaga țară, U.C.F.S. regionale vor organiza numeroase manifestări (conferințe, concursuri sportive, fotomontaje, etc.), iar Consiliul General A.R.L.U.S. va acorda o cupă regionalei U.C.F.S. care va obține cea mai bună mobilizare la aceste întreceri.

În Capitală, Consiliul General A.R.L.U.S. va oferi „Cupa prieteniei romîno-sovietice" echipei cîștigătoare a unui turneu de fotbal între patru echipe din categoria A, turneu care urmează să se dispute între 12 și 26 octombrie.

O competiție internațională de mare succes

Aspect de la Spartachiada internațională de vară a armatelor frățești ale țărilor socialiste : Intrarea în stadion, pentru defilare, delegația de sportivi a armatei române

Înapoindu-se în țară după ce au luat parte la prima Spartachiadă internațională de vară a armatelor frățești din țările de democrație populară, componenții lotului romînesc au avut numai cuvinte de elogiu pentru nivelul înalt al concursului și mai ales pentru atmosfera de caldă prietenie în care s-au desfășurat întrecerile.

Rezultatele tehnice sînt cunoscute. Multe dintre ele au atins cel mai ridicat plafon tehnic — mărturie a măiestriei pe care au realizat-o sportivii armatelor frățești din democrațiile populare. Unii dintre ei au reușit performanțe de mare valoare, ca de pildă polonezul Kriskoviac care și-a întrecut propriul record cu care a cucerit anul acesta titlul de campion european. Meciuri de bună valoare au avut loc la box, fotbal și handbal. În general, prima Spartachiadă de vară a armatelor frățești a fost o adevărată demonstrație de forță și entuziasm tineresc, care a stîrnit aplauzele celor 800.000 spectatori germani, prezenți în timpul desfășurării probelor.

Spartachiada militară se va organiza de aci înainte în mod periodic. Chiar în iarna aceasta, în Republica noastră Populară, se va organiza prima Spartachiadă de iarnă a armatelor frățești.

Asociația drumeților

Zilele trecute a luat ființă „Asociația turiștilor din R.P.R." — organizație sportivă care își propune să dea un nou avînt minunatului sport al turismului. În țara noastră sînt nenumărate și neasemuit de frumoase locurile care merită a fi vizitate de amatorii drumeției. Pe de altă parte, datorită sprijinului neprecupețit acordat sportului de către regimul nostru de democrație populară, s-au creiat și condițiile materiale care fac posibilă o largă mișcare turistică. Este suficient să arătăm că în cabanele care s-au amenajat în cele mai frumoase puncte turistice din țară, există azi circa 10 000 de locuri confortabile și că multe cluburi și colective sportive dispun de echipament turistic pe care-l pun la dispoziția membrilor lor.

La constituirea „Asociației Turiștilor din R.P.R." tov. Radu Mănescu, președintele comitetului executiv provizoriu, a arătat că scopul principal al noii asociații este acela de a întări și mai mult caracterul de masă al turismului, subliniind faptul că turismul nu trebuie concentrat doar în cîteva centre, ci trebuie dezvoltat în toate regiunile țării.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Pregătiri pentru cele 4 întîlniri dintre fotbaliștii romîni și maghiari

Loturile reprezentative de fotbal ale R.P.R. au început săptămîna aceasta pregătirile pentru cele patru întîlniri internaționale, în compania reprezentativelor Poloniei și U.R.S.S.; programate la 26 octombrie. Miercuri după amiază, pe stadionul Republicii, două meciuri publice de trial au adus în arenă contingentele de jucători selecționabili și au reaprins flacăra discuțiilor, obișnuite în preliminariile întîlnirilor interțări. Ce alcătuire vor avea echipele noastre? Joacă sau nu... cutare? Ce șanse avem ?..

În rîndurile ce urmează socotim că este încă prematur să ne ocupăm de ceea ce ar vrea să rezolve aceste întrebări. În schimb, sînt demne de semnalat aspecte care pretind întîietate în aceste zile.

Am răsfoit, deunăzi, palmaresul echipei noastre naționale A. L-am răsfoit pentru unele „date" cu care să reîmprospătăm cunoștințele legate de istoricul întîlnirilor cu fotbaliștii maghiari. Din acest palmares, am reținut că prima întîlnire dintre echipele A ale Romîniei și Ungariei se află în urmă cu peste un sfert de veac, și anume, la 5 iulie 1931 cînd, într-o partidă desfășurată la București, fotbaliștii unguri au înscris prima victorie, cîștigînd cu scorul de 4—2. Au urmat apoi alte zece partide pe măsura acestui debut, căci doar una — în 1939, la București — s-a terminat cu un rezultat de egalitate, toate celelalte soldîndu-se numai cu succese ale fotbaliștilor unguri. Scorurile partidelor au fost felurite. Unele vorbesc de eșecuri radicale : 0—9, 2—7, 1—5 (de două ori), etc. În schimb, un 1—2 într-o partidă disputată în 1952, la Turku, în cadrul Olimpiadei din Finlanda, ne-a reamintit de excepționala comportare avută atunci de echipa noastră într-un joc în care puțin a lipsit să învingă și să elimine din competiție echipa Ungariei, care apoi a cîștigat titlul olimpic. Toți comentatorii au fost unanimi în a recunoaște atunci că echipa R.P.R. a trecut, într-adevăr, pe lîngă o mare victorie...

Arbitrul a primit daruri de ziua aniversării...

(DIN „REVUE HONGROISE")

Din proaspetele performanțe ale fotbaliștilor unguri

În ascensiunea cunoscută lumii întregi, fotbalul unguresc a înregistrat valoarea cea mai ridicată în 1956, cînd echipa Ungariei a fost decretată campioana neoficială a lumii — pentru că pierduse în fața echipei R. F. Germane în finala „Cupei Mondiale". Îmbătrînirea unora dintre jucătorii care au dat marea strălucire acestei formații și greșeala de a nu se fi asigurat din vreme cadrele corespunzătoare pentru înoirea echipei, au determinat — în ultimul an — o serie de rezultate care nu mai egalează reputația cîștigată de echipa Ungariei în anii ei de mare glorie. Aceasta a făcut, mai ales după consumarea ediției 1958 a campionatului mondial de fotbal din Suedia, să se procedeze la întinerirea totală a echipei.

Loturile alese pentru patru echipe (A,B, de tineret și juniori) au fost supuse, la 14 și 23 septembrie, unor confruntări internaționale, în compania reprezentativelor Poloniei și U.R.S.S.; iar rezultatele în ansamblu sînt considerate mai mult decît satisfăcătoare, deoarece din opt întîlniri, fotbaliștii unguri n-au pierdut decît două :

R. P. Ungară (A)—R. P. Polonă (A), la Chorzov, 3—1 ;

R. P. Ungară (B)—R. P. Polonă (B), la Budapesta, 2—2 ;

R. P. Ungară (tineret)—R. P. Polonă (tineret) la Debrecin, 6—2 ;

R. P. Ungară (juniori)—R. P. Polonă (juniori), la Wroclaw, 1—1 ;

R. P. Ungară (A)—U.R.S.S. (A), la Moscova, în cadrul „Cupei Europei", 1—3 ;

R. P. Ungară (B)—U.R.S.S. (B), la Budapesta, 2—2 ;

R. P. Ungară (tineret-U.R.S.S. (tineret), la Kiev 1—0 ;

R. P. Ungară (juniori)-U.R.S.S. (juniori), la Miskolc, 1—2.

Concluzia ce se degajă de aici, pentru cvadrupla întîlnire R.P.R. —R. P. Ungară, e că fotbaliștii noștri vor fi chemați la un examen, foarte sever, în compania unor parteneri de joc porniți cu hotărîre — și avînd și posibilități — la recucerirea celei mai bune reputații fotbalistice. Cu titlul informativ, socotim necesar să arătăm că în întîlnirile cu Polonia și U.R.S.S., echipa primă a Ungariei a folosit — cu o singură excepție, privind postul de mijlocaș dreapta — aceiași formație : *Bako-Karpati, Sipoș-Sarosi-Bundzsak (Szojka*, în meciul cu Polonia) *Berendi-Budai II; Göröcs, Csardas, Tichi* și *Bencsis*. Și n-ar fi exclus ca în aceiași alcătuire să evolueze și la București, la 26 octombrie.

O greșeală care nu trebuie să se repete

Meciurile publice de trial, ale loturilor noastre, care s-au desfășurat miercuri după amiază pe stadionul Republicii din Capitală, au constituit prima mare repetiție pentru întîlnirile cu echipele R. P. Ungare. Și mersul pregătirilor — cum desigur știți — nu se vor opri aici, pentru că trebuie definitivate echipele, cărora să li se asigure și omogenizarea necesară.

Din programul pregătirilor nu sîntem de acord cu o „prevedere" pe care am mai întîlnit-o și altă dată și împotriva căreia ne-am pronunțat totdeauna. Este vorba de *întreruperea desfășurării campionatului după etapa din 12 octombrie*, adică cu două săptămîni înainte de întîlnirile cu R. P. Ungară. Practica a arătat — la noi, ca și în toate țările — că o asemenea „pauză" nu numai că nu folosește, ci dimpotrivă e dăunătoare. Chiar întîlnirile cu R. D. Germană, de la 14 septembrie, au permis aceleași concluzii — la care, de altfel, nici nu era greu să se ajungă. Ni se pare, de aceea, cu totul surprinzătoare repetarea acestei greșeli, în locul unei încercări ce s-ar impune cu tot dinadinsul, prin continuarea desfășurării campionatului pînă la 19 octombrie inclusiv, dată după care jucătorii selecționați să fie supuși pregătirii în comun.

B. BERCEANU

Însemnări după meciul de fotbal „PETROLUL - WISMUT"

Așadar, „Petrolul" a adus o satisfacție iubitorilor fotbalului, după o serie întreagă de decepții produse de comportarea echipelor românești în ultimele întîlniri internaționale. Campioana țării a reușit să recupereze handicapul de la Aue și mai concurează încă, cu șanse serioase, pentru calificarea mai departe în „Cupa campionilor europeni" — competiție care în numai cîțiva ani a reușit să capete o mare popularitate în aproape toate țările bătrînului nostru continent.

Mai presus de rezultatul tehnic al întîlnirii care s-a desfășurat duminica trecută pe frumosul stadion din Ploești — electrizat parcă de înflăcărarea cu care pasionatul public local și-a susținut echipa — este însă comportarea generală a jucătorilor petroliști. Se cuvine subliniat, în primul rînd, elanul, dragostea pentru culorile clubului, de care au dat dovadă toți cei unsprezece jucători. De mult nu am mai văzut echipele noastre, oricare ar fi fost miza întîlnirilor, depunînd atîta rîvnă, făcînd atîta cheltuială de energie. Nici un minut din cele 90 ale meciului jucătorii ploeșteni nu și-au îngăduit, n-au îngăduit tenacilor și viguroșilor lor adversari, slăbirea ritmului de joc.

Victoria cu 2—0 obținută de „Petrolul" a fost, mai presus de orice, datorită acestui elan cu totul remarcabil, pe care l-am dori preluat de toate echipele noastre și cu deosebire de echipele reprezentative. Din păcate, echipa n-a primit întreaga răsplată pe care o merita și anume un scor de trei goluri diferență, care ar fi calificat-o fără alt nou examen, pentru primul tur al competiției.

Trebuie, desigur, să avem în vedere și doi factori care au împiedicat realizarea scorului de 3—0. Unul dintre ei este nervozitatea, uneori excesivă, a jucătorilor, a unora dintre jucători. Lipsa de calm, în momentele psihologice decisive ale meciului — după înscrierea primului punct și mai ales după ce Marinescu a înscris pe cel de al doilea — este, fără îndoială, consecința lipsei de rutină a meciurilor mari, a jocurilor internaționale, de care suferă în special jucătorii tineri, ca Tabarcea sau Dridea. Ambii, jucători de talent și cu frumoase perspective, au fost în mod evident stăpîniți de o emoție excesivă, — ca și ceilalți înaintași dealtfel — care i-a făcut să nu dea tot ceea ce se putea aștepta de la ei. Angajarea echipelor noastre în jocuri și competiții internaționale mai numeroase, cu adversari de valoare ridicată, va contribui în mod hotărîtor la ridicarea nivelului calitativ al echipelor noastre.

Cel de al doilea factor care a împiedicat urcarea scorului, a fost încercarea, prea des repetată fără succes, de a învinge apărarea adversă, masată într-un spațiu mic, prin pătrunderi individuale sau prin pase scurte și pe jos prin centrul terenului. La condițiile gazonului îmbibat cu apă, cu putința unui control mai dificil al balonului, aveau mai mult succes pasele lungi, înalte, îndreptate din orice direcție spre spațiul din fața porții și încercarea de a prelua din aer sau de a specula greșelile pe care, în mod inevitabil pe un teren desfundat și cu un balon umed, le-ar fi făcut apărătorii germani. Ceea ce de altfel s-a și întîmplat ori de cîte ori Pahontu, Topșa sau Fronea au degajat lung spre grupul masiv și învălmășit din careul de 16 metri.

Fotbaliștii ploeșteni au adus pe vremuri în fotbalul nostru, o metodă de joc deosebită, jocul așa numit „înainte !", care deși nu constituia decît o metodă empirică (mai ales fiindcă jucătorii din acele vremuri aveau o slabă pregătire tehnică) dădea de multe ori rezultate surprinzătoare. La condițiile meciului de duminica trecută, o asemenea metodă — folosită în mod tactic la condițiile terenului și la dispozitivul de apărare al adversarului — ar fi condus desigur la rezultate nesperate.

Iată de ce noi nu vom înceta să atragem atenția că într-un meci de fotbal ORIENTAREA TACTICA ESTE UN LUCRU ESENȚIAL. Antrenorii noștri trebuie, în mult mai mare măsură, să aprecieze și să găsească soluțiile cele mai potrivite, chiar în timpul desfășurării jocurilor.

Ștefan RADU

IN ACTUALITATE

„Cornerele" lui Suru

Am auzit, duminică, în spectator al partidei de fotbal Dinamo București—Dinamo Bacău exclamînd : Ce-i cu plimbarea asta a lui Suru, care execută cornere și pe partea lui și pe partea opusă ? Se pierde o groază de timp cu trambalarea asta. Dacă face această „operație" de zece ori într-un meci, înseamnă că scurtează jocul cu 10 minute, căci fiecare „deplasare" de felul acesta durează măcar un minut..."

N-apucase să-și termine reflecția (asta era în minutul 28 de joc) cînd Suru execută cu măiestrie o lovitură de colț obținută de echipa bucureșteană pe partea dreaptă a terenului — adică pe cea opusă obișnuitei lui raze de acțiuni, el fiind, cum știți, titular al postului de extrem stînga — după care, cu un șut cu capul, coechipierul lui, Nunweiller, a înscris un gol.

— Ei, acum ce mai ai de spus ?, *îl interpelă un vecin de tribună pe spectatorul amintit.* Merita „deplasarea" făcută de Suru ?

Cetățeanul în cauză răspunse ceva care semăna mai mult a mormăit și deși nu ne-a fost dat, în condițiunile acestea, să-i auzim părerea, ne-am dat seama, din atitudinea și gesturile lui că, deși contrariat, nu-și prea schimbase „punctul de vedere".

Reflecții asemănătoare am auzit și la alte partide ale echipei Dinamo București — privind tot „mișcarea" pe teren a lui Suru cu prilejul executării loviturilor de colț ; după cum în alte împrejurări, la alte echipe, pentru practici similare, reflecțiile au fost de aceeași natură. Și de la ele a generat întrebarea la care încercăm să răspundem acum : E bun procedeul acesta ?

Firește că în cursul unui joc, la executarea unor lovituri de penalizare, o echipă trebuie să folosească jucătorii care au aptitudinile și pregătirea cea mai bună pentru această execuție, fie că e vorba de corner, un „11 metri" sau chiar o simplă aruncare cu mîna la un „aut" de linie. Echipa timișoreană Ripensia folosea, de pildă, pe vremuri, pe portarul Zombori la executarea loviturii de la „11 metri". C.C.A., în multe împrejurări, a folosit dexteritatea fundașului Zavoda II la executarea autului de tușă (în special în apropierea porții adverse), pentru că vigurosul jucător zvîrle mingea cu mîna de parcă șutează cu piciorul. Asemenea exemple sînt numeroase și în această categorie se încadrează și folosirea, după tiparul amintit mai sus, a lui Suru.

Numai că procedeul acesta, nu este valabil în totalitatea lui. În pregătirea jucătorilor unei echipe antrenorul are obligația să specializeze mai mulți jucători pentru executarea uneia sau alteia dintre lovituri. Căci ce se va întîmpla de pildă, dacă la o partidă a lui Dinamo București, Suru va fi indisponibil înainte de joc, sau va deveni indisponibil prin accidentare, în chiar cursul jocului ? Cine va executa atunci cornerele ?

Așa privind problema, credem în dreptatea cetățeanului care la meciul Dinamo București— Dinamo Bacău protesta pentru trambalarea lui Suru de pe o parte pe alta a terenului și anume pentru referirea (nemărturisită de el) privind pregătirea în materie a mai multor jucători. Adică, păstrîndu-se principiul folosirii jucătorului cu aptitudinea și pregătirea cea mai bună la executarea unei lovituri, să nu se învîrte toate rezolvările de acest fel în jurul lui. Ci, la un nivel de pregătire apropiat lui, să existe în formație și alți jucători la care să se poată apela dacă nevoia o va cere. Nu așa cum s-a petrecut pe vremuri la o partidă de pomină a echipei timișorene Ripensia împotriva formației vieneze „Austria", cînd portarul Zombori fiind rezervă a părăsit de două ori locul de pe tușă ca să-l înlocuiască (aparent) pe portarul Pavlovici. El intra pe teren numai să execute niște lovituri de la „11 metri" de care beneficia echipa lui. Intra, le executa, marca și... ieșea de pe teren, ceea ce a produs protestele vehemente ale echipei adverse, deși era vorba numai de o partidă amicală.

B. BUCUR

Impozit pentru... a lua startul

Unul din cei mai cunoscuți managerî de ciclism din Franța, Daniel Dussé, se găsește de cîtva timp într-o situație extrem de dificilă. Toți cicliștii pe care-i conduce i-au cerut ca numele lor să nu mai figureze pe listele oficiale de start ale diferitelor competiții. La prima vedere s-ar părea că aceasta este o cerere cu totul nejustificată. În realitate însă, cicliștii au luat o asemenea hotărîre deoarece organele fiscului au început să perceapă impozite fiecărui alergător, dacă la startul într-o cursă.

Nu se poate spune că ministerul francez al finanțelor nu manifestă ingeniozitate în stoarcerea unor impozite noi din partea sportivilor francezi. Cît privește drumul pe care-l iau banii, miliardele de franci cheltuite anual pentru ducerea războiului nepopular din Algeria vorbesc de la sine. Aceasta, în timp ce subvențiile acordate dezvoltării sportului francez au fost tăiate de același ministru al finanțelor.

DIN presa străină

Sport și politică

Un comentariu al unui ziar elvețian

Sub titlul „Mereu politica" ziarul elvețian „Feuille d'Avis de Lausanne", care, în treacăt fie spus, nu manifestă prea multă simpatie față de țările lagărului socialist, se ocupă de hotărîrea federației elveține de lupte de a interzice membrilor săi participarea la campionatele mondiale de lupte care au avut loc la Budapesta.

„La campionatele mondiale de lupte de la Budapesta — scrie ziarul — *au luat parte numai doi luptători elvețieni. Înaintea campionatelor federația a hotărît : nu vom participa ! Decizie stupidă. Atunci cînd atleții americani pleacă la Moscova, cînd toate națiunile occidentale se întîlnesc cu atleții din Răsărit la Stockholm, atunci cînd avem dreptul să sperăm că relațiile sportive vor contribui din ce în ce mai mult la o mai bună înțelegere între popoare, însfîrșit, atunci cînd au loc campionatele mondiale de tir, de la care cei mai buni specialiști ai noștri sînt excluși printr-o hotărîre de principiu care mîhnește adînc pe toți iubitorii tirului, se pune întrebarea dacă conducătorii noștri nu au înțeles că prin atitudinea lor dăunează reputației țării noastre.*

Se pune întrebarea — scrie ziarul în continuare — *în ce fel interdicția aplicată luptătorilor poate contribui la îmbunătățirea șanselor păcii. Conducătorii federațiilor sînt pur și simplu lipsiți de judecată. Noi nu avem dreptul să ne prezentăm drept judecători atunci cînd prin exemplele noastre arătăm tocmai ceea ce nu trebuie făcut.*

Bine înțeles — scrie ziarul în încheiere — *cei doi luptători care au plecat la Budapesta au fost excluși de federația elvețiană de lupte. Mai curînd conducătorii care au luat o asemenea măsură ar trebui să fie excluși...„*

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" 1, V. Stalin București

73

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 53 ★ Sîmbătă 11 octombrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

Se spune adesea că profesiunea de învățător este una dintre cele mai frumoase dar și dintre cele mai grele ocupații. Prezența permanentă în mijlocul copiilor dă un farmec deosebit acestei îndeletniciri, dar tot ea cere însușiri multe învățătorului căruia i s-a încredințat educarea și instruirea copiilor.

Dar învățătoarei AURELIA VIȘAN, pe care v-o prezentăm în fotografia de mai sus, nu i se mai pare greu acum să pătrundă în sufletul și mintea celor mici; în pagina 6-a a ziarului nostru ea vă împărtășește cîteva din tainele profesiunii sale.

Fotografia: Mihai POPESCU

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

PE ECRANELE CAPITALEI

În tradiția vieții noastre culturale a intrat, ca un eveniment de seamă, prezentarea celor mai noi și mai însemnate creații ale cinematografiei sovietice cu prilejul Lunii prieteniei romîno-sovietice.

Cu deosebire anul acesta, iubitorii de film vor face cunoștință cu cîteva producții strălucite ale studiourilor sovietice, inspirate de evenimentele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Sînt filmele „PE DONUL LINIȘTIT" (trei serii) distins cu marele premiu al Festivalului Internațional de la Karlovy Vary, „SURORILE" și „ANUL 1918", ecranizare a primelor două părți din celebrul roman „CALVARUL" de Alexei Tolstoi, „ÎNFRÎNGERE" după Fadeev și documentarul „LUMINA LUI OCTOMBRIE", la care au colaborat cineaști din 13 țări. Alături de ele vor rula „CEI TREI DIN PĂDURE", „PAGINILE TRECUTULUI", „INIMA DE OȚEL" și „IDIOTUL", după romanul cu același titlu al scriitorului clasic rus F. M. Dostoievski. Ele vin să încununeze succesele dobîndite anul acesta la marile festivaluri internaționale de la Cannes, Karlovy Vary și Bruxelles, unde filmele sovietice au cucerit nu numai publicul larg, dar și primele locuri în clasamentul alcătuit de jurii foarte exigente.

De astă-dată, prilejul întîlnirii noastre cu filmele sovietice care vor rula pe ecrane în Luna prieteniei, prezintă un dublu interes. Pe de o parte, cele mai multe dintre ele reînvie pe ecran tipuri umane pe care literatura realismului socialist le-a consacrat în opere devenite astăzi clasice. Așa sînt Melehov, Axinia, Stokman și Mișka Koșevoi, din romanul „Pe Donul liniștit" de Mihail Șolohov, Levinson, Morozka și Meteliția din „Înfrîngere" de Alexandr Fadeev; Dașa și Teleghin, Katea și Roșcin din „Calvarul" lui Alexei Tolstoi. Pe de altă parte, noile creații afirmă și mai puternic pe ecran tînăra generație de cineaști sovietici, dintre care Ghenadi Iuhtin (Meteliția), Elina Bistrițkaia (Axinia) I. Iakovlev (prințul Mișkin) și alții sînt de pe acum bine cunoscuți spectatorilor din țara noastră. Revederea cu eroii unor cărți îndrăgite precum și cu interpreți valoroși ai cinematografiei sovietice va oferi, neîndoelnic, înalte satisfacții artistice tuturor celor care au așteptat-o cu nerăbdare.

Pentru a îndeplini dorința exprimată de cititorii noștri, publicăm în acest număr ample relatări asupra creatorilor și conținutului filmelor dintre care unele au și început să ruleze în cadrul Festivalului filmului sovietic.

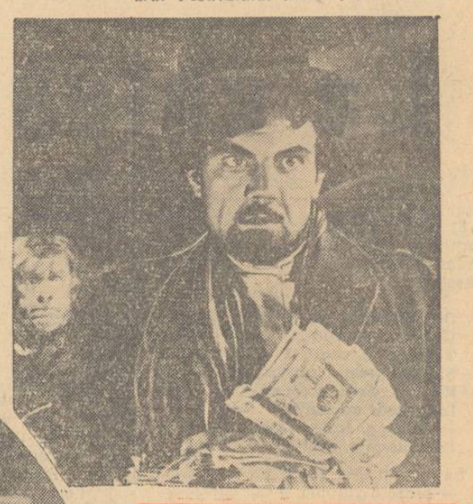

Petroliștii

În drum spre sonda 19 Călinești, sonde răsar pe coaste, pe creștetul dealurilor sau lîngă marginea drumului. Stau singure, însoțite doar de fîșîitul ușor al țițeiului, împins din adîncuri de forța gazelor pe conducte de cîțiva țoli.

Așa le trec verile, primăverile, iernile cu viscole și vînturi năpraznice. Ani de-a rîndul. Sînt sonde care există așa, în Valea Prahovei, de cîte 30—40 — 60—80 de ani. Și viața lor va mai continua încă. Firește, nu la aceiași intensitate, pentru că oricît ar părea de paradoxal, există o tinerețe și o bătrînețe a sondelor. Această tinerețe poate să fie scurtă sau dimpotrivă. În trecut tinerețea sondelor din Valea Prahovei era scurtă. Foștii stăpîni neavînd certitudinea unei existențe și atotputernicii îndelungate uzau de mijloacele cele mai barbare, risipind valori umane și materiale fără nici cea mai mică tresărire de cuget. Ca hoții. Ce vrei, dicta legea cîștigului maxim, lăcomia și aviditatea de cîștiguri căpătînd astfel frîu liber.

Multor sonde din Valea Prahovei le-a fost luată astfel tinerețea. Dar jefuitorii lor au fost goniți iar sondele au rămas. Celor îmbătrînite înainte de vreme, inginerii, chimiștii și maiștrii petroliști le aplică fel de fel de medicamente menajîndu-le și oprind astfel în loc procesul îmbătrînirii lor. E un amănunt care altădată, adică în trecut, n-ar fi fost întîlnit.

★

Există în lumea aceasta a petrolului o deosebire extraordinară între aparențe și realitate. Este deosebirea între peisajul general al schelelor, al sondelor petrolifere, între atmosfera de liniște, de neclintire și fenomenele care se petrec în străfunduri după legile nescrise ale naturii, fenomene care dau muncii de aici intensitatea și surprizele similare celui ce pîndește, simte totul, dar nu vede nimic. Stai lîngă o sondă „în producție". Auzi sau poate n-auzi țițeiul împins pe conducte și ți se pare

Elisabeta PETREANU

• (Continuare în pag. 2-a)

„VREAU SĂ ZBOR ÎN COSMOS!"

Scrisori din toată lumea primite de Comisia pentru zborurile interplanetare

Se poate afirma cu certitudine că oamenii de știință sovietici n-au prevăzut asemenea urmări ale lansării cu succes a sateliților Pămîntului.. Aceste urmări sînt foarte interesante: la Academia de științe din U.R.S.S., pe adresa Comisiei pentru zborurile interplanetare, a sosit o avalanșă de scrisori. Numărul lor continuă să sporească în fiecare zi. Pe plicuri sînt mărci din Uniunea Sovietică, Franța, India, Mexic, Vietnam..

„Vreau să zbor spre stele", — scrie *Victor Borodoi*, din orașul Ust-Kamenogorsk, de pe rîul siberian Irtiș. Autorul scrisorii a avut ocazia să conducă avionul; după cum spun aviatorii, el a încercat *„senzația înălțimilor"* și acuma este gata ca, în numele științei, să se numere printre primii astronauți.

Fiecare scrisoare are caracteristicile ei și redă imaginea aceluia care a trimis-o. Kievleanul *Dumitru Ovrutkii* scrie laconic: *„Cînd se va lansa în cosmos primul sputnic cu oameni, vă rog să vă folosiți de serviciile mele. Sînt de profesie inginer mecanic și inginer tehnolog"*. Muncitorul mexican *Hesus Kastilo* apare din rîndurile scrisorii ca un aprins patriot, care dorește ca prin fapta sa să aducă glorie patriei sale: *„Vreau să mă ofer ca voluntar pentru zborul cu satelitul artificial al Pămîntului. Pînă în prezent n-am putut da nimic patriei mele și acum aș vrea ca, în acest fel, să fac ceva pentru ea și pentru întreaga omenire"*.

Dar iată un plic în care, împreună

• (Continuare în pag. 5-a)

Dreapta, sus: *Scenă din „Idiotul", după romanul lui Dostoievski;* jos: *Scenă din „Pe Donul liniștit", după romanul lui Șolohov.*

Proiectul unui echipament de astronaut pentru zborul în cosmos

La culesul viilor

Instantanee de la gospodăria agricolă de stat Cotești

Toamna este aproximativ lirică și atunci cînd — drumeț fiind prin podgoriile Focșanilor — am coborît spre valea Odobasca, am auzit parcă în foșnetul frunzelor ruginii, suspinul onomatopeic al bardului Topîrceanu:

Dar deodată pe coline
Scade animația...
De mirare parcă-și ține
Vîntul respirația.

Zboară vești contradictorii
Se-ntretaie știrile...
Ce e?... Ce e?... Spre podgorii
Toți întorc privirile.

. . . . . .

S-a ivit pe culme Toamna,
Zina melopeelor,
Spaima florilor și Doamna
Cucurbitaceelor...

Dar nostalgia poetului n-am regăsit-o în fundacul de la Cotești în aceste zile cînd culegătorii cu panerele pline smulg bobii rubinii, crescuți ca niște mărgăritare în poala butucilor.

D. TABACU

• (Continuare în pag. 2-a)

Lucknow. *Vedere generală a Muzeului de artă, terminat în anul 1881*

Note dintr-o călătorie prin India

LUCKNOW

Publicăm în acest număr un fragment din lucrarea „Străbătînd India", scrisă de Raia Nicolau în urma călătoriei întreprinsă împreună cu soțul ei, acad. Șt. S. Nicolau, la invitația ministrului sănătății din India.

10 FEBRUARIE. Plecăm dis de dimineață la Kampur, oraș situat la circa 85 kilometri depărtare de Lucknow. Soțul meu are programată o conferință, a 7-a de cînd am sosit în India.

În afara orașului vedem uzine, mici cabane de locuit, apoi din nou uzine. Cîmpul e presărat cu stive de cărămizi vechi, așezate în mod geometric. Privesc mai de aproape și văd că e vorba de mici clădiri masive cu motive decorative. E vorba de morminte musulmane, mai mult sau mai puțin importante. Alte morminte, adesea în ruine, cupole (stupa) sau mici temple, aduc aminte de personaje de seamă care au fost îngropate aici cu zeci, sute sau mii de ani înainte. Unele mici temple, constituite dintr-o singură încăpere, pe marginea șoselei, în apropierea satelor, sînt ocupate de familii care le locuiesc cu puzderia lor de copii.

De o parte și de alta a șoselei sînt presărate sate indiene. Ar însemna să dau o ideie greșită despre India, dacă nu aș descrie satul indian, așa cum l-am văzut, cu vizibilele urme lăsate de un trecut colonialist. Cocioabele din pămînt, fără geamuri, cu o deschizătură în loc de ușă, întreaga familie — bunici, părinți, copii, nepoți, — stau la un loc, într-o singură cameră. Sute de copii, aproape goi, femei bătrîne ocupate cu treburi pe lîngă casă, vaci, bivoli, roiesc în jurul oamenilor. Nici o grădiniță, nici o floare; uneori palmieri în buchete, în spatele cabanelor. Populația din sate este foarte deasă. Fiecare sat are prăvălii cu fructe, zarzavaturi, textile și mătăsuri ieftine, cu fel de fel de lucruri necesare vieții unui om. În alte prăvălioare, bărbați cos la mașină în pragul caselor. Pe șosea, șiruri nesfîrșite de căruțe cu cîte două roți, convoaie de cămile, boi și bivoli, capre negre, mici trăsurele din aluminiu tot pe două roți, frumos decorate cu portrete de femei, cu un căluț mic, roib de obicei, viu, cu un ciucure de mătase colorată în frunte; oameni mulți, mulți, mergînd pe jos, pe biciclete, bărbați pe cap cu coșuri pline pînă în vîrf cu zarzavaturi, femei cu veșnica oală pîntecoasă de aramă strălucitoare pe cap, aducînd apă sau ducîndu-se la apă.

Raia NICOLAU

• (Continuare în pag. 3-a)

Am fost martor la un nou record mondial al Iolandei Balaș

Totul a început simplu, ca la un concurs oarecare, cum de altfel se dovedea a fi, în după amiaza aceea, prima zi a etapei a V-a a campionatului republican de atletism pe echipe. În tribunele stadionului Republicii, asistența era foarte redusă. La răstimpi, crainicul reuniunii anunța, cu zgîrcenie, cîte un amănunt la microfon. Cînd a vestit că în sfînga stadionului se îndreaptă spre locul de întrecere concurentele la săritura în înălțime, privirile spectatorilor au alunecat o clipă peste șirul participantelor, au descoperit-o pe Iolanda Balaș și i-au dat întîlnire — ca de obicei — pentru mai tîrziu, cînd concursul se va fi „încins".

Așa a trecut o bucată de vreme. Iolanda a început concursul la 1,60 metri, iar celelalte participante s-au oprit din întrecerea lor pînă ce ea va fi terminat. Iolanda a sărit 1,60 m., 1,70 m., 1,75 m., de fiecare dată din prima încercare. În preajma gropii de sărit se strînseseră mai mulți dintre spectatori. Absent era doar unul singur, crainicul reuniunii, care-și făcea mai mult de lucru prin tribune, la discuții.

O nouă săritură a Iolandei, cu mare brio, și am văzut pe mulți dintre cei prezenți în preajma ei, apucîndu-și capetele între mîini, de admirație. Crainicul a ținut să sublinieze și el performanța.

B. BERCEANU

• (Continuare în pag. 8-a)

In acest număr:

TAINELE MARII CASPICE

•

Un adevărat tezaur:
Muzeul de științe naturale „GRIGORE ANTIPA"

•

Două tragedii AMERICANE

•

Cîteva idei practice pentru îmbrăcămintea dvs. de sezon

•

Mic îndreptar muzical:
MOZART

și teatrul de operă

•

BOXUL PROFESIONIST ȘI VICTIMELE LUI

Fotografia: Mihai POPESCU

La culesul viilor...

(Urmare din pag. 1-a)

Și atunci parcă foșnetul frunzelor ruginii a parodiat versurile maestrului Topîrceanu, într-o recentă versiune :

Dar deodată pe coline
Crește animația...
Toamna a venit. E bine !
Și-i culegem... grația...
Nu sînt vești contradictorii
Ies flăcăi cu miile.
— Haideți, frate, spre podgorii
Să culegem viile !...

Să pornim deci și noi pe urmele lor și — prozaic vorbind — să culegem... grațiile toamnei și... datele pentru reportajul de față.

Ați vizitat vreodată o podgorie ? Probabil că da. Podgoria gospodăriei de stat de la Cotești însumează vestigiile civilizației moderne, iar rudimentarul tescuit cu „piciorarele" a rămas ca un document palid și devalorizat al trecutului. Drumul strugurelui culeș de la viță este vertiginos și pînă la vinul rubiniu din cisterne și butoaie, calea lui străbate o mecanizare simplă. Iată, strugurele face de îndată cunoștință cu presa mecanică (un adevărat balaur modern) care înghite nici mai mult nici mai puțin decît șase vagoane pe zi. Apoi mustul pornește prin furtunul special spre alte vase, unde își face ultimile modificări „cosmetice". Aici el este decantat, apoi i se adaugă fermenți selecționați și, în sfîrșit, vă așteaptă pe dumneavoastră pentru a vă spune amabil **„poftă bună"**. Dar pînă la licoarea rubinie din pahare, sînt zile întregi de muncă fără preget. Iar cei care privegheză drumul strugurelui, sînt oamenii neostoniți și harnici pe care i-am întîlnit pe meleagurile acestea...

Există un moment solemn și răscolitor cînd la capătul unui an de muncă, oamenii pămîntului strîng nectarul din seva gliei, întinzîndu-l victorioși — cu brațele pline — spre soare... Culesul de vie îți apare în clipele acelea orchestrat parcă pe arpegiul toamnei, iar cîntecele sprintene ale oamenilor liberi se înalță de dimineață pînă-n seară. — ofrandă superbă adusă marii sărbători a recoltei. Cîntecul acesta răsună astăzi altfel, plin de optimism, robust și năvalnic, încununînd munca culegătorilor eliberați de sub jugul exploatării, scăpați de opreliștea botnițelor puse frîu la gură, pentru a-i despărți de boaba rapănă în licoarea strugurelui.

Am avut prilejul, la podgoriile gospodăriei agricole de stat Cotești, să fac cunoștință cu brigada șasea de culegători. Biografia colectivă a acestei brigăzi de utemiști — cronologic vorbind — nu se compară cu vîrsta podgoriei, dar tinerețea culegătorilor este atît de exuberantă și de molipsitoare, încît parcă și via respiră adolescența celor care îi mîngîie petalele.

Cartea de vizită a lui Ion Șerban, a lui Costică Manole, a Mariei Petriceanu și a celorlalți tovarăși ai lor de muncă, am descifrat-o pe palmele bătătorite, dar pline în același timp de firească gingășie. M-am gîndit deci în această ambianță a podgoriei să-i iau un interviu unei fete oacheșe, cu ochii ca două mărgele, harnică și iute ca o sfîrlează.

— **Cum te cheamă ?**
— Maria Petriceanu.
— **Cîți ani ai ?**
— 16.
— **Ce brigadă e fruntașă pe gospodărie ?**

Aici „eroul" meu m-a privit „bosumflat" și mi-a arătat un panou din apropiere.

— N-ai văzut ce scrie acolo ? Brigada noastră.

— **Și te pomenești că în poza aceia de sus pe care scrie „fruntașe", ești chiar matale ?**

Într-adevăr ea „era". De aceea mi-a răspuns îndată.

— Da, eu sînt. Dar dacă vrei să scrii despre mine la „reportaj" pune mîna și dumneata pe o tîrnă și ajută la cules. Așa iese „reportajul" bun !

Și a dispărut chicotind în vie. Iar eu ce credeți că am făcut ? M-am supus „regulilor" brigăzii a șasea ! Ce să-i faci, avantajele meseriei de reporter. Iar dacă am muncit bine sau nu, veți decide dumneavoastră, citind rîndurile de față...

D. TABACU

Oul lui... Columb ?

Autorul acestei cunoscute expresii este scriitorul italian Bossi, care a trăit în secolul al XIX-lea. El s-a lăsat inspirat de un tablou vechi, care-l arată pe Columb la un ospăț, unde, afară de alte mîncăruri, se pot vedea pe masă și cîteva ouă. Bossi voia să-și apere conetățeanul în fața afirmațiilor spaniole, că noul continent ar fi fost descoperit și fără contribuția navigatorului originar din Italia. Dar nici un contemporan al lui Columb și nici un autor al secolelor XVII și XVIII nu pomenește de întîmplarea cu „oul lui Columb". Există un singur scriitor în veacul al XVI-lea, care narează povestea cu oul : Giorgio Vasari. Eroul ei nu este însă Columb — ci arhitectul Bruneleschi, care a construit cupola catedralei din Florența și a trăit cu 100 de ani înaintea lui Columb. Toate ar fi bune, dacă Bruneleschi ar fi fost primul... Se povestește însă că Harun al Rașid, califul care a trăit în secolul al VIII-lea, a ajuns odată în captivitate unor bandiți. Pentru a-l elibera aceștia îi cerură o sumă pentru răscumpărare, de a cărei plată îl scuteau dacă reușește să facă să stea un ou în picioare. Harun al Rașid a reușit s-o facă, în singurul fel posibil, cu șapte veacuri înaintea lui Columb...

In unele întreprinderi fondul de premii este repartizat în mod nejust.

— Pentru realizarea de economii în valoare de 2000 lei, se acordă tov. Popescu Marin un premiu de 2500 lei...

Desen de L. DARIAN

UN ADEVĂRAT TEZAUR

Muzeul de științe naturale „GR. ANTIPA"

În fața vitrinelor de sticlă, un băiețel își oprește mereu mama. Puștiul, să tot aibă 3—4 ani, influențat pare-se considerabil de desenele din unele cărți pentru copii, se complace cu maximă plăcere într-un lanț de confuzii, una mai năstrușnică decît alta. Se extaziază în fața unei „căpriloale" (de fapt e un ren lapon), îl amuză urechile unui iepuraș (o vulpe cu personalitate nu l-ar ierta nici în ruptul capului pentru o atare metamorfoză operată asupra identității ei), se uită înfricoșat la lup (n-are de ce să-i fie teamă de un biet cal) și, însfîrșit, se declară de acord cu ilustratorul numai în fața vitrinei cu maimuțe. Sîntem într-una din sălile muzeului de științe naturale „Gr. Antipa".

Îmi urmez cu stăruință ghidul, în această lume a tăcerii amorțite, încremenite. Parcurgem sală după sală. Fiecare îți creează regrete. Sala dedicată preistoriei, de pildă, îți dă dorința de a fi autor de romane științifico-fantastice. Ce teren de documentare, doamne ! Sînt înconjurat numai de reptile îngrozitoare, într-un asemenea cadru nici nu-i greu să ai idei...

Ghidul mă oprește în fața unei mumii egiptene. Pare să fie a unui copil de 15 ani. La prima vedere, un pachet oarecare. Un pachet cu o vechime de cîteva mii de ani. Ai la ce te gîndi în sala asta.

În fața mea se înșiră dulapuri cu mii, zeci de mii de insecte, toate etichetate pe familii, ordine, specii. Mi se vorbește de calitățile unora dintre aceste insecte. Aflu că sînt un soi de muște, care au bunul obicei de a-și depune ouăle în purecii de plantă. Sînt pe lumea asta locuri unde purecii de plantă săvîrșesc adevărate masacre în culturi. Atunci oamenii cultivă în laboratoare speciale mușstele de care vă vorbeam și, la timpul potrivit, le pulverizează din avion, precum prafurile insecticide. Că din toate acestea purecii de plantă se aleg cu paguba, asta-i un lucru bun.

Mă amuză eticheta pe care o citesc deasupra unei vitrine, în care zăresc cîteva animale care mi se par la început, maimuțe. Nu, nu sînt maimuțe, sînt leneșii. Părul lor au o ciudată culoare verde. Aflu că asta se datorește algelor și lichenilor care se dezvoltă în părul lor. Trăiesc pe undeva, prin zona Ecuatorului, în America de Sud. Stau toată ziua agățați cu brațele de crengi, cu corpul atîrnînd și pe înserat se apucă să distrugă frunzele și mugurii copacilor. Nu-l părăsesc pînă ce nu-i lasă doar trunchiul. Leneși, leneși, — dar la distrugeri se pricep.

Pătrund în sălile rezervate faunei R.P.R. Exponatele de aici trebuie privite atît cu ochiul vînătorului și pescarului, cît și cu cel al bucătarului. Nu-s nici vînător, nici bucătar, dar simt că-mi lasă gura apă între atîtea rațe, prepelițe, fazani, sitari, crapi și moruni...

Reintors în sala mamiferelor superioare gust satisfacția de a avea curajul să privesc atît de aproape lei și tigri, leoparzi și pantere, hipopotami și jaguari. Toată fauna lumii mă înconjoară. Mă simt ca Tartarin în mijlocul iubiților lui tarasconezi după întoarcerea triumfală din Africa, cea plină cu primejdii.

Într-un colț al sălii zăresc o proaspătă locatară : o girafă. Ghidul mă face să aflu că a fost adusă recent din Copenhaga, trimisă de muzeul similar de acolo. Dacă veți ști pe ce a fost schimbată girafa, veți rîde poate : pe o colecție de fluturi. Nu, n-aveți de ce să vă mirați. Fluturii sînt mîndria muzeului Antipa. Posedăm cea mai bogată colecție din Europa, cuprinzînd 77.500 piese. Nu e de mirare deci că, în cadrul relațiilor stabilite cu diverse muzee din străinătate, ni se solicită foarte des colecțiile de fluturi pentru studii de specialitate.

★

Cînd l-am reîntîlnit, după aproape o oră, pe puștiul în vîrstă de 3-4 ani însoțit de maică-sa, gravele sale confuzii erau pe cale de dispariție. Acum, lupul era lup, ursul era urs, iepurașul era iepuraș, iar în plus pomenea acum și despre crocodili care trăiesc în apă, dar nu sînt pești. Și mi se pare că cel mai important rol al muzeului „Antipa" cu bogatele sale colecții acesta este : risipirea confuziilor și a ignoranței.

I. MATEI

Fațada muzeului de științe naturale „Gr. Antipa"

Radiații nocturne

Oamenii de știință au constatat recent că și în timpul nopții cad pe pămînt raze ultraviolete. Ele provin din soare, fiind reflectate de atomii de hidrogen din spațiile siderale. Energia acestei radiații luminoase, invizibilă pentru ochiul omenesc, este de cinci ori mai mare ca aceea vizibilă a unor stele. Cu ajutorul acestei noi descoperiri, se speră că se vor putea explica multe fenomene ale ionosferei nocturne, cum sînt, printre altele, licăririle verzui care apar la înălțimea de 80 pînă la 100 de kilometri.

Știați că...

...melcul poate emite anumite sunete, deși face parte din așa numitele animale mute ? Eliminînd brusc aerul prin orificiul respirator, o specie de melc poate scoate un semnal strident, care are rolul de alarmă pentru ceilalți melci din apropiere, ce se retrag de îndată în cochiliile lor

...la Paris există un club al „femeilor voinice" ? Președinta acestei originale asociații este Maria Sergent, care a fost mai demult „miss 100 kilograme" ; în ultima vreme ea a atins greutatea de 180 de kilograme.

PETROLIȘTII

Ingineri și cercetători ai Institutului de fizică atomică experimentînd noi metode de investigare a sondelor petrolifere.

(Urmare din pag. 1-a)

că totul va merge așa cît lumea, că aici nu se mai poate întîmpla nimic. Și totuși... De la punctul de colectare al țițeiului, unde este observat și controlat debitul fiecărei sonde se semnalează deodată că sonda aceasta a început să producă brusc mai multă apă, sau apă amestecată cu nisip, etc. etc. Pînă acum un ceas, pînă acum o zi, totul era în ordine și deodată... S-a întîmplat ceva. Dar ce ? Și cum să știi ce s-a petrecut acolo la sute și mii de metri ?

Sau. Stai lîngă o sondă în foraj sus pe pod lîngă sondori. Turla deși închingată bine în cablurile de oțel întinse ca niște coarde se cam mișcă, platforma sondei se clatină și ea, masa Rotary se învîrtește cu sute de ture pe minut iar sondorii fiindcă acum s-a mai terminat aici treaba își caută de lucru cu tot felul de mărunțișuri. Stai lîngă ei și ai impresia că nimic nu e mai simplu decît să mînuiești niște mecanisme cu ajutorul cărora o sapă de oțel ca o coadă de pește împinsă de puterea nenumăraților „cai", de greutatea noroiului cenușiu, viscos și gras, sfredelește pămîntul. Și deodată mîna sondorului, o mînă mare și vînjoasă simte, simte ceva neobișnuit. Sapa se învîrtește în gol. Nu mai înaintează. Trebuie ridicată dar nici asta nu se mai poate. Și ochiul, ochiul nu vede nimic. Nu poate pătrunde pînă acolo în adîncuri. Doar mintea. Și nici ea decît bizuindu-se pe logică, deși fenomenele care se petrec la o sondă rar sînt de două ori aceleași. Atunci în mintea maistrului sondor care conduce totul aici la sondă, în mintea sondorilor au loc cele mai posibile și imposibile ipoteze. Uneori se constată că toată complicația se datorește unui nenorocit de șurub, care, dumnezeu știe cum a alunecat în jos înțepenindu-se undeva între tubing și coloană. Acesta este cazul cel mai simplu cu putință. Dar cîte nu se pot petrece în adîncuri, la presiunile acelea extraordinare !

Și prin toate astea sondorii trec bizuindu-se pe tehnica nouă, pe perspicacitate, pe logica fenomenelor. Este cred, elementul care dă activității sondorilor dincolo de aparențele atmosferei aceleia liniștite, calme, o intensitate și o răspundere materială și umană, cu totul și cu totul aparte. Aici ratarea unei sonde nu este una și aceeași cu a unei piese la strung. Un strungar poate să rebuteze cinci piese sau zece într-o zi dar un maistru, un maistru sondor nu poate. Nu trebuie... Pentru că aici în industria petroliferă totul capătă proporții și dimensiuni de necomparat. Este ceea ce dă industriei petrolifere specificul acela al ei.

★

Linia perpendiculară a soselei a rămas mult, undeva, în dreapta. Pînă la sonda nr. 19. Călinești drumul trece peste Prahova secată, rămasă acum numai prundiș și se ține cînd pe muchea dealurilor, cînd tăindu-le adînc în coastă.

Sonde cu turle metalice înfipte fie în povîrnișul dealurilor, fie în marginea drumurilor ne țin tovărășie. Sonda 19 Călinești ne iese în cale încă de departe cu silueta ei sveltă, deosebită de a celorlalte întîlnite pînă acum. Pare să fi fost croită de la început așa. Geologii și inginerii au făcut planul ca sonda aceasta să fie una dintre cele mai adînci din Valea Prahovei.

Ceea ce stîrnește interesul la sonda 19 Călinești este construcția turlei care are două și nu patru picioare, fapt care a permis constructorilor ei de la uzina de utilaj petrolifer „1 Mai" din Ploești să abordeze idei originale și soluții tehnice noi. Turlele vechi cu patru picioare, erau înălțate bucată cu bucată pînă la o înălțime de peste 40 de metri ceea ce crea destule riscuri pentru muncitorii de la montaj. Fiind migălos, lucrul dura două săptămîni în cel mai bun caz. Cu noua turlă se schimbă însă situația. Datorită construcției ei este înălțată dintr-o singură dată și numai în 30 sau cel mult 60 de minute. Efortul aparține de data aceasta mașinilor și mai puțin oamenilor. Construcția deosebită a turlei a permis și instalarea unor mașini corespunzătoare care mecanizează și semiautomatizează o serie de operații grele la sondă. Centrul de greutate al activității la sondă cade acum pe seama mașinilor care sînt coordonate de maistrul sondor Ion Popa, un om mare, voluminos, cu ochi vulturești, prin simple apăsări de manetă. În ansamblul ei sonda pare o uzină — o uzină comandată pe cale pneumatică.

Constantin Bucur, șeful sectorului în perimetrul căruia este și sonda 19 Călinești a venit să vadă dacă „totul e în ordine". Fiindcă îi sîntem oaspeți vine și stă și cu noi. Deocamdată atenția ne este absorbită de instalația ce se înalță înaintea ochilor, înaltă de zeci de metri, masivă și neobișnuită prin liniile ei.

— Sonda asta, ne spune C. Bucur, cu toată instalația ei, nu numai instalația turlei, este, asta o spun eu ca vechi petrolist, o instalație a viitorului. Și eu voi mai săpa la multe sonde cu o astfel de instalație.

„...Și eu". Expresia aceasta trădează concepția comunistului Constantin Bucur asupra viitorului. La el, viitorul nu e ceva depărtat și imaterial. Expresia aceasta are valoare mai ales pentru că Constantin Bucur nu mai e așa de tînăr. E petrolist de mai bine de 36 ani. La sonde și-a petrecut viața. Îl întreb cîte sonde a săpat în viața lui. Nemulțumit că se poate pune în spatele unui om atîta putere mă corectează : „a luat parte" la săparea lor fiindcă nu le-a săpat singur. Bine, fie. Constantin Bucur a săpat peste 1.500 de sonde. Și asta numai pînă în 1957. Numai. Se înțelege că nu vor rămîne numai atîtea. Oare cîte sonde — adică la săparea cîtor sonde va mai lua parte Constantin Bucur ?

Elisabeta PETREANU

Cronica gastronomului

MISTREȚUL

De cîteva zile numai, s-a inaugurat deschiderea, cum zic vînătorii, la mistreți. Pe vremuri, mistrețul putea fi împușcat oricînd, ca lupul, dihorul, bursucul și alte spurcate și stricătoare sălbăticiuni. De curînd însă, s-a pus o binevenită popreală neiegiuitului abuz, salvîndu-se de la dispariție acest prețios vînat, prin interzicerea vînării lui în epoca prăsilei, spre jalea braconierilor și satisfacția amatorilor cu pușcă și a celor cu furculiță. Așa dar, momentul e nu se poate mai potrivit, pentru a vorbi și de el o țîră. Pe noi, nu ne interesează decît din clipa în care a trecut pragul bucătăriei.

Dintre toate vînaturile cu păr, mistrețul e tot atît de rar bine preparat, pe cît e sitarul și fazanul dintre cele cu pană. Dar dacă sitarul și fazanul înfățișează bucătarului adevărate probleme, prepararea mistrețului e mult mai simplă. Și-apoi, în bucătărie, ca și în alte sectoare ale activității omenești, nu există probleme nerezolvabile, ci numai probleme nerezolvate. Dar, nu e cazul.

Am citit cu uimire în unele tratate de bucătărie străine, cum că mistrețul n-ar fi bun de mîncat decît sub formă de godac, adică pînă la maximum doi ani. Ar fi păcat, fiindcă sălbăticiunea atinge vîrsta de treizeci de ani, cînd profanii îi zic solitar, iar vînătorii inoc, ceea ce înseamnă și mistreț, dar și pustnic sau sihastru. Din cele citite în pomenitele tratate străine, se vede bine că erudiții lor autori n-au fost prin țara noastră și mai ales prin Ardeal. Ardelenii, care sînt specializați în prepararea porcului domestic din care fac tot soiul de jamboane, cîrnați, piftii și diferite mîncări calde, sînt mari meșteri și în prepararea mistrețului. Ei mănîncă mistreț de orice vîrstă, de la godac pînă la inoc și carnea e la fel de fragedă și gustoasă. Am aflat cum procedează de la vechiul meu prieten Traian Ulea, confratele cinegetico-gastronomic de la revista de specialitate „Vînătorul", un încercat minuitor de pușcă și furculiță. Iată procedeul: se jupoaie mistrețul și se desface carnea; buturile, picioarele de dinainte și mușchii spinării, pe toată întinderea lor. La purcel se desface și capul, din care se face rasol. Unii prepară și capul mistrețului matur cu umplutură, dar asta e altă poveste. Părțile mai sus înșirate sînt de primă importanță gastronomică. Din rest se fac mîncări obișnuite.

Cînd avem de-aface c-un godac de-un an și cel mult doi, carnea se sărează ușor și se lasă la răcoare într-o cămară bine aerisită, minimum 24 de ore și maximum trei zile. Aceasta e preparația preliminară. Dacă porcul e bătrîn, carnea se pune în saramură = apă + sare. Densitatea pe care o reclamă această saramură se obține așa: se pune sare în apă și se amestecă bine, mai adăugîndu-se treptat sare pînă cînd un ou proaspăt se ridică spre suprafața lichidului pînă la circa un deget distanță. Se lasă carnea în această saramură 2-3 zile (după temperatura camerei). Cînd se scoate din saramură se lasă carnea vreo oră-două în apă rece, ca să mai iasă sarea din ea. Această operație aduce carnea la frăgezimea purcelului tînăr. Gresesc acei care pun în apă rece, vin, oțet, piper, mirodenii și zarzavat. Această condimentație nu devine operantă decît sub acțiunea căldurii și aburului, după cum, cu bună dreptate susține Traian Ulea în „Vînătorul".

IN BUCĂTĂRIE : se împănează butul sau mușchii cu slănină afumată și cui îi place și cu usturoi. Se așează într-o tavă de friptură și cu lingura se pune peste carne, după preferință, unt sau grăsime. În caz că se pune grăsime, nu trebuie să se recurgă decît la osîndă (grăsimea din interior). Se adaugă : doi morcovi tăiați longitudinal, o ceapă sau două în care se înfig cuișoare (cîte unul în fiecare ceapă) o foaie de dafin (nu mai multe, că se amărăște friptura), boabe de piper, o lingură sau două de zeamă de carne (sau apă), se acoperă și se așează pe plită la foc potrivit. Din cînd în cînd, se mai toarnă cu lingura zeamă de carne sau apă, pînă cînd, sub acțiunea aburilor, se frăgezește bine carnea. Se scoate morcovul și ceapa și se bagă tetul acoperit la cuptor. Cînd friptura e aproape gata se stropește des cu vin alb sau oțet de vin, mulat cu vin. În ultimul moment, adică atunci cînd friptura e gata să fie scoasă de la foc, se toarnă un pahar de smîntînă și se mai lasă la foc, pînă cînd smîntîna se îmbină cu sosul din tigae, lichefiindu-se și pierzîndu-se în sos. În tot timpul operației, capacul nu se scoate decît atît cît e necesar pentru arozarea friptură.

Ai ceva de zis Costache ?...

PĂSTOREL

POȘTA Redacției

G. J. RUDAY : Am citit poezia dvs. „Pajul Cupidon modern" în care arătați că acum personajul mitologic „el săgețile trimite, la iubiți... teleghidat". S-a perfecționat mult tehnica, dacă Cupidon nu mai folosește banalul arc cu săgeți! Ne surprinde însă faptul că, deși atît de bine informat, nu sînteți la curent cu tehnica literară. Știind că așteptați un răspuns, vă spunem : nu vă putem publica poezia. Mai încercați, dar pe altă temă.

JEAN CIUCIU — Tr. Severin. Vom publica cîteva din desenele trimise, bineînțeles pe cele care sînt corespunzătoare. Luăm ca bună declarația dvs. din scrisoarea ce ne-ați trimis-o : „Ineditul în caricatură, iată către ce trebuie să mă îndrept". Succes!

C. CHILOM — București : Înțelegem bunele dvs. intenții de a exprima în scris înfăptuirile măreței ale regimului nostru, dar ceea ce ne trimiteți nu are nimic comun cu poezia și asta nu din lipsa rimei, căci rima nu e singura cerință a poeziei. Poezia trebuie să aibă un conținut de idei, să aibă un ax sau o temă, cum i se spune în mod obișnuit, să exprime realitatea în imagini, să emoționeze și cîte altele. Rîndurile dvs. pe care nu le putem numi versuri — seamănă mai degrabă cu o inventariere, lucru la care nu ne îndoim că vă pricepeți. Citățm din „Bucureștiul azi": „Nici cînd n-au fost așa de multe / Teatre, cinematografe, cofetării, restaurante" sau „Căci azi sînt nenumărate școli, facultăți / Cluburi, stadioane și terenuri de sport".

Ce ați mai scăpat din vedere ?...

IORGU BOBOCEL — Tr. Severin : E lăudabilă preocuparea dvs. pentru colecționare de folclor. Ar fi bine să-l transcrieți exact în forma auzită, fără a opera intervenții. Poate că odată veți putea da la iveală o colecție meritorie. Cît despre tentativa de a ieși din „anonimatul literar" vă putem spune doar atît : îndreptați-vă spre lectură și studiu perseverent. Cărțile vă vor veni mult mai în ajutor decît sfaturile unor prieteni neinițiați, pe care îi folosiți ca mentori.

VIRGIL STOLOJAN — Oravița : Am fi dorit să publicăm materialul dvs. despre Ion Tămaș care acum, la bătrînețe, a terminat cursurile școlii medii și a devenit inovator, dar articolul nu era realizat din punct de vedere publicistic. Regretul nostru este dublu — și pentru Ion Tămaș și pentru munca dvs. Aceasta însă nu înseamnă că Ion Tămaș nu va continua să muncească cu același elan tineresc, iar dvs. să minuiți mai departe condeiul, trimițîndu-ne și alte articole, mai îngrijit redactate.

ARTISTICA BĂGHINA — Tr. Severin : Așa cum în fiecare săptămînă există ziua de miercuri, tot așa, în fiecare poștă a redacției (cu rare excepții) există cîte un răspuns pentru dvs. Aceasta nu ne deranjează cu nimic. Dimpotrivă. Ca unui vechi cunoscut, v-o putem spune deschis : schița „Un proces" nu este publicabilă, deoarece e naiv scrisă, tratînd un subiect arhitratat. La fel și poezia „Poetul meu cu teorii".

Observăm că totdeauna ne trimiteți copia materialelor. Să fie o aluzie la vechea zicală „Păstrează copia și nu uita originalul ?" în cazul nostru, n-avem ce uita fiindcă n-am văzut niciodată originalele, surori gemene născute de mașina de scris, avînd niște cuvinte atît de șterse încît nici numele dvs. nu l-am putea cîti, dacă nu v-am recunoaște scrisul de pe plic.

P. ALEXANDRESCU — București : Ne scrieți că răspunsul la materialul „Sînt un cetățean respectos" îl doriți în două feluri : ori publicare, ori tăcere.

Am tăcut !

DR. VICTOR LIMBAN — Borsec : Ne întrebați dacă s-ar putea publica o notă explicativă despre buletinul cotelor apelor Dunării, transmis zilnic de posturile noastre de radio.

Acest buletin, după cum arătați, stîrnește unele nedumeriri, deoarece cota apelor la Budapesta ar putea fi mai mare decît cea de la Cernavodă, etc., etc.

Luăm act de dorința dvs., și vă comunicăm că vom dezlega această enigmă a cotelor dunărene.

Despre Turnu Severin, care a împlinit 125 ani de existență, s-a mai scris în presă. Poate că mai tîrziu, vorbind despre locurile pitorești ale patriei, să mai scriem despre el.

N. BĂNĂȚEANU — Craiova : Reproducem partea finală din scrisoarea în versuri în care îl rugați pe Păstorel să vă dea rețeta pentru o șuncă bine preparată :

La rețeta pentru șuncă
Am o rugăminte încă :
În proză s-o scrii întreagă
Ca ușor să se-nțeleagă
Dacă-i scrisă-n poezie
Înțeleasă n-o să fie
Și ar fi o mare crimă
Să strici șunca pentru o rimă
Că la vers și poezie
Prefer șuncă, să se știe...

Am căutat, pentru a vă satisface, să vă dăm răspunsul lui Păstorel, iată-l :

Nu-i de mirare că gîndim invers
Și asta se constată fără nici o muncă :
Tu nu renunți la șuncă pentru vers
În schimb nici eu la versuri pentru șuncă

P. S. Cu tot acest mic diferend, rețeta o veți avea, în proză.

MERIDIAN

Gangsteri în conducerea unor sindicate din S. U. A.

La spitalul din Pontiac, Michigan, S.U.A., o momîie înfăşurată din cap pînă-n creştet în mormane de vată şi pansament înglimă, în plin delir, cuvinte fără şir :

„Nu, Johnny !... Ucide-mă, dar asta nu ! Johnny !... Te implor..."

Insul fusese descoperit în ajun, către miezul nopţii, adus nu se ştie de cine şi proptit de poarta spitalului, părpălit întreg ca un porc în frigare. Se mai simţea duhoarea benzinei în care fusese muiat înainte de a i se da foc.

Nu voia să spună nimic. Nici cum îl cheamă. Nici cine era acel Johnny pe care-l implora în neştire. Avea, însă, fişă la F.B.I. — Departamentul Investigaţiilor Criminale şi amprentele digitale l-au trădat. Arsul de viu era un gangster temut. Respecta legea tăcerii, singura lege neviolată de gangsterul 100 la sută.

„Racketul" sindicalist

S-a mai aflat apoi că temutul gangster, deţinea un loc de frunte în conducerea puternicului Sindicat al Transporturilor Rutiere — prezidat de un alt gangster, şi mai temut, Jimmie Haffa, aflat sub anchetă la Senat — că se numea Franck Kierdorf, că era nepotul gangsterului Herman Kierdorf, tocmai dispărut, „dus la ţară" se presupune, adică, cum s-ar spune, „trimis pe lumea cealaltă".

Unchi şi nepot dînd iama în avutul unui sindicat, sînt o dovadă a vigoarei spiritului de familie, care nu e mică. Într-un număr recent, revista „The Worker" cita şi cazul cuplului frăţesc Max şi Luis Block, de la organizaţia newyorkeză a muncitorilor din Industria Cărnii. Fratele mai mare, Max, autosalarizat cu o lefşoară de 35.000 dolari pe lună, i-a făcut şi mezinului Luis, pentru retribuirea unei activităţi nevăzute şi neştiute, rost de 35.000 dolari pe lună, rupţi din truda unor muncitori care pentru 35 dolari pe lună erau nevoiţi să repete opt ore pe zi, de zece ori pe minut, de şase sute de ori pe oră, aceeaşi mişcare de automat, retezînd mereu cu bricîul aceeaşi parte din halca vitei trecută pe dinaintea, în zgomotul asurzitor al maşinilor din abator.

Oricărui locuitor al globului, dinafara hotarelor S.U.A. fireşte, un gangster ucigaş, fost puşcăriaş, instalat la cîrma unui sindicat muncitoresc, îi va părea o născocire deochiată, poate chiar o glumă nesărată.

Din păcate, e o tristă realitate.

★

CUM A LUAT NAŞTERE PRIMUL „RACKET" SINDICAL se poate lesne afla din analele organizaţiilor muncitoreşti din al doilea deceniu al veacului nostru. Descoperim aici că prima victimă a unei incursiuni gangsteresti a fost — ciudată coincidenţă ! — Sindicatul Transporturilor Rutiere. Prilejul: o grevă care întrecuse măsura răbdării patronale. Soluţia : chemat într-ajutor de un agent al patronilor, un bandit renumit, Cornelius Shea, condamnat pentru un dublu asasinat şi abia făcut scăpat din închisoare, ucide, cu „nobilii"[1]) lui, 21 de camionari, răneşte vreo sută şi face bucăţi, peste o mie de camioane, ca să se cheme că grevistii distrug „sfînta" proprietate. Urmează, în consecinţă, arestări pe capete şi condamnări la pedepse care o întrec cu mult pe cea suferită de Shea pentru dublul asasinat.

A aflat însă gangsterul, între timp, că suma cotizaţiilor sindicale constituie o pradă demnă de luare aminte, îl ucide pe preşedinte şi-i ia locul. Calea familiei Herman şi Franck Kierdorf este astfel deschisă.

Cam în acelaşi chip, un alt gangster faimos, Alterie, ispitit, s-a pomenit secretar general al Sindicatului electricienilor, un cap de bandă cu patru omucideri la activ. Fred Mahler, pune stăpînire pe Sindicatul muncitorilor din construcţii şi pune şi un bir de 10 la sută din salarii. Mijloacele de convingere sînt cele specifice tagmei : tortura, asasinatul. Astfel, doi pictori cerînd preşedintelui Big Fred unele socoteli, primesc răspuns, în plină şedinţă şi drept în piept, două gloanţe. Banda de gangsteri, care conduce cu bita şi revolverul marele Sindicat al dokerilor de pe coasta Atlanticului, l-a orbit nu de mult cu vitriol pe ziaristul Riesel, pentru că comisese imprudenţa să dea în vileag metodele de conducere.

Un soi de gangsteri politico-sindicali, de tipul lui Irving Brown sau Jim Carey, joacă cu alte mijloace, un rol de agenţi provocatori, pe plan internaţional. Marfă de export, ei seamănă zizania şi ura între organizaţiile europene, încearcă să justifice poftele monopoliştilor de dominaţie mondială, duc o propagandă desfrînată, gen „Vocea Americii" împotriva comunismului, împerechindu-se astfel cu faimosul Al. Capone, care, şi el, în schimbul sutelor de milioane de dolari agonisite prin truda trecerii din viaţă în moarte a zeci şi zeci de victime, a lăsat amintire un însufleţit îndemn, care, ieşit dintr-o asemenea gură, are un farmec deosebit. „Bolşevismul, a glăsuit gangsterul nr. 1 — bate la porţile noastre. Să nu-l lăsăm să intre. Să ne organizăm împotriva lui, să ne stringem rîndurile şi să ne ţinem tari. Trebuie ca America să fie un bloc sănătos şi fără pată" (sic).

Clicile imperialisto-monopoliste au urmat, precum se ştie, îndemnul celui mai ilustru dintre gangsteri.

Gangster ? Ei şi !...

A declarat, cu prilejul unei anchete, senatorul Copeland : „Gangsterul crede că indeletnicirile lui nu sînt mai odioase decît cele ale unor anumiţi mari financiari".

Gangsterismul sindicalist nu este, deci, o ruşine, o crimă, ci o industrie oarecare.

De altfel, pe scara valorilor (de la bursa neagră) el figurează în istoria contemporană a S.U.A., alăturea de gangsterismul politic, rasist, literar care, toate, apără interesele patronilor industriaşi sau financiari şi constituie una din podoabele de preţ ale sistemului monopolisto-imperialist.

M. EDEL

[1]) În limbaj gangsteresc, noble = trăgător cu puşca-mitralieră.

IN FRANŢA DUPĂ REFERENDUM

— Acum că o avem, s-o aplicăm !...

Desen de V. VASILIU

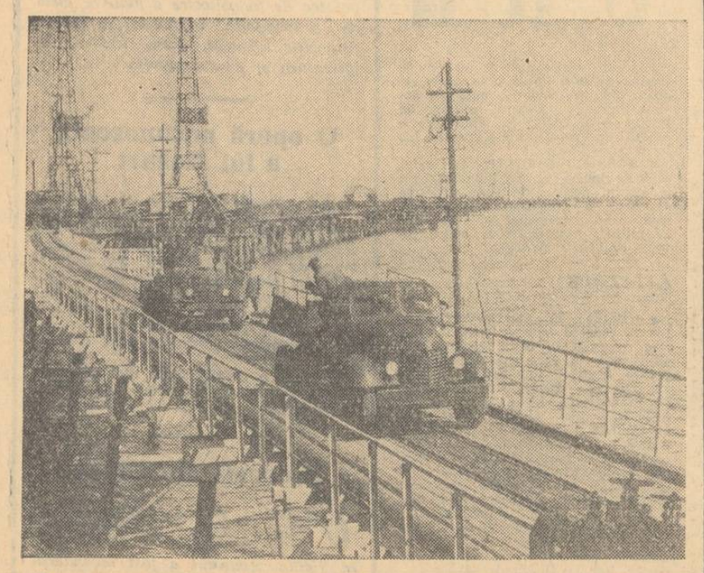

Această autostradă este amenajată pe insula petroliştilor de la Gurghianneft

ORAŞELE DE LA STÎNCILE DE ŢIŢEI

Tainele Mării Caspice

Corespondenţă specială din Moscova

Priviţi harta geologică a bazinului Mării Caspice. Printre puzderia de semne care vă informează despre variatele bogăţii ale subsolului azerbaidjan, observaţi pe alocuri triunghiuri mititele, avînd silueta unei sonde de petrol. Uneori aceste semne sînt atît de dese, încît formează adevărate păduri. Fiecare triunghiuleţ nu este altceva decît o „carte de vizită" a unui zăcămînt de petrol. În jurul Mării Caspice, ele sînt foarte dese şi cu cît harta pe care o priviţi este mai nouă, cu atît semnele se apropie mai mult de litoral şi nu rareori se avîntă chiar în mare.

Vă veţi pune, poate, întrebarea : *nu cumva există ţiţei sub fundul mării ?* Întrebarea aceasta este şi mai îndreptăţită dacă veţi auzi povestirile bătrînilor marinari şi pescari despre Stîncile Negre din Caspica. Aflate în mijlocul mării, ele au fost, din timpuri străvechi, spaima marinarilor. Vai şi amar de acel navigator care, pe vreme de furtună, se abătea din drum şi dădea peste ele. Multe corăbii şi-au găsit mormîntul lîngă stîncile ce-şi ascund ascuţişul de granit sub mare. Marinarii şi pescarii mai povesteau despre fenomenele neobişnuite pe care le observaseră în jurul stîncilor. În apropierea lor, vîntul duhneşte a petrol şi însuşi apa îşi schimbă acolo culoarea : de obicei e tulbure, iar la soare pare uneori verde, alteori roşie. Printre crăpăturile pietrelor îşi croieşte drum din adîncuri un lichid care se aprinde de la flacăra unui chibrit.

Tainele pe care Marea Caspică le ascunsese cu atîta grijă de-a lungul veacurilor, au atras atenţia specialiştilor sovietici.

Cu vedeta pe Caspica

...După furtuna de astă noapte, soarele a răsărit deasupra Mării Caspice atît de viu şi de strălucitor, încît privelişte oferită de oraşul Baku, a devenit şi mai încîntătoare. M-am îndreptat spre port, de-a lungul litoralului, învăluit de mireasma liliacului chinezesc. Mă aştepta o vedetă rapidă, care avea să mă ducă spre Stîncile Negre de altă dată. Am pornit, tăind valurile cu o viteză neobişnuită. În urma noastră rămînea o dîră de spumă clocotitoare. Deodată, în mijlocul mării, apăru un oraş, oferind toate caracteristicile unui modern centru industrial : case, sonde petrolifere, rezervoare uriaşe, numeroase vase ancorate la chei, dar nicăieri nici măcar o palmă de pămînt. Sub oraş se zbuciumă apa mării. Pe poduri circulă autocamioane.

— *Bine aţi venit în oraşul nostru. Romîni n-au mai fost pe la noi,* — îmi spuse un tînăr înalt, cu o înfăţişare neobişnuită — părul e negru ca tăciunele, dar ochii sînt albaştri. Fuad Samedov are 30 de ani şi este geolog şef. Biografia sa, după terminarea Institutului industrial din Baku, e în întregime legată de apariţia oraşului de la Stîncile Negre. A făcut parte din expediţia lui Aga Kurban Aliev, prima care a cercetat stîncile enigmatice din mijlocul mării.

Samedov îmi arată oraşul. Trecem peste piete şi străzi pavate cu scînduri şi simt mereu forfota apei de sub picioare.

Samedov îmi povesteşte istoria oraşului de pe mare.

— *În anul 1950, inginerul geolog Aga Kurban Aliev, neînfricat cercetător al fundului mării, a sosit în fruntea unei expediţii la stîncile de ţiţei. Condiţiile în care se făceau cercetările erau neobişnuit de grele. Marea capricioasă mătura adeseori oamenii de pe vasele expediţiei, sau de pe stînci. Nu odată se întîmpla ca o lucrare începută cu greu, să fie zădărnicită din cauza valurilor care furau instrumentele, ducîndu-le la fund. Doi ani de zile a durat lupta cu forţele mării.*

...În fine, a fost instalată pe o insulă artificială prima sondă. Lucrările lui Aliev semnalau existenţa unei mari bogăţii de petrol sub fundul Caspicei. Şi treptat, a luat fiinţă în mijlocul mării o nouă exploatare petroliferă. Cu timpul, ea va întrece, poate, şi vestitele regiuni petrolifere din peninsula Apşeron.

În faţa constructorilor şi inginerilor, s-au ridicat sute de probleme. Cum să construieşti sonde în mare deschisă ? Unde să depozitezi ţiţeiul extras ? Cum să-l transporţi la rafinării ? Unde şi cum vor locui oamenii ?

Pentru a găsi răspuns la aceste întrebări, toate institutele de cercetări ştiinţifice în domeniul petrolului, s-au aşternut la lucru.

Pînă una alta, petroliştii-marini s-au ajutat cu propria lor inventivitate. În golful Ilici de lîngă Baku zăceau împotmolite şapte vase vechi, de care nimeni nu mai avea trebuinţă. N-ar putea fi ele folosite ? Vasele au fost duse la Stîncile de ţiţei. Cu ajutorul balastelor şi al ancorelor, petroliştii le-au scufundat pe jumătate în apă, aranjîndu-le în aşa fel încît corpurile lor au devenit spărgătoare de valuri, ferind insula artificială cu sonda de loviturile apei. Pe urmă, au fost legate cu aceasta şi în felul acesta s-a format „Insula celor şapte corăbii"...

— *Totul e construit aici pe piloane metalice* — îmi explică Samedov. *Ele sînt înfipte la mari adîncimi în stîncile din fundul mării. Capetele rămase deasupra sînt unite cu bare de oţel. Barele, la rîndul lor, sînt legate între ele. Astfel se formează deasupra mării o reţea metalică deasă, pavată cu scînduri rezistente, iar pe deasupra am înălţat casele.*

Sînt case adevărate cu un etaj. Ele formează centrul oraşului. Intrăm într-o frumoasă clădire albă : casa de cultură. Într-o sală de la parter, cîţiva petrolişti joacă şah. Din alta, se aud ţăcăniturile unei mingi de ping-pong. În a treia, — nişte tineri răsfoiesc reviste şi ziare.

Într-un colţ, un muncitor vorbeşte la telefon.

— *De aici puteţi vorbi cu cei de acasă şi cu orice alt telefon din Baku, formînd pur şi simplu numărul respectiv,* — îmi spune Samedov.

La etajul clădirii e amenajat un restaurant...

Intrăm într-o altă clădire: magazinul alimentar. Aci, ca şi la Baku, găseşti în permanenţă o abundenţă de alimente proaspete. Mai încolo, o frizerie, baia... Există aci pe mare şi o şcoală medie tehnică pentru petrolişti.

— *Străzile noastre, care se întind de pe acum pe 120 km. se lungesc zi de zi, căci tot fundul mării e plin de zăcăminte petrolifere* — îmi spune Samedov. *Una din străzi va ajunge în curînd pînă la litoralul Turkmeniei. Atunci vei putea veni la Stîncile de ţiţei din mijlocul mării, cu automobilul...*

În faţa centralei electrice, ridicată pe o insulă artificială de piatră, spre uimirea mea, am zărit un strat de flori, sădite în pămîntul negru. E primul pămînt pe care l-am văzut de cînd am venit în oraşul de pe Caspica.

— *Îmi plac mult florile* — zice Samedov. *În primăvară am adus un vas cu pămînt din grădină şi le-am sădit. Unii propun să plantăm pomi în faţa caselor de locuit. Vom planta fără îndoială, căci oraşul nu e făcut pentru un an, doi. Tot ce vezi e doar începutul exploarării marelui bazin petrolifer de sub fundul Caspicei...*

Al. CÎMPEANU

Locuinţe construite în mijlocul mării, pe nişte pari înalţi. Sînt locuinţele petroliştilor de la „Gurghianneft"

LUCKNOW

(Urmare din pagina 1-a)

Ieşind dintr-un sat, privirea îmi este atrasă de o pădurice multicoloră şi ciudată, care înaintează parcă pe şosea, venind în direcţia noastră. Curînd vedem că e vorba de o masă de cîteva sute de oameni, ţărani împodobiţi cu mici steguleţe multicolore de hîrtie, steguleţe roşii în special, înzorzonaţi cu pene de păun ; ei poartă pe umeri o cobiliţă de bambus, de care spînzură, de ambele părţi, cîte o masă portativă făcută dintr-un taler pătrat de lemn cu latura de circa 40—50 cm., pe patru picioare înalte de aproximativ 20 cm. De la fiecare colţ al acestui taler-masă, urcă cîte un băţ gros, înalt cam de 80 de cm., toate patru bete fiind înmănunchiate şi legate de cobiliţă. Pe talgerul de lemn sînt vase, pachetele înfăşurate cu stofă sau hîrtie colorată, în care predomină roşul : sînt plocoane. Şi pachetelele şi vasele şi talerul de lemn şi beţele care îl leagă de cobiliţă, sînt decorate cu hîrtie colorată şi pene de păun.

Lîngă una din cele două mese portative înzorzonate, legată de cobiliţă, se vede în mod invariabil o sticlă cu apă : e apa sfîntă din fluviul sfînt, Gangele.

În plus, oamenii poartă pe spate plapuma lor, strînsă şi legată cu curele.

Oprim maşina şi, prin intermediul profesorilor Prasad şi Gupta care ne însoţesc, intrăm în vorbă cu aceşti oameni. Sînt ţărani, ne explică prof. Prasad, pelerini care se duc la un faimos templu, situat la 40 de mile de Lucknow. Pelerinajul la acest templu se face odată pe an, înainte de începutul muncilor agricole şi la el participă sute de mii de credincioşi, veniţi de la distanţe de 2—300 kilometri. Ei duc daruri preoţilor din templu, daruri aflate în pachetelele de pe mesele portative, precum şi apă sfîntă. Cer în schimb zeităţilor, prin intermediul preoţilor, să li se realizeze diferite dorinţe : un pelerin ar vrea să se însoare şi cere o nevastă bună, cu pîntec rodnic; altul doreşte să fie iubit de o anumită fată ; altul are nevasta gravidă şi vrea să aibă un băiat, nu o fată ; un altul cere să-i fete bivoliţa ; altul, cu preocupări mai largi, roagă să nu vie vărsatul (variola) în sat, etc. Toţi pelerinii sînt bărbaţi, nici o femeie. Ei merg întotdeauna pe jos, nu au voie să fie purtaţi de animale sau să întrebuinţeze vehicule de orice natură ar fi : tren, bicicletă, căruţă etc.

În popasurile făcute pe cîmp, pe marginea drumului, ei nu au voie să depună pe pămînt darurile pe care le duc la templu, fiindcă spiritele rele, diavolul, ar putea pătrunde în ele ; este raţiunea pentru care măsuţele ce suportă darurile au cele patru picioare.

Plecăm urîndu-le sănătate şi realizarea dorinţelor. Ne aclamă şi încă departe mai vedem gesturile lor prietenesti cu mîna.

Întîlnim asemenea pelerini, sute şi sute ; unii, în adevărate tabere pe marginea şoselei, alţii, în grupuri mari în plin mers, uneori cîte 10—15 în şir, cîte unul în spatele altuia.

Merg mîndri unul după altul, zveltzi, în veştmintele lor albe, cu turbane pe cap — fiecare seamănă cu o statuie lucioasă de bronz — calmi, mulţumindu-se cu te miri ce ; cerul le e acoperiş, pămîntul aşternut şi stelele călăuză.

Pe lîngă ei trec maşini elegante, elefanţi, cămile ; maimuţele se uită după ei din pomii unde stau căţărate. Arborii seculari de pe marginea şoselei formează deasupra pelerinilor un adevărat tunel umbros, care-i ocroteşte de tăria soarelui.

Sosim la Kampur. Directorul lui „Medical College", prof. B. C. Singh, ne arată serviciile şi laboratoarele facultăţii de medicină pe care le conduce, ne plimbă prin noul local în curs de terminare, care va adăposti Şcoala de medicină (numai construcţia costă peste 20 de milioane de rupii) apoi ne invită la el acasă, unde soţia lui, cu multă graţie şi cordialitate, ne primeşte admirabil. Ea fumează, lucru foarte neobişnuit la femeile indiene. Luăm masa în frumosul lor interior, o masă bogată, la care, lucru extrem de rar în India, ni se serveşte bere.

Kampur este un oraş industrial, îmbîcsit de mirosul de piele tăbăcită şi de fumul de uzine, un oraş ticsit de oameni.

După amiază, la orele 15, soţul meu ţine o conferinţă la Colegiul medical, la care au participat aproape toţi profesorii şi medicii din oraş. La plecarea de la Conferinţă, ei înconjoară maşina, exprimînd sentimente de dragoste şi prietenie pentru ţara şi poporul nostru. Ne luăm rămas bun, mulţumind pentru primirea caldă şi pornim spre Lucknow.

Pe drum ajungem din urmă aceleaşi grupuri de oameni mergînd spre templu, pe care-i văzuserăm dimineaţa ; în marşul lor neobosit, mai parcurseseră cîţiva buni kilometri.

Plecăm apoi la staţia de radio, unde găsim pe profesorul Mukerji. Acesta îi pune soţului meu la microfon o serie de întrebări, cerîndu-i să prezinte unele impresii din călătoria prin India, impresii din institutele ştiinţifice vizitate, păreri despre rolul inframicrobiologiei în lupta pentru sănătatea poporului, date asupra evoluţiei ştiinţelor medicale în R.P.R. Interviul durează peste 20 de minute. Distinsul profesor indian conchide vorbind despre cercetările ştiinţifice din R.P.R. în termeni foarte elogioşi, dorind o colaborare ştiinţifică cît mai strînsă între India şi Romînia şi urînd viaţă lungă prieteniei indo-romîne.

Interviul a fost ulterior difuzat de Radio New Delhi.

Imediat după prînz vizităm Şcoala de arte frumoase, unde vedem pictura contemporană, cîteva din picturile lui Rabindranath Tagore, secţiile de arhitectură, de sculptură modernă în lemn, de pictură, desen decorativ, arhitectural, lucru artistic în bronz şi fier, etc.

În acelaşi local admirăm sculptura şi pictura directorului, un mare artist, dl. Sudhir Khastigir, a cărui expoziţie recentă a avut mult succes. Directorul ne dă, cu o frumoasă dedicaţie, o carte cu reproduceri din opera sa.

În continuare, vizităm Institutul Paleo-botanic unde se studiază plantele pietrificate, fosile, flora cărbunilor, etc. Institutul poartă numele de „Birbal Sahni Institute of Palaeo-botany", după numele celui care l-a fundat şi care a murit la o săptămînă după ce a fost pusă piatra fundamentală. D-na Sahni, soţia lui, conduce în prezent institutul. Cu mult interes, cu pasiune chiar şi cu o luminoasă competenţă, ne explică tot ce vedem în bogatul muzeu. Ne arată microtomul curios şi special cu care se fac secţiuni fine din plante pietrificate şi preparatele microscopice făcute cu aceste secţiuni. Ne explică datele fundamentale ale „polenologiei", ştiinţa care reconstituie din polenul găsit în cărbuni plantele care au dat naştere cărbunilor. Ne povesteşte lucruri extrem de interesante, cu totul noi pentru mine.

Văzînd interesul viu ce ni l-a trezit bogăţia pieselor şi organizarea Institutului, d-na Sahni îmi face cadou o bucată de piatră conţinînd urmele unei plante de acum 1.500.000 de ani.

Mă gîndesc că mîine părăsim oraşul Lucknow. Mi-e sufletul plin de regrete, dar şi de nerăbdare : plecăm spre Calcutta, capitala Bengalului, patria lui Rabindranath Tagore.

Raia NICOLAU

ANGLIA LA UMBRA KU KLUX-KLANULUI

Claudius Stephens, un om de culoare, domiciliat în Radnor-street din Nottingham, ieşise tocmai de la cinema cu soţia sa, cînd un grup de huligani au năvălit asupra lui, urlind cît îi ţinea gura : „Cară-te înapoi în ţara ta !". Era în acea memorabilă noapte, cînd cartierele populate cu oameni de culoare din Nottingham, unii africani, alţii originari din Jamaica sau alte regiuni ale Indiilor apusene, au căzut pradă unui sîngeros atac al rasiştilor englezi.

Atacul — considerat de presa britanică a fi dezlănţuit **„cele mai grave incidente rasiste din Anglia de la război incoace"** — a început în str. St. Annes Well din Nottingham, o stradă lungă de o milă, unde au năvălit vreo 200 de huligani rasişti, în majoritate tineri. Înarmaţi cu bite şi cu pietre, cu cuţite şi cu rîngi de fier, cu topoare şi cu sticle de benzină, ei nu s-au mulţumit să atace doar pe toţii negrii ce le ieşeau în cale, ci au năvălit şi în casele locuite de aceştia, maltratîndu-i şi rănindu-i. Tulburările s-au întins cît ai clipi în tot cartierul. **„A fost ingrozitor** — relată d-na Ellen Byatt unui reporter al ziarului „DAILY MIRROR". **Vitrinele prăvăliilor şi pavajul străzilor au fost stropite cu sînge".**

80 de poliţişti au sosit la faţa locului pentru a pune capăt incidentelor. Rezultatul ? **„Cîţiva oameni de culoare au fost ridicaţi de poliţie... pentru propria lor securitate" (sic!)** — precum a afirmat comisarul de poliţie adjunct din Nottingham, Porter ; cinci dintre agresori au fost condamnaţi numai la trei luni închisoare şi alţi cîţiva amendaţi, iar după cîteva ceasuri, huliganii au reînceput orgia.

Aceste acţiuni arată cu prisosinţă că nu e vorba de un incident întîmplător, ci de o acţiune largă şi organizată şi că în Anglia, ca şi în Statele Unite, rasismul trăieşte, înfloreşte şi, mai ales, acţionează. Nottingham şi-a înscris cu sînge numele în istoria orgiilor rasiste, alături de Little Rock (S.U.A.) şi de Capetown (Africa de sud). Şi nu mai puţin chiar capitala Imperiului Britanic, a imperiului care a crescut, s-a dezvoltat şi îşi datorează prosperitatea de care s-a bucurat de-a lungul secolelor, sudorii stoarse de pe spinarea a sute de milioane de oameni de culoare, bogăţiilor jefuite din ţările locuite de ei, transformate de metropola engleză în colonii, în surse de uriaşe profituri.

Cei aproximativ 190.000 de oameni de culoare care locuiesc în insulele britanice au venit aici în speranţa că, găsind de lucru, vor putea scăpa de mizeria îngrozitoare adusă la ei acasă de „civilizatorii" englezi. Dar, scrie tot „DAILY SKETCH" **„în fiecare săptămînă numărul locurilor de muncă pentru ei scade".** La fel şi în S.U.A. : ei sînt primii aruncaţi în ghiarele şomajului. Şi tot la fel ca în S.U.A. accesul le e interzis în unele localuri publice. Pentru că, la fel ca şi în S.U.A., Ku Klux-Klanul şi alte organizaţii rasiste şi fasciste îşi întind sinistra umbră asupra Angliei.

Indignarea opiniei publice din Anglia e legitimă. La fel ca şi protestul opiniei publice mondiale.

A. STANCIU

KU KLUX-KLAN-ul : — Te felicit, colega !...

Desen de Gh. CHIRIAC

DE PRETUTINDENI

UN TINAR savant bulgar, A. S. Paskov, a reuşit să extragă din ghiocei un preparat intitulat **nivalinul.** După experienţele întreprinse, s-a putut constata că acest preparat are o influenţă activă asupra sistemului nervos central şi este un mijloc eficace pentru combaterea paraliziei, în special în cazuri de poliomielită.

●

ROB ROY şi **Tonga**, doi pensionari ai grădinii zoologice din Ocean Park (California) au fugit după ce mai întîi au băut... 5 litri de parfum de 65 grade tărie. Astfel cei doi cimpanzei au băut în cîteva minute un milion de franci.

●

LA ŞANHAI a fost dată în folosinţă prima barcă din material plastic construită în R. P. Chineză. Această barcă, pentru 4 persoane, are o greutate de 50 kgr. şi este acţionată de un motor cu benzină de 3 C P care-i asigură o viteză de aproximativ 20 km. pe oră.

●

ARHITECTUL I. Perepiolkin este posesorul unei colecţii deosebit de valoroase: 12.000 de discuri, pe care sînt înregistrate documente privind istoria teatrului rus. O parte a colecţiei se compune din înregistrări ale vocilor corifeilor teatrului rus şi sovietic.

●

PENTRU a reduce numărul de căsătorii mixte, adică între catolici şi protestanţi, biserica catolică engleză a deschis... o agenţie matrimonială, care mijloceşte căsătorii numai între catolici, bineînţeles. Ca să atragă cît mai mulţi „clienţi", iniţiatorii acestei agenţii au fixat preţuri foarte moderate.

●

IN ŢARILE SOCIALISTE elicopterele îşi găsesc o întrebuinţare tot mai mare în construcţiile paşnice. Iată, în fotografia noastră, o demonstra-

ţie practică făcută la uzina metalurgică din localitatea Kraluv Dvur (R. Cehoslovacă). Elicopterul a plasat un filtru de gaze în greutate de 800 kg. în vîrful furnalului.

●

CLOPOTUL de bronz din templul „Marele clopot" din Pekin are 7 m. înălţime, 3,67 m. diametru şi cîntăreşte 42 tone. El este acoperit, atît pe suprafaţa exterioară, cît şi pe cea interioară cu 220.000 caractere ale scrierii budiste. Acest clopot, care se află într-o stare perfectă, datează din timpul împăratului Ceng-Tsu (1403—1424).

●

CEL MAI BĂTRÎN conducător de automobile din lume este Walter Reid, din Noua Zeelandă. Recent, la vîrsta de 99 de ani, el a căpătat un nou permis de şofer.

●

ITALIANUL Antonio Magliocco n-a mai dormit de 17 ani, adică din luna aprilie a anului 1941, cînd a fost luat prizonier în Etiopia, cu prilejul luptelor cu trupele engleze.

●

MODA „recordurilor" extravagante a cuprins şi Italia. La Palermo, un anume Vincenzo Lannino a bătut la o maşină de scris timp de 5 zile şi 5 nopţi. La fiecare oră el avea 15 minute repaus, timp pe care-l folosea fie pentru a mînca fie pentru a cînta la pian.

●

DUPĂ părerile comandorului britanic W. K. Stewart, primul călător în spaţiul cosmic ar trebui să aibă următoarele însuşiri : să fie mic de statură şi slab, să fie de profesie paraşutist şi să aibă un gust pronunţat pentru aventură. Ultimul punct, mai cu osebire, arată că comandorul Stewart îşi sprijină părerile pe criterii „riguros" ştiinţifice.

●

ZECE alpinişti sovietici, dintre care şi o femeie, au izbutit recent să urce piscul din podişul Pamir, care are o înălţime de 7.143 m.

●

IATĂ, în fotografia noastră, colecţia celui mai vechi jurnal belgian

care a apărut în anul 1605, la Anvers fondat de Abraham Verhoeven.

●

PENTRU a-l convinge pe automobilişti să-şi modereze elanul la... viteză, primarul comunei St. Albens din Anglia (cunoscută pentru numeroasele vestigii romane) a plasat de-a lungul şoselei placarde cu următorul cuprins: **„Numeroşi romani sînt înmormîntaţi aci, aveţi grijă să nu daţi ochii cu ei !"**

●

PRECUM se ştie, americanilor le place tare mult să fie recordmeni. Pentru ca să nu fie mai prejos ca alţii, tînărul Paul Hatfield, în vîrstă de 23 ani, din Baltimore, s-a cocoţat în vîrful unui stîlp, instalîndu-se pe o mică platformă unde are de gînd probabil să rămînă multă vreme

Pînă-n prezent se împlinesc 169 zile de cînd şi-a mutat „domiciliul" acolo sus. Ce vreţi, „record" american !

●

TEHNICIENII unguri au pus la punct o fabrică de cărămizi care poate fi transportată în orice loc doar într-un camion

Producţia ei e de 2.000 cărămizi pe oră.

●

IN MUNŢII Kazahstanului Oriental, un grup de geologi sovietici a descoperit un bloc de cristal în greutate de 70 tone. Una din laturile sale măsoară 1,7 metri Cel mai mare bloc de cristal descoperit pînă azi cîntăreşte 40 tone şi a fost găsit în Brazilia.

MAGAZIN
Nr. 53 — 11 X 1958
Pagina 3-a

FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

CREATORII FILMELOR „SURORILE" ŞI „ANUL 1918"

Ecranizarea primelor două părţi ale monumentalei epopei „Calvarul" aduce sub ochii spectatorului soarta intelectualităţii ruse în anii primului război mondial şi ai Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie. Cei patru eroi, al căror drum plin de încercări, şovăieli şi rătăciri pînă să ajungă la contopirea soartei lor cu cea a poporului biruitor, sînt: Daşa şi inginerul Teleghin, Katea şi tînărul ofiţer Roşcin. Dragostea care-i uneşte în viltoarea unor evenimente epocale nu poate fi, ea singură, temelia fericirii personale. Împrejurările istorice le pun în faţă alternativa: pentru sau contra fericirii patriei. Şi ei vor alege pînă la urmă după nenumărate suferinţe, drumul mulţimilor revoluţionare, eliberîndu-se treptat, sub influenţa forţei hotărîtoare a poporului, de mîrşăvia unei lumi netrebnice.

Imensul tablou artistic la zugrăvirea căruia Alexei Tolstoi a lucrat peste douăzeci de ani, a ridicat în faţa cineaştilor nenumărate probleme. Faptul că filmul inspirat de roman reprezintă o grandioasă realizare a cinematografiei sovietice se datoreşte măiestriei şi talentului cu care scenaristul Boris Cirskov, regizorul Grigori Roşal, actorii Rufina Nifontova, Nina Veselovskaia, Vadim Medvedev şi Nikolai Griţenko, operatorul Leonid Kozmatov şi compozitorul Dimitri Kabalevski au dat dovadă cu acest prilej.

„Îmi vine greu să fiu judecătorul operei mele — *a spus regizorul Grigori Roşal.* Sînt prea îndrăgostit de eroii romanului ca să pot avea o apreciere obiectivă... Katea, Daşa, Teleghin şi Roşcin au devenit pentru mine oameni vii, extrem de apropiaţi, iar eu am simţit şi suferit alături de ei. În calitate de contemporan şi martor ocular al evenimentelor descrise în roman, mie mi s-a părut extrem de important să arăt drumul intelectualităţii ruse spre revoluţie. În acei ani îngrozitori, cînd pe ruinele autocraţiei se ridica o nouă putere socială, mulţi dintre reprezentanţii intelectualităţii nu şi-au putut găsi imediat locul în viaţă. Ei erau îngrijoraţi pentru soarta Patriei, dar cîte îndoieli i-au frămîntat cînd au trebuit să treacă prăpastia care s-a format între ei şi popor"...

GRIGORI LVOVICI ROŞAL este unul dintre marii cineaşti sovietici. Mulţi actori cunoscuţi spectatorilor din zeci de filme ca Liubov Orlova, N. Hmelev, B. Dobronravov, V. Balaşov, A. Borisov şi alţii au fost descoperiţi şi îndrumaţi de el. Stilul său în muncă asupra rolurilor se caracterizează prin capacitatea de a pătrunde în lumea lăuntrică a eroilor urmărind manifestările proprii vieţii reale, fără efecte destinate să epateze spectatorul. Îndelunga sa experienţă, căpătată în cele mai diferite domenii de activitate culturală, a desăvîrşit clocotitorul său talent. Astfel, pe cînd avea 18-19 ani, el a lucrat la teatrul din Baku, a organizat studiouri din Kislovodsk, iar la 20 de ani se ocupa cu problemele educaţiei copiilor în cadrul Comisariatului culturii poporului. În acelaşi timp, a scris piese, a organizat un teatru de copii, a publicat broşuri despre artă. Începînd cu anul 1926 Roşal a intrat în cinematografie îndeplinind munca de scenarist, regizor şi critic. Primul său film independent, ecranizarea piesei *„Neisprăvitul"* de Fonvizin marchează începutul unei activităţi deosebit de rodnice: Roşal va realiza aproape în fiecare an cîte un film. Dintre ele, cele mai cunoscute sînt *„Întreprinderile Artamonov"*, *„Cîntăreţul stepei"*, *„Academicianul Ivan Pavlov"*, *„Musorgski"*, *„Volnia"*. Eroii săi preferaţi sînt oamenii care caută adevărul.

Legat printr-o îndelungată prietenie de creaţie, care depăşeşte un sfert de veac, cu compozitorul D. Kabalevski şi operatorul L. Kosmatov, Grigori Roşal a reuşit întotdeauna să imprime un stil unitar operelor cinematografice realizate de el.

Ca pedagog — este şi profesor de regie la Institutul de Cinematografie — el a recrutat întotdeauna din rîndul tinerilor pe acei artişti talentaţi capabili să intre în colectivele de interpreţi ale filmelor sale. Printre aceştia se numără şi NINA VESELOVSKAIA care a reuşit să întruchipeze pe ecran pe fermecătoarea Daşa, o fiinţă pură şi expansivă, pe care viaţa o va supune la multe încercări. Tînăra actriţă n-a visat din copilărie să îmbrăţişeze calea artei. Dimpotrivă. Absolvind şcoala medie, ea s-a înscris la Institutul pedagogic unde a studiat patru ani. Mai rămînea să dea examenul de stat. În 1954, trecînd cu părinţii prin Moscova, ea îşi descoperă adevărata chemare şi trece cu succes examenele la şcoala studioului Teatrului Academic de Artă (M.H.A.T.). Anul trei de studii, a fost hotărîtor: după ce pregătise cîteva roluri din fragmente de piese cu profesorii S. Pileavskaia şi V. Maninkov, i s-a oferit de către regizorul Roşal posibilitatea de a încerca rolul Daşei. Greutăţile specifice muncii de film ca şi marea răspundere ce i-a fost încredinţată n-au descurajat-o pe Nina.

În septembrie 1957 filmul *„Surorile"* a apărut pe ecran. Spectatorii au îndrăgit-o pe Daşa. Printre ei se aflau iubitorii de film de pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice care i-au scris cu recunoştinţă, interpretei. O caldă preţuire i-au transmis şi locuitorii oraşului Tomsk unde artista a urmat cursurile Institutului Pedagogic. Aceasta i-a dat curaj să pornească mai departe la realizarea filmului „Anul 1918".

„Iubesc operele de artă în care sentimentele se revarsă şi nu trec fără a lăsa o urmă" a spus odată actriţa RUFINA NIFONTOVA de la Teatrul Mic. Şi totuşi, jocul ei în rolul Katiei se distinge prin discreţie. Nu este nici un paradox. Arta Rufinei Nifontova se întemeiază pe puternice mijloace de expresie interioară, capabile să dea întreaga măsură sbuciumului prin care trec eroinele sale. Jocul impecabil al artistei a făcut ca în conştiinţa publicului spectator din Uniunea Sovietică să se întipărească imaginea Katiei aşa cum a închipuit-o ea. Debutul Rufinei Nifontova pe ecran a avut loc imediat după absolvirea Institutului Unional de Cinematografie cînd Gr. Roşal i-a încredinţat rolul principal din filmul *„Volniţa"*. Apoi, ea a fost solicitată pentru a întruchipa pe Katea; soţia avocatului Smokovnikov, o femeie sensibilă care nu mai poate suporta atomsfera sufocantă a unei vieţi lipsite de sens. I s-a propus pentru acest rol să facă cunoştinţă cu adevărata Katea care, la distanţă de patru decenii, avea să-şi revadă tinereţea descrisă de Alexei Tolstoi în celebrul său roman. Dar Nifontova, temătoare, a refuzat. Ele nu s-au întîlnit decît atunci cînd filmul apăruse pe ecrane. Şi, firească, nimic nu a reprezentat o mai mare recompensă pentru Rufina Nifontova decît să afle că eroina lui Alexei Tolstoi este de acord cu portretul creat de ea.

15 regizori şi 35 operatori din 13 ţări au realizat documentarul „LUMINA LUI OCTOMBRIE"

...Neuitata zi a lui Octombrie 1917. Petrogradul e zguduit de lovitura salvei de tun trasă de pe crucişătorul „Aurora". Întregii omeniri i-a fost vestit astfel începutul noii ere a socialismului biruitor.

De atunci au trecut 41 de ani. Pelicula de film înregistrată în acea zi a devenit document istoric. Alături de ea, alte imagini aflate în filmoteci ne vorbesc astăzi prin imagini despre luptele eroice ale apărătorilor tinerei Republici Sovietice în primii săi ani de existenţă.

Dar triumful ideilor lui Octombrie a depăşit de mulţi ani graniţele unei singure ţări. Ele au pătruns în conştiinţa a milioane şi milioane de oameni, pe care i-a însufleţit la luptă împotriva fascismului şi pentru definitiva lor eliberare de sub jugul exploatării. În condiţiile create de răsunătoarele victorii ale Armatei Sovietice s-au constituit, prin lupta maselor muncitoare conduse de partidele comuniste şi muncitoreşti, noi state socialiste.

Aspecte de luptă din cel de-al doilea război mondial, care culminează cu ridicarea steagului sovietic deasupra Reichstagului, sînt urmate de imagini ale muncii paşnice, de reconstrucţie.

Popoarele eliberate clădesc o viaţă nouă, fericită. În China şi R. D. Germană, în Polonia şi Romînia, în Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria şi alte ţări, regimul democrat-popular ridică la rangul de stăpîni pe oamenii muncii. Un trai mereu mai îmbelşugat, un progres uimitor în toate domeniile economiei şi culturii, perspectiva unor măreţe înfăptuiri, a saltului uriaş într-o orînduire socială nouă, se deschide fiecărui om al muncii din ţările lagărului socialist. Prin faţa ochilor noştri se perindă realizări istorice care ilustrează minunatul avînt al popoarelor dezrobite de sclavia capitalistă.

Lumina lui Octombrie a devenit astăzi călăuza drumului istoric către pace şi socialism, pentru întreaga omenire.

Viaţa lui KAMO pe ecran

O echipă de cineaşti de la studioul din Erevan, avînd în frunte pe cei mai vechi maeştri ai cinematografiei armene, regizorii S. Kevorkov şi E. Karamian, au realizat după scenariul tînărului scriitor M. Maximov un film istorico-biografic închinat vieţii eroicului luptător pentru cauza Revoluţiei, Semen Arşakovici Petrosian. Cunoscut sub numele conspirativ de Kamo, acest minunat fiu al poporului armean este o pildă pentru generaţiile tinere. Curajul şi dibăcia cu care se dezhiza înfruntînd cele mai grele situaţii, par astăzi de domeniul legendei. Kamo a fost condamnat de trei ori la moarte sub regimul ţarist şi a evadat de fiecare dată iar atunci cînd a fost prins de poliţia germană şi cedat autorităţilor ţariste pentru a fi executat, el a simulat nebunia. Fiind supus la torturi neînchipuit de grele, sub pretextul unei „expertize medicale", el a rezistat cu o voinţă de fier, timp de 30 de luni.

Inteligenţa sclipitoare, fantezia şi prezenţa de spirit a lui Kamo, au uimit pe duşmani ca şi pe admiratorii săi. Avînd o credinţă nestrămutată în cauza Revoluţiei, el se socotea în fiecare clipă un ostaş devotat al Partidului. Pentru a îndeplini misiunile încredinţate — iar nu din spirit de aventură — el pătrundea sub cele mai diferite înfăţişări acolo unde paza părea de netrecut. Calităţile sale extraordinare au fost apreciate nu odată de V. I. Lenin. Un admirator al său, marele scriitor Maxim Gorki, l-a denumit „artist al Revoluţiei".

Filmul redă toate aceste fapte în ambianţa luptelor revoluţionare dintre anii 1905—1919. În rolul principal G. Tonunţ, care turnează pentru prima oară, a redat cu talent sufletul generos al acestui luptător pentru fericirea poporului. Artistul, originar din Tbilisi ca şi Kamo, visa încă din copilărie să devină un om curajos cum a fost compatriotul său. El povesteşte că pe atunci se juca adeseori cu copiii de pe strada care prin coincidenţă poartă numele lui Kamo, de-a „evadarea" lui Kamo din închisoare.

Exterioarele filmului au fost turnate la Tbilisi, capitala Gruziei Sovietice. Aici, viaţa nouă căreia Kamo i-a dăruit tot ce a avut mai bun, înfloreşte astăzi pe deplin. Oraşul s-a dezvoltat atît de mult, încît e de nerecunoscut faţă de acum jumătate de veac. De aceea, cineaştii au întîmpinat dificultăţi în redarea peisajului vechiului Tiflis unde s-a desfăşurat o mare parte din activitatea lui Kamo. Ei au trebuit să construiască un platou în preajma oraşului unde, cu decoruri, au reînviat Tiflisul perioadei luptelor pentru eliberarea oamenilor muncii din Rusia, de exploatare şi asuprire naţională.

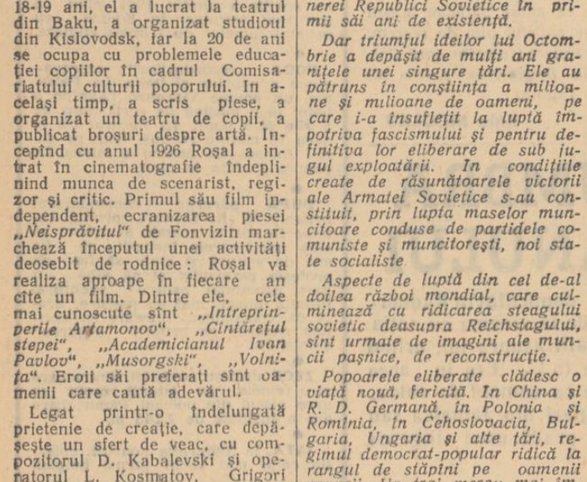

Nikolai Griţenko (Roşcin) şi Rufina Nifontova (Katea) interpreţi principali ai filmelor „Surorile" şi „Anul 1918".

Lidia Smirnova

protagonista filmului „CEI TREI DIN PĂDURE"

Dintre actriţele cunoscute publicului nostru spectator, Lidia Smirnova a fost apreciată îndeosebi pentru jocul ei sobru şi expresiv, care exprimă un talent multilateral. Ea a jucat în anul 1939, în filmul *„Iubirea mea"*, cu atîta sinceritate, farmec şi naturaleţă, încît a cucerit imediat inimile spectatorilor. Apoi a fost Varia în *„Un flăcău din oraşul nostru"* (1942), Fenia din *„Ea îşi apără patria"* (1943), Natasa din *„Batalionul de marinari"* şi soţia partizanului din *„Fiii"*. Datorită talentelor şi preocupărilor sale diverse, printre care sportul ocupă un loc de seamă, n-a avut nevoie niciodată să fie dublată pentru filmele în care trebuia să skieze, să joace tenis ori să călărească.

Lidia Smirnova interpretează cu egală măiestrie roluri lirice şi de compoziţie. Primul de acest gen a fost Flosi din *„Pulberea de argint"* (1953). De asemenea a creat rolul unei văduve zgomotoase şi pitoreşti în *„Colhozul Krutie Gorki"* (1956) şi în sfîrşit Nona Pavlovna din filmul de scurt metraj *„Două vieţi"* (1957). Recent, ea a interpretat rolul Iuliei Titova în *„Cei trei din pădure"*. Aici, Lidia Smirnova creează chipul unei surori de spital care, împreună cu fiul ei, duce o existenţă retrasă. Viaţa Iuliei se desfăşoară între spital şi casă: fostul ei soţ a pierit în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei odată cu un întreg detaşament de partizani. Iulia nu şi-a refăcut viaţa personală.

După mulţi ani însă, procuratura intră în posesia unor documente care probează că detaşamentul din care făcuse parte şi Iulia a fost distrus de fascişti în urma unei trădări. Singurii supravieţuitori sînt: Iulia, Pavel şi Serghei. Chemată de organele de cercetare, Iulia nu se îndoieşte de cinstea tovarăşilor cu care a plecat în misiune. Acum, Pavel este candidat în ştiinţe, un om cunoscut şi respectat. Singurul care nu şi-a găsit un rost în viaţă este Serghei. De ce oare?

La rîndul său, Pavel, arată procurorului că Serghei a vrut să plece cu orice preţ în noaptea aceea, în misiune. Dar Serghei refuză să dea explicaţii. S-ar părea că el este vinovatul. Şi totuşi...

Iulia, ştiindu-şi prietenul în nevoie, îl ajută. Ea descoperă pe peretele camerei în care locuia Serghei, explicaţia: o fotografie a ei, păstrată cu sfinţenie vreme de atîţia ani... Înţelegînd că dragostea ce i-o purta a avut asupra vieţii acestui om o atît de hotărîtoare influenţă, Iulia renunţă la o căsătorie formală şi rămîne cu Serghei.

Cine este însă vinovatul? Filmul vă va da răspunsul şi la această întrebare.

Sus: In casa generalului Ivan Feodorovici Epancin a sosit un oaspete: prinţul Mişkin pe care, în curînd protipendada Petersburgului îl va porecli „Idiotul". Jos: Elina Bistriţkaia (Axinia) şi Piotr Glebov (Grigori Melehov) în filmul „Pe Donul liniştit".

Spectatorii sovietici despre filmul pe „DONUL LINIŞTIT"

„PE DONUL LINIŞTIT" — marele film în trei serii, realizat după romanul cu acelaşi titlu de Mihail Şolohov, a avut parte de o primire excepţională din partea publicului sovietic. Filmul — despre care am mai avut prilejul să scriem în „Magazin" — evocă tragicul destin al cazacului Grigori Melehov, care sfîrşeşte prin a-şi renega patria şi poporul. Cei doi eroi principali, Grigori şi Axinia, sînt binecunoscuţi cititorilor din lumea întreagă. Aceştia trimit adeseori pe adresa staniţei Veşenskaia, aflată pe malul Donului, scrisorile adresate celebrului scriitor al timpurilor noastre, Mihail Şolohov. El trăieşte şi astăzi pe pămîntul unde s-a născut şi i-a cunoscut pe eroii cărţilor sale.

Aici au sosit într-o zi două avioane care aduceau pe creatorii filmului „Pe Donul liniştit" la o premieră neobişnuită. Era prima vizionare a filmului, în prezenţa scriitorului şi a cazacilor care au cunoscut pe eroii romanului. Mulţi dintre cei care umpluseră pînă la refuz sala cinematografului sătesc, erau fiii şi nepoţii acelora pe care Şolohov i-a descris. Teama cineaştilor în faţa acestor judecători severi, care ar fi observat cele mai mici nepotriviri cu viaţa eroilor, era aşadar îndreptăţită. Şi totuşi... atunci cînd s-au aprins luminile, spectatorii aveau feţele îmbujorate de emoţie şi ochii plini de lacrimi. Într-adevăr, aceasta fusese viaţa lor de odinioară, o viaţă de dureri şi lupte pentru izbînda lumii noi. Mihail Şolohov s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat în văzul tuturor pe Serghei Gherasimov, regizorul şi autorul scenariului.

...Seara aceea a rămas de neuitat pentru cazacii din Veşenskaia. Vestea premierei s-a răspîndit ca fulgerul. Ţărani din satele învecinate veneau să se întîlnească cu eroii cărţii. Pînă tîrziu în noapte, la intrarea cinematografului a strălucit lumina becului electric...

Pe miile de ecrane ale Ţării Sovietice, filmul a fost primit cu aceeaşi profundă emoţie. Scrisorile au început să se adune în teancuri nesfîrşite la redacţiile ziarelor şi revistelor precum şi la studioul „Maxim Gorki". Elina Bistriţkaia a primit un număr de scrisori atît de mare încît i-ar fi trebuit mai mult de un an ca să le citească. Opinia generală a fost că filmul a ştiut să reproducă fidel şi artistic ideile operei nemuritoare a lui Mihail Şolohov.

„Filmul „Pe Donul liniştit" — a scris tov. Jivopiţev, funcţionar la Academie — este impregnat de coloritul şi parfumul stepei Donului. În el, limba populară este curgătoare şi te uimeşte prin savoare şi muzicalitate. Cu ajutorul limbajului cinematografic, regizorul redă freamătul ierbii, senzaţia pătrunzătoare a nopţilor liniştite de pe Don, parcă anume create pentru unirea a două suflete pasionate şi iubitoare".

S-au primit scrisori colective din partea întreprinderilor şi instituţiilor, dintre care multe conţin aprecieri elogioase despre jocul actorilor.

„La începutul filmului — scriu muncitorii Pihtunov, Mirski şi Raţen de la uzina „Secera şi Ciocanul" despre interpretarea lui Piotr Glebov — îl vedem pe Grigori tînăr, lipsit de griji... În desfăşurarea ulterioară a acţiunii filmului, artistul dezvăluie uimitor de fidel profundele contradicţii ale lui Grigori — omul înşelat puternic, ce nu şi-a găsit încă locul".

Lucrătorii institutului „Skiţosovski", exprimîndu-şi admiraţia pentru jocul Elinei Bistriţkaia, interpreta Axiniei, scriu: „Artista a reuşit să exprime pasiunea, inteligenţa, profunzimea sufletului acestei femei, ce nu seamănă cu nici o altă figură feminină din întreaga literatură universală. Ea a adus în faţa spectatorului chipul fermecătoarei cazace, care a străbătut în viaţă calea celor mai complexe încercări sufleteşti".

În acelaşi sens s-au exprimat şi maeştrii renumiţi ai cinematografiei sovietice despre arta creatorilor filmului. Mark Donskoi a scris: „Serghei Gherasimov are în creaţia sa tendinţa spre forme monumentale de prezentare, dar nu uită supratema operei, redînd în prim plan drama personală, interioară a eroilor. În scenele de masă, care zugrăvesc ciocnirea forţelor şi intereselor sociale, temperamentul şi stilul său original se dezvăluie mai deplin".

De aceeaşi părere s-a declarat şi N. Gorceakov, maestru emerit al artei din R.S.F.S.R.

Aşadar, se poate spune pe drept cuvînt că ecranizarea monumentalei epopei a vieţii cazacilor de la Don reprezintă o mare victorie a artei cinematografice sovietice.

Tînăra actriţă sovietică Lidia Smirnova

E·C·O·U·R·I

Cinematografice

● În **CADRUL** expoziţiei de la Bruxelles s-a organizat o competiţie originală şi interesantă. 117 cronicari cinematografici, din 26 ţări diferite, au fost invitaţi să desemneze prin vot care sînt — părerea lor — cele mai bune filme care s-au realizat de la începutul cinematografiei. Cele mai multe voturi (100 din 117) le-a întrunit „Crucişătorul **Potemkin**" (U.R.S.S.) regizor Eisenstein. Pe locul doi s-a plasat „Goana după aur" filmul lui Charlie Chaplin; pe locul trei „**Hoţii de biciclete**" de Vittorio de Sica. În total au fost alese 12 filme, printre care se mai numără „**Mama**" de Pudovkin, „**Pasiunea Janei D'Arc**" de Carl Dreyer, „**Pămîntul**" de A. Dovcenko, „**Marea iluzie**" de Jean Renoir etc. Între 12 şi 18 octombrie aceste filme vor rula în cadrul expoziţiei, în faţa unui juriu format din 7 tineri regizori de reputaţie internaţională, care vor face clasamentul final ţinînd seama de valoarea pe care o reprezintă azi aceste filme.

● „**PARISUL VĂ APARŢINE**" este titlul unui film care se turnează acum în capitala Franţei. Spre deosebire de altele, acest film se lucrează într-un mod deosebit. Fără producător, fără buget şi fără autorizaţie. El este opera unui tînăr regizor, Jacques Rivette, care — nedispunînd de mijloace şi neavînd sprijin — îl realizează ajutat de o echipă de actori amatori ce-şi fac în acest fel debutul.

● **MASSIMO GIROTTI**, talentatul actor de cinema italian, binecunoscut publicului nostru din filmele „Anna Zacchео" şi „Destinul unei femei", este eroul principal al filmului „Asfaltul". Alături de el apare actriţa Francoise Arnoul.

Literare

● **NUMELE** lui Abd al-Vahhab al Baiati, poet şi patriot irakian este bine cunoscut în ţările arabe. Versurile sale în care cheamă la luptă pentru libertate sînt editate la Cairo, Damasc, Beirut, fie în presă, fie în culegere. La Cairo se pregăteşte în prezent editarea cărţii „Abd al Vahhab al-Baiati" — pionier al poeziei contemporane". Lucrarea constituie o amplă cercetare a creaţiei remarcabilului poet. Interesant este faptul că această carte este opera colectivă a patru literaţi din R.A.U., Irak, Liban şi Sudan.

● **PRIMUL** din cele 15 sau 16 volume pe care le va cuprinde Enciclopedia ucraineană va vedea anul acesta lumina tiparului.

Cititorii întreabă „MAGAZIN" răspunde

UN GRUP DE CITITOARE — Mediaş: Nu cunoaştem adresa solicitată. Sperăm să vă putem fi de folos cu alt prilej.

ENESCU GABY — Călăraşi: Actorul Florin Piersic activează în cadrul secţiei din Piatra Neamţ a Teatrului de Stat Bacău. Scrieţi-i pe adresa instituţiei respective.

OCTAVIAN — Craiova: Adresa personală a cunoscutului artist indian Raj Kapoor n-o cunoaştem. Cum însă de obicei corespondenţa se trimite pe adresa studiourilor unde au produs filmul în care a jucat actorul preferat, îi puteţi scrie la studioul Raj Kapoor-Bombay. Rolul învăţătoarei Vidya din filmul „Articolul 420" a fost interpretat de celebra artistă indiană Nargis. Nu ştim să fi apărut încă „Glumeţul" pe ecranele indiene. La începutul acestui an, cînd Raj Kapoor ne-a vizitat ţara, filmul era de-abia în faza de proiect.

G. L. Bucureşti: Haya Hararit a interpretat rolul Annei Grimaldi, soţia muncitorului şomer, din filmul „Femeia zilei". Nu cunoaştem amănunte despre coproducţia germano-bulgară „Ştele".

LILIANA—Brăila: Cam multe întrebări deodată... dar fiindcă vă pasionează cinematografia, ne vom strădui să vă răspundem la cele mai multe dintre ele. În filmul sovietic „Povestea primei iubiri" au jucat: D. Osmolovskaia (Olia), şi K. Stolearov (Mitia). În „Strengăriţa" Nicole Berger a interpretat rolul Martine. E cam tîrziu să povestim „Călătorie peste trei mări". Vă putem spune totuşi că el a fost realizat în coproducţie sovieto-indiană cu Oleg Strijenov şi Nargis în rolurile principale. Subiectul este inspirat din memorialul de călătorie al negustătorului rus Afanasii Nikitin, care în 1467 (cu trei decenii înaintea lui Vasco de Gama) a făcut prima călătorie în India. Fotografiile celor 9 artişti preferaţi le vom publica în limita posibilităţilor.

TINA—Beclean: Nu cunoaştem adresele celor doi artişti.

LUDMILA — Iaşi: Lui Ghinka Stanceva îi puteţi scrie la Teatrul Tineretului din Sofia.

O CITITOARE—Roşiorii de Vede: Luis Aquilar interpretează rolul Tomas Rivas din „Serenada Mexicană".

ROZALIA-Corabia: Vîrsta actorilor nefiind o preocupare... cinematografică, ci o indiscreţie, nu ne ocupăm de aşa ceva decît atunci cînd este vorba de un tînăr talent care, la o vîrstă fragedă, uimeşte prin calităţile sale interpretative. Ceea ce, evident, poate fi o indicaţie pentru cariera lui viitoare. Alida Valy continuă să joace. Anul acesta, la Festivalul Internaţional al Filmului de la Karlovy Vary, cineaştii italieni au prezentat un film în regia lui Gilo Pontecorvo cu Alida Valy şi Yves Montand în rolurile principale.

SURORILE PETRESCU-Rădăuţi: În „Cinematograful de altă dată" interpreţii solicitaţi sînt următorii: Leo Padovani (Caterina), Walter Chiari (Marcelo) şi Za l'Amour (Maurice Teynac). În „Serenada Mexicană" rolul Almei Rios e interpretat de cunoscuta cîntăreaţă mexicană Rosita Quintana. Reţinem celelalte dorinţe, pentru a vi le îndeplini cu alt prilej.

MESCHIN ANTON — Arad: Celor doi cineaşti bulgari scrieţi-le pe adresa studioului de filme artistice — Sofia.

O premieră la... Băneasa

În istoria literaturii dramatice, calul ocupă un loc destul de important. De la faimoasa replică din Richard al III-lea de W. Shakespeare, *„Dau un regat pentru un cal"*, trecînd de la *„Omul cu mîrţoaga"* a lui Gh. Ciprian pe la opereta *„La Calul Bălan"* şi în sfîrşit la un cuplet recent, *„Daţi-mi un cal să sar peste el"* din „Revista 58", iată o scurtă enumerare făcută ca să spunem aşa, din goana calului, la care s-ar putea adăuga desigur şi alte exemplificări.

Mai mult încă. Frumoasele exemplare ale rasei cavaline au fost prezente chiar pe scenă. În urmă cu un sfert de veac, George Vraca apărea în capodopera lui Shakespeare călare pe un cal alb; după ctiva ani Miluţă Gheorghiu, la Iaşi, în *„Coana Chiriţa"* a lui V. Alecsandri, apărea de asemeni pe scenă cu un cal, iar mai de curînd, Ion Dacian în „Înşir-te mărgărite" a repetat gestul.

Iată o serie de antecedente care arată că preocuparea actorilor pentru călărit este veche. Dacă la aceasta adăugăm şi faptul că mai de mult Dina Mihalcea a fost o călăreaţă cu anumite performanţe, că Sily Popescu a jucat fotbal dînd lovitura de începere la un meci între gazetari şi actori, iar Lia Sîrbu Şahighian îşi împleteşte preocupările de actriţă cu acelea de sportivă în ramura tirului, vom vedea că există toate antecedentele pentru noua preocupare a actriţelor.

Miercuri, pe hipodromul Băneasa-Trap, am asistat la o premieră sui-generis: „Premiul actriţelor". În distribuţie figurau cîteva dintre cunoscutele actriţe ale Capitalei: Olga Tudorache, Liliana Tomescu, Anca Vereşti, Rozalia Avram, Mihaela Juvara, Jeni Argeşeanu, Lili Urseanu, Valy Cios, şi Ileana Mîndrilă.

Antecedente artistice de felul celora care am vorbit mai sus nu avea decît Olga Tudorache. În piesa „Suflete tari" de Camil Petrescu apare într-un costum de amazoană după ce în prealabil un partener anunţă că „Ioana e la călărie". Antecedente sportive aveau mai multe dintre protagoniste. Atît Olga Tudorache, cît şi Jeni Argeşeanu, Mihaela Juvara şi Anca Vereşti, fac călărie de mai mulţi ani.

În ultimile două săptămîni, cu o seriozitate care a stîrnit admiraţia tuturor, cele 9 concurente s-au antrenat zi de zi (în zori), indiferent dacă cu o seară înainte avuseseră sau nu spectacol. Cu acest prilej, Anca Vereşti observa că deşi călărise cu toate vehiculele, inclusiv avionul, niciodată n-a avut senzaţia de viteză pe care o are cînd conduce un cal. La rîndul ei, Liliana Tomescu observa că şi caii se comportă ca adevăraţi actori. Uneori au „trac", alteori „pozează". Senzaţia de spaimă în faţa pericolului, posibil împletită cu cea a dragostei pentru partenerul de cursă, era comună mai multora dintre concurente.

Cursa a stîrnit un interes deosebit în lumea actorilor. Astfel, la „matineul" de miercuri (cursa a avut loc la ora 16) se aflau în tribune George Vraca, Ion Şahighian, Alexandru şi Ion Ciprian (fiii autorului „Omului cu mîrţoaga", care la rîndul lor vor alerga săptămîna viitoare), Tony Gheorghiu, Eugen Mirea, H. Nicolaide, Dem. Savu, Paul Sava, Liliana Ţicău, George Carabin, Viorica Rafael, Ion Atanasiu-Atlas, Aurel Cioranu, (distribuţie în ordinea... observată de autor)

Cursa, neaşteptat de palpitantă a fost cîştigată de Jeni Argeşeanu, pe calul Garofiţa care, spre surprinderea cunoscătorilor, a realizat rezultatul de 1'29",5 — îmbunătăţind recordul calului respectiv cu 1",4'. În ordine s-au clasat Olga Tudorache pe calul Vega, Ileana Mîndrilă pe calul Anica şi Liliana Tomescu pe calul Vulcan.

Unii comentatori din tribune susţineau că Jeni Argeşeanu a cîştigat deoarece s-a grăbit să fugă... la teatru, unde avea la ora 15 premiera piesei „Tom Sawyer", alţii susţineau că Liliana Tomescu, care a lansat în urmă cu un an melodia „Cînd dansez cu el", va cînta în curînd „Cînd alerg cu el".

În sfîrşit, în încheere, aşa cum stă mai bine unui reportaj artistico-sportiv, vom da declaraţia pe care ne-a făcut-o după cursă maestrul George Vraca, artist al poporului, laureat al Premiului de Stat.

„Cursa mi-a plăcut în primul rînd prin seriozitatea cu care a fost pregătită şi cu care s-a desfăşurat. Toate concurentele, dintre care unele îmi sînt colege, au luat-o în serios ca o adevărată premieră, şi au arătat că sînt în condiţie fizică bună şi curajoase, realizînd performanţe demne de toată lauda, nu numai pe scenă, ci şi pe terenul de sport.

N. CORNEA

Roza vînturilor

Anchetă concludentă

Care sînt opiniile, dorinţele şi problemele tineretului american? Doi publicişti, H. H. Remmers şi D. H. Radler, într-o carte recent apărută, intitulată „The American Teenager", răspund la această întrebare, publicînd rezultatele unei anchete în rîndul a 3000 de studenţi. Autorii au început ancheta încă în 1941; iar chestionarul cuprinde 50 de întrebări. Ei au încercat să facă portretul tip al „teenager"-ului (tineri sub 20 ani). Din anchetă rezultă următoarele: trăsătura dominantă a tînărului american este reprezentată de dorinţa pasionantă de popularitate, împletită cu o tendinţă generală de conformism. Simpla enumerare a rezultatelor anchetei este infinit mai grăitoare decît oricare operă psihologică publicată în legătură cu acest subiect.

Astfel, mai mult de jumătate (60 la sută) dintre studenţi aprobă cenzura asupra cărţilor, ziarelor, revistelor, radioului şi televiziunii; de asemeni mai mult de jumătate sînt de părere că poliţia are dreptul de a lua „interogatorii de gradul 3", aproape jumătate au declarat că nu sînt capabili de a gîndi şi a lua hotărîri singuri; 51 la sută socotesc că e mai bine să ai note proaste.

Răspunsurile cele mai stupefiante au fost însă cele privitoare la ştiinţă. 40 la sută din studenţi cred că Pămîntul este centrul Universului; pentru o treime studiul ştiinţei este egal cu înfrobitocirea; 25 la sută gîndesc că oamenii de ştiinţă sînt inoportuni; 68 la sută refuză să se dedice cercetărilor ştiinţifice.

Iată la ce a dus tineretul american politica de îndobitocire a maselor dusă de propaganda trusturilor ce are la dispoziţie editurile, presa, radioul, televiziunea şi cinematografia.

O operă necunoscută a lui Mozart

În arhivele muzicale din Bonn a fost descoperită o operă inedită de Mozart care se pare că a fost scrisă în anul 1777. Tînărul compozitor avea pe atunci 14 ani. Din primele cercetări reiese că această operă, intitulată „Sculare în zori de zi", a fost compusă de Mozart la cererea împărătesei Maria Tereza. Opera a fost jucată cu ocazia căsătoriei unei arhiducese.

O parte a primei teme din „Sculare în zori de zi" a fost reluată de Mozart în corul din „Nunta lui Figaro".

Procesul lui Ulyse

Un proces unic a avut loc în incinta Teatrului grec din Taormina, la poalele vulcanului Etna în Sicilia. Acuzatul a fost legendarul personaj Ulyse. Este vorba de o interesantă manifestaţie artistică. Avocaţi adevăraţi, membri ai baroului din Roma, au acuzat sau apărat pe Ulyse în timp ce între rechizitorii şi pledoarii au fost evocate de către actori diverse episoade ale cunoscutei opere literare.

Procesul a decurs după toate regulile juridice. Un avocat a prezentat cazul lui Ulyse, după care au urmat scene din „Iliada", „Odiseea", din „Războiul Troiei n-a avut loc" de Jean Giradoux şi din „Divina Comedie" de Dante.

A luat apoi cuvîntul acuzatorul care a amintit că nu e judecat numai Ulyse ci tot ceea ce a adus bine sau rău umanităţii.

Apărătorul lui Ulyse a pledat cauza eroului, care simbolizează victoria inteligenţei asupra violenţei.

Juriul a achitat pe Ulyse.

O expoziţie a pictorilor-mineri

În marea sală de expoziţii „Zacheta" din Varşovia a fost inaugurată recent o expoziţie a artiştilor amatori mineri. Sînt expuse picturi ale minerilor din bazinul Sileziei, printre care se disting T. Oriepka, Pawel Stolorz şi P. Wrobel. T. Oriepka se pregăteşte în prezent să-şi expună lucrările sale la Paris, iar P. Stolorz va începe să lucreze la un ciclu de tablouri reprezentînd aspecte din viaţa sa.

O fotoreporteră din Paris realizează un album despre Romînia

Printre turiștii care ne-au vizitat recent țara — prin intermediul Oficiului Național de Turism „Carpați" — se numără și cunoscuta fotoreporteră franceză **Inge Morath,** de la asociația „Magnum-Photos" din Paris. Ea a venit în țara noastră pentru a alcătui un album fotografic, menit să prezinte Romînia sub diverse aspecte.

Aflînd-se la sfîrșitul documentării sale și fiind în posesia unui bogat material fotografic, i-am răpit o jumătate de oră pentru a afla unele amănunte privind viitorul album închinat Romîniei.

— *Înainte de toate trebuie să vă spun că fotoreporterii de la „Magnum-Photos" au început cu cîțiva ani în urmă întocmirea unor albume fotografice din diferite țări. Primul album, intitulat „RĂZBOI TRISTEȚII", cuprinde imagini foarte felurite din Spania, coperta — deosebit de sugestivă — era semnată de Picasso. A urmat apoi o lucrare asupra Veneției, albumul „DE LA PERSIA LA IRAN" și „PARISUL ARTISTIC" care este acum aproape gata. Toate aceste albume au scopul de a prezenta diverse țări cu ceea ce au ele caracteristic.*

— Ce v-a determinat să vă opriți asupra țării noastre în alegerea pe care ați făcut-o pentru noul album ?

— *Cunoșteam Romînia mai mult din punct de vedere istoric și un pic din literatura care s-a tradus la noi. Din aceste sumare cunoștințe mi-am creat totuși părerea că aceasta este țara care poate să mă intereseze cel mai mult prin dezvoltarea ei. De aceea am venit aici prima oară în primăvara acestui an și în decursul celor 30 de zile petrecute în Romînia am avut prilejul să mă conving că nu am greșit în alegerea mea. În această primă parte a lucrului meu pentru album am cunoscut mai mult latura turistică și pitorească a țării : Valea Prahovei, litoralul mării, Bicazul, etc.*

— Și în a doua parte a vizitei dvs. ?

— *Materialul fotografic pe care îl aveam nu reușea să cuprindă complexitatea prezentării Romîniei. De aceea, am revenit la sfîrșitul lui august, cu intenția precisă de a urmări cu precădere specificul regiunilor, deosebirile și nuanțele dintre ele. Mă interesa mai cu seamă prezentarea tradițiilor poporului dvs. și a locurilor istorice, în directă legătură cu viața de astăzi, cu dezvoltarea industrială de acum.*

— Unde v-ați documentat asupra folclorului nostru ?

— *Mai întîi trebuie să vă spun că bogăția și frumusețea artei populare romînești este lucrul care m-a impresionat cel mai mult în țara dvs. Am fost în Țara Oașului, am văzut Maramureșul, am asistat la o nuntă țărănească la Rășinari, am intrat în mînăstirile de la Văratec, Neamț, Agapia.*

— V-au interesat lucrările de pictură romînească ?

— *Foarte mult. Vizitele foarte dese la Muzeul de artă al R.P.R. mi-au făcut îndeosebi mare plăcere, pentru că mă întîlneam din nou cu creațiile celor doi pictori romîni preferați ai mei: Grigorescu și Luchian.*

— Se pare că aveți un ritm foarte rapid de fotografiere : circa 600 de imagini în mai puțin de 3 ore...

— *Asta nu spune prea mult. Realizez multe fotografii pentru că, nefiind perfect familiarizată cu imaginile de aici, mă străduiesc să nu pierd nimic din ceea ce cred că ar fi interesant pentru albumul meu. Apoi, întotdeauna caut să surprind acel „ceva" ce peste cîteva clipe se schimbă, dar care poate reprezenta o caracteristică.*

— Am dori cîteva amănunte privind editarea albumului.

— *Albumul va apare, în primele luni ale anului viitor și va fi scos în editura lui Robert Delphie. Bineînțeles, imaginile vor fi în culori, dar nu vă pot spune încă numărul lor.*

— Care va fi titlul albumului ?

În această privință, oficiul de nași va avea apreciatul scriitor Geo Bogza, care va face și textul integral al albumului. Discuțiile pe care le-am avut împreună mi-au făcut o impresie cu totul deosebită. Am încredere deplină că și acest comentariu va fi pe măsura scrierilor sale.

— Un cuvînt de încheiere pentru cititorii noștri ?

— *În încheiere trebuie să subliniez un lucru : am vizitat Africa, America, aproape toată Europa, dar rar mi s-a întîmplat să întîlnesc oameni atît de ospitalieri ca în țara dvs. De altfel, cînd am venit aici, nu speram să găsesc ajutorul și bunăvoința pe care am avut-o din partea O.N.T. „Carpați". Și fie că am dormit într-un pat de țară sau am intrat într-o hală industrială, am simțit la fel de pregnant acest spirit de ospitalitate care este caracteristic poporului dvs. Căldura cu care am fost primită peste tot, sper că va fi răsplătită într-o oarecare măsură de albumul meu, în care doresc să fie cît mai bine cuprinsă întreaga Romînie.*

P. RADU

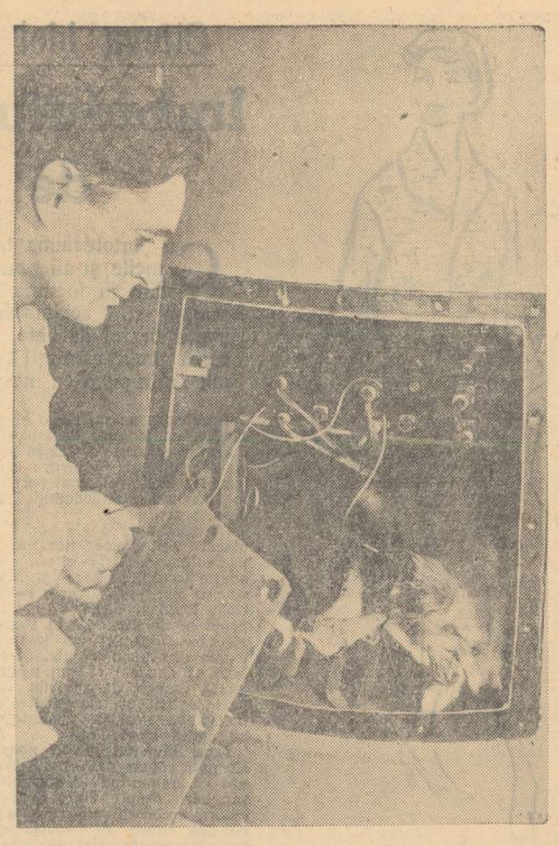

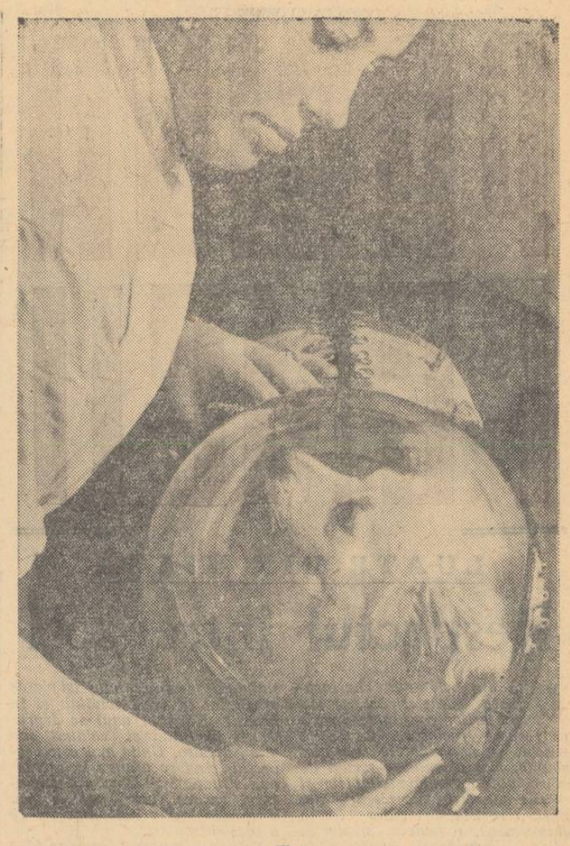

Una din imaginile care vor figura în albumul fotografic despre Romînia pe care-l realizează fotoreporterea pariziană Inge Morath: „NUNTA ȚĂRĂNEASCĂ LA RĂȘINARI".

Cercetări pentru realizarea zborurilor interplanetare

Premergătoare omului în zborurile spre cosmos, rasa canină numără de pe acum cîțiva reprezentanți ilustri, de care istoria navigației inter-astrale va pomeni fără îndoială. Cei mai recenți călători cosmici s-au reîntors de curînd pe pămînt pe bordul unei rachete geofizice lansate de Uniunea Sovietică. Cei care au urmărit comportarea animalelor la reintoarcerea lor pe pămînt, au declarat, în unanimitate, că eroicii pionieri arătau perfect sănătoși, aveau poftă de mîncare, reflexele le funcționau normal și, modești, nu arătau vreun semn de superioritate față de colegii lor de rasă.

Secretul unei asemenea comportări stă, pe de-o parte, în perfecțiunea utilajului cu care au fost înzestrate rachetele lansate de savanții sovietici în cosmos, și pe de altă parte în pregătirea făcută cîinilor înainte de plecare. Iată în fotografiile noastre cîteva momente din perioada de aclimatizare.

Încă cu mult timp înainte de lansare, cîinii sînt obișnuiți cu condițiile de viață din cabina rachetei (fotografia I-a). În această cabină, instalații complexe asigură aerul necesar unei respirații normale, iar alte aparate controlează comportarea pasagerului patruped în timpul zborului. Obișnuința cu instalațiile care-l vor purta spre spațiile siderale se face și așa cum vedeți în fotografia II-a. Cățeluța Kosîovka, așezată pe o platformă vibratoare, pare destul de liniștită.

Și după ce reflexele animalului s-au adaptat noilor condiții de viață, o laborantă drăguță îl instalează pe „cercetător" în aparatul de scafandrier (fotografia III-a). Și acum, zbor plăcut !..

„Vreau să zbor în cosmos!..."

Scrisori din toată lumea primite de Comisia pentru zborurile interplanetare

(Urmare din pag. I-a)

cu scrisoarea, se află și o fotografie. Ea înfățișează figura inteligentă și vioaie a elevului parizian *Jean Pierre Charpanté*. Și el visează să zboare spre alte planete. Jean-Pierre este entuziasmat de succesele științei sovietice. A hotărît să învețe limba rusă, ca să poată citi tot ce s-a scris despre sputnici.

Despre dorința de a zbura în spațiul interplanetar scrie și *Tănase Vasile* din Romînia, *Nguen Fu Ni* din Vietnam, *Mohanlal Hovaler* din India, *Dan Rene* din Noua Caledonie și mulți alții. Ei cred cu convingere în succesele științei sovietice și de aceia discuția despre călătoria în cosmos se desfășoară cu aceeași competență și naturalețe, ca și cum ar fi vorba despre o deplasare în orașul vecin.

Anatolii Karpenko, secretarul științific al Comisiei, răspunde personal fiecărei scrisori în parte. El mulțumește autorilor lor pentru felicitările adresate oamenilor de știință sovietici și informează că zborurile în spațiile Universului vor fi făcute numai atunci cînd inginerii și oamenii de știință vor rezolva problema întoarcerii fără primejdie a omului pe pămînt. Și, desigur, scrie Anatolii Karpenko, întîi vor zbura specialiștii, a căror muncă este strîns legată de cucerirea cosmosului.

...A doua zi poșta aduce noi pachete cu scrisori pe adresa Comisiei zborurilor interplanetare.

MIC INDREPTAR MUZICAL

Mozart și teatrul de operă

Geniu inegalabil, astru printre aștri, **WOLFGANG AMADEUS MOZART (1756—1791)**, „zeul muzicii" cum l-a denumit marele compozitor rus P. I. Ceaikovski, a avut o înclinație înăscută și o pasiune deosebită pentru muzica de operă. „Înainte de toate, pentru mine este opera", scria el în 1782, într-o scrisoare adresată unui prieten. Poate că în ansamblul creației sale — cea mai prodigioasă creație cunoscută pînă azi ținînd seama de faptul că Mozart n-a trăit decît 35 de ani — teatrul de operă nu ocupă locul cel mai mare. Mozart a iubit însă opera de la vîrsta cea mai fragedă. În adevăr,

acest „copil-minune", acest „geniu extraordinar" cum l-a apreciat istoria muzicii, a compus de la vîrsta de 4 ani, 754 de lucrări din cele mai diferite. Totdeauna, în toate perioadele vieții sale, Mozart s-a apropiat cu cea mai mare dragoste de operă.

Abia împlinise 12 ani cînd a scris „La finta semplice" („Candida prefăcută"), la comanda curții din Viena a împăratului Iosif II. Tot la Viena, în același an, 1768, el scrie opera „Bastien și Bastienne". Doi ani mai tîrziu, la 14 ani, compune „Mitridate, regele Pontului", operă pe care o scrie în cîteva luni și care, reprezentată în 1770 la Milano, obține un mare succes. La 15 ani scrie „Ascanio în Alba", la 16 ani „Visul lui Scipione" și „Lucio Silla". Apoi, în aceeași perioadă de debut, o serie întreagă de alte opere: „Grădinăreasa prefăcută", „Regele păstor", „Zaide", „Idomeneu, regele Cretei", „Belmonte și Constanța" și multe altele.

Stabilindu-se la Viena (1781) după o lungă perioadă de călătorii și peregrinări prin întreaga Italie, urmează zece ani în care Mozart scrie cele mai cunoscute capodopere ale sale, în ciuda faptului că viața lui este extrem de grea și de frămîntată. Lipsurile bănești, boala tinerei sale soții și mai ales umilințele pe care trebuie să le sufere din partea aristocrației austriace, nu-l împiedică totuși să dea lumii, în iulie 1782, acea bijuterie a teatrului de operă care este „Răpirea din Serai". Urmează un mare triumf, „Nunta lui Figaro", care reprezentată mai întîi la Viena și apoi la Praga, cîștigă din prima audiție admirația fără margini a auditorilor.

La 29 octombrie 1787 are loc la Praga prima reprezentație a operei „Don Juan", „drama giocoso" în 2 acte — operă care înscrie o dată în istoria teatrului de operă. Cînd a părăsit Viena pentru Praga — unde trebuia să aibe loc premiera — partitura operei nu era încă scrisă. Aceasta se întîmpla spre sfîrșitul lui august sau începutul lui septembrie. După o muncă istovitoare de zi și noapte, genialul compozitor reușește, chiar în ajunul premierei, să termine opera, care ori de cîte ori a fost sau este reprezentată de atunci, stîrnește un adevărat entuziasm. Doar uvertura nu fusese încă scrisă. În ziua aceia, Mozart s-a înapoiat acasă către miezul nopții și a rugat-o pe Constanța, soția lui, să-i pregătească un punș și să stea lîngă el ca să-l mențină treaz. Constanța i-a povestit istoria lui Aladin, care l-a amuzat nespus pe Mozart. La un moment dat, compozitorul începu să somnoleze. Constanța îl întinse pe canapea și-l sfătui să doarmă puțin, promițîndu-i că după o oră îl va trezi ca să-și reia lucrul. Mozart adormi. Dormea atît de bine încît Constanța n-avu inima să-l trezească decît la ora 5 dimineața. La ora 7, cum fusese convenit, s-a prezentat copistul teatrului, ca să capete manuscrisul uverturii. Mozart i l-a predat : manuscrisul era gata. Seara, orchestra a cîntat opera fără nici o repetiție a uverturii, iar succesul a fost indescriptibil. Uvertura la „Don Juan" — strălucită creație a geniului mozartian — a intrat de atunci în repertoriul orchestrelor simfonice din întreaga lume. Acesta era Mozart, acesta era marele geniu.

Delicat, mărinimos, pătruns de cele mai nobile idealuri și simțăminte umanitare, Mozart poartă în cel mai înalt grad cultul dragostei de om și al prieteniei. „Cei mai buni și cei mai adevărați prieteni sînt cei umili, cei săraci. Bogații nu știu nimic despre prietenie" — scrie el în august 1778. „Prieten !... Numesc prieten numai pe acela care, în oricare moment, ziua sau noaptea, nu se gîndește decît la binele amicului său și face totul pentru a-l ferici". (18 decembrie 1778). Un fost coleg din Salzburg îi scrie despre starea lui materială precară. Mozart însuși, în această perioadă, este foarte strîmtorat. El nu ezită totuși nici un moment și pentru a-și ajuta prietenul compune opera feerică „Flautul fermecat", care reprezentată la 30 septembrie 1791 la Viena, în beneficiul amicului său, obține un succes fără precedent.

În cel de-al 35-lea an, ultimul al vieții sale, într-o dispoziție sumbră, Mozart compunea marea sa lucrare „Requiem"-ul și opera „Îndurarea lui Titus" (rămasă neterminată). În noaptea de 4 spre 5 decembrie 1791 Mozart moare, ținînd în mîna care încetează pentru totdeauna să mai scrie notele muzicii sale divine, o pagină din „Requiem" și anume corul Lacrymosa.

M. NEACȘU

O gravură veche înfățișează un convoi sinistru care înaintează spre cimitir, pe o furtună de zăpadă. Corpul lui Mozart este azvîrlit în groapa comună, destinată săracilor care nu au cu ce să-și plătească cheltuielile de înmormîntare...

După moartea muzicianului apar voci care demonstrează că Mozart ar fi fost otrăvit și că autorul crimei este compozitorul italian Salieri. În 1830 Pușkin scrie tragedia Mozart și Salieri, iar mai tîrziu Rimski Korsakov compune o operă cu două scene pentru textul lui Pușkin.

★

Operele lui Mozart au fost prezentate pe scenele romînești încă din secolul al XVIII-lea. În anul 1792, un an doar după moartea lui Mozart, se reprezintă la Sibiu „Răpirea din Serai". Tot la Sibiu, în 1798, se cîntă altă celebră operă mozartiană, „Flautul fermecat". În capitala țării, la București, sînt reprezentate în anul 1818 „Idomeneu, regele Cretei" și „Flautul fermecat". Iar cîțiva ani mai tîrziu, o trupă vieneză sub conducerea lui Andrei Wachman prezintă, „Don Juan" și „Flautul fermecat". Capodopera mozartiană, „Nunta lui Figaro", este reprezentată pentru prima oară la Iași, în 1843.

De atunci, operele lui Mozart au intrat în repertoriul permanent al teatrelor noastre muzicale, iar astăzi cele cinci teatre de operă din țară, precum și posturile noastre de radio, prezintă aproape toate operele mai cunoscute ale marelui compozitor : „Nunta lui Figaro", „Răpirea din Serai", „Flautul fermecat", „Don Juan", — spre bucuria și încîntarea iubitorilor muzicii de operă din țara noastră, cuceriți de măreția de sentimente, de bucuria de viață care se degajă din toate lucrările acestui „zeu al muzicii".

M. NEACȘU

AVIZ ȘOFERILOR !

Un locuitor al Varșoviei a avut ideea de a desena pe ghiozdanul copiilor săi un vizibil și mai ales un sugestiv : STOP !

ȘTIINȚA și VIAȚA

Griul va fi semănat și iarna...

Savantul sovietic Vasili Krîmov a făcut o interesantă experiență pe suprafețele experimentale ale Academiei agricole „Timiriazev", din Moscova.

El a semănat un soi de grîu mai rezistent în timpul iernii. Rezultatele au depășit așteptările. Griul a dat o recoltă de peste 40 chintale la hectar.

Savantul își continuă experiențele cu grîu și simultan cu legume: varză, morcovi și ceapă.

Specialiștii în agricultură studiază cu mult interes această experiență neobișnuită, iar o serie de colhozuri și sovhozuri au experimentat cu succes, pe suprafețe mari, acest soi de grîu.

INTUIȚIE MEDICALĂ

Se observă că atît animalele domestice, cît și cele sălbatice, știu să se folosească de principii medicamentoase pentru a-și îngriji sănătatea. Am văzut de multe ori cîini mîncînd iarbă; acesta este un vomitiv pentru a-și degaja stomacul prea încărcat. Cînd se apropie toamna, în ținuturile reci, ursîi consumă o mare cantitate de frunze de brad, nu pentru că le place gustul lor, ci pentru a-și procura vitaminele atît de necesare în timpul hibernării.

Iepurii de cîmp se păzesc de reumatismele care adesea-i chinuie roînțăind coaja de răchită, foarte bogată în acid salicilic, remediu excelent pentru această boală.

Oasele pe care le strivesc în dinți lupii, hienele și multe alte animale carnivore, nu sînt chiar atît de plăcute la mîncat, în schimb constituie un medicament bogat în fosfați, foarte necesari sănătății lor. De asemenea, aceste carnivore aleg cu multă grijă din prada lor viscere, ficatul, stomacul, splina, care conțin foarte concentrate mineralele indispensabile organismului.

Aceste minerale, printre care cea mai prețioasă e sarea, sînt căutate de unele animale direct în pămînt. Astfel, în junglă se întîlnesc locuri săpate de elefanți, pe care le folosesc și alte sălbăticiuni, unde analizînd terenul, constați că conține săruri din belșug, printre care și sulfatul de magneziu, de fier, de nichel etc. Toate aceste produse sînt foarte prețioase medicamente.

Din același cauză cerbii, renii și alte animale din familia lor rod copacii căzuți din pădure.

Specii de animale dispărute

De-a lungul secolelor trecute, expansiunea țărilor apusene a pătruns tot mai adînc în continentele noi și îndepărtate, atacînd popoarele acestor regiuni, exploatînd bogățiile subsolului, fauna și flora lor. Animalele care populau în număr mare aceste continente, au căzut și ele victime masacrelor sălbatice ale omului alb. Ca urmare a acestei exterminări, ca și din cauza imposibilității de a se adapta noilor condiții de viață create de apariția omului alb, numeroase specii de animale sau păsări au dispărut cu totul de-a lungul secolelor.

Dăm mai jos cîteva exemple din cele mai puțin cunoscute : în secolul XVII, o pasăre din familia porumbelului, dar de mărimea unui curcan, numită „dodo", avînd o carne foarte gustoasă, popula insulele Mauriciu. În mai puțin de 50 de ani această specie a fost exterminată de portughezi. În secolul XVIII un mare cetaceu, care popula marea Bering deplasîndu-se în grupuri numeroase, a fost exterminat de pescarii englezi. Cam în aceeași perioadă, balena bascilor, care trăia în golful Gasconiei, a dispărut — victimă a pescarilor francezi și spanioli. Marele pinguin de Arctica, care nu trebuie confundat cu speciile de pinguini din mările de sud, și care avea spatele negru, fața albă și gîtul brun, a dispărut la mijlocul secolului trecut. Ultimii au fost răpuși în 1844, în insulele Faroe.

Cuagga, specie de zebră brună roșcată, avînd dungi albe numai pe gît, a fost distrusă ceva mai tîrziu. Ultimul exemplar s-a stins în 1878, într-o grădină zoologică din Africa de sud. Bizonul american, care trăia în stare sălbatecă, nu a mai fost întîlnit după 1800.

Capitala lui Alexandru cel Mare

De anul trecut, de cînd a fost descoperită lîngă Salonic capitala lui Alexandru, s-au făcut săpături intense. Bilanțul de pînă acum lasă să se presupună că este vorba de una din cele mai importante descoperiri arheologice ale secolului. Se poate spune că orașul, în zilele lui de prosperitate, avea o suprafață de 3—4 kilometri pătrați.

Unele din clădiri aveau ziduri groase de doi metri, și coloane cu un diametru de peste un metru. Existau chiar clădiri cu mai multe etaje. În interior camerele aveau picturi pe pereți iar podelele erau din mozaic. Culorile dominante : alb, negru, galben, gris. Clădirile aveau porți masive din lemn.

SERE DIN PLASTIC

Zlarul „Trot Varder-land" din Haga anunță că la Warmond, un grădinar olandez a descoperit efectele miraculoase ale materialelor plastice asupra creșterii plantelor: ele lasă să treacă razele ultra-violete, filtrînd unele scurte care sînt nocive.

O seră cu pereții și acoperișul din material plastic a permis într-un an să se culeagă cinci recolte de fragi. Aceleași rezultate le-a obținut acoperind pomii cu huse din material plastic.

Viața la adîncimi de 10.960 m.

Pînă nu de mult unii oameni de știință presupuneau că la adîncimi mai mari de 6-6,5 km. în apă nu există viață, întrucît protoplasma vie nu suportă presiuni mai mari de 600-650 atmosfere. Cercetătorii de pe vasul „Viteaz" al Academiei de Științe a U.R.S.S. au descoperit undeva în Oceanul Pacific faună vie la adîncimea de 10.960 m. Participanții expediției de pe „Viteaz" și cei de pe nava daneză „Galathea" au găsit la această adîncime diferite exemplare ale faunei marine între care unele aparțin unor specii noi.

Un laborator pentru observații submarine

La Leningrad s-a început construirea unui hidrostat pentru observații submarine pînă la adîncimi de 600 m. Prevăzut cu instrumente pentru cercetări oceanografice, cu un aparat pentru măsurarea adîncimii și o busolă, cu un proiector și o lampă incandescentă pentru fotografierea adîncimilor marine, hidrostatul este un adevărat laborator. Observatorul care se află în hidrostat se va putea folosi și de telefon și de aparat de filmat.

Hidrostatul se va putea ridica singur la suprafață.

CROCODILII ȘI FURTUNA

Zoologii au descoperit că crocodilii, care au simțul auditiv foarte dezvoltat, au nevoie (e vorba de cei din grădinile zoologice) pentru a-și menține sănătatea, de a auzi zgomotul furtunilor puternice așa cum le aud în regiunile tropicale, locul lor de baștină.

Pentru a-i mulțumi pe acești dificili pensionari, grădina zoologică din Frankfurt a instalat în apropierea bazinelor în care foiesc crocodilii, difuzoare care reproduc înregistrări ale zgomotelor produse de furtunile tropicale.

Posibilitatea unei campanii mondiale de deratizare

Între 15-20 septembrie a.c. a avut loc la Geneva o reuniune a Comitetului de experți ai O.M.S. (Organizației Mondiale a Sănătății) pentru discutarea eliminării complete a focarelor de ciumă de pe glob. Au participat Dr. B. Pastukhov (U.R.S.S.), Dr. Karl F. Meyer (S.U.A.), Dr. S. C. Seal (India) și alții.

„Dacă în general cazurile de ciumă au atins cel mai scăzut nivel cunoscut, amenințarea unor epidemii continuă să subsiste", au recunoscut în unanimitate experții.

După ultimile informații epidemiologice sosite la sediul O.M.S. numărul de cazuri de ciumă înregistrate în întreaga lume în 1957 nu s-a ridicat decît la 514.

Experții au examinat la Geneva rezultatele studiilor efectuate recent în diverse țări. Cercetările întreprinse în Orientul Mijlociu, în Iran, India și Indonezia au permis să se stabilească complexitatea focarelor de infecții pe care îl constituie rozătoarele sălbatice sau domestice și oaspeții lor, puricii.

Studiind posibilitatea de a elimina complet ciuma, atacînd focarele, adică șobolanii, experții au avizat că deratizarea este posibilă pe o scară largă chiar mondială. Acest lucru a fost dovedit de rezultatele excelente obținute în U.R.S.S. Totodată s-a recunoscut că e necesar ca deratizarea mondială să fie precedată de studii detaliate preliminare asupra rozătoarelor, a căror biologie diferă de la o regiune la alta.

Iată, în fotografia noastră, macheta unui imobil proiectat de un grup de arhitecți sovietici.

Care e noutatea noii construcții? Pereții exteriori vor fi căptușiți cu foi de aluminiu, groase de 1 mm. „Îmbrăcămintea" de aluminiu, rezistentă la acțiunile corosive ale agenților atmosferici, servește totodată la reținerea căldurii, e stabilă, frumoasă și economică.

PAGINA FEMEII

LUATE DIN VIAȚĂ

Respectul între soți

Una din cele mai cuprinzătoare caracterizări a raporturilor conjugale bazate pe respect reciproc, formulată succint și cu cuvintele cele mai simple, mai obișnuite — cum de obicei sînt formulate simplele și marile adevăruri ale vieții — am auzit-o rostită de către Ioana Anghelache, o femeie modestă, blîndă, exprimînd bunătate în privire, în fiecare gest al său, salariată într-o întreprindere din Capitală:

— „În douăzeci de ani de cînd sînt căsătorită mărturisesc că bărbatul meu nu mi-a spus niciodată, un singur cuvînt urît, jignitor și nici eu, lui".

Dacă Ioana Anghelache ar fi ținut să mă informeze că timp de douăzeci de ani, temperatura dragostei ei pentru cel cu care împarte viața, și a acestuia pentru ea, nu a scăzut cu un singur grad, cu siguranță aș fi fost mai puțin emoționată decît în fața acestei simple, dar atît de revelatoare declarații, care era valoarea celui mai autentic certificat de exemplară bună purtare între soți, exemplară pentru că este generată de un admirabil respect reciproc.

De ce mi s-a părut atît de semnificativă această declarație? Pentru că primele derogări de la respect în relațiile conjugale, sînt aproape întotdeauna aceleași: un ton ridicat — într-o banală și domestică discuție în contradictoriu — un cuvînt nesocotit, ofensator, aruncat la întîmplare. Asemenea izbucniri temperamentale nu sînt inevitabile; ele, prin educație, pot fi stăpînite și este foarte necesar să fie stăpînite, pentru că altminteri, acceptate, duc la o lipsă de bună cuviință, de ținută, — care uneori devine o regretabilă obișnuință între soți: unul își pierde prestigiul în ochii celuilalt și în propriii săi ochi; unul se degradează insultînd și celălalt primind insulta. Unde mai este respectul, cînd se ajunge la asemenea situație? Și cînd nu mai există respect între oameni, nu este oare foarte îndoielnic tot ce a mai rămas?

Se poate concepe dragoste fără respect? Eu cred că nu: dacă lipsește respectul, dragostea poate fi o simplă slăbiciune, sau o proastă deprindere! Poate exista înțelegere reală între doi soți, dacă această înțelegere nu poartă girul respectului reciproc? Nu, o înțelegere în care lipsește respectul poate fi o simplă convenție, în care intră concesii ale demnității și adesea multă indiferență.

Ceea ce dă însă valoare și dragostei între soți și comunicării lor armonioase, este respectul. Tocmai pentru că el nu se acordă decît cîștigat, el nu are spontaneitatea necontrolată și adesea înșelătoare a dragostei.

Ca să-ți respecți tovarășul de viață, el trebuie să merite să fie respectat: trebuie să fie un om care să aibe un puternic simț al datoriei și al răspunderii și în muncă și în familie. Trebuie să fie un om de cuvînt. Trebuie să fie cinstit, leal, să urască minciuna și nedreptatea.

De aceea mi s-a părut atît de bogată în înțeles, această simplă frază: „În douăzeci de ani de cînd sînt căsătorită, bărbatul meu nu mi-a spus niciodată un singur cuvînt urît, jignitor și nici eu lui"...

În subtextul ei am citit: Ne iubim, ne sîntem credincioși unul altuia, ne înțelegem, viața noastră laolaltă este frumoasă, pentru că am știut să ne respectăm!

Sidonia DRĂGUȘANU

Curierul nostru

OLGUȚA DELEANU — București: Apreciem foarte mult intențiile pe care le aveți de a vă ocupa de literatură. Și dacă la acestea se adaugă și talent, nu putem decît să ne bucurăm și noi ca și dvs., întrucît perspectivele ce vi se deschid sînt minunate. Vîrsta dvs. vă dă dreptul la entuziasm, încredere, speranță. Desigur, că îndeplinindu-vă dorința, am putea citi una din lucrările dvs., dar aceasta nu ar fi suficient. Preocupările de a scrie nu țin numai de talent — deși acesta este indispensabil — ci și de o muncă continuă, de studiu. Acest lucru se poate face foarte bine în cadrul unui cenaclu literar, în care să activați cu regularitate, unde să vă citiți încercările dvs. literare și unde discuțiile vă pot ajuta foarte, foarte mult. Țineți totuși și legătura cu noi. Am dori mult să auzim numai lucruri bune despre preocupările dvs.

MARIA SAVU — Cîmpulung: Lucrurile stau exact așa cum ați presupus dvs. De altfel, articolul 27 din Codul Familiei, în alineatul II, precizează foarte clar lucrurile: soții pot să-și păstreze numele lor dinainte. căsătoriei, să ia numele unuia sau altuia dintre ei sau numele lor reunite. Bineînțeles, cu condiția să declarați în fața delegatului de stare civilă numele pe care v-ați hotărît să-l purtați în căsătorie. În cazul dvs. puteți purta numele de familie al dvs.

GEORGETA ICHIM — Medgidia: Din păcate trebuie să vă spunem că nu aveți dreptate. Aceasta deoarece fiul dvs. are — după cum scrieți chiar dvs. — 17 ani. Prevederile legale — mai precis Decretul nr. 31 din 30 ianuarie 1954, articolul 10 — arată că minorii care au împlinit șaisprezece ani pot să încheie contracte de muncă fără a avea nevoie de încuviințarea părinților sau a tutorelui. Dealtfel, fiul dvs., după cum arătați, a dovedit multă pasiune pentru meseria pe care și-a ales-o. Ne-am permite să vă sfătuim să-l lăsați s-o învețe, s-o practice. E visul lui și sîntem siguri că cu atîta dragoste pentru ea, va obține rezultate foarte bune.

MILENA V. — Timișoara: Am găsit propunerea dvs. foarte bună. Am vrea doar s-o extindem puțin, iar toate aceste sfaturi să le dăm la o rubrică nouă, pe care ne propunem s-o înființăm cît de curînd, intitulată „La lucru și acasă". Credem că în cadrul acestei rubrici veți găsi tot ceea ce vă interesează.

S. CANDI — Satu Mare. Creditul pe care vă arătați dispus să-l mai faceți acelei fete, menajîndu-vă propriile dv. sentimente, este nefondat și nu exprimă decît slăbiciunea dv. dacă nu vine cu un răspuns barem, la făgăduielile ei sincere de a se îndrepta. Vă spunem că nici făgăduielile nu ar trebui să vă înduplece; ea vă este datoare dovezi, dovezi serioase și făcute consecvent, pe un timp mai îndelungat, din care să rezulte că s-a fixat într-adevăr numai la dv., că vă poartă o dragoste sinceră, curată.

Dacă nu este capabilă de a vă face să uitați greșelile din trecut printr-o purtare exemplară în prezent, trebuie să aveți fermitatea de caracter de a pune odată pentru totdeauna capăt acestei legături sentimentale.

MARIANA — București: Sînteți într-adevăr în fața unei mari dileme: să ascultați îndemnul inimii sau să vă supuneți voinței părinților. Părinții dv. — se pare — sînt mai interesați să-și satisfacă propria lor vanitate, decît să vadă propriul copil fericit. Pentru ei titlul valorează mai mult decît omul și dacă ei gîndesc așa cum arătați, a dovedit multă pasiune pentru meseria pe care și-a ales-o. Ne-am permite să vă sfătuim să-l lăsați s-o învețe, s-o practice. E visul lui și sîntem siguri că cu atîta dragoste pentru ea, va obține rezultate foarte bune.

Ne îngăduim să vă atragem atenția, că pe nedrept v-ați considera „superioară" acestui tînăr dacă eventual ați izbuti să intrați într-o facultate, în timp ce el rămîne mai departe strungar! Superioritatea nu constă în diplomă ci în felul cum muncește pentru a fi folositor societății, felul cum se poartă cu dv.

CARMINA — București: Sîntem de părere că la vîrsta dv. — 18 ani — nu este indicat să folosiți crema pe care o cereți. Totuși, pentru a nu vă decepționa, vă indicăm formula unei creme care albește pielea: lanolină 10 gr., glicerină 5 gr., vaselină 10 gr., apă oxigenată 3 gr. Aureomicină nu se folosește decît cu avizul medicului.

FLORENTINA: Periați zilnic gîtul cu o periuță nu prea aspră, folosind apa și săpunul. Periatul gîtului se face de sus în jos. Apoi masați-l cu o cremă grasă, folosind aceeași mișcare de sus în jos. Departe de a fi dăunător, masajul, corect executat, nu vă poate aduce decît foloase. Iată formula unei creme feține, pe care o puteți prepara singură: untură curată de porc 50 gr, măduvă de vacă 15 gr., tictura benzoe 3 gr., zeamă de castraveți 3 gr.

În privința durerilor de ochi pe care le aveți, socotim că este absolut necesar să consultați un medic oftalmolog.

Modelele care însoțesc acest articol sînt realizate de întreprinderea de stat „Arta Modei" și se vor putea găsi la magazinele de confecții chiar în acest sezon.

Câteva idei practice pentru

Îmbrăcămintea dvs. de sezon

Ca întotdeauna la începutul unui anotimp, femeile și-au pus tradiționala întrebare: ce purtăm în toamna aceasta? Și cum zilele de toamnă sînt schimbătoare, iar frigul se face uneori simțit destul de bine, revizuirea garderobei și adaptarea îmbrăcămintii la temperatura și capriciile vremii se impune cu necesitate.

Intrebarea ne-am pus-o și noi, firește, cu singura deosebire că ne-am preocupat să găsim cîteva soluții practice pentru a da femeilor ideile cele mai potrivite în privința îmbrăcămintii din acest sezon.

Cu speranța că ele vor fi pe placul cititoarelor noastre, le prezentăm astăzi cîteva din aceste soluții, pe care le-am găsit cu sprijinul tovarășei **Marieta Radnev**, directoarea întreprinderii de stat **„Arta Modei"**, al cărei musafiri am fost într-una din zilele trecute. Și trebuie să spunem că am găsit o gazdă excesiv de amabilă, care ne-a satisfăcut curiozitatea și indiscreția noastră profesională cu multă bunăvoință.

I-am făgăduit gazdei noastre să nu-i răpim prea mult timp, așa că, renunțînd la obișnuitele întrebări despre linie, lungime, culori, accesorii, am rugat-o să ne dea cîteva idei pentru cititoarele noastre, idei pe care le vedeți concretizate în desenele alăturate.

— Ce credeți despre ținuta cea mai practică și în același timp elegantă pentru o femeie care muncește? a fost prima noastră întrebare.

— Fără îndoială, că fusta și bluza îndeplinesc cu prisosință calitățile de care vorbeați, **ne-a răspuns tovarășa Radnev.** Fusta, pe care o recomand în general plisată, îmbracă bine orice siluetă și se poate purta la orice vîrstă. O femeie mai slabă va pare mai împlinită, o femeie cu talia subțire, dar mai plinuță, își va scoate în evidență sveltețea taliei, în sfîrșit o femeie mai grasă, va putea masca acest lucru. Apoi, fusta plisată se adaptează și bluzei gen sport și uneia mai elegante sau unui pulover. Iar la aceasta ținută, moda aduce o notă nouă, menită să dea mai multă varietate îmbrăcămintii cotidiene.

— Vă referiți la modelul bluzelor?

— Nu, ci la bolerourile gen vestă, care sînt în continuare foarte moderne. În culori foarte vii: verde, roșu colonial, galbene, etc., confecționate din diftină, oatifea relată sau plușcort, bolerourile pot fi lărgute sau pe talie, mai scurte sau mai lungi, cu decolteu pătrat sau rotund. Ele pot fi confecționate și dintr-o bluză sau o jachetă mai veche, pe care nu mai vreți s-o purtați. Contrastul de culori între fustă și bolerou, dă ansamblului o notă tinerească și elegantă.

— Pentru după amiază însă și chiar pentru seară, la teatru sau concert, ce recomandați?

— Un ansamblu format din trei piese, care poate fi purtat la birou, după amiază ca rochie elegantă sau seara la concert. Ansamblul din material pepit e format dintr-o fustă cu pliseuri în față; partea de sus separată, cu mînecuță scurtă, decolteu pătrat și încheiată la două rînduri de nasturi, completează

o rochie foarte drăguță. Pe deasupra o jachetă mai largă, încheiată la trei nasturi și căptușită. Se poate purta deci ca rochie cu sau fără jachetă — rochiile cu jachete sînt foarte moderne — fusta separat, cu o bluză sport sau un elegant pulover negru, complectată sau nu cu jacheta. Mi se pare un ansamblu care îmbină foarte bine gustul pentru eleganță cu dorința de a avea îmbrăcăminte practică.

— Foarte interesantă ideea dv. și fiindcă, ne-ați și arătat acest ansamblu, ne permitem să vă întrebăm: unde pot găsi cititoarele noastre asemenea ansambluri gata confecționate?

— La magazinele unde se vînd confecții.

— O ultimă întrebare: se întîmplă toamna ca în unele zile temperatura să scadă brusc, ceea ce face necesară adoptarea imediată a unei îmbrăcăminți mai groase. Apoi, ne gîndim că iarna poate sosi și pe neprevăzute. Ce idee ne mai dați pentru aceste împrejurări?

— O căptușeală din vatelină (două rînduri) matlasată cu satin, atlas sau serj. O poți pune în nasturi la o jachetă scurtă sau o foaie din haină de cort, la un mantou mai vechi. Are avantajul că e demontabilă, călduroasă și se poate spăla și călca foarte ușor.

Nu ne rămîne decît să urăm cititoarelor noastre să-și înoaiască garderoba — cu sprijinul celor cîtorva sfaturi pe care le dăm — astfel ca să aibă la birou, în vizită sau la teatru, o ținută cît mai elegantă.

Lucia MANOLESCU

Desene de Tantzi PFENNINGS

MEDALION

Învățătoarea

Dacă ai vedea-o trecînd pe stradă, poate că nu ți-ar atrage cu nimic atenția. O femeie ca atîtea altele, pe lîngă care treci fără să-ți pui întrebări și fără să-ți stîrnească curiozitatea. Cel mult ai reține, pentru cîteva secunde, căldura ochilor umezi, albaștri. Atît.

Cînd o cunoști însă, această femeie fără strălucire aparentă îți lasă o impresie puternică. Întocmai ca petecul de pămînt care nu se deosebește la suprafață de restul întinderii, dar deține în străfunduri bogății nebănuite, făptura aceasta n-are nimic aparte la prima vedere, dar ascunde mulțime de însușiri.

O cheamă Aurelia Vișan și e învățătoare la școala nr. 51 din București. Și încă un amănunt (nemulțumitor pentru un gazetar): e destul de zgîrcită la vorbă și nu-și deschide baierele inimii în fața primului venit. Și totuși... Totuși fiecare lăcăt are o cheiță, căreia îi cedează. Pentru Aurelia Vișan această cheiță o reprezintă... copiii. Dacă aduci vorba de copii, chipul i se luminează, se însuflețește, și limba se dezleagă ca prin farmec:

— Copiii sînt ca tulpinele de floarea soarelui: își îndreaptă mereu fața spre acela care le dăruie căldură și lumină; prin el prind puteri, prin el cresc și se dezvoltă... Vedeți însă, fiecare nume trecut caligrafic în catalog, reprezintă altă fire, alt caracter, altă personalitate, care trebuie descifrată cît mai bine... Și de cele mai multe ori nu-i ușor să reușești...

Se pare însă că în ansamblul ei, viața Aureliei Vișan nu a fost făcută pentru lucruri facile. Tocmai de aceea s-a obișnuit să primească greutățile — de orice natură — cu fruntea senină, pregătită să le învingă, convinsă că victoria va fi de partea ei.

— Am cîțiva prichindei în clasa mea (a III-a elementară), care îmi dau multă bătaie de cap. Printre ei sînt Dan Bărbulescu și Gh. Hărăguș, buni la învățătură de altfel, dar foarte neastîmpărați, vesnic certați cu liniștea. Acești micuți stăpîni ai mei, îmi cer mult tact și multă energie, însușiri pe care trebuie să le împart în zeci de părți absolut egale, pentru fiecare copil, chiar dacă uneori mă simt înclinată să dau fetelor mai mult...

Într-adevăr, Aurelia Vișan ascunde — și ascunde bine! — o dragoste deosebită pentru fetițe. Din ce provine? Poate din faptul că și-a dorit tare mult ca copilul ei să fie fetiță, iar soarta a făcut ca pe acoperișul căruciorului să trebuiască să pună fundă bleu... Și totuși n-are de ce să se plîngă. Sorin e un băiat bun, ascultător, sensibil. Învață bine...

— Asta nu înseamnă însă că nu-mi vine uneori cu pantalonașii rupți pe alocuri... Sau că nu-și murdărește cămașa pusă cu o jumătate de oră înainte — replică ea cu aer sever de mamă și gospodină. — *Atunci mă supăr, pentru că știu e tare scurtă pentru mine...*

Cataloage, zeci de copii, fiecare reprezentînd un semn de întrebare, vizite la părinții elevilor, meditații pentru școlarii mai slabi, munci obștești, cîrpitul pantalonilor lui Sorin, curățenia casei, pregătitul mîncării, grija bărbatului... Cînd și cum poate să le facă pe toate?

— Singură poate că n-aș prididi. Dar bărbatul și copilul meu îmi sînt mîna dreaptă. Mă ajută, fiecare după pricepere și putere... Soțul meu este adesea ocupat în orele libere, căci e și student în anul IV fără frecvență la Construcții. Dar ne împărțim timpul în așa fel încît fiecare să fie un ajutor în casă. Fără cei doi bărbați ai mei — zîmbi cu înțeles învățătoarea — nu știu ce m-aș face...

De fapt, nu ar putea admite această ipoteză, nici măcar ca simplă frază exprimată, dar-mi-te ca gînd. Bărbatul și copilul sînt bucățele din sufletul, din preocuparea, din grija ei. De 12 ani de cînd e căsătorită s-a obișnuit să simtă mereu alături de ea umărul puternic al celui de care și-a legat viața. Impresionări grele, despărțirea cerută de interese de servici, încercările felurite, anii care s-au scurs, nu au avut alt efect decît a uni și mai strîns pe acești doi soți. După 12 ani, se iubesc la fel de mult ca atunci cînd s-au căsătorit, în acel sătuc de munte; și chiar dacă el a încărunțit de tot, iar ea a devenit mama unui adolescent aproape, sentimentele lor și-au păstrat vigoarea și trăinicia.

Nu o spune. Dar o simți îndată ce vorbește de casa ei, de familia ei. Viața Aureliei Vișan poate fi cuprinsă de fapt, în două cuvinte: familie și elevi. Pentru asta trăiește, pentru asta muncește; mult, bine, fără zgomot, fără exteriorizări, fără exclamații, dar cu toată pasiunea și capacitatea ei, a unei femei ca atîtea altele.

Pia RĂDULESCU

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

Murături și conserve pentru iarnă

Gogoșari în oțet

Se aleg gogoșari frumoși, proaspeți și nevătămați. Se spală și se lasă pe un șervet să se zvînte sau se șterg cu o cîrpă moale. Se așează în borcane. Se fierbe oțetul, adăugînd la fiecare litru 60 gr. de sare, două linguri de zahăr sau de miere și o frunză de dafin. Se toarnă fierbinte peste gogoșari, punînd deasupra cîteva boabe de piper și boabe de muștar sau frunze de vișin. Se pun apoi cruciș două scîndurele mici, care trebuie să țină gogoșarii în oțet. Printre gogoșari se pot pune felii de morcov și țelină, bucăți de conopidă și gogonele. Dacă oțetul a scăzut, după ce s-a răcit se completează a doua zi. Se leagă borcanul cu hîrtie celofan sau cu pergament și se păstrează la rece.

Roșii și ardei pentru ciorbă

Se aleg roșii coapte și sănătoase, se taie în două, apoi în felii subțiri. De asemenea, se taie ca fideaua cîțiva ardei grași, precum și frunză verde de mărar și de pătrunjel. Se face un amestec în proporțiile dorite, într-un vas, adăugînd sare după gust (ca pentru orice mîncare). La fiecare kilogram de roșii și ardei se adaugă cîte 2 gr. de acid salicilic sau conservant. Se amestecă împreună și se pun în sticle. Se astupă bine cu dopuri fierte, se acoperă cu smoală sau cu ceară și se păstrează la rece. Acest amestec se poate păstra și fără conservant. În acest caz se fierb sticlele, înainte de a le acoperi cu smoală, 15 minute într-un vas cu apă fierbinte. Se smolesc după ce s-au răcit. Roșiile astfel preparate sînt un adaus gustos la ciorbe, la tocane și la toate mîncărurile pregătite cu ulei.

Păstrarea zarzavatului pe timpul iernii

În bucătărie avem zilnic nevoie de zarzavat. Gospodina prevăzătoare va ști să-și facă la timp provizia de legume și zarzavat de care nu se poate lipsi pe iarnă.

Atît cartofii cît și zarzavatul de supă și unele legume, se păstrează bine în pivniță sau pentru gospodăriile mari afară, în curte, în gropi anume făcute. Pivnița trebuie să fie uscată și aerisită, dar răcoroasă. Într-o pivniță caldă, zarzavatul și legumele se usucă, iar într-una umedă, ele putrezesc. Pivnița trebuie să fie ferită de șoareci și de șobolani.

Din timp se aduce nisip uscat și cernut, care se așază într-un colț al pivniței. Pentru păstrare se alege numai zarzavat sănătos. Morcovul, pătrunjelul, păstîrnacul, țelina, sfecla și guliile se curăță de frunze, lăsînd inima numai cu 2—3 frunze la mijloc. Înainte se lasă puțin la soare, apoi se așează culcat în nisip, fiecare fel separat, în straturi, unele peste altele, cu vîrfurile rădăcinilor spre perete, lăsînd capetele afară, care vor încolți cu timpul. Cînd avem zarzavat mai mult, atunci se curăță frunzele de tot și zarzavatul se așează în grămezi, acoperite cu paie sau cu nisip. Cartofii se aleg sănătoși și bine zvîntați. Se pun în grămezi acoperite cu paie ca să nu-i bată de loc lumina. Aceasta dezvoltă cu timpul în coajă o substanță toxică. Din cînd în cînd se cercetează și se aruncă cartofii cei stricați iar la cei încolțiți se rup colții.

La praz se taie o treime din frunze și o parte din mustățile rădăcinilor și se așează în picioare, lîngă un zid în pivniță, îngropînd partea albă în nisip.

Varza, conopida și varza roșie se păstrează de asemenea cu rădăcina îngropată în nisip, în pivniță, atît cît a fost în pămînt. Ceapa și usturoiul, cînd sînt împletite în funii, se păstrează atîrnate de tavanul pivniței, dar mai bine se țin în pod, acoperite cu rogojini sau cu saci, ca să nu degere.

Sanda MARIN

MENIUL SĂPTĂMÎNII

13—19 OCTOMBRIE

— Supă de spanac (cremă); ghiveci măcelăresc; struguri.

— Cartofi cu smîntînă la cuptor; roșii umplute cu carne; frigănele de mere.

— Limbă cu măsline; varză cu tăiețel; fructe.

— Budincă de legume în foale; papricaș; tort de biscuiți cu cacao.

— Ciorbă de sfeclă; mîncare de fasole verde cu usturoi; mere coapte.

— Zacuscă de vinete și gogoșari; friptură la grătar, cu cartofi; găluște cu prune

— Ochiuri cu sos de roșii; pîrjoale moldovenești, cu piure de cartofi; tarte cu struguri.

Sînt unii părinți care dau educație greșită copiilor lor.

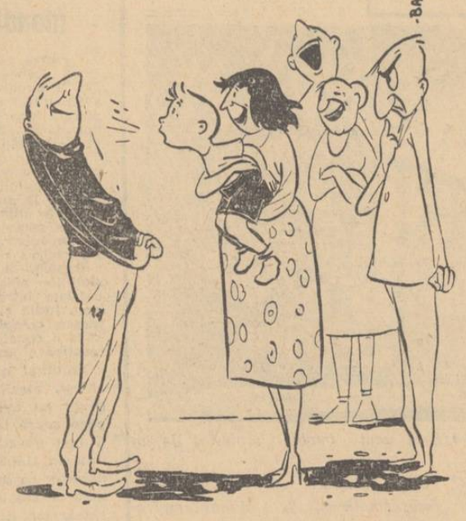

— Și acum, după ce l-ai sculpat pe nenea, pupă-l, Nicușor, ca să nu se supere...

Desen de B. ARTIN

Două tragedii americane

Fericite ar fi fost Edith MacMillan din Sparta (statul Michigan) și doamna Humphries din Houston (statul Texas), dacă ar fi murit de glonț marți 24 septembrie. Salvarea întîmplătoare a vieților lor răvășite, fără întoarcere, le-a hărăzit cel mai întunecat viitor. Poate doar femeile care și-au văzut copiii pierind în camerele de gazare ale hitleriștilor să fi suferit ca aceste două mame.

MARȚI 24 SEPTEMBRIE. O fată drăguță, Diana Daye Humphries, în vîrstă de 16 ani, elevă excelentă și foarte apreciată, își împușcă fratele în vîrstă de 14 ani. Este hotărîtă să-și asasineze apoi tatăl și mama și să se sinucidă. Deoarece la vederea mamei ei șovăie, planul este îndeplinit numai pe sfert.

MARȚI 24 SEPTEMBRIE. Șomerul Orland Duncan MacMillan își împușcă cei cinci copii și soția. Patru copii mor pe loc. Al cincilea și mama, răniți ușor, sînt internați în spital.

Iată declarațiile făcute de asasini în fața poliției:

DIANA DAYE HUMPHRIES: „Am făcut-o pentru că nu se întîmplă niciodată ceva interesant, pentru că totul este atît de monoton.

Toți eram totdeauna obosiți și plictisiți. N-am mai putut îndura. Vroiam să-i ucid pe toți repede, pentru ca să nu ne mai chinuim."

ȘOMERUL ORLAND DUNCAN MACMILLAN: „Paharul se varsă dacă este prea plin. Am fost rănit în război. Nervii mei nu mai rabdă."

La 16 ani adolescentul are vise avîntate, 16 ani este vîrsta marilor generozități și a marilor speranțe.

Un veteran al războiului este un om călit, deprins cu greul și cu răul.

Deznădejdea lor, nefirească dacă privim cazurile izolat, în afara contextului vieții sociale americane, își găsește explicația de îndată ce le încadrăm în mediul care a hrănit-o.

Orland Duncan MacMillan și-a pierdut răbdarea în lupta inegală, istovitoare și umilitoare pentru bucata de pîine ce i se refuza veșnic. Viitorul copiilor săi? Altul mai bun decît moartea n-a știut să întrezărească. Într-o societate care se dezinteresa total de soarta lor, el nu s-a gîndit decît la evadare. Cumplită evadare...

Diana Humphries a vrut și ea să evadeze. Să evadeze din rutină. Ce departe trebuie să-i țină școala americană pe elevii ei de lumea valorilor spirituale și de înțelegerea fenomenelor sociale, pentru ca o copilă de 16 ani, întreagă la minte, să cadă în abisul unei asemenea demențe! Caruselul „comics"-urilor și filmelor în care viața apare ca într-o oglindă deformantă, al afițătoarelor „pin-up" girls, al dansurilor besmetice și al fericirilor „made in U.S.A.", învîrtit de mașina americană de tocit spiritul în jurul capetelor din ce în ce mai înfierbîntate ale unui tinerel căruia îi fură credințele și ideile, i-a sucit și ei mințile.

Două biete marionete, Diana și MacMillan, au fost mînuite de sfori, ținute în aceeași mînă. Bărbatului nu i se dă de lucru, fetiței i se insuflă gînduri bolnave. Lipsește omul de perspective, fură-i idealurile, sărăcește-l sub toate aspectele și îl vei avea gata pentru orice. Gata, bunăoară să moară într-un război care nu-l interesează.

Marți 24 septembrie s-au consumat două tragedii ale neputinței și neînțelegerii. Cele două mame sînt victimele societății capitaliste americane. Dezolantă, bolnavă societate!

Felicia ANTIP

Sfaturi practice

● DACĂ placajul unei mobile se ridică formînd o umflătură, treceți pe deasupra un fier de călcat încălzit, avînd însă grijă să puneți dedesubt o hîrtie sugativă. Îl va reveni.

● CEI care întrebuințează lămpi de gătit cu gaz, spre a goni mirosul neplăcut, pot pune în rezervorul lămpii o bucățică de camfor, care absoarbe mirosul.

● DACĂ clanțele de la uși se înegresc, frecați-le cu un cartof crud, tăiat în două. Pe urmă, lustruiți-le.

● DACĂ pielea pantofilor s-a întărît la umezeală, frecați-o cu o cîrpă îmbibată în petrol. După aceea, ungeți-o cu ceară.

● DACĂ perdelele sînt foarte murdare, nu încercați să le spălați îndată ce le-ați dat jos. Puneți-le în apă rece, în care ați adăugat un pumn de borax și lăsați-le să se moaie. Se vor spălu mult mai ușor.

● DACĂ mîncarea este prea sărată, adăugați-i cîteva felii de cartofi cruzi și lăsați să fiarbă împreună. În cazul în care mîncarea trebuie să mai fiarbă, puneți cartofii întregi, pentru ca să poată fi ușor scoși afară.

Modele de mantouri prezentate la Tîrgul de toamnă de la Leipzig

Intreprinderea de stat „Treffmodelle"-Berlin a prezentat la recentul Tîrg de toamnă din Leipzig, și aceste două modele de mantouri pe care le reproducem pentru cititoarele noastre: Clișeul din stînga: **mantou din mohair cu platcă mică și cîteva cute; gulerul este larg; are două rînduri de nasturi;** clișeul din dreapta: **mantou modern, silueta îngustă; se face deobicei din material în culori deschise.**

N. OPRAN

— De cînd vă caut, să vă dau cererea...
— Aşteptaţi-mă la birou, acum sînt pe teren!...

S. MAUR

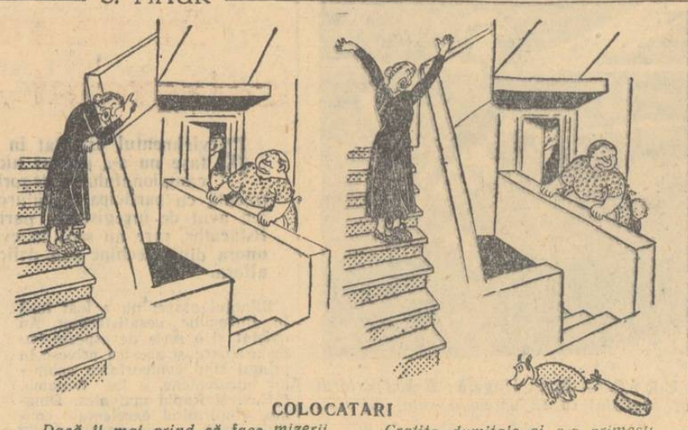

COLOCATARI

— Dacă îl mai prind că face mizerii clinelui, să vezi ce-i fac. Ca şi cu cratiţa pe care v-am împrumutat-o şi pe care n-am s-o mai văd niciodată...

— Cratiţa dumitale ai s-o primeşti... Ionele, dă imediat cratiţa înapoi.

— Da, mămico!

ST. MUNTEANU

EMISIUNEA „DRUMEŢII VESELI"

— Să-i lăsăm pe ei să asculte „Drumeţii veseli", că le prinde bine... la unele lecţii deabia se descurcă şi trebuie să mă duc cu ele nefăcute!...

NELL COBAR

LIFTIERUL MIOP: — Nu vă supăraţi, pentru saci folosiţi liftul de servici...

PAVEL ILIEŞ

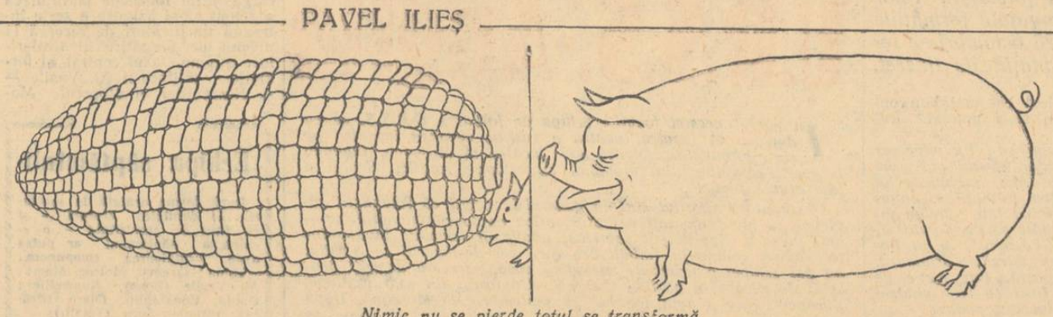

Nimic nu se pierde totul se transformă

I. BOTOŞANEANU

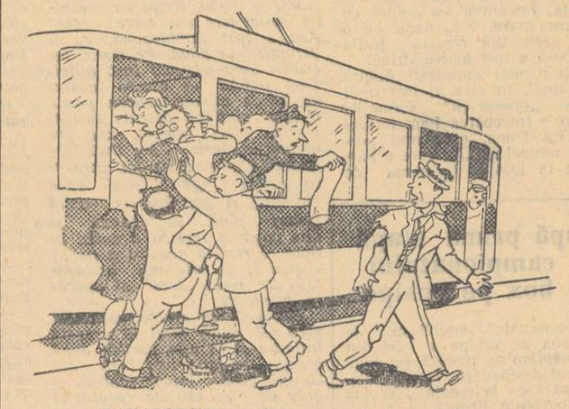

TAXATORUL: — Uite... restul, domnule!...

FRED GHENĂDESCU

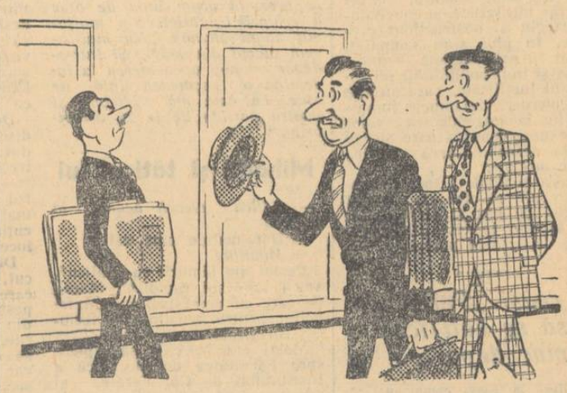

CAZ AGRAVAT

— Înainte nu răspundea la semnale; acum văd că nu mai răspunde nici la salut...

Medicul vă sfătuieşte

P. C. — Bucureşti: Ne scrieţi că aţi urmat un tratament făcîndu-vi-se 90 de injecţii. Vă rugăm să ne precizaţi despre ce fel de tratament este vorba. O radiografie a regiunii respective este necesară. Adresaţi-vă medicului ortopedist de la policlinică care vă va recomanda internarea dvs. într-un serviciu de ortopedie pentru intervenţie chirurgicală, dacă desigur va fi cazul.

ANIŞOARA — Dej: Vă rugăm să consultaţi coloana revistei noastre. La rubricile „Medicul vă sfătuieşte" şi „Colţul cosmeticianei" veţi găsi numeroase sfaturi în legătură cu îngrijirea tenului.

P. SACLU: La vîrsta de 15 ani organismul dvs. este în plină dezvoltare. Nu există un tratament pentru îngrăşarea mîinii. Faceţi exerciţii fizice, practicaţi sporturile. Credem că nu este cazul să vă adresaţi vreunui medic.

M. C. — O CITITOARE DIN SUCEAVA: Contra transpiraţiei vă recomandăm raderea părului de sub braţ, regiunea respectivă urmînd apoi să fie ştearsă cu alcool. Spălarea zilnică cu apă şi săpun este necesară. După 48 de ore de la ras, subsuoara va fi ştearsă uşor cu un tampon de vată umezit cu soluţie de Odorono sau Nivoza. Aplicarea locală a soluţiilor de mai sus v-o recomandăm săptămînal.

G. M. — Giurgiu: Vom ţine seamă de sugestiile dvs. De îndată ce ne veţi comunica adresa dvs. vă vom răspunde cu plăcere.

AURORA: Noul născut la termen are o lungime medie de 50 cm. Creşterea acestuia în primul an se face astfel: Luna I: 4 cm; luna II şi III cîte 3 cm. pe lună; luna IV 2 cm; din luna V pînă la sfîrşitul primului an cîte 1 cm. pe lună, astfel încît la vîrsta de un an copilul are 70—71 cm. lungime.

C. MAXIM — Tîrgovişte: Infectarea cu oxiuri se face prin ingerarea cu alimente, legume, fructe şi apă, contaminate de ouă de oxiuri. Oxiurii pot provoca greţuri, vărsături, diaree, dureri abdominale, apendicite, enterocolite, mai rar insomnie. Mai ales se observă mîncărime în regiunea perianală. În tratamentul oxiurozei trebuie luate o serie de măsuri de igienă generală, ca tăierea unghiilor, spălarea cu perla a mîinilor, evitarea scărpinatului. Tratamentul trebuie urmat sub supraveghere medicală.

WAGNER AUREL — Cîmpina: Este vorba de o proastă circulaţie sanguină. La vîrsta dv. nu este necesar nici un tratament, cu nici un fel de hormoni. O alimentaţie bună, practicarea sporturilor, ore de somn regulate sînt cel mai bun tratament. Ne-ar interesa să cunoaştem rezultatul unei eventuale hemograme pe care aţi făcut-o.

SILVIU STĂNESCU — Or. Stalin: Vă rugăm să consultaţi coloana revistei noastre. La rubricile „Medicul vă sfătuieşte" şi „Colţul cosmeticianei" aţi putea găsi numeroase sfaturi în legătură cu tratamentul mătreţii.

H. N. — Bucureşti: Tratamentul care v-a fost recomandat este corect. Vă sfătuim să aveţi răbdare şi să nu-l întrerupeţi. Sîntem convinşi că durerile vor înceta. Într-adevăr, viteza de sedimentare (VSH) este uşor mărită. Supravegherea dv. de către medicul specialist ortoped de la policlinică este necesară.

A. I. şi M. I. — Bacău: Încercaţi să utilizaţi următorul depilator: Bariu sulfit, oxid de zinc şi amilum tritici cîte 50 gr. Adăugaţi treptat la acest praf apă pînă la obţinerea unei paste moi. Întindeţi pasta obţinută (un strat gros pe piele) acolo unde doriţi să distrugeţi perii. După 15 minute pasta este îndepărtată împreună cu perii. Spălaţi pielea şi pudraţi-o cu talc. Repetaţi dacă este cazul la 3 săptămîni.

Dr. B. PAUL

ŞAH

Trei premii de frumuseţe de la Portoroj

Ca la orice mare turneu de şah, şi la recentul turneu de la Portoroj au fost acordate distincţii celor mai frumoase partide. Sarcina comisiei care a selecţionat partidele a fost dificilă: întrecerea a oferit numeroase dispute de mare spectaculozitate, unele dintre ele prezentînd şi un mare interes teoretic. Între altele au fost acordate următoarele premii: lui Bronstein *„Pentru cel mai bun final (cu Olaffson), lui* Rosseto *„Pentru cea mai bună combinaţie" (cu Cardoso), lui* Tal *„Pentru partida cea mai interesantă" (cu Panno), lui* Pachman *„Pentru atacul cel mai bine condus" (cu Neichirch).*

Iată mai jos trei din partidele premiate.

„Pentru cea mai frumoasă combinaţie"

După ce negrul (Cardoso) a luat cu pionul la d5 nebunul sacrificat în mod surprinzător de alb, s-a ajuns în poziţia de mai jos.

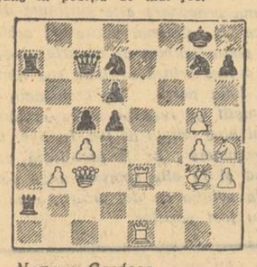

Negru: Cardoso
Alb: Rosseto

Rosseto, la mutare, a făcut un sacrificiu de damă de mare spectaculozitate 41.D:g7+ !!, R:g7 42. Cf6+, Rg6 43.Te6+, Cf6 (negrul dă un cal doar doar să scape din reţeaua de mat. Zadarnic însă...) 44.T:f6+, R:g5 45. Tle6, Tg8+, 46.R:g2, Dd8 47.Ce7 şi negrul cedează.

„Pentru atacul cel mai bine condus"

Alb: Pachman
Negru: Neichirch

1. e4 Cf6 2.Cc3, e6 3. Cf3, d5 4.d4, c5 5.c:d, C:d5 6.e3, Cc6 7.Nc4, C:c3 8.b:c, Ne7 9.o—o, o—o 10.De2, b6 11.Td1, c:d 12.e:d, Ca5 13.Nd3, Nb7 14.Nf4, Dd5 15. Tab1, Tac8 16.Tb5, Dd8 17.Cg5, N:g5 18.N:g5, Dd6 19. Nf6! Df4, 20.Ne5, Dg5 21.f4, De7 22. N:h7+! R:h7 23.Dh5+, Rg8 24. N:g7 !!, f5 25.Ne5, Cc4 ? ? 26 Dg6+ şi negrul cedează.

„Pentru cel mai frumos final"

Alb: Bronştein (U.R.S.S.)
Negru: Otaffson (Islanda)

1. e4, c5 2. Cf3, d6 3. d4, c:d4 4. C:d4, Cf6 5. Cc3, a6 (o poziţie frecventă în deschiderea siciliană. Negrul împiedică plasarea unui cal alb pe cîmpul b5 şi pregăteşte totodată atacul pe flancul damei cu b7-b5). 6. Nc4, Cbd7 7. a3, g6 8. h4, Cc5 9. Nb3, Ng7 10. Ng5 (mai bine decît atacul prematur cu h4-h5) 10.. Da5 11. Dd2, Nd7 12. N:f6, N:f6 13. Cd5! (albul renunţă la rocadă pentru a căpăta un joc mai activ al pieselor sale) 13...D:d2+ 14. R:d2, Tc8 15. C:f6 e:f6 16. Tad1, Re7 17. Nd5, Nc6 18. b3, N:d5? (o greşeală care permite albului să aibe o majoritate activă de pioni pe flancul damei, necompensată de pionul dublu f) 19. e:d5, f5 20. c4, Rd7 21. f3,h5 22.Tc1,Tc7 23.a4, Te8 24.The1,Rd8 25.Te2, Cd7 26.T:e8+,R:e8 27.a5,Ce5 28.Ce2, Rd7 29.Rc3, Tc8 30.Rd4, Te8 31.Cf4,Rc7 32.b4,Rd7 33. Tc2, Re7 34. Te2, Rd7 35.c5,Tc8 36.T:e5 ! ! (un excelent sacrificiu de calitate care aduce figurile albe în cele mai favorabile poziţii) 36... d:e5+ 37.R:e5, Te8+ 38.Rf6 !, Te3 39.R:f7, Tb3 40.C:g6, Tab4 41.Ce5+, Rc8 42.d6,Tb2 43. Re8, Td2 44.Cg6, Rb8 45.g3, Td1 46. Ce7 şi negrul cedează acest final condus cu măiestrie de marele maestru Bronstein.

Exerciţiul combinativ nr. 3

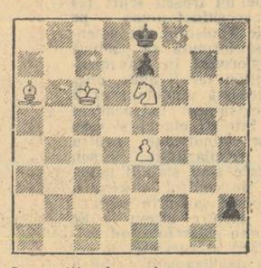

În poziţia de mai sus, pe care maeştrii sovietici Maizelis şi Iudovici o dau ca exemplu în manualul dv. de şah tradus şi în româneşte, s-ar părea că negrul cîştigă, deoarece pionul h se transformă imparabil în damă. Totuşi, albul are un contrajoc simplu şi elegant, care decide partida în favoarea sa. Puteţi găsi acest contrajoc fără să puneţi poziţia pe tablă? Soluţia în numărul viitor.

Soluţia exerciţiului nr. 2... 1. Db4!! (Sacrificiul damei pentru a îndepărta dama neagră de la controlul cîmpului e5) 1... Tc5 (Sacrificiul nu poate fi acceptat căci urmează mat în cîteva mutări) 2. Tf8+!, R:h7 3.D:e4+, Rg7 4.N:e5+, Rf8 5.Ng7+ şi albul cîştigă.

REBUS MAGAZIN

Jocuri şi cuvinte încrucişate

Construim ORAŞE (II)

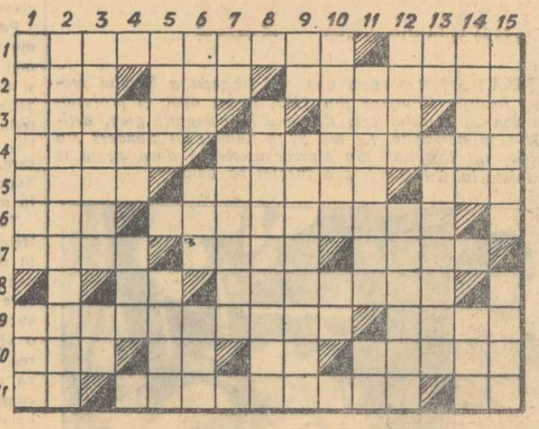

ORIZONTAL: 1) Construirea celei de est va asigura alimentarea cu gaze naturale a unei bune părţi a Moldovei — Construcţie social-culturală; 2) Energia lor e zăgăzuită şi pusă în slujba omului, prin construirea hidrocentralelor — Este condiţionat în marile săli de spectacol ale teatrelor, cinematografelor, etc. — Mică fereastră verticală practicată în acoperişul clădirilor; 3) Capitală de regiune, a cărei reconstrucţie a luat un deosebit avînt — Unitate a agriculturii socialiste — Aromă. 4) Construcţii subterane — A primit în dar anii aceştia: Casa Scînteii, stadionul 23 August, blocurile din Ferentari, bulevardul Muncii, cartierul de locuinţe Floreasca şi sumedenie de alte construcţii. 5) Moral — Material folosit în construcţiile feroviare — Esenţă de lemn întrebuinţat şi în construcţii. 6) Din cînd în cînd — Cartier al Capitalei cu un mănunchi de blocuri moderne, ridicate în ultimul deceniu. 7) Un zid prospăt tencuit — Venă — Muscă periculoasă. 8) Cămaşă — Se folosesc la ridicările topografice. 9) Nu pot opri mersul înainte al şantierelor nici în timpul iernii — Pe harta ţării apar mereu altele noi. 10) Fir... fără plumb — Oraş antic — Duiliu Zamfirescu — Elan; 11) Zece jumătate! — Cartier bucureştean în care se înalţă zeci de blocuri de locuinţe. — Pronume.

VERTICAL: 1) Bulevard ce Capitalei, pe care se construiesc o seamă de clădiri cu multe etaje — Mică amenajare... hidrotehnică. 2) S-au zidit mii şi mii în ultimii ani. 3) Tragerea la rindea a scîndurilor pentru uşi, ferestre, etc. — Posesiv. 4) Primele trei străzi din cartierul Vatra Luminoasă, de pildă — Articol german sau localitate franceză. 5) Aici s-au construit şcoli, cămine culturale, cinematografe, pentru ridicarea culturală a ţărănimii muncitoare — Adversar. 6) Cartier bucureştean — Începe să lumineze şi în cele mai depărtate sate — Pentru. 7) Dublare! — Construcţii masive, înălţate la hidrocentrale, de pildă. 8) Artere principale ale Bucureştiului, înfrumuseţate pe zi ce trece. 9) Bile! — A amenaja reţele pentru evacuarea apelor uzate. 10) „23...", măreţul stadion creat în anul Festivalului de la Bucureşti — Locatarele stinei. 11) O scrisoare... nepierdută — De cusut 12) Se înalţă cu miile, pentru oamenii muncii — A repara o construcţie. 13) Liviu Rebreanu — Farmacişti. 14) În bloc, monolit (fig.) — În ultimii zece, suprafaţa locuibilă în oraşele şi satele ţării a crescut cu sute de mii de metri pătraţi. 15) Construcţii pentru recrearea oamenilor muncii şi creşterea măiestriei sportive a înotătorilor — Armate.

N. LUCA

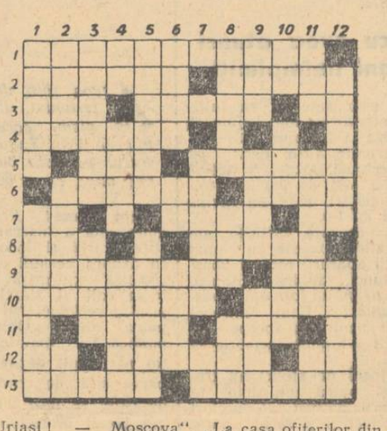

ORIZONTAL: 1) Compozitor sovietic autorul „Simfoniei Leningradului" 2) Străzile, bulevardele şi magistralele oraşului — Oraş moldovenesc în plină înflorire 3) Gratz-ie! — Autoarea poeziilor „Altă cetate", „Într-un oraş din California", „Bucureştii copilăriei", etc. — Ruteniu 4) Autoarea poeziei „Din oraşe arzînd", (volumul „Cîntarea Munţilor" 1945) 5) Cub al hazardului, cu perspectiva... porţilor în casă! — Oraş întărit 6) Uriaşi! — Plecat (Chestie de atît... Udine! 7) În Carei şi Calafat! — Pucioasa! — Strigătul din noaptea Capitoliului 8) Scoate şalul din Vaslui! — Comarnic! 9) Autorul tabloului „Divizia Tudor Vladimirescu în luptele de la Debreţin 1945" (Paul) — Urbanistică (abr.) 10) ...Mureşanu, autorul poeziei „Pastel de oraş" din volumul „Coboară munţii" — Insuliţe 11) Scriitor ardelean, autor al poeziilor „Baia Mare", „Copii de moţi pe străzile din Cluj", etc. — Mama lui Mercur 12) La ieşirea din oraş — De la Izvor în sus, spre ...soare! — Obicei în Buzău! 13) Oneşti! — „...la Varşovia", festival muzical internaţional.

VERTICAL: 1) Autorul nuvelelor „Revoltă în port", „În cîmpia de sînge a Mărăşeştilor", etc. — Parc nou de locuinţe 2) Bulevarde şi străzi, edificii şi fabrici, parcuri şi mereu noi şi noi cartiere de locuinţe — Din volumul său de versuri intitulat „Inscripţii" fac parte şi poeziile „Daruri din Moscova", „La casa ofiţerilor din Leningrad", „Primăvara la Harkov" şi altele — Pronume 3) „Ne revărsăm pe...", ciclu de versuri de Veronica Porumbacu din volumul „Generaţia mea" — „Patriarhalul" oraş al Moldovei, trezit şi el în zilele noastre la o viaţă nouă 4) Pe tine — Peciori (Ban.) — Celebră nuvelă de Gogol din volumul „Povestiri din Petersburg" 5) A afişa — Călăraşi! 6) Punct de... întîlnire în centrul Capitalei! (Piaţa Bălcescu) — În Constanţa! — Băiatul din cais! 7) În Mă (ră)cin (i)! — Nota traducătorului 8) Dorite — Autorul romanului „Ochiu-dracului", a cărui acţiune se petrece într-un tîrg dobrogean — Duet 9) Una din Ciclade — „Nimic"-ul Veneţiei — A cere repetarea 10) Centimetru — În Brad! — Cenuşie 11) „E toamnă ...pe strada mea" — De la Mărăşeşti pînă la ...Havana! — „... flăcău din oraşul nostru" — Roman! (mai scurt) — Academician, autorul marelui reportaj „Orele oraşului" din ciclul „Periferie".

Gh. CORJOS

ŞAH

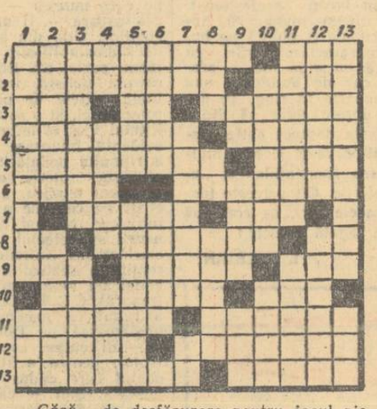

ORIZONTAL: 1) Începem cu indiana veche — Comună în Italia. 2) Mutare forţată — Una din cursele pe care le poate întinde un cal în lupta cu turele. 3) Transformare realizată în urma presiunii albului (definiţie de Ciobanu) — Două din mişcări — Continent. 4) Joacă piesele numai după ce le studiază îndelung (fem.) — Referitor la daci. 5) Cîştig de piese profitînd de o anumită slăbiciune — Un fel de mat... multiplu! 6) Indică o repetare de mişcări — Căsătorit. 7) Sterilizatoare — Pătrate nu de opt pe opt ci de zece pe zece. 8) Nebun lîngă pion — Degajaţi — Pentru 9) Dialect celtic în... Persia! — Programe — Edgar Alan... 10) Atacată... — A lucra pămîntul. 11) Partidă daneză pierdută de cel care gîndea cu nebunul regelui în mînă — Nebunul regelui (pl). 12) Cea mai frumoasă partidă olimpică — Suportă atacul 13) Atac la rege — Ţintaş celebru pe vremea lui Filip al Macedoniei.

VERTICAL: 1) Duce uneori la... MAT! — O anumită figură pe o anumită coloană. 2) A obliga la un schimb de piese (pentru a cîştiga calitatea pierdută) — Pretindea că vede toate mişcările cu mult înainte. 3) Încheietoare în relief — Cîmp de desfăşurare pentru jocul pieselor (pl) 4) Vezi 3 orizontal — Nume masculin — Într-un cuvînt, final de cal şi de nebun! 5) Jocul cailor cu avantaj material (uneori)! — Un atribut al nebunului regelui 6) O tură pe un cal (sau... pe nimic) — A schimba jocul 7) Alifie. — Nebun legat sau liber — În curte 8) În finalul lui Ciocîltea — Început de analiză — Cal negru apreciat (fem.-pl.). 9) Forţînd pe flancuri — Pepiniere de viitori campioni — A întrebuinţa. 10) Tremuri — Anunţă situaţia pieselor. 11) Conduc un final cu patru cai — Deţine o uşoară superioritate asupra nebunului 12) Gripată — Surprize în finalurile de piese uşoare. 13) Caracterul unui mat care se vede greu — Din nou.

Nicolae ANDRONESCU

TELEGRAFICĂ

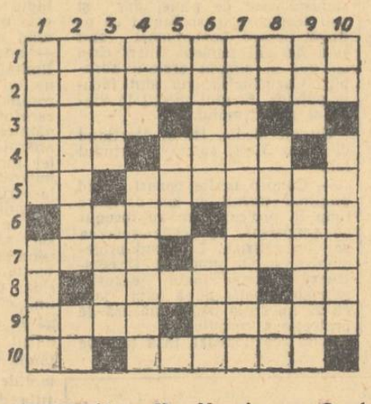

ORIZONTAL: 1) Meserie care — chiar cînd e prost făcută te lasă cu gura căscată! 2) În legătură cu cordonul lui Gea! 3) E cuprinsă în definiţia anterioară (pl) — Posesiv 4) Fără ou! — Localitate în... Bucureşti 5) Margini de timp — Ungeri nereglementare! 6) Din mînă sau o vorbă — Merge stînd 7) Tot bunica ştie să-l danseze mai bine! — Fotografii geografice 8) Scos de la murat... — Ironie cu gămălie! 9) De multe ori, mai mare decît ocaua — E rău cînd e a cincea! — Aur concentrat — Minciuni sau apă!

VERTICAL: 1) Batistă primitivă — Poate fi de zahăr 2) Deşi e lipsă, are un „c" în plus şi o lună în minus! — Mă doare! 3) Într-un cuvînt: nu-i „a"! — Ca lumina zilei 4) Cărţi sau vorba — Cu un DE în faţă, ştii cu cine ai de-a face! 5) În dinţi — O depunere care nu e necesară 6) Preparat cu sos... — O urmare mai puţin cunoscută a mărului lui Paris... 7) Pasăre ce pe limba ei... trăieşte! 8) Ibis — Are lînă sută-n sută! — Cînd vorbeşti de el, oferi mai mult! 9) Cînd sînt mai mulţi, au putere dar sînt invizibili — O lovitură de 11 m. ca şi cînd n-a fost 10) Alexandru cel Mic — Plecarea ei de acasă a ajuns proverbială...

Ştefan POPESCU

POŞTA REBUS

N. C. Adjudeanu. „Mozaicul" este prea amalgamat. Cînd întîlniţi la un joc indicaţia „cuvinte necunoscute" ea se referă la expresii mai puţin întrebuinţate şi nicidecum incorecte cum e în cazul dvs. „Haela" (Mihaela fără cap muzical!). Pentru moment vă sfătuim să vă mulţumiţi cu dezlegarea jocurilor.

Vancea Aurel. Tema aleasă „Sodice" este neinteresantă. În plus conţine cuvinte ca „omorîtă" şi „inutile" care sînt... inutile. Am reţinut rebusul criptografic.

George Băiculescu. Rămînem la părerea că aţi trimis acelaşi joc la două publicaţii diferite.

Dumitru Vergheş. „În cercetare" are mult prea puţine cuvinte tematice şi puţin prea multe puncte negre. Am reţinut un monoverb.

DE TOATE

Longevitate şi precocitate

Există o diferenţă de 110 ani între această bătrînă femeie şi copilul din fotografia de mai jos. Bătrîna, Kiang Ciong-ma, şi-a sărbătorit de curînd a 116-a aniversare. De o sănătate robustă, activă — se ocupă şi la această vîrstă cu torsul bumbacului sau cu alte mici treburi casnice.

Tu Ce-pen locuieşte în insula Hainan. La vîrsta de 6 ani el cunoaşte 3000 caractere ale alfabetului chinez şi ştie pe dinafară o sută de poeme din timpul dinastiei Tang.

După doi ani de exerciţii el este şi un bun caligraf. Iată-l scriind o lozincă pentru creşa lui.

VILĂ MOBILĂ

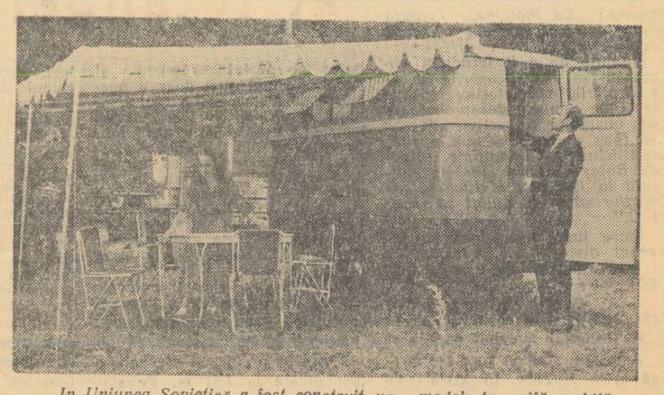

In Uniunea Sovietică a fost construit un model de vilă mobilă. Vila, care dispune de 4 locuri de dormit, o bucătărie, un dulap de îmbrăcăminte, un umbrar, o masă şi scaune, poate fi transportată cu un automobil.

SPORT magazin

Trei fotbaliști romîni despre partidele cu Ungaria

De la ultima confruntare fotbalistică dintre echipele reprezentative ale R.P.R. și R. P. Ungare au trecut patru ani. In septembrie 1954 fotbaliștii celor două țări au susținut o triplă întîlnire, în care au fost angajate formațiile A., B. și de juniori. Impătrita confruntare care va avea loc la 26 octombrie e revanșa la tripla întîlnire, căreia i s-a adăugat și un joc între formațiile de tineret.

Are cuvîntul portarul Toma

Din cele trei partide jucate în 1954, fotbaliștii unguri au cîștigat doar cea dintre reprezentativele A. Disputată la Budapesta, întîlnirea s-a soldat cu un scor mare, 5-1, după ce o bună parte din repriza întîia rezultatul a fost foarte strîns.

— Ce-ți mai amintești despre acest meci, în care ai fost unul dintre „interpreții" formației noastre? Întrebarea i-am formulat-o lui Toma, excelentul portar al echipei C.C.A., care a participat în 1954 la întîlnirea de la Budapesta și care, după forma ce-o dovedește, se pare că va fi chemat să apere poarta echipei noastre A și în jocul de la București.

Iată răspunsul lui:

— *Înaintea partidei, fotbaliștii unguri — fără să ne desconsidere — ne-au tratat ca o echipă peste care vor trece ușor. Așa a fost întotdeauna, cu o excepție sau două. Pe teren, lucrurile s-au petrecut însă altfel. Le-a trebuit un asediu asiduu de 30 de minute asupra porții noastre pînă au deschis scorul. Într-un efort suprem, noi am obținut egalarea. Apoi însă formidabila mașină de joc care era echipa Ungariei și-a spus cuvîntul. A mai înscris două goluri pînă la pauză și alte două în reprtza a doua, în timp ce replica noastră a pălit; aveam și doi atacanți accidentați din jocul „tare" al apărării maghiare.*

Am jucat cu echipa națională vreo 6-7 jocuri pînă la această întîlnire și în alte partide după aceea. Rar mi-a fost însă dat să mă găsesc față-n față cu o linie de atac atît de redutabilă și cu o putere de șut atît de ridicată.

L-am întrebat recent la Leipzig pe mijlocașul Boszik, pe care l-am întîlnit cu prilejul meciului C.C.A.—Honved, cum se prezintă acum linia de atac a echipei Ungariei. S-a mulțumit să-mi spună: „Nu mai avem atacul din 1954". Și într-adevăr nu poți avea mereu la îndemînă o asemenea linie de atac. La asta mă gîndesc și pentru partida de la 26 octombrie...".

Mihăiță și tăticul lui

— *Tăticu pleacă acum, la școală!*

— Dar matale cine ești?

— *Mihăiță!*

Restul am lămurit cu „tăticu", adică fundașul rapidist Macri, pe care cu acest prilej l-am felicitat pentru reușitul lui fecioraș, în vîrstă de 2½ ani.

Macri era pe cale să plece spre Facultatea de mecanică a Institutului de Căi Ferate, al cărei student este (la cursurile fără frecvență). Studentul Dumitru Macri, din anul III, se ducea pentru al șaselea examen. L-am însoțit o bucată de drum și am discutat despre facultate — la care „Tache" se gîndește și de care se preocupă cu seriozitate — dar și despre fotbal...

— Am auzit că e posibil să fii titular al echipei A?

— *M-ar bucura...*

— N-ai auzit nimic?

— *Doar niște zvonuri...*

Și pentru că am simțit că această discuție nu-l „tentează" am îndrumat-o pe alt făgaș:

— Ce te faci cu Șandor? Al văzut că în întîlnirea R. P. Ungară—R. P. Iugoslavia, de la Zagreb, a fost cel mai bun om de pe teren și a marcat trei goluri?

— *Să ajung să-i fiu adversar și... sînt sigur că nu mă voi face de ris. Mie îmi place să joc împotriva formațiilor unguresti, pentru că îmi convine jocul lor bărbătesc. Pe Șandor îl știu de la „Festival", de la Budapesta. Are viteză, driblează, trage la poartă. Dar nu e de nestăpînit. Însă ce să vindem pielea ursului din pădure?*

Era lesne de intuit dorința arzătoare a lui Macri de-a juca și el odată în echipa națională A, la porțile căreia a ajuns de multe ori, dar n-a trecut pînă acum dincolo de ele. Inițiații pretind că asta se va întîmpla în jocul cu Ungaria. La aceasta ne-am gîndit și noi cînd i-am solicitat:

— Un pronostic pentru întîlnirea din primele garnituri ale Romîniei și Ungariei.

— *Pe unguri nu i-am învins niciodată pînă acum în jocurile echipelor A. Totuși, sînt optimist. Trebuie să luptăm însă cu toate puterile penuru o asemenea reușită.*

Stancu avea atunci 17 ani neîmpliniți

Puțini s-au așteptat ca întîlnirea dintre formațiile de juniori, desfășurată la Budapesta în 1954 să se termine altfel decît cu victoria echipei gazde. Și totuși succesul a fost de partea fotbaliștilor noștri, care au învins cu scorul de 1-0.

Despre această partidă am discutat zilele trecute cu unul din pivoții apărării echipei noastre de atunci, rapidistul Stancu.

— *Mai ții minte formația noastră de atunci?*, l-am întrebat mai mult pentru a începe discuția decît a-i pune memoria la încercare.

De la jocul de atunci au trecut, totuși, patru ani, timp în care Stancu a susținut meciuri peste meciuri și a făcut parte din formații cu alcătuiri diferite. Astea nu l-au împiedicat să ne spună formația fără măcar să fi încruntat odată din sprîncene: Boceanu-Cojocaru-Stancu, Nedelcu-Bodo, Major-Ene II, Ghibea, Bükössi, Georgescu, Virgil, la care s-au adăugat Copil — după accidentarea lui Virgil — și Tîrcovnicu, după accidentarea lui Copil.

— Cîți ani ai avut în jocul de atunci? l-am solicitat din pură curiozitate.

— *17 ani neîmpliniți...*

Cu această introducere la subiect, l-am rugat apoi pe interlocutorul nostru să ne facă o scurtă relatare a partidei:

— *La Budapesta am jucat după ce pierdusem la Varșovia, cu 0-1, un meci cu echipa de juniori a Poloniei, deși formația noastră se comportase bine. Am discutat atunci între noi că întîlnirea cu echipa R. P. Ungare trebuie să ne ajute să ne refacem prestigiul. Ungurii, la care juca și Bukovi în linia de atac, erau mari favoriți ai întîlnirii. Partida a început în nota lor de superioritate, dar după ce ne-am acomodat cu terenul am pus noi stăpînire pe joc. Totuși, cîteva bune ocazii sînt ratate de înaintașii noștri, pînă în minutul 10, cînd înscrie Georgescu. Ungurii au asaltat cu hotărîre, mai ales imediat după pauză cînd, în primele 15 minute (așa cum le este obiceiul), au dat iureș mare. Treptat însă au trebuit să cedeze comandamentul jocului, pentru că băieții noștri au luptat fără menajamente să dobîndească o victorie la care fineau mult. Fluierul final a găsit înaintașii noștri în careul echipei maghiare, consfințind victoria noastră".*

Cu Stancu, acum unul dintre titularii echipei noastre de tineret pentru întîlnirea corespunzătoare cu reprezentativa Ungariei, am schimbat unele impresii privind și acest joc. Dar despre aceștea ca și despre altele privind întîlnirile de la 26 octombrie... altă-dată.

B. BUCUR

După prima etapă a campionatului de box pe echipe

Campionatul republican de box pe echipe a debutat săptămîna trecută cu două reuniuni desfășurate în Capitală, care au scos la iveală o seamă de importante lipsuri.

Cu un bagaj de cunoștințe total insuficient, cu o pregătire fizică necorespunzătoare, majoritatea boxerilor au oferit întîlniri care aveau prea puțin comun cu boxul. De aici, scăzutul nivel tehnic al meciurilor și inevitabilul cortegiu al obstrucțiilor prelungite. În plus s-au semnalat, — chiar în prima etapă — unele absențe și indisponibilități nu întru totul justificate, care au dus fie la pierderi de puncte importante fie la introducerea unor rezerve necorespunzătoare și în final la dezechilibrarea valorică a unor meciuri.

Situația semnalată în prima etapă trebuie să dea de gîndit federației de box și antrenorilor care răspund în cluburiile respective de această muncă.

Va reuși „Petrolul" să se califice mai departe?

Mîine, la Kiev, campioana republicană la fotbal „Petrolul"-Ploești, susține cel de-al treilea joc pentru calificarea în primul tur al „Cupei campionilor europeni", întîlnind din nou robusta campioană a R. D Germane, „Wismut"-Karl Marx Stadt.

Comportarea echipei ploștene în fața C.C.A nu a fost satisfăcătoare. Echipa a arătat lipsuri în organizarea apărării, în care Marinescu s-a lăsat adesea depășit, iar Sfetcu a fost nesigur. Dar mai ales s-au văzut lipsuri la înaintare, unde Tabarcea a greșit foarte mult, iar aripile n-au fost pătrunzătoare. Dar dacă vor regăsi cadența și vigoarea cu care au înfruntat cu două săptămîni în urmă la Ploești, pe adversarii săi de mîine, jucătorii „Petrolului" vor putea spera într-un rezultat favorabil.

Unii sportivi, în goană după avantaje materiale, se transferă de la un colectiv la altul.

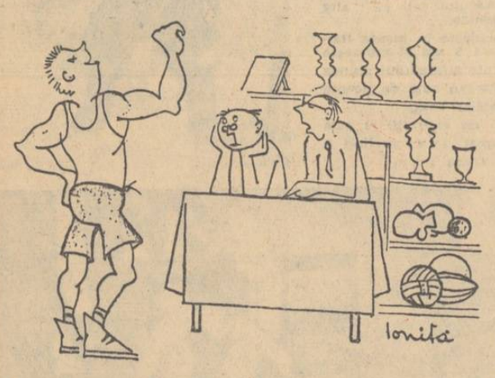

— *Cu mușchi ca ai mei găsesc ori cînd alt colectiv care să mă primească...*

Desen de I. IONIȚA

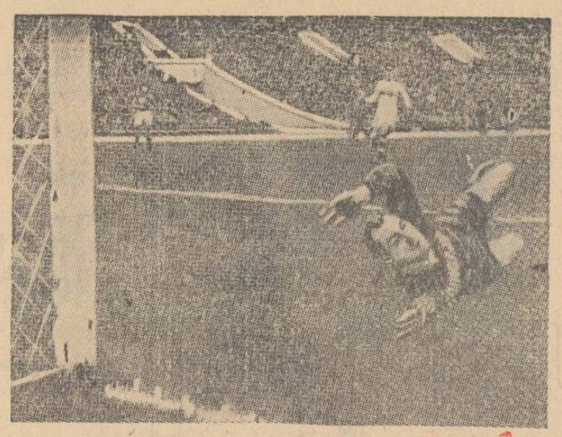

Meciul de fotbal U.R.S.S. — R. P. Ungară: *Bako, portarul maghiar, a făcut tot posibilul ca să oprească șutul lui Ilin, dar în zadar...*

Revanșa meciului de fotbal U.R.S.S.-Anglia

În cursul acestei toamne echipa de fotbal a U.R.S.S. se va deplasa la Londra, pentru a susține revanșa întîlnirii pe care fotbaliștii sovietici au jucat-o la Moscova, înaintea începerii campionatului mondial, cu echipa Angliei. Scorul a fost atunci 1—1.

Observatorii sportivi sînt în general de acord că fotbaliștii sovietici au făcut un salt calitativ serios de la campionatul mondial încoace. Specialiștii sovietici, analizînd temeinic învățămintele marei competiții fotbalistice care s-a desfășurat în Suedia, au dat echipei o orientare metodică nouă, care s-a dovedit deosebit de eficace în partida U.R.S.S.—Ungaria, din cadrul „Cupei Europei", care a avut loc la 28 septembrie la Moscova. După cum observă corespondentul sportiv al ziarului „Les nouvelles de Moscou", Evgheni Lanfang, „echipa sovietică a făcut o impresie bună în ansamblul ei. Aplicînd pe teren așezarea 1+4+2+4, jucătorii au făcut dovada unei bune omogenități în toate compartimentele."

Pregătirile pentru meciul cu Anglia vor implica, desigur, o adîncire a învățămintelor pe care specialiștii sovietici le-au culeș în vară, în Suedia.

O etapă importantă în campionatul categoriei A. la fotbal

Revirimentul așteptat în jocul echipelor noastre fruntașe nu s-a produs nici în cea de a cincia etapă a campionatului categoriei A, desfășurată duminica trecută cu participarea tuturor celor 12 formații. Din nou am avut de înregistrat partide de un nivel tehnic nesatisfăcător, care au scos în evidență lipsa condiției fizice a unora dintre echipe sau deficiențele tehnice și tactice ale altora.

Bilanțul etapei nu a fost însă în întregime nesatisfăcător. Au existat și o serie de aspecte îmbucurătoare și acestea privesc în primul rînd comportarea echipelor bucureștene, a lui Dinamo, C.C.A. și Rapid mai ales. Dinamo, confirmînd excelenta condiție fizică și moral-volitivă din acest sezon, a reușit să-și consolideze poziția de lider al clasamentului, deși a jucat în deplasare, fără aportul unora dintre jucătorii săi titulari. Echipa trage acum foloasele faptului că a reușit să-și asigure o serie întreagă de jucători de rezervă la nivelul de pregătire al titularilor. Din nou axul central al formației, mijlocașii Al. Vasile — — Nunweiller și stoperul Mocanu la Bacău tot datorită condiției fizice și morale superioare precum și partidei excelente făcute de fundașii Greavu și Mazri.

Imbucurător a fost mai ales jocul echipei C.C.A., care întîlnind pe campionul republican „Petrolul", a arătat o superioritate evidentă, mai ales în fazele de construire a acțiunilor, — în jocul de centru. Progresul, cea de a patra echipă bucureșteană, a cîștigat și ea, la un scor comod, dar evoluția formației antrenată de Lupaș și Drăgușin nu a fost convingătoare. Fără intervențiile sigure și oportune ale lui Mîndru, fără jocul excelent prestat de tînărul și talentatul Cojocaru și fără cele cîteva curse dinamice ale lui Oaidă, probabil că Progresul ar fi trebuit să se mulțumească cu un rezultat de egalitate.

În sfîrșit, etapa a scos la iveală criza de formă a echipei Jiul, care în primăvară concura cu șanse serioase la titlul republican.

Duminica aceasta, în cea de a șasea etapă a campionatului, — deși un joc este amînat, Petrolul jucînd în cadrul C.C.E., la Kiev — se vor produce probabil unele clarificări în ce privește clasamentul și mai ales se vor putea trage concluzii prețioase privind alcătuirea echipelor reprezentative pentru cele patru întîlniri cu reprezentativele R. P. Ungare de la 26 octombrie.

Meciurile din Capitală — Dinamo—C.C.A. și Rapid—Progresul — sînt nu numai derbiuri bucureștene, ci întreaga lor ambianță tradițională, ci și derbiuri ale primelor patru locuri din clasament.

Pentru a putea cîștiga, Dinamo va trebui să conteze nu numai pe aportul mijlocașilor, ci și pe o înaintare închegată și activă, după cum și C.C.A. va trebui ca să poată obține victoria, să fie mai prudent în apărare, unde Nagy, Zavoda II și Staicu au arătat unele slăbiciuni în meciul cu Petrolul.

Tinerii jucători feroviari vor trebui să lupte în ritm crescînd în decursul celor 90 de minute, pentru a dispune de Progresul, care — departe de convingerea susținătorilor rapidiști — nu este o victimă sigură. Dacă înaintarea va juca aripile, iar Banciu va avea orientarea pe poartă, cum ne-a obișnuit în zilele sale bune, echipa „bancarilor" poate spera și ea, cu temei, victoria.

In orice caz, publicul care va veni, sîntem siguri, în număr mare la stadion, așteaptă de la cele patru echipe fruntașe un joc viu, susținut, dar în limitele perfectei sportivități.

Ștefan RADU

Echipa săptămînii

După forma arătată în meciurile de duminica trecută — și cu titlu de curiozitate — o echipă a săptămînii ar putea avea următoarea compunere:

Toma; Greavu, Motroc, Macri; Al. Vasile (Bone), Nunweiller; Oaidă, Constantin, Olaru (Proca), Eftimie, Suru (Tătaru).

Sportul profesionist și victimele lui

Arena sălii de sporturi din Boston (S.U.A.) a fost martora unei noi tragedii a boxului profesionist. Ed. Sanders, medaliat la Jocurile Olimpice din 1952, trecut apoi la profesionism, care a atacat titlul de campion al statului New England la categoria grea, deținut de Villi James, a căzut în repriza 11-a în nesimțire. La ora 23.16 numele lui Sanders era trecut pe lista cazurilor grave ale lui „General Hospital" din Massachusetts. A doua zi, la 16 ore după ce a boxat pentru ultima oară, inima lui Ed. Sanders a încetat să bată.

Fapt divers! Presa americană a înserat o știre scurtă și laconică asupra acestui caz, ascunsă cu grijă într-un colț al ziarelor, printre reclame. Nu se putea altfel. Opinia publică își manifestă tot mai mult dezaprobarea față de crimele de care se face vinovat boxul profesionist. O simplă statistică, care nu este dată publicității cu prea mare plăcere de organizatorii meciurilor de box, așa zișii stăpîni ai „boxing-business"-ului, arată un adevăr cum nu se poate mai crud.

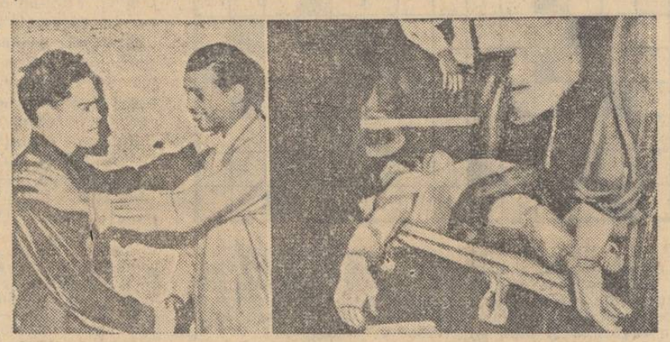

In cabină, înaintea meciului pentru titlul mondial la categoria mijlocie, Jimmy Doyle și Ray Robinson își string mîinile. O oră mai tîrziu Doyle avea să fie scos fără cunoștință de pe ring. A doua zi el era mort!

Din anul 1900 peste 300 de boxeri, în mare majoritate americani și francezi, au murit pe ring. Alte mii și mii de pugiliști și-au încheiat cariera schilozi, orbi, bolnavi de inimă sau de nervi. Și un lucru semnificativ. In nici unul din cazurile de mai sus nu a fost găsit un vinovat. Justiția burgheză nu a „reușit" să descopere nici un articol de lege în care să se încadreze crime.e din singurile profesioniste. Iată de ce nu este întîmplătoare marea campanie începută pentru interzicerea boxului profesionist în Belgia, Franța, Anglia, Suedia, R. F. Germană și chiar S.U.A.

Dar pentru ce trebuie scos în afara legii boxul profesionist? Să dăm cuvîntul specialiștilor:

Profesorul american de fiziologie, dr. Arthur H. Steinhaus, care de 25 de ani se ocupă cu studiul maladiilor provocate de practicarea boxului, declară:

— Moartea în ringurile profesioniste este de plîns, dar și mai tragic socotesc faptul că pe lîngă fiecare boxer mort sînt sute de alți oameni tineri care au pur și simplu creierii zdrobiți. Cazurile lor nu sînt făcute publice. Ei sînt morții în viață ai pugilismului.

Un alt medic, H. S. Martland din New York, spune la rîndul lui:

— Cunosc multe cazuri cînd pugiliști trecuți de un oarecare timp la profesionism au început să surzească, le scade vederea sau forța fizică. In boxul profesionist, acolo unde se înregistrează aproape toate cazurile mortale, goana după bani face ca să nu se ia nici o măsură de protecție a corpului.

Cum reacționează însă față de toate acestea organizatorii și managerii, pentru care boxul profesionist reprezintă o sursă uriașă de venituri? Cît se poate de concludentă ni se pare în această privință ultima manevră a bussinesmanilor boxului din Franța, în frunte cu Gilbert Benaim. In ultimul timp boxul profesionist francez duce lipsă de cadre. Afacerile sînt amenințate direct. Și atunci organizatorii au găsit o formulă salvatoare. Intr-o scrisoare insolentă, Benaim a cerut federației franceze de box să permită și tinerilor sub 18 ani trecerea la profesionism. In caz de refuz va creia o federație profesionistă separată care își va face singură legile și regulamentele.

Oare prin adoptarea unei asemenea măsuri nu este evident că în scurtă vreme vom asista la noi crime legalizate în ring? Fără îndoială! Tinerii nu au nici pregătirea și nici forța fizică necesare pentru a rezista unei lupte de 10—15 reprize. Boxul este un sport, dar numai atunci cînd este practicat de amatori — unde durata unei întîlniri e limitată la 3 reprize — devine un mijloc de dezvoltare a corpului, a reflexelor, gîndirii și curajului. In țările socialiste sănătatea boxerilor amatori este apărată prin multe mijloace astfel încît cazurile mortale devin imposibile. Cu totul altfel stau lucrurile în boxul profesionist. Organizatorii și managerii lipsiți de scrupule îi obligă pe boxeri să îmbrace mănușile cu condiția să nu aibă nici o pretenție în caz de accident sau chiar de moarte în ring. In definitiv ei doresc chiar să ajungă la aceasta deorece astfel publicul plătitor va fi și mai mulțumit pentru „senzațiile" și „emoțiile" oferite. Cît privește justiția din acele țări, ea continuă să rămînă legată la ochi!

I. STERIAN

Supliment la cronicile asupra „Cursei Victoriei"

Opt sute și ceva de kilometri de-a lungul șoselelor, în urmărirea concurenților „Cursei Victoriei", pot fi concentrați în cîteva cronici de etape, care relatează esențialul. Dar în afara acestui „esențial" cei opt sute kilometri de cursă generează fapte, și acestea, la rîndul lor, gînduri, care pot reține, pentru o clipă măcar, interesul cititorului. Cîteva dintre ele fac obiectul prezentului „supliment"...

...în care nu vă vom vorbi despre evadările ce fac farmecul curselor cicliste, nici despre șoferii neofiți din caravană, nedumeriți de faptul că coborîșuri pe serpentine nu se pot ține cu automobilele pe urma cicliștilor angajați în viraje cu 60—70 km pe oră, nici despre succesul alergătorilor dinamoviști, victorioși în șase dintre cele mai importante curse din sezonul care s-a încheiat și nici despre emoțiile și emotivitatea lui Marcel Voinea, tînărul și prestigiosul cîștigător al „Cursei Victoriei" — pentru că despre toate acestea ați mai citit — ci despre...

...muzică. Am constatat în această cursă efectul stimulativ pe care muzica — e vorba de cea ușoară — îl are asupra cicliștilor. Una din stațiile mobile de radioamplificare ale C.C.A. a făcut parte tot timpul din caravana ciclistă, transmițînd, pe lîngă textele de popularizare a competiției, și o suită de melodii. Ritmul vioi al muzicii provoca o evidentă înviorare și cadențare a ritmului pedalării. Am văzut plutoane inerte, electrizîndu-se la auzul muzicii, am văzut ciclești pe cale de a renunța la întrecere, reluînd lupta cu kilometrii sub efectul trompetelor și clarinetelor. Antrenorii și concurenții au sezisat acest lucru și astfel nu ne-am mirat cînd antrenorul C.C.A., D. Pantazescu, a rugat ca mașina-radio să-l urmărească pe Dobrescu spre sfîrșitul etapei contra cronometrului, pentru a stimula pe ciclistul care dădea semne de oboseală. Sau — cazul contrar — cînd antrenorii N. Voicu și Marin Niculescu voiau să îndepărteze efectul binefăcător al muzicii asupra plutonului care se pregătea să pornească în urmărirea „evadaților" Hora, C. Moiceanu și Voinea, elevi ai acestor antrenori. Să fi devenit muzica panaceul pentru remedierea slabelor medii orare? Fără a-i contesta efectul pozitiv, continuăm să credem totuși în importanța primordială a unui bun antrenament. Dar mai există un factor care influențează desfășurarea curselor cicliste, și acesta este...

...bariera de cale ferată. Barierele sînt o calamitate pentru unii concurenți și o fericire pentru alții — după împrejurări. De trei ori de-a lungul „Cursei Victoriei" bariera a jucat un rol important. Odată, în etapa a treia, cînd la Chitila ea a „lucrat" pentru V. Dobrescu, reținînd pe fugarii care îi răpiseră pentru moment tricoul galben; altă dată, în etapa a cincea, la Bușteni, ea a fost, dimpotrivă, de partea evadatului Zanoni, oprind pe M. Voinea în legitima lui urmărire după cel care încerca să-i ia locul de lider; a treia oară, în etapa a șasea, la Comarnic, bariera n-a mai suparat pe cicliști — care au fost mulțumiți să se aștepte unii pe alții, neavînd nici o veleitate de a evada — ci pe organizatori — care își vedeau zădărnicită încercarea de a fragmenta plutonul și de a anima astfel etapa, de obicei monotonă, dintre Orașul Stalin și București. Și cînd ne gîndim că în același scop organizatorii prevăzuseră ca prima parte a traseului etapei — pînă la Predeal — să fie parcursă într-o...

...originală cursă „contra timp". Pentru prima oară la noi în țară se alerga contra cronometrului pe un traseu scurt (24 km) și în accentuat urcuș — pe serpentinele Timișului. Se așteptta ca noua formulă să aducă mari transformări în clasamentul competiției (ar fi adus, poate, dacă această semietapă ar fi avut un clasament independent de cel al întregii etape) și s-au luat măsuri minuțioase pentru controlul regularității cursei. Printre altele s-au stabilit puncte secrete de control: ascunși pe după copaci sau prin șanțuri, amestecați printre grupurile de spectatori sau chiar folosind paltoane, pălării și servicte ca accesorii de deghizament, arbitrii au observat totul, fără a fi văzuți ei înșiși. Spre cinstea cicliștilor noștri, trebuie să consemnăm însă că iregularitățile au fost rare excepții. Și să mai consemnăm în încheiere...

...o remarcă de ordin profesional gazetăresc: fototecile rubricilor noastre sportive au fost prinse pe picior greșit de apariția neașteptată a unor figuri noi în ciclismul nostru. Am... mediat cum am putut această deficiență (a cărei cauză mărturisim că ne bucură) și cititorii au putut vedea în ziare fotografiile purtătorilor succesivi ai tricoului galben — tinerii V. Dobrescu și M. Voinea.

C. DIAMANTOPOL

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

Redacția și administrația Piața Scînteii tel. 17.60.10

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Am fost martor la un nou record mondial al Iolandei Balaș

(Urmare din pag. I-a)

manța: *„La înălțime, Iolanda Balaș a trecut stacheta ridicată la 1,78 m....".*

Înainte de a fi terminat, vocea lui se văzu acoperită de apostrofările spectatorilor, însoțite și de semnele dezaprobatoare ale oficialilor respectivi. „Vocea" se făcu atunci din nou auzită, rectificînd: *„La înălțime, Iolanda Balaș a trecut stacheta ridicată la 1,80 m .. Mulțumesc arbitrilor că m-au ajutat să rectific..."*

Între timp, spectatorii au început discuția vie, pasionantă:

— Formidabil de ușor a luat 1,80 m!

— Al văzut? Mai avea 4—5 cm. înălțime la săritura asta!

— Recordul mondial e în aer!

Apoi, pe stadion încetase parcă orice mișcare, în afară de cea a concurenților la 10.000 metri plat, care-și continuau alergarea pe ovalul cărămiziu al pistei. Se mai auzi doar o pocnitură de pistol, a starterului, anunțînd ultimul tur la 10.000 metri. La groapa de sărit, Iolanda a pornit din nou, din același loc, în același ritm, cu aceleași pași numărați. O bătaie în pămînt, înălțarea peste stacheță și... NOU RECORD MONDIAL: 1,82 m.! Iolanda aterizase, cu o cădere plină de eleganță, iar stacheta rămăsese sus, la locul ei, neclintită.

Aplauzele au izbucnit puternic dar au încetat repede. Concursul continua... Arbitrii au remăsurat înălțimea să se convingă că totul este în ordine, și stacheta a fost urcată la 1,84 m. Pe stadion umbrele înserării se făceau puternic simțite... Permiteau, totuși, chiar așa să urmărești pe chipul și în mișcările campioanei noastre, intensa trăire a performanței realizate. Prima atletă din lume cu o săritură de 1,82 m. în înălțime!

Au urmat, cum era oarecum de așteptat în aceste condițiuni, trei sărituri neizbutite pentru înălțimea de 1,84 m., purtînd toate amprenta lipsei de concentrare în plus a campioanei noastre, pe care în zadar s-a străduit s-o realizeze chemarea la ordine încercată de antrenorul ei, Ion Soeter.

Publicul a înțeles însă totul. Aplauzele au fost reluate de acolo unde fuseseră întrerupte, în timp ce Iolanda Balaș a pornit cuminte și atentă să măsoare din nou, pas lîngă pas, distanța dintre stacheță și locul de unde obișnuit pornește să sară. De fapt, am spune, își pregătea viitoarea tentativă...

Cînd a terminat, s-a așezat pe gazon, lîngă sacul de atletism, și-a scos pantofii, pe care un „oficial" i-a luat pentru a-i duce arbitrilor (care au constatat că a folosit o talpă obișnuită ca grosime) și cu asta... gata.

N-a fost prezent nici un fotograf ca să consemneze momentul noului record. Au lipsit și întrebările gazetarilor. O clipă am fost tentat să ies din rîndul spectatorilor, alături de care am aplaudat minunatul nou record, ca să solicit profesional: *„Ce ne puteți spune despre recordul stabilit și despre intențiile viitoare?* O clipă doar, pentru că apoi entuziasmat și convins mi-am spus: *O voi face la viitorul ei nou record mondial*, pe care, fără îndoială că Iolanda Balaș îl are la îndemînă.

B. BERCEANU

VARIETĂȚI

Criza natației franceze

De curînd înotătorii francezi au primit vizita fruntașilor natației australiene, în compania cărora au susținut un concurs. Rezultatele obținute de reprezentanții „cocoșului galic" au fost de-a dreptul dezastruoase. Lucrul acesta a fost subliniat și de binecunoscutul campion al Franței Jean Bolteux, care într-o declarație făcută ziarului „Liberation" a spus: „Este normal să fim ridiculizați. In afară de Paris și Marsilia, nici un alt oraș din Franța nu posedă bazine suficient amenajate pentru a ne permite să urmăm un antrenament serios. In aceste condiții cred că nu putem emite nici un fel de pretenții... Cine poate spune că în Franța nu există viitori mari campioni? Din nefericire este foarte posibil ca ei să nu poată fi descoperiți niciodată".

La cele de mai sus trebuie numai adăugat că natația franceză duce o lipsă atît de mare de bazine și cadre, într-o țară care cheltuește zilnic sute de milioane de franci pentru a duce războiul nepopular împotriva poporului algerian.

Rasiștii pe terenurile de sport

Crimele rasiștilor din S.U.A. îndreptate împotriva populației de culoare au umplut de indignare opinia publică cinstită din lumea întreagă. Iată că acum, rasiștii au părăsit „terenul lor obișnuit de lucru" făcîndu-și apariția și pe terenurile de sport. Agenția „United Press International" relatează că în cursul unui meci de fotbal american, desfășurat în localitatea Taxarcana (Texas) peste 300 de studenți albi au tăbărît asupra spectatorilor negri. Ei au aruncat cu pietre și alte obiecte asupra negrilor, pe care i-au silit să părăsească stadionul.

Bine înțeles, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, poliția și-a făcut apariția după ce negrii au fost bătuți iar albii au dat bir cu fugiții „Democrație americană"!

Decadența unui mare campion

Numele lui Paul Anderson vă este desigur cunoscut. „Omul cel mai puternic" *din lume a avut o carieră sportivă încununată de mari satisfacții. Campion olimpic, mondial, recordmen mondial la haltere, Anderson și-a cucerit o binemeritată faimă. Faimă care n-a lăsat însă să doarmă pe obișnuiții afaceriști ai sportului profesionist american.*

Anderson n-a ezitat mult la ofertele lor și a trecut la profesionism. Un timp, exibițiile lui în cadrul unui circ, unde ridica cîte o casă de bani sau făcea alte încercări asemănătoare, au atras atenția și curiozitatea spectatorilor. Apoi interesul pentru acest fel de încercări „sportive" a scăzut în asemenea măsură, încît afaceriștii s-au grăbit să găsească alte mijloace de a-l exploata.

Soluția a fost găsită. Peste noapte, Paul Anderson a devenit... luptător de „catch as catch can". După cum era de așteptat, primele lui apariții au stîrnit interes. Diferiți luptători angajați în acest scop i-au înlesnit victorii ușoare. Ultimul lui „succes" l-a înregistrat în fața „teribilului" Dick Ucigașul...

Mîine, poimîine, va lua sfîrșit și această afacere. Atunci vor interveni din nou afaceriștii pentru a-i găsi o altă întrebuințare. Apoi... cînd buzunarele lor vor fi pline, Anderson va fi liber să facă ce vrea. Chiar să moară de foame... așa cum s-a mai întîmplat și cu alții.

Propuneri privind arbitrajul la fotbal

Revista franceză „Miroir-Sprint" *se ocupă, într-un număr recent, despre problema arbitrilor de fotbal. Bazîndu-se pe exemple și argumente temeinice, revista propune — printre altele — cîteva măsuri care ar putea îmbunătăți activitatea arbitrilor.*

Iată-le: 1) Arbitrii de poartă. 2) Un cronometror și 3) Doi arbitri de centru. Prima propunere este susținută de faptul că de cele mai multe ori arbitrul nu poate aprecia de departe, dacă mingea a fost prinsă pe linie sau dincolo de linia porții. Un cronometror stînd liniștit pe tușe ar putea urmări mult mai bine timpul de joc. In fine, a treia propunere ar fi justificată de faptul că și în alte sporturi unde s-a recurs la soluția cu doi arbitri, rezultatele au fost pozitive.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin București

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 54 ★ Sîmbătă 18 octombrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

BLOCUL 40

Zgomot și uruit continu de macarale, betoniere și benzi transportoare. Cu ochii închiși, ai putea crede că te afli într-o hală imensă de uzină. Dar sunetul sticlos, de pămînt ars, al cărămizilor, nu te poate înșela. Pe zidurile înalte doar de un stat de om, cineva a scris cu var: vila 213. Sus, pe schele de scînduri, o armată de zidari cu coifuri de jurnal pe cap trebăluiește cu febrilitate. Fiecare cărămidă înalță zidul cu un lat de palmă.

Număr cu privirea rîndurile de cărămizi zidite. 12 rînduri fac un metru. La al nouăsprezecelea, rîndurile încep să joace în fața ochilor. Toate sînt la fel. Mă las păgubaș.

Clădirea din dreapta e ridicată pînă la etajul II. Are Nr. 212. Cea din stînga e abia conturată; se toarnă betonul temeliilor. Lîngă ele, pe o scîndură susținută de o stinghie e desenat ca în abecedar: *Blocul 214*. Probabil să nu încurce pe neinițiați, un grijuliu a adăugat dedesubt: *Floreasca*. Camioanele basculante vin greoaie, descarcă betonul vîscos și pleacă cu arcurile curbate. Apoi vin altele, stîrnind praful de pe stradă. Pentru un timp, strada aceasta înseamnă și un hotar. De partea cealaltă sînt blocurile proaspăt terminate. Înalte, semețe, parcă privesc cu impasibilă superioritate prin ochiurile zecilor de ferestre cum cresc cele de peste drum, roșii iar unele retezate parcă de un iatagan cu puteri miraculoase.

În Floreasca însă construiesc nu numai cei mari, zidarii cu coifuri de ziar și macaragiii cu șepci pătate de unsoare, ci și cei mici, numeroșii locatari ai blocurilor nu de mult terminate, fac același lucru. Fiecare însă după priceperea și puterea sa. Alături de blocurile mari se durează construcții bizare și minuscule din pămînt întărit cu betișoare și așchii. Copiii însă fac totul cu surle și tobe, cu gălăgie neînchipuită și rîsete zglobii. O singură fetiță încearcă acordurile unui plînset voit:

— Nelu, uite, nu pleacă.

Nelu zidește. Întreabă absent:

— Unde să plece?

În apartamentul lui. Să se joace acolo.

— Să plece! Ilonca, mai adu apă. Ilonca, cu o cutie de conserve plină cu apă, filozofează cu capul dat pe spate.

— Iii, ce înalt e blocul nostru. Mai înalt ca tătucu.

Privesc în sus. Trei etaje. Ilonca se clocnește de mine. Se scuză într-un mod original: „N-am vrut". Apoi, cu ochii mari, albaștri, mă privește prietenoasă:

— Știți, tătucul meu e-a dus să la șifonierele. Avem casă nouă.

Am vizitat întregul bloc. Are Nr. 40. A fost dat în folosință exact la 14 ani de la eliberare. Cîteva apartamente sînt încă neocupate. Mari, luminoase, își așteaptă locatarii.

La apartamentul Nr. 8 nu am motiv să sun. Ușa era deschisă, iar înăuntru totul în neorînduială, ca atunci cînd te muți. Tov. Andrei Ciser, funcționar, m-a primit, scuzîndu-se:

— Ne-am mutat abia de trei ore, așa că vă rog să treceți cu vederea deranjul...

Soția i-a sărit în ajutor:

— Nici nu știu de ce să mă apuc mai întîi, atît sînt de bucuroasă...

R. NEDELEA

● (Continuare în pag. 2-a)

Noi blocuri de locuințe în cartierul Floreasca

În acest număr:

ASPECTE

PARIZIENE

•

Note de drum

Prin pusta Salontei

•

Moda de iarnă

•

Scandal la televiziunea americană

•

Mic îndreptar muzical

Opera italiană

pînă în zilele noastre

ȘCOALA ȘANTIERULUI

Neîndoielnic, aici, pe șantierul magistralei de Est, se află, fără clădire, catedră și tablă, una dintre nenumăratele școli ale tineretului. Se învață mult și bine, după un program adecvat și divers, tîrnăcopul ținînd locul creionului, carnetul de brigadier pe acela al diplomei de absolvire, iar organizația de partid și utemistă pe-al învățătorilor.

Vin, de prin satele Moldovei trezite la viață, feciori de țărani, cu te miri cîte soluri de mentalități și obișnuințe, știind, de bună seamă, că vor munci, neștiind însă că vor și învăța. Cei mai mulți sînt utemiști, cei mulți au mai lucrat pe șantiere și, din capul locului, constituie partea cu experiență a brigăzilor. Odată cu ei sosesc însă și tineri care n-au auzit în viața lor de norme, de indici, de grafic, de întrecere socialistă sau, chiar dacă au auzit, practic nu le-au simțit influența. Disciplina, organizarea muncii, spiritul colectivității, critica, autocritica li se par la început unora mai mult decît stinjenitoare. Și se transformă. Se preschimbă în bine, muncind și învățînd să devină cetățeni, înțelegînd altfel lumea și rosturile vieții, făcînd practic școala socialismului, luminîndu-se și căpătînd alte deprinderi. Nu într-o zi, bine înțeles, ci într-un proces întreg care durează tot timpul cît stau pe șantier și se prelungește uneori dincolo de porțile șantierului de aici.

Hanganu Constantin a venit la începutul lui iulie. După masa de seară, o pornea pe malul Oituzului, ocolea puțin, ieșea în șosea și nu se mai oprea pînă la M.A.T. A doua zi, după somnul agitat din cauza cinzecilor de țuică, avea ochii turburi și se sumțea vlăguit. Abia pe la ora 10 reușea să dea cu tîrnăcopul cum trebuie.

Florin PETRESCU

● (Continuare în pag. 2-a)

Din delegația sovietică care ne-a vizitat țara în cadrul „Lunii prieteniei romîno-sovietice" a făcut parte și apreciata artistă de film ROZA MAKAGONOVA, cunoscută spectatorilor romîni din filmele „Destinul Mariei Vlasenko", „O vară neobișnuită" și altele.

Fotografia: Mihai POPESCU

SIBERIA

cel mai mare rezervor de materii prime din lume

Corespondență specială pentru „Magazin"

Grija pentru îmbunătățirea repartizării geografice a construcției economice, științifice și culturale nu iese din cîmpul vizual al partidului și guvernului și organelor de planificare sovietice. Ea constituie una din trăsăturile esențiale ale planului de 7 ani care va fi supus dezbaterii Congresului al XXI-lea extraordinar al P.C.U.S. Regiunilor economice din partea europeană a țării le este rezervat îndeosebi rolul de a lărgi și întări baza de combustibil și energetică a puternicei industrii care s-a creat aci dealungul cincinalelor. Construcțiile de proporții gigantice vor păși acum peste Ural spre acele ținuturi din Răsăritul îndepărtat care au constituit multă vreme pentru industrie adevărate „pămînturi înțelenite."

Mutarea centrului de greutate în construcția economică din partea europeană în Siberia, este adînc semnificativă, căci ținuturile răsăritene ocupă mai mult de jumătate din teritoriul Uniunii Sovietice. Plecînd din Vladivostok, trenul face o săptămînă întreagă pînă la Ural, străbătînd o distanță nu cu mult mai mică decît cea dintre Equator și Pol. Însuși globul pămîntesc are nevoie de peste 8 ore pentru ca învîrtindu-se în jurul osiei sale, să expună luminii solare toate întinderile siberiene. Pe teritoriul Siberiei s-ar putea plasa 3 Indii, 90 Japonii, sau 300 de asemenea țări ca Olanda. O serie de trăsături geografice subliniază parcă și mai mult nemărginirea Siberiei. Aci se întind stepe arse de soare și tundra înghețată, în unele regiuni se cultivă vița de vie, în altele se vînează ursi polari. Dar întinderea, varietatea climei și faunei siberiene nu constituie încă argumente pentru deplasarea construcțiilor capitale spre răsărit. Prevederile planului se bazează pe o adîncă înțelepciune de stat și o autentică analiză științifică.

Sala cuptoarelor Martin la combinatul metalurgic din Kuznețk

Tabela lui Mendeleev în natură

Încă de mult bătrînii vorbeau despre Siberia ca despre un ținut cu „fundul de aur". Înaintașii aveau în vedere aurul curat care se extrăgea în cantități imense din subsolul de dincolo de Ural. „Fundul" ei adevărat a fost cunoscut abia, în perioada din urmă, cînd prin cercetările adînci și minuțioase ale miilor de expediții de geologi, cartografi, biologi, metalurgiști, hidrologi, geofizicieni, s-au descoperit, între granițele Mongoliei și țărmul Oceanului Înghețat unele dintre cele mai mari bogății de pe pămînt, abia bănuite în trecut. Rezervele de cărbune numai în Siberia Orientală ating cifra astronomică de 7 trilioane de tone. Ele sînt de 3 ori mai mari decît bogățiile de cărbune ale Statelor Unite.

Al. CÎMPEANU

● (Continuare în pag. 3-a)

Farmecul inimilor

Mi-a fost hărăzit zilele trecute să dau autografe pe traducerile mele din operele clasicilor ruși. Mi s-au perindat pe dinainte cititori mulți, mai ales din generația noastră cea mai tînără, fapt care m-a bucurat în mod deosebit, însă cu nimic nu se poate compara bucuria stîrnită de școlarul prezentat mie cu un volum din operele lui Maxim Gorki! M-am uitat lung la solicitant, neștiind ce să-i scriu, cum să i-l înfățișez în cîteva cuvinte pe autorul romanelor „Mama" și „Foma Gordeiev". Și solicitantul se uita lung la mine, așteptînd. Și mărturisesc că am avut doar curaj să-mi aștern numele pe cartea nemuritorului. Solicitantul s-a îndepărtat destul de dezamăgit, nu mai puțin dezamăgit rămînind eu însu-mi. Însă, îndată după aceea, încăperea expoziției din sala Dalles a căpătat parcă ceva din farmecul templelor și monumentelor, parcă vizitatorii grăiau mai cald, zîmbetele lor parcă erau mai calde, inimile mai fierbinți, pașii mai adînci, mai înceți printre rafturile și standurile unde erau expuse ca ofrande, frumusețile inimii și cugetului. Tot farmecul acesta îl crease citirea fugară a unui scurt episod din romanul „Mama", și tot universul fierbinte al lui Gorki m-a copleșit, cum copleșește lumina și fierbințeala soarelui, mărunțul și efemerul strop de rouă. Am căutat după aceea solicitantul de autografe, dar nu mai era, plecase. Și întrucît am credința că aceste rînduri vor ajunge sub ochii lui mirați de toate întrebările lumii, îi spun acum ceea ce n-am fost în stare să-i spun în sala Dalles, între propileele inimii și cugetului.

În primul rînd îl sfătuiesc să deschidă cărțile lui Maxim Gorki cum se deschid pentru prima dată grădinile necunoscute, dar pline de toate rodurile și frumusețile. Și-l încredințez pe mai tînărul meu prieten, că odată ce va intra în adîncul, umanul, fierbintele farmec gorkian, inima lui nu se va mai despărți niciodată de cei ce a adunat în genială sinteză bucuriile, speranțele, aspirațiile și idealurile umane.

În ce o privește pe eroina Nilovna din romanul Mama, îi încredințez pe prietenul meu că o va iubi nespus, se va uita mereu în ochii ei pururi umeziți de înduioșare și pururi buni, ca prin niște porți ale cerului gata oricînd să reverse mana ploilor peste cîmpiile însetate. Va simți cum inima-fierbinte a Nilovnei se va strecura ca un fluid binefăcător, în toate lucrurile, în toate avînturile, în toate rîvnele inimilor tinere, înnobilindu-le cu sete de mai bine.

Cartea iubitului Maxim Gorki, cel mai însetat prieten al omului, va deveni ființă aevea, prietenă cum nu a mai fost alta pe lume... Și tînărul cititor va împodobi cu nimb fruntea mamei Nilovna, această figură unică prin omenie, a literaturii timpurilor!

Monument de marmură caldă, inimă alcătuită din toate inimile bune, Nilovna nu poate fi uitată, cum nu poate fi uitată mama, chiar după ce o acoperă pămîntul.

Eusebiu CAMILAR

● (Continuare în pag. 4-a)

EXISTĂ VIAȚĂ PE ALTE PLANETE?

Posibilitatea vieții pe alte planete nu este o problemă care se discută de multă vreme. Existența acestei probleme înainte era împiedicată de faptul că pămîntul era considerat drept centrul Universului. Un alt motiv a fost faptul că pămîntul era considerat ca avînd o poziție de întîietate față de toate celelalte corpuri cerești, pentru faptul că avea privilegiul să adăpostească rasa omenească.

O dată cu descoperirea că pămîntul este unul dintre nenumăratele corpuri cerești, una dintre planetele care se învîrtesc în jurul soarelui, oamenii au început să se întrebe dacă acestei poziții a pămîntului în sînul Universului, acestei analogii pe care o prezenta cu celelalte corpuri cerești, nu îi corespunde o analogie și în ceea ce privește existența vieții pe suprafața planetelor mai mult sau mai puțin asemănătoare cu a noastră.

Această întrebare a primit răspunsuri atît pozitive cît și negative. Adepții primei ipoteze aduceau în sprijinul tezei lor evidența semnificației

I. PANU

● (Continuare în pag. 5-a)

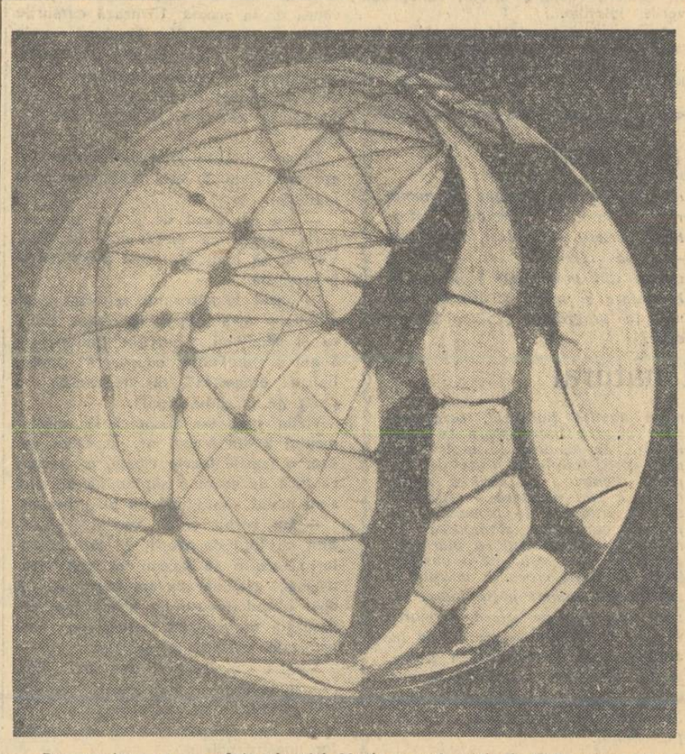

Descoperirea pe suprafața planetei Marte a unei rețele de linii extrem de fine, a făcut să se presupună existența unor ființe inteligente, care au construit un sistem de canale de irigație.

O interesantă descoperire arheologică

Pe Dunăre, în dreptul satului Oşkov, deasupra cotului pe care-l face apa valsînd parcă în mijlocul unui decor sălbatec, alcătuit din nesfîrşite păduri de salcie şi plop, se află o îngrămădire de dealuri sterpe. De departe par căpăţini de zahăr aliniate simetric, sau nişte faldури mari de pămînt încremenite, spre a se oglindi în apa limpede, cuprinse de tăcerea geologică, specifică dealurilor de loes, acoperite cu o vegetaţie săracă.

Configuraţia solului denunţă nepotolitele şi marile vînturi de stepă, care au clădit de milenii, la marginea apelor, pămîntul acesta nestatornic.

Cînd îl ei în pumni şi se sfarmă, cînd înfigi lopata se năruie.

Sub cel mai înalt pinten şi mai apropiat de mal, vizibil de la mari depărtări, zace acoperită de veacuri şi pămînt o cetate romană.

E vorba de un castru de apărare, construit odinioară pe o poziţie strategică dominantă, la marginea lumii romane, să apere, legate într-un sistem cu alte cetăţi, sălbaticele graniţe ale celui mai mare imperiu sclavagist.

Lucrările de dezgropare trebuiau să înceapă în anii următori, dar prin săpături întîmplătoare ale localnicilor, s-a produs un adevărat eveniment.

Pe dealurile de care am pomenit, la adîncimi variind între 2 şi 5 m., în unele locuri chiar pe pante, fără a socoti crestele, s-a descoperit un cimitir roman

Surprins de această descoperire şi pentru a pune în evidenţă valoarea istorică a acestei aşezări, Institutul de Arheologie al Academiei R.P.R., a trecut la lucrări organizate de deshumare.

Primele morminte scoase la iveală, după regulile explorărilor arheologice, au constituit o adevărată surpriză.

Este vorba mai ales de modul impecabil în care s-au conservat oasele, datorită pămîntului uscat, nisipos, unde au avut loc înhumările.

In multe morminte s-au găsit coşciuge de cărămidă întregi, s-au păstrat şi bolţi, putîndu-se reconstitui pînă şi poziţia morţilor, deşi scoarţa a mai suferit modificări prin alunecarea terenului în decursul timpurilor.

Pe aria de lucru de pînă acum, s-au găsit: căni de pămînt, ulcerase, resturi de amforă, unele din ele de provenienţă elină.

Monezile de bronz dezgropate atestă vechimea mormintelor, plasîndu-le între secolele II şi IV ale e.n.

Au fost descoperite de asemenea şi obiecte de podoabă din bronz şi sticlă: agrafe, brăţări şi salbe.

Osemintele mărturisesc, după cum relatează arheologii, nişte talii puternice, ale unor oameni solizi şi robuşti, explicînd meseria lor de soldaţi ai temutei armate imperiale romane, purtători de scuturi, lănci, sau paloşe, minuitori ai sculelor grele de război, cînd soarta unei bătălii era legată mai ales de puterea fără seamăn a luptătorilor.

Institutul Arheologic este de abia la începutul unei descoperiri interesante.

Se speră că în anul viitor, să se înceapă, sub auspiciile Institutului de Arheologie scoaterea la lumină şi a castrului, ai cărui cetăţeni sînt astăzi deshumaţi, cu atîta grijă, de echipa arheologică.

Eugen TEODORU

NOTE DE DRUM

Prin pusta Salontei

Pusta de la Salonta, pe care a cîntat-o marele poet Arany, se întinde de la marginea cerului pînă în munţii Bihariei. Oamenii de aicea sînt aşezaţi, molcomi şi, spre deosebire de vecinii lor, moţoganii, n-au avut nici dorul pribegiei şi nici cuţitul la picior. S-a vestit prin satele din împrejurimi că pe aicea pămîntul ar fi ca slana, fapt pentru care pita se face cît roata carului şi-n anii cînd cerul e un zgîrie brînză la slobozirea ploilor. Poveşti. Vorbe de clacă. Nu-i adevărat. Anul acesta pe aci o fost secetă cumplită. Şi totuşi recoltele multor gospodării colective din raionul Salonta au fost deosebit de mari faţă de ale individualilor. Cu trei, cinci şi 700 kgr. la ha. mai mult.

Anul trecut, vremea a fost bună. A plouat mult şi la timp. Peste tot. Căci ploile n-au ţinut seama că udă holdele colectiviştilor sau ale individualilor. Vara, la treieriş, individualii au suspinat. Toamna cînd s-au numărat bobocii, au suspinat. Recoltele lor au fost mult mai mici decît ale colectiviştilor.

Aşa că, scumpe cititor, povestea cu pămîntul de slană, plus binecuvîntarea ploilor, nu poate constitui un argument care pledează de la sine pentru spicul cît vrabia şi ştiuletele cît cotul. Nu. De bună seamă că nu se poate face abstracţie de prezenţa ploilor şi de ceea ce a moştenit pămîntul de la mama lui, atunci cînd faci calculul recoltelor. Cheia recoltelor bogate e alta însă. Iată, vă vorbeşte despre ea, colectivistul Vasile Teoran din Mădăraş, care m-a însoţit în drumul meu în satele vecine.

— Poţi să ai pămînt la mama lui şi să nu te alegi cu nimic. Poţi să fii harnic şi să n-ai hambarul plin. Două lucruri, tovarăşe, sînt fundamentul: organizarea şi ştiinţa. Hărnicia fără ştiinţă nu face două parale.

Adevărurile acestea elementare le-am aflat în satul Marţihaş, vecin cu Mădăraşul. Acum doi ani aci s-a înfiinţat o gospodărie colectivă. Satul e mic. Are 200 de familii. Oamenii, cei mai mulţi, au avut pămînt puţin. Şi ei, şi părinţii lor şi bunicii lor au dus trai de cîine. Au lucrat la grofi şi la chiaburi pînă s-au spetit. De la ivirea luceafărului de ziuă pînă în tîrziul nopţii. Pentru nimica. Pentru ca holda grofului să crească pînă la marginea cerului. Pentru ca acareturile chiaburului să geamă de belşug.

— Că dacă n-ar fi răsărit soarele şi pentru noi, mai bine venea potopul lui Noe, zice Petru Precup colectivist din Marţihaz.

Apoi cu legitimă mîndrie adaugă:

— Da! amu o răsărit şi numai asfinţeşte.

Foarte colorat în vorbire, dar plin de digresiuni, Petru Precup se laudă cu colectiva. Am să vă aduc lauda asta mai la vale, după ce vă povestesc care au fost motivele care au determinat, nu de mult, 15 familii din acest sătuc să se alăture gospodăriei colective. De fapt oamenii aceştia vroiau să intre în gospodărie în 56, alţii în 57. Şi totuşi n-au intrat. Pe unii i-au „sfătuit" chiaburii, pe alţii nu i-au lăsat muierile, iar cîţiva aşteptau să vadă cu ce s-or alege cei ce-au intrat de la început. Şi începutul a fost deosebit de greu. Din cele 17 familii care au alcătuit gospodăria, unele erau foarte săracuţe. La moşioara lor, colectiviştii au mai adăugat ceva pămînt din rezerva de stat. Din prima zi, au muncit zdravăn şi organizat. Preşedintele gospodăriei îmi spune că nu s-a întîmplat pînă acum ca să lipsească cineva de la muncă. In primul an, recoltele colectiviştilor au fost mai mari ca ale individualilor. S-au mai alăturat gospodăriei încă nouă familii. In al doilea an consiliul de conducere al gospodăriei, învăţînd din experienţa colectiviştilor din Mădăraş, a organizat munca şi mai bine. Recoltele au fost mari, foarte mari. La împărţirea veniturilor s-a dat pentru o zi muncă 7,200 kgr. grîu, 5 kgr. porumb boabe, etc., etc. Gospodăria a început să se înzdrăvenească de-abinelea. Membrii ei, ca să respect exprimarea unui colectivist, au început să trăiască lumea albă. Petru Precup, pe care chiaburii şi alte mărimi domneşti din sat, îl socoteau om de nimic, a dus acasă 7400 kgr. cereale. In 57 au mai venit în sînul gospodăriei cîteva familii. Este foarte adevărat că în 56 dar mai cu seamă în 57 ploile au fost destul de darnice cu pusta Salontei. Unii cetăţeni au pus însă sporul de recoltă din aceşti ani pe seama ploilor, în exclusivitate. Ba chiaburii şi spuneau: „I-a fost milă lui dumnezeu de ăştia de la colectivă, că-s la început. A trimis ploi peste ogoarele lor, de aia au recoltă bună". V-am spus însă la începutul acestor rînduri, că în acest an pe aici a fost o secetă cumplită. Oamenii nu-şi amintesc de nici o ploaie mai ca lumea. Şi totuşi... da, totuşi recoltele colectiviştilor din Marţihaz au fost în unele cazuri duble faţă de ale individualilor Sporuri deosebit de mari în acest an au avut colectiviştii şi faţă de întovărăşiţi. In condiţiile unei secete crunte colectiviştii au strîns de pe unele lanuri şi 2100 kgr. grîu. Cum? V-a spus de fapt colectivistul Vasile Teoran din Mădăraş care m-a dus cu cocia pînă la Marţihaz, dumnealui v-a spus. Să repet: organizare + muncă + ştiinţă. Altceva nimic. N-am să arăt metodele agrotehnice pe care le-au folosit, cantităţile de îngrăşăminte pe care le-au dăruit pămîntului, pentru că în acest sens oamenii n-au descoperit America şi au ţinut seama de îndrumările agronomilor pentru ca să poată porunci ogoarelor. Şi mai presus de toate au fost fideli muncii şi luptei pentru înflorirea gospodăriei, pentru propria lor fericire. In această bătălie, colectiviştii din Marţihaz au cucerit mii de tone de cereale în plus faţă de individuali. Şi-s fericiţi.

In vara aceasta, după împărţirea avansului de 40 la sută, după o experienţă făcută în dezavantajul lor, cei ce-au stat de-o parte s-au uitat cu ochii lor, au pipăit cu degetul şi s-au convins că şovăielile lor întărite de vorbele veninoase ale lui Ioan Bondar, i-a împiedicat în drumul spre fericire. Uivaroşan Alexandru, proaspăt colectivist, nu-şi iartă faptul că a stat aproape trei ani în afara gospodăriei.

— Amu mi-o venit mintea la cap. Că, nainte ziceam şi eu ca alţii că-i roada mare la colectivă pentru că or fost ploi. Da-n anu'ăsta n-o plouat. Şi tăt o fost roada bună la colectivă.

Ca el au gîndit şi Gheorghe Lupaş, Gheorghe Oros şi încă la 13 săteni din Marţihaz. Am stat îndelung la taifas cu cîţiva colectivişti. Am văzut la ei mîndria omului care a făcut un lucru de ispravă, am văzut dragostea şi sîrguinţa pentru averea obştească. Că oamenii cînd au pornit pe drum de viaţă nouă n-aveau cine ştie ce. Ascultaţi. In 1956: 6 cai şi cîteva zeci de hectare. Au primit ceva credite. Le-au folosit cu chibzuinţă. După un an au început să urce. In 1957: 13 cai, 80 de oi. Fond de bază 16.200 lei. Au amenajat cîteva zeci de ha. pentru pescărie. Au cîştigat bani frumoşi. In 1958: 24 cai 140 de oi, 13 porci, 3 tauri. Fond de bază: 200.000 lei. De bună seamă că aceste cifre nu par extraordinare. Dar gîndiţi-vă: cu ce-au plecat oamenii aceştia la început? Cu 6 cai, cu pămîntelul şi cu inima lor. Atît. Şi în scurtă vreme au reuşit să facă două lucruri mari: să sporească necontenit averea obştească şi să îmbunătăţească de la an la an traiul colectiviştilor.

— Asta-i toată povestea noastră, subliniază Ion Petca, preşedintele colectivei.

E o poveste înţeleaptă, convingătoare. O asemenea propagandă întăreşte credinţa oamenilor în gospodăria colectivă şi demască adevăratul sens al şoaptei duşmanului.

Marţihaz e un sătuc de pustă. Colectiva de aci e tînără. Oamenii ei au hotărît să facă din ea un stup de belşug. Liniile directoare în acest sens, sînt evidenţiate. Ele aduc spre gospodărie tot mai mulţi ţărani muncitori. Aceştia sînt atraşi de fapte. Şi de cei care le materializează: de colectivişti.

— Că nu-i frumos ca io să dau de bine — îşi dă cu părerea colectivistul Uivaroşan — *şi pe vecinul meu să-l las pe petecul său de pămînt, singur precum îi cucul.*

Mă reîntorc de la Marţihaz spre Salonta. Il întreb pe însoţitorul meu dacă a auzit de poetul Arany.

— Cum să n-aud? El o fost d-aci, din Salonta. Poet şi notaraş o fost. Doamne, ce cintece mîndre o avut! El o cîntat tăt pusta. Da'o scris cîntări necăjite. Că aşa o fost şi viaţa noastră... Amu de-ar trăi Arany, doamne, ce cîntări faine şi vesele ne-ar mai face.

George CIUDAN

BLOCUL 40

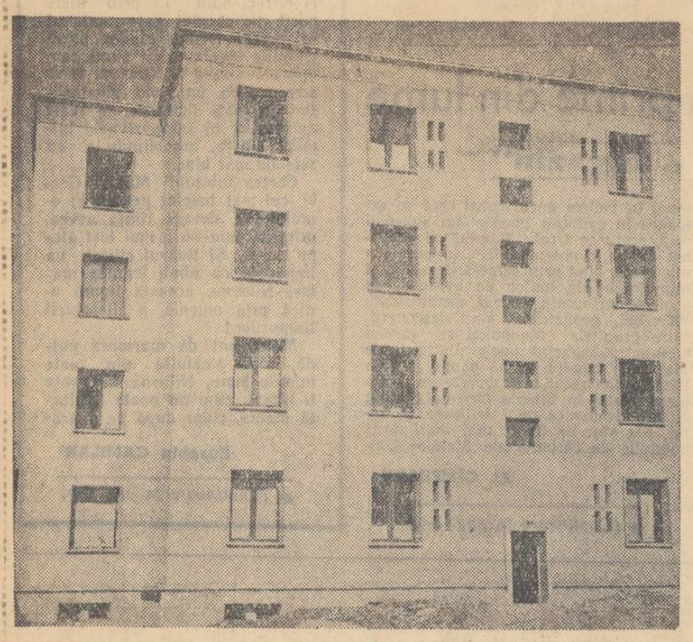

Blocul 40.

(Urmare din pag. 1-a)

Era emoţionată. O emoţie firească, pe care o înţelegeam şi care izvora dintr-o adîncă mulţumire.

Mi-a arătat, cu o bucurie de copil, totul: cele trei camere spaţioase, cu parchetul galben, bucătăria luminoasă, îmbrăcată în faianţă vernil, baia cu duşul şi robinetele sclipitoare, cămara. Apoi am ieşit pe balcon. O fetiţă cu părul de culoarea castanelor îi vorbea păpuşii. Era Honca.

Intreaga familie, soţ, soţie şi trei fetiţe, pe balcon.

— Tăticule, ce tramvai e acela?

— 5.

— Uite şi lacul!

— Da, la vară mergem la ştrand.

— Prindem şi peşte?

— Prindem.

In faţă, jos, e şantierul. Mii şi sute de mii de cărămizi care se încheagă în ziduri durabile, în case.

— Aşa e şi la Hunedoara. E uluitor cît se construieşte — reflectează cu voce tare soţul. Apoi încep planurile aranjării şi mobilării camerelor:

— Aici punem şifonierul cel mare. Aici — studioul, aici masa şi radioul. In camera cealaltă biroul, canapeaua verde, fotoliile...

Am urcat şi la etajul trei. Alte familii fericite. La apartamentul 12 locuieşte familia Ioan Vasile, muncitor la Griviţa Roşie. S-au mutat de trei săptămîni. Cele trei camere sînt aranjate cu gust, iar orînduiala din bucătărie dovedeşte priceperea şi hărnicia unei bune gospodine. Ioan Vasile are trei fete. Cea mai mare, Maria, are 17 ani, iar ultima — somnoroasa casei, cum îi place s-o alinte tatăl, deoarece doarme 16 ore din 24 — se numeşte Nuţi. Are abia patru luni. Cea mijlocie, Tănţuca, deşi are numai patru ani, se uită galeşă şi invidioasă... după copiii cu ghiozdanele în spate. Maria, domnişoară curtată şi cu multe prietene, are o cameră a ei, mobilată cu fantezie şi gust. Părinţii au ţinut foarte mult să aibă mobilă nouă şi i-au cumpărat-o.

— Destul am stat în trecut prost şi înghesuiţi într-o cameră de 2,50 pe 2,75, — spune Ioan Vasile. Astăzi, adaugă el rîzînd, stăm ca boierii. Sînt fericit că avem o astfel de locuinţă şi copiii mei îşi trăiesc din plin copilăria. Eu n-am avut copilărie. Erau timpuri amare şi negre pe atunci... Mi-amintesc cîte greutăţi, cîte cazne am îndurat în 33. Lucram tot la Griviţa...

Vecinii lui Ioan Vasile sînt cei de la apartamentul 11, familia itebistului Traian Manta, manipulant de tramvai pe linia 15.

— Primul meu gînd cînd ne-am mutat — îşi aminteşte Manta (s-au mutat de patru săptămîni) a fost că într-o viaţă întreagă tot neamul meu şi al soţiei nu am fi putut să construim un astfel de apartament. Priviţi ce lux de apartament şi ce privelişte afară!

Intr-adevăr, de la etajul III se vede întreaga frumuseţe a lacului străjuit de sălciile pletoase.

De la Traian Manta am aflat că toţi cellalţi din bloc au chemat la întrecere pe locatarii blocurilor vecine în privinţa unei bune întreţineri a locuinţelor şi a curăţeniei din faţa blocurilor. Aceasta pentru că *„sîntem lîngă şosea, tramvaiul duce sute şi sute de oameni străini şi trebuie să avem o carte de vizită curată".*

La ora 11, Manta trebuie să intre în tură de noapte. In clipa cînd am plecat, fiul său, cel mai mare, Vicenţiu, venea de la şcoală. Urmează cursurile serale ale liceului Nr. 15, după orele de producţie la cooperativa „Artamet". Se iniţiază în tainele strungăriei şi deşi are numai 17 ani aduce în casă 500 de lei pe lună. E primul lui cîştig.

Tovarăşul Aurel Gheorghe, locatar al apartamentului 5, m-a întîmpinat cu o invitaţie:

— Nu am auzit de prima dată soneria pentru că piesa ne-a captivat. Vă rog să luaţi loc; e o piesă foarte interesantă.

In jurul televizorului se organizase ad-hoc o mică sală de spectacol. Bunica şi nepoţelul, Gheorghe junior (are 5 ani şi jumătate), ocupaseră „fotoliul de orchestră". Se transmitea o piesă de la „Municipal".

Vizita mea s-a încheiat la apartamentul 2 din blocul nr. 40. Olga Susan, o femeie foarte vioaie, mi-a spus că încă de acum o săptămînă de cînd s-au mutat şi-a făurit un plan frumos.

— Am vorbit şi cu vecinii noştri. Sînt cu toţii de acord. In faţa blocului nostru o să facem cea mai frumoasă grădină din tot cartierul. E doar blocul nostru. La primăvară organizăm un concurs pentru cea mai frumoasă grădină din cartier.

Aceştia sînt oamenii din noul cartier muncitoresc Floreasca. Acestea sînt gîndurile lor, năzuinţelor lor, fericirea lor. Sînt oameni noi ai timpurilor noastre noi.

R. NEDELEA

Scrierea japoneză

Proiectul de reformă a scrierii chineze, a găsit un larg ecou în rîndurile opiniei publice japoneze. O asociaţie culturală care a luat recent fiinţă în Japonia, are înscrisă în programul ei cererea de simplificare a scrierii japoneze.

In paginile ziarului „Iomiuri" din Japonia, profesorul filolog Take Siro, se pronunţă pentru reforma scrierii japoneze. El propune nu numai renunţarea la ieroglife, dar şi adoptarea scrierii orizontale. Ierogrifele — după părerea lui — trebuie scoase din programul şcolilor elementare şi medii şi predate numai în programul şcolilor superioare.

Echilibrul natural

S-a vorbit şi s-a scris mult despre starea de echilibru natural existentă în diferite regiuni ale globului şi, deşi pare curios, chiar şi în junglă.

Intervenţiile omului care au căutat să modifice anumite situaţii existente în asemenea regiuni, s-a constatat de multe ori că au avut în final rezultate negative tocmai pentru că au deranjat acest echilibru. Exemplele sînt numeroase şi unele cunoscute. Vom reţine numai două. S-a intensificat vînătoarea leopardului, considerat ca un animal distrugător, care făcea ravagii în turmele de vite. S-a constatat însă că leopardul era duşmanul cel mai serios al unei maimuţe numită Baboinul, care produce pagube ingrozitoare în plantaţiile de banane, cu mult mai mari decît vitele mîncate de leoparzi. Pentru restabilirea echilibrului a fost necesară o reglementare a vînătorii de leoparzi. La fel s-a accentuat vînătoarea de crocodili, consideraţi ca mari distrugători de peşti. S-a observat însă că aceşti crocodili mîncau în special un anumit peşte foarte răpitor, un gen de ştiucă. Urmarea a fost că peştele în loc să se înmulţească se împuţina. A trebuit să se încetineze vînătoarea de crocodili, pentru a se restabili echilibrul natural deranjat de intervenţia omului.

ŞCOALA ŞANTIERULUI

(Urmare din pag. 1-a)

buie, dar era cam tîrziu pentru a mai putea depăşi norma. O zi aşa, a doua zi la fel, a treia la fel. Intr-o seară, i-a căutat pricină unuia şi l-a luat la bătaie. Intr-o altă seară, a făcut un scandal de a pus şantierul în picioare.

Gorun, comandantul şantierului, Cucu, adjunctul acestuia, Boghin, comandantul brigăzii, mai vorbiseră cu el, îl mai criticaseră, îl mai povăţuiseră, îl mai avertizaseră.

— Uite cum e tovarăşe Hanganu, l-au luat ei într-o seară în şedinţa lărgită a biroului organizaţiei utemiste. Dumneata nu meriţi să stai între noi. Noi sîntem utemişti, sîntem oameni cinstiţi, ne vedem de treburile noastre. Dumneata eşti huligan. Fă bine şi ia-ţi catrafusele.

Hanganu a sărit ca ars:

— Eu? Pe mine? Dar cine sînteţi voi? Cum de ?...

Discuţia a continuat aprinsă. A văzut Hanganu că n-o scoate la capăt. Toţi erau împotriva lui. Şi secretarul, şi biroul utemist şi brigada, tot şantierul. Dar lui îi plăcea aici. Voia să muncească. Tudor, fratele lui, era şi el brigadier şi pînă şi el îl condamna. A muiat glasul, s-a rugat şi dindu-şi seama ce pierde, a făcut ultima încercare:

— Tovarăşi... o singură dată... dacă se mai întîmplă... cer eu însumi să fiu...exclus de pe şantier...

In iunie, abia făcea norma. Acum Hanganu face o normă şi jumătate şi uneori două norme pe zi. Intîi cu fapta, apoi cu vorba, a devenit agitator pentru o justă atitudine faţă de muncă şi disciplină. Veştile despre el au început să umble din gură în gură: „Hanganu nu mai bea, îşi face haine!", „Hanganu a fost trecut pe graficul fruntaşilor în producţie", „Hanganu a cîştigat cei mai mulţi bani din brigada l-a", „Brigada l-a, la iniţiativa lui Hanganu lucrează şi noaptea!", „Brigada l-a a ajuns fruntaşă pe şantier!"

Acum, Hanganu Constantin este membru în biroul organizaţiei utemiste, fruntaş permanent în producţie.

A învăţat: e nevoie de disciplină în muncă şi în colectiv, trebuie să-şi respecte tovarăşii şi pe el însuşi; s-a schimbat Hanganu.

In pădurea prin care trecea conducta, s-a iscat un incendiu.

— Din senin?

— Ei cum aşa?

Din senin nu se aprinde o pădure în mai multe locuri deodată.

In plină noapte, brigadierii au aruncat păturile de pe ei, s-au echipat şi au sărit în maşini. Trei zile şi trei nopţi au lucrat neostenit la izolarea şi stingerea incendiului şi au reuşit să-l izoleze şi să-l stingă.

Au învăţat. Lupta de clasă nu e sfîrşită, trebuie să dormim cu un ochi, ţinîndu-l pe celălalt deschis, avutul obştesc e şi al nostru.

★

Invaţă zilnic din conferinţele despre patriotism, despre cinstea de a fi utemist şi despre morala proletară. Invaţă din evenimentele internaţionale şi interne. Invaţă din convorbirile despre eroi utecişti, din cărţile ca „Aşa s-a călit oţelul", din filme, din ziare, de la radio. Invaţă din adunările utemiste, din bilanţuri, din critică, din tot.

Cînd pleacă sînt îmbrăcaţi altfel, se poartă altfel, vorbesc, gîndesc şi muncesc altfel. Şcoala şantierului îşi arată în mod evident roadele.

Florin PETRESCU

Carnet de spectator

Programele

Fiecare om cu pasiunea lui. Unii colecţionează mărci, alţii dezleagă cuvinte încrucişate. Unii stau ore întregi pe malul unui lac susţinînd că pescuiesc, alţii ştiu pe dinafară toate formaţiile de fotbal care au evoluat de-a lungul anilor.

Ca orice om am şi eu o pasiune: colecţionez programe de teatru. Iubind această artă, sînt convins că programele au menirea să fie nu un simplu afiş cuprinzînd distribuţia şi tipărit pe hîrtie, ci un document care să poată servi deopotrivă amatorului de teatru şi omului de specialitate.

Am păstrat de-a lungul anilor programul de la prima prezentare a „Cumpănei" de Lucia Demetrius. In preajma reluării, am recitit programul şi mi-am amintit de creaţiile de-acum zece ani. Revăzînd spectacolul am comparat, mi-am reamintit, am tras concluzii.

Păstrez de asemenea cu deosebită grijă programul — adevărat document al spectacolului „Bădăranii", întors de la Veneţia. Citindu-l şi recitindu-l în faţa ochilor mi-e prezent negru pe alb succesul înregistrat şi dacă-mi permiteţi — cu ajutorul imaginaţiei — mă văd spectator fericit, asistînd la triumful artei româneşti.

Secretariatele literare ale teatrelor noastre au făcut şi în această privinţă unele eforturi demne de toată lauda. Cît de sugestiv este, de pildă, programul Teatrului Municipal la piesa „Sfînta Ioana". Cu ajutorul lui pătrunzi în munca regizorului, înţelegi mai bine concepţia direcţiei de scenă, munca de creare a costumelor. Nu poţi rămîne nepăsător în faţa ingeniosului program pe care l-a editat Teatrul din Timişoara cu prilejul primei reprezentări a „Ploşniţei" lui Maiakovski în ţara noastră.

Iată atîtea realizări, care îţi dau dreptul să te întrebi: Cum a putut acelaşi secretariat literar al Teatrului Municipal ca la o piesă românească („Recolta de aur") aflată la a treia versiune, să ne prezinte un program incolor, care, în afara unui articol de servici al autorului, nu spune nimic. Nu era firesc — şi lucrul acesta este valabil şi pentru Teatrul Armatei, unde se joacă o nouă versiune a piesei „Ultimul mesaj" de Laurenţiu Fulga — ca să aflăm de la autori ce i-a îndemnat să dea o nouă versiune piesei, ce sentimente au încercat cînd după aproape un deceniu de la terminarea piesei, au lucrat din nou la punerea ei la punct?

Dar oare cu mai multă preocupare pentru conţinut Teatrul Tineretului, care prezintă spectacolul „Ultimul tren" de Eugen Mirea şi Kovacs Gyorgy, nu ne-ar fi putut oferi un program care să înfăţişeze unele aspecte ale premierei puse în limba maghiară la Tg. Mureş? N-ar fi fost oare mai sugestive unele fotografii din acel spectacol (în care unul din autori e interpret principal) decît ramele gen „Suvenir de amintire" care încadrează fotografiile protagoniştilor din Bucureşti?

Sîntem în preajma Săptămînii teatrului sovietic. Vom vedea piese noi (Omul cu arma), *vom vedea versiuni teatrale pe care le cunoaştem din cinematograf* (De-a pururi vii), *vom vedea reluări* (Tînăra gardă).

Secretariatele literare au tot timpul şi toate posibilităţile ca să ne pregătească programe care să-şi merite acest nume.

Mircea SPIRESCU

POSTA Redacţiei

EMIL MANU — Bucureşti: **Ne întrebaţi dacă articolul „Despre poezia Veronicăi Micle" ce ni l-aţi trimis, intră în profilul revistei noastre. Articolul ar fi corespuns profilului, dacă scotea în relief un aspect inedit din opera poetei. Din păcate el se mărgineşte să prezinte nişte date sumare, odată cu cîteva strofe din poeziile sale, ceea ce nu e suficient. Sîntem în aşteptarea unor lucruri mai interesante şi mai documentate.**

M. CRISTINA — Bucureşti: **Răspunsul nostru nu va avea caracter de verdict, aşa cum îl doriţi. Viitorul va decide dacă aveţi sau nu talent literar. Pentru preocupările ce le aveţi nu putem deocamdată să vă spunem că este bine să le continuaţi.**

Cele două epigrame şi poezia dedicată toamnei sînt încă puerile, nu prea consistente. Poate că recitindu-le peste cîţiva ani vi se vor părea la fel ca şi nouă şi le veţi considera încercări ale adolescenţei. Indreptaţi-vă atenţia spre realităţile zilelor noastre şi nu-l uitaţi pe marii clasici.

BICA NICOLAE — Urziceni: **Este interesantă problema de perspicacitate şi vă mulţumim că ne-aţi comunicat-o. După ce ne arătaţi cu cît au vîndut Ion şi Maria cele 120 de mere, şi cum au numărat banii ne puneţi întrebarea: „Unde este 1 leu?" fiindcă fără a-l pierde, lipsea.**

— Nu ştim! — vă răspundem noi, căci în scrisoare n-aţi pus şi cheia jocului. Dacă o puneaţi, jocul putea fi publicat.

POPA VIRGIL — Cluj: **Vă vom da relaţii privitoare la tehnica vînătorii subacvative printr-o scrisoare. Discreţie însă, să nu afle peştii...**

PERGANCZI BELA — Tr. Severin: **Din cele trimise constatăm că aveţi reale posibilităţi de desenator. Nu vă putem însă publica desenul „în patru timpi", deoarece umorul este forţat. Incercaţi să renunţaţi la sistemul folosit pînă acum, acei al suitei de desene şi redaţi într-un singur desen subiectul ce vi l-aţi propus. Umorul, astfel concentrat, va cîştiga din punct de vedere calitativ şi dvs. vă vom putea comunica, cu satisfacţie, că desenul se va publica.**

ION MIHAI — Bucureşti: **Citind „Instantaneele" dvs. ne-am amintit de Topîrceanu, pentru că şi tehnica versificaţiei şi subiectul readuceau automat în minte „Rapsodiile de toamnă" ale poetului.**

Bănuim că nu a fost în intenţia dvs. să parodiaţi pe poetul vestitelor parodii. Cum uşurinţa de a versifica vă este proprie, abordaţi teme originale şi rezultatele vor fi din cele mai bune. Nu neglijaţi o activitate organizată şi sistematică într-un cenaclu literar, unde v-am recomanda să mergeţi.

GEORGESCU MARIN — Bucureşti: **Nu ne-o veţi lua în nume de rău dacă vom „copia" şi noi epigrama dvs., adresată unui student care copiază la examene:**

Nu m-a surprins aflînd că el
Pe drept supranumit „titanul"
A copiat cu-acelaşi zel
De necrezut, pînă şi... anul.

Celelalte trei epigrame mai au nevoie de retuşuri serioase.

ALTSTADTER IULIU — Arad: **Ne trimiteţi şase epigrame (aşa le intituliaţi dvs.) între care şi una despre un birocrat. Deoarece am vrea să mai avem şi martori la discuţia noastră, o vom reda:**

El mereu între hîrtii cu capul
Pare a fi ultra ocupat
Dar aşa e birocratul
Consumă hîrtie neîncetat.

Avem impresia că nu cunoaşteţi încă un lucru elementar şi anume că epigrama conţine o ironie care ţîşneşte în ultima parte a ei şi care are un scop moralizator. Aceasta lipseşte epigramelor dvs. deoarece vă opriţi la simple constatări, din care cei vizaţi nu au de tras nici un învăţămînt cuvenit. După ce vă veţi lămuri pe deplin asupra acestei probleme literare, mai atacaţi-l odată pe birocrat. Atunci va simţi mai bine înţepătura ce o merită.

MILICA PRAJA — Tr. Severin: **Ne bucurăm că exersaţi în domeniul epigramei. Cele spuse mai sus lui Altstädter Iuliu sînt valabile şi pentru dvs. Ţinem să cunoaşteţi, în calitate de începător, că epigrama este o specie literară pretenţioasă. Ea reclamă multă concizie şi spirit satiric. Versurile trebuie distilate pînă cînd ating maximum de concentraţie. Epigrama trimisă nu îndeplineşte aceste cerinţe.**

VOVCENCO ANDREI (Ally) — Bucureşti: **Sîntem de acord cu desenele, ca execuţie. Temele însă nu sînt tocmai bine alese. Şi cînd există o asemenea nepotrivire, atunci intervine, bineînţeles — nepublicarea.**

N-am vrea însă să vă descurajaţi. Dacă veţi face eforturi mai mari, veţi putea încheia acordul cuvenit, între tema bine aleasă şi execuţie. Pe viitor, vă sfătuim să nu mai lăsaţi personajele dvs., să vorbească slobozind din gură baloane pline de cuvinte. Metoda s-a învechit.

I. G. L. Iaşi: **Sînt juste deficienţele semnalate de dvs., dar era mai bine să fi fost adresate chiar ziarului local în cauză. Mergeau tocmai la ţintă. Ne bucură încrederea pe care o acordaţi revistei noastre şi cu spiritul de observaţie de care dispuneţi, sperăm că ne veţi semnala şi unele observaţii critice privitoare la revista noastră.**

MERIDIANE

90.000 de dolari pe minut!

Bugetul Statelor Unite pe anul financiar în curs alocă, pentru scopuri militare directe și indirecte, fabuloasa sumă de 47 miliarde dolari ! Aceasta înseamnă că în S.U.A. se cheltuiesc în fiecare zi pentru înarmare 130 milioane dolari și 90.000 dolari în fiecare minut !

Ca să ne facem o idee de ceea ce reprezintă uriașele sume ce se duc în America pe *„tunuri în loc de unt"*, e bine să știm că din prețul unei mitraliere se pot cumpăra două pluguri ; din acela al unei bombe de avion se pot construi cinci case ; un tanc costă cît o școală modernă, un avion militar cît un spital, iar din prețul unei nave de război se poate construi o uzină.

Locțiitorul mnistrului apărării al S.U.A., Perkins Mc Guire, recunoștea recent că un proiectil-rachetă costă mai mult decît o cantitate de platină egală în greutate cu el, iar un bombardier „V-52" e mai scump decît o cantitate de argint deopotrivă de grea cu bombardierul.

Toate aceste fonduri vin spre vistieria americană pe milioane de canale, din buzunarele contribuabililor. De acolo însă, pleacă pe numai cîteva canale, tot în niște buzunare. Indiscutabil mai puține. Mai bine zis, în safeurile marilor monopoluri. Un raport al Ministerului Apărării S.U.A. dat publicității pe la începutul acestui an, arăta că în cursul ultimelor 30 de luni au fost plasate firmelor americane comenzi militare în valoare de 44.808.800.000 dolari. 67,7 la sută din aceste comenzi, în sumă de 30.321.100.000 dolari, au revenit la numai 100 de mari firme, dintre care primele șase sînt trusturile *„General Dynamics Corporation"*, care fabrică rachete, avioane, submarine și alt armament ; *„United Aircraft Corporation"*, care fabrică în special avioane, *„General electric"*, *„Boening Aircraft Corporation"*, *„North American Aviation Corporation"* și *„American Telephone and Telegraph Company"*.

Publicația financiară americană „AGEFI" arăta, pe de altă parte, că în primele nouă luni ale anului curent principalele bănci americane au înregistrat beneficii cu 5—10 la sută mai mari decît anul trecut :

Dacă datelor de mai sus le adăugăm și faptul că reprezentanții acestor 100 de mari firme sînt cei ce conduc și politica Statelor Unite, avem imediat răspunsul la întrebarea : *de ce în toți anii de cînd se duc negocierile cu privire la dezarmare, Statele Unite și aliații lor au împiedicat rezolvarea acestei probleme ?*

Vorbind despre faptul că înarmarea S.U.A. *„devine din ce în ce mai costisitoare"*, președintele Eisenhower arăta încă în aprilie că *„țara trebuie să fie pregătită să plătească acest cost încă 40—50 de ani"*. E evident exagerat, pentru că nici cel mai îndrăzneț visător dintre adepții politicii *„de pe poziții de forță"* nu și-ar putea închipui că plimbarea *„pe marginea prăpastiei"* mai poate dura încă vreo 4—5 decenii. Oricum însă, aceasta arată că diriguitorilor actuali ai politicii americane nici prin gînd nu le trece să facă măcar un pas spre dezarmare.

Un asemenea pas ar putea fi de pildă reducerea bugetelor militare a celor patru mari puteri — U.R.S.S., S.U.A., Anglia și Franța — cu 10—15 la sută. Acest lucru l-a propus Uniunea Sovietică în actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. (De altfel, U.R.S.S. și-a redus propriile ei cheltuieli militare, începînd încă din 1955, cu 15,8 miliarde ruble). Propunerea Uniunii Sovietice prevede ca o parte din fondurile astfel economisite, să fie folosite pentru a se acorda ajutor economic țărilor slab dezvoltate. Dacă s-ar aloca numai o zecime din fondurile astfel economisite țărilor slab dezvoltate, aceasta ar reprezenta peste un miliard de dolari, care ar putea fi de un real ajutor acestor țări în înfăptuirea unui program larg de construcții industriale și de reorganizare a agriculturii, pentru a lichida înapoierea lor economică.

Un prim pas pe calea dezarmării ar duce după sine la o scădere a încordării internaționale și deci la micșorarea primejdiei de război. Aceasta însă nu intră în socotelile celor ce dirijează politica Statelor Unite. *„Dacă teama de război va persista* — scria recent, cu cinism, „UNITED STATES NEWS AND WORLD REPORT" — *rezultatul ar putea fi un real impuls spre progresul afacerilor"*. Și, ca o consecință, conform propriei lor logici, se opun oricărui pas spre rezolvarea problemei dezarmării.

A. STANCIU

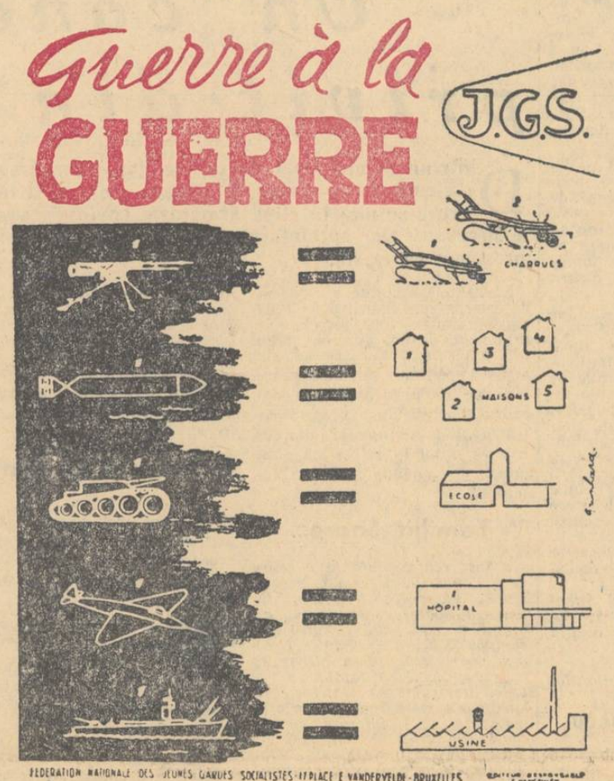

O mitralieră costă cît două pluguri, o bombă de avion — cît cinci case, un tanc — cît o școală nouă, un avion cu reacție — cît un spital, iar o navă de război — cît o uzină...

Acestea le reamintește afișul „Război războiului", editat de organizația tineretului socialist belgian „Tînăra gardă socialistă".

SIBERIA

cel mai mare rezervor de materii prime din lume

(Urmare din pagina 1-a)

te. Dar ce să vorbim de S.U.A. ! Siberia Orientală întrece după cantitatea de cărbune toată lumea capitalistă luată la un loc.

Un strat de cărbune care atinge grosimea de 1—2 m. este socotit deobicei ca „mediu". Cînd cărbunele atinge 3—4 m. printre mineri se vorbește de o vină „bogată". In Siberia există zăcăminte unde grosimea straturilor atinge 26—27 metri. Cum s-or mai fi numind aceste straturi în limbajul minerilor ?

Și mai ademenitoare este Siberia cînd te gîndești cu cîtă ușurință își lasă ea bogățiile pe mîinile oamenilor. Extragerea cărbunelui făcîndu-se deobicei de la suprafață cu escavatorul este de 10 ori mai ieftină decît în restul Uniunii. Cărbunele costă aci de 3 ori mai puțin ca petrolul și numai cu puțin întrece prețul celui mai ieftin combustibil de pe pămînt — gazul natural.

Cărbunele de sine stătător însă nu poate face mare lucru. Numai în unire cu minereurile arată adevărata sa valoare.

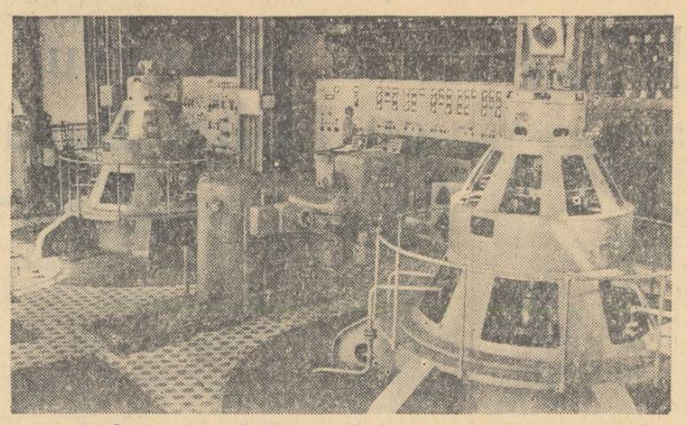

In R.S.S. Autonomă Osetină de Nord, se procedează în momentul de față la automatizarea completă a hidrocentralei Ezmin. In fotografie : *aspect din sala mașinilor centralei electrice de la Ezmin.*

Luni de zile n-a ieșit de pe paginile ziarelor mica așezare Abakal ce se află în pitoreasca vale dintre lanțul munților Saian de lîngă Baical și masivul Alatau-Kuznețk. Lîngă această așezare geologii au descoperit cantități colosale de minereuri de fier care se pot exploata direct de la suprafața pămîntului. Dar și munții aceștia de fier constituie o „picătură în ocean" în comparație cu bogățiile de acest gen din întreaga Siberie. La vest de Abakal s-a prospectat un bazin de rezerve de fier care lasă în urmă vestitele zăcăminte din Lorena pe baza cărora lucrează întreaga metalurgie a Franței, Germaniei Occidentale și Belgiei. Sînt de acum prospectate și zăcămintele de pe cursul inferior și mijlociu al Angarei — cele din Iacuția, Transbaical, Orientul Indepărtat. In unele din aceste regiuni, minereul se poate extrage ca și cărbunele cu escavatorul. El este despărțit de suprafață doar de o pieliță de 10—15 m. de pămînt. Și ce fel de materie primă este aceasta ! Zăcămintele ce se întind de-a lungul Angarei conțin 50 la sută fier curat.

Bogățiile siberiene nu se măsoară însă numai prin cantitățile inepuizabile de resurse naturale. Orice minereu — cuprul sau nichel, fier sau mică, bauxită sau zinc — se găsește în Siberia. In subsolul acestor ținuturi îndepărtate zac toate soiurile de minereu întrunite pe glob, toate elementele din tabela lui Mendeleev, printre care și acelea care, deobicei se găsesc în scoarța pămîntului în cantități infime. Este vorba de așa numitele elemente rare, litiu, germaniu, cesiu, rubiniu, beriliu și altele fără de care nu se poate face un pas în radio, tehnică, televiziune, radio-locație, aviație reactivă, telemecanică, în tehnica nucleară și chibernetică. In anii viitori se va ridica aici o întreagă industrie pentru prelucrarea acestor elemente prețioase.

O operă gigantică

In Siberia se împletesc în mod fericit zăcăminte de cele mai variate materii prime cu rezervele de combustibil. Cum să se folosească mai repede, mai economic, mai rațional aceste bogății ? Linia de conduită în dezvoltarea industrială a Siberiei Orientale constă în formarea de complexe de producții teritoriale, în cadrul cărora se vor creia combinate industriale aparținînd tuturor acelor ramuri ale economiei naționale, care dispun de „hrană" la fața locului. Sînt de acum conturate 3 asemenea regiuni economice de producție care se vor dezvolta în bazinul Angarei, Iacuția și Transbaical. In cadrul complexului industrial din bazinul Angarei ca și în celelalte regiuni economice ale Siberiei se vor creia un puternic combinat metalurgic, uzine de topit aluminiu și cupru, întreprinderi constructoare de mașini, de prelucrare a lemnului, uzine chimice.

Industriei chimice de altfel în regiunile siberiene i se rezervă un loc aparte. In viitorii 7 ani se vor pune în funcțiune întreprinderi care vor produce zeci de mii de tone fibre artificiale și sintetice, mase plastice, 300.000 tone de celuloză, 100 milioane metri mătase artificială.

Rolul conducător în dezvoltarea industrială a Siberiei îl va avea însă metalurgia. In afara uzinelor în construcție în viitorul apropiat se vor ridica gigantice combinate metalurgice în regiunea Ircuțk și ținutul Krasnoiarsk. Iar într-o perspectivă mai îndepărtată se prevede formarea în ținuturile din sudul Baicalului a celei de a 4-a baze metalurgice a Uniunii Sovietice.

Este greu de realizat — aceasta fără a dispune la fața locului de o puternică industrie constructoare de mașini de la agregatele cele mai masive pînă la aparatele și instrumentele cele mai fine. In Siberia se construiesc în prezent peste 100 de asemenea uzine pentru ca în anii viitori producția industriei de minereu în aceste ținuturi să crească nu mai puțin decît de 15 ori. In general vorbind în viitorii 7 ani numai în Siberia Orientală se vor cheltui pentru dezvoltarea industriei circa 70 de miliarde de ruble.

Complexele economice din Ucraina și Ural au jucat rolul istoric de industrializare a Uniunii Sovietice. Alături de ele Siberia va aduce un puternic salt în rezolvarea problemei economice principale a Uniunii Sovietice, aceea de a ajunge și depăși cele mai dezvoltate țări capitaliste după producția industrială pe cap de locuitor.

Al. CÎMPEANU

Moscova, octombrie 1958

Aspecte pariziene

„Avenue de Champs Elysees" e un fluviu sclipitor de mașini în goană violentă. Cu toată vigilența bastoanelor agenților de circulație, fluviul debordează înopinat peste marginea trotuarelor. Turlele de sticlă ale autocarelor cu etaj, ale diverselor agenții de turism plutesc peste valurile furioase.

Cafenelele prelungesc șirul măsuteilor peste trotuare. Umbrarele lor, în culori vesele, concurează peluzele înflorite, presărate cu generozitate. In fața unui pahar de „Anissette" sau „Piperment" privești uriașa defilare a pietonilor. Majoritatea covîrșitoare poartă semnul distinctiv al turiștilor : aparatul de fotografiat sau de filmat. Un grup de sud-americani trece legănat, purtînd panamale albe cu boruri late peste figuri brune, în care sclipesc dinții mari de fildeș, expuși în rîs larg. Blonde nordice privesc distant de la înălțimea lor apreciabilă. Vioi, mititei, observînd totul cu ochi inteligenți, se fofilează japonezii, în timp ce, cu pași calmi, imperturbabilele perechi de englezi trec cu nasul vîrît în baedekeruri.

„The Boys", cu bluzele desenate fistichiu, trase peste pantalonii strîmți, se vîră cu aparatele minuscule de filmat în mijlocul fluxului de mașini, încurcînd circulația în căutare de superimagini. Francezii îi privesc cu superioritate, cu un veteran dispreț, mulți dintre ei gazde stilate în acest imens Babilon, aplică cu grație pariziană dictonul nemuritorului nostru Pristanda :

— Pupă-l în bot și papă-i tot !

In acest scop, imaginația vie a parizianului, rafinată în lungi secole de experiență, a găsit cele mai diverse și mai uluitoare mijloace ca să facă pe turist să-și risipească pe nesimțite valuta pe străzile și localurile pariziene.

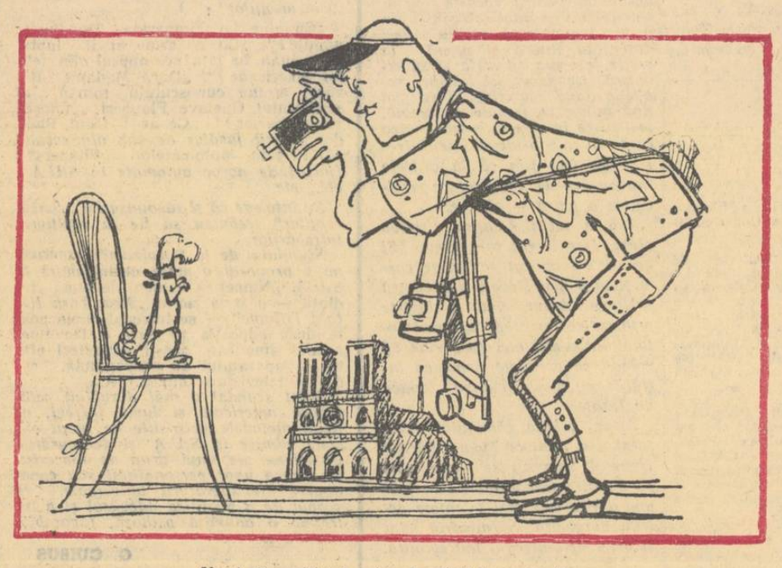

Unul din miile de „boys" aflați în concediu.

500 franci ascensorul pînă la ultima terasă a turnului Eiffel ! Și ce turist trece prin Paris fără să vrea să-l privească de la 300 de metri înălțime. După un stadiu îndelungat, la o coadă apreciabilă, pătrunzi în colivia de sticlă care te urcă pe nesimțite la terasa a treia. Aci, în beția de lumină, vrei să privești monumentele minuscule prin ocheanele presărate de-a lungul balustradei. Nouă taxă ! La fiecare pas sînt mici prăvălioare cu suveniruri. Ilustratele cumpărate aci pot fi trimise în ori ce parte a lumii cu o ștampilă specială : „Suvenir din vîrful turnului Eiffel", în loc de francare prin mărci poștale. Cei de acasă pot avea astfel certificarea oficială a escapadei preopinentului. După ce ai făcut efortul să identifici cartierele și ai fost uimit ce mică pare catedrala Notre Dame, după ce ai urmărit cum se lungește peste Paris umbra uriașă a turnului, — ascensorul te coboară la prima terasă, unde într-un fotoliu îmbietor din imensul restaurant suspendat, digeri impresiile celeste împreună cu un meniu copios cerut de aerul tare. După ce achiți nota bine sărată, plus „pourboirul" de rigoare (dacă-i dai mai puțin de 15%, chelnerul îți atrage atenția, apăsat, asupra tradiției) cobori pe pămînt, mult ușurat de cele lumești !

Spectacolul de „Strip-tease" e anunțat cu litere luminoase în majoritatea cabaretelor (Parisul presară în calea turiștilor cîteva sute de cabarete). Pentru o consumație, de obicei de zece ori mai scumpă decît într-un bar oarecare, ți se înfățișează vedetele noii arte a dezbrăcării gradate și totale în fața spectatorilor. La „Moulin Rouge", unde fresce după desenele lui Toulouse Lautrec decorează pereții, îndemnîndu-le la reverie, numărul de atracție este „concursul de strip-tease pentru amatoare". Spectacolul descarcă administrația localului de obligația prezentării unor nuduri cît mai perfecte. Și publicul se amuză. Italienii rîd gălăgios de stîngăciile mimate de „amatoare". Perechea de englezi venită în voiaj de nuntă privește stînjenită cu gîturi lungi, imobile. Americanii apostrofează concurentele manifestîndu-și vehement preferințele sau antipatiile. Unul aruncă șampania din pahar pe scenă...

Spectacolul de music-hall cel mai scump e cel de la noul local „Lido" La „Lido" domnii vin în haine negre și „șteif", iar doamnele arborează oribila modă a „rochiilor-sac". De la cîte o singură masă chelnerul ridică în mod curent echivalentul unui salariu mediu. Pe parizieni nu-i vezi de obicei la asemenea spectacole decît cei mult însoțind pe străini. După miezul nopții însă îi poți vedea la ieșirea artiștilor, așteptînd cu bicicleta sau motoreta să-și ducă acasă, desigur într-un „faubourg" îndepărtat, soția „girl".

Pe parizianâ o întîlnești rar pe marile bulevarde. De obicei o vezi diminețile cu sacoșa după tîrguieli prin piețele volante. O auzi protestînd cu vocabular pitoresc contra prețurilor în continuă și vertiginoasă creștere. Salata, pe care francezii o consumă cu precădere crudă, — se revarsă vioaie peste marginile sacoșei, alături de franzela exagerat de lungă și subțire. Parizianca se îmbracă cu materiale ușoare, „cotonade" imprimate viu, cu fusta înfoiată strînsă în talie. Peste părul scurt, ciufulit, colorat în tonuri de gri, și-a legat o băsmăluță cît o palmă, cu nod sub bărbie. Talia de viespe și mersul ondulat grăbit o face ușor identificabilă. Acceptă greu moda rochiilor sac, neadmițînd nimic din ceea ce îți poate lua din grație și feminitate. Preferă să lase străinelor această întîietate.

Necesitatea de înoire a teatrului plutește ca o obsesie în repertoriul modern, mai evidentă încă în eforturile disperate regizorale.

Piesele lui Ionesco, „Cîntăreața cheală" și „Lecția", cu texte iraționale și regie fantezistă, naufragiază într-un mic teatru periferic, cu 30—40 de locuri și acelea numai pe jumătate ocupate.

Din repertoriul teatral, unde abundă melodrama ieftină sau elucubrația cinică, se desprind rare oaze de artă. In teatrul „l'Atelier", comedia lui Felicien Marceau „L'Oeuf", pusă ingenios în scenă de André Barsacq, scoate viu în relief puternica satirizare a societății burgheze.

Piesele bulevardiere sînt departe de voga dintre cele două războaie. Totuși „Patate", semnată de Marcel Achard, face încă săli pline. Parizienii continuă s-o vadă pe artista lor dragă, celebra noastră compatrioată Elvira Popescu, în comedia „La Mamma" de André Roussin. Dar marea tradiție a teatrului francez se poate vedea numai la spectacolele „Comediei Franceze". Am asistat cu plosenie la o 1644-a reprezentație a „Mizantropului" lui Molière !

Parisul oferă amatorului de muzică o mulțime de manifestări — de la armoniile beethoveniene pînă la cacofoniile dodecafonice. „Otera" e însă mult spus, date fiind prețurile prohibitive ale biletelor (ca de altfel și ale discurilor, cărților de artă, reproducerilor). In intervalul unei singure săptămîni, amatorii de muzică pot audia programe în care sînt înscrise nume de interpreți și dirijori de rezonanță mondială : Kempff, Șostakovici, Milstein, Menuhin, Ormandy, Stokovski. Nu de puține ori în aceeași seară programele celebrităților se suprapun, melomanul fiind pus în dificile dileme. In străvechea capelă gotică din incinta Palatului de Justiție, „Sainte Chapelle" se organizează concerte serale de muzică clasică. Inventivitatea regizorală atinge aici paroxismul : vitraliile, celebrele vitralii datînd din secolul al XIII-lea sînt luminate din exterior cu reflectoare ingenios aranjate. Asculți Palestrina, Haendel, Bach, scăldat în lumina cernită prin milioanele de fațete colorate.

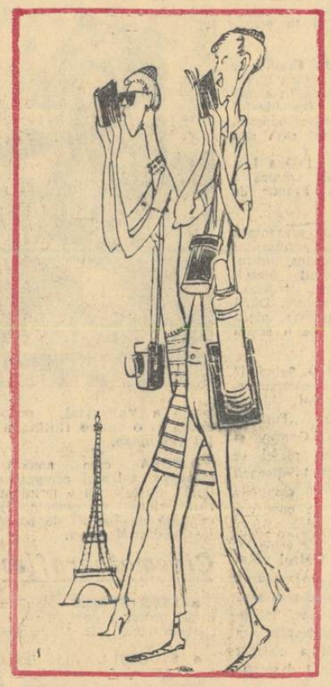

Turiștii englezi cu nasul în baedekere...

Sutele de galerii de pictură ale patronilor particulari revarsă pînă în stradă, cu deosebire în Montmartre și Montparnasse, artă, cu A mare sau a mic, pentru toate gusturile : poți găsi alături de nuduri pictate pentru sex-appeal, pînze semnate de Renoir sau de Utrillo. In aceste zile s-au deschis o mulțime de expoziții. Guvernul japonez a trimis o colecție de sculptură și pictură riguros selecționată din muzeele sale. Uluitoarele capodopere ale cîtorva milenii de artă japoneză sînt pentru prima oară văzute în original de publicul parizian. Colecția străvechei civilizații peruviene uimește prin impresia de „modern" pe care o lasă — într-atît de evidentă e pastișa pe care atîți artiști moderni occidentali o fac luînd ca model această suculentă artă folclorică. O expoziție cu o sută de picturi ale lui Modigliani și o alta cu peste 80 de pînze pictate de Matisse îți dau rara ocazie de a urmări evoluția acestor pictori. La muzeul artei moderne s-a deschis expoziția „Salon de Mai" care prezintă anual lucrările artiștilor contemporani. E o avalanșă de artă abstractă în care tehnicitatea ajunsă la extrem rafinament nu lasă să treacă nici o idee nici un sentiment. Pentru spectatori rămîn niște simple pete colorate, șarade fără dezlegare. In fața cărora diverși snobi sau negustori interesați mimează extazul. Pînza lui André Fougeron, reprezentînd cu vigoare realistă un grup de trei copii sărmani — pictură intitulată ironic „Pictură concretă nr. 2" (abstracționiștii intitulează de multe ori lucrările lor cu titluri „Pictură abstractă nr...") — e unul din puținele proteste contra impasului în care este intenționat împins arta burgheză. In colecția americanului Gugenheim, expusă acum în localul Muzeului Artelor Decorative, majoritatea lucrărilor cuprinzînd artă abstractă — poți constata că marii „așî" ai acestei arte : Mondrian, Kandinsky, Ernst, nu spun cu nimic mai mult decît emulii lor care expun în „Salon de Mai".

Expoziția lui Clavé, pictor de mare vogă, prezintă o ultimă trăznaie : pe bucăți de covoare orientale ajunse la extrema lor uzură cîteva trăsături de ulei conturează forme bizare. Părțile rămase nepictate sînt însă suficiente pentru a mai putea admira calitatea decorativă a vechii arte orientale.

După zile de rătăcire prin sălile Luvrului, zile ce mi se par nespus de scurte, recreîndu-ne retina și sufletul în fața capodoperelor incontestabile ale artei mondiale, recăpătăm încrederea în menirea artistului, a poporului creator.

Prin hărmălaia trepidantei străzi pariziene, pașii trecătorului întors cu gîndul spre trecut redeșteaptă rezonanțele îndepărtate ale istoriei.

Vizităm în masivul Palat de Justiție, „Conciergerie", celebra închisoare în care fiecare colțișor e impregnat de tumultoasa istorie a Revoluției. Pașii noștri fac să răsune lespezile mari de piatră, adîncind infinețizimal albia săpată de convoalele condamnaților în ultimul lor drum spre ghilotină. Lumina din subsolurile „Conciergeriei" este difuză și umbrele grupului de vizitatori se proiectează nedefinit peste ogivele robuste, înlesnind reveria. Lîngă celula Mariei Antoaneta este celula lui Robespierre. Vechi relicve, închise în vitrine și sub rame, conturează convulsia dramaticei revoluții. Din grup, trei „boys" americani chicotesc :

— Cine-i Antoaneta asta ?

— Vreo comunistă de-a lor !

— [illegible]

Pariziana

Text și desene de Eugen TARU

MAGAZIN
Nr. 54 — 18 X 1958
Pagina 3-a

DE PRETUTINDENI

DUPĂ încercări care au durat mai mulți ani, în Uniunea Sovietică s-a reușit domesticirea elanilor. Elanii, care se aseamănă cu renii, sînt animale lungi de 3 metri și înalte de 2 metri, cîntărind pînă la 450 kg. Există de pe acum o primă turmă de elani domesticiți. Ei pot fi folosiți cu succes în tracțiune în regiunile mlăștinoase, unde autovehicolele nu pot face față condițiilor de teren.

●

LA UN CĂMIN de orbi din Suedia se folosește o minge de fotbal care emite anumite semnale. In acest fel, cei lipsiți de vedere se orientează după sunetele mingii și pot juca adevărate meciuri de fotbal.

●

PE INSULELE sovietice din Extremul Orient au fost amenajate două rezervații pentru castorul de mare sau lutrul marin, socotit unul din cele mai rare și mai scumpe animale a cărui vînare excesivă în secolul XIX.lea a dus aproape la exterminarea speciei.

●

UN TRĂSNET globular lșcat în timpul unei furtuni în R.S.S. Armeană, a intrat prin fereastra Institutului meteorologic, care se găsește pe muntele Ararat, s-a apropiat de telefon, l-a înconjurat și a ieșit pe acelaș drum pe care sosise. Trăsnetele globulare sînt fenomene atmosferice foarte rare.

●

IN AMINTIREA marelui savant francez Frederic Joliot Curie, una din străzile principale din orașul Dubna, sediul Institutului unificat de cercetări nucleare, a primit numele de strada Joliot Curie. Acum cîteva luni marele savant și luptător pentru pace a vizitat laboratoarele Institutului și s-a întreținut cu oameni de știință care lucrează aici.

●

INTR-UN catalog al unei biblioteci din Viena se poate citi : „Toate romanele care se termină cu bine, sînt însemnate cu o cruciuliță". Ingenioasă „invenție" !

●

IN REGIUNEA Yunan, în apropierea izvoarelor de apă termale de la Luote din Republica Populară Chineză, a fost descoperită o specie de pești care trăiește în ape având o temperatură de + 47 grade. Carnea acestor pești este foarte gustoasă.

●

ACVARIUMUL din New York s-a îmbogățit cu un exemplar puțin obișnuit. Este vorba de un pui de balenă ,denumită Bertha, căruia i s-a amenajat un bazin special.

●

STICLA este cunoscută de acum 50 de veacuri. Totuși, abia în secolul al II.lea al erei noastre s-au făcut primele geamuri de sticlă.

●

IN CANTONUL Valiis din Elveția se construiește o centrală electrică cu o capacitate de 675.000 kw. Noua centrală va rezolva în mare măsură problema nevoilor de energie electrică ale țării. Deocamdată, Elveția „importă" din alte țări mai bine de 50 la sută din necesarul de energie electrică.

●

CEHOSLOVACIA exportă în 50 de țări ale lumii produse ale industriei sale farmaceutice. Printre cele mai importante țări importatoare se numără Anglia, R.F.G., S.U.A., Elveția etc.

●

D. TAYLOR s-a lăudat că a reușit să fotografieze 13 fantome în catedrala din Winchester. Fotografiile înfățișau fantome acoperite cu îmbrăcăminte și totuși transparente. Misterul s-a dezlegat rapid : experții, examinînd fotografiile, au declarat că este vorba de un trucaj...

●

PALATUL Culturii și Științei din Varșovia a împlinit anul acesta trei ani de existență. In acest răstimp el a fost vizitat de peste 18 milioane de persoane. Numai la spectacolele care au avut loc în sălile palatului au participat 12 milioane de persoane.

●

LA UZINA „Kalinin" se construiește din mase plastice o motonavă de 15 tone care va circula pe lacul de acumulare „Himki" al canalului „Moscova".

●

LA CONGRESUL de cardiologie care s-a ținut recent la Bruxelles, savanții sovietici au comunicat că au reușit să pună în stare de funcționare 72 de inimi recoltate de la oameni recent decedați. Aceasta a fost posibil, după ce în prealabil cordurile cu care s-a lucrat au fost puse într-o baie de seruri nutritive, compuse din substanțe recent descoperite.

●

IN OTTAWA (Canada) a fost prinsă o bandă de hoți despre care însăși poliția s-a exprimat că e una dintre cele mai puternice din district. Conducătorul acestei bande e... un copil de 15 ani. Încă o dovadă a „educației" pe care o primesc copiii [illegible]

●

IN APROPIERE de Erevan, în Armenia, argeologii sovietici au descoperit un ciorchine de strugure și o floare de rodie care datează de 2.600 ani. Vă închipuiți desigur că fructele sînt puțin cam... veștejite.

●

BETY LEKWOOD din Leatherhead s-a născut fără mîini. Cu protezele sale ea se ia însă la întrecere cu multe fete de vîrsta ei care n-au nici un defect fizic. La 16 ani cît are acum, ea bate bine la mașina de scris, stenografiază 100 cuvinte pe minut și conduce un standard telefonic. Acum caută un post de secretară....

●

CEA MAI MARE peșteră din lume — Peștera Mamuților — se găsește în S.U.A. Ea are 47 de săli și 225 de coridoare, care se întind pe o lungime de 240 km. Prin peșteră curg trei rîuri. Tot acolo se află și trei lacuri.

●

LA UN SPITAL din Glasgow o tînără în vîrstă de numai 12 ani a născut o fetiță care cîntărea mai mult de trei kilograme. Acesta este cel mai precoce caz de maternitate înregistrat în Scoția.

●

UN BIDON de 20 kg. miere, căzut dintr-un autocamion în apropierea de Gravedona (Italia), s-a spart, iar mierea s-a împrăștiat pe șosea. Zeci de mii de albine sosite la fața locului pentru a recupera produsul lor, au împiedicat mai multe ore circulația vehicolelor. Nici intervenția locuitorilor din împrejurimi, nici a pompierilor chemați în ajutor, n-a fost de folos. Albinele n-au plecat pînă nu și-au terminat... treaba.

●

LA BRNO s-a terminat cu succes construirea prototipului unui nou microscop electronic, care va mări imaginea de 100.000 ori. Aparatul dispune de 6 lentile magnetice.

●

UN ȘOMER italian, Francesco Mannaino, a hotărît să se sinucidă. El s-a culcat pe șinele unei căi ferate cu puțin înainte de trecerea trenului. Mecanicul însă l-a observat și a oprit trenul la timp. Rezultatul : șeful de tren l-a întocmit nefericitului șomer un proces de contravenție și... l-a amendat cu o mare sumă de bani.

●

IN LIPSA unor preocupări mai importante, ducesa de Windsor a publicat o carte consacrată psihologiei... cîinilor. Interesant este faptul că prefața este scrisă de vestita cîntăreață de operă Maria Menighini Callas.

Săptămîna Cărții Sovietice

Mihail Șolohov

„M-am născut pe malurile Donului — *spune Șolohov.* Acolo am crescut, am învățat, acolo m-am format ca om și ca scriitor, acolo mi-am făcut educația de membru al partidului nostru comunist...".

Localitatea de pe malurile Donului în care a văzut lumina zilei Mihail Șolohov, la 24 mai 1905, este cătunul Krujilino, stanița Veșenskaia din districtul Donețk, în inima ținutului de altădată al oastei Donului. Mama scriitorului, Anastasia Danilovna, fiica unui țăran iobag, era înzestrată, după cum mărturisesc cei care au cunoscut-o, „cu un grai expresiv și colorat, precum și cu o imaginație deosebit de bogată". Alexandr Mihailovici Șolohov, tatăl scriitorului, a schimbat pe rînd tot felul de meserii pînă în 1925, cînd moare fără să ajungă să-și vadă fiul,—pe care l-a voit nespus de mult inginer, — mare scriitor.

După ani de luptă în rîndurile Armatei Roșii, în deosebi în regiunea Donului, Șolohov vine la Moscova, unde publică în gazeta „Pravda tineretului" din 19 septembrie 1923 un mic foileton — „Incercarea". Semnătura aceea prescurtată — M. Șolohov — mărturisea venirea pe lume a unuia dintre cei mai mari scriitori ai epocii noastre.

In 1926, A. S. Serafimovici, autorul „Torentului de fier", prefața prima carte a lui Șolohov, intitulată „Povestiri de pe Don", volum inspirat din evenimentele războiului civil și din primii ani ai puterii sovietice pe Don. „Povestirile pline de viață ale lui Șolohov — scria Serafimovici — pot fi asemuite cu florile de stepă. Totul la el e simplu, pitoresc, simți cele povestite de parcă le-ai vedea aevea înaintea ochilor... Totul dovedește că Șolohov va deveni un scriitor de valoare".

In clipa cînd Serafimovici scria aceste rînduri, Șolohov, stabilit în stanița Veșenskaia, unde trăiește pînă în ziua de azi, lucra de mai bine de un an la primul volum al „Donului liniștit", carte căreia i-a închinat cincisprezece ani de muncă. La douăzeci și trei de ani, cînd apare volumul I din „Pe Donul liniștit", toată lumea era convinsă că acel „scriitor de valoare", pe care îl prezisese Serafimovici, era o prezență certă în frontul literaturii sovietice.

In 1932, părăsind pentru citva timp munca asupra marii epopei a Donului, M. Șolohov scrie „Pămînt desțelenit", dăruind literaturii universale cartea marii cotituri revoluționare în viața satului — colectivizarea agriculturii.

Conștiința cetățenească l-a îndemnat pe Șolohov să răspundă din nou unei chemări arzătoare a actualității în anii războiului, cînd pana virulentă a scriitorului soate la iveală numeroase articole publicistice, în care este demascată esența antiumană a fascismului, articole apărute în volumul „Școala urii" (1942).

Ultimii ani ne-au adus odată cu noi capitole din volumul al II-lea din „Pămînt desțelenit", admirabila povestire „Soarta unui om". Paralel cu aceasta, Șolohov n-a încetat lucrul la cea de-a doua mare epopee pe care o proiectează, romanul „Ei au luptat pentru patrie".

Alexandr Tvardovski

Alexandr Tvardovski s-a născut în anul 1910, în părțile Smolenskului. Tatăl — Trifon Gordeevici — care în tinerețe muncise ca fierar, izbutește să-și cumpere, cu bani împrumutați de la bancă, zece hectare de pămînt—numai smîrcuri și bălți—ceea ce îl ridică în ochii consătenilor, care încep să-l numească „pan" adică domn... Totuși, în familia lui „pan" Tvardovski, copiii cărora „părintele nu le dădea voie să poarte opinci", în rînd cu ceilalți fii de țărani, umblau desculți pînă toamna tîrziu, iar însuși Trifon Gordeevici se apucă din nou de fierărie din pricina lipsurilor.

Micul Alexandr a îndrăgit literatura, poate de la tatăl său, care era un mare iubitor de lectură, poate de la mama sa, Maria Mitrofanovna, ființă deosebit de sensibilă, asupra căreia natura producea întotdeauna impresiile cele mai adînci.

Debutul scriitorului în coloanele publicațiilor datează din 1924, cînd în ziarele din Smolensk apar primele materiale ale tînărului corespondent voluntar. Tot la Smolensk îl cunoaște pe Mihail Isakovski — „singurul poet sovietic a cărui influență nemijlocită o recunosc întotdeauna, considerînd-o binefăcătoare pentru mine", — cum va scrie mai tîrziu Tvardovski. Încrezător în forțele sale, tînărul poet pleacă la Moscova cu gîndul să se dedice literaturii. Curînd își va da seama însă că experiența de viață de care dispunea era prea puțină ca să-i ajute să devină poet de valoare. De aceea, după un an de ședere în capitală, revine la Smolensk, unde lucrează ca ziarist. „Această perioadă este pentru destinul meu literar cea mai însemnată și cea mai hotărîtoare" scrie Tvardovski. Astfel anii marilor transformări în viața satului sovietic îl găsesc în mijlocul evenimentelor. Una după alta, apar acum scrieri închinate transformării socialiste a agriculturii — povestirea „Jurnalul unui președinte de colhoz", poemele „Calea spre socialism" și „Precuvîntare" iar în 1936 termină „Țara Muraviei", povestea ultimului țăran cu gospodărie individuală. Eroul lui Tvardovski, care visează țara de basm a Muraviei, își află fericirea lui și a familiei sale pe pămînt, alături de toți cei care făureau o viață nouă.

In anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei, Tvardovski străbate fronturile în calitate de corespondent special. Poemul „Vasili Tiorkin", această remarcabilă operă a literaturii sovietice, adevărată odă închinată omului sovietic, s-a născut din participarea scriitorului la evenimentele pe care le descrie. După război, Tvardovski a publicat o carte de povestiri și reportaje („În țară și peste hotare") și un mare număr de poezii și poeme. În ultimele opere poetice ale scriitorului se simte o tendință nouă: orientarea către o poezie filozofică, spre imagini generalizatoare, menite să exprime sensul evoluției istoriei.

In țara noastră au fost traduse din opera lui Tvardovski poemele „Țara Muraviei" și „Vasili Tiorkin", dintre care ultimul a apărut în două ediții.

Interviu cu Mihai Beniuc

Pentru a-i lua un interviu poetului Mihai Beniuc, primul secretar al Uniunii Scriitorilor, trebuie să fii un veritabil atlet al minutelor și să știi să găsești — pe locul vacant al cadranelor ceasornicelor — pauza exactă între activitatea sa neobosită la Uniunea Scriitorilor și ceasurile sale de creație. Hai să spunem deci că — profesional vorbind — am găsit acest antract cronologic și înfine ne aflăm față în față, în vecinătatea tradiționalei hîrtii și a tot atît ale tradiționalului interviu. Despre ce să-l întreb mai întîi? Firește despre „Săptămîna Cărții Sovietice".

— Ca în fiecare an — *mi-a răspuns poetul Mihai Beniuc* — cititorii au prilejul să la cunoștință cu continua creștere a nivelului calitativ al poligrafiei sovietice.

— *Despre ce anume este vorba? l-am întrebat.*

— Am să-ți dau un singur exemplu, printre multe altele. Felul incomparabil și excepțional în care a apărut „Suferințele tînărului Werther" de Goethe. Această carte — alături de altele — este o veritabilă bijuterie pentru bibliofili... Anul acesta „Săptămîna Cărții Sovietice", ca în fiecare an de altfel — trezește din nou sentimentul de mîndrie al cititorilor din țara noastră. La expoziția de la Dalles figurează peste 100 de traduceri din autori romîni traduși în rusește (Mihail Sadoveanu, Zaharia Stancu, Petru Dumitriu și alții). In afară de aceasta, este vorba de antologia poeziei romîne de la începuturi și pînă astăzi, tipărită într-o ediție uriașă de aproape 800 de pagini. Acest număr mare de cărți romînești traduse în limba rusă, ilustrează grija deosebită a editurilor sovietice de a populariza în rîndul cititorilor din U.R.S.S. literatura română, fie că este vorba de autori clasici (Eminescu, Caragiale, Coșbuc), sau de autori contemporani.

Aceasta nu este numai o dovadă de prietenie, ci și o recunoaștere a valorilor produse de poporul romîn.

— *Mi-aș îngădui să vă rog să ne vorbiți despre importanța pe care o are sărbătoarea „Săptămînii Cărții Sovietice" pentru literatura noastră.*

— Chiar faptul că se traduc atît de multe lucrări din literatura romînă în limba rusă, este un semn al dezvoltării literaturii noastre în condițiile pe care ni le pune la dispoziție regimul nostru democrat-popular. Fără îndoială că la această continuă dezvoltare a contribuit mult contactul permanent cu literatura sovietică, cu scriitorii sovietici. Acest contact trebuie intensificat permanent, deoarece literatura sovietică este pentru noi mereu un model. Este o literatură pusă în slujba maselor populare, o literatură a realismului socialist.

I-am mulțumit poetului Mihai Beniuc pentru amabilitatea sa, stabilind fără îndoială o altă întîlnire.

Cînd?

Firește, cu prilejul viitorului interviu.

D. TABACU

Cartea în U. R. S. S.

● IN ANII puterii sovietice operele lui Ivan Turgheniev au apărut în U.R.S.S. în 854 ediții, într-un tiraj global de 43.625.000 exemplare și în 56 limbi. In prezent se pregătește o nouă ediție a operelor complete ale lui Turgheniev, care cuprinde între altele și peste 5000 de scrisori adresate de el oamenilor de cultură ruși și străini.

● CU PRILEJUL comemorării a 50 de ani de la moartea lui L. N. Tolstoi care va avea loc în anul 1960, Editura de Stat pentru literatură din Moscova pregătește o nouă ediție, în 20 de volume, a operelor complete ale marelui scriitor rus. Ediția va cuprinde întreaga sa operă artistică, principalele lucrări neterminate, publicistică și scrisori alese.

● EDITURA de stat „Sabciota Sakartvelo" din Gruzia a tipărit, pentru prima oară în limba gruzină, opera „Note de drum" a marelui scriitor german Heinrich Heine, în traducerea cunoscutului scriitor gruzin Djordjaneli.

„Săptămîna Cărții Sovietice" din cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice, aduce o atmosferă de împrospătare și forță pe tot tărîmul cărții noastre. Cititorii noștri așteaptă cu nerăbdare această veritabilă sărbătoare, care le pune la îndemînă cărți din seria clasicilor ruși sau a autorilor sovietici, precum și lucrări ale literaturii clasice universale. Totodată însă, cu prilejul Săptămînii Cărții Sovietice,

Farmecul inimilor

(Urmare din pag. 1-a)

păr bulgării și generațiile de frunze. O purtăm în sufletele noastre, pînă ce ne vine rîndul să ne supunem stingerii celei definitive.

Pe mine unul, mama Nilovna m-a călăuzit în faptele de îndrăzneală, și o număr printre faurii care m-au învățat a desprinde din infinitele lucruri din lume imaginea poetică, și m-a învățat să fiu temerar în fața greutăților și furtunilor. M-a urmărit multă vreme și parcă-i auzeam glasul nespus de cald și nespus de blînd, sfătuindu-mă să mă iau de piept cu împotrivirile. Tot această gigantică eroină m-a învățat că eroii seci, care au în vine apă în loc de sînge, trebuiesc aruncați la ripă, căci astfel de eroi n-au ce căuta în galeriile superbe; ei întunecă lumea printr-ale lor reci și mohorîte...

Nilovna ne spune că trebuie să creăm inimi fierbinți, ca sîngele și ca lacrimile, ca pămîntul bun și generos pe la coptul grîului... Inimile fierbinți înnobilează lumea, dau ideilor aripi de pajură biruitoare.

Mărturisesc prietenului meu de la Expoziția Cărții Ruse, că după aceea m-am dus într-un parc cu arbori înalți, să văd asfințitul soarelui. Și văzduhul era cald și transiucid, și lumea parcă era acoperită toată de inima acestei eroine unice prin măreție umană, ca de un alt soare, alcătuit din fluidurile fierbinți ale tuturor inimilor.

Iată cam ce ar fi trebuit să spun prietenului meu. Îi sfătuiesc să-l citească pe Maxim Gorki necontenit, și-l încredințez că mereu va sta în uimire de atîta măreție, mereu îi va căuta eroii, înobilați de marele scriitor cu focul nepieritor al geniului.

Eusebiu CAMILAR

Ultimul retuș de machiaj

Un concurs privit din culise

Dintr-un anumit punct de vedere, toate concursurile sînt la fel și implică aceleași elemente : emoții, febrilitate, griji cu și fără motiv, grabă mare, necazuri care se uită în clipa următoare, cuvinte slobozite cu o octavă mai sus decît e necesar... Dar spectatorul sau juriul nu văd nimic din toate acestea, cel mult presupun că există.

Elementele amintite au drept de exteriorizare numai dincolo de cortină sau în culise și cel ce le urmărește de-aici este de multe ori în cîștig. Știind aceasta am urmărit pentru dumneavoastră faza pe regiunea București din cadrul Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale", din culise — și tot în culise am aflat nouăn de amănunte despre interpreți.

Familia Soare...

a fost reprezentată la concurs de cei mai tineri membri ai ei: Maria, Valeria și Napoleon. Elisabeta Soare, care este și ea în echipa căminului cultural din comuna Sălcuța (raionul Titu) n-a fost distribuită în piesa „O noapte grea", dar faptul nu o putea împiedica să contribuie la susținerea morală a fraților și verișoarei ei. — interpreți-concurenți. Cu atît mai mult cu cît era vorba de o dublă și lăudabilă ambiție : cum se va prezenta satul lor la concurs și cum va juca în piesă familia lor de actori amatori.

Tineri toți — vîrsta medie 20 de ani — au intrat în anul acesta în echipa de teatru care abia se înfiripa. Și deși nu mai jucaseră niciodată pînă atunci și nici măcar nu le trecuse prin minte că ar putea apare pe scenă, familiarizarea cu teatrul nu a durat mult. Dovadă că în scurt timp de la înființarea formației, au și început să facă turnee în satele din împrejurimi: la Crovu, Vlăsceni, Titu-tîrg, Potlogi, Branițte. Iar acum încercau și emoțiile unui concurs...

Cînd cortina s-a tras după ultima replică a piesei, membrii actori ai familiei Soare s-au întors în culise : au început să se demachieze, să-și strîngă costumele de teatru, să-și împacheteze recuzita. Se mișcau în liniște prin încăpere, fără să-și adreseze vreun cuvînt. Nu știu dacă faptul manifesta mulțumirea față de modul lor de interpretare sau exact contrariul. Sînt convinsă însă că, odată ajurați acasă, actorii amatori ai familiei Soare vor prinde glas. Și atunci vor fi mai severi în aprecieri — unul față de celălalt — decît însuși regizorul sau... juriul.

O pereche de cisme...

pot uneori să joace o festă chiar celui mai talentat și experimentat actor profesionist. De aceeași părere a fost și Stelică Berechet, interpretul lui Gheorghe din piesa „Bărbatul fără o-

O scenă din piesa „Bărbatul fără opinci".

pinci" jucată de căminul cultural din comuna Daia (raionul Giurgiu). Festa însă este de moment, iar dacă ai prezență de spirit poate rămîne numai un amănunt de culise. Mai cu seamă cînd, cei din sală au fost prinși de focul tău și al celorlalți colegi de scenă, care vădesc egal talent artistic. Cine sînt ceilalți? Elena Gîngavu — devenită pe scenă o țărancă iute și rea de gură, Teodora Ilie, — femeie deșteaptă, curajoasă și energică, președintă a cooperativei din sat, Ilie Bolintiș — bărbatul care înțelege mai greu că oamenii se schimbă odată cu fața satului.

— De fapt, piesa este întrucîtva depășită pentru satul nostru, îmi spunea Stelică Berechet, căci la noi, 85 la sută din țărani sînt înscriși în întovărășirile „Brazdă nouă", „8 Martie" sau „16 Februarie". Totuși trebuie să spun că spectacolul nostru a avut succes sub toate aspectele; după ce am jucat piesa prima oară în comună, au intrat în întovărășiri încă 50 de familii. Nu știu dacă meritul este și al nostru, dar am fi tare mulțumiți să fie așa...

O intrare în scenă originală...

era practicată cu cîțiva ani în urmă de Zamfira Gheorghiță. Îndrăgise teatrul și avea reale aptitudini pentru această artă. Dar învățarea unui rol constituia o mare problemă pentru ea: deși fată tînără și ageră la minte, nu știa să scrie și să citească. De aceea își învăța replicile după... ureche. Și ca să țină minte ce trebuie să spună, la fiecare intrare în scenă punea încă un ...bob de fasole într-o cutiuță. Așa știa că la a treia intrare are de spus cutare replică, la a patra — alta, etc.

Așa a jucat Zamfira cîteva piese. Dar îi era tare greu. Și atunci s-a apucat să învețe carte și în 6 luni slovele îi deveniră prietene. Acum, cînd se învîrte prin culise repetînd cu textul rolului în mînă, nici nu-i vine să creadă că vreodată cunoștea intrările ei în scenă după... boabe de fasole.

Astăzi echipa căminului cultural din comuna Moara Săracă (raionul Snagov) se mîndrește cu Zamfira Gheorghiță, care este una dintre cele mai talentate actrițe amatoare. Și mîndria lor este pe de-a-ntregul îndreptățită.

PIA RADULESCU

Roza vînturilor

Scandal la televiziunea americană

Un profesor american, Edward Hilgmeier, a fost selecționat într-o bună zi de organizatorii unei emisiuni „Cine știe, cîștigă" a studioului de televiziune al societății Columbia Broadcasting Company din New York pentru a înlocui un concurent bolnav. Profesorul spera prin această participare să-și îndulcească veniturile sale modeste obținînd măcar un neînsemnat premiu de consolare...

In ziua aceea însă o tînără concurentă, Elfrida von Nardroff, triumfase pe tema unui concurs în domeniul astronomiei, încasînd premiul cel mare. Profesorul Hilgmeier, obișnuit cu teribilismul tineretului american, s-a consolat de insuccesul pe care-l avusese în fața spectatorilor, deși i se păruse cam ciudat ca o fată de 19 ani să-l întrecă cu ușurință în domeniul unei științe pe care o cunoștea atît de bine...

„In acest caz — își spuse Hilgmeier — diplomele pe care le-am obținut cu trudă de la cîteva universități nu valorează nici două parale". ...Gîndul că Elfrida von Nardroff nu era prima tînără cîștigătoare a unui asemenea concurs, reușì să atenueze întructiva mîhnirea lui Hilgmeier.

Abia în clipa în care trebui să părăsească culisele studioului, acest om respectabil se împiedică de un teanc de hîrtii mototolite, pierdute de cineva din neglijență... Nu mare i-a fost uimirea cînd descoperi că aceste hîrtii erau de fapt răspunsurile pe care Elfrida von Nardroff le servise cu atîta dezinvoltură publicului spectator. Notițele nu lăsau nici o urmă de îndoială; la mijloc era vorba de o nerușinată escrocherie, montată de un grup de afaciriști. Elfrida, fericita cîștigătoare a concursului, cunoscuse dinainte întrebările și răspunsurile programului din ziua aceea...

Organizatorii concursului și conducătorii societății de televiziune C.B.C. au încercat să cumpere tăcerea lui Edward Hilgmeier. Acesta, însă, indignat, s-a adresat justiției. Exemplul său a fost urmat de o serie de alți concurenți, la rîndul lor înșelați, care au cerut despăgubiri din partea studioului de televiziune americană. In urma acestui scandal emisiunile programului „Cine știe, cîștigă" au fost suspendate. Anchetatorii au descoperit că numeroși tineri concurenți aveau legături de afaceri necinstite între ei și că după concurs aceștia își împărțeau frățește cecul cîștigător. Bineînțeles că la aceste mici afaceri luau parte și funcționarii televiziunii americane.

B. B. Parkins, un fost concurent, interogat de anchetatori, a declarat că i s-a remis nu numai întrebările și răspunsurile în cadrul unui program asupra literaturii americane, ci i s-a explicat și modul în care să simuleze căutarea răspunsurilor în fața spectatorilor...

W. Critopher Lewis, un alt concurent în cadrul unei emisiuni pe tema Abraham Lincoln, a recunoscut în fața justiției că deși ar fi putut răspunde întrebărilor care i-au fost adresate de organizatori, a cedat în fața unui adversar formal, desemnat din vreme ca cîștigător...

Organizatorii acestor programe au arătat că ei erau aceia care aranjau unor concurenți cu care erau în legătură răspunsuri echivoce pentru a reține cîștigul între ei. Un redactor al C.B.C.-ului a relatat cum o dată a avut de furcă cu un tînăr, care simțind ceva necurat la mijloc a încercat să-l șantajeze pe tema unui concurs „Din istoria statului Alaska"... Rebelul, amenințat cu moartea de partenerii săi de escrocherie, s-a consolat cu partea ce i-a revenit din cîștig și a tăcut de teamă. Cît despre adevărurile spuse despre Alaska, spectatorii americani cunoșteau prea puține lucruri despre acest stat pentru a-și da seama de denaturările intenționate ale televiziunii americane...

Premiile de consolare oferite în afara concursurilor erau la rîndul lor generos reținute în cadrul unui grup restrîns de participanți, hotărîți dinainte ca cîștigători. Aceste întrebări suplimentare rivalizau adesea prin stupiditate și neverosimil... Iată ce întrebări adresau organizatorii acestor programe „concurenților" :

„Cu cine își împărțea Baudelaire nopțile?", „Cu ce arme ar fi luptat Don Juan în fața sex-appeal-ului fetelor americane?", „Dacă Madame Bovary, eroina cunoscutului roman al scriitorului Gustave Flaubert, folosea rouge baiser?". „Ce ar fi făcut Philidor *(vestit jucător de șah din secolul 18)* în fața automatelor „Flippers"? *(jocuri de noroc automate în S.U.A.) etc., etc.*

Se înțelege că și răspunsurile „concurenților" trebuiau să fie la înălțimea întrebărilor.

Scandalul de la televiziunea americană a provocat o mare nemulțumire în S.U.A. „Numeroși oameni de bună credință — a scris ziarul „New York Herald Tribune" — se întreabă unde poate duce educația pe care o fac tineretului american acești gangsteri plătiți ai aparatului de propagandă, radio și televiziune din S.U.A....

Acest scandal a mai dezvăluit cetățenilor americani și lumii întregi, pe lîngă metodele necinstite de lucru oficiale admise în S.U.A. și denaturările grosolane ale unui grup de afaciriști la adresa unor personalități sau capodopere ale literaturii universale, în scopul de a mistifica adevărul și a întreține o anumită psihoză, favorabilă războiului rece.

G. CUIBUȘ

Regizorul DE SANTIS în vizită la Moscova

Cunoscutul regizor italian De Santis a fost în urmă cu cîtăva vreme oaspetele oamenilor sovietici. La „Casa Scriitorilor" din Moscova, el s-a întîlnit cu numeroși oameni de artă sovietici. De Santis le-a vorbit acestora despre situația cinematografiei italiene, împărtășind totodată ascultătorilor cîteva păreri despre filmele sovietice vizionate de el la Moscova: „Ivan cel Groaznic" (seria II-a), „Comunistul", „Zboară cocorii". „Idiotul", „Casa în care locuiesc".

— Cel mai mult mi-a plăcut „Comunistul", a declarat De Santis. *N-am văzut pînă acum un film în care dragostea, dragostea în întreaga sa semnificație, să fie prezentată cu atîta forță.*

In legătură cu seria a doua a filmului „Ivan cel Groaznic", De Santis a declarat: *„Filmul m-a impresionat în mod deosebit. Eu n-aș putea spune exact ce este acest film, pentru că el este în același timp film, operă, piesă de teatru. Concepția asupra tragediei lui Ivan cel Groaznic este prezentată de Eisenstein într-o manieră întîlnită numai la Shakespeare.*

Declarîndu-se împotriva părerilor emise în Occident potrivit cărora filmul „Idiotul" ar fi puțin prea teatral, De Santis a amintit că în general romanele lui Dostoievski sînt ușor teatrale și că marele merit al regizorului Piriev este tocmai acela de a reda foarte bine acest aspect. *„Cu toate că eu cunosc foarte bine romanul, filmul lui Piriev mi-a dat impresia de a fi redescoperit eroii lui Dostoievski"* — a adăugat De Santis.

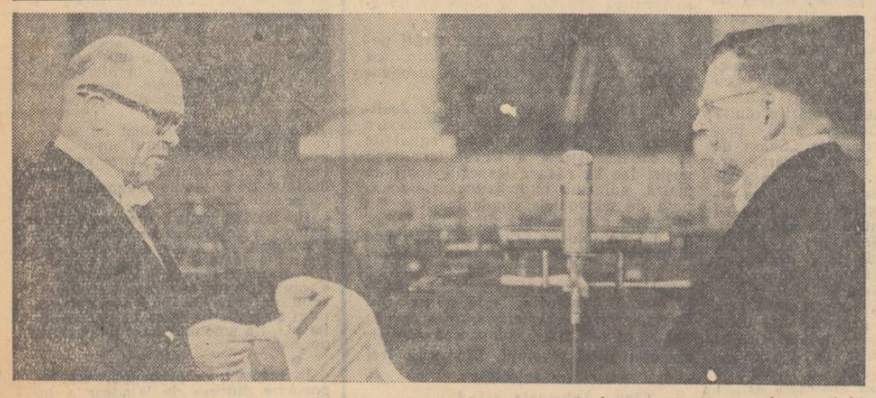

Anual, asociația finlandeză „Wihuri" acordă un premiu muzical, care poartă numele marelui compozitor Jan Sibelius.

Anul acesta s-a înminat acest premiu cunoscutului compozitor sovietic D. Șostakovici.

ECOURI

Teatrale

● **TEATRUL** rus din Taşkent a prezentat în premieră un spectacol cu piesa **„Istoria unui suflet gol"**, după romanul „Viața lui Klim Samghin" de M. Gorki.

● **IN NORVEGIA** există un teatru dramatic de stat care prezintă spectacole nu numai în localitățile în care nu există teatru permanent, dar și în fața marinarilor de pe navele țării care se află în cursă lungă. Nu de mult acest teatru „Riksteater" a jucat la Antverpen și apoi la Londra piesa „Nora" de Ibsen, pentru personalul navelor norvegiene care se aflau în aceste porturi.

● **IN FIECARE AN**, în Franța se decerne premiul Frăției pentru lucrarea dramatică sau punerea în scenă care servește cel mai bine idealul egalității și frăției dintre oameni, fără deosebire de origine, rasă sau convingeri religioase.

Premiul „Frăției" pe 1958 a fost atribuit pentru realizarea scenică a piesei „Jurnalul Annei Frank" de Goodrich și Hackett.

● **LA VARȘOVIA** a fost prezentată cu mult succes piesa scriitorului polonez Jerzy Broszkiewicz, intitulată **„Claudius"**. Subiectul piesei, luat din istoria romană, tratează problema luptei pentru putere. După succesul dobîndit la Varșovia, piesa a fost reprezentată și pe o scenă din Roma.

● **PE SCENA** „Irodalmi Szinpad" din Budapesta a fost prezentat recent interesantul reportaj literar transcris pentru scenă **„Furtună tropicală"** de Vecsey Gyorgy și Gellert Endre. Acțiunea piesei se petrece în Algeria și înfățișează lupta pentru libertate și chinurile îndurate în închisoare, de cunoscutul ziarist Henry Alleg.

● **TOT la Budapesta**, teatrul „Katona Jozsef" pregătește prezentarea unei interesante drame a scriitorului australian Ray Lawler, intitulată **„Vara celei de a șaptesprezecea păpuși"** cu care autorul a cîștigat premiul întîi al concursului dramatic din Australia, în 1955.

Muzicale

● **IN 1959** se împlinesc 200 de ani de la moartea compozitorului Georg Friedrich Händel. Cu acest prilej numeroase teatre muzicale și opere din R.D.G. și R.F.G. precum și operele din Zürich, Helsinki, Basel și Linz, vor prezenta opere și oratorii de Händel.

● **AȘA** după cum am anunțat celebrul cîntăreț polonez Jan Kiepura, întreprinde un turneu de concerte în patria sa. Iată-l în fotografia noastră, în noua

piață a Varșoviei, potolindu-și setea la o veche fîntînă a capitalei poloneze.

● **DUPA** cum anunță radio Moscova, celebrul compozitor sovietic D. Șostakovici a terminat de curînd prima sa operetă. Ea va fi montată de Teatrul de comedie muzicală din Moscova.

Cinematografice

● **STUDIOURILE** Mosfilm au început turnarea unui film după opera „Hovanșcina", de Mussorgski.

● **STUDIOUL** din Budapesta a terminat recent turnarea filmului „Razia", după o nuvelă de Nagy Lajos. Premiera festivă a filmului va avea loc în capitala Ungariei, în luna noiembrie.

● **STUDIOURILE** centrale de jurnale cinematografice și filme documentare din R. P. Chineză au realizat recent cîteva foarte reușite documentare de lung metraj. Unul din cele mai remarcabile „Pe urmele Marșului cel lung", înfățișează spectatorilor locurile străbătute acum 22 de ani de eroica Armată Roșie Chineză.

● **STUDIOURILE** din Praga vor realiza în viitorul apropiat, în coproducție cu întreprinderea cinematografică vest-germană C.C.C., o nouă versiune a filmului „Bravul soldat Svejk". Rolul titular va fi interpretat de binecunoscutul comic german Heinz Rühman.

● **LA COPENHAGA** a fost recent sărbătorită cea de a 75-a aniversare a celebrei vedete a filmului mut, binecunoscuta tragediană Asta Nielsen.

● **ZIARUL** „l'Unita" arată că la Expoziția Unională de la Bruxelles a fost prezentat în premieră filmul documentar în culori de lung metraj **„Zidul chinezesc"** realizat în R. P. Chineză de un grup de cineaști progresiști italieni în frunte cu talentatul regizor Carlo Lizani. Juriul festivalului cinematografic de la Bruxelles a decernat acestui documentar premiul „Ramura de măslin".

Literare

● **SUB AUSPICIILE U.N.E.S.C.O.** la Paris s-au întîlnit de curînd 25 editori din 7 țări occidentale. Scopul acestei întîlniri a fost discutarea unor măsuri practice pentru stimularea publicării operelor clasice ale țărilor Asiei, în principalele limbi europene. Această reuniune se înscrie în rîndul acțiunilor duse de U.N.E.S.C.O. pentru aprecierea mutuală a valorilor culturale ale Orientului și Occidentului.

● **LA STALINABAD** a apărut în limba tadjică, romanul scriitorului indian Rabindranath Tagore, **„Naufragiul"**.

In curînd pe ecranele Capitalei
Un nou film artistic romînesc

Dincolo de brazi

cu Colea Răutu, Flavia Buref, Constantin Lipovan, Florin Pădureanu, Gerhard Türkl, Otto Grassl și Mos Ion Tasmau

Scenariul și regia: Mircea Drăgan și Mihai Iacob după o idee de Petru Vintilă

Imaginea: Andrei Feher
Muzica: Edgar Cosma

In completarea programului filmul romînesc de păpuși în culori FESTIVALUL PRIETENIEI 1958, o producție a Studioului cinematografic „București"

O PRODUCȚIE A STUDIOULUI CINEMATOGRAFIC „BUCUREȘTI"

DINCOLO DE BRAZI

EXISTĂ VIAȚĂ PE ALTE PLANETE?

(Urmare din pag. I-a)

noii descoperiri: dacă pămîntul e o planetă ca toate celelalte și prin urmare acestea din urmă sînt destul de asemănătoare pămîntului, ele ar putea fi ca și acesta sediul unei forme de viață, nu interesează în ce măsură apropiată de a noastră. Adepții celei de-a doua ipoteze își susțineau teza în primul rînd cu argumente cu caracter religios.

Observațiile efectuate asupra zonelor diferit colorate din planetele Marte, Venus, Jupiter, asupra variațiilor întinderii și intensității acestor zone colorate, gîndurile și deducția că și pe acele planete există probabil o alternativă a anotimpurilor ca la noi, aceasta datorîndu-se cauzelor astronomice comune tuturor planetelor, aduceau susținătorilor ideii că viața este o generalitate cosmică, argumente din ce în ce mai valabile și mai serioase.

In ajutorul acestora din urmă a venit neașteptata descoperire a canalelor planetei Marte.

Ce sînt canalele din Marte?

Cînd, acum 81 de ani, astronomul italian Giovanni Schiapparelli a descoperit pe suprafața planetei Marte, pe care o observa prin telescop, niște linii extrem de fine și de o surprinzătoare regularitate, se deschidea de fapt o discuție aprigă care nici astăzi nu este complet încheiată. Denumite canale, aceste fire abia observabile cu ajutorul telescoapelor, sînt o realitate. Astronomii s-au convins de existența lor. A apărut întrebarea: ce sînt aceste canale și de unde provin ele?

A existat chiar părerea că liniile vizibile de pe Marte ar fi niște canale construite de ființe inteligente care trăiesc pe planeta vecină, ele reprezentînd vaste rețele de irigație. Prin folosirea metodelor spectroscopice se dovedește însă că în regiunile marțiene amintite nu există cantități importante de apă. Canalele sînt numai niște linii lungi, drepte, întunecate, alcătuite dintr-o presărare vegetală foarte rezistentă la condițiile aspre de climă ale planetei, formată probabil în special din licheni.

Problema vieții pe planetele din sistemul solar se cerea însă pusă pe baze foarte serioase din punct de vedere științific. Care sînt condițiile de temperatură, umiditate, compoziție chimică a atmosferei etc. în care, din punct de vedere științific, se poate vorbi de existența vieții? Și iată că problema se restrînge, și se precizează: dacă se poate vorbi de existența vieții pe alte planete, acestea sînt de fapt două, înafară de pămînt, Venus și Marte.

In ultimii ani am asistat la o înflorire puternică a studiilor științifice dirijate în sensul cercetării acestor condiții, deoarece savanții au avut la dispoziție instrumente care au permis să se adune un mare număr de date legate de această problemă, date care pînă acum cîtva timp în urmă nici nu s-ar fi sperat să poată fi obținute.

S-au studiat în special planetele Venus și Marte cu ajutorul unor spectroscoape, fotometre, polarimetre, și cu ajutorul unor teorii cu privire la procesele de formare ale sistemului solar, importante pentru a putea hotărî dacă și în ce măsură se pot verifica pe suprafețele planetelor fenomenele meteorologice importante pentru apariția și dăinuirea vieții.

Diferite ipoteze

In 1956 a avut loc la Roma un congres la care au participat numeroși oameni de știință din toate țările și la care problema a fost discutată sub toate aspectele ei cele mai importante.

Rezultatele acestui congres sînt destul de importante, chiar dacă problema trebuie considerată ca fiind încă departe de a fi soluționată.

In primul rînd, s-a încercat să se reproducă în laborator condițiile de viață existente în planeta Marte și s-a încercat să se vadă care sînt plantele ce pot să supraviețuiască și să se înmulțească aici.

Deoarece lumina pe care o primim de la Marte e lumina solară reflectată de suprafața acestei planete s-a studiat felul în care variază puterea de reflecție a plantelor terestre, în condiții fizice diverse, la lumină de diferite culori, și s-a constatat că rezultatele obținute (în special cu razele infraroșii) pot fi interpretate ca ducînd la prezența pe suprafața planetei Marte a unor plante verzi, chiar și de o structură mai complexă.

Intr-un studiu cu privire la presiunea și compoziția atmosferei planetei Marte, astronomul De Vaucouleurs de la Observatorul de pe muntele Stromlo (Australia) a ajuns la concluzia că în raport cu variațiile anotimpurilor apa evaporată de la unul din cei doi poli se împrăștie spre ecuator și trece la celălalt pol unde îngheață și cade pe sol. Apoi procesul reîncepe în sens invers, menținînd o anumită umiditate pe suprafața planetei Marte.

Insă prof. Lebedînski de la Universitatea din Moscova, studiind cu grijă absorbția moleculelor infraroșii în atmosfera planetei Marte și condițiile fizice de la suprafața acestei planete, a relevat că atmosfera marțiană nu poate conține vapori de apă decît în stare înghețată. Prin urmare atmosfera aceasta trebuie considerată practic uscată. Deși în planeta Marte există o remarcabilă lipsă de oxigen, autorul nu exclude posibilitatea vieții, așa cum o demonstrează unele anaerobe care trăiesc în medii lipsite de oxigen.

Studiul absorbției la raze infraroșii pare să indice prezența unei oarecare forme vegetale pe planeta vecină.

In favoarea acestei ipoteze s-a pronunțat astronomul Dolfus de la Observatorul din Meudon (Franța), care în urma unor studii polarimetrice efectuate asupra zonelor întunecoase în timpul variațiilor de formă, de contrast și de culoare ocazionale sau sezoniere a ajuns la concluzia că pe suprafața planetei Marte există organisme de morfologie granulară, asemănătoare cu bacteriile noastre cromogene, cum ar fi micrococul, și asemănătoare algelor cum sînt diatomeele de pe planeta noastră.

Lascombes și Rosch de la Facultatea de Științe de la Universitatea din Toulouse (Franța), studiind comportarea algelor monocelulare microscopice care trăiesc pe zăpada masivilor noștri muntoși sau în regiunile polare, au ajuns la concluzia că ele pot trăi foarte bine în condiții fizice asemănătoare celor de pe planeta Marte, explicînd astfel modificările de culoare și în general modificările optice observate pe această planetă.

Atmosfera marțiană este însă o pătură destul de subțire și foarte rarefiată, din motivele arătate mai înainte. Extrem de săracă în vapori de apă, această atmosferă precară îngreunează creșterea ființelor vii, mai evoluate, pe Marte. Lichenii, plante primitive, mai puțin pretențioase, pot trăi destul de bine în regiunile umezite prin topirea zăpezii polare, în lunile de vară. Este posibil ca pe Marte să crească plante mici cu frunze tari, ca cele din regiunile nordice ale planetei noastre. Cel mai de temut dușman al vegetației marțiene sînt vînturile regulate care suflă dinspre munții pitici. Este posibil ca pe Marte să crească totuși copaci mici, de felul mestecenilor pitici sau sălciilor, care cresc pe pămînt.

Se pare deci că trebuie să ajungem la concluzia că foarte probabil există în planeta Marte (și pe Venus) o formă rudimentară de viață, dar nu e limpede încă cum a apărut această viață și cum continuă ea să se dezvolte.

Problema e deschisă și oamenii de știință continuă să studieze această importantă chestiune științifică.

Cele spuse mai sus se referă firește numai la viața în sistemul nostru solar. Dar în altă parte? E posibilă viața înafara sistemului nostru solar?

Deși datele culese pe cale de observație sînt aproape nule, de data aceasta răspunsul e mai ușor de dat.

Desigur, printre attea stele care acoperă bolta cerească vor fi multe care fac parte dintr-o mai mare sau mai mică familie de planete, cu totul asemănătoare acelei care se învîrtește în jurul soarelui și desigur, printre attea planete există unele care din punct de vedere astronomic sînt asemănătoare pămîntului: ca masă, ca distanță de la astrul central etc. Aici viața se poate să fi apărut așa cum a apărut și pe pămîntul nostru.

I. PANU

VESTIGII VII ALE PREISTORIEI

Misterele planetei noastre atît de cercetate de curiozitatea omului, sînt departe de a fi epuizate. Regiuni nexplorate ascund vietăți necunoscute, ce parcă se retrag din calea omului pornit să deslege enigmele pămîntului. Asemenea regiuni mai păstrează, în forme cu totul rare, exemplare degenerate ale speciilor care au populat globul în epocile preistorice. Este cunoscut interesul trezit în lumea științifică de senzaționalele relatări făcute de savanții exploratori sovietici și confirmate de alți cercetători, asupra omului zăpezilor, denumit și yeti. Urmele și apariția omului zăpezilor, considerat de savanți ca o rămășiță a unei rase preistorice dispărute de mult, au fost semnalate pe platourile neumblate ale îndepărtatului Tibet, fără ca totuși să fi putut fi prins vreun exemplar.

Tot în Tibet a fost descoperit takinul, animal necunoscut care pare a fi o specie preistorică a bovinelor zilelor noastre.

Vînătorii care s-au avînturat în jungla Africei occidentale au semnalat existența unui misterios animal botezat „Chipeckwe", care amintește monstruoasele viețuitoare care populau pămîntul înainte de apariția omului. Avînd capul și coada asemănătoare cu a unei șopîrle uriașe, greutatea sa este estimată la cca. 4 tone. Indigenii afirmă că au văzut un asemenea monstru care a răpus un rinocer pe care apoi l-a rupt în bucăți. Un savant german pornit în căutarea lui nu l-a văzut, dar după urmele numeroase pe care le-a studiat a declarat că este convins de existența acestui animal, care, rămas un exemplar foarte rar, se ascunde în apropierea marilor mlaștini.

In Madagascar se caută, pe baza relatărilor localnicilor, o pasăre uriașă de 3 m., ale cărei ouă cîntăresc circa 5 kg. și care pare a fi un descendent al păsărilor preistorice epiornis.

Waran-ul semnalat în insulele Sonde este presupus strămoșul crocodilului de azi.

Iar faimosul „coelacanthus" semnalat de indigeni pe coastele sud-africane și neluat în seamă de savanți, pînă cînd au putut fi pescuite cîteva exemplare în care s-au recunoscut un supraviețuitor al crossopterygienilor, pești considerați dispăruți de milioane de ani.

Aceste cîteva exemple ar putea constitui o interesantă documentare preistorică.

O plantă rară

De curînd s-a descoperit în satul Skalice (Boemia de nord) o plantă rară. Este vorba de un vlăstar direct al plantei cunoscută azi sub denumirea de „coada calului", veche de cîteva milioane de ani. Planta se distinge printr-o înălțime neobișnuită: 1,50 m.

Regiunea unde crește planta va fi declarată monument al naturii.

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

Vindecarea fracturilor

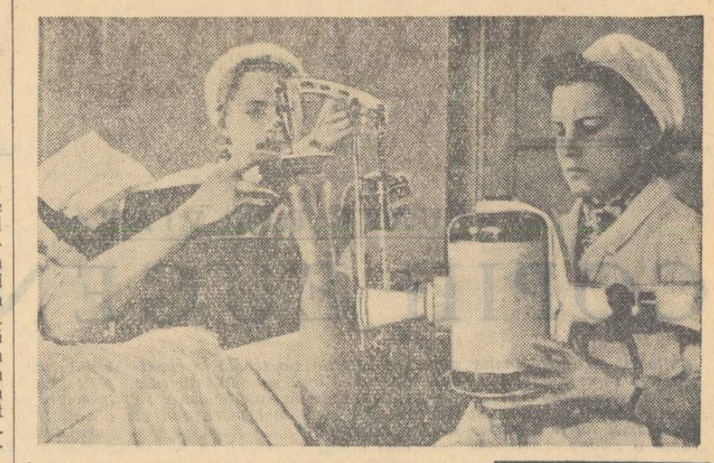

Un accident! Ambulanța îl transportă iute pe accidentat la spital, unde se pune imediat diagnosticul: o fractură. Sub anestezie, chirurgul încearcă să pună cap la cap cele două jumătăți ale osului spart. Dacă este foarte priceput, reușește perfect. Altminteri, poți exista mici abateri. In punerea la loc a oaselor fracturate, chirurgul se bazează doar pe propriile lui simțuri.

Iată însă că de curînd spitalele din Uniunea Sovietică au căpătat un nou echipament, care permite efectuarea acestei operații mult mai rapid și cu mai multă precizie.

Un aparat portabil de raze X este adus pînă la masa de operație. Chirurgul îl examinează pe pacient fără a-l atinge: fractura este clar indicată pe un ecran. Apoi, sora de operație fixează o clemă elastică pe locul fracturii Continuînd să observe poziția oaselor pe ecran, chirurgul pune cu grijă la loc osul spart, cu ajutorul unui instrument special. După aceea, partea lezată este îmbrăcată în gips și este ținută imobilizată pînă cînd oasele se sudează.

Aparatul descris și pe care-l puteți vedea în fotografia noastră, a fost construit de doctorul V. I. Ivanov.

Primul ierbar din lume

Descoperirile făcute în ultimii ani ne-au adus cunoștințe prețioase asupra animalelor care trăiau în timpurile vechi și chiar preistorice. E vorba în deosebi despre admirabilele desene din peșteri. In schimb, flora trecutului ne era pînă acum mult mai puțin cunoscută.

Iată însă că prof. Drar, de la muzeul de Agricultură din Cairo, a reprodus de curînd cele 275 desene de plante dedicate zeului Amon, care împodobesc remarcabilele baso-reliefuri din templul lui Tutmes al II-lea de la Luxor, datînd cu 1450 de ani înaintea erei noastre.

Aceste desene botanice sînt tot atît de precise ca acelea desenate azi pentru scopuri științifice și ne permit să cunoaștem toate plantele regiunii din această epocă. Grăunțele de cereale îngropate în morminte au permis să se reconstituie exact resursele alimentare ale epocii.

SÎNGE PUDRA

Transfuziile de sînge au salvat milioane de vieți omenești. Pînă acum sîngele dat de donatori nu putea fi păstrat mai mult de trei săptămîni, serul sanguin care se conservă bine putea fi păstrat mai mult timp însă nu corespundea tuturor cerințelor.

Din această cauză, medicii s-au străduit să găsească un procedeu de păstrare a sîngelui timp îndelungat.

De curînd a fost descoperit un procedeu prin care sîngele proaspăt al donatorului este răcit rapid, cu ajutorul azotului lichid (— 195°). Sîngele se solidifică instantaneu în mici particule roșii avînd aspectul firelor de nisip.

Prin reîncălzire sîngele își recapătă toate caracteristicile, și ce este mai important, globulele roșii trăiesc, chiar dacă sîngele a fost păstrat la temperatura de — 195° mai mulți ani.

Sîngele păstrat prin această nouă metodă a fost supus la o serie de probe în clinici, dînd rezultate concludente.

In momentul de față sînt studiate metodele practice de reîncălzire a sîngelui.

Cînd se va rezolva și acest detaliu va exista posibilitatea de a se păstra la un nivel constant stocurile de sînge conservat și mai ales de a avea oricînd la dispoziție toate tipurile de sînge.

Congresul biochimiștilor

Cinci mii de savanți din toate țările lumii au participat la Congresul biochimiștilor la Viena, unde s-au făcut aproape 1.700 de comunicări. Intîi principalele: crearea artificială din compuși chimici a două celule: crearea artificială de cancer pe micro-organisme; crearea unei substanțe chimice asemănătoare sîngelui omenesc; transformarea unei substanțe extrase din cactuși în hormoni suprarenali.

Profesorul polonez W. Niemerenko, afirmă că există posibilitatea de a transforma mustele într-o nouă specie de viermi de mătase. Cu ajutorul stimulenților chimici artificiali este posibil de a se face din muște insecte folositoare omului.

UN LABORATOR AL ANIMALELOR

La Nord de Crimeea, într-o stepă aridă a Ucrainei, se întinde Askania Nova: un imens laborator al animalelor, avînd o suprafață de 40.000 de hectare. Zeci de savanți, sute de studenți, lucrează în acest minunat tărîm unde te poți întîlni cu cele mai mari surprize.

Inainte de Revoluție, Askania Nova aparținea unui bogătaș. Astăzi, destinația sa a fost total schimbată. Cercetătorii științifici lucrează aici la aclimatizarea plantelor și animalelor din cele mai felurite zone geografice.

Astfel, se pot număra 200 de specii diferite de arbori, printre care Yucca, din America centrală, cu frunze moi din care se fac fibre textile și cu o floare albă, mare.

Fauna este tot atît de variată. Se pot întîlni, aproape ca într-un basm, zebre alături de reni pătați, lebede alături de flamanții roșcați. Aici, savanții lucrează la transformarea animalelor sălbatice (de pildă antilopele) în animale domestice.

Specii rare sau despre care se credea că sînt cu totul dispărute, trăiesc la Askania Nova: nandu american, emu australian, gnu albastru s-au aclimatizat toate cît se poate de bine. Tot aici se poate zări bizonul a cărui imagine au păstrat-o strămoșii noștri în peșterile pe care le-au locuit.

Un Institut de cercetări științifice, situat pe teritoriul Askaniei Nova, se ocupă cu diferitele probleme ale creșterii acestor animale.

In fotografii: 1. O zebră și un cal Prjevalski (strămoșul calului de azi) s-au întîlnit la Askania Nova.

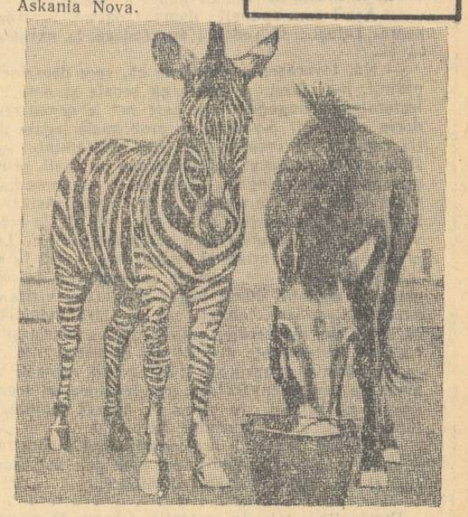

Nervi sensibili la radiațiile atomice

Radiațiile atomice atacă mai întîi țesuturile nervoase. Această constatare importantă a permis medicului sovietic Natalia Bah să descopere o metodă nouă pentru a depista cît mai din timp orice boală a radiației, provocată de radiațiile atomice asupra celor ce au fost expuși. In felul acesta, medicii pot interveni imediat și obține mult mai lesne vindecarea bolnavului.

Știați că...

...Quito este singurul oraș situat exact pe ecuator? El este în același timp și capitala republicii Ecuador. In rest, linia ecuatorului străbate numai pustiuri, păduri și oceane.

...în privința conținutului, un ou de struț este egal cu 36 ouă de găină?

...de obicei păianjenul își țese în fiecare noapte o pînză nouă?

...un institut de cercetări din Austria a socotit că drumurile unei gospodine care face piața timp de 25 de ani, adunate la un loc, dau o distanță egală cu de opt ori înconjurul pămîntului?

Monumentul... șarpelui

In piața principală a orașului Katmandu, capitala Nepalului, a fost ridicat un monument dedicat zeului șarpe „BASUKI"

In fiecare zi nepalezii vin să se închine șarpelui și să-l roage să aducă pacea și sănătatea în regiunea lor, bîntuită de o epidemie de holeră.

Unde nu-s medici, șerpii le țin locul...

Ce știți despre...

...literatura veche a celei mai tinere republici?

Recenta proclamare a Republicii Guineea, care a scuturat jugul colonialiștilor francezi, se înscrie în procesul atît de semnificativ pentru epoca noastră al trecerii la o viață independentă a popoarelor, pînă mai ieri asuprite și ținute în zona de întuneric a vieții internaționale.

Poporul Guineei și-a luat locul pe arena mondială. Dar ce știm noi despre această țară de pe coasta Africii Occidentale, despre istoria ei milenară, despre calitățile poporului guinez, despre literatura și arta lui? Puțin, mult prea puțin. Colonialiștii au păstrat cu grijă un văl de ignoranță și de mituri stupide în jurul popoarelor înrobite. Mai ales negrii africani, inclusiv cei guineezi, au fost prezentați ca niște primitivi cu intelectul redus, incapabili de creații spirituale, care n-ar putea trăi și gîndi fără protecția stăpînilor albi. Puțini știu că pe coasta africană și în interiorul continentului au existat pînă la venirea colonialiștilor state puternice, cu o civilizație înfloritoare care dacă n-ar fi fost spulberată de cotropitori ar fi putut poate să aducă pînă azi o contribuție însemnată la tezaurul civilizației mondiale.

Despre capacitățile intelectuale ale negrilor Manding, care locuiesc pe teritoriul Senegalului și al Guineei, vorbește faptul că ei și-au creat, pornind de la circa 2.000 de rădăcini, o limbă extrem de bogată, capabilă să surprindă și să exprime cele mai subtile nuanțe, să urmărească cu o remarcabilă preciziune toate meandrele unei gîndiri complexe. Vă amintiți de legenda imbecilă după care cîteva sute de cuvinte satisfac toate nevoile negrilor. De fapt, în limba Manding, pentru verbul „a căuta" există unsprezece cuvinte, pentru verbul „a cînta" — douăzeci de cuvinte, cîte unul pentru fiecare situație specifică sau nuanță. Negrii guineezi au construit din timpuri străvechi și un sistem original de scriere.

Din timpurile cele mai vechi s-a dezvoltat în aceste regiuni și o literatură bogată și variată. S-au păstrat în tradiția orală, poezii cu o metrică savantă, pline de sensibilitate și grație. S-au păstrat numeroase legende, dintre care cea mai cunoscută este cea care evocă viața de viteaz și de înțelept a lui Sundiata Keyta, fondatorul imperiului Manding din secolul al XIII-lea.

Dar geniul poporului s-a manifestat mai ales în povestiri pline de poezie care vorbesc, unele despre minunatele posibilități sau despre slăbiciunile naturii omenești, altele despre dorul de libertate al oamenilor asupriți. Foarte multe povești — unele grupate în cicluri — folosesc drept personaje, animalele, în special păianjenul și broasca țestoasă. Unii etnologi idealiști au încercat să vadă în acest folclor animalier o expresie a unor credințe mistice. De fapt, aceste povestiri au un caracter satiric realist deosebit de pronunțat. Povestitorii nu se jenează să-și bată joc de șefi, de vrăjitori, de strămoși și chiar de zei.

Nu lipsește nici teatrul. In Guineea și Sudan există de multe secole asociații numite Koté sau Koré care prezintă spectacole destul de complicate, cu o intrigă dramatică, dialoguri, cîntece, dansuri.

Desigur, în ultimele decenii au apărut și scriitori cultivați care exprimă în operele lor revolta împotriva exploatării coloniale, setea de libertate a poporului.

Fără îndoială, anii care vin vor aduce noi și noi creații de valoare a popoarelor negre eliberate.

Horia MEDREA

MIC INDREPTAR MUZICAL

OPERA ITALIANĂ PÎNĂ IN ZILELE NOASTRE

După moarea lui Mozart, iată-ne în secolul al XIX-lea, secolul în care opera atinge culmile ei cele mai înalte, în care bel-canto-ul evoluează, apare curentul romantic și — cucerirea cea mai importantă a secolului — se afirmă și se impun școlile naționale. Să urmărim, în continuare, evoluția bel-canto-ului și pe protagoniștii săi cei mai de seamă.

Rossini

La 5 februarie 1816, la Roma, se prezintă în premieră „Bărbierul din Sevilla", opera unui tînăr compozitor. Cînd orchestra a atacat primele măsuri ale uverturii, — faimoasa uvertură a „Bărbierului" — în sală a început un adevărat vacarm care n-a mai contenit. pînă la sfîrșitul reprezentației. La ultima lăsare a cortinei un singur spectator, a aflat în primele rînduri, a avut îndrăzneala să se ridice și să aplaude: era ...Gioachino Rossini, însuși compozitorul operei. La cea de a doua reprezentare a operei, spectatorii au venit în număr mare, au ascultat-o în tăcere și au aplaudat-o. La cea de a treia reprezentare, succesul a fost răsunător. De atunci, această bijuterie a bel-canto-ului se reprezintă, cu un succes inepuizabil, pe toate scenele lumii.

Rossini a trăit 76 de ani (1792—1868). Dar el n-a compus muzică de operă decît pînă la vîrsta de 37 de ani. In răstimp de 19 ani însă (1810—1829) el a scris numeroase piese pentru teatrul muzical, dintre care cele mai cunoscute, cele care i-au făcut gloria și care își mențin pînă azi favorurile auditorilor din întreaga lume, sînt „Scara de mătase", „Semiramida" celebrul „Bărbier din Sevilla" și ultima (și cea mai bună) operă a sa, „Wilhelm Tell".

Rossini a adus la o treaptă nouă școala bel-canto-ului; muzica sa spontană, plină de vervă și de inventivitate, cultiva eleganța de stil, melodia simplă, plăcută auzului. Istoria muzicii atribuie însă și serioase slăbiciuni muzicii rossiniene. Lipsa de profunzime — într-o epocă în care începe să apară curente noi și în care crește exigența spectatorului — abuzul de înfloriturl, nu mai sînt pe placul criticii. Richard Wagner a avut următoarea usturătoare apreciere în ce-l privește pe Rossini: „A fost un fabricant extraordinar de abil de flori artificiale, pe care le făcea din velururi și mătăsuri și pe cari le picta cu culori înșelătoare... Atît de bine încît seamănau cu florile naturale". Cu toate acestea, Rossini și-a dominat cu tărie epoca, a cunoscut mari triumfuri, iar numele său a sintetizat întregul prestigiu al artei muzicale italiene în primele trei decade ale secolului XIX. Principalii continuatori ai lui Rossini în Italia au fost VINCENZO BELLINI (1801—1835) și GAETANO DONIZETTI (1791—1848).

Delicat — era comparat adesea cu Chopin pentru eleganța și delicatețea lui — Bellini s-a bucurat de deosebita simpatie a cercurilor artistice contemporane. Operele sale cele mai cunoscute, „Somnanbula" și „Norma" (în care a cîntat una din cele mai celebre primadone pe care le-a cunoscut scena teatrului liric, Maria Malibran) au avut un succes extraordinar la primele lor reprezentații.

Donizetti

După moartea lui Bellini, asul muzicii italiene devine Gaetano Donizetti. Un compozitor inegal, uneori superficial, „un prinț al flecărelii melodice", cum a fost caracterizat, dar care și-a cîștigat o imensă popularitate datorită unora din lucrările sale de o valoare indiscutabilă. „Lucia di Lamermoor", „Favorita", „Fiica regimentului" și „Don Pasquale" au intrat de mult în repertoriul universal.

Cel care a adus opera italiană la o neegalată culme în acest secol al XIX a fost tînărul născut într-un sat din apropierea Parmei, marele GIUSEPPE VERDI (1813-1901). La începuturile creației sale Verdi nu se lasă influențat de curentele care încep să se impună în Europa. Nu-l atrag romantismul, nici sensurile noi pe care le dă muzicii de operă renovatorul ei, germanul Richard Wagner. Verdi dă însă forme noi și un nou conținut școlii tradiționale italiene.

Viața lui Verdi este simplă, modestă. In plină glorie, oferindu-i-se un titlu aristocratic, Verdi, refuză: „Sono un paesano" (sînt un țăran).

Cariera muzicală a lui Verdi este unică. Cea mai mare parte a operelor sale au fost și au rămas populare: Rigoletto, Trubadurul, Traviata, Aida, Othello, Falstaff, sînt nelipsite din repertoriul universal.

Muzica lui Verdi, melodioasă, vie, pasionată, viguroasă, este deosebită de bel-canto-ul lui Rossini. Unele pagini din operele lui Verdi au avut un puternic rol mobilizator în trezirea conștiinței revoluționare a poporului italian. Celebrul cor din opera „Nabucodonosor". („O mia patria, si bella e perduta") a fost reluat, după premieră, de locuitorii Milano-ului și cîntat pe străzile orașului, ca protest împotriva ocupanților austriaci. In „Ioana d'Arc" și în „Lombarzii". Verdi a cîntat de asemenea eliberarea patriei sale. Pe bună dreptate Rossini spunea despre Verdi că este „un muzician care poartă o cască".

Verdi

După Verdi, muzica de operă italiană este caracterizată de școala așa-numită „veristă". Verismul italian este uneori declamatoriu, alteori melodramatic, căutînd „efecte scenice", dar plin de mișcare și de viață. Reprezentanții de seamă ai „verismului" sînt: RUGGERO LEONCAVALLO, autorul operei Paiațe, GIACCOMO PUCCINI (Manon, Boema, Cio-Cio-san, Fata din Far West), PIETRO MASCAGNI (Cavaleria Rusticană).

M. NEACȘU

Universitatea din Moscova continuă să crească

Pe colinele Lenin se vor înălța în următorii ani noi construcții pentru adăpostirea facultăților (filologie, istorie, filozofie, drept, economie și litere), care se mai găsesc încă în vechea universitate din centrul Moscovei, precum și pentru Institutul de limbi orientale.

Noul edificiu va fi înzestrat cu un amfiteatru de 800 de locuri, o bibliotecă științifică cu un fond de 5 milioane volume, cu săli de lectură în care vor putea lucra 1.500 studenți etc.

Construcția va fi ridicată din beton armat prefabricat, iar pereții amfiteatrelor vor fi îmbrăcați în aluminiu anodic și materii plastice.

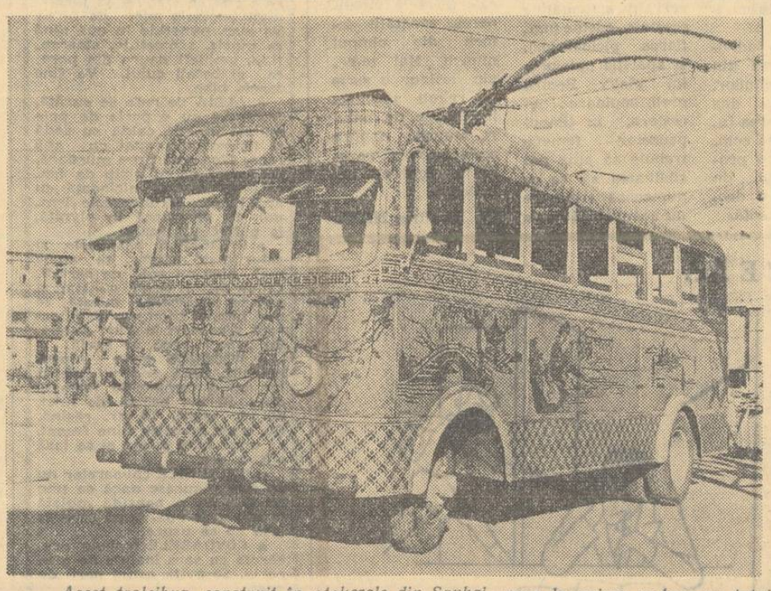

Acest troleibuz, construit în atelierele din Șanhai, pare la prima vedere cu totul și cu totul obișnuit. El a fost însă realizat în întregime din lemn și bambus, economisindu-se astfel o tonă de metale feroase.

Desenele care împodobesc pereții exteriori ai troleibuzului dovedesc gustul pentru artă al poporului chinez.

O nouă limuzină sovietică

Industria de automobile din Uniunea Sovietică va produce în curînd în serie un nou model de limuzină, cu 7 locuri, „Zil-111". Motorul de 8 cilindri cu o putere de 220 C.P. va permite atingerea unei viteze de 170 km. oră.

Limuzina este dotată cu un schimbător de viteze comandat prin butoane. Un mecanism special permite șoferului de a ridica sau cobori geamurile fără a se deranja de la locul său. Aparatul de radio are două table de comandă, putînd fi reglat atît de șofer cît și de pasageri.

PAGINA Femeii

LUATE DIN VIAȚĂ

COPIII EUGENIEI

Silueta nu prea înaltă din ușă rămase multă vreme să privească cum se îndepărta băiatul care plecase din casa mamei lui fără măcar să-i arunce o privire. Femeia se întoarse, intră în cameră, se așeză pe primul scaun pe care-l văzu. Își cuprinse gînditoare fruntea cu amîndouă palmele... Stătu așa pînă cînd simți că pe mîinile ei se preling cîteva picături calde. Plîngea!

...Eugenia avusese o viață grea încă din tinerețe. Căsătoria n-o făcuse prea fericită. După cîțiva ani, își dăduse seama că soțul pe care și-l alesese era un om cu un caracter slab, influențabil, căruia nu-i prea plăcea să muncească, care nu purta de grijă soției și celor trei copii așa cum ar trebui.

Moartea bărbatului ei o găsise nepregătită pentru viață. Fără venit, cu trei copii, dintre care cel mai mare avea pe atunci 5 ani, se simțea singură, neajutorată.

Eugenia se frămîntă vreo cîteva luni de zile, pînă cînd, incapabilă să mai suporte purtarea socrilor și atmosfera din casa lor, plecă, mai bine zis, fugi în Capitală cu toți cei trei băieți ai ei. Începu să muncească și, cu toate greutățile, era hotărîtă s-o scoată la capăt. Speculînd însă situația prin care trecea Eugenia, socrii luară pe cei doi copii mai mari, Ion și Niculae, la ei. Ce slabă se dovedi atunci Eugenia! În loc să caute să rezolve situația copiilor cu ajutorul tovarășilor ei de muncă, să găsească posibilitatea de a-i lăsa ziua pe cel mai mic la o creșă iar pe ceilalți doi la un cămin, ea acceptă ca Ion și Niculae să stea în casa din care ea fugise îngrozită.

Și de atunci, începură suferințele ei de mamă care-și vedea copiii apucînd pe căi necinstite, transformîndu-se în derbedei fără căpătîi, fugind de școală și de muncă. Căci pe asemeneu bază avu loc educația celor doi băieți. Influențați de bunici, trăind în casa lor, copiii refuzau să învețe, căutau să muncească numai atunci cînd era ceva mai ușor de făcut, se obișnuiseră să umble hoinari, să bea, să ducă o viață dezordonată. Mama, sub ochii căreia se petreceau aceste lucruri, făcu cîteva încercări de a readuce copiii. Cam tîrziu lasă și unele dintre ele, prea brutale.

Mi-ai povestit și-mi pot închipui cum te-ai trezit într-un tîrziu, în camera pustie, cu obrajii uzi de lacrimi, cu tîmplele înfierbîntate: Fusese ultima încercare de a-i readuce pe copii acasă. Ți-ai vorbit lui Ion, așa cum numai o mamă știe să vorbească. Vorbele tale însă nu și-au atins ținta. A plecat, trîntindu-ți ușa. Nu mai era nici o scăpare pentru Ion și Niculae?

Te-ai hotărît atunci să ne scrii. Am și acum scrisoarea ta în mînă, scrisoarea în care povestea vieții tale se înșiră în rîndurile scrise, ca un strigăt de desnădejde. Nu e bine, Eugenia, că ai ajuns la o așa situație și nu e bună nici desnădejdea de care ne scrii. Situația copiilor tăi în viața cărora — nu te supăra — n-ai știut să intervii cu fermitate, cu autoritatea de care puteai face uz la timpul potrivit, e grea. Ai nevoie de tact, mult tact și multă răbdare. Copiii tăi nu sînt pierduți, ai dreptate. Numai că trebuie scoși de urgență din mediul în care trăiesc, trimiși la școli potrivite, fiindcă acest lucru nu e prea tîrziu. Tu singură scrii că ei sînt la vîrsta cînd pot fi modelați. Nu folosi metode brutale. Înconjoară-i cu dragoste, fă-le o viață plăcută la tine acasă, fă-i să simtă cît îi iubești tu, mama lor, pe care n-au avut cînd s-o cunoască bine și s-o prețuiască. Tu singură poți rezolva problema care te frămîntă. Dovedește de data asta mai multă tărie de caracter și vei reuși să faci din copiii tăi oameni folositori societății.

Lucia MANOLESCU

VINE IARNA

În materie de paltoane, moda pentru iarna care vine este foarte variată; nu se poate spune că există vreo caracteristică generală care ar trebui respectată. De aceea, prezentăm aci trei modele diferite; ceea ce putem observa comun la ele sînt numai mînecile — simple și largi; gulerele — mari și răscroite mult; și nasturii — element decorativ, mari, răspîndiți. Încolo, cum se vede, primul model este drept, simplu, al doilea larg în partea de jos, iar al treilea pe talie cu un cordon (neapărat) de piele lat și cu cataramă mare.

Desene de Tantzi PFENNINGS

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

20—26 OCTOMBRIE 1958

— Cașcaval pane; mîncare de praz cu carne; compot.

— Supă de gulii; perișoare cu verdeață; struguri.

— Pește prăjit; crochete de varză cu carne; lapte cu orez.

— Budincă de clătite cu spanac; biftec cu cartofi; geleu cu mere.

— Ciorbă de roșii; șnițel de legume, cu salată; fructe.

— Salată de conopidă, cu maioneză; tocană; plăcințele cu brînză.

— Omletă cu roșii; cotlete de purcel cu cartofi; ștrudel cu nuci.

Crochete de varză cu carne

Spre deosebire de sarmale, care se fac din carne crudă, crochetele de mai jos se prepară din carne fiartă sau prăjită și numai cu varză dulce.

Se alege o varză cu foile subțiri. Se desprind frunzele, se opăresc în apă clocotită cu sare și se scurg. Se trece prin mașină carnea fiartă sau prăjită împreună cu o ceapă înăbușită în grăsime. La 400 gr de carne, se adaugă un ou, o lingură de smîntînă, verdeață, sare și un praf de piper.

Pe fiecare frunză se pune o lingură de tocătură, se aduc marginile laterale înăuntru și se rulează în formă de crochete. Se dau crochetele prin făină, ou și pesmet, și se prăjesc în grăsime încinsă. Se așează într-o formă rezistentă la foc și deasupra se toarnă un sos subțire de roșii. Se dau la cuptor. Înainte de a se servi se adaugă cîteva linguri de smîntînă.

Zacuscă cu vinete și gogoșari

Se coc 2 vinete mijlocii, se curăță și se toacă pe fund de lemn. Se coc pe mașină 4 gogoșari frumoși, se curăță la fel ca ardeii, se îndepărtează cotorul și semințele și se taie felii nu prea mărunte. Se opăresc 500 gr de roșii, se curăță de pieliță, se taie în sferturi. Se pun vinetele, gogoșarii și roșiile într-o cratiță cu 2—3 linguri de ulei, în care s-a rumenit o ceapă tăiată peștișori (facultativ). Se pune o lingură de zahăr, se potrivește de sare și se lasă să fiarbă la foc mic, pînă mai scade zeama, observînd să nu se prindă pe fund. Se servește răcorită. Această zacuscă se poate păstra foarte bine pe iarnă. Pentru aceasta, cînd este gata, se pune în borcane care se acoperă cu hîrtie pergament sau cu celofan, se leagă și se fierb o jumătate de oră într-un vas cu apă. Se păstrează la rece.

Plăcințele cu brînză

Se face un aluat din 150 gr. făină, 150 gr. unt, 150 gr brînză de vaci și un vîrf de linguriță de sare. Se lasă o oră la rece, să se odihnească.

Pentru umplutură se freacă într-un castron 300 gr brînză de vaci cu un ou sau numai cu 2 albușuri (nebătute), 100 gr zahăr, o lingură de smîntînă, o linguriță de făină și sare. Se pot adăuga, după gust, și cîteva stafide.

Se întinde o foaie subțire de aluat și se taie pătrate cam de 12 cm. Se umplu cu brînză, și se întorc colțurile spre mijloc în formă de plic. Se așează în tavă și se coc la foc mijlociu. Cînd sînt gata, se presară cu zahăr pisat.

Sanda MARIN

Din carnetul unui pedagog

Un ajutor... care nu ajută!

În „Amintirile" sale, marele nostru povestitor Ion Creangă, vorbind despre școala sa din Humulești, scrie între altele: „Într-una din zile ne trezim că iar vine părintele la școală cu moș Fotea, cojocarul satului, care ne aduce dar de școală nouă un drăguț de biciușor de curele, împletit frumos; și părintele îi pune numele „Sfîntul Nicolai"... Atunci eu, cu voie, fără voie, plec spre ușă, ies răpede și nu mă mai încurc prin prejurul școalei, ci o iau la sănătoasa... Și la mama acasă am început a-i spune cu lăcrimi, că nu mă mai duc la școală, să știu bine că m-or omorî".

Alexandru Vlahuță arată cum acest „sistem pedagogic" a... evoluat pe vremea lui. „Turnatul la bancă — scrie el în schița „Mogîldea" — era teribil. Micul vinovat era așternut cu pieptul pe capătul băncii, un monitor îi ținea bine de grumaz, altul de picioare, și „Domnu" îi trăgea cu varga".

Mi-am adus aminte de aceste vechi „mijloace educative" în ziua cînd, în cancelarie, tatăl unui elev nou venit, Mircea Ionescu, m-a întrebat:

— De ce m-ați chemat la școală, tovarășă profesoară?

— Fiindcă acum cîteva zile l-am văzut pe Mircea al dumitale plin de vinătăi. Și cînd l-am cercetat îndeaproape, mi-a mărturisit fără înconjur că dumneata i-ai aplicat o corecție fizică, ce i-a lăsat aceste urme; și că de altfel cam în felul acesta îi faci de obicei... „educația"!

— Da, tovarășă profesoară, e foarte adevărat și nu înțeleg ce vă surprinde. Nu știți că bătaia e ruptă din rai? Chiar vă rog și pe dumneavoastră să-l atingeți ori de cîte ori este cazul. Eu nu mă supăr. Dimpotrivă. „Sfîntul Nicolai" e... sfînt și nu dă greș niciodată!

— Se poate, tovarășe Ionescu? De unde, la dumneata, o asemenea concepție?

— Cum, de unde? Pe vremea mea și taică-meu acasă, și profesorii la școală, stăteau cu nuiaua pe noi. Așa că ce vă mai mirați atîta?

— Abia e de mirat. Nu mă așteptam ca tocmai dumneata, care, copil fiind, ai cunoscut și suferit de pe urma acestor faimoase „metode pedagogice", să le reînvii față de propriul dumitale copil! Și asta, cînd? Astăzi, cînd avem o școală nouă, cînd biciușca și nuiaua au fost definitiv aruncate în lada cu gunoi a educației?

— Așa-i cum spuneți dumneavoastră, tovarășă profesoară. Totuși... să vedeți... eu cred că, la nevoie, nu strică și...

— Nu, tovarășe; se cunoaște că, spre deosebire de alți părinți, n-ai ținut legătura cu școala și n-ai frecventat lectoratele pedagogice, pe care noi le organizăm în vederea călăuzirii d-voastră în problemele legate de educația copiilor. Pe vremea dumitale, învățămîntul era plictisitor, uscat, neplăcut, silind adesea pe copii, prin diverse metode de constringere, să învețe și să reproducă mecanic noțiuni pe care nici nu le înțelegeau. Astăzi însă, situația e cu totul alta. În cei zece ani de la reforma învățămîntului, lucrurile s-au schimbat radical. Lecțiile se predau în forme variate și atrăgătoare. Avem la dispoziție laboratoare, diafilme, planșe colorate, ore de consultații, material didactic foarte bogat și plastic; vizităm muzee, expoziții, șantiere, fabrici, așa că, fără îndoială, Mircea al dumitale, în decursul anului, își va însuși și el materia prin toate aceste metode noi și interesante. Dumneata, ca părinte, supraveghează-l acasă, crează-i condițiile necesare pentru învățătură, ține legătura cu școala. Și te asigur, că băiatul va putea să ajungă fruntaș, chiar și fără concursul... „Sfîntului Nicolai"!

— Mă rog, tovarășă profesoară, dacă d-voastră spuneți așa... Dar eu unul, să știți, am avut cele mai bune intenții... și am vrut să vă ajut în muncă...

. . . . . .

După cîteva zile. În recreație. Observ că elevul Mircea Ionescu poartă o curea de culoare cenușie peste uniforma școlară.

— Ce-i cu cureaua asta, Mircea?

— Mi-a dat-o tăticu. Nu mai are nevoie de ea!...

Lili BERGEA

Igiena în timpul lucrului

Cîteva reguli generale

Regimul nostru democrat-popular asigură egalitatea deplină a femeii față de bărbat din punct de vedere social, politic, economic, juridic, etc. Un număr mare de femei lucrează astăzi alături de bărbați în cele mai diferite ramuri ale industriei, obținînd în muncă rezultate asemănătoare cu acestia.

Față de bărbat însă, organismul femeii prezintă o serie de particularități anatomice și fiziologice. Astfel, musculatura femeii este mult mai puțin dezvoltată decît aceea a bărbatului, ligamentele și articulațiile sînt mai slabe, sistemul nervos este mai sensibil și mai puțin echilibrat decît la bărbați, glandele endocrine (tiroida, ovarele, hipofiza) își pot deregla mai ușor funcțiunile lor, în sfîrșit pielea este mai subțire, mai sensibilă, ceea ce deseori permite pătrunderea mai ușoară la acest nivel a toxicelor în organism.

Toate aceste particularități necesită cunoașterea și respectarea anumitor reguli de igienă pentru femeile care lucrează în întreprinderi.

Care sînt principalele reguli de igienă ce trebuie respectate de femeie în timpul muncii, pentru a-i păstra neatinse sănătatea și capacitatea de muncă:

■ Igiena individuală constînd din spălatul mîinilor, facerea unui duș după terminarea lucrului, lăsarea echipamentului de protecție la locul de muncă, are o deosebită importanță.

În acest fel femeia înlătură după terminarea muncii unele substanțe toxice cu care a venit în contact, și fereste pe cei din familie de contactul cu aceste toxice.

■ Efortul fizic și transportul de greutăți trebuie să fie limitat la femeie. Femeia nu trebuie să ridice și să transporte greutăți mai mari de 20 kg., în caz contrar putînd apare tulburări în organul genital, iar la femeile însărcinate, avorturi spontane sau nașteri premature.

■ Păstrarea un timp îndelungat în muncă a unei poziții forțate a corpului, ca munca în genunchi, încordarea mușchilor abdominali, duce la inflamația organelor genitale interne ale femeii, colite, constipații, hemoroizi, etc. Pentru prevenirea acestor îmbolnăviri se recomandă ca femeia să alterneze această muncă cu pauze, în care să facă mișcări de destindere, să se amenajeze astfel locul de muncă încît asemenea poziții forțate ale corpului să fie reduse cît mai mult.

■ Munca îndelungată în picioare are și ea influență dăunătoare asupra organismului. Datorită acestei poziții pot apare varice ale membrelor inferioare, dureri în articulațiile acestuia, edeme (umflarea picioarelor), și apariția „piciorului plat". Pentru preîntîmpinarea acestora, în timpul pauzelor femeile trebuie să aibă posibilitatea să se odihnească stînd pe un scăunel. Femeia trebuie să facă în fiecare zi exerciții de gimnastică, care duc la întărirea organismului. La apariția „piciorului plat" contribuie și prostul obicei al femeilor de a lucra în papuci, fapt care duce la slăbirea mijloacelor de susținere a bolții plantare.

■ Femeile gravide începînd din luna a cincia trebuie să fie transferate la munci mai ușoare și începînd de la aceeași dată a sarcinei este interzisă folosirea lor în schimbul de noapte sau la munci suplimentare.

■ În timpul muncii, datorită consumului de energie, femeia trebuie să aibă grijă să-și asigure o alimentație rațională. Diferitele „cure" sau „regimuri" făcute fără indicația medicului pot duce la slăbirea rezistenței organismului, la ușurarea apariției îmbolnăvirilor.

■ Femeia trebuie să aibă grijă de o riguroasă igienă personală intimă, folosind camerele de odihnă pentru femei existente în întreprinderi.

■ Concediul legal pentru naștere și lăuzie trebuie folosit întocmai, aceasta în folosul propriei ei sănătăți și al copilului pe care-l va naște.

Respectarea acestor reguli generale duce la menținerea sănătății femeii din cîmpul muncii. Mai înseamnă desigur o serie de reguli specifice în funcție de natura muncii. Asupra acestora vom reveni în numerele următoare.

Dr. Dimitrie NANU

CURIERUL NOSTRU

GEORGETA IOAN-Tîrnăveni: Deoarece în sectorul de muncă în care lucrați dv. există pericolul intoxicării, aveți dreptul la antidoturi. Iar după cum se prevede în articolul nr. 95 din Codul Muncii costul antidoturilor corespunzătoare este suportat de întreprindere. În cazul cînd o femeie care lucrează munci grele devine gravidă, ea trebuie repartizată la alte munci mai ușoare, fără ca prin aceasta să i se scadă salariul (articolul nr. 90 Codul Muncii).

ELISABETA - Jimbolia: La cele două întrebări ale dv. privind moda, vă răspundem următoarele: 1) Nu este deloc recomandabil ca pe o rochie de seară din tafta neagră să fie aplicate picturi de nici un fel. Se poartă în schimb rochii din mătăsuri țesute cu broderii. 2) La un palton de culoare bleumarin, se poartă, aplicată pe guler, blană albă.

ILEANA-Huși: Ultima ediție din cartea de bucate a Sandei Marin este de asemenea epuizată. Vom sezisa Editura Tehnică, pentru a vedea dacă momentan există posibilități de reeditare. Ne bucurăm că apreciați rețetele culinare pe care le găsiți în pagina noastră și vă mulțumim atît pentru aceasta cît și pentru propunerile făcute.

LUCIA-Brăila: Tatăl divorțat al celor trei copii ai dv. este obligat să vă achite o pensie alimentară egală cu jumătate din cîștigul său din muncă. Micșorarea obligației de întreținere o poate hotărî numai instanța judecătorească și aceasta este în funcție de schimbarea mijloacelor celui care dă întreținerea.

MAGDA I. — Zimnicea: Apa de castraveți pe care o folosiți este foarte bună, însă ea nu poate ține loc de cremă. Desigur, aveți perfectă dreptate, noaptea este bine să nu întindeți nici un fel de cremă pe față, pentru ca pielea să poată respira. În cursul zilei, atunci cînd aveți puțin timp disponibil, folosiți crema făcută din gălbenuș, ulei și smîntînă.

UN GRUP DE CITITOARE DIN GALAȚI: Produsul de care întrebați este extractul gras de placentă și se folosește în farmacii sub denumirea de „Placentol".

I. HANGA — București: Apreciem mult scrisoarea dv. pentru bogatul ei conținut. În primul rînd ne simțim datori să vă mulțumim pentru obiectiile critice pe care le-ați făcut în legătură cu pagina noastră și pentru valoroasele dv. propuneri. Vă asigurăm că vom ține seama de toate acestea. Dv. ați apreciat ca superficial și nepotrivit, răspunsul dat la această rubrică, Ecaterinei, în nr. 51 din 27 septembrie 1958. Aici lucrurile sînt cumva mai complicate. După cum ne scrie Ecaterina, ea a încercat tot ceea ce omenește este posibil pentru a-și readuce soțul pe drumul cel bun. N-a reușit însă. E drept că promisiuni din partea lui au existat dar acestea au fost toate uitate repede. În plus, trebuie să vă mai spunem că ei se află iar în fața justiției pentru alte potlogării (se pare că este pentru a treia oară). Gîndiți-vă și dv.: ce mai poate aștepta Ecaterina de la un astfel de „soț"?

Aceasta nu înseamnă însă că noi sîntem de acord cu cei care pornesc pe calea dispariției pînă cînd nu au încercat tot ceea ce este posibil pentru întreținerea familiei. Ba uneori și lucruri socotite imposibile la un moment dat, pot deveni posibile, cînd există multă, multă înțelegere.

AURELIA CRAIU-Bîrlad: În cazul dv. nu poate fi vorba de o greșită interpretare întrucît, prevederile legale sînt cît se poate de clare. Femeile salariate care au copii bolnavi mai mici de doi ani au dreptul, cu avizul medicului, la concedii pentru îngrijirea acestora, care nu se includ în concediul de odihnă. Așadar, mergeți la întreprinderea unde lucrați și cereți-vă dreptul dv., argumentînd aceasta cu prevederile articolului nr. 93 din Codul Muncii.

VICTORIA CIUCĂ — Iași: Nu putem decît să ne bucurăm pentru aprecierile făcute despre revista noastră, în general, și pagina femeii, în special. Și mai mult ne-au bucurat propunerile dv. În primul rînd am reținut-o ca foarte bună, pe cea privind inițierea unui curs de croitorie în pagina femeii. În curînd îi vom da viață. Precum vedeți, chiar în acest număr am publicat cîteva modele pentru paltoane de iarnă și vom mai reveni.

MIRELA B: Din telegrafica dv. scrisoare se pot reține destul de puține fapte, care să fie analizate, pentru a vă putea da un sfat cît mai bun. Se vede de altfel cu usurință lipsa dv. de experiență. E și firesc dată fiind vîrsta. Ne permitem totuși să vă sfătuim să nu vă grăbiți, să mai așteptați, să vă gîndiți. Îl cunoașteți prea puțin pe tînărul acela pentru a putea avea deplină încredere în el. De altfel ce dovezi de dragoste sinceră v-a dat el pentru a vă putea încrede în el? După cum reiese din scrisoare, nici una. Cunoașteți-l mai bine, verificați-i sinceritatea sentimentelor față de dv. și numai după aceea luați o hotărîre.

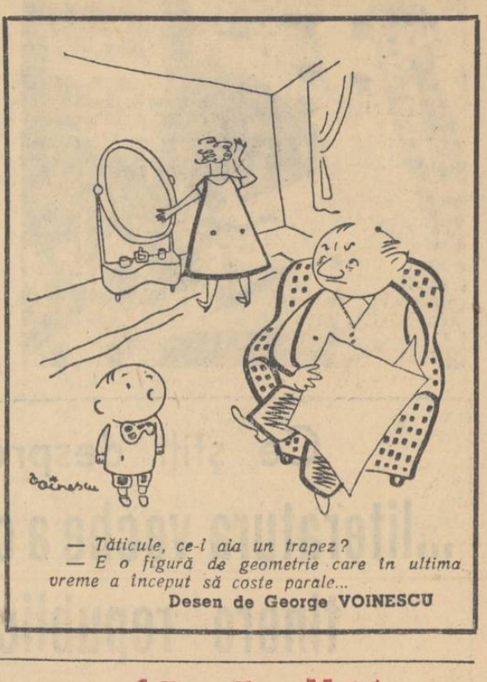

— Tăticule, ce-i aia un trapez?
— E o figură de geometrie care în ultima vreme a început să coste parale...

Desen de George VOINESCU

E bine să știți

● **VREȚI să bateți un cui în perete și gaura este prea mare? Iată ce trebuie să faceți: luați bucățele mici de hîrtie de ziar, puneți-le în apă pînă se moaie, scoateți-le, stoarceți-le, umpleți gaura din perete și bateți cuiul. Va ține foarte bine.**

● **ALBIA de rufe se curăță, frecînd-o cu o perie de paie muiată în apă caldă cu sodă și limpezind-o apoi cu apă rece. Cînd este prea murdară, se freacă și cu nisip de frecat. Nu se lasă niciodată cu apă în ea: se înegrește lemnul. Se păstrează în pivniță, la putină umezeală.**

● **BATISTELE, basmalele și șalurile de mătase, se spală mai bine cu apă de cartofi. Cîțiva cartofi cruzi, curățați și rași pe răzătoarea curată, se pun într-un tifon sau cîrpă curată și se storc în 2 kr. de apă. Cu această apă se spală.**

● **BOCANCII devin impermeabili, dacă ungem pielea lor cu o compoziție formată din: 50 gr. osînză de miel, 40 gr. ceară, 10 gr. rășină. Cu acest amestec bine frecat, se unge bine pielea și se lasă cîteva ore.**

● **COLȚURILE covoarelor nu se mai răsucesc dacă se ung pe dos cu o pensulă muiată în albuș de ouă, după care se lasă să se usuce.**

● **COVOARELE trebuie presărate cu sare înainte de a se peria. Se evită astfel norii de praf.**

● **LĂMIIA înainte de a se stoarce, se ține cîteva secunde în apă caldă, astfel se extrage o cantitate mai mare de zeamă din ea.**

„Americana tipică"

Chiar atunci cînd are televizor și frigider, mașină de spălat vase și mașină de spălat rufe, condiția umană a femeii americane nu este de invidiat. Tratată ca un obiect, femeia americană își definește personalitatea prin proporțiile bustului, taliei și șoldurilor. Despre o tînără americană se spune și se scrie în mod curent: „Domnișoara X este 36-24-35" și toată lumea înțelege că este vorba despre dimensiunile corespunzătoare. Ea trebuie să se simtă flatată cînd i se explică farmecul prin cuvîntul sexy (noua versiune a sex-appeal-ului). Măsurată și prețuită după criterii exclusiv trupești, ea este expusă în vitrină spre închiriere sau, în cel mai fericit caz, achiziționare mai mult sau mai puțin definitivă.

Milioane de pagini tipărite și ilustrate învață pe tinerele americane că unicul scop al vieții este să placi bărbaților pentru a-ți face un rost pe această cale.

Publicația duminicală „Sunday News" a instituit recent un concurs care urmează să desemneze pe „americana tipică". Cele care rîvnesc la acest titlu trebuie să trimită fotografii în culori „de preferință în costum de baie" însoțite de următoarele date: vîrsta, ocupația, înălțimea, greutatea, grosimea bustului, a șoldurilor și a taliei, situația socială a familiei, ocupațiile preferate, studiile și planurile de viitor. Pot participa toate fetele care au mai mult de 16 ani cu condiția să nu fie de profesie „modele sau persoane a căror ocupație este de a-i distra pe alții" (acestea din urmă avînd destule alte prilejuri să se arate).

Cîștigătoarele etapelor săptămînale ale concursului au cinstea de a-și vedea poza (în costum de bae) reprodusă în revistă, împreună cu o prezentare de felul următor: „Pat Frase, 22 ani, New York, secretară. Dorește ea oare să-și păstreze profesiunea?" „Nu, dacă mă voi putea dispensa de ea". Și revista face cu ochiul amatorilor, scrînd textual: „Încercați-vă norocul, oameni buni. Terenul este liber. Pat recunoaște că nu s-a fixat încă". Invitația directă se încheie cu precizarea că „silueta ei 35-25-35 arată minunat în costum de bae".

Despre Maryellen Baker, care are numai 18 ani se spune: „N-are încă un iubit statornic, dar fermecătoarea fată nu duce niciodată lipsă de tineri cu care să se întîlnească".

Este foarte trist să vezi în alt număr al revistei fotografia tinerei Jackie Fowler, elevă de liceu în vîrstă de numai 17 ani, care cîntă la vioară, iubește muzica și, pentru a se întreține muncește după cursuri și în vacanță într-o brutărie.

Ce caută această tînără, frumușică, talentată, muncitoare, în vitrina lui Sunday News?

Cum nu se simte înjosită să se prezinte ca o marfă oarecare cu indicarea precisă a dimensiunilor, greutății, și diverselor calități?

Explicația este una singură: Așa se procedează în America. Așa se consideră firesc să te porți în America. Femeia americană este învățată că frumusețea este cotată scump la bursa vieții și că trebuie să o speculeze cît poate.

Într-un articol consacrat crainicelor și comperelor de la televiziune se arată că nu sînt plătite prea grozav și de cele mai multe ori au de spus foarte puțin pe ecran dar „sînt văzute de milioane de oameni și cine știe unde poate duce aceasta".

Iar într-un amplu reportaj referitor la stewardess-ele folosite de societățile americane de transport aeriene, revista „Life" vorbește pe larg despre multiplu calificare ce li se cere, despre greutățile profesiunii, despre faptul că sînt plătite mediocru. Cu toate acestea, numai trei pînă la cinci la sută dintre candidatele la aceste posturi izbutesc să fie angajate. Cum se explică goana tinerelor americane după o asemenea muncă? Foarte simplu: „Majoritatea lor își dau demisia după aproximativ doi ani deoarece... fiind atît de atrăgătoare sînt cerute repede în căsătorie".

Să admitem că scopul urmărit și atins este totdeauna căsătoria. Să scoatem din discuție problema nenumăratelor tinere care ajung pe mîna proxeneților. Demnitatea femeii americane nu cîștigă nimic. Transformarea propriului tău trup într-o marfă este degradantă, indiferent de condițiile vînzării.

Jackie Fowler nu-i vinovată. Nici Maryellen Baker și poate nici Pat Frase. Dacă lumea ar fi a nudiștilor, un om îmbrăcat ar părea indecent. Într-o societate în care orice se vinde și se cumpără, demnitatea umană nu are preț.

Felicia ANTIP

O PROBLEMĂ GREA...

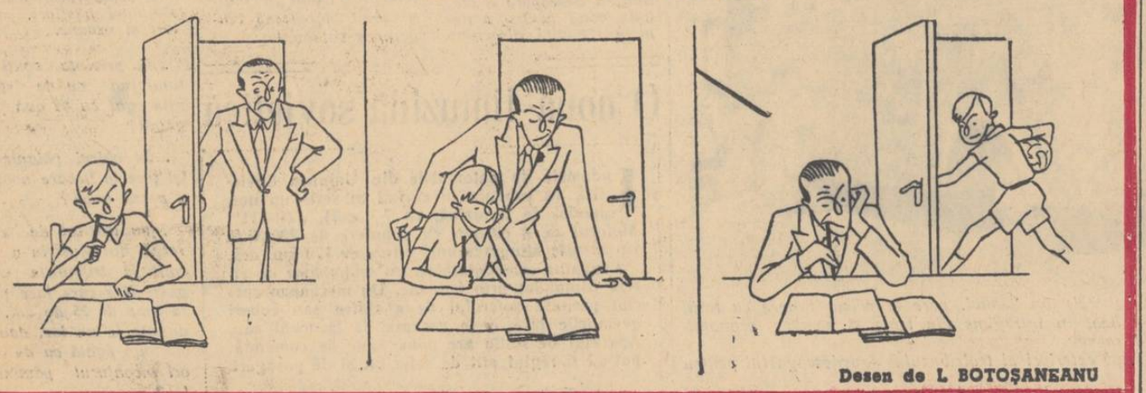

Desen de L. BOTOȘĂNEANU

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

EROI IUBIȚI

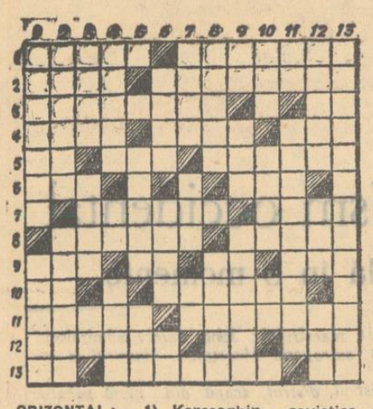

ORIZONTAL: 1) Korceaghin, eroul lui Ostrovski, strălucit luptător pentru cauza revoluției — Eroul principal din „Pământ desțelenit" de Șolohov, tipul activistului ferm orientat politicește, perseverent, bun organizator, sincer și prietenos. 2) Koșevoi, minunatul erou al „Tinerei gărzi" — Porecla muncitorului Ignat Saenko, revoluționar tenace și dîrz din romanul „Ultimul din Udeghe", 3) „Pe Donul...", vast roman de Șolohov, în care apar chipurile comuniștilor Garanja, Stokman, Lihaciov, Abramson — Ekaterina Nikolaevna. 4) Gaz în color din gazele de sondă — „Oameni dintr-un fund de...", roman de Malișkin, în care se reflectă viu procesul dezvoltării țăranilor și meșteșugarilor în perioada construirii socialismului — „Luna... în Petersburg", povestire de scriitorul rus I. A. Goncearov. 5) Început de veac! — Riu în Elveția — Gromova, membră a organizației „Tînăra gardă", în care sînt întruchipate trăsăturile nobile ale eroicelor femei ruse. 6) Prefix pentru ureche. — Autorul romanului „Șoseaua Volokolamskului". 7) Erou creat de Gorki, tipul luptătorului înarmat cu teoria revoluționară. — Personaj care reușește să se smulgă din mediul său mic burghez, sub influența binefăcătoare a lui Pavel Korceaghin. 8) Scriitor sovietic, în romanele sale „Infrîngere". „Ultimul din Udeghe", „Tînăra gardă" și altele) a creat o serie întreagă de figuri de luptători revoluționari vii și expresivi — Cele sovietice zugrăvesc minunate chipuri de oameni noi ale căror fapte sînt tot atîtea exemple demne de urmat. 9). Fluviu european — Vănia Naidenov — Simbolul lutețiului — Comunicație între două fiorduri, în Norvegia. 10) Vas de pămînt — Kutuzov, erou al lui Gorki din romanul „Viața lui Klim Samghin", personaj din tabăra revoluționară însuflețit de înalte idei și aspirații în lupta pentru făurirea vieții noi. 11) Vataghin, personaj, din „Energia" de Gladkov, tipul activistului cu experiență. — Vasili, popularul erou din poemul cu același nume de scriitorul sovietic Tvardovski. 12) Protejat — Taliu — Riu în Africa (Etiopia). 13) Nikolai Pavlenko — Roman de Furmanov în care este zugrăvită legendara figură a unui comandant de divizie sovietic, ridicat din rîndurile țărănimii revoluționare — Natașa Voronțova.

VERTICAL: 1) A creat în romanul său „Povestea unui om adevărat", chipul excepțional al aviatorului Alexei Meresiev, erou călit în lupta cu viața și cu dușmanii — Specie a genului epic care a dat literaturii sovietice chipuri de eroi îndrăgiți de milioane și milioane de cititori din lumea întreagă, precum sînt Ceapaev, Kojuh, Levinson, Korceaghin, Davidov, Meresiev, Voropaev, Oleg Koșevoi și ceilalți. 2) „...pleacă în munți", roman de Șemușkin, în care se reflectă uriașa muncă de educare dusă de bolșevici în regiunile polare ale Uniunii Sovietice — Liutikov, conducătorul mișcării ilegale din Krasnodon („Tînăra gardă"). 3) Arteră — Personaj din poemul „150.000.000" de Maiakovski, ce întruchipează poporul rus în bătălia eroică dusă împotriva intervenționiștilor în primii ani după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie — Soare. 4) Insulă grecească — Lidia Dimitrievna — Depăn. 5) Autorul romanului „Departe de Moscova", în care apare figura energică, inteligentă și cultă a conducătorului de șantier Batmanov — Nicolae (dim.). 6) Poștă, Telegraf. Telefon, Radio — Direcție — Posesiv. 7) Tîrg în Ardeal — Tovarăș — Teșite. 8) Stea — Identică. 9) Auxiliar al vitorului — „Mesteacănul...", roman de Bubennov, în care apar chipuri de patrioți sovietici, acționînd sprijiniți pe tăria colectivului, legați sufletește prin concepțiile și convingerile lor — Bolte. 10) Curelușă — Oraș antic în Sicilia — Suprafață. 11) Notă din gama orientală — Autorul „Poemului pedagogic", valoroasă carte din literatura sovietică, în care este dezvăluită frumusețea formării caracterului omului nou. 12) „Drumul spre...", roman de Leonid Leonov în care sînt puternic reliefate trăsăturile constructorilor lumii noi, în persoana lui Kurilov — A se ivi — Cîntec de slavă. 13) Agitator din „Pămînt desțelenit", care, deși tînăr, știe să-i cîștige pe oameni prin simplitatea și firea lui veselă și deschisă (2 cuv.).

Sorin ILIESCU

ANI

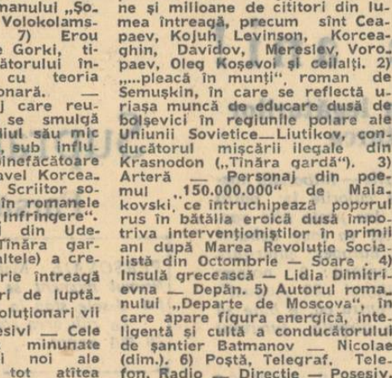

ORIZONTAL: 1) Autorul „peizajelor" din „1907" — „In tîrg la... 1917", volum de versuri de Marcel Breslașu 2) „...an 1919", piesă de teatru de dramaturgul sovietic V. Vișnevski — Odinioară 3) Provin din mijloc! — A scris „1907, Din primăvară pînă-n toamnă", unul din cele mai zguduitoare rechizitorii făcute burgheziei și moșierimii române. 4) Mic fluviu în Franța — Mișcare convulsivă — Anul Geofizic Internațional 5) Haină țărănească (pl.) — Termen de reverență 6) Actori de pantomimă — Nume bărbătesc 7) „Republica .... Română" proclamată la 30 decembrie 1947 — Cadou 8) „...douăzeci de ani", schiță de scriitorul sovietic V. Ardamatski — Anii celor născuți în 1952. 9) Trăiește anii din primăvara vieții — Cositor 10) Oraș în Norvegia — Miros deosebit — Vorbit 11) „...de revoluție 1848", volum de Cezar Petrescu — „Huhuia sirena răzbătînd prin ceață, / Își strîngea ... pruncușoru-n brață" (M. Beniuc — Balada anului 1933) 12) Autoarea poeziei „Anii, ciinii..." din volumul „Se arată lumea" — „...aș vrea, iubite, din zilele-mi pierdute, / Zile ce-n vecinicie și-au repede zbor" (Gr. Alexandrescu — Anul 1840).

VERTICAL: 1) Patru pe an — Din Arabia 2) Noaptea Anului Nou — Lac de unghii 3) George Ursu — Conținutul anilor — Insectă diptera 4) Interjecție — A se necăji — Ba 5) Ani de viață — Fiicele anului 6) A vedea ceva numai în treacăt — Hainele albe ale pămîntului schimbate de la un an la altul 7) Patria lui Ulise de care ani de-a rîndul l-a ținut departe mînia lui Neptun — La un an o dată — In Alpi 8) Luate din fugă! — Nume de fată — Personaj mitologic, tatăl lui Thezeu 9) Epopeea homerică în care se povestesc întîmplările celor zece ani de asediu ai Troiei — Pătură 10) Carnet pentru un an de zile — 1958 la plural 11) Emisari — Autoarea volumului de versuri „An viu, nouă sute și șaptesprezece" 12) Zile în calendarul roman — Anul 1958.

Cristiana ȘTEFĂNESCU

ZOOLOGIE

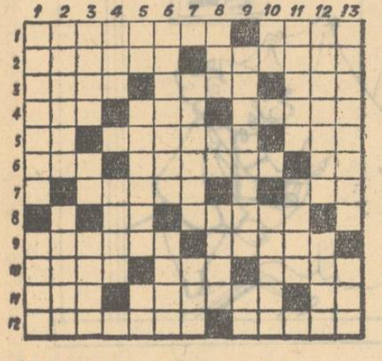

ORIZONTAL: 1) Țesător artistic — Proprietar de imobil... mobil 2) Lucrătoare fruntașă — De față! 3) Cantitate de paie — Lebădă vestită — C.S.O. la timpul trecut! 4) Prăjit — Corp geometric — Han vestit 5) Geme — Gărgărița lui Topîrceanu în calitate de „însurățel"! — Prefix de egalitate 6) Riu în Elveția — Are picioare subțiri și frumoase! — Tudor Dumitrescu 7) La postași și la canguri... — Viteji! 8) Salutare — Punct istoric 9) Corabia deșertului! — Cercuri! 10) Campion la viteză! — Muzicant acvatic — Au umblat cu lama 11) Înainte merge înapoi, înapoi merge înainte — In autobuz la ora prînzului — La cal, la capră și la cangur 12) Păzitoarea intrării — Strateg de rasă...

VERTICAL: 1) Tocilar — Asociat solidar 2) Ga-ga! — Rău crescut 3) De două ori „I"... — Rage fără vocale — Oraș în Ungaria 4) Indicație bovină — Țară antică în Peninsula Balcanică 5) Doine — Semnal — Sub semnătură 6) Marcat — Asalt 7) Greșeală, eroare — Frîntură din zi 8) Punct — Prefix — Munți în Grecia 9) După vînt și după ploaie — Este jumătate 10) Interjecție bovină — Dat cu ceară 11) Greci antici — După Tra... 12) Invadatoare — Comedie de Tudor Mușatescu 13) Lacrimogen ipocrit — Iată.

A. MUGUREL

ANIVERSARE

ORIZONTAL: 1)... Ancheta. 2) Semn muzical. 3) Nume feminin. 4) Persoane. 5) Prefix cu reproducere... 6) Aminteșc. 7) Vîrf în Carpați. 8) Drum. 9) A prezenta un film. 10) Semn. 11) Și-a făcut datoria, deci poate să plece. 12) O insectă care amintește de un roman celebru 13) Însuflețesc 14) Personaj din basme (pl.).

Literele din căsuțele albe de la 1, 2, 3 vertical dau numele unui eveniment cultural de la înfăptuirea căruia se împlinesc... 4 vertical!

Marcel BUDIȘTEANU

DIVERTISMENT

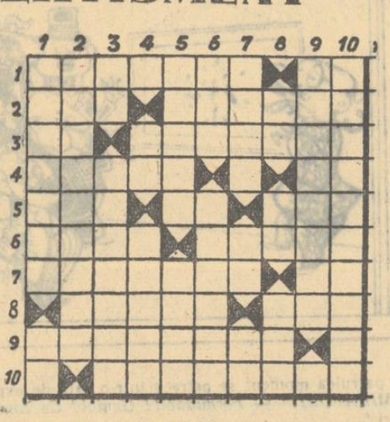

ORIZONTAL: 1) Sticlă cu diapazon — Înainte de Mureș și de Tîrnave!... 2) Odinioară, sobă nedorită — Vorbă cu dublă personalitate 3) Argint în soluție concentrată — Fabrică de vînt 4) Se ia la plecare! — Bine! 5) „Suflete" în versiunea franceză a „Erupției" — In loc — Merge după sută 6) Aspir — A făcut elogiul nebuniei 7) Armă cu vechi preocupări culturale! — Reflexivul lui iubesc! 8) Cusut la fel și pe față și pe dos! — Adevăr lichid 9) Pot spune același lucru în versiuni diferite! 10) Ca două picături de apă.

VERTICAL: 1) Limbă care lese din gît! — Nota cu bis! 2) Cerere care nu se timbrează 3) Și la dig și la țipirig — Îi place să exagereze întotdeauna! 4) Doi piepteni — Mobilă ad-hoc! 5) Pentru confecționarea anumitor obraji! — Lucru cu ghilimele 6) Intrema pe dos! — Un om de-acolo a făcut carieră la București! 7) O B mai mult lung decît lat! — Bir — 4,14! 8) Traducătorul are ceva de spus — Un „dumneata" mult prea intim... — Localitate de trecere 9) Dactilografe muzicale (masc.) 10) Pe vremuri, neapărat înainte de „agricolă".

Corina H. SFERA

POȘTA REBUS

ING. P. RAFAEL — Petroșani: „Apă" a intrat la... temă. Vorbind serios, într-un articol apărut cu cîteva numere în urmă, ocupîndu-ne de felul în care trebuie tratată o temă, dădeam exemplu chiar cu tema „Apă". Deoarece ni se pare că aveți talent, vă sfătuim să căutați articolul cu pricina, care vă va da îndrumări asupra felului în care trebuie să lucrați.

MIRCEA MANOLESCU: Se publică.

LIVIU BALICA — Luqoj: Ne pare rău, dar nici materialele primite de data aceasta (fantezii mult prea banalizate) nu merg. Nu publicăm rebouri încrucișate.

CORNELIA PETRESCU: Apare într-unul din numerele viitoare.

RADU STROE: Materialul ne-a parvenit după altele două cu titluri asemănătoare și, socotim noi, superioare. Așteptăm ceva inspirat de actualitate.

MANOLE VASILE: Materialul ne-a sosit prea tîrziu.

GIGI ZAMFIRESCU: Nu se admit cuvinte articulate (renașterea, racul etc.). Vă sfătuim ca pentru moment să vă limitați la rezolvarea problemelor de cuvinte încrucișate.

GHEORGHE COSMOȘ: Cuvintele introduse în „Hartă" nu sînt destul de reprezentative.

L. DARIAN

INTRE VECINI

— Vă deranjează dacă soția mea va sparge acum niște nuci?...

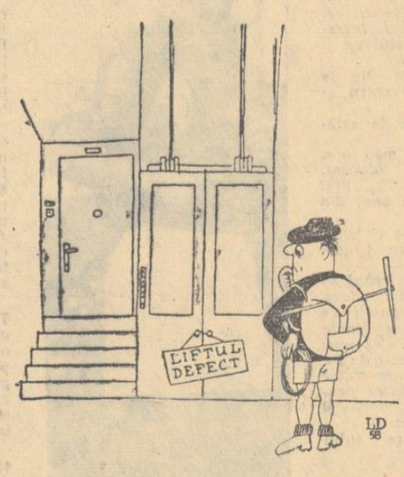

LA INTOARCEREA DINTR-O TURA ALPINA

— Phiii! Ce ghinion am!... Trebuie să urc două etaje...

I. BOTOȘANEANU

Fără cuvinte

Unele unități de desfacere nu sînt aprovizionate potrivit cerințelor publicului consumator.

— Tovarășă, veniți cu alt copil; pentru acesta n-am nici o măsură potrivită!...

C. JEAN

Unii țărani muncitori nu-și repară hambarele

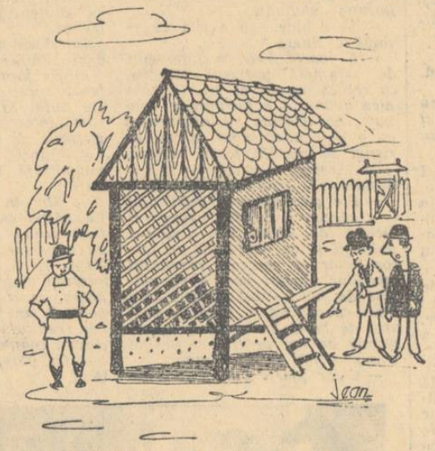

AGRONOMUL — Iată un teren însămînțat la vreme...

G. BADEA

Unii locatari nu achită la timp cheltuielile de întreținere a imobilului.

— ...Și pînă cînd ai să mi-l încălzești așa?
— Pînă plătesc și ceilalți locatari...

NELL COBAR

TALISMANUL

— Vezi laba asta de iepure? Cu ea n-am nici o emoție, te apără de orice emoție!

B. ARTIN

— Tovarășe, autocritica și angajamentele acestea, ți le-ai mai luat și data trecută.
— Păi, bine, tovarășe, vreți să le uit?...

ȘAH

Mai multă inițiativă în organizarea concursurilor de șah!

„In orășelul nostru de la poalele munților se organizează, din păcate, rar, foarte rar concursuri de șah și astfel nu prea am prilejul să joc partide oficiale, serioase", ne scria, mai de mult, unul din participanții la „Cupa Magazin". Astfel de scrisori, care mărturisesc unele deficiențe în ansamblul dezvoltării vertiginoase a mișcării noastre șahiste, am primit și de la alți cititori ai noștri. Parte din ele se refereau și la lipsa de concursuri șahiste în unele comune și sate și chiar în unele orașe mari.

In legătură cu această chestiune am socotit util să ne adresăm tovarășului Francisc Hartman, secretar general al Federației de șah. I-am relatat sezisările cititorilor noștri și l-am întrebat care sînt cauzele acestor deficiențe.

— După cum se știe, activitatea șahistă din țară e organizată de comisiile locale de șah — cele regionale, raionale și orășenești. In multe cazuri o seamă de comisii locale nu se ocupă însă decît de activitatea vîrfurilor sportive, de maeștri, de candidat maeștri, de jucători cu categoriile I-a și a II-a. Șahiștii cu categoriile a III-a a IV-a, a V-a și neclasificați rămîn în afara sferei de activitate a multor comisii. Pentru ei nu se organizează concursuri de clasificare, lecții teoretice etc.

— E necesar adică să crească nu numai clasificarea jucătorilor cu categorie superioară ci și numărul celor cu clasificări mici pentru că pe această bază să fie atrași către o activitate competițională regulată cît mai mulți amatori de șah. De aceea este nevoie ca în fiecare oraș din țară să se organizeze, paralel cu turneele pentru jucătorii cu clasificări înalte, cît mai multe concursuri pentru jucătorii neclasificați și cu categoriile V. IV, III.

— După cîte știm noul regulament de clasificare ușurează obținerea clasificării în șah.

— Da, ușurează foarte mult. Orice colectiv sportiv din orașe sau comune are posibilitatea să organizeze turnee cu cel puțin șapte jucători neclasificați pentru a acorda categoriile V și IV. (E necesară însă anunțarea dinainte a comisiilor raionale de șah). Concursurile pot fi organizate în fiecare săptămînă — ele nu necesită fonduri, pot fi organizate concursuri inter întreprinderi, inter școli etc. Trebuie numai mai multă inițiativă.

De vorbă cu secretarul general al Federației de șah

— Ne puteți da un exemplu pozitiv?

— Da. E lăudabil astfel concursul popular inițiat de comisia regională de șah din Timișoara, la care au participat peste 1.100 de jucători din toată regiunea, de la neclasificați la maeștri. Dacă în unele regiuni nu se organizează astfel de competiții e numai pentru că comisiile regionale orășenești și raionale se mulțumesc doar cu acoperirea competițiilor prevăzute în calendarul intern care, însă, oferă numai o bază de activitate, și nu e nicidecum un maximum peste care nu se poate trece.

— La comune cum se poate organiza o activitate șahistă mai bogată?

— Pe lîngă cămine culturale, cluburi și colțuri roșii în S.M.T., G.A.C. și în G.A.S. se pot organiza cît mai dese concursuri de șah. Dar pentru aceasta e nevoie ca iubitorii de șah din comune și sate să nu aștepte doar organizatori specialt de în raion sau regiune; ei singuri pot organiza concursuri cerînd sprijinul activiștilor din comisiile locale raionale. Pe de altă parte, cu sprijinul secțiilor culturale raionale și a organizațiilor U.T.M. se pot organiza pe lîngă cămînele culturale secții de șah care pot inițiа concursuri comunale, meciuri intercomune, simultane etc. Aceste secții s-ar putea îngriji pentru antrenarea la activitatea șahistă a zecilor de mii de șahiști participanți la spartachiade care n-au ajuns în etapele finale.

„CUPA MAGAZIN"

Publicăm acum, în continuare, noi grupe cu participanți la „Cupa Magazin". Aceste grupe vor începe jocul la 30 octombrie, dată pînă la care fiecare jucător va primi regulamentul concursului și adresele partenerilor săi.

Pentru a răspunde scrisorilor primite de la mai mulți participanți, într-un număr viitor vom prezenta situația desfășurării concursului în mai multe grupe.

GRUPA 52: **Luca Jenel** (Galați), **Grigoriu Adrian** (Pucioasa), **Virgiliu Alexiu** (Craiova), **Isac Florin** (Cluj), **Traian Costa** (București), **Pietraru Gh.** (București) și **Huciu Vasile** (București).

GRUPA 53: **Adrian Rădulescu** (București), **Claudiu Manolescu** (București), **Aurel Georgescu** (București), **Cristache Nicolae** (Brăila), **Pompiliu Bacalu** (Baia Mare), **Vlădăsceanu Cornel** (Codlea) și **Pătrașcu Hanibal** (Craiova).

GRUPA 54: **Viorel Călugăru** (Bălănești), **Urse Emilian** (Brăila), **Nicu Puiu Rădnică** (Plenița), **Crișan Horea** (Baia Mare), **Ștefan Ion Alexa** (București), **Pompor Ștefan** (București) și ing. **Gore Manolescu** (București).

GRUPA 55: **Stelian Sandu** (București), **Popescu Paul** (București), **Florică Șerbănescu** (Brăila), **Eugen Patriche** (București), **Oprea Nicolae** (Petroșani), **Pop Mihai (Beclean)**, și **Grădinaru T. Constantin** (Bodeasa).

GRUPA 56: **Mitrea Corneliu** (București), **Serebreniuc Andrei** (București), **Stănculescu Călin** (București), **Panaite Gh. Hristache** (Liești), **Gama Alex.** (Brodina), **Petreanu Ștefan** (Birlad) și **Ionescu Mihai** (Sinaia).

GRUPA 57: **Panaitescu Vasile** (Constanța), **V. Cotoman** (Pitești), **Prepeliceanu Constantin** (București) **Cîmpeanu Octavian** (Bîrzava), **Vlad Gabriel** (Ianca), **Popa Nicu** (București) și ing. **Radu Georgescu** (București).

★

Soluția exercițiului combinativ nr. 3 1. Ne2 !, h1D. 2. Nh5+ !!, D:h5. 3. Cg7+, și cîștigă dama.

Medicul vă sfătuiește

N. G.-Alexandria: Vă mulțumim pentru frumoasele aprecieri pe care le faceți la adresa revistei noastre și vă rugăm să ne comunicați și în viitor sugestiile dvs. Adresați-vă serviciului de chirurgie unde ați fost operat acum două luni de zile. Aplicînd și urmînd sfaturile date de către unele persoane care nu au nimic comun cu medicina, puteți dăuna numai stării sănătății dvs. De altfel, părerea acestora că ați îngerat pietre și cioburi e neverosimilă. Vă rugăm să ne comunicați înălțimea și greutatea dvs. pentru a vă putea da vreo indicație. Exercițiile fizice le puteți face dimineața, imediat după sculare.

MIOARA-Sighișoara: Necunoscînd rețeta care v-a fost recomandată, nu vă putem da nici o indicație. Consultînd colecția revistei noastre veți găsi la rubricile „Medicul vă sfătuiește" și „Colțul cosmeticianei", numeroase sfaturi în legătură cu îndepărtarea mătreții. Nu este necesar să vă deplasați la București. Adresați-vă cu toată încrederea medicului specialist dermatolog de la policlinica din raza domiciliului dvs.

DANA POP: Cele ce ne comunicați par a fi exagerate. Nu înțelegem de ce etichetați suferința dvs. drept neurastenie. Din însăși afirmațiile dvs. reiese că nu v-ați supus niciodată unui examen medical de specialitate. Pentru aceasta nu sînt necesare mijloace materiale, cum ne scrieți, ci dorința dvs. de a vă prezenta medicului neurolog specialist de la policlinică, pentru a fi consultată. Fiind salariată beneficiați de asistență medicală gratuită.

POPESCU IOANA-Calafat: Supa de morcovi se prepară astfel: se la 500 gr. morcovi, se spală bine, se taie în felii, se fierb într-un litru de apă, la care se adaugă un vîrf de cuțit cu sare, timp de 1—1½ ore pînă ce morcovii se moaie bine de tot. In timpul fierbutului se poate adăuga apă dacă aceasta scade prea mult. După fierbere morcovii prin sită. Apoi se adaugă apa evaporată și se mai dă un clocot întregii cantități de supă. Supa trebuie consumată în 24 ore. Un kg. de supă de morcovi conținînd 500 gr. de legume are o valoare energetică de 225 calorii. Supa de morcovi se recomandă mai ales sugarilor dispeptici și copiilor predispuși sau bolnavi de enterocolită.

MICA din Timișoara: In tratamentul ascaridiozei se utilizează santonina (contraindicată însă la renali, hepatici, cardiaci, gastroenterici și în stările febrile), oleumul chenopodu, etc.

Diagnosticul se pune prin găsirea ouălor în materiile fecale sau prin eliminarea viermilor. Trizhocefaloza poate fi tratată cu Thimol, Oleum de chenopodu, santonină, etc. Vă recomandăm ca tratamentul de mai sus să-l faceți sub supravegherea medicului specialist internist de la policlinică.

Dr. B. PAUL

SPORT magazin

ŞCOLARI la primul concurs atletic

La început au fost peste 500. Asta s-a întîmplat săptămîna trecută, joi, cînd elevi ai şcolilor profesionale şi tehnice din Capitală, aparţinînd de Ministerul Industriei Grele, s-au întîlnit pentru prima oară pe Stadionul Republicii în limitele unui concurs atletic. Iniţiativa era a clubului Metalul M.I.G. mai precis spus a atleţilor fruntaşi ai acestui club, care şi-au asumat şi rolul de arbitri sfătuitori, etc. pentru foarte proaspetele lor cunoştinţe.

S-au reîntîlnit apoi, cîteva zile mai tîrziu, tot la stadionul Republicii, în marţea din săptămîna asta, pentru întrecerea între cei mai vrednici, pentru probele finale.

Singur, într-un vast sector al tribunei, un spectator — destul de tînăr — aştepta începutul concursului. Numai aparent era calm, pentru că dacă-l priveai cu puţină insistenţă observai că-l frămîntă ceva.

— Vă participă vreun băiat ? l-am întrebat.

— Nu unul, ci şase !

Şi ca să nu rămînă nedumerirea creată de sumarul răspuns, a continuat :

— *Eu sînt directorul şcolii profesionale „Timpuri Noi" şi şase dintre elevii şcolii s-au calificat pentru finalele de azi : tinichigiul Mihai Calmicov, din anul I, lăcătuşul Paraschiv Croitoru, tot din anul I şi patru strungari din anul III : Marin Voican, Constantin Oprescu, Petre Mitrea şi Petre Nuţă.*

— Aţi venit să le aplaudaţi victoriile ?

— *Victorii au dobîndit toţi ei au luat contactul cu pista, cu atletismul, prin acest concurs. Dacă or fi şi primii în probele la care vor participa cu atît mai bine. Dar asta nu trebuie să se întîmple neapărat de la prima oară...*

Concursul a început. Probele s-au succedat pe pistă, la groapa de sărit, la aruncarea greutăţii. Cei de la „Timpuri Noi" nu şi-au precupeţit eforturile. Şi cînd s-a făcut socoteala finală, au avut de ce să se bucure şi directorul şi profesorul de educaţie fizică al şcolii (Niculae Iliescu) şi elevii, fiecare pentru „performanţa" lor şi toţi la o laltă pentru cea a lui Mihai Calmicov, care a ocupat locul I la săritura în lungime, cu o performanţă de 5,90 m. Dar mai ales s-a bucurat mama cîştigătorului, prezentă şi ea în tribune, pentru că de feciorul ei era vorba.

— *Acum am să încerc să scriu o schiţă despre primul concurs,* ne-a împărtăşit Marin Voican care a adăugat o nouă pasiune (atletismul) la cele de pînă acum : strungăria şi literatura. Şi Marin Voican are 17 ani...

★

Mare e mirajul primului concurs ! Am privit zeci şi zeci de participanţi. Trăiau cu intensitate concursul, cu izbucniri de entuziasm care nu căutau să le ascundă, cu dorinţi mărturisite din toată inima că vor mai veni la asemenea concursuri. Şi „gazdele" notau, cu vădită bucurie, această explozie de entuziasm, chiar cînd cuprindea şi poziţii critice : *„De ce nu ni s-a organizat pînă acum un asemenea concurs ?* Iar printre „gazde" erau atleţi fruntaşi ai „Metalului" : Georgeta Dumitrescu, Claudia Ruse-Simionescu, Zamfira Voinea, Adela Chivaran, Gh. Simionescu, Vasile Vencu, Grigore Mureşanu, etc., care îşi găseau astfel pe loc răsplătită iniţiativa ca şi truda de sfătuitori pe care voluntar şi-au luat-o. Şi ei mai retrăiau cu acest prilej momente care semănau întru totul cu „venirea" lor în atletism.

★

— *Al alergat foarte bine, Kontray !*

— *Mulţumesc tov. profesoară.*

Atila Kontray e elev în anul II la Şcoala tehnică metalurgică, iar profesoara lui de educaţie fizică (cu un cap mai scundă decît el) Sonia Braga. Cu cele 79 kg. ale lui, Kontray n-ar fi vrut să alerge la 1500 m., ci să arunce numai „greutatea" — probă în care se simte mai la îndemînă. Profesoara lui însă l-a încurajat să şi alerge, iar. Atila a răsplătit-o cu un frumos loc II, care i-a vădit promiţătoare posibilităţi de alergător.

— *Ce mi-ai făcut, Otto ?*

Tonul era mai mult de regret, decît de reproş.

— *Dacă am văzut că m-au întrecut 3 adversari, mam lăsat păgubaş. Eu aş fi vrut să fiu primul...*

Otto Kahler, elev în anul I la şcoala profesională „Electroaparataj" cîştigase, joi, una din seriile cursei de 1500 m. In finală a întîlnit însă mai vrednici decît el şi Otto nu a vrut să se împace cu eşecul.

Am lăsat pe profesoara lui de educaţie, Georgeta Doliş, să-i explice mai departe, cu răbdare, cum se comportă în asemenea împrejurări un adevărat sportiv, şi ne-am apropiat de Mircea Cotruţ, de la şcoala profesională „Clement Gottwald", să-l felicităm pentru frumoasa victorie din una din finalele probei de 1.500 m. Am făcut-o odată cu profesorul lui de educaţie fizică, Alexandru Moneanu, care, îmbrăţişîndu-l pe învingător, ne adresa :

— *Cotruţ e secretarul organizaţiei U.T.M. din şcoală şi un sprijin efectiv al catedrei de educaţie fizică. E şi fruntaş la învăţătură !*

★

Pentru prima oară pe pista de atletism ! Pentru prima dar nu şi pentru ultima oară, ci mereu de aici înainte, aşa cum ne-a spus-o şi tînărul Stan Opincaru, din anul II B. al şcolii profesionale „Boleslav Bierut", învingător într-una din finalele probei de 400 m. Aşa cum am auzit-o, ca un refren, pe stadion şi apoi pe drum la plecare, printre veselii concurenţi. Căci toţi erau veseli. Aşa cum a fost şi chemarea ce le-a fost adresată de atleta fruntaşă Georgeta Dumitrescu, campioana republicană la 800 metri : *Vă aşteptăm la antrenament, la club, în rîndurile atleţilor de la Metalul.*

B. BERCEANU

DIN PRESA STRĂINĂ

Moartea unui sportiv profesionist

Sub titlul acesta, revista pariziană „MIROIR SPRINT" a scris printre altele :

„In cinci linii, ...cotidianul sportiv „L'Equipe" a anunţat marţi moartea lui Robert Mercier, fost internaţional de fotbal (selecţionat de nouă ori) şi fost jucător la Club Francais şi Racing Club Paris, decedat la 49 de ani".

După ce face o scurtă prezentare a acelui care, cum remarcă, a fost unul dintre fotbaliştii francezi cei mai populari ai anilor care au precedat cel de-al doilea război, *„Miroir Sprint"* continuă :

„Mercier îşi văzu magnifica carieră distrusă de o gravă rănire la genunchi, suferită în cursul unui faimos meci Paris — Montevideo.

Constrins să abandoneze fotbalul profesionist datorită urmărilor acestui accident, Mercier devine jucător, apoi antrenor, apoi paznicul stadionului la Blois. Pentru a-şi hrăni cei patru copii, el intră într-o uzină. Atins de o maladie incurabilă, situaţia lui devine atît de tragică încît Clubul internaţionalilor şi foştii jucători de fotbal pun totul în mişcare pentru a-i uşura teribila-i povară.

Au fost, fără îndoială, singurii din această lume a sportului în care se uită atît de repede, care s-au aplecat asupra chinurilor unui om, victimă a profesionismului...

Robert Mercier avea soţie şi patru copii. Ei au dreptul să aştepte de la Federaţie şi de la Liga Naţională (n.n. : a cluburilor profesioniste) *altceva decît condoleanţe în mod fals emoţionate".*

Iată, aşadar, adevărata faţă a sportului profesionist. Mercier este doar una din numeroasele lui victime. Într-un regim în care nu se urmăreşte decît exploatarea omului de către om, sub toate formele ei, sportul este şi el un mijloc de exploatare, — la fel de barbar ca şi celelalte.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Fotbalul în actualitate

Se apropie jocurile cu Ungaria şi Turcia

Discuţii în preajma întîlnirii cu echipa A de fotbal a Ungariei

I-aţi văzut duminică jucînd în întîlnirea de campionat Progresu - Rapid ? Dacă da, desigur că i-aţi apreciat pe cîteşi patru. MINDRU a fost un adevărat „înger păzitor" al porţii echipei lui, CARICAŞ s-a dovedit de neclintit ca un zid, DINULESCU a semănat de cele mai multe ori panică şi derută printre apărătorii adverşi, iar OAIDA... şi-a semnat „cartea de vizită" cu un şut-bombă, de la 35-40 metri, cu care a înscris un gol uluitor.

Cu aceste atribute dovedite, au ajuns în lotul A de fotbal al R.P.R. pentru partida cu Ungaria, de la 26 octombrie. Şi aici i-am găsit pe cei de la Progresul, cu care am stat de vorbă.

— A jucat vreunul dintre voi în vreun meci contra Ungariei ?

Intrebarea a primit patru răspunsuri identice şi sincronizate :

— *Eu nu...*

— Aveţi emoţii ?

De astă-dată a răspuns numai unul, Dinulescu, pentru că ceilalţi ...s-au abţinut :

— *Emoţii ? Cu carul. Gîndesc că emoţii au toţi jucătorii noştri. Lotul cuprinde în mare majoritate debutanţi.*

— Şi e bine sau e rău că echipa e tînără ?

— *E foarte bine,* a intervenit de astă-dată portarul Mîndru, cu cei 23 de ani ai lui. *La tehnica avansată a jucătorilor unguri, noi trebuie să răspundem cu o replică avîntată, dîrză, cu risipă de energie, forţă, vitează.*

— „Armele" acestea vor fi suficiente să echilibraţi partida ?

— *Ele şi... ajutorul publicului* — continuă Dinulescu răspunsul început de Mîndru. *Publicul poate fi şi de astă-dată un factor hotărîtor pentru rezultatul meciului. Dacă-l vom avea alături de noi — aş spune mai mult ca oricînd — puterea noastră de luptă va spori. Şi avem nevoie de ea, pentru că echipa Ungariei tot bună a rămas.*

— *Chiar foarte bună, dacă ne gîndim la ultimele rezultate obţinute, care o indică şi în progres de la un meci la altul.*

Remarca i-a aparţinut, de astă-dată, lui Caricaş, care cu acest prilej şi-a ieşit din „rezerva" de pînă atunci. Intervenţia lui ne-a prilejuit întrebarea :

— Ce crezi despre viitorul tău adversar direct ?

— *Depinde cine o fi ? Dacă cumva e Tichi el joacă avansat, nu centru înaintaş retras. S-ar putea însă să fie Budai, sau altul, aşa că e greu să răspund la întrebarea pusă.*

O ciocănitură în uşa camerei unde discutam a curmat firul convorbirii. Dar nu pentru un minut — două. Pentru că „vocea" care a însoţit ciocănitura a anunţat cu puterea unei sentinţe :

— *Veniţi la autobuz. Se merge la stadion...*

★

In dimineaţa aceea, la dispensarul central pentru sportivi, jucătorii lotului fuseseră supuşi la proba de efort cardiovasculară, care să stabilească coeficientul de adaptare la efort, la începutul perioadei de pregătire în lot. Care au fost rezultatele ?

— *Foarte bune,* ne-a împărtăşit dr. Dumitru Tomescu, medicul lotului. *Foarte bune la majoritatea dintre jucători şi îndeosebi la Eftimie, Mîndru, Oaidă...*

— Comparativ cu rezultatele examenului similar din preajma jocului cu R. D. Germană cum se prezintă ?

— *Incontestabil mai bună, pentru că jucătorii se găsesc de astă-dată după şase etape de campionat — nu după două, ca atunci. Şi pregătirea la care au fost supuşi, ca şi jocurile susţinute în campionat se fac simţite.*

★

— Al mai putea apăra, în jocul cu Ungaria, un şut ca acel al lui Văcaru, tras de la numai cîţiva metri, în meciul cu Rapid ?

Mîndru căruia îi era adresată întrebarea, s-a fisticit :

— *Ştiam că în primele minute* Cui putea fi adresată întrebarea decît lui Oaidă ?

— *Că şutez tare ştie toată lumea,* a replicat masivul jucător. *Dar ceea ce nu se ştie e că lucrez cu intensitate, fără odihnă, să ajung să trag precis, nu unde-s-o nimeri. Mă preocup să învăţ să trag din viteză şi în colţul opus mie. Aşa cum am înscris, de altfel, în ultimele două meciuri de campionat, cu „Farul" şi „Rapid".*

— Ne rezervi plăcerea unui gol similar în jocul cu Ungaria ?

— *Aş fi cel mai fericit să-l realizez şi mă voi strădui din toate puterile, mai ales că sper să „merg" bine alături de Constantin. Dar să nu uitaţi că vom avea de a face cu o apărare care-şi cunoaşte „meseria".*

B. BUCUR

Un grup de selecţionabili din lotul A. şi antrenorul Botescu

Să nu se plictisească

In prima repriză a meciului Dinamo—C.C.A., nu s-a tras decît de 3 ori la poartă.

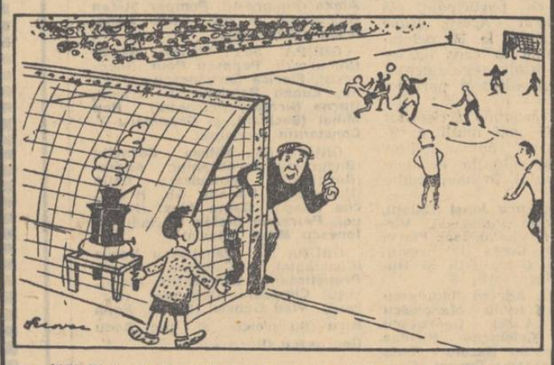

— Măi Ţică, du-te pînă la portarul celălalt şi spune-i să vie să bem o cafea şi să mai schimbăm o vorbă...

Desen de S. NOVAC

După 30 de ani !

Scurtă incursiune în istoria legăturilor fotbalistice romîno-turce

Nu peste mult timp — e vorba doar de zile — fotbaliştii noştri vor fi chemaţi să ne reprezinte culorile în patru întîlniri cu selecţionatele Ungariei. Iar peste alte şapte zile, prima noastră echipă naţională îşi va face debutul în noua competiţie internaţională. „Cupa Europei" inter-ţări. Adversar : naţionala Turciei. Data confruntării : 2 noiembrie. Locul : Bucureşti, mai precis, Stadionul „23 August". Revanşa : la 26 aprilie 1959, în Turcia. Pentru că, e bine să ştiţi, în Cupa Europei toate meciurile se dispută tur-retur eliminatoriu.

Deci, la 2 noiembrie se va disputa prima din cele două partide cu Turcia, în „Cupa Europei" şi a cincia din istoria acestor întîlniri. Intr-adevăr, echipele naţionale romînă şi turcă s-au mai întîlnit pînă acum de patru ori şi bilanţul ne este favorabil nouă :

26 octombrie 1923, Istanbul : Turcia—Rominia 2—2.
1 mai 1925, Bucureşti : Romînia-Turcia 1—2.
7 mai 1926, Istanbul : Turcia-Romînia 1—3.
15 aprilie 1928 Arad : Romînia-Turcia 4—2.

Cu alte cuvinte, două victorii romîneşti, un meci nul şi un succes al echipei turce.

Cum se vede, la 2 noiembrie — dacă 30 de ani — vom întîlni vechi cunoştinţe. De fapt, ele sînt şi mai vechi, pentru că relaţiile sportive romîno-turce datează cu mult mai înainte. Primul meci între fotbaliştii romîni şi turci s-a disputat la 18 septembrie 1911, la Bucureşti. „Galatasaray" Istanbul (unul din cele mai vechi cluburi turceşti) a întîlnit şi a învins cu 9—1 selecţionata oraşului Bucureşti ! Revanşa a avut loc trei ani mai tîrziu, în 1914, la Istanbul şi din nou a cîştigat Galatasaray — cu 4—2 de data aceasta — în faţa echipei Bucureşti.

După primul război, întîlnirile fotbalistice romîno-turce au început să devină regulate. In 1923 şi 1926 echipa Bucureşti (2-3 cu Galatasaray şi 2—2 cu Fener Bagce) şi Chinezul Timişoara (2—1 cu sel. Izmir şi 5—3 cu sel. Istanbul) au evoluat în Turcia, apoi în 1927 şi 1930 ne-au întors vizita Beşiktaş (2—3 cu Juventus şi 2—2 cu Olimpia Bucureşti) şi Galatasaray (2—4 cu Juventus).

O cunoştinţă a spectatorilor noştri : Metin Oktay, *centrul înaintaş al echipei Galatasaray şi al reprezentativei Turciei.*

Numeroase alte meciuri între cluburi s-au disputat între anii 1933—1942, „Cupa Campionilor Europeni" a adus în faţa spectatorilor bucureşteni pe Galatasaray, prima echipă turcă care jucase în 1911 în capitala noastră. Meciul său cu Dinamo Bucureşti (1—3), revanşa de la Istanbul (2—1) şi vizita selecţionatei oraşului Ankara în iulie 1957 la Bucureşti (2—4 cu C.C.A. şi Ploeşti (0—0 cu Petrolul) precum şi turneul întreprins de o combinată C.C.A. la Izmir şi Ankara în iarna anului trecut — au prilejuit cunoaşterea mai îndeaproape a progreselor făcute de fotbalul turcesc.

In ultimii ani, fotbalul din Turcia a făcut însemnate progrese. Echipele turceşti au obţinut o serie de succese pe plan internaţional : 3—1 cu Ungaria la Istanbul, 1—1 cu Belgia în decembrie 1957 la Ankara şi 2—1 cu Olanda în mai 1958 la Amsterdam !

Aprecieri elogioase au avut specialiştii belgieni după meciul de la Ankara asupra jocului turcilor. Echipa Belgiei a scăpat cu faţa curată numai datorită unei apărări ermetice în faţa ofensivei deslănţuite în mare viteză de fotbalişti turci. Elogioase au fost şi cronicile olandezilor după victoria Turciei asupra echipei lor, pentru jocul elastic al oaspeţilor, plin de viteză şi elan, cu contraatacuri fulgerătoare şi cu replieri surprinzătoare. La baza jocului lor stau calităţi atletice şi morale, care pun în valoare execuţii tehnice şi mişcări tactice — în cadrul sistemului W.M. — orientate spre fotbalul modern, cu acţiuni rapide, variate, prin demarcajul continuu al jucătorilor. Cei mai buni jucători ai echipei naţionale turceşti sînt : *Lefter* — extrema stîngă — a produs panică la poarta echipei maghiare în jocul cîştigat cu 3—1, care a produs mare senzaţie în lume ; centrul înaintaş *Metin* — cunoscut din partida cu Dinamo Bucureşti în „Cupa Campionilor Europeni" şi autorul golului echipei Galatasaray ; colegul său *Turgay,* portarul care a oprit numeroase acţiuni ale dinamoviştilor ; *Can* interul dreapta — autorul celor două goluri ale victoriei asupra Olandei ; etc. Despre *Lefter* şi *Can,* ziarul parizian „L'Equipe" a scris, după meciul Turcia-Olanda, că sînt cei mai redutabili înaintaşi.

Din lotul alcătuit pentru meciul revanşă cu Belgia (Bruxelles, 26 octombrie) fac parte numeroşi jucători cunoscuţi, printre care *Turgay, Metin* şi *Naci* de la Galatasaray. Şi desigur, majoritatea vor evolua şi la Bucureşti, la 2 noiembrie, după cum sîntem siguri — dată fiind tinereţea şi valoarea lor — că-i vom reîntîlni în aprilie, în meciul revanşă, şi apoi între 28 iunie — 5 iulie la Sofia, la Cupa Balcanică.

P. NEGREANU

INVĂŢĂMINTELE CAMPIONATULUI MONDIAL DE FOTBAL

Revista sovietică în limba franceză „LES NOUVELLES DE MOSCOU" a publicat în ultimul său număr interviul pe care colaboratorul său Y. Arutinian l-a luat antrenorului echipei reprezentative a U.R.S.S. GAVRIL KACIALIN, în legătură cu învăţămintele campionatului mondial de fotbal, desfăşurat vara aceasta în Suedia. Reproducem, în cele ce urmează, acest interviu :

Un interviu al antrenorului echipei reprezentative a U.R.S.S. — Gavril Kacialin

Inainte de a-mi satisface curiozitatea, Kacialin a remarcat că, partizan al stilului ofensiv fiind, se ţine totdeauna „în defensivă" cînd are de face cu ziariştii... Dar, cu toată această intrare în subiect, prea puţin încurajatoare, am trecut imediat la ofensivă :

— *Cum au preluat fotbaliştii şi antrenorii sovietici experienţa ultimului campionat mondial ?*

— Meciurile din Suedia au influenţat sensibil opiniile deja stabilite asupra stării prezente şi asupra mijloacelor prin care să se ajungă la progresul fotbalului mondial. Personal, ca de altfel mai mulţi specialişti sovietici, consider că jocul „în forţă", bazat pe condiţia atletică pură, pe rezistenţă şi pe viteză, trebuie să facă loc unui joc „lejer" — uşor şi combinativ.

Brazilienii şi francezii au fost aceia care au pus în valoare acest stil. Desigur, fotbaliştii din fiecare ţară posedă şcoala lor proprie, bine conturată, care s-a format în decursul anilor şi care trebuie menţinută în ceea ce are ea esenţial. Dar unele aspecte ale jocului, şi în mod particular tehnica şi tactica, trebuie, după părerea mea, să sufere schimbări profunde. Aş vrea să fiu bine înţeles : nu este vorba să fie schimbate procedee tehnice universal cunoscute. Asemenea inovaţii nu sînt cîtuşi de puţin necesare. Dar toţi cei care vor să obţină succes la viitorul campionat mondial, trebuie să caute să-şi perfecţioneze arta de a mînui balonul, să atingă măiestria brazilienilor şi a unora dintre selecţionaţii francezi şi suedezi.

In ce priveşte selecţionata sovietică, ea se va îmbogăţi cu timpul cu tineri formaţi la şcolile de fotbal pentru juniori şi care vor poseda experienţa necesară a întîlnirilor internaţionale.

Incă de pe acum se pot observa schimbări manifeste în tactica unora dintre fotbaliştii echipelor fruntaşe din ţara noastră. Jucătorii au devenit mai îndrăzneţi. Ei îşi asumă din ce în ce mai mult riscul de a combina în mod rezonabil iniţiativa personală cu jocul colectiv. Tactica devine din ce în ce mai bogată şi mai suplă. Antrenorii ca şi jucătorii, caută, îndrăznesc.

— *Oare s-a schimbat metoda de pregătire pentru meciuri a selecţionatelor sovietice, după campionatul mondial ?*

— N-am socotit necesar să aducem corectări esenţiale sistemului nostru de pregătire a sportivilor. Dar am renunţat la antrenamentele lungi, care — aşa cum a demonstrat-o practica — nu asigură fotbaliştilor forma cea mai bună în ziua meciului.

— *Care vor fi adversarii selecţionatei sovietice în anul viitor ?*

— In primul rînd, fotbaliştii noştri vor întîlni echipa Ungariei, în cadrul Cupei Europei. Returul acestui meci se va desfăşura la Budapesta. Planul pe anul 1959 mai prevede meciurile U.R.S.S.—ROMINIA, U.R.S.S.-Bulgaria, U.R.S.S.-Cehoslovacia, U.R.S.S.-Ungaria. Este posibil (aceasta nu a fost încă hotărît) ca selecţionata sovietică să se întîlnească şi cu selecţionata iugoslavă.

Teatrul meu de cuş şi de hîrtie...

de George Voinescu

Suprarealism occidental

Farsă reală în 5 momente

PERSONAJE : Maestrul ; Soţia maestrului ; John, *valet ;* admiratori ; *Primul moment se petrece în sufrageria Maestrului. Maestrul şi soţia d-sale stau la masă.*

La ridicarea cortinei, Maestrul, distrat, scapă din mînă paharul cu vin negru.

SOŢIA MAESTRULUI : — De ce nu eşti atent, darling !... Uite, ai pătat faţa de masă !...

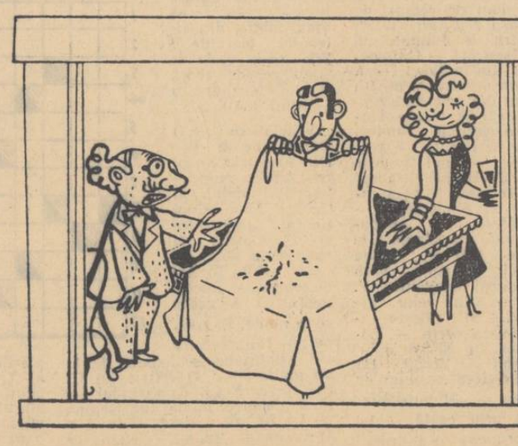

MAESTRUL, către JOHN, valet : — Stai ! N-o da la spălat Du-o în atelierul meu...

(Al treilea moment se petrece în atelierul maestrului. Linişte profund creatoare).

FOARFECA : — Scîrţ !... Scîrţ !... Scîrţ !...

(Al patrulea moment se petrece într-o sală de expoziţie).

ADMIRATORII : — Formidabil ! Genial ! Ce concepţie ! Ce tonuri !...

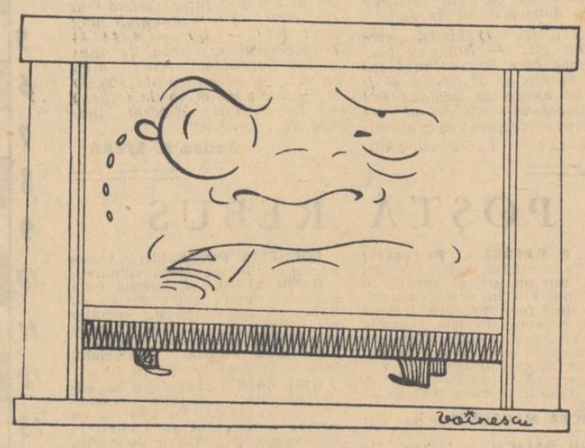

CORTINA cade cu cîteva mii de dolari.

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

1958 75

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

Anul II Nr. 55 ★ Sîmbătă 25 octombrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 lei

SIMFONIE PETROCHIMICĂ

Am mai văzut Brazii într-o noapte, dar atunci cu ochiul absent al călătorului obosit de tren. Acum încerc să mi-i amintesc — prin analogie — ca pe niște pomi de iarnă încărcați de becuri sclipitoare.

...Dar, iată, ne apropiem. La orizont, o boare de lumină mă anunță și mă atrage. Boarea crește și se transformă într-o iradiere din ce în ce mai intensă.

O, iată-i sursa: e un briliant!

Sclipește prin sute de fațete. Scînteierile metalului prefac becurile în focuri. Îmi închipui ce se petrece în interiorul instalației și simt briliantul acesta încărcat de carate... E cel mai mare și mai sclipitor briliant pe care l-am văzut vreodată! Și parcă, apre a-i mări splendoarea, în jurul lui, ca o montură, se încinge un uriaș colier de perle: o graniță punctată cu nenumărate becuri cuprinde și delimitează insula luminii, oaza din deșertul pe care îl formează noaptea călătoria cu trenul de la București la Ploești.

Luminile care urmează apoi, vestitele lumini ale Ploeștiului, îmi apar de astă-dată mai palide.

Și totuși, nu noaptea, ci ziua, pe lumină, în culorile reale ale lucrurilor am avut adevărata revelație — revelația spectacularului peisaj industrial.

Ceea ce mi s-a părut noaptea un briliant, un mare briliant, este de fapt o orgă! O orgă înaltă de 23 m. și iată de 47! Am auzit că undeva, într-o peșteră, printre stalactite și stalagmite, a fost amenajată o orgă. Cred că nici aceea nu e mai mare. Puțini îi vor fi auzind acolo acordurile, dar cinte-

Paul LAMPERT

• (Continuare în pag. 2-a)

MAEȘTRII covoarelor persane de la... Cisnădie

Nimic nu-i mai interesant pentru un reporter decît răsfoirea zecilor de scrisori primite de la cititorii din diferite colțuri de țară. Citindu-le, în fața lui defilează ca printr-un miracol oameni și locuri, fapte și întîmplări, căutări și descoperiri, biruințe și carențe. Și nu odată i se întîmplă reporterului să-l cuprindă dorința de a se sui în tren și a poposi la corespondentul său pentru a vedea cu ochii lui și a scrie apoi despre cele întîlnite. O asemenea scrisoare l-a pus pe drumuri și pe subsemnatul.

Semnatarul scrisorii, Tatian Severin, din str. 1 Mai 18, — Cisnădie, cerea să fie înscris la Turneul de șah prin corespondență organizat de „Magazin" și ne chema la Cisnădie.

Am plecat atras de invitația călduroasă și de cuvîntul *oraș*, întrucît toate cunoștințele mele despre Cisnădie îmi aminteau de un sat iar în Enciclopedia Romîniei, tipărită în 1938 n-am găsit alte informații despre Cisnădie decît că e o comună fără spital sau așezare spitalicească, cu o biserică medievală și cu cîteva mici întreprinderi de covoare. Informațiile erau însoțite de o fotografie reprezentînd o *„țărancă din Cisnădie"* la războiul de țesut.

Mai întîi cîteva cuvinte despre orașul așezat nu departe de Sibiu, în valea Rîului de Argint și străjuit de pădurile Măgurei și înălțimile Cibinului. Un bulevard larg, asfaltat, din care pornesc străzi înguste de burg medieval, pietruite sau asfaltate. Pe de o parte și de alta case săsești.

Atmosfera de burg medieval este însă risipită de megafoanele radioficării, de halele înalte de uzină cu geamuri mate, din care răsar coșuri voinice, de Alimentarele și restaurantele T.A.P.L.-ului („Postăvarul" inaugurat în cinstea lui 23 August poate concura cu marile restaurante ale Capitalei) și de... panourile masive cu fruntași, puternic iluminate și din care figurile zîmbărețe de romîni și sași parcă spun: Adio trecut de izolare — salut viitor de aur, de tovărășie și prietenie.

Vizita la sfatul popular, condus se pare cu rîvnă și pricepere de tov. Vasile Moldovan, ne ajută să pătrundem și cîteva alte aspecte. Ne grăbim a le împărtăși cititorilor.

Cisnădie a fost pînă nu de mult un sat. În 1910 — avea 4.011 locuitori,

V. ANGHELACHE

• (Continuare în pag. 2-a)

O stradă din Cisnădie cu specificul orașelor ardelenești

Viața e frumoasă la 19 ani. Fericirea pe care o exprimă însă privirile colectivistei GHEORGHIȚA PAUN nu se datorește numai tinereții, ci și traiului îmbelșugat, lipsit de griji, pe care ea îl trăiește alături de părinți, în gospodăria colectivă „11 iunie" din comuna Hălchiu, regiunea Stalin.

Fotografia: Mihai POPESCU

LA MASA ROTUNDĂ

În „Luna Prieteniei"

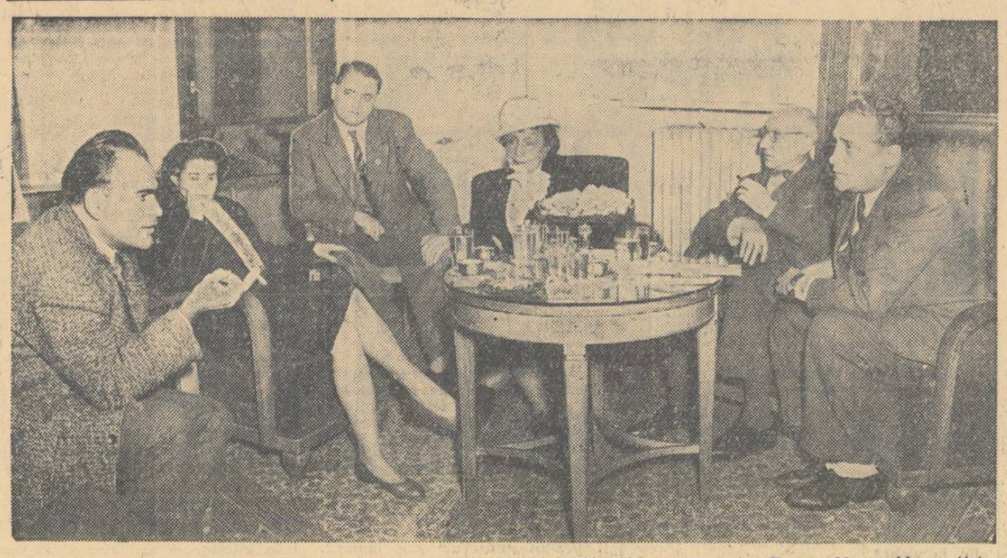

De la stînga la dreapta: artistul emerit Liviu Ciulei, Tilde Urseanu, acad. Eugen Macovski, artista poporului Lucia Sturza Bulandra, Gherase Dendrino și scriitorul Nicolae Tăutu.

Fotografia: Mihai POPESCU

Obișnuita noastră masă rotundă de luni după amiază a avut ca oaspeți, săptămîna aceasta, pe artista poporului LUCIA STURZA BULANDRA, pe acad. EUGEN MACOVSKI, pe compozitorul GHERASE DENDRINO, laureat al Premiului de Stat, pe scriitorul NICOLAE TAUTU, laureat al Premiului de Stat, pe artistul emerit LIVIU CIULEI și pe maestra de balet TILDE URSEANU. Din partea redacției „Magazin" au participat colaboratorii noștri Eva Molho și Eugen Atanasiu.

Am invitat-o pe artista Lucia Sturza Bulandra să ne împărtășească unele păreri ale d-sale asupra colaborării pe tărîmul artei și al schimbului reciproc de experiență între artiștii romîni și sovietici.

— Am avut prilejul să relatez și în alte rînduri ceea ce am văzut în Uniunea Sovietică cu prilejul vizitei făcută acum cîțiva ani. Actorii pe care i-am admirat acolo i-am revăzut jucînd și la noi, cînd Mossoviet-ul, Mhat-ul și Teatrul Mic au venit în turneu în țara noastră cu cele mai bune piese din repertoriul lor.

Și îi prețuiesc deopotrivă pe toți: pe Țarasova, pe Stepanova, pe Gribov. Pe Livanov l-am văzut în două roluri diferite și dacă n-aș fi aflat din program că este același actor, nu l-aș fi recunoscut. Ca gesturi, ca mișcare, ca joc, era cu totul alt om. Lista actorilor

• (Continuare în pag. 4-a)

Corespondență din Praga pentru MAGAZIN

PRVNI BRNENSKO

O renumită fabrică de mașini cehoslovacă

Peisajul ceh nu poate fi închipuit fără un coș de fabrică, fără silueta masivă a unei fabrici sau fără construcția masivă a unei hidro-centrale. Peisajul pe care îl oferă Brno și împrejurimile orașului nu desminte nici el această impresie generală.

Alături de monumente istorice ce datează de sute de ani, se văd înălțîndu-se vîrfurile semețe ale unor coșuri de fabrici, clădirile uriașe ale unor noi întreprinderi.

Specializată în sectorul construcției de mașini-unelte, industria regiunii Brno este cunoscută și prețuită în toată lumea. Una din fabricile renumite ale capitalei Moraviei, denumită „Prvni Brnensko", ne este îndeosebi cunoscută. Ea a livrat țării noastre utilaj pentru centrala electrică de la Doicești și continuă să livreze produse pentru țara noastră.

Înainte de a vorbi despre aceste lucruri să încercăm prezentarea cîtorva date importante din istoria acestei mari întreprinderi. Pentru aceasta trebuie să ne întoarcem către anii de început ai secolului XIX. Primele produse ale întreprinderii au fost utilajele necesare industriei textile. Ceva mai tîrziu, cînd forța aburilor a în-

Mia IONESCU

• (Continuare în pag. 3-a)

URMĂRIȚI ÎN NUMERELE NOASTRE VIITOARE:

Noul nostru roman ilustrat „TAINA ALBA" de I. Popper ilustrații: Beca Rind

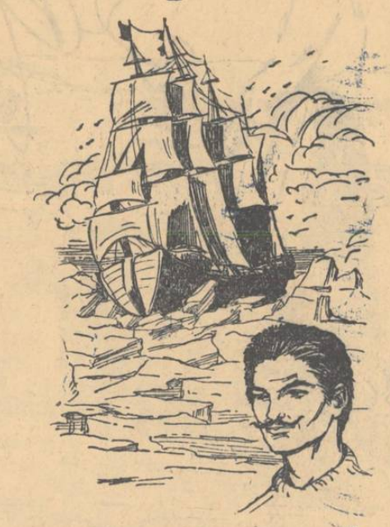

O FRUMOASĂ POVESTIRE PENTRU CEI MICI:

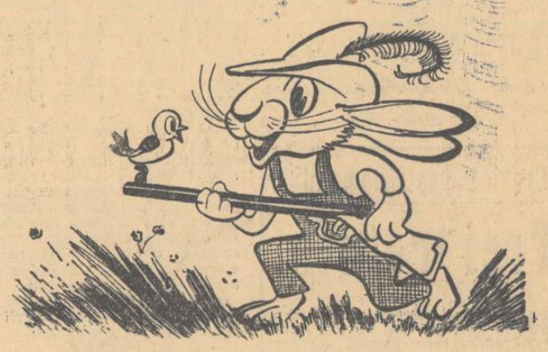

„Iepurele vînător"
de Octav Pancu-Iași,
ilustrații: Nell Cobar

ÎN ACEST NUMĂR:

Interviul nostru cu RADU BELIGAN despre turneul Teatrului Național „I. L. Caragiale" în Uniunea Sovietică

Năravuri și moravuri — Despre liniște...

Iolanda Balaș ne împărtășește proiectele sale

Scriitori romîni în U. R. S. S.

YALTA — SIMFEROPOL — KIEV

Nici călătoriile nu sînt toate la fel. Unul bun prieten îi se spune „Drum bun! Călătorie frumoasă", pe cînd, dimpotrivă, unui oaspe nepoftit, venit să fure petrol, cositor sau fildeș, i se spune „Go home!" sau, mai pe romînește, „CALATORIE SPRINCENATA!".

Această realistă delimitare a călătoriilor mi-a atras deosebit atenția cînd, după ce am fost condus cu flori și armonice la autogara din Yalta, părăsind locurile atît de dragi, legate de atîtea amintiri duioase, am căutat să-mi înving emoția citind un ziar. Și era pe pagina întîia acea hilară și entuziasmantă fotografie a limuzinei lui Nixon, pe care oamenii cinstiți din America latină îl urau din toată inima: „Amy go, go!" Am simțit atunci, cu și mai profundă tărie ospitalitatea sovietică, prietenia noastră mare și plină de sensuri, unitatea noastră de idei și de credință. Scos din foropeala călduților nostalgii și a emoțiilor feminine, am privit cu luciditate și pasiune filmul ce se desfășura pe geamul mașinii și apoi, pe geamul trenului, pe mîile de kilometri care alergau spre București.

Iată celebrele combinate de vinuri ale Crimeei. Au culoarea mierei de tei și aroma buchetelor de flori sălbatice. Biografia butucilor de vie descinde în timp, pînă în antichitate, cînd grecii bachici din fire au tîrît sămînța de vin prin toate coloniile. Martore stau coloanele Hersonului, ionice și corintice, împrejmuind încăperi luxuriante, coridoare magnifice și altare cucernice. Viața de vie, înnobilată prin veacuri, unită de tătari cu specii orientale, a dat acel amestec de occident și orient pe care îl are Murfatlarul nostru. Malaga și Porto din podișul iberic, Tokayul din pusta maghiară și Alicte-ul francuz au prins rădăcină în terenul nisipos de piatră roșie și au cucerit, la recentul concurs de la Ljubljana, numeroase medalii de aur, ca Georgia și ca Republica Moldovenească.

Crimeea e faimoasă prin vinurile-i admirabile. Dar avuțiile Crimeei nu se opresc aici. Munții Ai Petri deschid bogate mine de diorită, un granit verde care dă fast și frumusețe marilor palate. Combinate de carne și pește, de produse lactate și zaharicale, sînt risipite prin micile orășele de la marginea mării. Adăugați migdalele amare, frunzele de dafin și lămîițe, care țin de sudul Crimeei. Partea din spre nord, începînd cu Simferopolul, are o intensă viață metalurgică. Oțelării cu renume își ridică furnalele semețe printre palmieri și conifere, plopi și mesteceni, grădini fructifere și mari recolte de trandafiri. În drum către Simferopol, pe ecranul îngust, ca de televizor, al ferestrei, se înfățișează o mare, o mică mare artificială: Marea Simferopolului, cu bărci și nisipuri pentru plajă, cu mult pește și cu multă verdeață adumbritoare. Nu e ceva nou în Uniunea Sovietică. Marea Timleanskaia are o arie mult mai întinsă și a fost durată tot de mîna omenească, iar la Chișinău, după cum vom vedea, s-a proiectat o mare artificială care se va muta nu peste mult, de pe hîrtia de calc în matcă.

În Simferopol poposeau toate celebritățile care mergeau la odihnă în sudul Crimeei: Griboedov și Pușkin, Repin, Cehov, Tolstoi bătrînul și Gorki, Maiakovski și Trenlev. Aici viețuiește și scrie binecunoscutul fabulist sovietic Malin. Aici se scoate un almanah literar, o gazetă, funcționează o editură, își desfășoară activitatea rodnică „Teatrul Gorki" din colectivul căruia se recrutează adeseori actori de film. Dar trenul coteșe spre Lesi, pe o linie cu multe serpentine și poposește la... Baccisarai. Sînt multe

Al. ANDRIȚOIU

• (Continuare în pag. 3-a)

Pe Bulevardul Hresciatic din Kiev

Un eveniment sportiv

Meciul de fotbal R. P. ROMINA - R. P. UNGARA

Patru întîlniri interțări între fotbaliștii romîni și cei maghiari vor polariza mîine atenția amatorilor de sport din ambele țări. Spectatorilor noștri le vor fi oferite, pe stadionul „23 August" din Capitală, două din aceste jocuri și anume cel dintre echipele A și cel din formațiile de juniori. În schimb, în Ungaria va avea loc partida echipelor B, la Budapesta și cea dintre formațiile de tineret la Szolnok.

Întîlnirea dintre echipele A se situează, cum e normal, pe primul plan al interesului. Obișnuit o partidă Romînia-Ungaria este un „cap de afiș" dintre cele mai tari.

B. BERCEANU

• (Continuare în pag. 8-a)

Șefa de echipă

Sînt două fete: una mai mică și alta mai mare. Cea mică dacă are 18 ani. Cealaltă un an sau doi mai mult. Stau în marginea drumului, între grămezi de varză și coșuri mari de răchită văruite cu roșii și gogoșari. Privesc în toate părțile. Cea mică bate nerăbdătoare din picior:

—Eu zic să-ncepem, că ne-apucă tîrziu.

— Să mai așteptăm puțin, Ilinco. Trebuie să vină.

Pe drum trec care, oameni. Care recolta: porumb, sfeclă, tutun. Se duc și vin din spre sat. Dar nimeni nu pare să fie cel așteptat de cele două codane.

Ilinca, cea mai mică dintre ele, oftează resemnată și se așează pe marginea șanțului, în troscotul moale. Are obrazul plin, și părul bătînd în roșcat, împletit într-o singură coadă, e lăsat peste piept. Mozolește un fir de iarbă uscată între dinți.

— De-ar veni măcar fața Anica, auzi tu Mărie?

Maria nu răspunde. Se așază și ea pe decimalul aflat lîngă căruța la care sînt înhămați doi cai murgi cu picioare înalte și chișițe subțiri.

In această situație le-am găsit pe cele două fete din echipa legumicolă a gospodăriei colective din comuna Purani. Mă gîndeam că așteaptă pe cineva să le ajute la încărcat și m-am oferit s-o înlocuiesc eu pe „fața Anica" de care pomeniseră.

Fetele au ris.

— Nu poți s-o înlocuiești dumneata pe fața Anica, mi-au zis.

— E așa voinică?

— Într-un fel este. Dar nu asta-i vorba acum. Fața Anica e șefa noastră de echipă.

— Am înțeles: trebuie să cîntăriți, să-i dați în primire...

Au ris din nou fetele: nu era nici asta. Nu știam ce presupuneri să mai fac. Tot ele însă m-au scos din încurcătură.

— Avem noi o răfuială cu unul de-aici, Tudor Epureanu. S-a dus fața Anica după el... Zicea că, lasă bre, tot la Videle o să vă duceți voi la toamnă după roșii pentru bulion.

— Cine zicea? Fața Anica?

— Nuuu! Epureanu! Fața Anica, dac-ai știi dumneata...

Și fiindcă eu voiam să știu, fetele mi-au povestit tot, stînd acolo pe marginea drumului, în lumina blîndă a soarelui ce cobora către asfințit.

Gospodăria colectivă din Purani e înființată de numai doi ani. Dornici să-și mărească veniturile, în primăvara acestui an colectiviștii s-au hotărît să-și amenajeze o grădină de legume. S-a format o echipă și s-a dat sarcina să pregătească terenul. Era un lucru nou și destul de greu, pentru că prin părțile acestea nu prea sînt ape curgătoare ca să facă irigație.

Șeful echipei a fost numit Tudor Epureanu. A bătut omul cîmpurile, s-a uitat cam pe unde-ar fi potrivit pentru grădină, dar s-a dat bătut degrabă.

— Măi neică, eu zic să ne lăsăm păgubași. Cheltuim bani și spetim oamenii degeaba. N-ai apă, n-ai făcut nimic la grădină, asta o știu și fîncii.

— Dar bălțile? a sărit cu gura Anica Șerban, numită și ea în echipa de grădină. Bălțile n-au apă?

— Ei, bălțile! Au acum, că plouă cu găleata. Alea-s bălți? Vara rămîn numai noroaie.

— Nu seacă întotdeauna...

— Nu întotdeauna, dar dacă seacă tocmai în anul acesta? Ce faci cu grădina ta?

— Dar ce vrei, să alergăm mereu în tîrg la Videle, după legume? Trebuie să facem grădina, s-a ținut tare Anica Șerban.

— O facem sau nu, la toamnă parcă văd că tot la mine veniți să vă duc cu căruța la Videle, să vă cumpărați roșii de bulion.

— Nu venim, n-avea frică!

S-au ciondănit mult atunci Tudor Epureanu cu Anica Șerban și celelalte femei și fete din echipa legumicolă.

Colectiviștii au hotărît totuși să înființeze grădina. Au muncit femeile aici din răsputeri. Mai întîi la nivelarea terenului. Locul ales a fost în lunca Ostrovului, unde sînt cîteva bălți. A trebuit însă să pregătească terenul în pantă pentru șanțurile de irigație.

In primele luni de primăvară le-a mers destul de bine legumelor. Ploua atunci din belșug. Pămîntul nu ducea lipsă de apă și bălțile de alături aveau și ele destulă. Dar iată că au început lunile de secetă. Incepuseră legumele să se ofilească. Munca la grădină s-a îngreunat. Tot mai des trebuia să se ude cu roata.

Pe vremea aceea, șeful echipei era încă Tudor Epureanu. Dar cum acestuia îi plăcea mai mult să-și ude propriul lui „șanț de irigație" — cum rîdeau încîndate brigadierele — sta mai mult pe la M.A.T. decît la grădină. Și cînd venea începea iarăși cu ale lui.

— Ce vă spuneam? Nu m-ați ascultat, iată că am risipit bani și muncă în zadar. Balta seacă acuș, acuș, n-o să culegem nimic din grădină, o să vedeți voi.

Balta seca într-adevăr, aici avea dreptate Tudor Epureanu. In rest însă nu. Nu cunoștea femeile din echipă, n-o cunoștea pe Anica Șerban.

Aceasta nu s-a lăsat. A propus conducerii colectivei să se sape puțuri în marginea bălților.

— Trebuie să fie izvoare acolo. Colonelul Magda cum făcea, de scotea bani pe legume? (Colonelul Magda era moșier. El stăpînea altă dată pămînturile de-aici. Anica Șerban a slugărit ani de zile pe moșia lui).

— Făceam altă dată pentru ciocoi, să nu facem acum cînd totul e al nostru?

Propunerea Anicăi s-a acceptat. S-au săpat puțuri și s-a dat de izvoare. Legumele aveau acum din nou apă destulă. Colectiviștii din Purani erau bucuroși. Glumeau.

— Ia uite mă că și femeile noastre învîng natura...

Glumeau dar spuneau adevărul și le părea bine de izbînda lor. Un singur om s-a supărat: Tudor Epureanu. El zicea că, ce să-l conducă pe el femeile? Să se spele pe cap cu grădina lor cu tot! A cerut să fie trecut la brigada de cîmp. Nu înainte însă de a-și repeta invitația de a le duce la toamnă pe femei cu căruța la Videle după roșii.

Seceta a continuat și în lunile de vară. Bălțile Ostrovului au secat. Fetele de la grădină însuflețite de Anica Șerban au cărat însă apă din puțurile săpate, cu hîrdaiele și au continuat să-și ude grădina. Noaptea le apuca pe cîmp, zorile de asemenea. Căci ziua nu puteau uda, era arșița prea mare și-ar fi opărît legumele.

Nu și-au cruțat puterile dar și bucuria le-a fost mare. „Proorocirea" lui Tudor Epureanu nu s-a împlinit

— Iată a venit toamna — spune Ilinca. Avem din toate legumele: roșii, varză, gogoșari, nu ne-am dus la tîrg după ele. Din contră: am și vîndut. E mică grădina noastră, ca la început, dar tot am scos de pe ea pînă acum o mulțime de bani. Și mai avem de cules... Ei, dar uite că vine și șefa noastră.

— E cu nenea Epureanu, zise Maria ridicîndu-se de pe decimal.

Intr-adevăr se vedeau două siluete venind spre noi. Cînd s-au apropiat am recunoscut o femeie mărunțică la stat, dar vioaie în mișcări și un bărbat dimpotrivă, înalt și cu mers legănat.

Un ultim amănunt: femeia era veselă și zimbitoare, iar bărbatul posomorît, sau poate numai gînditor ca unul căruia i se zdruncinase cine știe ce credință...

Ana CRISTEA

Cronica gastronomului

Trei rețete

Reproducem rețetele în ordinea în care au fost servite mîncările, la o masă la care l-am invitat și pe prietenul meu, Costache. Ele sînt rodul talentului și experienței lui Nicolae Olexiuc, cu excepția ghiveciului măcelăresc, despre care meșterul bucătar ne-a atras atenția că a învățat să-l gătească de la fostul său șef, răposatul Tănase Daliciuc.

CRAP CU USTUROI ȘI MĂMĂLIGA

Pentru patru persoane e de ajuns un crap de un kilogram și chiar ceva mai mic. Sînt preferabili crapii cu solzi aurii (de apă curgătoare), celor cu solzi cenușii (de baltă). După ce se curăță de solzi și se scot intestinele, icrele și laptii, se spală în apă rece. Se taie apoi peștele longitudinal în două cu tot cu cap și se scoate de la gît osul amar. Se crestează de-a curmezișul, se sărează, se unge cu ulei și se pune cu partea dinăuntru pe grătarul care a fost la rîndul lui și bine încins. Cînd s-a rumenit, se întoarce peștele pe cealaltă parte care a fost și ea unsă. Peștele trebuie să fie bine pătruns și frumos rumenit. Intre timp se curăță 1,1/2 căpățînă de usturoi care se pisează și peste care se toarnă 100 gr. ulei, oțet și piper după gust. Cînd peștele e gata se așează pe-o farfurie puțin adîncă și se toarnă sosul de usturoi peste el acoperindu-se pînă e gata și mămăliga.

In lipsă de grătar, peștele poate fi prăjit pe plita încinsă pe care s-a presărat sare. In cazul acesta peștele nu se mai unge. Se pune totdeauna la fript mai întîi pe partea dinăuntru. Cînd e gata se pune într-un castron cu apă caldă pentru a-l desăra. Această apă se poate întrebuința pentru a subția oțetul la sosul de usturoi.

GHIVECI MĂCELĂRESC

Pentru patru persoane

Materialul:

Se alege carnea de la piept (măcelarii adună bucățele zise căzături) 200 gr. carne de vită 100 gr. carne de porc, 200 gr. carne de berbec, 200 gr. momițe de vițel, 200 gr. măduvă.

Prepararea:

Se taie carnea în bucăți, se sărează. Incălzim bine o tigaie cu 100 gr. untură de porc în care tragem carnea pe rînd sau toată odată, după mărimea tigăii. Carnea se rumenește numai atît cît să prindă o culoare aurie. După asta, scoatem carnea deoparte și în aceeași untură călim zarzavatul spălat, curățat și tăiat în bucăți: 400 gr. cartofi, 300 gr. morcov, o țelină, o conopidă, o vinătă, o jumătate de varză mică, unu-doi dovlecei, patru-cinci ardei grași. După ce s-a scos zarzavatul din tigaie, se mai adaugă 100 gr. untură în care prăjim 200 gr. ceapă tăiată mărunt. Cînd se îngălbenește ceapa se adaugă o lingură de bulion de roșii sau un pahar de zeamă de roșii și o lingură de supă, sau în lipsă, de apă caldă. Intre timp se fierb 400 gr. fasole verde sau tucără (de preferat fasolea fideluță). Se fierb de asemenea separat 400 gr. mazăre. Cînd sînt gata, amestecăm toate legumele la un loc și așezăm trei sferturi din ele în vasul în care pregătim ghiveciul. După asta așezăm bucățile de carne și între ele bucăți de măduvă. Acoperim cu restul de legume, la care se adaugă ceapa prăjită precum și piper și sare după gust cîteva frunze de țelină, o legătură de mărar și una de pătrunjel verde tocat și, cui îi place, și 100 pînă la 150 gr. bame. După ce s-a așezat totul se acoperă cu un rînd de roșii tăiate în sferturi și așezate cu pielița în sus. Lăsăm vasul 5 pînă la 10 minute pe plită pînă începe să fiarbă puțin. Pe urmă se bagă la cuptor la foc potrivit, așa fel ca mîncarea să nu se ardă la fund nici să se pîrlească roșiile de deasupra. Cînd cuptorul se încinge prea tare, se lasă deschis. Se tine la cuptor, de la 1,1/2 pînă la 2 ore. Pentru ca ghiveciul să fie desăvîrșit, cu zece minute înainte de a se servi se adaugă 200 gr. de vin. Mincarea trebuie să fie sărățită.

GĂLUȘTI CU PRUNE

Pentru patru persoane

Fierbem 600 gr. cartofi în coajă. După ce i-am curățit îi lăsăm să se răcorească și-i dăm prin mașina de tocat carne. Punem pe-o planșetă 200 gr. făină. La mijloc punem cartofii la care adăugăm un ou și un vîrf de cuțit de sare. Frămîntăm cu mîna, pînă ce obținem o cocă. Facem din cocă un șul de grosimea unui ou mare. Tăiem bucăți de 1,1/2 cm. grosime. Băgăm ambele mîini prin făină și dăm aluatului forma necesară pentru a putea înveli o prună. Cît timp se răcesc cartofii, spălăm 300 gr. prune din care scoatem sîmburii în locul cărora punem puțin zahăr vanilat, amestecat cu praf de scorțișoară. Punem și puțin pesmet alb foarte fin ca să absoarbă zeama pe care o lasă pruna. După ce s-a învelit bine pruna în aluat și i s-a dat, cu palmele date prin făină forma sferică, se pun imediat la fiert într-o oală cu apă clocotită cu puțină sare. Nu se acoperă. Cînd gălușca dată în cîteva clocote se ridică în sus se scoate cu lingura de spumuit. Intre timp încingem 200 gr. unt într-o tigaie, în care se pun la prăjit 4 linguri de pesmet fin, la foc iute, ca să prindă o culoare mai închisă. In acest pesmet, tăvălim găluștele scoase de la fiert și le așezăm într-o tăviță unsă cu unt pe care o băgăm în cuptor unde o lăsăm 5 pînă la 10 minute. Cînd le servim, le presărăm cu zahăr vanilat.

Asta e tot.

PĂSTOREL

POȘTA Redacției

E. COSTESCU. — R. Vîlcea: Vă informăm că recent, în „Editura Tineretului" a apărut în colecția „Știința învinge" lucrarea lui Emil Racoviță, intitulată „Spre sud". In ea sînt prezentate cititorilor cele mai importante fragmente din memoriile marelui nostru savant privind expediția polară. Totodată, lucrarea mai înglobează note de drum, redactate după însemnările lui Racoviță care, în trecere spre Polul Sud, a făcut o călătorie și prin Patagonia.

VIRGIL BINȚINȚIAN — București: După cum ne-ați scris, ați compus cîteva careuri de cuvinte încrucișate, pe care le apreciați ca modeste, întrucît sînteți lipsit de experiență în materie rebusistă. Desigur că nu se poate reuși totdeauna de la prima încercare. In cazul că jocurile nu vor putea vedea lumina tiparului din această pricină, veți primi observațiile noastre la poșta rebus.

FLORIN PREOTEASA — Baia Mare: Ca și pe dumneavoastră, ne-au bucurat și pe noi recordurile mondiale la înălțime, mereu corectate de maestra emerită a sportului Iolanda Balaș. Am fi publicat cu mare plăcere epigrama dumneavoastră adresată campioanei mondiale, dar mai necesită unele modificări, în special în final.

Nu vă descurajați însă căci se poate încerca săritura peste ștacheta epigramei de mai multe ori decît într-un concurs atletic.

GEORGESCU — Rucăr: In adevăr, meciurile de fotbal dintre echipele țării noastre și cele ale R.P. Ungare sînt în centrul atenției iubitorilor noștri de sport. O parte din jucătorii pe care-i propuneați dumneavoastră au fost selecționați. Ceilalți nu sînt „în formă". Ținînd seama de cerința dvs., ne vom ocupa și mai departe în pagina sportivă de echipele fruntașe de fotbal. In ceea ce privește crearea unui album sportiv, această problemă ne depășește fiind de competența forurilor sportive sau a publicațiilor de specialitate.

C. CIOSU — Moinești: Ambele desene păcătuiesc prin faptul că nu sînt clare. Nu se înțelege de ce șoferul taxiului trece prin fereastra unui magazin „Feromet" și zboară în continuare cu volanul în mînă. Tot așa nu pricepem de ce cetățeanul care vine cu petiția la un funcționar birocrat este prezentat în mod ridicol întocmai ca birocratul. Explicațiile la desene nu aduceau nici o limpezime.

Trebuie să vă decideți mai întîi asupra subiectului, pe care-l veți găsi ușor cercetînd atent realitatea și numai după aceea să treceți la lucru. Incercați să procedați astfel și veți avea șanse de reușită.

I.G. — Iași: Pentru a vă pune în legătură cu scriitorul căruia vreți să-i scrieți, comunicați-ne adresa dumneavoastră exactă.

A. VASVARI — București: Am primit cele 2 sonete închinate marii sărbători de 7 Noiembrie. Le-am citit cu atenție și ne-am grăbit să facem cîteva însemnări pe marginea lor pentru a vi le aduce la cunoștință.

Ambele lucrări sînt lipsite de ceea ce numim imagini poetice. In cuprinsul lor sînt utilizate o seamă de formulări obișnuite, legate cap la cap și potrivite să rimeze. Dacă ați consulta poeziile scrise pe aceeași temă de atîția poeți cunoscuți, v-ați da seama de diferența existentă. Fără îndoială, că nu vă putem pretinde același lucru ca și acestora, însă ați avea prilejul să învățați cum se mînuiește versul, cum sînt îmbrăcate în haină artistică ideile legate de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. După această confruntare necesară vă stăm la dispoziție cu noi îndrumări.

POPA STANCU DRAGOMIR — Tohanu Vechi: Constatăm că sînteți înzestrat cu umor. Poezille „Făt frumos din Tei" și „Avertisment", relevă această calitate. Și fiindcă umorul poate servi ca armă împotriva multor racile ați fi putut să-l canalizați spre un anumit obiectiv. Din nefericire, în cele două poezii nu se vede același lucru. Intîmplarea nostimă de la nunta din Tei și harța cu unii frizeri și ospătari ce pretind bacșiș nu fac nici cum ca umorul să aibe eficacitate. Loviturile satirei cad aiăturî. Or, nu așa este recomandabil. Inainte de a declanșa satira, ochiți bine. In felul acesta, triunghiul greșelilor va fi din ce în ce mai mic.

GEORGE I. CORBU — București: Ne bucurăm că prin corespondența cu „Magazinul" vă simțiți mai atașat de această revistă. Dorința noastră este ca astfel de legături să existe cît de multe. N-am primit scrisoarea în care spuneați că făceați unele propuneri privitoare la revistă. Dacă timpul vă permite v-am ruga să ni le transmiteți.

In privința epigramelor v-am recomanda ca în afară de găsirea unor subiecte luate din actualitate, să găsiți și rime bune, fiindcă în majoritate sînt rime sărace, imperfecte. Și încă ceva. Învățați să dozați ironizarea. Nu o risipiți cu dărnicie chiar de la început, fiindcă nu mai rămîneți cu nimic la urmă...

Răspuns întrebării unui cititor

Ce sînt cotele apelor Dunării

Ascultînd la posturile noastre de radio cotele apelor Dunării, cititorul nostru Victor Limban din Borsec, ne-a întrebat cum se calculează aceste cote și la ce servește cunoașterea lor. El se arată oarecum contrariat de deosebirile de cotă existente între diferite porturi dunărene, arătînd că nu-și explică de ce aproape de izvoarele fluviului cotele sînt mai mari decît în orașele aflate în vecinătatea vărsării Dunării în mare.

Lucrurile, în aparență complicate, sînt foarte simple. Cotele apelor Dunării se stabilesc în fiecare port aparte, ținîndu-se seama de altitudinea față de nivelul marin. In această privință, cu ajutorul unui dispozitiv de măsurare se pot cunoaște nivelurile apelor, care pot crește sau scade în funcție de precipitațiile căzute. Cotele sînt valabile numai pentru portul respectiv, nu și pentru altele cu care n-au nici o legătură.

In anumite puncte, Dunărea prezintă niște praguri care pot crește atunci cînd apele ce se varsă aduc nisip, pietriș sau pămînt. Aceste praguri prezintă pericole pentru navigație. De aceea este necesar să se cunoască situația lor și să fie comunicată pentru a o cunoaște și navigatorii și personalul care se ocupă de asigurarea normalei circulații.

La alcătuirea buletinelor cotelor apelor Dunării conlucrează numeroase posturi de măsurare atît din țara noastră cît și din țările riverane. Comunicările se fac prin telefon, telegraf și radio.

Este lesne de înțeles că buletinul cotelor apelor Dunării interesează deosebit de mult personalul vaselor care circulă pe acest fluviu, luînd măsuri ca atunci cînd apele scad, încărcătura să fie mai mică, sau să ia măsuri de precauție atunci cînd pragurile tind să crească.

Credem că atunci cînd crainica de la posturile noastre de radio va anunța: „Transmitem cotele apelor Dunării", cititorii noștri vor fi pe deplin lămuriți cum este cu aceste cote.

NĂRAVURI ȘI MORAVURI

Despre liniște...

Se agită mult chestiunea liniștei, mai ales în marile orașe, cu aglomerație, cu circulație intensă, cu blocuri avînd numeroși locatari. In jurul acestui cuvînt care exprimă o stare de tăcere, plăcută oricui, se face mult vuet, se plănuiesc multe măsuri, se aduc (da!) multe critici. Azi liniștea a fost ridicată la rangul de problemă, acordîndu-i-se importanța cuvenită, o importanță mai mare decît cea pe care i-o acordă etimologii în dicționare. Și de ce? Fiindcă unii nu înțeleg s-o respecte... De aici își trag obîrșia multe pricini de judecată, vrajba între vecini sau colocatari.

Iată că și noi ne preocupăm de acest subiect, scrîind în cadrul rubricii noastre despre rîvnita liniște. O facem, determinați de un teanc de scrisori ale cititorilor noștri ce sesizează aceeași problemă.

Dacă liniștea este atît de mult discutată, aceasta nu se datorește ei, ci antipodului ei — zgomotul. Vorbim despre liniște pentru că vrem să combatem zgomotul.

Se aud voci care spun că în Capitală se face cam mult zgomot. Un cetățean din piața Rosetti ne scria că amplasarea locuinței sale în vecinătatea unui bufet îi produce numai neplăceri. „In vino" se găsește adesea nu „veritas"-ul, cît mai mult dispoziția de a răscoli întreg repertoriul cheflîilor. Deși medic, ne întreba care este leacul contra acestor persoane ce tulbură odihna oamenilor. Cu toate că nu mai este de mult la modă reclama orală, acum cînd neonul și vopseaua o pot înlocui cu succes, totuși pe unele străzi centrale se aud, la ore destul de matinale, apelurile prelungite ale cumpărătorilor de borcane goale, ale colecționarilor de haine vechi sau ale celor care vînd pămînt de flori. In zadar se spune că de la un timp cetățeanul din orașele mari capătă din obișnuință o toleranță față de zgomot. Aceasta este o poveste, pentru că zgomotul tulbură pe oricine are timpane și nervi. Care este atunci explicația că locatarul unui bloc de pe strada Vasile Lascăr ne solicită numărul ordonanței prin care se reglementează orarul bătutului covoarelor? O fi el oare atît de insensibil încît să suporte la infinit ritmicitatea bătăilor cu palma de răchită în covoare? Desigur că nu, din moment ce ne întreabă de orar cu vădită indignare. Cum îl putem consola oare pe cetățeanul care a răbdat cu stoicism mai mulți ani în șir țipetele lui Gigel, odrasla vecinului, care acum izbește zilnic, vîrtos în clapele unui pian de la ora 16 în sus?

Uneori însă zgomotul nu este opera numai a unor cetățeni turbulenți, certați cu buna cuviință. Se întîlnesc și unii conducători de întreprinderi care îl patronează, din nefericire. Numai la intervenția organelor milițienești conducerea garajului T.C.M.B. a înțeles că nu trebuie să mai lase difuzoarele din curte deschise la maximum, de dimi...eață și pînă la închiderea emisiunii. „Emisiuni" zgomotoase, de altă natură, oferă vecinilor și fabrica „IPROFIL" de pe strada Lucaci, unde un motor așezat în plină curte, neînchis, face o larmă asurzitoare.

De-ar fi să mai dăm exemple, nu ne-am mărgini numai la acestea, fiindcă ele se găsesc, vorba aceea, „cu carul".

Constatînd toate acestea, stai și te întrebi cum de-se pot petrece asemenea acte de încălcare a liniștei și odihnei oamenilor muncii? Unde este respectul nu numai față de oameni, dar și de litera legii? Hotărît lucru, cei care fac zgomot, sfidează. E simplu ca și cînd ai zice unu și cu unu fac doi. Dar a sfida pe omul care a venit trudit de la lucru și s-a așezat să ațipească, a sfida pe cel care în liniștea camerei vrea să-și așternă gîndurile pe hîrtie fie sub forma versului, proiectului sau calculului, aceasta înseamnă o gravă încălcare a normelor conviețuirii sociale. Este o infracțiune la legea liniștei, cu toate că nu există o lege cu acest nume. Legi însă care pedepsesc tulburarea odihnei oamenilor muncii există.

„Liniștirea" orașelor mari este posibilă numai atunci cînd fiecare cetățean este conștient de acest lucru, cînd regulile de bună conviețuire se aplică începînd din propria-ți încăpere și pînă în mijlocul străzii. Respectarea liniștii în ultimă analiză este o datorie obștească de la care nu trebuie să abdice nici un om conștient. Astăzi, cînd în țara noastră respectul față de om este un principiu de bază, asigurarea odihnei și sănătatea oamenilor muncii trebuie să se găsească la locul cuvenit. Infractorilor liniștii publice trebuie să li se aplice rigorile legii. Cred o puternică opinie publică împotriva acestora vom obține acea liniște despre care Vlahuță spunea într-un vechi caet de însemnări, găsit deunăzi: **„Tot ce crează tace. Natura își deschide florile ei în tăcere. Numai distrugerea vrea gălăgie".**

Atît despre liniște. Mai bine zis despre gălăgie...

Const. SIRBU

SIMFONIE PETROCHIMICĂ

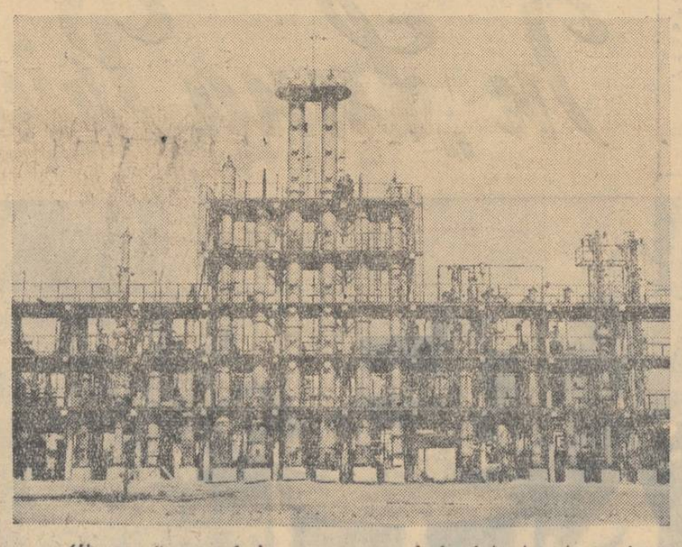

(Urmare din pag. 1-a)

culul acestei orgi îi este dat să răsune peste o țară întreagă. Și nu numai să răsune, ci să și fie înțeles. La modul cel mai concret. Ca un cîntec al propășirii, al progresului, al traiului mereu mai bun.

— Sînteți meloman?

—...Da, în orele tîrzii ale serii, cînd termin munca pe șantier, îmi place să cînt la vioară.

— Nu vi se pare că instalația aceasta seamănă cu o orgă? Iată, de sus pînă jos, toată este formată din tuburi: unele mai groase, altele mai subțiri, unele mai înalte, altele mai joase...

...Din acest moment, în inginerul Doru Popescu, șeful instalației, tînăr de vîrsta mea, îmi asigurasem un colaborator prețios, petrochimist și meloman entuziast.

— Aici, îmi prezentă el în noul nostru limbaj, **este pupitrul... orgei.** Și cercetarăm tabloul de comandă! Butoane, comutatoare, diagrame care țin loc de partituri. **De aici, manevrînd uriașa claviatură a aparatelor electronice, se conduce întreaga instalație. Zeci de tuburi delicate leagă camera de comandă cu marile coloane de afară. Din această cameră, ca de la un adevărat pupitru, un singur om urmărește întreaga respirație a instalației, reglîndu-i presiunea, debitul, temperatura, intensitatea.**

In chip de „organist", l-am aflat pe tînărul tablonist Gheorghe Nenu, îndrăgostit de meseria lui, gata să intervină la orice sunet fals și să-l elimine printr-o ușoară mișcare a mîinii. Am găsit în această cameră un om sensibil la cîntecul muncii sale, dar și o înaltă expresie a înzestrării tehnice. Și — de ce n-aș adăuga — un nou calificativ pentru marea orgă industrială: orga „electronică"...

★

Inainte de a-mi explica procesele care au loc în intimitatea instalației pe care o conducea, inginerul Doru Popescu a ținut să mă introducă în tainele petrochimiei. Mi-a vorbit despre alcoolul etilic similar spirtului din porumb, cu deosebirea că la o tonă de alcool obținut din etilenă se economisesc 12.500 kg. de porumb, care, folosit pentru creșterea animalelor, echivalează cu un spor de 3000 kgr. carne de porc. Alcool sintetic din care se fabrică un cauciuc la fel de durabil ca și cauciucul natural! Despre detergenți, produși înrudiți cu smoala cea neagră, care spală ca cele mai fine săpunuri! Despre fibre sintetice mai rezistente decît sîrma de oțel și despre multe, multe, altele.

A fost de ajuns să precizeze că toate acestea se fabrică din... gaze naturale, ca să și am senzația unui spectacol de iluzionism... Puterea de sugestie a relatărilor sale era atît de mare, încît ajunsesem să cred că nici lentilele ochelarilor prin care îl priveam nu mai erau din sticlă, ci din... polistiren. Metamorfozarea gazelor într-un otgon de ancorat vapoarele la țărm sau într-o caroserie de automobil pornește aproape de la abstract pentru a ajunge la concret. Nu se spune oare despre gaze că nu se văd, că fiind risipite în aer se confundă cu el spre însezisabila noastră simțire? E tulburător să te gîndești că dintr-o materie atît de... aeriană se pot naște lucruri atît de solide. Iar cînd tuturor acestor combinații le-a asociat cuvîntul „petrochimie" mi s-a părut că a spus... „abracadabra".

Mai tîrziu, „misterul" s-a lămurit. In incinta stației petrochimice de la Brazi am văzut rezervoarele cu gaze lichefiate. Erau gaze de cracare primite de la rafinăria învecinată, cărora atunci cînd le-a dat drumul prin robinet s-au așternut pe haină ca zăpada.

— Doar așa, cînd ne vin vizitatori, spunea inginerul, mai văd aceste gaze lumina zilei. Altfel, ele circulă prin întunericul absolut din interiorul coloanelor, pînă cînd sînt transformate în produse. Prin această conductă, gazele sînt pompate în instalația MEC, botezată astfel după numele prescurtat al metil-etil-cetonei... „orga" noastră, îmi zîmbi el complice. Aici începe simfonia petrochimică. In locul foalelor care suflă în tuburile acustice ale orgei, acționează compresoarele. Sub presiunea a 10—15 atmosfere, gazele lichefiate se combină cu acidul sulfuric și dau naștere primului produs intermediar: monoesterul izobutilic. Acest produs este transportat în altă coloană, unde se tratează cu... apă și aburi. Se obține astfel alcoolul butilic terțiar, care servește ca materie primă la fabricarea maselor plastice despre care am vorbit, sau a lacurilor și vopselelor. Să ne întoarcem însă la prima coloană, căci acolo au mai rezultat și alți compuși ai gazelor lichefiate. Ei sînt preluați de pompe și transportați în alte coloane, unde prin tratare cu un acid sulfuric mai concentrat și apoi prin purificare cu aceeași miraculoasă apă de izvor se obține alcoolul butilic secundar, materia primă pentru metil-etil-cetonă. Acest alcool este supus apoi în reactoare acțiunii catalizei. Cataliza — îmi explică el plastic — este un fel de excitant care trebuie dat procesului chimic pentru a se putea produce. Procese chimice de necrezut cu zeci de ani în urmă se pot realiza astăzi în mod spectacular cu ajutorul catalizei. (După momentele de fluzionism" de mai înainte, înțelegeam mai bine acum sensul și melodia cuvintelor „în mod spectacular"...).

— **Așadar, alcoolul butilic secundar se sbate în reactoare, acolo are loc un crescendo puternic** — spuse el aparte, ca o indicație dirijorală—**și revine în instalații pur și oarecum grav în noua lui înfățișare: metil-etil-cetonă, solvent ideal pentru uleiurile superioare care se fabrică la Telejean, sau pentru alte produse chimice.**

„Monoester"... „alcool butilic secundar"... „terțiar"... „MEC" — nume complicate, cuvinte cu rezonanțe străine. Cu cît mai complicate însă decît notațiile de pe o partiură simfonică „andante sostenuto", „molto vivace", „allegro"? Dar tot astfel cum „molto vivace" ascunde un ritm melodic viu, ciocotitor, „monoesterul" ascunde dantela de nylon cea mai fină, „o poezie!" — cum spun femeile, cum vom spune cu toții, nu peste mult timp.

— **Simfonia noastră este o simfonie... neterminată**, spune inginerul, ghicindu-mi gîndurile. **Instalația MEC abia a intrat în probele tehnologice. Acum produce în primă fază alcooli, urmînd ca în curînd să producă metil-etil-cetonă și acetonă. La anul, odată cu intrarea în funcțiune a altor instalații, vom fabrica noi materii prime pentru mase plastice. Stația noastră de la Brazi se anunță astfel ca unul dintre principalele nuclee ale industriei petrochimice românești.**

Formula desfăcută a noii tehnici industriale este pe cît de simplă, pe atît de evocatoare: petrol+chimie=petrochimie.

Niciodată ștafeta păcurarilor noștri nu a ajuns pe culmi atît de înalte!

★

...Am citit că, undeva într-o peșteră, printre stalactite și stalagmite, a fost amenajată o orgă. Puțini îi vor fi auzind acolo acordurile. Dar cîntecului orgii de la Brazi îi este dat să răsune peste o țară întreagă!

Paul LAMPERT

Maeștrii covoarelor persane de la... Cisnădie

(Urmare din pagina 1-a)

după 30 de ani abia 6.464, după 40 de ani 7.000 (1948). Din 1948 și pînă în 1957, adică în nouă ani numai, populația a crescut de mai bine de două ori ajungînd la 16.000 locuitori. Trebuie să recunoaștem că e un ritm furtunos. Ritmul l-a hotărît socialismul, care a adus aci la Cisnădie mii de țărani din toată țara și mai ales din Oaș și Oltenia, care învață meșteșugul renumiților țesători.

La fiecare două zile are loc o căsătorie, în fiecare zi se naște un nou cisnădean. Președintele insistă asupra faptului că se fac multe căsătorii mixte, — romîno-săsești. Este și acesta un semn al biruinței ideologiei socialismului. Și doar este cunoscută izolarea națională ce domnea aici.

Realizări edilitare sînt multe: asfaltarea șoselei, electrificarea străzilor și radioficarea, amenajarea unui parc al tineretului și a stranduiui care poate concura orice șirand civilizat. In momentul de față se află roșu un palat cultural (care a costat 3 milioane lei), se mărește parcul sportiv cu un patinoar și două terenuri de volei (pînă acum cetățenii au depus 100.000 ore de muncă voluntară), se ridică 75 case în cartierul nou, se pornește construcția unei băi și a unui spital (pentru acesta din urmă au primit 800.000 lei).

„Orașul țesătorilor" și-a denumit urbea corespondentul nostru. Mi-aș permite să adaug că e al țesătorilor de covoare.

Au existat printre țesătorii de aci de-a lungul veacurilor meșteri inegalabili care au creat faima Cisnădiei. Numai că lucrau fie la războiul propriu, fie la al patronului cu interese înguste, închistați de bresle și deci fără posibilități de răspîndire a artei lor. La naționalizare se aflau în Cisnădie 65 de ateliere de mici patroni. Au fost comasate în cinci întreprinderi. In vara aceasta, trei dintre acestea au fost din nou comasate formînd marile Uzine Textile din Cisnădie, care au secții ca cea de covoare cu nu mai puțin de 1.000 de salariați.

Producția uzinei e variată: stofe de lînă pentru paltoane, costume, rochii, articole de modă, covoare „Moldova" din lînă regenerată și mai ales covoare plușate, imitație a celor persane din Orient. Calitatea lor e binecunoscută. E realizată de vechi meșteri care au părăsit poziția retrogradă de păstrare a secretului meseriei iar în școala de pe lîngă uzină învață 600 de elevi din toată țara. Ca și în uzină, cresc noi generații de maiștri. Mulțumită lor, a inovațiilor aduse, s-a putut imprima un ritm nemaicunoscut de creștere a producției industriale de covoare: 1957 — 100 la sută, 1958 — 400 la sută.

Dar se poate oare denumi această producție industrială? Greu. Și numai pentru că se făurește în mari ateliere, cu mijloace mecanizate. In rest — e artă. Artă manuală de cea mai înaltă calificare. Am umblat prin uzină în secțiile ce produc covoare de tip Axminster. Am văzut la lucru și pe tov. Izrailă Nicolae și pe Wegen Ștefan, și pe Avram Maria și pe Rozalia Fodor, pe Ion Bejan și pe Ilie Giurgiu, Schemmil Hilde și Roth Aneliese, pe Binder Erika și Victor Rădulescu. Este uimitoare arta lor în care numărul de bătăi fără schimbarea culorii suveicii nu depășește cifra 10, în care operațiile de țesut șenilele (bătătura) de peste 30 m. lungime în mai multe culori și tăierea lor cu mașinile cu 60 cuțite fiecare alternează cu țesutul la milimetru, astfel ca fiecare milimetru de șenilă să intre la locul lui pentru a face să răsară flori și desene uluitoare. O simplă întindere exagerată a șenilei multicolore și pe covor apare o linie strîmbă, o floare pocită. Artă este fiecare mișcare a țesătoarei care, folosindu-se de niște piepteni lați, cu dinții lungi și ascuțiți, piaptănă mereu bătătura cu bătătura pentru a scoate plușul la iveală, după cum tot artă este tunsul mecanic al covoarelor (după număr, ca la frizer), remaiatul defecteior, apretatul și călcatul lor etc. Cele mai neașteptate modele, cu combinații amețitoare de culori se nasc de sub mîinile meșterilor de aci din care mulți n-au nici 30 de ani. Nu din mîna unuia sau a doi-trei meșteri ci din mîinile a sute de meșteri. Este și acesta un semn al noilor vremi.

Am mai văzut și auzit în Cisnădie multe lucruri interesante. La G.A.S. „Vasile Roaită" am văzut livada de 500 ha cu ionathanele, ranetele, pormenele, stetinurile și ananasurile sale din care o mare parte merg spre export; la căminul cultural se predau cursuri de lucru manual pentru copii; un colectiv de redacție al cercurilor artistice pregătește un spectacol satiric; la emisiunea în limba germană a stației de radioficare locală se țin conferințe legate de săptămîna cărții sovietice. La secția A.M.I.T.-ului un număr de 20 ingineri pro

MERIDIANE

Scriitori romîni în U. R. S. S.

YALTA — SIMFEROPOL — KIEV

(Urmare din pag. 1-a)

fîntîni celebre pe lume. Horaţiu a l-imortalizat fîntîna Blanduziei:

O, fons Blandusiae
Splendidior vitro!

Intr-o fîntînă şi-a găsit moartea Tudor Vladimirescu, căpetenia vitejilor panduri. Basmele noastre populare au foarte multe fîntîni fermecate. Idila lui Coşbuc se opreşte, nu rareori, la o fîntînă. Intrată în literatură, cu brevet de veşnicie, e însă şi fîntîna din Bacciserai, din izvoarele căreia s-a adăpat Puşkin. După ce hanul îşi ucide pe cea mai frumoasă femeie din harem, bîntuit de remuşcări, el durează o fîntînă a lacrimilor, sortită să plîngă fără contenire nechibzuinţa şi răzbunarea dragostei:

Şi pe străina încrustare
În marmor apa bate blînd
Cu picuri reci de lacrimi clare
Plîngînd şi veşnic murmurînd,
Cum plînge-o mamă-ndurerată
Pe-un fiu ce-n luptă-a fost ucis.
Iar feţele cetind ce-i scris,
Legenda cea de altă dată,
Fîntîna lacrimilor, ele
Acestui monument i-au zis.

Trecînd pe lîngă zidurile posomorîte şi scorojite ale palatului hanului, pe lîngă haremul care astăzi doarme pustiu după mătăsăria grea a perdelelor, înaintăm spre nord, spre Bareus, spunînd un bun rămas locurilor şi oamenilor Crimeei.

Dar pînă la Kiev trenul trece prin două zile şi două nopţi şi cum timpul petrecut în vagon e destul de cenuşiu şi de monoton, ar trebui să facem o retrospectivă. Călătoriile, ca manualele şcolare, sînt supuse recapitulării. Îndepărtaţi în spaţiu, intraţi în lumea amintirilor, prietenii şi cunoscuţii se purifică, se tipizează. Tot ceea ce e detaliu neînsemnat cade. Se aleg esenţele. Să călătorim aşadar cu ochii spre Crimeea şi să recapitulăm.

Din mulţimea de oameni se distinge limpede şi tulburătoare figura lui Boris Sergheevici Velis, director adjunct al minelor din Donbas. Mic şi îndesat, spătos şi sprinten, amestecînd blajinitatea paleoslavă cu energia sovietică, Boris te cucereşte, întîi de toate, cu ochii. Albaştri ca Marea de Azov, ca bolta stepei în dreptele amiezi, ochii lui sînt ochii Rusiei prietene şi ospitaliere. Se spune că ochii sînt ferestrele sufletului. Un periscop intim şi lăuntric, cu un sistem de oglinzi ciudate, face legătura dintre ochi şi inimă. Dar albastrul ochilor lui Boris nu este totdeauna acelaşi. Cînd e vorba de prieten, Boris respectă versul lui Utkin:

Om frumos, deschide-ţi colivia
Albăstrie-a ochilor tăi buni

Atunci citeşti în ei ca într-un mare abecedar al dragostei. Cînd însă mînia, ura faţă de nelegiuirile ce se petrec pe glob, mişcă sufletul prietenului meu, ochii lui au albăstrimea oţelului călit şi a mărilor prevestitoare de furtună. Cu o asemenea privire de un albastru întunecat a urmărît minerul Boris cîrezile fasciste pînă în apropierea Reichstagului. Ajuns în România, poposind în Dobrogea şi, apoi, în Slatina-Olt, ochii şi-au recăpătat seninătatea dragostei, limpezimea prieteniei. **„Dragă Boris — îi voi scrie — Dobrogea are astăzi o agricultură socialistă unitară, iar în Oltenia cobiliţelor de altă-dată uzinele „Electroputere" produc maşini pentru încetăţenirea lămpii lui Ilici în toate ungherele patriei mele. Mulţumim locotenentului de aviaţie Boris Sergheevici Velis şi tovarăşilor lui de luptă pentru semnalele luminii pe care le-au risipit în Romînia lui 23 August. Te îmbrăţişează prietenul tău din Yalta".**

Dar nu am isprăvit bine scrisoarea şi deja bate la uşa vagonului amintirea lui Vladimir Vasilevici Tarasov. Degetul îi e pătat de tinctură de iod. Halatul alb, de medic chirurg, străluceşte pur, ca zăpezile polare. Vladimir nu e un bărbat frumos. Roşcovan şi pistruiat, stînjenit încă de fast şi etichetă, ca atunci cînd era copil de ţăran, cu unsprezece fraţi în jurul mesei de mesteacăn alb, el s-a afundat în medicină ca într-o baie de răcori şi mirodenii. Ameţit de izul spirtului albastru sanitar şi calculînd la micron mersul bisturiului, el are o înaltă pasiune: aceea de a vindeca oameni. Există, dragă cititorule, o celebritate anonimă. Iartă-mi paradoxul, dar aşa este. Sînt multe celebrităţi trecute în enciclopedii şi popularizate în ziare. Sînt însă altele, modeste şi nezgomotoase, care fac minuni tainice, dar fascinante. Vreau să-ţi argumentez cu o cifră: medicul comunist Vladimir Vasilevici a făcut în trei ani, 840 de operaţii — deci aproape o operaţie la zi — fără să-i moară nici un pacient şi fără să stîrnească nici o complicaţie în urma niciunei operaţii. Recunoaşte că e o cifră record şi demnă de enciclopedii şi ziare.

Doctorul Tarasov nu a fost în România. S-a întîmplat însă să vie rominii la el, împinşi de Antonescu, de burghezo-moşierimea agresivă. Şi dacă socialismul nu ne-ar da aceea desăvîrşită judecată a fenomenelor istorico-sociale, Vladimir nu s-ar fi împrietenit deloc cu mine. Cum însă omul sovietic ştie foarte bine ce e războiul şi ce obîrşii are, m-a primit cu braţele deschise (nu cu bisturiul!) şi ne-am împrietenit. Am să-l invit în Bucureşti. Am să-l rog să scrie el însuşi despre prietenia noastră. Îl aştept şi eu cu braţele deschise.

Alţi şi alţi prieteni răsar din umbra luminoasă a ţărmului de sud. Ei se plimbă încă printre chiparoşii lui Horaţiu şi Leopardi, printre trandafirii lui Hafis şi Saadi, printre migdalii amari ai lui Topîrceanu, pe lîngă fîntîna lui Puşkin. Văd magnifica întîlnire dintre munte şi mare, palatul somptuos al Romanovilor, care concurează cu Labirintul şi Escurialul, văd înflorind migdalii.

Dar trecînd pe lîngă Zaporoje, locul de unde cazacii au trimis acea hilară şi ironică scrisoare sultanului, — am ajuns la Kiev. Trebuie întrerupte amintirile şi revenit la realitatea imediată.

Kievul, precum se ştie, e mama oraşelor ruse, — cea mai veche cetate a meleagurilor slave din răsărit. Farmecul derivă din convieţuirea arhaicului şi modernului, într-un tot unitar şi nesupărător. Cupolele de aur ale bisericilor amintesc de Kievul evului de mijloc, către care credincioşii ortodoxi peregrinau ca apusenii spre Ierusalem, ca transdanubienii spre Athos, ca mahomedanii spre Mecca. Un proverb de pe atunci spune: **„Limba te duce la Kiev".** Limba rusă se cerea de pe atunci cunoscută. Necunoscînd-o, nu ajungeai uşor la Kiev. Temeiul nu este numai de natură religioasă. Vlădicii şi mitropoliţii vremurilor nu călătoreau la Kiev numai pentru dreapta închinare. De acolo veneau tomuri înţelepte şi tiparniţi. Petre Movilă, tot din Kiev, a adus prima maşină a lui Guttenberg. Aflu, cu ruşinoasă întîrziere, că primele date despre existenţa valahilor în principate sînt scrise în letopiseţul ucrainean (Ukrainskoe letopisi). Hajdeu a studiat la Harkov. Gherea, din Ucraina a trecut stepele şi apele, spre Romînia. Legăturile cu patria lui Şevcenko, sînt foarte vechi şi se cer amănunţit analizate.

O coincidenţă uimitoare ispiteşte condeiul reporterului. În vechiul Kiev există o mînăstire numită „Pecearskaia lavra", cu multe şi adînci catacombe, care întrau sub albia Niprului. Această intrare sub Nipru a rămas o minune arhitecturală, nedesfiinţată pînă la apariţia metodelor ultramoderne, după cum rămîne o taină compoziţia mortarului puternic cu care Appolodor din Damasc a durat podul de peste Dunăre. Astăzi, după veacuri, locuitorii Niprului vor face o nouă trecere pe sub albia Niprului prin tunelul unei linii de metropolitan ce se află în plină construcţie. Veacurile se întîlnesc astfel într-un punct comun, în care nu misticismul ci laicul utilitar prevalează.

O altă minune a Kievului este bulevardul Hresciatic. Cuvîntul e un substantiv care, în ucraineană, înseamnă vale, dolină. Bulevardul e clădit pe fosta vale în care Puşkin a fost ucis în duel. Temelia e deci dureroasă şi ridică o amintire mohorîtă. În războiul antifascist, stukas-urile au schimbat în moloz şi ruină artera aortă a Kievului. Dar harnici şi paşnici, orăşenii au început, deîndată după finele războiului, reconstruirea ei. Această reconstruire a schimbat tiparele. Bulevardul de astăzi e magnific, impunător, într-un stil modern, altoit pe folkloricele tradiţii ale arhitecturii ucrainene. Palate (şi nu blocuri!) de o înălţime ameţitoare, unesc marmora cu faianţa, ca nişte oglinzi arhimediene în care soarele şi luna, stelele şi lampa lui Ilici, împlinesc miraje. Totul e parcă tras cu rigla şi rotunjit cu compasul. Oraşul modern se logodeşte armonios cu cel istoric şi dă o rotunjime sferică de forme şi culori.

Dar omul fiinţeşte locul şi marilor constructori ai comunismului li se cuvine lauda. Din rîndurile lor să desprindem doar pe unul care are semnificaţie deosebită pentru poporul nostru. Se numeşte B. I. Pianov şi este redactor şef la revista „Vitczna" (Patria) echivalentă a „Vieţii Romîneşti" în lumea literară ucraineană. El a făcut parte din „Frontul II Ucrainian", luptător pentru dezrobirea patriei noastre. A stat numai şase luni într-un orăşel din Carpaţi, dar acest termen a fost suficient pentru o minte ageră în deprinderea limbii romîne. Ceea ce învăţase în aceste şase luni a fost adăogat şi continuat cu dicţionare şi gramatici în Kiev. Astăzi Pianov vorbeşte bine romîneşte şi face servicii impresionant de mari literaturii noastre. A tradus Creangă, a tradus „Scrisoarea pierdută", traduce „Moromeţii" şi „M-am făcut băiat mare", are în proiect „Rădăcinile sînt amare", scrie numeroase articole despre progresele literaturii noastre, ţine conferinţe, etc.

Şi cîte încă s-ar mai putea spune despre oamenii sovietici şi despre patria lor.

Dar şi decorurile locurilor se cer schimbate. Nostalgia patriei devine un insistent semn de exclamare. Ea se întrepătrunde însă cu nostalgia locurilor părăsite. Între aceste două nostalgii, poetul freamătă întorcîndu-se acasă la soţie şi la copil. Bucuria revederii triumfă. Frumuseţea amintirilor stăruie. O nouă călătorie va completa însă caleidoscopul fascinant al celora anterioare. Şi cu astea, dragă cetitorule, punem nostalgicul punct aşa precum la terminarea unui film frumos şi fermecător stă scris irremediabilul „sfîrşit".

AL. ANDRIŢOIU

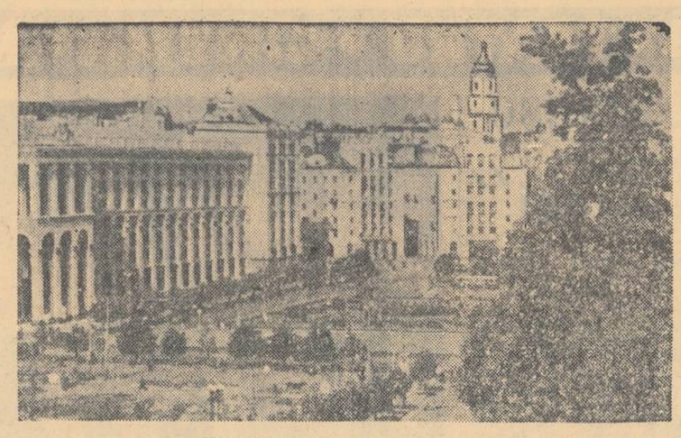

Kiev. Vedere din centrul oraşului.

Domnul Dulles provoacă din nou

Am văzut mai de mult o caricatură extrem de sugestivă. Artistul o intitulase „Dulles urmăreşte pacea". Desenul îl reprezinta pe Dulles cu o ramură de măslin într-o mînă, cu un cuţit în cealaltă mînă ascunsă la spate, alergînd după o fecioară ce purta pe umeri o eşarfă pe care era înscris cuvîntul PACE. Într-adevăr, Dulles urmăreşte pacea...

Tot aşa urmăreşte Dulles acelaşi obiectiv şi cu prilejul recentei sale vizite în Taivan. De ce a venit dl. Dulles în birlogul ciankaişiştilor? Mercenarii condeieri ai presei reacţionare afirmă că plimbăreţul secretar al Departamentului de stat şi-a organizat vizita sa pentru a îndemna la moderaţie pe Cian Kai-şi. Să zicem că aceasta ar fi fost motivul, deşi un telefon de la Washington ar fi fost poate mai indicat. De altfel, nu prea intră în obiceiul stăpînilor să urce în cămăruţa de la mansardă a lacheilor pentru a le da ordine. De obicei se apasă pe butonul soneriei. Cam acestea sînt năravurile burgheziei.

Că nu un accent deosebit de înţelepciune şi dragoste pentru pace l-a făcut pe dl. Dulles să călătorească pînă în Taivan, o demonstrează numeroase fapte. O demonstrează chiar şi trecutul d-lui Dulles. Nu s-a aflat acesta la sudul paralelei 38 cu puţin timp înainte de declanşarea agresiunii împotriva R.P.D. Coreene? Şi atunci venise în Coreea de sud pentru a da biblice sfaturi de liniştire marionetei lisinmaniste?

Astăzi lucrurile nu stau altfel. Voiajul secretarului de stat a fost precedat de noi acţiuni agresive ale trupelor americane împotriva R. P. Chineze. Escortînd nave ciankaişiste, flota americană a săvîrşit în mod premeditat o încălcare făţişă a condiţiilor suspendării temporare a bombardării insulelor de coastă de către artileria armatei populare chineze de eliberare. Însuşi un purtător de cuvînt militar american a confirmat că un doc flotant cu echipaj american a participat la ultima operaţie de escortă.

Provocînd reluarea bombardamentelor, Statele Unite au demonstrat cît se poate de clar fariseismul tuturor declaraţiilor lor paşnice. Totul arată că această acţiune a fost premeditată. O mărturie de un cinism ce nu poate fi calificat, am găsit într-o telegramă a agenţiei „France Presse" în care se afirmă că „Cercurile oficiale naţionaliste (ciancaişiştii — n.n.) au luat notă cu un sentiment de uşurare de reluarea bombardamentelor..."

De unde această „uşurare"? După cum se ştie, bombardamentele au fost sistate momentan pentru a se permite aprovizionarea populaţiei şi pentru a se da timp de gîndire unor anumiţi factori, în vederea începerii unor tratative, cu condiţia ca S.U.A. să nu mai escorteze navele ciankaişiste.

După cum se vede, provocînd reînceperea bombardamentelor, S.U.A. au arătat făţiş că nu sînt interesate în aprovizionarea populaţiei civile şi că doresc ca tunurile să bubuie în strîmtoarea Taivanului, ca operaţiile militare să capete amploare, ca un nou focar de război să se deschidă în această regiune a lumii.

D-lui Dulles îi place nespus de mult muzica războiului şi atunci a comandat o nouă provocare în preajma venirii sale în Taivan.

Dl. Dulles a venit în Taivan. A venit pentru a-şi reafirma solidaritatea cu Cian Kai-şi, pentru a pune la cale noi planuri agresive. De bună seamă însă că singura măsură înţeleaptă pe care ar fi putut-o ordona fidelei sale marionete nu va fi trădusă în viaţă. Pe bună dreptate scria ziarul britanic „New Statesman": „atîta timp cît Dulles nu manifestă dorinţa de a convinge (delicat spus — n.n.) pe ciankaişişti să se retragă, situaţia din această regiune rămîne primejdioasă".

Dl. Dulles e perseverent. D-lui Dulles nu-i ajunge un eşec. Lui îi trebuie zece, douăzeci, cît mai multe eşecuri. Îi trebuie o carieră plină de eşecuri. E şi aceasta de altfel, un mod de a încerca să forţeze poarta istoriei...

Şi în ceea ce priveşte politica faţă de ţările asiatice se întîmplă acelaş lucru. Ziaristul american Sulzberger scrie în „New-York Times": Unul din factorii importanţi care ne obligă să reconsiderăm poziţia noastră faţă de China este eşecul triplei strategii a lui Dulles în Pacific". D-lui Dulles nu-i pasă. „Times" scrie: „În afara lui Cian Kai-şi personal puţini din partizanii săi cred în fundul sufletului că este posibilă sau chiar verosimilă o revenire pe continent". Cian Kai-şi crede, Dulles crede. Ce importanţă are? Dl. Dulles vrea să dezlănţuie un nou război. Chiar cu preţul unui nou eşec.

Noua provocare americană nu a rămas şi nu va rămîne nepedepsită. Agresiunea împotriva Chinei se va sfărîma de voinţa celor 650 milioane de oameni ai Chinei, de voinţa celor peste un miliard de oameni ai lagărului socialist, de voinţa întregii populaţii doritoare de pace de pe tot cuprinsul globului.

Incercînd să dezlănţuie un război, Statele Unite vor fi înfrînte în încercarea lor de către forţele din lumea întreagă care luptă pentru pace.

Nu va fi primul insucces, dar s-ar putea să fie ultimul.

Eugen PHOEBUS

„Dezmînţire..."

Sînt cunoscute evenimentele care au urmat aderării Tunisiei la Liga Arabă. Nici nu a început bine să funcţioneze în noua formaţie lărgită şi iată că Tunisia a rupt relaţiile diplomatice cu R.A.U., după ce în prealabil provocase un incident în sînul Ligii.

S-au făcut diferite presupuneri în legătură cu motivele care au determinat această atitudine din partea Tunisiei. Semnificativ este însă faptul că diverşi comentatori americani s-au grăbit să declare că Washingtonul nu are nici în clin, nici în mînecă cu cele întîmplate şi că ar fi nelalocul lui orice gest de aplaudare a acţiunii întreprinse. Un corespondent al agenţiei „U.P.I." mergea pînă acolo încît afirma: „Aceste oficialităţi (americane — n.n.) au convingerea că cel mai mic semn de sprijinire oficială a preşedintelui Burghiba în sfidarea lansată de acesta R.A.U. în cadrul Ligii Arabe ar fi pentru el un „sărut al morţii"... Cel mai mic semn că Statele Unite îl aprobă pe preşedintele Tunisiei ar putea avea rezultate foarte periculase".

Vasăzică, sprijinul există, numai că el nu trebuie exteriorizat!

Şi cînd te gîndeşti că Departamentul de stat al S.U.A. se supără cînd e acuzat de ipocrizie!

Dar aceasta nu e încă totul. Aceeaşi agenţie mai relatează: „Oficialităţile americane desmint de asemenea o ştire publicată de un ziar parizian după care Burghiba ar fi declarat subsecretarului de stat pentru probleme economice, Douglas Dillon, că Tunisia a intrat în Liga Arabă pentru a reprezenta acolo punctul de vedere american împotriva lui Nasser".

Face toţi banii, această dezmînţire. Nu?

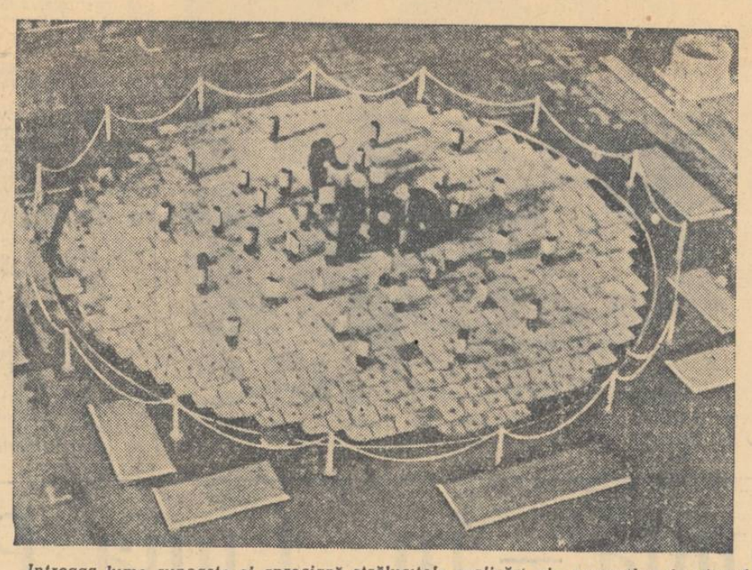

Întreaga lume cunoaşte şi apreciază strălucitele realizări ale oamenilor de ştiinţă sovietici în domeniul utilizării paşnice a energiei atomice. După ce, în 1954, U.R.S.S. a construit prima centrală atomoelectrică din lume, anul acesta a fost pusă în funcţiune prima parte a unei gigantice centrale atomice de 600.000 K.W. Puterea primului reactor, a cărui imagine o puteţi vedea în clişeul de mai sus este de 100.000 KW.

În afară de aceasta, în U.R.S.S. se mai construiesc alte centrale atomice, dintre care una de 400.000 KW. în Ural şi o alta de 420.000 de KW. în apropiere de Voronej.

RASISMUL IN S. U. A.

În ultimele zile, Eisenhower a condamnat cu tărie atentatele cu bombe săvîrşite recent, în diverse state, împotriva sinagogilor. El a adăugat că a dat „ordine precise" ca poliţia federală să colaboreze cu autorităţile locale pentru a descoperi pe „huliganii criminali" răspunzători de aceste atentate.

Amintim numai că asemenea „ordine precise" s-au dat şi privitor la segregaţia rasială îndreptată împotriva negrilor. Rezultatul? S-au închis şcolile din Little Rock.

Care vor fi oare rezultatele în ceea ce priveşte noile manifestări rasiste?

PRVNI BRNENSKO

(Urmare din pag. 1-a)

ceput să fie folosită în tehnică „Prvni Brnensko" a început să livreze industriei cehoslovace maşini şi cazane acţionate de forţa aburilor.

În anul 1836 se vorbeşte de „Prvni Brnensko" ca de cea mai mare întreprindere constructoare de maşini din Moravia. În 1872 „Prvni Brnensko" este preluată de o societate de acţionari. Ceva mai tîrziu în 1900 întreprinderea începe să producă, după planuri proprii, turbine cu aburi.

O nouă epocă de dezvoltare s-a deschis în faţa acestei mari întreprinderi după cel de-al doilea război mondial. Atelierele distruse în timpul războiului au fost reconstruite într-un timp foarte scurt, fiind în acelaş timp lărgite şi modernizate. Începînd cu această nouă epocă a istoriei sale, întreprinderea „Prvni Brnensko — Clement Gottwald", cîştigă un renume mondial datorită calităţii înalte a produselor ei, atelierele fiind dotate cu cele mai moderne echipamente care fac posibilă fabricarea celor mai complicate maşini unelte şi mari utilaje de întreprinderi.

De altfel, ca orice mare fabrică din Cehoslovacia, pe lîngă atelierele uzinei „Prvni Brnensko" există o secţie de experimentări, filială a Institutului de Cercetări în domeniul cazanelor cu aburi. Existenţa acestei secţii de experimentare reprezintă o garanţie a dezvoltării continue, a modernizării rapide a proceselor de producţie de aci. Şeful secţiei, inginerul Vladimir Zeman, un tehnician desăvîrşit, este preţuit de muncitorii uzinei. El acordă o atenţie deosebită inovaţiilor propuse de muncitori. Cu sprijinul lui a fost creat în întreprindere un atelier propriu pentru experimentarea inovaţiilor, fapt care asigură de asemenea continua dezvoltare a producţiei.

Am avut prilejul să-l cunoaştem în timpul vizitei făcute la „Prvni Brnensko" şi pe Frantiseck Skolud. El este şeful secţiei montaj. Stînd de vorbă cu Frantiseck Skolud şi ascultîndu-i relatările despre munca secţiei lui, ne-am putut face o ideie generală asupra producţiei întregii întreprinderi, pe aci trecînd pentru a fi montate cele mai importante maşini. Aşa am aflat că „Prvni Brnensko" livrează echipament energetic pentru R.P. Polonă, India şi pentru ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu.

Aşa cum am mai spus şi mai înainte, „Prvni Brnensko" a livrat şi continuă să livreze şi ţării noastre o serie de utilaje şi maşini, în cadrul acordurilor economice încheiate între ţara noastră şi Republica Cehoslovacă.

Şi Frantiseck Skolud îşi aminteşte de perioada cînd secţia sa lucra la montarea echipamentului pentru centrala de la Doiceşti şi ne-a mărturisit că s-a interesat cu multă tragere de inimă de mersul lucrărilor pe acest şantier şi nu mică i-a fost bucuria cînd a aflat de succesele constructorilor de pe şantierul Doiceşti. Nu de mult, muncitorii din secţia lui Skolud au montat instalaţia de regenerare a leşiilor pentru combinatul de celuloză de la Brăila. De altfel, principalul utilaj pe care s-a angajat să-l livreze Republica Cehoslovacă pentru combinatul de la Brăila este executat aci la „Prvni Brnensko". Proiectele sînt deja gata şi muncitorii întreprinderii au început executarea lor. „Prvni Brnensko" va livra noului combinat 3 cazane, fiecare avînd înălţimea de 31 m. şi greutatea de 1.000 de tone, precum şi echipamentul complex energetic, compus din două turbine de abur şi două cazane funcţionînd cu ţiţei şi gaz metan. Echipamentul pentru combinatul de celuloză de la Brăila a început să fie executat după verificarea rezultatelor primite de la laboratoare şi ateliere. Inginerul Puncochar, directorul Institutului de cercetări de pe lîngă „Prvni Brnensko", a spus că pentru realizarea utilajului necesar combinatului de celuloză de la Brăila, colectivul Institutului, ca şi cel al întreprinderii foloseşte cele mai experimentate cadre. *„Cele mai bune forţe ale noastre lucrează în momentul de faţă pentru a satisface angajamentul pe care ni l-am luat de a livra utilaj combinatului de celuloză de la Brăila* — ne-a declarat directorul acestei instituţii. *Spuneţi prietenilor noştri romîni că noi, cei de la Brno, ne vom strădui şi pe viitor să dăm un utilaj de cea mai bună calitate pentru combinatul de celuloză. Vrem ca în felul acesta să ne exprimăm sentimentele de trainică prietenie care ne leagă de Republica Populară Romînă".* Aceste sentimente s-au reflectat de altfel şi în întrecerea socialistă care a avut loc în cinstea delegaţiei de partid şi guvernamentale romîne.

În ceea ce priveşte producţia generală a întreprinderii, două cifre semnificative pot demonstra cititorului cît de importantă este producţia acestei întreprinderi. În activitatea sa, „Prvni Brnensko" a livrat şi a pus în funcţiune 10.000 de cazane şi peste 3.000 de turbine de aburi.

În anii de după război viaţa muncitorilor de la întreprinderea „Prvni Brnensko" a devenit mai luminoasă, fiecare an le aduce noi bucurii, noi perspective. Întreprinderea a construit pentru muncitorii ei 86 de blocuri de locuit avînd 692 de apartamente.

400 de copii ai muncitorilor de aci îşi petrec în fiecare an vacanţa în tabere pionereşti, 500 de salariaţi îşi fac concediile în condiţii avantajoase în staţiunile balneare şi climaterice din Cehoslovacia.

Centrul important al industriei socialiste a Republicii Cehoslovace, uzinele „Prvni Brnensko", contribuie din plin la dezvoltarea economiei ţării prietene.

Mia IONESCU

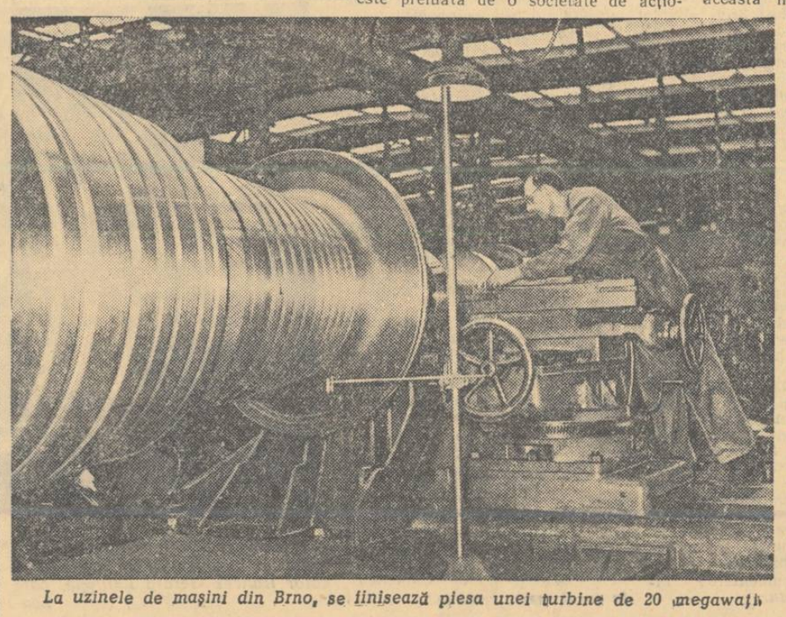

La uzinele de maşini din Brno, se finisează piesa unei turbine de 20 megawaţi.

Foto: C.T.K.-Praga

De prin peste tot

ANUL ACESTA Editura de stat pentru literatură medicală din Moscova a tipărit aproximativ 8.000.000 cărţi şi broşuri pentru popularizarea ştiinţei. Aceasta înseamnă de două ori mai mult decît s-a editat acum trei ani şi considerabil mai mult decît anul trecut.

●

UN MAGAZIN din New-York a vîndut timp de 25 de ani cărţi de joc măsluite şi un manual pentru trişori. Anul trecut „editorul" a avut un venit de 500 mii de dolari.

Poliţia cunoaşte cazul, dar nu intervine pînă nu există o reclamaţie scrisă...

●

LA SEVERDONEŢK s-a început construirea celui de al doilea complex al celui mai mare combinat chimic din U.R.S.S. După terminarea construcţiei, uzina va produce aproximativ 50 la sută din materia primă pentru materialele de nylon sovietic.

●

ANUL acesta, în R.P. Polonă au fost alocate fonduri în valoare de 534 milioane de zloţi pentru electrificarea satelor. În primul semestru al acestui an au fost electrificate 621 de sate şi 161 de alte obiective, ca gospodării agricole de stat, colective şi S.M.T.

●

CE PĂRERE aveţi despre acest „geniu" precoce şi despre lucrarea lui? La Londra s-a deschis o expoziţie — suprarealistă, firească — de tablouri executate de doi băieţei, unul de trei ani Timothy Vaughan. (pe care-l

vedem în fotografia noastră), iar celălalt de... 15 luni (care n-a putut poza...) Iată aşadar pînă unde merge „cultura" burgheză — pînă la a prezenta zmîngăliturile unor copilaşi, jucăuşi ca toţi copilaşii drept realizări ale... artei abstracte.

●

ÎN FRANŢA s-au făcut experienţe interesante, cu rezultate bune, privind folosirea azotului în locul aerului, la umplerea cauciucurilor de automobil. S-a constatat că azotul împiedică eroziunea cauciucului, că menţine cauciucul mult timp umflat şi are alte nenumărate avantaje.

●

CIAN TIN-SIAN este vicepreşedintă a cooperativei agricole de producţie „Balidian", din comuna Suanvan, judeţul Vaiman, provincia Sânsi. Cu sprijinul Partidului Comunist Chinez a cărei membră este, ea a început să facă experienţe îndrăzneţe în cultura bumbacului, obţinînd rezultate remarcabile (o recoltă de două ori mai mare ca pe cîmpurile vecine şi durata de coacere mai scurtă cu 10-15 zile). Recent datorită experienţei dobîndite, Cian Tin-sian a fost invitată să lucreze în cadrul Institutului de cercetări ştiinţifice al provinciei Sânsi. Ea este prima cercetătoare ştiinţifică ţărancă din China.

●

DUPĂ nouă luni de discuţie Curtea de casaţie din Roma a confirmat condamnarea la o lună de zile închisoare a lui Torello Servilli. Vina acestui om? Fiind şomer, Torello Servilli se ocupa cu o îndeletnicire care-i asigura totuşi posibilitatea să-şi dobîndească hrana: el căuta în fundul unei fîntîni monezile pe care turiştii le aruncau înlăuntru. Este vorba de faimoasa fîntînă Frevi, în care turiştii aruncă bani cu credinţa că astfel îşi vor împlini o mare dorinţă.

●

UNA dintre găinile pe care le creşte Christophe Colon din Fontaine-les Dijon (Coasta de Aur), a depus un ou cu o greutate record. Oul cîntăreşte 120 gr., măsoară 9.50 cm. în lungime şi are circomferinţa de 17 cm.

●

LA EASTBOURNE (Anglia) a avut loc de curînd un congres al magicienilor. Cea mai mare senzaţie a făcut-o iluzionistul Timothy Dill-Russel, în vîrstă de 20 de ani. Acesta a reuşit să iasă dintr-un bloc de gheaţă în interiorul cărula era o temperatură de — 60°.

●

CÎNTAREŢUL de operă italian Ettore Bastianini a fost eroul unei întîmplări puţin obişnuite. Interpretînd pe Figaro din „Bărbierul din Sevilla" în cadrul unui spectacol la Bilbao, (Spania), el a fost huiduit de spectatori. Supărat, baritonul a aruncat ghitara şi... s-a întors cu spatele la public. Spectacolul a trebuit să fie întrerupt.

●

LA POZNAN a avut loc o demonstraţie a unui costum rezistent la foc, produs de industria de specia-

litate poloneză. Costumele de acest gen sînt folosite cu succes la combaterea incendiilor din industria siderurgică sau în mine.

●

DEOARECE unele planete sînt foarte îndepărtate de pămînt şi ar trebui secole pentru a le atinge, dr. Sidney Bansor din Statele Unite a emis o idee „ingenioasă". El a propus ca viitorii exploratori ai spaţiului cosmic să fie conservaţi. După părerea acestui biolog, călătorii spaţiului cosmic vor fi puşi, prin congelare, într-o stare de viaţă suspendată, iar la sosirea pe planeta respectivă un „mecanism va restabili activitatea normală a oamenilor conservaţi". Interesant, nu?

●

ÎN PREZENT în Franţa se construieşte o batisferă specială care va putea permite cercetări în Oceanul Pacific la o adîncime pînă la 11.000 metri.

NOUL FILM ROMINESC

„Dincolo de Brazi"

De vreo cîteva zile, tot mai mulți trecători se opresc plini de curiozitate în fața panourilor, afișelor sau vitrinelor cu fotografii care vestesc apropiata premieră a noului film românesc „Dincolo de brazi". După ce privesc chipul încruntat al unui ostaș cu mîna încleștată pe trăgaciul unei mitraliere sau fruntea senină și ochii visători ai unei femei cu capul acoperit de o maramă albă, trecătorii caută numele celor ce au realizat filmul dornici să afle dacă e vorba de vre-un regizor sau actor pe care l-au cunoscut și din alte filme sau dacă vor face cunoștință cu noi creatori ai filmului românesc. Un nume de pe afiș le este bine cunoscut : Colea Răutu. Celelalte nume le citesc poate pentru prima oară. Indreptățitei curiozități a viitorilor spectatori ai filmului „Dincolo de brazi" vrem să răspundem prin aceste cîteva rînduri.

Scenariul și regia : Mircea Drăgan și Mihai Iacob. Amîndoi au absolvit cu puțini ani în urmă cursurile Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale".

In distribuția filmului, alături de mult apreciatul Colea Răutu, sînt și două nume noi : Flavia Buref și Constantin Lipovan.

Tînăra actriță, încă de la o vîrstă fragedă a fost rînd pe rînd solistă în corul de copii Radio, a dansat și a jucat în piesele montate pe scena școlii și apoi studentă a Institutului de teatru și cinematografie. Spre deosebire de majoritatea colegelor ei, — care după terminarea studiilor au urcat pe scenele diferitelor teatre din țară — Flavia Buref dorește să se consacre în întregime filmului. Pentru aceasta continuă să studieze diferite roluri, să se perfecționeze în arta machiajului și să practice multe sporturi care să-i asigure supleța și condiția fizică necesare unui bun artist de film. Despre necesitatea acestor calități și-a dat seama interpretînd primul ei rol în film, țărăncuța Voica din „Dincolo de brazi", o femeie energică și aprigă, care ridică un întreg sat la luptă împotriva armatelor fasciste. Datorită faptului că a învățat să călărească foarte bine, tînăra actriță a reușit să realizeze ea însăși — fără a fi dublată și fără a se recurge la trucaje — deosebit de dificilele scene de călărie din film.

Constantin Lipovan este de asemenea un tînăr actor, pe care spectatorii l-au văzut interpretînd diferite roluri în „Filomena Marturano", „In căutarea bucuriei" și alte piese jucate pe scena teatrului „C. Nottara". In rolul sublocotenentului Marinescu din „Dincolo de brazi" — un intelectual scîrbit de războiul nejust antisovietic, dar insuficient de energic pentru a se hotărî să întoarcă armele împotriva adevăraților dușmani, și care totuși își va jertfi pînă la urmă viața în lupta cu fasciștii — Constantin Lipovan dovedește reale calități de actor de film.

Lucia BOGDAN

ECOURI

Muzicale

● **PIANISTUL** Rudolph Serkin și orchestra din Philadelphia, sub conducerea dirijorului Eugen Ormandy au făcut pentru prima oară cunoscut publicului newyorkez concertul pentru pian scris de Prokofiev pentru a fi executat cu mîna stîngă. Concertul a fost creat de Prokofiev în 1931 pentru pianistul Paul Wittenstein, care n-avea decît o mînă. Pianistul Wittenstein nu l-a executat însă niciodată.

● **IEHUDI MENUHIM** a anunțat că va interpreta la vioară un concert aproape necunoscut, compus de compozitorul maghiar Bela Bartok la vîrsta de 26 de ani. Cu prilejul participării sale la Festivalul Bartok, marele violonist a examinat mai multe opere din tinerețe ale compozitorului Bela Bartok, alegînd dintre ele, în afară de acest concert, o sonată pentru vioară și pian, un scherzo pentru pian și orhestră și un cvintet pentru instrumente cu coarde.

Cinematografice

● **STUDIOUL** de filme artistice Mosfilm a realizat anul acesta 22 filme de lung metraj. Printre viitoarele sale producții se numără filmele „Poemul mării", după un scenariu al lui A. Dovcenco, „Casa părintească", „Prima zi a păcii" și „De trei ori în viață". Ultimul film prezintă viața a trei generații de comsomoliști.

● **MIHAIL KALATAZOV**, autorul filmului de neuitat „Zboară cocorii", pregătește acum filmul „O scrisoare neexpediată". Acțiunea filmului se petrece în mijlocul geologilor care explorează bogățiile țării sovietice.

● **MARC DONSKOI** lucrează acum la realizarea filmului „Foma Gordeev", după opera lui Maxim Gorki.

● **FILMUL** „Chela", realizare a regizorului englez Carol Redd, este o ecranizare după romanul lui Jean de Hartog „Stella". Acțiunea sa se petrece în timpul celui de-al doilea război mondial. Interpreți principali sînt Sophia Loren, Trevor Howard și William Holden.

SPECTACOLELE TEATRELOR DIN PROVINCIE, IN CAPITALA. Stînga: *Scenă din piesa „Mireasa deșculță" de Sütö Andras și Hajdu Zoltán, prezentată de colectivul Teatrului de Stat din Galați ;* dreapta : *Scenă din tragedia istorică „Ciu Yuan" de Go Mo-Jo, prezentată de colectivul Teatrului de Stat din Orașul Stalin*

Fotografii : Agerpres

Cu RADU BELIGAN despre „REVIZORUL"

și alte momente din turneul Național în U. R. S. S.

Eroii principali ai interviului de față sînt Radu Beligan și al său Hlestakov, căruia Gogol i-a dat viață în 1836, iar artistul nostru emerit în 1952. De atunci, din 1952 și pînă astăzi, 25 octombrie 1958, Beligan-Hlestakov au trăit în afară de întîmplările de pe scenă, o mare, emoționantă și de necrezut aventură : prezentarea „Revizorului" la Moscova, în inima patriei sale.

Despre aceasta însă ne-a vorbit înaintea lui Radu Beligan o carte mare, legată în roșu, pe care am găsit-o pe o măsuță în biroul său. Era „Revizorul" lui Gogol, dăruită de artistul poporului U.R.S.S., V. O. Toporkov, interpretului român al lui Hlestakov. Pe pagina de început a cărții am putut citi cele cîteva rînduri ale marelui actor, de altfel celebru nu numai pentru măestria lui artistică ci și pentru zgîrcenia sa în „materie" de laude : *Iubite coleg, ai găsit în dumneata curajul de a juca nemuritoarea operă a lui Gogol, cea mai bună comedie rusă. „Revizorul", și ai dobîndit o strălucită victorie în capitala Rusiei. Cu profundă admirație, V. O. TOPORKOV.* Iar dedesubt un scris mare, energic și numai trei cuvinte : *„Totul e adevărat !". A. ȘAPS.* Dar dacă regizorul Mossoviet-ului s-a dovedit după cum vedeți mai mult decît scurt, deși nu mai puțin „adevărat" Radu Beligan-Hlestakov s-a arătat mai darnic cu cititorii noștri.

— Mă întrebi cum s-a desfășurat primul spectacol cu „Revizorul" ? Inceputul a fost pentru mine, cel puțin, de-a dreptul dramatic. De emoție și încordare n-am dormit vreo trei nopți înaintea spectacolului. In sfîrșit, în ajun, ca să scap de insomnia aceea blestemată, am luat un... „Fenergan". Am dormit, dar... a doua zi pe la 10 făceam eforturi disperate să mă trezesc. In sfîrșit la unsprezece „trecu, te fix" am ajuns la repetiție. Dar parcă puteam repeta ? Eram ametit, năucit, bîlbîit, mă rog, de toate. Atunci m-a luat Nicky Atanasiu sub ocrotirea lui. Mi-a făcut o cafea mare, tare și amară. M-am dezmeticit și seara... am jucat.

— *Ceilalți n-aveau emoții ?*

— Ba bine că nu. Numai că la fiecare emoția aceasta se exteriorizează altfel. Eu, cum îți spuneam sînt într-o continuă agitație, n-am astîmpăr de fel. Marcel Anghelescu se așează pe un scaun și nu se mișcă de acolo ore întregi, iar Birlic... ei bine, Birlic devine... melancolic.

O clipă am încercat să mi-l închipui pe Birlic melancolic. Cum însă n-am reușit (poate reușiți dvs.) am continuat să întreb.

— *Dar cum a fost primit „Revizorul" de publicul sovietic ?*

— Bine ar fi puțin spus. Mulți ne-au felicitat pentru faptul că deși spectacolul se bazează pe tradițiile teatrului rus, el are totuși o notă foarte specific românească pe care i-o dă veselia și luminozitatea, aportul foarte personal al fiecărui interpret. S-a spus chiar că așa și-a văzut Gogol „Revizorul" și că spectacolul nostru este o ilustrare a celebrei fraze a lui Marx că de trecut de desparți rîzînd. De altfel nimeni nu se aștepta la un asemenea succes. Zavadski, care ne cunoaște de mult și ne este un foarte bun prieten, n-a vrut la început să vină la spectacol. Se temea de un eșec și numai gîndul la o asemenea posibilitate îl îngrozea. „E o nebunie, ne spunea el în franțuzește, să veniți la Moscova cu „Revizorul". Cine a fost însă cel mai fericit dintre toți cei care se aflau în sală, la sfîrșitul spectacolului ? Desigur că bunul și marele nostru prieten, Zavadski... Despre V. O. Toporkov, care venise în culise să ne felicite, ni s-a spus că de multă vreme el nu mai fusese atît de entuziasmat de un spectacol. Și trebuie să știi că în ciuda marii ospitalități și a caldei prietenii cu care am fost întîmpinați, lumea ne aștepta totuși cu un foarte ascuțit spirit critic și de cîte ori eram lăudați ni se atrăgea atenția că elogiile acestea nu sînt „fraze de banchet" ci că le merităm într-adevăr.

— *Și celelalte spectacole s-au bucurat de același succes ?*

— Toate, fără excepție. Am devenit în numai cîteva zile atît de populari, încît la al cincilea spectacol, publicul ne chema la ramă pe nume. Și ne cunoștea pe fiecare în parte. Intr-o seară, una din puținele seri libere pe care le-am avut la Moscova, ne-am dus în grup la M.H.A.T. să vedem „Anii de noapte". Și nu mică ne-a fost surpriza, cînd înainte de ridicarea cortinei a apărut la rampă Raevski, regizorul spectacolului, care a anunțat publicul că actorii Teatrului Național din București se află în sală. Să-ți mai vorbesc de aplauzele care au urmat ? De altfel așa ne covîrșeau aplauzele și la sfîrșitul fiecărui spectacol, ceea ce o făcea pe Eugenia Popovici să nu-și poată stăpîni lacrimile de emoție. Devenise „plîngăreața" trupei.

In altă seară, la ieșirea din teatru studenții de la Vahtangov au oprit pur și simplu mașina în care se afla Sică Alexandrescu și i-au făcut o manifestație de simpatie.

— *Cum a fost apreciat spectacolul cu „Anii negri", ca spectacol de contemporaneitate ?*

— A fost un mare și real succes. Poate mai mare chiar decît „O scrisoare pierdută". La fiecare spectacol se plîngea în sală. Celebrul teatrolog Markov spunea despre „Anii negri" că este un „spectacol de mare adîncime" și că „teatrul își arată aci o latură nouă și foarte convingătoare". De altfel, ceea ce i-a entuziasmat în mod deosebit pe moscoviți au fost variatele posibilități ale actorilor noștri, ușurința și dezinvoltura cu care noi treceam de la Goldoni la Gogol, de la acesta la o dramă contemporană românească pentru a ne întoarce la Caragiale.

— *Impresii deosebite ?*

— Multe. Dar am să-ți spun numai unele din ele. De pildă receptivitatea față de teatru a spectatorului sovietic. Jucam la „Teatrul Central de Copii", care are o instalație specială de căști și unde se prezintă toate turneele din străinătate. La început, spectatorii puneau căștile, în cursul spectacolului însă le scoteau, urmărind numai ceea ce se întîmpla pe scenă. Susțineau că așa înțeleg mai bine, deoarece căștile le distrag atenția. Altceva. M-a impresionat în mod deosebit felul în care am fost primiți peste tot. Două momente mai cu seamă cred că nu le voi uita. Primul este sosirea noastră la Chișinău. Era o oră barbară — trei și jumătate noaptea. Peronul însă era plin de flori și de lume care ne aștepta. Evident, că Eugenia Popovici și nu numai ea, avea dreptul să plîngă de emoție. Al doilea este de fapt un moment mai lung. Tine cît o zi întreagă, ziua pe care ne-am petrecut-o într-un colhoz milionar de lîngă Zaporoje. Cred că atunci colectivul Teatrului Național „I. L. Caragiale" din București, cele. bri artiști ai poporului, maeștri și artiști emeriți, au consumat toată recolta de pepeni ai colhozului. Și erau niște pepeni...

— *Planuri de viitor ?*

— Vasăzică fără sabloane gazetărești nu se poate... Ei bine, turneul în Uniune ne-a adus multe succese, dar și mai multe gînduri. Unul dintre acestea este ca, în urma discuțiilor avute la Moscova, să mai lucrăm „Revizorul". Te asigur că în ciuda tuturor aprecierilor, suportă încă un tratament de îmbunătățire. Un altul este că turneul acesta departe de a fi un prilej de automulțumire și „urcare la cap", cum se zice, este mai ales unul de creștere a răspunderii față de spectator. Pe umerii noștri se află acum galoanele puse la Moscova. Dar și răspunderea pe care acestea le aduc inevitabil după ele. Și dacă am obținut succesul de care ți-am vorbit, l-am obținut totuși cu cele mai bune spectacole ale noastre. Dar Teatrul Național mai joacă și alte spectacole, nu? Și acestea...

Altceva ce să-ți mai spun ? *Totul*, cum spune A. Șaps, *e adevărat.* Dar și acum încă, după ce toate, emoții, aplauze, felicitări au trecut, parcă nu-mi vine să cred că totul a fost adevărat. Căci a fost mult mai mult decît am crezut vreodată că poate fi... adevărat...

Mariana PÎRVULESCU

Constantin Lipovan *(sublocotenentul Marinescu)* și Flavia Buref *(Voica)* în două cadre din filmul românesc *„DINCOLO DE BRAZI"*

La masa rotundă — în „Luna Prieteniei"

(Urmare din pag. I-a)

sovietici de mare talent este foarte lungă și mi-ar fi cu neputință să-i enumăr pe toți. Am văzut-o pe Turcianova în „Lupii și oile". A interpretat magistral. Am o mare admirație pentru artiștii sovietici, pentru sistemul lui Stanislavski și eu pot să apreciez toate acestea nu numai ca artistă, ci și ca profesoară. Teatrul Municipal a avut întotdeauna în repertoriul său multe piese rusești și sovietice. Anul acesta, pentru ziua aniversară a Marii Revoluții din Octombrie, prezentăm *„Omul cu arma"* de Pogodin și *„Uraganul"* de Bill Beloțerkovski. In repertoriul nostru figurează Cehov (*„Livada cu vișini"* și *„Pescărușul"*) și Ostrovski (*„Pădurea"*). Mai pregătim și *„Azilul de noapte"* de Gorki. O mare dorință a mea a fost să punem în scenă, în stagiunea aceasta, dramatizarea romanului *„Mama"* de Gorki. Trebuia să joc rolul titular. Din păcate, nu s-a putut. Sper însă ca la anul să-mi pot realiza această dorință, care este și un vis al meu... După cîte știu însă, maestrul Dendrino a fost de curînd în Uniunea Sovietică, în turneu cu opereta...

— Am fost de mai multe ori în Uniunea Sovietică în ultimii doi ani. De două ori în croazieră, o dată în turneu și o dată pentru a monta opereta mea *„Lăsați-mă să cînt"*. Am asistat la premiera operei *„Boccaccio"* și am rămas și eu uimit de ceea ce pot să realizeze actorii sovietici. Moruzov, un actor splendid și cu o voce minunată, are o eleganță rară în gesturi. Dar nu numai el. Toți ceilalți artiști erau la fel de minunați. Felul în care a fost realizat „Boccaccio" la Teatrul Stanislavski, este de-a dreptul magistral, punerea în scenă și jocul de o vervă nemaiîntîlnită. Am mai văzut la Balșoi Teatr *„Război și pace"*, jucată de mari actori. Aceste spectacole mi-au întărit convingerea că un cîntăreț trebuie să fie pe scenă, în primul rînd actor. Această condiție trebuie să devină o realitate pentru toți interpreții operetei românești. Cu prilejul turneului în R.D. Germană, am fost, pe drept cuvînt, nu numai lăudați, dar și criticați. Noi am găsit că articolele apărute în unele ziare sovietice au fost poate mult prea amabile cu noi, în timpul turneului. Cu toate acestea cînd am fost la Odesa, unde Nicușor Constantinescu a montat opereta „Lăsați-mă să cînt", cu toate că spectacolul a fost distins cu premiul I la Concursul Unional din 1957, presa ucraineană nu a ocolit lipsurile noastre. Pot spune că aceasta ne-a plăcut și ne-a folosit cel mai mult.

— Și în domeniul științei — *intervine acad. E. Macovski* — colaborarea cu oamenii sovietici este deosebit de fructuoasă. Am primit nu de mult vizita acad. Bicov, cu care am studiat împreună perspectiva cercetărilor noastre. Am constatat astfel, examinînd planurile tematice de lucru ale Institutului de Biochimie, că unele dintre lucrările noastre vin în contingență cu lucrările savanților sovietici. Astfel, la propunerea acad. K. M. Bikov vom colabora în problema biochimiei și fiziologiei digestiei. Un alt domeniu în care lucrăm împreună cu oamenii de știință din U.R.S.S. este domeniul coacervatelor. Aici, împreună cu acad. A. I. Oparin ne străduim să descifrăm unele fenomene legate de originea vieții și structura intimă a materiei vii. Vizitele pe care le-am făcut în Uniunea Sovietică au fost deosebit de utile pentru strîngerea relațiilor de prietenie și colaborare. De curînd am organizat un schimb de cercetători : o cercetătoare de la Leningrad a lucrat la noi timp de o lună de zile și, în prezent, un cercetător de la noi lucrează la Leningrad în cadrul acestui schimb.

Dar fiindcă mă aflu într-un cerc artistico-literar și tovarășul Dendrino este de față, aș adăuga că de la oamenii de știință sovietici am aflat despre succesele repurtate de opereta noastră în turneul prin U.R.S.S. acum doi ani. Prietenul meu, profesorul Sinițin din Gorki, cunoscut specialist în transplantări de inimi, mi-a scris în termeni foarte elogioși despre spectacolele la care a asistat.

— *Ce aspect al prieteniei noastre cu poporul sovietic v-a preocupat mai mult în opera dv. ?*

— Frăția de arme româno-sovietică.

Cred că acest lucru este vizibil și în ultimul meu volum, aflat sub tipar : *„Cînd or pleca cocorii"*. Cea mai mare parte a versurilor publicate în această culegere sînt inedite. Este un volum de front, cu poezii care oglindesc întreaga perioadă de la 23 August 1944 și pînă la sfîrșitul războiului.

Ca dramaturg am căutat să învăț cît mai mult din experiența artei sovietice. Am avut bucuria să-l cunosc pe Vsevolod Ivanov, cînd s-a pus în scenă, la noi, *„Trenul blindat 14-69"*. L-am urmărit la repetiții, la premieră și la celelalte spectacole. El cerceta cu mare atenție sala. Observînd că-l privesc, mi-a spus : *„Am avut întotdeauna un mare critic, generos, imparțial, sensibil, dar prețios și intransigent : publicul. Tot ce este valoros într-o piesă, va fi apreciat de public. Tot ceea ce rămîne, tot ceea ce n-are ecou în inima lui, e în plus, e inutil"*. După sfatul său mi-am verificat toate piesele, urmărind reacțiile publicului. Modificările făcute au ascultat întotdeauna de glasul sălii.

— Ascultînd impresiile dvs. despre artiștii și oamenii de știință sovietici, mi-am amintit de anii studenției petrecuți în Uniunea Sovietică, — *a intervenit maestra de balet Tilde Urseanu.* Noi, studenții români, luam parte la viața culturală a Țării Sovietice. Știam întotdeauna cînd ați venit în mijlocul oamenilor sovietici. Vă primeam cu flori, vă socoteam și musafirii noștri și vă urmăream la teatre.

De la maeștrii mei sovietici am învățat că baletul are o mare legătură cu teatrul. Cînd se rupe această legătură, baletul devine dans, devine divertisment. Deși baletul este mai mult o artă vizuală, el exprimă cîteodată mai mult decît un text. Ceea ce impresionează în dansul Ulanovei este faptul că fiecare mișcare a ei, fiecare gest, exprimă ceva, nimic nu este gol. Această legătură dintre teatru, muzică și dans, atunci cînd este exprimată cu multă sensibilitate și cu un mare talent, realizează un tot din care nu mai poți desprinde ce este muzică, ce este text, ce este dans. De exemplu, cînd englezii au văzut-o pe Ulanova în Julietta, au apreciat că este cea mai bună Julietă.

— Nu găsiți că noua formă a baletului, — *întreabă maestrul Dendrino referindu-se la Prokofiev* — în care nu se simte punctul, pauza, unde totul merge ca o acțiune de teatru, neîntreruptă, dă posibilități mai mari dansatorilor, ca într-adevăr ei să exprime subtextul partiturii ?

— Sînt pentru tot ceea ce-i nou și bun, — *răspunde tov. Urseanu.* Dar fără tradiția lui Ceaikovski noi nu putem interpreta baletul lui Prokofiev. Trebuie să cunoaștem bine dansurile așa cum sînt ele construite, de pildă, în *„Lacul lebedelor"* de Ceaikovski. Mă refer la forma lor academică. Este drept însă că se poate monta chiar „Lacul lebedelor" potrivit concepției noi. Așa ceva s-a încercat în Uniunea Sovietică. Există o montare îndrăzneață și originală care aparține unui maestru de balet contemporan. Totuși, actul II a rămas așa cum fusese conceput de Lev Ivanov. Spectacolul a fost deci adaptat la înțelegerea publicului de astăzi, care nu mai caută forma frumoasă în sine, ci expresivitatea ei.

— *Vă felicităm pentru creația dvs. din baletul „Călin", unde cred că demonstrați tocmai o asemenea calitate : nu ați abuzat de virtuozism* — a adăugat maestrul Gherase Dendrino.

Tovarășul Liviu Ciulei ne-a vorbit apoi despre pregătirile sale ca actor, regizor și scenograf pentru spectacolul „Omul cu arma".

— Sînt fericit că la vîrsta mea mi s-a oferit posibilitatea să realizez două creații atît de importante : rolul lui Lenin din „Omul cu arma" și regia spectacolului „Azilul de noapte". Mă preocupă în deosebi redarea mării personalități a lui Lenin. Sarcina cea mai grea, principală, a interpretului, este de a trezi în spectator acele reacții care să-i permită să întrevadă în interpretare dimensiunile personajului, pe care bineînțeles actorul nu le are, dar pe care este chemat să le sugereze. Adică se pune problema realizării unui om de dimensiuni supraomenești, de dimensiunile genialității.

— Documentare există foarte multă și foarte bună. Există chiar filme din timpul vieții lui Lenin. Există discuri și literatură foarte multă, care dezvăluie marea lui personalitate.

— *Cum v-ați gîndit să realizați decorurile ?*

— Piesa avînd o desfășurare cinematografică — sînt 14 tablouri cu locuri de acțiune diferită — ritmul este foarte greu de realizat. Și atunci am ajuns la concluzia că trebuie să utilizăm decorul fotografic. Acest procedeu a mai fost încercat de Brecht, dar pentru țara noastră este un lucru nou. Astfel, spectacolul nu va fi tăiat cu pauze și va căpăta caracterul de document al epocii, ceea ce exprimă însăși distribuția în care apar personaje istorice într-un moment istoric precis.

— *Spuneți-ne cîteva cuvinte despre „Azilul de noapte".*

— Este un proiect apropiat și foarte greu. Acest spectacol are un text de o mare adîncime. De asemenea în amintirea publicului nostru stăruie creațiile inegalabile ale actorilor sovietici din filmul-spectacol prezentat pe ecrane acum cîțiva ani. Trebuie să mai adaug că „Azilul de noapte" are o tradiție și în țara noastră. A fost unul din marile spectacole ale companiei Bulandra ; Tony Bulandra a jucat un baron care a rămas în amintirea oamenilor și trăiește încă și astăzi. După 23 August piesa a fost jucată pe scena Națională. In distribuție au apărut Bălțăteanu în rolul baronului, Ion Manolescu în Satin, Ciprian, Storin. De aceea, sarcina noastră este atît de grea. Noi ar trebui nu numai să realizăm textul, dar și să depășim amintirea. Deocamdată nu ne punem ca sarcină s-o depășim, ci măcar s-o ajungem.

Am mulțumit oaspeților noștri pentru bunăvoința cu care au răspuns solicitării noastre, precum și pentru discuțiile interesante care au fost prilejuite de întîlnirea lor. Pe curînd, din nou în jurul mesei rotunde !

Roza vînturilor

Operă cu cîntec

New York-ul este insula de aur a operei americane, restul Statelor Unite seamănă în această privință cu un pămînt nedesțelenit, *a afirmat recent Rudolf Bing, directorul lui Metropolitan Opera House.*

Fostul campion Fabiani zis Nay (spectalitatea — lupte greco-romane) actualmente impresarul tinerei „Societăți de Operă Lirică" din Philadelphia (două spectacole la activ și alte șase în pregătire) a protestat, cu toată vigoarea care îl caracterizează.

Bing adăugase că în afara New York-ului nu există în S.U.A. teatru de operă demn de acest nume.

— Spectacolele, de o vulgaritate pretențioasă, sînt prezentate fără pregătirea prealabilă necesară, fără repetiții suficiente, regia pare inexistentă, nivelul muzical este nesatisfăcător.

— Nu-i adevărat, *a strigat sus și tare Fabiani.* Să nu se uite că la Opera Metropolitană cîntă aceleași vedete ca și la Philadelphia, Chicago, San Francisco. Singurul lucru care ne lipsește este o clădire proprie.

— Optimismul lui Fabiani, *a replicat Bing,* nu se poate explica decît dacă, prin absurd, el ar fi inițiatorul vreunei acțiuni importante, care să deschidă noi perspective operei în țara noastră.

Dar Fabiani, vai, nu-și propune să revoluționeze opera americană. El vede în Bing un concurent și se ceartă doar așa, din spirit sportiv. Argumente mai solide nu aduce, pentru că nu are. In țara rock'n roll-ului opera n-are nici trecut, nici viitor. Teatrul a fost de mult înlocuit de cinematograf căruia acum îi ia locul televiziunea, ceea ce se traduce pe planul spectacolului prin înlăturarea dramei și comediei de către „western" și a acestuia din urmă de către filmul de scurt metraj, cu multe crime și puține idei. Opera ? Ce glumă demodată !

Opera lirică din Chicago, înființată abia în 1954, n-ar acoperi din încasări decît două treimi din cheltuielile sale, chiar dacă ar vinde toate biletele la prețul piperat de 9 dolari. Cum însă sala e rareori plină, opera s-a aflat nu de mult în pragul falimentului. Stagiunea 1958 a fost salvată de donația de 16.000 de dolari făcută de guvernul italian, după pertractări care au durat aproape trei ani.

— Sînt foarte fericită că guvernul italian ne-a oferit acest dar, *a spus domnișoara Carol Fox, directoarea generală a operei.* Sper că gestul lui va încuraja și alte țări care au primit ajutor american, să ajute în schimb opera americană.

Și, mai timid :

— Sper de asemenea că aceasta va duce eventual la subvenționarea operei de către Statul american.

O declarație plină de miez și bogată în concluzii.

CONCLUZIA A : *Guvernul american este prea sărac pentru a-și întreține teatrele.*

CONCLUZIA B : *El a săracit ajutînd în mod dezinteresat diverse țări străine.*

CONCLUZIA C : *Acestea ar trebui să-și arate recunoștința prin gesturi de Mecenna față de instituțiile de cultură americane.*

COROLAR : A nu se vorbi despre cheltuieli militare. Introducerea unui asemenea termen ar dăuna eleganței expunerii.

Rămîne deschisă o singură problemă : aceea a dărniciei guvernului italian. Aici ar trebui să urmeze o descriere a condițiilor „strălucite" create de acest guvern teatrelor de operă din propria sa țară, patria recunoscută a operei. Un singur exemplu credem că este edificator.

Împlinindu-se 100 de ani de la moartea lui Puccini, la Grosseto s-a organizat un festival comemorativ. In program, firește, „Tosca". Primul act s-a desfășurat fără nici-un incident. Antractul a durat însă o oră, în timpul căruia, în cabinele sopranei Maria Caniglia și tenorului Gino Sinimtergi s-a jucat o scenă cu adevărat dramatică. Primarul, prefectul, organizatorii spectacolului și impresarul făceau uz de toate argumentele, lacrimile și promisiunile de care dispuneau pentru a-i convinge pe cei doi cîntăreți să apară și în actul doi.

Un singur lucru nu le-au oferit : banii pe care cei doi, în virtutea contractului, aveau dreptul să-i încaseze după actul întîi. Incercarea lor de a-și asigura astfel onorariul dădu greș deoarece, înainte de căderea cortinei după primul act, cel ce finanțase spectacolul pusese sub sechestru încasările din seara respectivă pentru a-și recupera deîndată avansul acordat organizatorilor spectacolului.

In cele din urmă, furia artiștilor trași pe sfoară a fost domolită și ei au admis să joace și în actul doi.

In antractul următor au cerut și mai categoric să se respecte contractul. Din nou s-au adunat în jurul lor oficialitățile tîrgului, din nou s-a țipat și s-a plîns, s-a înjurat și s-a conjurat. De data aceasta însă, Maria Caniglia și Gino Sinimtergi n-au mai cedat. S-au pus pur și simplu în grevă.

După o oră de discuții zadarnice, oficialitățile, care nu erau în stare să-i plătească, i-au lăsat în plata domnului.

Spectatorii au avut ceva mai multă răbdare și au așteptat pînă la ora 2 noaptea. Zadarnic însă. Pentru ei „Tosca" a avut numai două acte. Bine înțeles, costul biletelor nu le-a fost restituit deoarece tot scandalul se iscase tocmai din lipsă de bani.

Acum, justiția italiană urmează să se pronunțe asupra atitudinii organizatorilor, a producătorului și a artiștilor care au abuzat de buna credință a cumpărătorilor de bilete.

Ce este oare mai greu să fii ? Teatru de operă în Statele Unite, artist de operă în Italia, sau spectator de operă într-una din aceste două țări ?

Felicia ANTIP

Cititorii întreabă „MAGAZIN" răspunde

B. NELU — Iași : Pentru a studia opera și sistemul lui Bertolt Brecht, aveți la dispoziție, printre altele, un volum de teatru recent apărut la E.S.P.L.A. precum și un număr întreg al revistei franceze **„L'Europe"** (ianuarie-februarie 1957).

ANDREI ZOZSA — Oradea: Interpreții filmului „Mazurka dragostei" care vă interesează, sînt Eberhard Krug (Jan), Bert Forteli (Simon), Albert Garbe (guvernatorul Olendorf), Katharina Mayberg (Bronislava) și Suzanne Christian (Laura). Scrieți-le pe adresa studiourilor DEFA care au produs filmul, Berlin, Republica Democrată Germană.

D. BRADU — Galați : Alexei Batalov a mai turnat în filmele „Neamul Jurbinilor", „Mama", „Cazul Rumeanțev" și altele. Tatiana Samoilova o singură dată, în „Mexicanul".

Scrieți-le pe adresa studioului Mosfilm, Moscova, U.R.S.S.

DOINA MARIAN — București: Aceleași răspuns ca mai sus : corespondența o adresați studioului care a produs filmul în care joacă artiștii dvs. preferați (Mosfilm). Vom publica fotografia cu prilejul unui nou film, în care va apare interpretul respectiv.

FELICIAN O. POPA — Cluj : Iată adresele solicitate : Liviu Ciulei str. N. Filipescu 16 și H. Boros: str. N. Filipescu 32. Bineînțeles, ambele în București.

Iată o scenă din filmul francez „Montparnasse 19", care povestește viața pictorului italian Modigliani. Interpretul principal este popularul actor francez Gerard Philippe, care are ca parteneră pe actrița italiană Lea Padovani.

CE ȘTIȚI DESPRE...

Limbajul degetelor

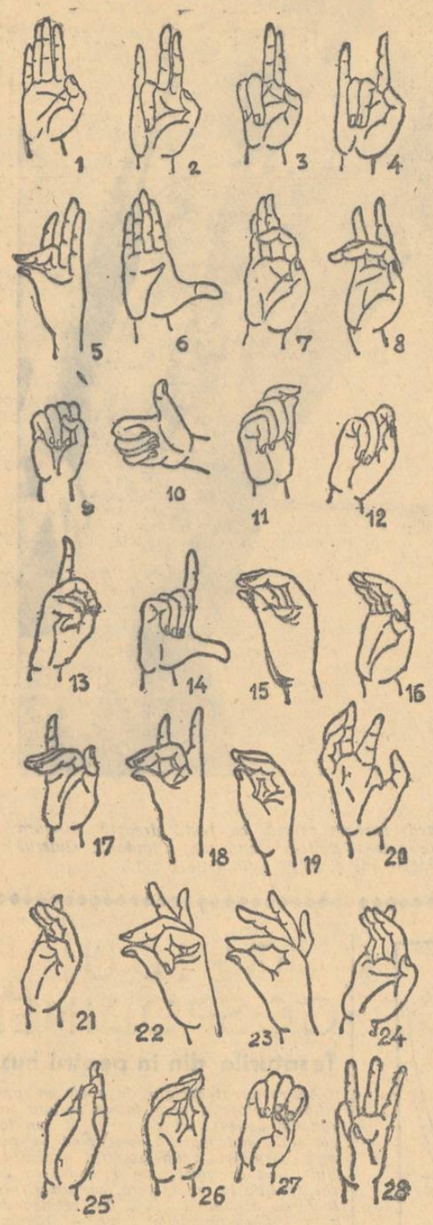

Dansul constituie una dintre cele mai vechi și mai semnificative expresii ale geniului artistic al poporului indian. In celebra operă literară și filozofică *Rig Veda*, compusă cu 1500 ani înainte de era noastră, găsim frecvente referiri la dansuri și la instrumentele muzicale care acompaniau spectacolele coregrafice. După legendă, însuși Brahma, cel mai mare dintre zei, a precizat normele și legile după care trebuie să se desfășoare dansul. Unul dintre cei mai mari zei indieni, Shiva, este considerat drept primul dansator.

Toate monumentele străvechi ale artei indiene păstrează urmele marii dragoste și veneratii a poporului pentru dans. Scene coregrafice se găsesc reprezentate pe celebrele fresce din peșterile de la Ajanta și Bagh sau în grupuri de sculpturi de la Ellora și Elephanta. Marele poet Kalidassa l-a reprezentat pe regele Anivarman întrecîndu-se în arta dansului cu cei mai renumiți maeștri ai vremii sale.

Vechile dansuri indiene și-au păstrat pînă azi grația și armonia, profundul spirit dramatic, realismul reprezentant al vieții populare. Publicul bucureștean a avut ocazia, acum vreo doi ani, să admire un spectacol de dansuri indiene.

S-ar putea scrie — și s-au și scris — zeci de cărți despre diferitele stiluri de dans, despre semnificația simbolică a unor scenarii coregrafice, despre felul cum a evoluat dansul indian de-a lungul a 25 de secole, în raport cu condițiile istorice schimbate, despre felul în care viața de toate zilele și sufletul marelui popor din sudul Asiei se exprimă în dans.

Am vrea astăzi să ne ocupăm de un singur aspect. Mișcările corpului și ale brațelor se desfășoară în dansul indian după anumite legi precise, fiecare mișcare având o semnificație bine determinată. Mai mult, mișcările degetelor au și ele, fiecare, un înțeles anumit. Există un întreg dicționar al sentimentelor, ființelor și lucrurilor, ba chiar și al ideilor filosofice, traduse în jocuri ale mîinilor și ale degetelor.

Vă prezentăm astăzi 28 figuri executate cu degetele unei singure mîini, împreună cu semnificațiile lor, așa cum au fost ele înscrise în străvechiul cod al dansului, Abhinaya Darpana.

1. *Pataka* (steag) — e folosit mai ales pentru a reprezenta începerea unei reprezentații dramatice, binecuvîntare, ceață, noapte; 2. *Tripataka* (trei steaguri) — reprezintă trăznetul sau flăcările. E folosit și cînd un personaj pe scenă vorbește *aparte;* 3. *Ardhapataka* (jumătate de steag) — a da drumul piedicii de la trăgaci, săgeții, cuțitului; 4. *Kartarimukha,* (foarfece) — reprezintă despărțirea, moartea etc.; 5. *Mayura* (păun) — pasăre: 6. *Ardbachandra* (semilună) — față a lunii, rugăciune, meditație etc.; 7. *Arala* (copt) — băut, ciclon etc.; 8. *Shukatunda* (cioc de papagal) — aruncarea săgeții sau a suliții; 9. *Mushti* (pumn închis) — intenție precisă, luptă, sgîrcit; 10. *Shikhara* (pisc) — refuz, desemnarea unui obiect; 11. *Kapittha* — mulsul unei vaci, apucarea unei flori; 12. *Katakamukha* (încheietura brățării) smulgerea florilor; 13. *Suchi* (ac) — reprezintă unitatea, un zeu, mișcare circulară, nuia etc.; 14. *Chandrakala* — lună, rîu, ciomag etc.; 15. *Padmakosha* — fructe, muguri, bile; 16. *Sarpashirsha* — șarpe etc.; 17. *Mrigashirsha* (cap de cerb) — cap de animal, invitație; 18. *Simhamukha* (cap de leu) — elefant, leu; 19. *Kanguta* — ciocîrlii, nucă de cocos; 20. *Alapadma* — flori în toată strălucirea lor, fructe, lună plină etc.; 21. *Chatura* (viclean) — aur, mosc, ochi, ulei etc.; 22. *Bhramara* — papagal, cuc, cocor; 23. *Hamsasya* — favorabil, pictînd un portret; 24. *Hamsapaksha* (aripă de lebădă) — numărul șase, cutie etc.; 25. *Sandamsha* (clește) — numărul cinci, a dărui cadouri etc.; 26. *Mukula* (mugure) — crin, a lua prinzul, stăpînirea unui lucru mic etc.; 27. *Tamrachuda* (cucoș) — cucoș, cioară, manuscris etc.; 28. *Trishula* (trident) — trident, numărul trei etc.

Horia MEDREA

Mic îndreptar muzical

RICHARD WAGNER

Teatrul muzical german, influențat în cea mai mare măsură, la începuturile lui, de opera italiană, și-a croit și el, în secolul al XIX-lea, drum propriu, renovator. Cel care a adus operei germane elementele reînoirii a fost KARL MARIA WEBER (1786—1826). Weber a scris în maniera romantică, dar romantismul său nu a făcut exces de lirism; maniera lui este destul de simplă, apropiată de viața reală. Creator al romantismului în teatrul muzical, Weber este și cel care a dat operei un puternic caracter popular german. Weber a scris un număr destul de mare de opere, dintre care cele mai cunoscute sînt Peter Schmoll (1803), Abu-Hassan (1811), Freischütz (1821), Eurianthe (1823) și Oberon (1826). Operele „Freischütz" și „Eurianthe" au exercitat o puternică influență asupra celui mai mare compozitor de opere din Germania, RICHARD WAGNER (1813—1883), socotit de unii istoriografi muzicali drept un reformator al teatrului liric.

Wagner, talent multiplu (poet, dramaturg, muzician și teoretician) a scris prima sa operă, Nunta, în 1832; un an mai tîrziu scrie Zînele, operă rămasă nereprezentată în timpul vieții compozitorului. In ambele aceste lucrări Wagner nu aduce nimic original, nu dezvăluie încă nici una din concepțiile sale novatoare. Dimpotrivă, ele suportă destul de vizibil influențele operei italiene și franțuzești (Bellini și Auber) pe care Wagner le va acoperi mai tîrziu cu sarcasmul spiritului său critic. Wagner compune apoi, sub aceleași influențe Interdicția dragostei, care a avut ca libret piesa shakespeariană „Măsură pentru măsură". In această operă, Wagner face apologia iubirii libere — manifestîndu-și astfel poziția sa împotriva cercurilor reacționare din Germania vremii sale.

Vaporul cu care Wagner întreprinde

o călătorie spre Londra este surprins de o furtună puternică, ceea ce prilejuiește compozitorului tema unei noi opere, Vasul fantomă sau Olandezul zburător. In 1842, înapoindu-se în patrie, Wagner prezintă la Drezda Rienzi, operă în care sînt exprimate cu vigoare ideile progresiste ale autorului și este prezentată, în lumină puternică, setea de libertate a maselor populare. Este perioada din viața lui Wagner cînd el e atras de curentele progresiste care-și făceau drum în întreaga Europă și care aveau să conducă la revoluțiile burgheze din mai multe țări ale continentului. Silit să se exileze, ca urmare a poziției sale revoluționare, Wagner pleacă în Elveția, unde întocmește lucrarea sa teoretică Opera și drama. Wagner pledează pentru un teatru de operă pătruns de umanitate și cufundat în natură. Operele lui Rossini și ale celorlalți înaintași ai teatrului liric — spune Wagner — sînt, în aceiași timp, poeme și muzică. Marea eroare este aceea că s-a dat muzicii primul loc, ea a devenit scop în loc să rămînă doar un mijloc. In felul acesta este acoperită întreaga semnificație și valoare a dramei. Dacă vrem să ne construim o casă ne adresăm în primul rînd arhitectului și nu tapițerului; tot astfel, pentru a avea o operă, ne adresăm poetului și nu muzicianului. In sfîrșit, o altă idee de bază a lui Wagner este că sursa cea mai însemnată pe care trebuie s-o folosească poetul-muzician este aceea oferită de poezia populară primitivă, mitul legendar.

După Tannhäuser (1845) și Lohengrin (1848), Wagner începe lucrul la marea sa tetralogie Inelul Nibelungilor. Incă din anul 1848 Wagner este frămîntat de vechiul mit germanic al Nibelungilor. El întocmește la început schița unei opere unice, intitulată Moartea lui Siegfried. Curînd el își dă însă seama că nu va putea cuprinde într-o singură operă întregul mit și-și modifică planul: va scrie trei opere, precedate de un mare prolog. Compunîndu-și singur libretele, Wagner termină în iulie 1852 poemul Walkyriei, iar pînă la sfîrșitul aceluiași an scrie și celelalte librete.

In anul 1861, beneficiind de o amnistie, Wagner se înapoiază în Germania și, sub influența curentelor filozofice reacționare, pesimiste, ale lui Schopenhauer, abandonează ideile sale progresiste și se transformă în monarhist, susținător înfocat al regimului absolutist al lui Bismarck. Sub această influență, căreia i se adăoga curînd și o notă mistică, scrie Wagner cea mai antirealistă operă a sa, Parsifal, care este și ultima dintre lucrările sale pentru teatrul liric (1882). In anul 1883 Wagner moare subit, în urma unui atac de cord.

„Vasul Fantomă", „Tannhäuser", „Lohengrin", „Tristan și Isolda" și „Maeștrii cîntăreți din Nürnberg" au făcut și fac parte din repertoriul teatrelor noastre de operă, iar uverturile și părțile simfonice, care abundă în operele lui Wagner, sînt ades executate de orchestrele simfonice din țara noastră.

M. NEACȘU

Știința și VIAȚA

Stră-strămoșii noștri

Membrii unei comisii științifice internaționale — cercetătorii sovietici, cehi, francezi, englezi și germani — au examinat de curînd o descoperire arheologică deosebit de importantă. Este vorba de niște urme fosilizate, lăsate de creerul unui om preistoric în niște roci din apropierea orașului Genovta, din Slovacia de Răsărit. Comisia a anunțat că această descoperire are o importanță deosebită, mondială.

Intr-adevăr, după cît se pare, urmele aparțin unui om care făcea parte dintr-un grup ce preceda direct oamenii din Neanderthal. Acești stră-strămoși ai noștri au trăit — probabil — cu 120.000 de ani înaintea noastră!

Plasmina, dizolvant al cheagurilor de sînge

Multe boli ale aparatului vascular au, după cum se știe, un sfîrșit fatal datorită prezenței unui sau mai multor cheaguri de sînge care, într-un anumit stadiu blochează circulația. Pînă azi, medicina nu putea pune în lucru împotriva acestui fenomen de embolie decît tratamente preventive. Nu fusese descoperită nici o substanță care să dizolve cheagul din clipa în care prezența sa a fost descoperită.

Iată de curînd a fost descoperită o asemenea substanță, denumită plasmină. Ea se formează prin combinarea dintre un ferment extras din sîngele uman, numit plasminogen și un alt ferment, streptokinaza. Acesta din urmă se obține dintr-o bacterie bine cunoscută, streptococul. Unele din efectele sale toxice duc la scăderea volumului de sînge ce pătrunde în inimă și la micșorarea presiunii sanguine, declanșînd în același timp și o stare febrilă.

Problema importantă a fost purificarea acestei substanțe, încît să nu mai aibe efecte toxice.

Becuri de 10 milioane wați

Avioanele sovietice care zboară noaptea, sînt actualmente înzestrate cu niște becuri semnalizatoare speciale. Aceste becuri au o putere de 10 milioane de wați. Ele pot fi văzute de la o distanță de vreo 80 de kilometri și asigură un zbor sigur — lipsit de pericole.

Scînteierile acestea uriașe provin de la niște becuri (lămpi) cu impuls, proiectate de Institutul din Moscova pentru Energetică. Aceste lămpi au trecut cu succes toate probele la care au fost supuse.

Interesante descoperiri arheologice în R. P. Chineză

Cel mai mare și mai bine păstrat dintre celebrele morminte ale dinastiei Ming, care a domnit în China între 1402 și 1644, acel al împăratului Wangli, a fost descoperit după o îndelungată muncă arheologică în apropiere de Pekin. Incăperea funerară, construită din marmură, este situată la 21 metri sub pămînt, acoperind o suprafață de 1250 metri pătrați. Mormîntul este înconjurat de un zid înalt într-o circonferință de un kilometru. A fost necesară o muncă de aproape un an pînă s-a reușit a se găsi intrarea în acest mauzoleu subteran.

In incăperea centrală se află trei tronuri de marmură iar lîngă ele străjuiesc suporturi speciale pentru torțe, sfeșnice și lămpi de porțelan cu ulei. Uleiul din aceste lămpi nu s-a evaporat încă, iar în sfeșnice se mai văd lumînările de acum trei sute de ani.

Lîngă sicriul roșu al împăratului se află două, mai mici, ale reginelor sale. Sabia, arcul și săgeata stăpînitorului Chinei precum și o serie de tăblițe de lemn pe care sînt însemnate întîmplările deosebite din acele vremi se găsesc laolaltă cu nenumărate obiecte de o mare valoare istorică într-o ladă așezată la picioarele catafalcurilor.

In momentul de față, oamenii de știință chinezi lucrează la restaurarea figurii și trăsăturilor feței împăratului Wangli.

Atebrina, medicament și... acumulator

Atebrina, substanța chimică cunoscută ca medicament în tratamentul malariei, s-a dovedit a fi în stare, după cele mai noi studii, de a acumula, în prezența unor anumite elemente, energie solară. Astfel, știința va reuși să realizeze în laborator ceea ce plantele fac de milioane de ani: acumularea directă a energiei solare și utilizarea acesteia.

Descoperirea are o mare importanță practică la construcția bateriilor pentru sateliții artificiali ai pămîntului.

Rechinii și ultrasunetele

Vaporul refrigerator sovietic „Vitebsk" naviga liniștit în Atlanticul de Nord cînd... sub prova vasului au început să se adune rechinii. Mai întîi, a venit unul, după el mai mulți și așa mai departe, pînă cînd o întreagă armată de rechini părea că a asaltat vaporul.

O întîmplare? Nici decum. O experiență interesantă, întreprinsă de cercetătorii științifici de pe vas. Observațiile acestora au dovedit că rechinii emit sunete avînd o frecvență de aproximativ 20,5 kiloherți, 20.500 vibrații pe secundă, adică sunete atît de înalte, încît urechea omului nu le poate auzi. Acestea se numesc după cum se știe „ultrasunete".

Cercetătorilor le-a venit atunci ideea de a transmite cu ajutorul radiolocatoarelor de pe vas ultrasunete. Atrași de aceste semnale, pe semne plăcute urechii lor, rechinii s-au ridicat de la fund spre suprafață și s-au adunat, după cum spuneam mai înainte, sub prova vaporului. După cum arată revista sovietică „Pescuitul" această ar putea să constituie o nouă metodă pentru prinderea rechinilor.

Cel mai lung canal

In nisipurile aride ale Turkmeniei, pe o distanță de 900 km. în adîncurile pustiului Kara-Kum se construiește cel mai lung canal din lume.

In prezent se termină lucrările de construcție a primei etape a acestei grandioase instalații hidrotehnice. In curînd apele Amu-Dariei, cel mai mare fluviu din Asia Centrală, vor intra în canal și vor iriga primele 100.000 ha. de pămînturi nisipoase, pe care se vor crea plantații de bumbac de fibră lungă.

După terminarea lucrărilor de construcție a canalului Kara-Kum, aproximativ 450.000 de hectare de pămînt vor fi irigate. Peste 5 milioane de hectare de pășune vor fi alimentate cu apă. In acest fel întinderile neroditoare din pustiu vor fi transformate în plantații de bumbac, livezi și vii, iar pășunile bogate vor exercita o mare influență asupra creșterii animalelor.

CÎȘTIGĂ LOCUL 729, DIN SECTORUL 26!

Ați mai pomenit vreodată ca după un meci de fotbal aprig disputat, 80.000 de spectatori să aplaude din toată inima un voleibalist, sau, să spunem, un simplu cetățean care nu a luat parte la joc? De bună seamă că nu.

Sau, a fost oare aplaudat, după 90 de minute de luptă îndrăcită, un oarecare om căruia doctorul îi interzice cu strășnicie ori ce efort fizic? Nu.

Și totuși lucrul acesta s-a întîmplat. Nu la București, nici în vreo altă localitate din țară. In Uniunea Sovietică, la Moscova, s-a văzut însă un stadion întreg aclamînd oameni care n-au stat pe gazonul stadionului decît cîteva minute...

Dar să nu vă punem prea mult curiozitatea la încercare.

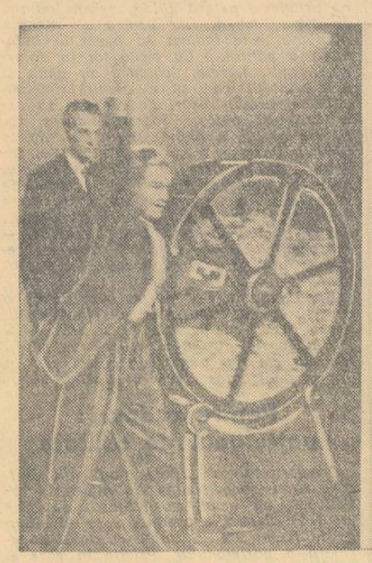

De cîtva timp, meciurile de fotbal de pe Stadionul Central din Moscova se termină într-un fel neobișnuit. La sfîrșitul competiției se organizează o loterie, la care participă toți spectatorii care au bilet de intrare în aceea zi. Biletul la loterie este însuși contramarca cu ajutorul căruia și-a ocupat locul în tribune (locurile, bineînțeles sînt numerotate, iar numerele indicate sînt, tot atît de bineînțeles, respectate...).

Printre premii se găsesc: piane, motociclete, acordeoane, ceasuri de mînă, aparate de fotografiat și... automobile.

Iată, în clișeele noastre aspecte de la tragerea acestei originale loterii.

SPUMA DE STICLĂ

Specialiștii cehoslovaci au descoperit un nou material de construcție, ușor și perfect izolant. Acest nou material, „spuma de sticlă", se fabrică din rămășițele de sticlă.

In fotografie: Aspect dintr-o sală a fabricii „Geamul neted" din localitatea Cuderice unde se produce pe scară industrială acest nou produs.

Atomul vulcanizator

Recent, în Uniunea Sovietică au început o serie de experiențe de vulcanizare a cauciucului cu ajutorul energiei nucleare. Institutul de cercetări științifice pentru industria cauciucului din Moscova s-a servit în acest scop de cobalt radioactiv. Au fost supuse vulcanizării trei modele de pneuri pentru camioane. Anvelopele au fost confecționate din cauciuc natural, în amestec cu negru de fum și fibre capron. Comparat cu cele mai bune cauciucuri, s-a constatat că cel obținut prin iradiația cobaltului radioactiv este mai rezistent.

Termometre pentru temperaturi foarte joase

Temperaturi de minus 10 grade sînt considerate de majoritatea muritorilor ca fiind suficient de joase. Cînd citim că în Antarctida sau în Siberia temperaturile scad pînă la minus 60 sau 70 de grade, ne este greu să ne închipuim cît de frig ar putea fi. Dar ce să spunem, în acest caz, despre minus 272 grade, temperatură de care savanții încearcă să se apropie pentru a studia materia?

Pentru măsurarea acestor temperaturi, foarte scăzute, au fost puse la punct de curînd niște termometre foarte sensibile, pe bază de rezistențe cu germaniu și arsenic (semiconductori).

UN „SANATORIU" SUBTERAN

In fiecare an, în vestitele peșteri de la Aggtelek (nordul Ungariei) se descoperă noi galerii. In curînd vor fi deschise alte șase galerii. Printre acestea este deosebit de interesantă galeria denumită „Pacea". In repetate rînduri s-a constatat că unii speologi care aveau febră în momentul coborîrii în galerie, s-au înapoiat vindecați. Faptul este cu atît mai ciudat, cu cît temperatura obișnuită a galeriei este de 9—10 grade, iar apele ating un nivel destul de ridicat. Medicii au constatat că aerul galeriei este deosebit de pur, fără urmă de praf, asemănător celui din regiunile muntoase cu o altitudine de 3.000 de metri. In această galerie s-au descoperit 74 varietăți de mucegai, din care multe au puternice efecte curative. 30 din aceste varietăți erau complet necunoscute savanților.

Experiențele făcute pînă acum au dat rezultate surprinzătoare. Astfel, o serie de vizitatori care sufereau de maladii ale căilor respiratorii, după ce au coborît de 2—3 ori și au stat cîte patru ore în această galerie, s-au vindecat. Peste 30 copii bolnavi de scarlatină s-au însănătoșit după o singură coborîre în galerie.

Pe baza rezultatelor obținute, în galerie se va amenaja un sanatoriu subteran pentru tratarea maladiilor căilor respiratorii.

ORAȘUL DIAMANTELOR

R.S.S.A. Iakută este numită pe drept cuvînt comoara subpămînteană. Intr-adevăr, începînd cu anul 1949 aici s-au descoperit bogate zăcăminte aluvionare diamantifere de importanță industrială.

Incetul cu încetul pe șantierele geologilor s-au înfiripat primele așezări omenești: locuințe, fabrici de înnobilare. De pe acum s-a construit un oraș care nu figurează încă pe hărți dar căruia minerii, constructorii, într-un cuvînt noii locuitori îi spun Almazograd — orașul diamantelor.

In fotografie: aspect al unui zăcămînt diamantifer.

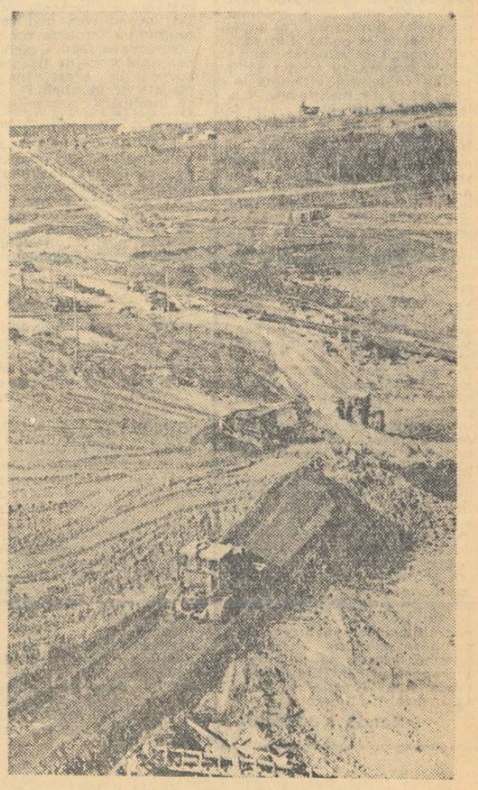

De la „reclama invizibilă" la „psychorama"

— Cum utilizează trusturile din S. U. A. știința împotriva omului —

Ochiul omului nu e un aparat perfect. Imagini care se succed foarte repede, ochiul nu le sesizează. Pe acest lucru se bazează de altfel cinematografia: fotografii puse cap în cap și rulate repede dau imaginea mișcării reale.

Cercetări efectuate în ultima vreme de psihiatri au dus la concluzia că dacă într-adevăr ochiul omului nu vede imaginea rulată rapid, ea este totuși înregistrată de creier. S-a constatat că imagini vizuale foarte scurte, ce se situează sub pragul percepției conștiente, nu sînt mai puțin înregistrate în subconștient. Ochiul, spre exemplu, nu percepe decît imagini cu o durată de 1/20 de secundă, și tocmai succesiunea rapidă a imaginilor creează la cinema impresia de mișcare; dacă între două din aceste imagini se intercalează pe ecran o alta — un nume, o frază scurtă — aceasta nu va fi nici văzută, nici citită, dar va fi înregistrată, fără ca să ne dăm seama...

Reclama e sufletul „business"-ului

Bineînțeles că în Statele Unite trusturile capitaliste încearcă să tragă foloase de pe urma acestui fenomen. Astfel, „Coca-Cola" și alte firme au început să experimenteze un nou sistem de reclamă: introducerea de cuvinte sau imagini în filmele artistice. La Fort Lee, un orășel în New Jersey (S.U.A.) din loc în loc au fost imprimate reclame ca: *„Beți Coca-Cola"* sau *„Vă este foame? Mîncați Popcorn"*. Acestea au apărut pe ecran în a 50-a parte dintr-o secundă, deci au fost invizibile. In scurt timp însă, la Fort Lee Popcorn și-a mărit vînzarea cu 18 la sută, iar Coca Cola cu 58 la sută!

Acest succes a stîrnit o goană între firmele comerciale în vederea acaparării „reclamei invizibile" pe filme și la televiziune. Chestiunea a stîrnit mare scandal, opinia publică luînd poziție împotriva unor metode de reclamă care pur și simplu îi violează conștiința. Din această cauză, televiziunea americană a fost obligată să suspende „reclama invizibilă".

Filme de groază

In cinematografie ea însă continuă. Mai mult încă, a fost inventată o nouă ramură a cinematografiei, „psychorama". Ea a pornit de la următoarea experiență: posturile de televiziune au proiectat un film inocent, în care însă a intercalat în mod invizibil cuvintele: „Fuchs a sosit la Pol" (este vorba de o expediție întreprinsă de un grup de savanți englezi în Antarctica). Filmul, în ciuda faptului că era foarte decent, a stîrnit o furtună de indignare în Anglia, și B.B.C.-ul a primit mii de scrisori de protest. Ce s-a întîmplat? Cuvîntul fuchs este apropiat de cuvîntul cel mai grosolan al limbii engleze. Iată de ce spectatorii au protestat împotriva „indecenței" filmului!

Incurajați de această experiență producătorii de filme din S.U.A. au trecut la turnarea de filme așa zise „psychorama", în speranța că astfel vor capta atenția spectatorilor și vor atenua criza care bîntuie în cinematografia americană (care în ciuda filmelor în culori, a cinemascopului și a cineramei, produce jumătate din cantitatea de filme produse înainte de război).

Astfel se turnează „My world dies sereaming" (Lumea mea moare țipînd), la a cărui realizare producătorul și-a asigurat colaborarea unui psiholog și a unui profesor neurolog. Cu acest film se va încerca să se lanseze „psychorama". „Lumea mea moare țipînd", film de teroare, va avea imprimat pe el cuvinte cum ar fi „singe" și desene reprezentînd capete de mort. Aceste imagini apărînd pe ecran cu o viteză de a 50-a parte dintr-o secundă nu vor fi văzute, dar vor contribui la accentuarea atmosferii apăsătoare de teroare.

Alți producători încearcă să aplice aceeași metodă filmului „The turn of the screw" („Stringerea șurubului"), o poveste cu fantome.

Pînă unde poate duce siluirea conștiinței

După cum anunță unele ziare, anumite cercuri politice și religioase încearcă să se folosească și ele de asemenea practici. O stație de televiziune din Los Angelos a introdus „inscripții" de tipul „Duceți-vă la biserică!".

Are dreptate cunoscutul ziarist francez S. M. Hermann, care luînd atitudine împotriva utilizării acestor metode degradante, scrie: *Numai faptul că se discută ca să se experimenteze un asemenea procedeu dovedește îndeajuns ce înspăimîntătoare degradare suferă sub ochii noștri respectul față de individ în societatea burgheză modernă. Ce semnificație mai au discursurile despre libertate, democrație și respectul persoanei umane, dacă voința oamenilor nu mai este considerată decît ca un fel de pastă, de materie primă care poate fi prelucrată mecanic în masă și făcută să joace în sensul dorit, cu singura condiție de a plăti prețul? Există ceva mai rău decît această siluire a spiritului și totalul dispreț față de om?...*

Se poate pune întrebarea dacă nu este acesta rezultatul logic al unui sistem unde producția nu mai este concepută ca un mijloc pentru asigurarea unei vieți mai bune consumatorului, ci unde, dimpotrivă, acesta din urmă este conceput ca o mașină de consum și de furnizat beneficii — într-un cuvînt, rezultatul unei civilizații axate pe bani, pe venituri și mijloace de acumulare, în loc să fie axată pe om, care ar fi trebuit să fie țelul suprem și în funcție de nevoile căruia trebuie să se determine producția".

I. PANU

PAGINA FEMEII

LUATE DIN VIAȚĂ

Scrisoarea unei educatoare

Era educatoare la un cămin de zi, lucra de vreo doi ani acolo și cîștigase o experiență interesantă în problemele multiple și delicate pe care le ridică educația unui copil. Bucuroasă că m-am arătat interesată de meseria ei și doritoare să-i ascult părerile, mi-a împărtășit cîteva lucruri care se referă la o problemă discutată de foarte multe ori, dar care nu-și găsește pește tot, așa cum ar trebui, rezolvarea cea mai fericită. Discuția respectivă a determinat scrierea acestor rînduri. Și cum ele se adresează părinților și în special mamelor, am încercat — cu ajutorul educatoarei de care am pomenit la început — să alcătuiesc o scrisoare pentru mama Vioricăi, o fetiță de patru ani, cu părul blond, ochișori negri, un nas în vînt și foc de vioaie...

„Aveți o fetiță care m-a cucerit nu numai prin drăgălășenia ei dar și printr-o serie de calități înăscute ce m-au făcut să mă îndrept cu deosebire spre ea și să-i urmăresc creșterea, dezvoltarea ei fizică și intelectuală. Este o fetiță inteligentă, prietenoasă. Am urmărit-o cu atenție în toate manifestările ei, la masă, la joc, la culcare. Mi-a părut tare rău cînd am observat însă că aceste calități erau umbrite de unele atitudini ale ei, pînă acum cîtva timp, inexplicabile pentru mine. Viorica e foarte mofturoasă și răsfățată. Cînd nu-i place o mîncare, așteaptă să fie rugată mult pentru a se atinge de ea, e violentă atunci cînd nu i se dă jucăria dorită, bate copiii și chiar le adresează amenințări care sînt de-a dreptul surprinzătoare la un copil de vîrsta ei. Mai surprinzător e faptul că după zece minute de plîns, ceartă și amenințări își revine, mîngîie copilul pe care întîi l-a bătut, și-l răsfață cu cele mai dulci epitete pe care le folosește de obicei față de păpușă. Dacă încerci să-i vorbești cu asprime sau chiar s-o certi, e foarte timorată.

Trece de la o stare la alta, de la furie la acalmie totală, de la bucurie la plîns, de la exuberanță la pasivitate, cu atîta repeziciune, încît îmi dă serios de gîndit. Vă spun sincer, Viorica e un copil care m-a preocupat și mă preocupă foarte mult. Am căutat de aceea, să mă interesez asupra felului în care trăiește și este educată acasă și constatările nu sînt prea bune pentru dv.

De ce folosiți față de Viorica metode de educație care n-o pot ajuta să facă deosebire între ceea ce e bine și ce e rău? Cînd e cuminte, o mîngîiați atît, îi spuneți atîtea vorbe dulci, și-i cumpărați orice vă cere, încît ea crede că i se cuvine totul. Iar dacă peste cîteva minute spune o obrăznicie, o bateți de față cu toată lumea, îi adresați amenințări înfricoșătoare care culminează cu „am să te string de git!", tot față de toată lumea. La masă, e un calvar fiindcă tot timpul Viorica nu aude decît „mestecă și înghite", spuse pe un ton amenințător. Cînd sînteți bine dispusă, fiecare servici pe care vi-l face îl răsplătiți cu zeci de sărutări, îi cereți și ei să fie tandră cu dvs., îi reproșați chiar cînd nu face acest lucru atunci cînd vă cere ceva sau trebuie să vă mulțumească. N-o lăsați să se joace cu alți copii fiindcă — după cum susțineți — învață numai prostii atunci cînd nu e supraveghiată. Cînd sînteți cu ea vă place — iertați-mă pentru expresia pe care o folosesc— să se țină numai de fusta dvs.

Iată de unde vin moșturile, răsfățul, teama, lingușeala, credința că i se cuvine totul și mai ales desele și bruștele schimbări de dispoziție ale Vioricăi.

Sînt convinsă că puteți interveni în toate aceste manifestări cu dragoste și tact. Știu că o iubiți pe Viorica, singurul dvs. copil, dar vă rog să mă credeți că nu-i ajutați deloc cu asemenea metode de educație".

. . . . . .

Așa se încheia scrisoarea ticluită împreună cu educatoarea. Sper că și mama Vioricăi și multe alte mame o vor citi cu atenție și se vor gîndi mai serios la răspunderea pe care o au în formarea, în educarea copiilor lor.

Lucia MANOLESCU

Igiena în timpul lucrului

Sfaturi pentru femeile care lucrează în industria textilă

Procentul femeilor depășește cu mult pe cel al bărbaților în industria textilă. Industria textilă prezintă procese de muncă foarte diferite, care se execută cu o anumită încordare a organismului femeii.

Pentru a-și menține intactă sănătatea și capacitatea de muncă, muncitoarea textilistă trebuie să cunoască și să respecte anumite reguli de igienă. Iată cîteva din aceste reguli:

● În timpul lucrului purtați părul strîns, adunat sub o bonetă sau o basma. Cozile lăsate pe spate, sau părul mare atîrnînd pe umeri vă pot pune în pericol viața. Cum? Știți că în industria textilă se folosesc diferite mașini cu mare viteză de rotație, ringuri, fleyere, carde, diferite axe de transmisie. Părțile acestor mașini în plină viteză, vă pot prinde, din neatenția voastră, părul, smulgîndu-i împreună cu pielea capului. Acest accident, denumit „scalp" poate fi uneori mortal.

● Hainele pe care le purtați în timpul lucrului trebuie să fie și ele strînse pe corp. Mînecile, rochia, bluza sau fusta nu trebuie să fluture în jurul vostru, tocmai pentru a preîntîmpina pericolul de a fi prinse de părțile cu mișcare ale mașinii.

● În secțiile de răsucirea firului și la țesătorie există obiceiul larg răspîndit de a rupe sau înnoda firul, servindu-vă pe lîngă mîini și de gură și dinți. Este adevărat că astfel aceste două operații atît de frecvente în industria textilă se fac foarte repede. Dar nu uitați că firul acesta, n-a fost nici fiert, nici dezinfectat, nici sterilizat într-un fel oarecare, putînd conține diferiți microbi care vă pot îmbolnăvi. Cu puțină voință, refacerea firului se poate face servindu-vă numai de mîini.

● Unele dintre textiliste, în deosebi cele care lucrează la războaie și la nividit, se plîng de dureri de cap, ajungînd să ia zilnic antinevralgice, fără însă ca acestea să le usureze durerea. Această durere de cap ține de încordarea vederii sau obosirea vederii datorită deservirii cursei suveicii sau a trecerii firului prin „cocleți". În astfel de cazuri, cereți în primul rînd responsabilului cu protecția muncii să verifice dacă iluminatul la locul de muncă este corespunzător normativelor impuse și prezentați-vă la consultațiile medicului oftalmolog.

● În timpul pauzelor nu mîncați la locul de muncă. Și așa în timpul muncii, în industria textilă respirați aer cu destul praf, de ce să mai introduceți în organism praf odată și cu înghițirea alimentelor.

● Spălați-vă cît mai des mîinile pînă la cot cu apă și săpun, nu vă curățați pe mîini cu cîrpele cu care se curăță mașinile de ulei. Uleiul cu care se ung mașinile poate duce la infectarea pielii mîinii, la apariția așa numitei „acnei oleice" care poate fi înlăturată respectînd regulile de mai sus.

● Înainte de începerea lucrului, verificați dacă apărătorile mașinilor sînt la locul lor și în bună stare. Țesătoarele îndeosebi trebuie să verifice singure plasa de protecție a suveicii. Dacă plasa nu este la locul ei, dacă este zdrobită, dacă are găuri prin care poate trece suveica, aceasta poate duce la accidente grave, în special ale capului.

Dr. Dimitrie NANU

Puțină croitorie

Numeroase cititoare ne-au cerut să le dăm unele indicații de croitorie care să le ajute să-și confecționeze singure o rochie, o bluză, o fustă, etc.

Vă prezentăm pentru început o rochie care se încadrează în linia modei din această iarnă. De preferință dintr-o stofă mai plină dar suplă, în culorile bleumarin, verde închis, maron, gris etc. pentru a putea fi adaptată diferitelor ore ale zile. Linia ei este dreaptă, ușor pensată, talia netălată, nedecoltată, mîneca trei sferturi. Rochia mai scurtă decît de obicei, acoperind totuși genunchiul.

Tiparul de mai jos corespunde măsurii 48, respectiv următoarele dimensiuni: 96 cm. bust, 76 cm. talie, 104 cm. șold.

Cum se iau măsurile? Se trece centimetrul în jurul bustului al taliei, al șoldurilor. Se iau apoi măsurile de lungime. Din punctul gîtului, în dreptul umărului pînă la talie, iar de aici în continuare pînă la tivul din față. Se folosește același procedeu pentru spate. Separat se ia lungimea de fustă din punctul șoldului, lungimea umărului, a mînecii, lățimea spatelui de pe linia de cusătură a mînecii obișnuite. Dacă depășim măsurile indicate mai sus mărim tiparele iar dacă măsurile sînt mai mici le reducem.

Odată tiparele confecționate (carton sau hîrtie) se aplică pe materialul care în prealabil a fost călcat cu o cîrpă udă

pînă la uscarea completă a acesteia. Operația aceasta este necesară: 1) pentru ca materialul să intre la apă de la început, și deci să nu se strîmteze prin contractare în contact cu cîrpa udă în timpul prelucrării 2) pentru a îndrepta eventualul disc al materialului.

Dacă stofa nu are sens, tiparele se aplică în ambele sensuri pe lungime; dacă are sens, tiparele se aplică în așa fel încît mîna să lunece ușor cînd netezim materialul de sus în jos. Tiparul părții din față se așează la fir dublu. Se croiește pe materialul așezat dublu în lungul materialului lăsînd rezerve de 3—4 cm. la cusăturile pe părți, de 2 cm. la umeri și răscroiala rochiei, de 1 cm. la răscroiala mînecii, de 3 cm. la tivul mînecii și de 6 cm. la tivul rochiei.

Pentru măsura 48 sînt necesari, 1,70 metri de stofă, de 1,30 —1,40 metri lățime.

Pe semnele date cu cretă se însăilează larg, apoi se despart cele două părți de material și se taie semnele însăilate.

Se unesc umerii, cusăturile din părți, cusătura din spate care înspre tiv va avea o cută călcată într-o parte, sau descălcată dacă dorim să fie cută dublă. Cusăturile se descălcă ușor cu fierul. După probă, la retușările care intervin se dau semne cu ață albă de însăilat. Se aplică partea probată peste cea neprobată întinsă bine pe masă. Se fac semne ușor cu cretă, se descalcă ușor, îndoindu-se și tivul rochiei și al mînecilor apoi se probează. Dacă rochia vine bine se dau toate cusăturile la mașină, care apoi se descalcă bine cu cîrpa puțin umezită. Se însăilează tivurile și se probează pentru controlul final.

Dacă intervin retușări după probă, se repetă procedeul cu aplicarea părții probate peste cea neprobată; semne cu cretă, semne largi, tăierea semnelor și din nou însăilarea. Cînd rochia vine bine se taie rezervele egal la părți lăsîndu-se rezerve la umăr de 1½ cm., la răscroieli de 1 cm., la mîneci de 3 cm., la tiv de 6—6 cm. Se suflează rezervele. Se taie o bentiță din material cu care se face curat decolteul. Decolteul și tivurile se cos ușor pentru a nu se vedea împunsăturile pe față. Modelul schițat se închide în mijlocul spatelui cu un fermoar de 12 cm., capse sau nasturi.

Rochia confecționată după tiparele indicate poate căpăta un alt aspect prin schimbarea accesoriilor garniturilor.

MODEL NR. 1. Cu un cordon lat de piele și o eșarfă colorată la gît, rochia are un caracter mai sport, putînd fi folosită pentru toate zilele.

MODEL NR. 2. Din aceeași stofă, o centură aranjată în partea de sus a taliei accentuiază talia înaltă care coboară, ușor în spate fiind prinsă cu o broșă. Astfel se poate purta ca o rochie de ocazie.

MODEL NR. 3. Tot pentru ocazie, înlocuim cordonul din stofă cu un cordon îngust din catifea sau saten care trece odată mai sus de talie, se încrucișează în spate și se întoarce în față pe linia de talie făcînd un mic nod.

MODEL NR. 4. O variantă cu aspect tinerește se obține adăugînd acestui model gulerul croit din aceeași stofă care se prinde de rochie cu două ace. La terminațiile i se pune o bentiță care se înoadă.

MODEL NR. 5. La rochie se aplică un cordon pus pe șold formînd talia alungită și un guleraș alb care se prinde pe dedesubt.

Dora COJOCARU

Costum din tweed. Jacheta scurtă, cu fustă dreaptă. Singura garnitură o constituie gulerul dintr-o blană sau o imitație. Gulerul are forma șal și este reținut de o cută.

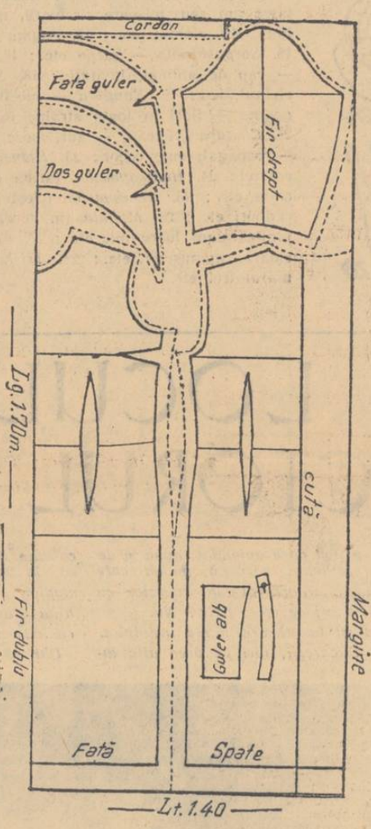

GHIDUL GOSPODINEI

Țesăturile din in pentru huse

Ați remarcat desigur, în acest an, apariția pe piață a unor foarte variate sortimente de țesături de in și în cantități cu mult mai mari, decît pînă în prezent. Deși nou, sub aspectul produsului finit, inul ca atare este o plantă cu veche tradiție la noi în țară, cultura și prelucrarea ei datînd încă din vremea dacilor. Caracteristicile sale — trăinicie, plinătate, structură mai rigidă, — fac din țesătura de in un articol ideal pentru foarte multe scopuri casnice. Așa de pildă, husele pentru mobile. Nimic nu este mai practic pentru protejarea tapițeriei scaunelor, fotoliilor, canapelelor, decît husa. Dacă vara husele protejează contra prafului și a razelor soarelui (care decolorează țesătura) toamna și iarna ele ne fac serviciul de a păzi mobilele — atît lemnăria, cît și stofa — de noroi și udătură, mai ales cînd avem copii.

Țesăturile fiind imprimate, au o singură față. Frumos și viu colorate, în general în desene mari, neîncărcate, acestea ne permit să armonizăm coloritul cu ansamblul încăperii.

Păturile „cuprama"

Odată cu venirea vremii reci, ce bine ne prinde o pătură caldă, pentru odihna de după masă. Dar pentru a menaja plapuma, este indicat să avem la îndemînă o pătură. Ca peste tot în domeniul textil, fibrele chimice au găsit și aici posibilitatea să ne pună la dispoziție un produs ușor, de calitate, în cazul de față pufos, foarte călduros, rezistent și într-o gamă de culori de la tonurile închise, pînă la cele pastel, într-un cuvînt deci cu atributele linei, însă cu mult mai ieftin. Este vorba de păturile, care în comerț au apărut în acest an sub denumirea de „Cuprama", după numele tratamentului chimic — cuproamoniacal — aplicat fibrelor de celofibră din care sînt făcute aceste produse.

După odihnă, le putem lăsa fie ca o cuvertură, fie împăturite sau făcute sul, drept garnitură pe pat sau studio. Coloritul foarte atrăgător al acestor pături fac din ele nu numai un obiect practic, dar și de frumos efect în casă.

Pentru cadouri: porțelanul de calitate

Creatorii fabricii „Porțelanul" din Cluj, care și-au dovedit din plin măiestria artistică, au acum posibilitatea să ne pună la dispoziție produse care să adauge la frumusețe, calitatea cu totul superioară a porțelanului. Privite în zare și punînd palma în spatele lor, la o depărtare de 10-20 cm., obiectele respective au suficientă transparență, pentru a face vizibil conturul mîinii. Porțelanul din care sînt executate aceste produse, conține în amestecul său o caolină înobilată. Acesta este secretul fabricației. Serviciile de mocca și ceai, realizate din acest porțelan sînt un cadou plăcut în familie, în vederea zilelor friguroase, cînd ceaiul și cafeaua vor fi foarte căutate.

Curierul nostru

MARIA BACIU — Reșița. După cîte am înțeles noi, serviciul la care lucrați v-a programat concediul de odihnă în timpul în care dvs. beneficiați de concediu de sarcină și lehuzie. Bineînțeles că intervenind acest eveniment fericit în viața dvs. veți primi, conform prevederilor legale, concediul de odihnă în continuarea concediului pentru sarcină și lehuzie.

RODICA SURGIU — Tulcea. Înțelegem foarte bine mîhnirea dvs. și dezaprobăm în totul atitudinea fostului soț care vă face atîtea greutăți atunci cînd e vorba de a vă vedea copilul, pe care instanța judecătorească i l-a atribuit lui. Din punct de vedere legal, lucrurile stau în felul următor: părintele divorțat căruia nu i s-a încredințat copilul păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta; el are dreptul și chiar datoria, să vegheze la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui. Dacă însă fostul dvs. soț și părinții acestuia la care se află copilul, nu-și îndeplinesc îndatoririle părintești, vă puteți adresa tribunalului cerîndu-i să încredințeze copilul unei persoane ce prezintă mai multă garanție în acest sens.

MARIA MOLDOVEANU — București. În ce privește lectiile de gimnastică, vă rugăm să citiți răspunsul dat cititoarei noastre Marica Otelea — Arad chiar în acest număr. Coltul cosmeticianei nu a fost „suprimat". Precum vedeți, chiar în acest număr apare. Lipsa de spațiu ne-a împiedicat să-l publicăm în ultimele două numere. În schimb, la „CURIERUL NOSTRU" am dat unele răspunsuri la întrebări de natură... cosmetică. Veți primi acasă rețeta pe care ați pierdut-o.

Ing. **C. RUGU** — Borzești. V-am trimite cu plăcere modelul cerut dar nu ne-ați dat adresa completă, respectiv strada și numărul. În unul din numerele următoare noi vom publica și în pagina noastră cîteva asemenea modele.

LUMINIȚA — Oricît ați încerca dvs., sentimentele sînt prea puternice pentru a nu vă influența în gîndire. E și foarte greu ca în această situație să puteți judeca în mod obiectiv situația creată. V-ar trebui un timp mai îndelungat de liniște, fără să-l vedeți. În acest timp ați putea să analizați mai adînc și prezentul și perspectivele viitorului. În astfel de cazuri ca ale dvs. lucrurile nu ies întotdeauna rău. Dar aceasta depinde mult atît de omul de care urmează să vă legați viața, de sinceritatea sentimentelor lui, de încrederea lui în dvs. cît și de comportarea, de atitudinea Dvs. În general, în asemenea cazuri se cere foarte multă înțelegere din ambele părți. Totuși, vă sfătuim să nu întreprindeți încă nimic pînă nu vă mai convingeți asupra trăiniciei sentimentelor atît ale dvs. cît și ale celui cu care urmează să vă căsătoriți. Aceasta pentru a putea învinge unele greutăți inerente situației speciale a dvs.

ANIȘOARA. — E prematur să vă faceți asemenea probleme. Singură doar spuneți că ați vorbit cu acel tînăr doar de două ori. E mult prea puțin pentru a vă putea convinge dacă vă iubește sau nu. Cunoașteți-l mai bine și abia după aceea vedeți ce este de făcut. Nu judecați sub impresia primilor fiori ai dragostei. Dacă și acest tînăr simte într-adevăr ceva pentru dv. se va apropia singur de dv. fără să fie nevoie să vă folosiți de anumite „procedee".

MARIETA LUCA — Botoșani. Modele de tricotaje am publicat în mai multe rînduri. Apropierea sezonului rece face din ce în ce mai actuală această preocupare. De aceea vom mai reveni. Vă mulțumim foarte mult pentru propunerea făcută, privind inițierea unui curs de tricotaje. Ne-am adresat în acest sens unei specialiste și în curînd vom începe să publicăm asemenea lucruri. Mai așteptăm de la dv. și alte vești.

MARICA OTELEA — Arad: Aveți perfectă dreptate cînd spuneți că lecțiile de gimnastică publicate în pagina noastră, nu au fost alcătuite în mod sistematic și cu continuitate. Ne-am gîndit în cele din urmă să pornim de la bun început un ciclu de lecții, de la cele mai elementare pînă la cele mai complexe exerciții de gimnastică medicală. Alternativ vom publica — tot la sugestia dv. — și gimnastică medicală pentru copii. Vă mulțumim pentru propunerile dv. foarte judicioase și așteptăm altele noi.

VERA PIRVU — Sighișoara: Înțelegem îngrijorarea dv. firească, însă vă vom da vești de natură să vă liniștească. Conform prevederilor legale (Codul Familiei art. 6) este oprită căsătoria între rudele în linie dreaptă precum și între cele în linie colaterală pînă la al patrulea grad inclusiv. În cazul dv. nu aveți de ce să vă faceți probleme, cum scrieți dv. Vă puteți căsători cu vărul mamei dv., întrucît nu intră în cele patru grade de rudenie prevăzute de lege.

VALERICA A.: Cearcănele pot să apară din mai multe cauze, dintre care vom cita cîteva: o pigmentare exagerată a pielii, diverse boli, în special de ovare, oboseală, surmenaj excesiv, nopți nedormite etc. Rămîne de văzut care este cauza cercănelor dv pentru a putea ști care sînt măsurile ce trebuie luate. În orice caz aplicați comprese călduțe cu o infuzie tare de flori de nalbă.

Colțul cosmeticianei

Produsele cosmetice

V-ați întrebat vreodată cum iau naștere produsele cosmetice pe care le folosiți și pe care de multe ori le cumpărați fără să știți din ce sînt făcute? Cunoașteți cercetările îndelungate și experiențele migăloase care au loc într-un laborator cosmetic?

Bănuiesc că nu poate fi lipsit de interes pentru dv. să aflați că în acest domeniu s-au obținut în ultimii ani mari progrese ce constituie un însemnat pas înainte în ramura cosmeticii. În munca sa chimistul se servește de nenumărate produse ca: uleiuri, tincturi, grăsimi, compoziții chimice, plante, etc. Cele mai importante substanțe de bază care își dau contribuția lor în obținerea produselor cosmetice sînt atît din regnul animal, cît și din cel vegetal. Din regnul animal sînt: lanolina, o prețioasă substanță mult folosită în cosmetică și care se obține din spălarea prin diverse și complicate procedee a lînii oilor, a căror piele se apropie cel mai mult de cea a oamenilor; untura de porc cu un conținut bogat în vitamina F; ceara și mierea de albine; untura de peste; cetaceum — o grăsime provenită din capul cașalotului; laptele și ouăle. Din regnul vegetal și mineral sînt: algele marine ce conțin iod; roșiile ce conțin vitamina A care ajută la menținerea balanței acidității pielii; lămîile și portocalele ce conțin vitamina C; uleiurile minerale, folosite la prepararea multor produse cosmetice și în special a demachiantelor — cu o mulțime de derivați ai regnului mineral, din care unii intră în compoziția cremelor pentru mîini, etc.

Produsele cosmetice se împart în două ramuri distincte: așa-numitele produse de tratament, menite să întrețină, să stimuleze, să nutrească, să vindece, să apere și să regenereze epiderma și produsele destinate să înfrumusețeze pielea și părul. Acestea din urmă pot să conțină și ele substanțe active pe care le găsim în produsele de tratament: așa cum se întîmplă de exemplu cu lanolina care, pentru proprietățile ei emoliente, intră în componența unor rujuri de buze.

Am făcut această mică incursiune în culisele cosmeticii pentru că aș dori să risipesc neîncrederea pe care o manifestă unele persoane față de tratamentele și produsele cosmetice care — după cum am arătat în rîndurile de mai sus — se bazează pe date și procedee științifice și pentru că țin să atrag atenția tuturor cititoarelor că atunci cînd cumpără produse cosmetice, acestea trebuie să fie alese în raport cu calitățile lor specifice și în funcție de pielea ce urmează a fi tratată.

Sanda NOREANU

Vă prezentăm cîteva modele de TAIOARE de iarnă

Ceea ce se remarcă în primul rînd la taioarele de iarnă pe care vi le prezentăm mai sus este caracteristica hainei. Aceasta este scurtă și strînsă pe corp. Gulerele și nasturii sînt mari; o căptușeală călduroasă și buzunare ca la hainele de sport le fac foarte practice și comode la purtat.

Desene de Tantzi PFENNINGS

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

27 OCTOMBRIE — 2 NOIEMBRIE

— Supă de praz și cartofi dreasă cu smîntînă; pilaf cu ciuperci; halva de casă.

— Ochiuri cu spanac; musaca de tăiței; struguri.

— Carote cu smîntînă; friptură la cuptor cu sos de roșii; papanași fierți.

— Budincă de conopidă; ostropel de pasăre; tarte cu struguri.

— Mîncare de țelină cu măsline; sarmale cu orez; compot.

— Supă cu găluște; rasol cu sos de hrean; coițunași cu magiun.

— Sufleu de cașcaval; bifteс la grătar, cu piureu de cartofi; baclava.

Musaca de tăiței

Se fac tăiței din 2 ouă, 300 gr. făină, apă cît cuprinde o coajă de ou și sare. Se prăjește în untură, cu puțină ceapă, 750 gr. de carne dată prin mașină. Se pune sare și piper, și după ce s-a răcorit, se adaugă un ou. Se pun tăițeii la fiert în apă clocotită cu sare, se fierb nu prea mult, se răcoresc cu apă rece, se scurg bine și se opăresc cu unt. Se unge forma cu unt, se presară cu pesmet și apoi se așează un rînd de tăiței, un rînd de carne și așa mai departe. Deasupra se presară pesmet și se mai pune puțin unt. Se dă la cuptor pînă se rumenește frumos deasupra. La fel se poate, pregăti cu lofca de casă sau cu macaroane.

Sufleu de cașcaval

Se amestecă 2 linguri de făină cu un pahar de lapte rece. Se pune la foc să fiarbă, amestecînd mereu, pînă se îngroașă ca un piureu de cartofi. Se dă la o parte să se răcorească și cînd mai e puțin cald, se adaugă 100 gr. de unt proaspăt, 3 gălbenușuri puse pe rînd, 150 gr. de cașcaval, jumătate ras și jumătate tăiat în mici cuburele, sare și la urmă cele 3 albușuri bătute spumă. Se toarnă compoziția într-o formă unsă cu unt și se coace la cuptor, la foc potrivit aproape o oră. Se servește îndată ce a crescut și e rumenă deasupra.

Baclava

Se face un aluat de plăcintă din 500 g. făină, 3 linguri ulei, o lingurită sare și o ceașcă de apă caldă; se întinde foaia foarte subțire (în lipsă de timp, se pot cumpăra foi de la plăcintărie) și se taie în bucăți de mărimea tăvii în care le vom coace. Se unge tava cu unt și se așază 2-3 foi, stropite între ele cu unt. Se presară un strat subțire de nuci tocate, se pune o foaie de aluat, se stropește cu unt și iarăși se presară nuci. Se repetă pînă se termină toate foile, oprind pentru așezat deasupra 3-4 foi frumoase, care se ung între ele cu unt.

Se moaie un cuțit în unt fierbinte și se taie plăcinta în lung și în lat, formînd romburi sau dreptunghiuri. În lungul tăieturilor cum și pe margini se toarnă cîteva linguri de unt topit, care să pătrundă pînă la fund. Se dă la cuptor la foc mic, ținîndu-se cel puțin o oră, astfel încît să se usuce încet mijlocul și să nu se rumenească numai deasupra.

Cînd începe să prindă culoare, se toarnă deasupra un sirop subțire, făcut dintr-un pahar și jumătate cu apă, 300 gr. zahăr și vanilie. Se mai lasă la cuptor cîteva minute, pînă ce a pătruns tot siropul. Se scot baclavalele pe o farfurie și se mai toarnă deasupra puțin sirop. Sînt mai gustoase cînd sînt pregătite cu o zi sau două înainte de a fi servite.

Sanda MARIN

— Fă-i te rog și lui un moț ca lui mămica!...

Desen de I. BOTOȘĂNEANU

C. BRÎNDAȘU

— Hei! Ce bateți așa? O să dărîmați casa!...

N. GRASSU

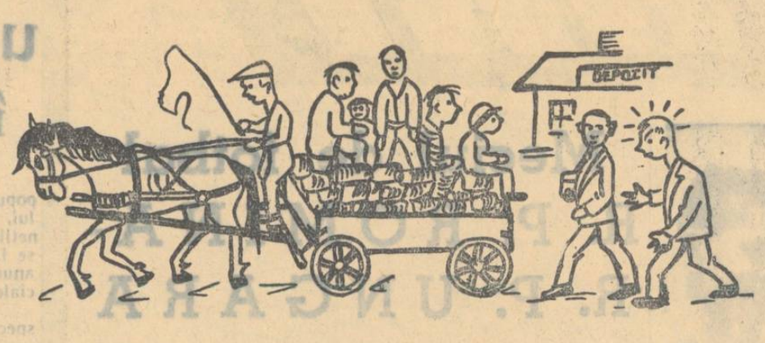

CETĂȚEANUL: — *Mai mulți mă costă personalul depozitului decît lemnele.*

V. VASILIU

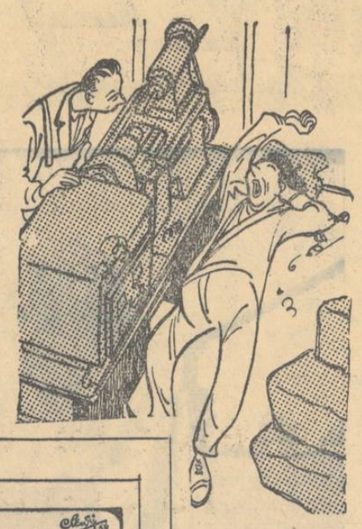

— *Tocmai acum mai sculat cînd aveam un vis așa frumos! Se făcea că sînt premiat...*

L. DARIAN

— *Doctorul nostru a spus tuturor că boala mea e imaginară.*

— *Așa păstrează el secretul profesional?!..*

AL. CLENCIU

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

Luna marii prietenii

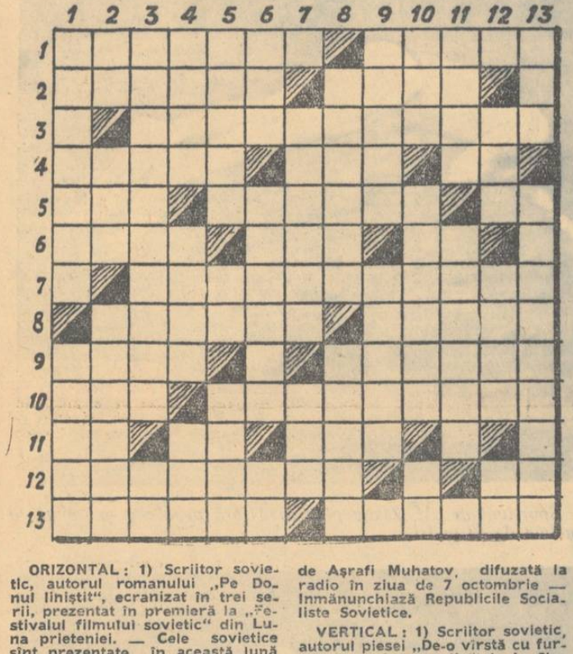

ORIZONTAL: 1) Scriitor sovietic, autorul romanului „Pe Donul liniștit", ecranizat în trei serii, prezentat în premieră la „Festivalul filmului sovietic" din Luna prieteniei. — Cele sovietice sînt prezentate în această lună în 160 de orașe din țară și în peste 300 de sate. 2) Dirijor sovietic al orchestrei populare ruse de stat, prezentată la radio în ziua de 7 octombrie — Principalul ței urmărit de politica externă a U.R.S.S. 3) Piesă de A. Fadeev, prezentată în Capitală, în cinstea celei de a 40-a aniversări a Comsomolului (2 cuv.) 4) Oraș în U.R.S.S. — Lac în Suedia — Pronume. 5) Talent — Personaj feminin din piesa „Trenul blindat" de Vsevolod Ivanov — Operă. 6) Dă direcție trenurilor — Întreg — În lojă. 7) Teatrul care va prezenta piesa „Tînăra gardă". 8) Vine de la răsărit (pl.) — Așa de multe, așa de mari (fem.). 9) Flacără — Plantă, numită și „omeog". 10) Diminutiv feminin — Caracterul unora dintre manifestările care se desfășoară în cadrul Lunii prieteniei. 11) Și latinește — Pronume — Un sfert de leu vechi. 12) Cei artificiali lansați de Uniunea Sovietică constituie tema unor discuții în cadrul „Săptămînii științei și tehnicii sovietice" — Posezi. 13) Simfonie de Așrafi Muhatov, difuzată la radio în ziua de 7 octombrie — Înmănunchiază Republicile Socialiste Sovietice.

VERTICAL: 1) Scriitor sovietic, autorul piesei „De-o virstă cu furtuna" — „Intervenția" de L. Slavin, „De-a pururi vii" de Viktor Rozov, etc. 2) Osmiu — Locuitor antic al țării noastre — Generație tînără (fig.). 3) „Pagini de... despre Marele Octombrie", expunere prezentată în cadrul „Săptămînii cărții sovietice" — În total. 4) Condică, reporter. — Dă sonoritate și farmec poeziei — Arborele lui Eminescu. 5) Provincie în R. P. Chineză — Pronume — Hîrtie transparentă. 6) Ornament arhitectural — Palat cultural în Capitală, în care vor avea loc concertele festive în cadrul Lunii prieteniei — Iată! 7) Profesori de retorică — Porțiune. 8) Clădiri înpunătoare — Încăpere în casele romane. 9) Came — Fără zgomot. 10) Nume feminin — Îl primim în permanență din partea Uniunii Sovietice — Simbătă. 11) Localitate în Franța — Liniștit. 12) Duet — Folositor — 1958. 13) Diviziune de timp — Leagă țara noastră de marea Uniune Sovietică.

D. BARTOLOMEU

IN COMUN

Inscrieți pe rîndurile orizontale cuvinte potrivite semnificațiilor de mai jos, ținînd seama că fiecare cuvînt are comun cu celălalt o literă, două sau mai multe.

1) Întinsă — Vitrină. 2) A învîrti — Model. 3) E bine să-l ai la cap — Alipit. 4) Aviatic sau anchetă — Țintă. 5) Cel puțin — Pun în circulație. 6) Așezare urbană — Cinci litere anterioare! 7) Unelte de mare precizie! — Motorul vieții. 8) Popor din vechime — Claie de fîn. 9) Loc natal (fig.) — A da sarcină. 10) Rotund — Locuință. 11) Muza elegiei — Măsură de greutate. 12) Astru — Teren sportiv.

Literele din pătratele albe citite în continuare dau numele unor unități ale agriculturii so-

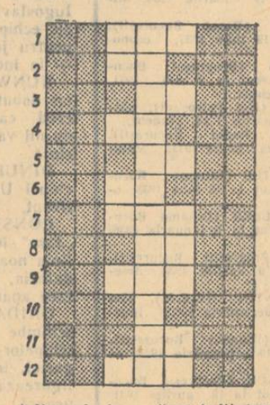

cialiste de la a căror înființare s-au împlinit zece ani.

Ștefan MALUS

Botanică

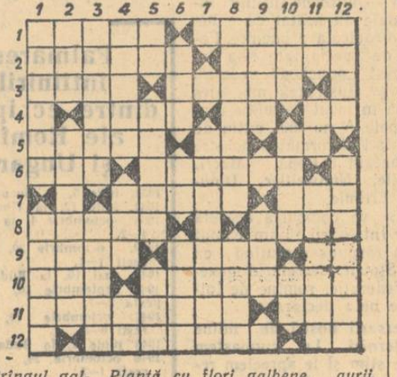

ORIZONTAL: 1) Autorul romanului „Tutunul" — Poet romîn în temă. 2) Compozitor sovietic, autorul cîntecului „Taiga" — Laptele cucului. 3) Stai pe scaun — Autorul romanului „Alei, codrule fîrtate". 4) Salcîm — Numeral — Nuc pe margini. 5) Autorul volumului „Fructe în Mai" — Ger! — Teșite! 6) Aliment — Oraș în Italia; 7) Poet mort în floarea vîrstei, autorul epitafului: „Cîte doruri, cîte vise / Cîte suflete ucise / S-au pornit să mă petreacă-n / Cringul galben de mesteacăn!" — Fruct. 8) Țesătură groasă, asemănătoare cu moltonul — Pictor romîn, autorul tabloului „Școala Tei". 9) Fondatorul statului bulgaro-valah. — ... Huța, sediul combinatului „V. I. Lenin" (R. P. Polonă) — Nicolae Moldoveanu. 10) Oază în Sahara — Autorul volumului „Mesteacănul" (2 cuv.) 11) Autorul versurilor „Se aurește toamna în arțari" și „Frige porumbielu"—„Pămîntul fructelor de...", roman de Jorge Amado. 12) A compus valsul „Trandafirii din sud" — Pronume.

VERTICAL: 1) Autorul versurilor „Noapte de aur, scînteietoare noapte gruzină / Muguri albaștri cresc în seninul înzăpăiat" („Sus pe un munte lîngă Tbilisi") — Poet persan, autorul voumului „Grădina florilor". 2) Localitate în Franța — Plantă cu flori galbene, aurii, denumită și „Untul vacii". 3) Compozitorul operei comice „Grădinăriță din dragoste" — Plantă de cîmp. 4) Fără preferințe — Teasc pentru struguri — Get! 5) Verso (abr.) — Pînză groasă — Aur. 6) Hectolitru în Țările de Jos — Olga Brateș — Numai. 7) Compozitor romîn, autorul cîntecului „În livadă" — Ramuri, ramuri — „Și dacă ramuri bat în geam"... 9) Cavalerist de odinioară — Eșarfă. 10) Oraș în Iugoslavia — Autorul poeziei „Sună ghiocel, sună clopoțel" — Rea. 11) La zor — Nota traducătorului — Grîu de primăvară, întrebuințat mai mult la fabricarea pastelor făinoase. 12) Sprijină vița de vie — Căi.

I. LOCKAR

VITICOLA

ORIZONTAL: 1) Susține vița de vie — Clădirea de la vie în care se fac operațiile de preparare a vinului 2) Vin făcut din struguri cu o aromă specială — Oraș 3) Harpagon — Toiag simbolic al zeului Bachus, împodobit cu viță de vie — Dînsul 4) Vorbă răutăcioasă — A se înăcri, vorbind despre vinuri 5) Bold — Exali — Rezultă din fermentarea mustului de struguri 6) Se ocupă cu cultura viței de vie — „Un domn" caragialesc 7) Minerală sau gazoasă, taie tăria vinului — Dealul ..., una din cele mai însemnate regiuni viticole din țară 8) Bumbac răsucit — Comună în Italia 9) Un nume de fată... și unul de băiat — Terci 10) O mie și o sută — Văzduh — „Ah! mult îmi place cînd toamna vine / Să fiu... la deal, la vii (A. Sihleanu — Toamna) 11) Localitate în Ardeal cu vinuri renumite — Poet progresist, autorul poemului „Strugurii și vîntul" 12) „A... frunza din vii / Și rîndunelele au plecat..." — Ciupercă parazită care atacă vița de vie.

VERTICAL: 1) Viță de vie vătămată de filoxeră — Gustul pelinului cu care se tratează unele vinuri 2) Must care se scurge din strugurii puși în teasc — Regiune viticolă în Moldova 3) Pictor romîn, autorul tabloului „După culesul viei" — Cînd se coc strugurii—Galben unguresc 4) Fire răsucite în spirală, care cresc pe tulpina viței de vie — Diminutiv masculin 5) Au băut vin cam mult... 6) Podgorie renumită încă de pe vremea lui Ștefan cel Mare — A rupe vîrful lăstarilor de la vița de vie 7) Un șir încurcat! — Nici un lucru — Și (lat) 8) Grup compact de albine — Rîu în Elveția 9) Suc de struguri — Compromis între alb și negru — Ameteală 10) — Măsură — Strigătul bacantelor la serbările lui Bachus, zeul vinului — Vas mare folosit mai ales la vie 11) Consum exagerat de vin — Teren fără clădiri 12) Vin cu gust amăruț — Compozitor romîn, autorul baletului: „Cînd se coc strugurii".

Ștefan POPESCU

Nimic despre teatru...

ORIZONTAL: 1 Întîmplare — Listă cu procese 2) Lucrare — Monedă. 3) Capot (pl.)— Stîlp. 4) Oraș în Peru... — ...și munți în Romînia. 5) Locul sigiliului — După ac. 6) Reporter (abr.) — Instrument muzical. 7) Negație — Viteaz (pl) — 125 de ocale. 8) Prieten — Manta fără mîneci. 9) Liviu Petrescu — Unitate de militari în termen — La lampă. 10) Locuință — Apucai cută încă o dată — Diftong. 10) Laudă — Perechi de palme care îți face plăcere cînd le primești! (Tudor Mușatescu) 11) Zei casnici la romani — Conduce un atelier de croitorie.

Sorina CHEFAR

N. B. — *Dacă din întîmplare, cititorii au găsit vreun cuvînt neconform titlului, sînt rugați etc., etc...*

ȘAH

„Cupa Magazin"

Corespondența primită la redacție din partea participanților la „Cupa Magazin" confirmă că, cu unele mici excepții, concursul se desfășoară în bune condițiuni. Jucătorii, în marea lor majoritate, dovedesc seriozitate și răspund regulat la mutări, cei lipsiți de experiența jocului prin corespondență convingîndu-se că acest mod de practicare a șahului e foarte util, plăcut și deloc complicat.

În multe partide lupta a ajuns în jocul de mijloc. Desigur că nu peste mult timp vom putea consemna în rubrica noastră noi rezultate, publicînd totodată și cele mai frumoase partide jucate în cadrul „Cupei".

Din scrisorile participanților reiese însă că în unele grupe sînt cîțiva jucători — puțini — care tratează cu neseriozitate lupta sportivă din această competiție. Ne-au venit la redacție plîngeri în legătură cu faptul că acești jucători răspund cu mare întîrziere — sau chiar deloc — sau se retrag fără a avea motive temeinice. Într-unul din numerele viitoare vom publica amănunte cu privire la situația din diferite grupe.

Publicăm, în continuare, componența altor grupe de joc prin corespondență. Jocul în aceste grupe va începe la 10 noiembrie. Pînă atunci jucătorii vor primi regulamentul și lista cu adresele partenerilor de grupă.

GRUPA 58: **Ibraim Cadri** (Constanța), **Pavel Gh.** (Vulcan), **Colțelo Mihai** (Caransebeș), **Rădulescu Cîrstea Radu** (București), **Stănciulescu C. Const.** (Slănic Prahova), **Irina Grecu** (București) și **Pomoje Nic. Puiu** (București).

GRUPA 59: **Turcanu Constantin** (Cîmpulung Muscel), **Maximov Andrei** (Brăila), **Sandu Grecu** (București), **Munteanu Ștefan** (Vatra Dornei), **C. Dimitrievici** (București) **Horia Bebeș** (București) și **Toader Ion** (Mizil).

GRUPA 60: **Spiridon Stănescu** (București), **Dobronăunțeanu Liviu** (Pașcani), **Băiat I. Marin** (Gura Barza), **Wagner Hansgeorg** (Codlea), **Vasiliu Nicolae** (București), **Nae Popescu** (București) și **Alex. I. Moraite** (București).

Noutăți din șahul sovietic

KERES DESPRE ANALIZAREA PARTIDELOR ÎNTRERUPTE

După ce s-au efectuat 40 de mutări, partidele jucate la turneele oficiale, deobicei se întrerup și se reiau după o zi, două, trei. În acest răstimp, în căutarea mutărilor cele mai bune, jucătorii analizează cu asiduitate poziția, încearcă toate continuările probabile. Dar cum trebuie analizată partida întreruptă, cu cîștig de timp și în modul cel mai eficace? La această întrebare răspunde marele maestru sovietic Paul Keres, în două documentate articole apărute în revista sovietică ȘAH-MATI b C.C.C.P.", numerele 7 și 9 — 1958. Articolele, cuprinzînd exemple practice, arată în mod instructiv felul în care marele maestru sovietic calculează variantele unei poziții. Ele pot fi de mare ajutor pentru jucătorii noștri de concurs.

PLENARA PROBLEMIȘTILOR SOVIETICI

În vara aceasta a avut loc la Moscova plenara problemiștilor sovietici, la care au luat parte compozitori de probleme și studii din toate republicile unionale. Au fost prezentate rapoarte privind dezvoltarea mai departe a problemisticei sovietice, clasificarea problemiștilor și despre creația problemistică și de studii. A fost aleasă o nouă comisie centrală de probleme, al cărei președinte este bine cunoscutul compozitor de studii, A. Kazanțev.

Campionatul unional de compoziție problemistică pe echipe, a fost cîștigat de echipa orașului Moscova. De menționat că echipa ucraineană — cu care a nul acesta are un meci echipa de compozitori a R. P. Romîne — s-a clasat pe locul 10.

Exercițiul combinativ nr. 4

Negrul la mutare cîștigă

O PARTIDA JUCATA LA OLIMPIADA DE LA MUNCHEN

Abia s-a terminat turneul interzonal de la Portoroj și la München, în Germania occidentală, a început o nouă competiție de mare anvergură: a 13-a Olimpiadă de șah. Către acest mare turneu, la care iau parte cei mai buni jucători din întreaga lume, în frunte cu actualul campion mondial Botvinik, se îndreaptă astăzi privirile șahiștilor din întreaga lume.

Publicăm mai jos o partidă jucată la Olimpiadă, între învingătorul turneului interzonal de la Portoroj, marele maestru sovietic Tal (cu alb), și maestrul bulgar Milev.

1. c4, c5 2. Cc3, Cc6 3. Cf3, Cf6 4. e3, e6 5. d4, d5, 6. c:d, C:d5 7. Nc4, Cb6 8. Nb5, a6 9. N:c6+ b:c 10. o—o, Nb7 11. Ce4, Cd7 12. Dc2, Db6 13. Ce5!, c:d 14. C:d7, R:d7 15. e:d, Re8 16. Ne3, Dc7 17. d5!, e:d 18. Tfe1!, Rd8 19. Db3, c5 20. C:c5 și Milev cedează.

Medicul vă sfătuiește

K. K. — **Bistrița:** Boala Itenco-Cushing este cauzată printr-o hiperfuncțiune a glandei cortico-suprarenale, caracterizată prin hipertensiune arterială, obezitate, diabet, osteoporoză. Tratamentul acestei boli trebuie făcut numai sub supravegherea medicului endocrinolog.

CELLA N. — **Galați:** Vă recomandăm o alimentație bogată în zarzavaturi și fructe. Plimbările zilnice în aer liber, dușurile calde, vă vor fi de folos. Luați vitamina C și Complex B. Vă rugăm să ne comunicați rezultatele analizelor care vi s-au făcut.

DIANA L. — **Buzău:** Vă rugăm să ne dați o descriere mult mai exactă, pentru a vă putea răspunde. Pentru tratamentul kerato-dermiei — îngroșarea exagerată a călcîielor și pielii de pe talpa picioarelor — de care suferiți dvs. și mama dvs. vă recomandăm următoarele:

a) Faceți băi calde prelungite la picioare.

b) Pe zonele bolnave aplicați următoarea pomadă: acid salicilic 30 gr., acid lactic 2 gr., vaselină 100 gr.

c) Răzuirea atentă a stratului respectiv.

d) Aplicați pe părțile sănătoase o pastă simplă.

e) Luați Vit. A (100.000—300.000 U pe zi) timp de cîteva săptămîni.

f) Purtați pantofi care să nu fie nici prea largi, nici să vă strîngă.

POPESCU C.TIN: Desigur că orice fîntînă trebuie să aibă un acoperiș, aceasta în primul rînd pentru protejarea apei pe care o consumă doar atîția oameni. Dar nu trebuie uitate următoarele: vițele nu beau apă din găleata fîntînii, fiindcă o pot infecta cu microbii unor boli contagioase, precum și cu ouă de viermi intestinali. De asemenea se va interzice băutul apei direct din găleata fîntînii chiar de către oameni. Se interzice băgatul în găleata fîntînii a ulcelelor, cănilor sau a altor vase. Apa din găleată trebuie să se deserte în vase și nicidecum, repetăm, introduse vasele respective în găleată. Găleata trebuie să stea tot timpul înăuntrul fîntînii, altfel ea se murdărește cu noroi, praf etc.

EM. ANYONAR — **Turnu Severin:** În tratamentul endoangeitei obliterante se recomandă: repaosul la pat cu menținerea membrului inferior respectiv în poziție orizontală atîta timp cît boala este activă. În formele ușoare este permis mersul limitat, acesta prelungindu-se treptat în funcție de starea bolnavului respectiv. Se va suspenda complet tutunul. Respectarea igienei locale prin purtarea unei încălțăminte care să nu provoace rosături: picioarele vor fi uscate, ferite de infecție și protejate de frig prin purtarea unor ciorapi de lînă. Vor fi evitate băile prea calde.

Medicamentele vasodilatatorii ca nitratul de sodiu, acetilcolurura novocaina hidroclorică, etc., cele spasmotifice ca papaverina, sau hormoni sexuali, precum și celelalte preparate farmaceutice, vor fi administrate conform avizului medical. De altfel tratamentul endoangeitei obliterante se va face numai sub supravegherea unor medici de specialitate de la policlinică. Aceștia vor aviza dacă este cazul, să se aplice intervenția chirurgicală.

ELLY STAN — **Calan:** Luați Paraminol CIF 4—6 comprimate pe zi, timp de cîteva săptămîni, asociat cu Vit. A. (120.000—150.000 unități zilnic).

Mai există și un tratament care constă din colorarea părului prin substanțe chimice. Albirea timpurie a părului este în general greu de tratat. Sînt mulți oameni cărora la vîrsta dvs. a început să li se albească părul.

SICA și INA: 1) Crema contra pistruilor „Maria" pe care v-o recomandăm o puteți găsi la farmacii și drogherii. Amestecul în părți egale de apă oxigenată și zeamă de lămîie cu care se va tampona zilnic regiunea cu pistrui vă poate fi de asemenea de folos. 2) Folosiți o simplă cremă, grasă. 3) Periați părul zilnic. Vă veți spăla la cap săptămînal. Seara, la interval de 3 zile, fracționați pielea capului cu următoarea pomadă: Rezorcină 1 gr., acid salicilic 1 gr., precipitat alb de mercur 1 gr., unguent de lanolină, 30 gr. Veți lua pe cale bucală Vit. A 4—5 pastile pe zi timp de 2 săptămîni, iar după o pauză de o lună veți repeta.

Dr. B. PAUL

DE TOATE

CU AJUTORUL A PATRU SUTE DE SPECIALIȘTI

Editura științifică de stat din R. P. Polonă pregătește în prezent editarea primei enciclopedii universale de după război — Mica enciclopedie universală.

Sub conducerea prof. B. Suchodolski, lucrarea a fost elaborată de aproximativ 400 de specialiști din toate domeniile științei și va apare într-un volum de 1300 de pagini, cuprinzînd circa 40.000 de noțiuni și 3000 de fotografii, desene și hărți.

NOI MINE IN REGIUNEA CERCULUI POLAR

În regiunea Cercului polar, în raza orașului Vorkuta, se termină construirea a patru mine noi, care vor fi adevărate uzine subterane. Noile întreprinderi vor avea o capaci-

tate anuală de 1.200.000 tone. Minele vor fi utilate cu mecanisme moderne folosind la toate operațiile combine miniere.

UN PLUG CARE ARA ȘI GRĂPEAZĂ

Tehnicianul Istvan Szabo din R. P. Ungară, a inventat un tip de plug care poate ara și grăpa în același timp cu o forță de tracțiune mai mică, o suprafață de trei ori mai mare decît cea arată de plugurile obișnuite.

Pînă în prezent noul tip de plug a fost încercat cu succes în 26 de țări.

UNA DIN CELE MAI MARI CULEGERI DE FOLCLOR DIN LUME

Academia de Științe a R.S.S. Estone, a inițiat publicarea într-o ediție științifică de 40 de volume a cîntecelor populare estone. Culegerea va cuprinde 100.000 de cîntece ale poporului eston, vestit prin înalta sa cultură muzicală. Aceste cîntece au fost adunate timp de un veac și jumătate și constituie una din cele mai mari culegeri de folclor din lume.

ȘTIAȚI CA...

...leopardul fuge 30,5 m/sec., gazela — 26 m/sec., cangurul — 20 m/sec., calul — 19 m/sec., iepurele — 19 m/sec., ogarul 15 m/sec., elefantul — 11 m/sec., omul — 10 m/sec., broasca — 5 cm/sec., melcul — 1 mm/sec.?

...șarpele obișnuit poartă ochelari și-i schimbă de mai multe ori în viață? La șerpi ochii nu sînt acoperiți cu pleoape întunecate și mobile ca la alte animale; deasupra fiecărui ochi există o pleoapă absolut transparentă, fixată de marginea orbitei ca lentila de arcada ochelarului.

Înainte de năpîrlire, acești ochelari devin turburi și vederea șarpelui slăbește, iar în timpul năpîrlirii șarpele își leapădă în întregime pielea și împreună cu aceasta ochelarii săi originali. Apoi îi cresc pleoape noi.

...de la curmal se ia nu numai materialul lemnos pentru construcții, frunzele pentru împletirea diferitelor obiecte, sucul pentru prepararea băuturilor răcoritoare și chiar a vinului, dar și simburii pentru cafea?

Astăzi premieră la cinematograful PATRIA și în programul viitor la BUCUREȘTI, noul film artistic romînesc

cu
COLEA RĂUȚU; FLAVIA BUREF; CONSTANTIN LIPOVAN; FLORIN PĂDUREANU, GERHARD TÜRKL; OTTO GRASSL; MOȘ ION TASMĂU
Scenariul și regia: MIRCEA DRAGAN și MIHAI IACOB după o idee de PETRU VINTILĂ;
Imaginea: ANDREI FEHER; Muzica: EDGAR COSMA.
În completarea programului, filmul romînesc de păpuși în culori FESTIVALUL PRIETENIEI o producție a Studioului Cinematografic București.

magazin SPORT

Cît se poate sări la înălţime?

„Cred că 1,90 metri!"

ne spune Iolanda Balaş şi speră că ea va fi aceia care va reuşi această performanţă

IOLANDA BALAŞ... aşa îi apare înscris numele în programele şi în foile concursurilor la care ia parte, în cronicile atletice ale ziarelor şi revistelor de pe toate meridianele globului, în emisiunile posturilor de radio de pretutindeni... Altfel, pentru toţi spectatorii concursurilor noastre, pentru toţi cei apropiaţi, ea este simplu de tot: IOLI!

Ioli este astăzi cea mai bună atletă din Romînia, din Europa şi din lumea întreagă! Valoarea ei a fost confirmată în atîtea şi atîtea ocazii, iar rezultatele sale au provocat uimire şi admiraţie... După ce a sărit pentru prima oară peste 1,80 metri (o „limită" la care nu s-au gîndit prea mulţi că ar putea fi atinsă cîndva...) postul de radio Monte Carlo, în comentariul său sportiv, aprecia acest rezultat ca pe ceva *„de-a dreptul formidabil"* (Nu ştim însă ce alte aprecieri au mai făcut după 1,81 m., 1,82 m. 1,83 m.) iar ziarul *„Sport"* din Belgrad intitula comentariul său *„Fetele au ajuns să sară cît băieţii"*... Înaintea campionatelor europene de la Stockholm, cotidianul sportiv parizian *„L'Equipe"*, analizînd şansele protagonistelor la săritura în înălţime scria: *„Iolanda Balaş (1,81 m. la înălţime) — favorita favoritelor... Echipa Romîniei cuprinde în formaţia ei pe favorita favoritelor la probele feminine, recordmana lumii la săritura în înălţime, Iolanda Balaş care a sărit recent 1,81 m. Regularitatea sa în săriturile de peste 1,75 m. o pune la adăpost de o eventuală înfrîngere, deoarece adversara sa cea mai redutabilă, sovietica Cencik, n-a trecut decît de foarte puţine ori această înălţime"*...

Şi într-adevăr, previziunile redactorului francez s-au îndeplinit întocmai, Ioli cucerind la Stockholm medalia de aur (1,77 m. faţă de 1,70 m. cît a sărit Taisa Cencik). Deşi nu are decît 22 de ani (s-a născut la 12 decembrie 1936 la Timişoara) Iolanda a început să practice atletismul în 1948, cînd a înregistrat, cu 1,28 m., cel mai bun rezultat.

Din aceşti 11 ani de activitate, anul 1958 a fost cel mai rodnic şi plin de succese. 22 de concursuri (din care 9 întreceri internaţionale) şi tot atîtea victorii; 5 noi recorduri ale lumii: 1,78 m. la 7 iunie; 1,80 m. la 22 iunie; 1,81 m. la 31 iulie; 1,82 m. la 4 octombrie şi 1,83 m. la 18 octombrie.

Din 1951 cînd a realizat primul său record republican de juniloare şi senioare (1,49 m.—Timişoara, 31 mai) şi pînă astăzi, Iolanda a corectat şi egalat de 29 de ori recordul ţării, fapt nemaiîntîlnit încă în istoria atletismului contemporan. Ultimul din aceste recorduri, cel de 1,83 m., este considerat, şi pe drept cuvînt, ca cel mai valoros dintre toate recordurile mondiale feminine. După tabela internaţională de punctaj el este echivalat cu 1.173 puncte, ceea ce ar însemna: 11,1 sec. la 100 m. (11,3 sec); 22,7 sec. la 200 m. (23,2 sec), 2:02,5 la 800 m. (2:06,6); 10,3 sec. la 80 m. g. (10,6); 6,84 m. la lungime (6,35 m.); 17,15 m. la greutate (16,76 m), 57,70 m. la disc (57,04 m) şi 61.10 m. la suliţă (57,40 m). În paranteze sînt înscrise actualele recorduri mondiale.

Acum, la încheierea activităţii competiţionale a sezonului 1958, am dorit să aflăm părerea Iolandei despre acest an şi bine înţeles să-i cunoaştem proiectele:

„Am muncit ca nici odată pînă acum, dar astăzi am satisfacţia unei depline reuşite. Acum voi lua o vacanţă completă de cîteva zile, în care-mi voi trata genunchiul piciorului sting care mă cam doare (este şi firească aceasta pentru un săritor în înălţime, care suportă toată violenţa şocului bătăii în genunchi), după care voi relua antrenamentele pentru viitorul sezon. Cu experienţa acumulată în acest an, împreună cu antrenorul meu Ion Söter, voi urmări formarea unei pregătiri fizice generale şi speciale, şi mai bune ca în acest an şi apoi, abia în primăvara anului viitor mă voi ocupa şi de săritura în înălţime. Tot planul de antrenament pe care am să-l urmez, de aici înainte, ARE CA OBIECTIV FINAL JOCURILE OLIMPICE DE LA ROMA, cînd doresc să cuceresc pentru patria noastră acest titlu de mare cinste. Şi promit că pentru aceasta nu voi precupeţi nici un efort. Cît se poate sări în înălţime? Iată o întrebare la care cu greu se poate răspunde. CRED TOTUŞI CĂ SE VA AJUNGE ÎNTR-O ZI, CHIAR ŞI LA 1,90 METRI. Aş fi foarte bucuroasă ca EU SĂ FIU ACEEA CARE SĂ DEPĂŞESC PRIMA ACEASTĂ LIMITĂ"...

Romeo VILARA

Nu în puţine cazuri excelenta noastră atletă, maestra emerită a sportului Iolanda Balaş, împărtăşeşte cu multă dragoste celor mici „tainele" probei de săritură în înălţime.

VARIETĂŢI

Sportivi englezi împotriva provocărilor rasiste

Incidentele rasiste din ultimul timp din Londra, au provocat vii reacţii şi în rîndurile sportivilor englezi. Cunoscutul atlet Derek Ibbotson şi boxerul Joe Erskine au semnat o declaraţie în care condamnă provocările rasiste.

În declaraţie, sportivii din Anglia sînt invitaţi să ia atitudine împotriva actelor huliganice rasiste. Declaraţia a fost semnată de un mare număr de sportivi cunoscuţi, printre care atleţii Ken Norris, Franko Sanda, Thelma Hopkins, David Sheppard etc.

Curiozităţi din istoria boxului

- **Cel mai lung meci de box s-a desfăşurat în anul 1893, la New Orleans, între Bowen şi Burke. Întîlnirea s-a disputat în 110 reprize şi a durat 7 ore şi 19 minute. Rezultatul luptei: meci... nul!**
- **Recordul numărului de spectatori s-a înregistrat la meciul dintre Gene Tunney şi Jack Dempsey, disputat la Chicago la 22 septembrie 1927. Au asistat 155.000 spectatori.**
- **Lucian Popescu a fost primul boxer romîn care a adus ţării sale un titlu de campion al Europei. La 7 iunie 1930 el a învins, pe arena „Juventus" din Bucureşti, pe campionul Europei, francezul Kid Oliva, prin abandon în repriza a 10-a.**
- **Primul boxer european care a deţinut campionatul mondial la toate categoriile a fost Max Schmeling. Al doilea, Primo Carnera. De atunci nici unul...**
- **Cel mai mare număr de spectatori prezenţi în Europa la o reuniune de box a fost cel înregistrat în anul 1930, cu prilejul meciului dintre Primo Carnera şi Paulino Uzcudun. Au fost 81.313 spectatori.**
- **Cel mai rapid K. O. înregistrat la noi în ţară a fost obţinut în 1927 de Constantin Nour, care a învins pe bulgarul Alexieff în 20 secunde.**
- **Singurul campion mondial la toate categoriile care s-a retras fără a fi fost învins, a fost americanul Gene Tunney.**
- **Aurel Toma a fost al doilea boxer romîn care a cucerit un titlu de campion al Europei. La 26 iulie 1936 el a învins la Bucureşti pe deţinătorul titlului, francezul Dacico, prin abandon în repriza a 11-a.**
- **La 19 septembrie 1931, Lucian Popescu reuşeşte o performanţă neegalată de nici un boxer romîn. El învinge la Bucureşti, la Arenele Romane, pe spaniolul Carlos Flix de la care cucereşte titlul de campion european la categoria cocoş. În acest fel el a deţinut în acelaş timp titlurile continentale la categoriile muscă şi cocoş.**

Un fenomen al naţaţiei R. P. Chineze

Recent, un grup numeros de sportivi sovietici cuprinzînd înotători, gimnaşti, halterofili etc. a întreprins un turneu în R. P. Chineză. Întîlnirile dintre sportivii sovietici şi chinezi au prilejuit întreceri de valoare, constituind în acelaşi timp un preţios schimb de experienţă.

Cu ocazia unui concurs de înot, în cadrul căruia înotătorii chinezi au reuşit să stabilească noi recorduri în cîteva probe, înotătorilor sovietici şi spectatorilor prezenţi la concurs le-a fost prezentat un înotător chinez — Cen Van-en — în vîrstă de numai... 4 ani şi 10 luni. Acest copil a reuşit admirabila performanţă de a parcurge 800 m. în stilul bras de-a lungul unui rîu.

Înotătorii sovietici şi publicul au aplaudat îndelung acest adevărat fenomen al naţaţiei din R. P. Chineză.

Momente din „Cupa Moldovei"

Călătorul neavizat care ar fi poposit zilele trecute în Iaşi ar fi rămas surprins pentru un moment de aspectul sărbătoresc al oraşului. Pornind de la gară şi colindînd principalele străzi, ar fi întîlnit sumedenie de steguleţe multicolore, panouri şi afişe care, toate la un loc, vesteau că aici, în străvechiul oraş moldovean, se petrece un eveniment sportiv de o deosebită însemnătate.

Într-adevăr, finalele primei ediţii a „Cupei Moldovei" — căci despre aceasta este vorba — desfăşurate la sfîrşitul săptămînii trecute la Iaşi, — au cunoscut atmosfera marilor competiţii sportive.

De atunci au trecut zile şi tinerii sportivi din regiunile Moldovei, pe care i-am văzut dispunîndu-şi cu multă ardoare şansele, s-au întors la locurile lor de muncă. Amintirea celor două zile de întreceri mai dăinuie însă şi azi. Iată, de pildă, în partea stîngă a stadionului s-au adunat concurenţii finalei probei de 100 m. plat. Un pocnet de pistol şi finaliştii au ţîşnit din starturi, îndreptîndu-se spre firul alb care marchează sfîrşitul cursei. Un ultim efort şi un tînăr blond trece linia de sosire înaintea tuturor. E tractoristul Anghel Mihai, de la S.M.T. Holbaca, fruntaş în campania agricolă de vară.

— Sînt tare fericit că am cîştigat această probă, *ne spunea el.* E prima mea victorie într-o competiţie. Şi mă bucur că am obţinut-o într-o întrecere rezervată nouă, celor ce lucrăm o-goarele.

— *Cum te-ai antrenat pentru această competiţie?*

— În fiecare zi, după terminarea orelor de muncă, fugeam pe cîmp. Niciodată însă nu am ştiut în ce timp pot parcurge distanţa de 100 m. Acum am aflat că am realizat 12 secunde şi constat că această performanţă este destul de bună.

De gîtul proaspătului învingător s-a agăţat o fetiţă. Nu ştiu dacă micuţa Lili a înţeles ce se petrece aici. Ştiu însă că l-a sărutat, spunîndu-i: „Bravo tata, bravo tata!".

M. STOLERU

Mihai Anghel este unul din numeroşii tineri cărora competiţiile de masă le dau prilejul să facă primii paşi în sport, primii paşi spre viitoarea afirmare

★

Mihai Stoleru, *elev la Şcoala zootehnică din Păstrăveni, raionul Tg. Neamţ (regiunea Bacău), nu a împlinit încă 15 ani. De mic copil însă el a îndrăgit sportul. Îi plac foarte mult fotbalul şi voleiul, dar marea lui pasiune este gimnastica. Nu întîmplător el s-a numărat printre componenţii echipei de gimnastică din regiunea Bacău. L-am întîlnit, după terminarea turneului în care echipa sa pierduse primul loc. Era supărat, dar nu descurajat.*

— Îmi pare rău că nu am cîştigat, dar dacă nu s-a putut azi o să se poată altă dată. Sîntem tineri şi avem destul timp. Acesta a fost doar începutul.

— *Pe cel mai tînăr participant la „Cupa Moldovei" îl vom mai întîlni şi la alte competiţii cu caracter de masă. Şi atunci sîntem siguri că el şi colegii săi de echipă vor obţine performanţe şi mai bune.*

I. BOCIOACA

Sclavii profesionismului

Cu aproape 5 ani în urmă, jucătorul francez Antoine Bonifaci, pe atunci cea mai mare speranţă a fotbalului francez, (avea numai 19 ani) era vîndut de echipa O.G.C. Nice, în schimbul unei mari sume de bani, cunoscutului club italian „Internazionale", din Milano. Rănit grav în cursul unui meci, Bonifaci devine indisponibil pentru o perioadă lungă de timp şi, în aceste condiţii, îşi manifestă dorinţa de a se reîntoarce în patrie. El uita însă că semnătura pusă pe contract îl lega, ca pe un adevărat sclav, de noul său proprietar. Pentru a-şi scoate paguba, „Internazionale" îl vinde în pierdere, dar totuşi la un preţ bun, echipei Bologna. Aici Bonifaci are un sezon foarte bun şi la bursa de jucători preţul său creşte; fapt care determină pe conducătorii Bolognei să accepte oferta făcută de clubul Torino, care avea nevoie urgentă de un mijlocaş bun. Aşa se face că, în 1957, Bonifaci îşi schimbă pentru a patra oară stăpînul. O intervenţie a Federaţiei franceze, care îl solicită pe Bonifaci pentru campionatul mondial, este refuzată de clubul italian pe motivul că Bonifaci le este necesar în Cupa Italiei.

Dar lui Bonifaci îi era dor de ţară şi de familie. Şi, în toamna aceasta, pleacă în Franţa, după ce se înţelesese cu conducerea clubului să plătească el însuşi o parte din suma cerută pentru răscumpărare. Clubul francez „Monaco", care se oferea să-l angajeze, promite că va plăti restul sumei, în cazul că va vinde la rîndul său pe fundaşul Bellot. Bonifaci se întoarce la Torino, aşteptînd confirmarea. Dar spre dezamăgirea lui, primeşte o telegramă care-i spulberă orice iluzie: Bellot nu a fost cumpărat, aşa că nu putem plăti suma cerută de clubul Torino. Şi iată că Bonifaci, vrînd nevrînd, trebuie să rămînă mai departe la Torino. Aceasta este în Apus ceea ce se numeşte libertatea sportivilor profesionişti.

★

Vrînd să îl imite probabil pe Jack Kramer, proprietarul trupei de jucători profesionişti de tenis de cîmp, un alt impresar american, pe numele său Leo Levitt, şi-a pus în gînd să transforme şi atletismul într-un sport profesionist.

„Am deja acordul a 20 de atleţi, care nu aşteaptă decît răspunsul lui Herb Elliot pentru a semna contractele. Sînt convins de rentabilitatea acestei afaceri. Dacă Elliot acceptă, atunci trupa mea de atleţi va merge la concurenţă cu toate campionatele de atletism şi chiar Jocurile olimpice de la Roma nu vor mai fi decît o simplă glumă" — a declarat cu cinism Leo Leavitt.

Deocamdată însă Elliot, recordmanul lumii la 1.500 m. şi al cursei de o milă, a refuzat toate propunerile impresarului american. Acesta a declarat că el nu renunţă cu una cu două la „omul fără splină" şi pentru a-l convinge s-a deplasat personal în Australia. Comportarea sa arogantă şi insolentă a produs multe proteste la Melbourne. Ziariştii sportivi de aici au refuzat pur şi simplu să discute cu Leavitt care le-a cerut să semneze o garanţie de cîteva milioane prin care se obligă să nu şteargă nici un cuvînt din declaraţia pe care acesta le-o va face. În această declaraţie el dă lui Eliott un ultimatum pentru a se prezenta la Melbourne în vederea semnării contractului de trecere la profesionism, în caz contrar Leo îl ameninţă că va face cunoscută o discuţie (înregistrată de el pe bandă de magnetofon) care ar fi compromiţătoare pentru tînărul atlet australian. Şantajul a devenit şi el o armă a rechinilor sportului burghez.

I. GOGA

Meciul de fotbal R. P. ROMINA - R. P. UNGARA

(Urmare din pag. 1-a)

Aşa a fost din totdeauna. Numai că de astădată, pentru noi, semnificaţia întîlnirii se etalează pe mai multe planuri. Mai întîi, e vorba de stabilirea actualului raport de forţe între formaţiile prime. Apoi, strîns legat de acest joc este şi meciul imediat următor al echipei noastre naţionale, anume partida cu Turcia, de la 2 noiembrie contînd pentru „Cupa Europei". În sfîrşit, mai este vorba şi de alcătuirea echipei ce va fi aruncată în luptă, care este radical modificată faţă de cele obişnuite în ultimii 2—3 ani.

Şase debutanţi şi... o declaraţie

Ofensiva tineretului în echipele categoriei noastre A de fotbal s-a repercutat şi asupra reprezentativei noastre, unde —

Lotul A al R.P.R.

MINDRU (Progresul Bucureşti), născut la 13 septembrie 1935, student.
TOMA (C.C.A.), născut la 1 ianuarie 1928, funcţionar.
POPA (Dinamo Bucureşti), născut la 19 martie 1935, ofiţer.
GREAVU (Rapid Bucureşti), născut la 19 iulie 1937, economist.
CARICAŞ (Progresul Bucureşti), născut la 9 mai 1931, controlor tehnic.
PANAIT (Jiul Petroşani), născut la 5 martie 1924, student.
MACRI (Rapid Bucureşti), născut la 28 aprilie 1931, tehnician.
AL. VASILE (Dinamo Bucureşti), născut la 18 iulie 1935, ofiţer.
NUNWEILLER (Dinamo Bucureşti), născut la 9 ianuarie 1936, funcţionar.
OAIDA (Progresul Bucureşti), născut la 9 aprilie 1933, desenator.
CONSTANTIN (C.C.A.), născut la 14 decembrie 1932, funcţionar.
ENE I. (Dinamo Bucureşti), născut la 19 septembrie 1928, economist.
DINULESCU (Progresul Bucureşti), născut la 19 aprilie 1931, inginer chimist.
EFTIMIE (Dinamo Bacău), născut la 1 octombrie 1934, electrician.
TĂTARU (C.C.A.), născut la 16 decembrie 1932, ofiţer.
V. ANGHEL (Dinamo Bucureşti), născut la 22 noiembrie 1937, student.

de altfel — ultimele întîlniri internaţionale au arătat că e nevoie de o radicală primenire. Federaţia de specialitate şi-a însuşit acest „punct de vedere", pe care-l ilustrează mai ales faptul că în jocul de mîine dintre echipele A nu mai puţin de şase titulari ai formaţiei noastre sînt debutanţi: **Popa, Macri, Al. Vasile, Nunweiller, Dinulescu şi Eftimie.**

Cum se va comporta această echipă? Întrebării i-am căutat un prim răspuns discutînd cu tov. I. Stoian, secretarul general al Federaţiei romîne de fotbal, care ne-a declarat:

„Adversarii noştri de mîine sînt puternici. Le cunoaştem clasa, le ştim şi le apreciem rezultatele obţinute în ultima vreme. Să nu ne subapreciem însă forţele noastre. Echipa noastră, întinerită, cu elanul, puterea ei de luptă şi moralul de care se bucură, e capabilă de o replică pe măsura adversarului ei".

La acest punct al declaraţiei, am solicitat interlocutorului nostru o apreciere-pronostic asupra ansamblului celor patru întîlniri de mîine dintre fotbaliştii noştri şi cei maghiari. Şi tov. I. Stoian ne-a răspuns:

„Toate jocurile sînt foarte grele, aşa că e dificil de dat un pronostic, dacă e vorba ca acesta să aibe altă bază decît simpla impresie şi, mai ales, dorinţa... Cred însă, cîntărind şansele, că bilanţul va fi mai favorabil decît cel înregistrat în cvadrupla întîlnire cu fotbaliştii din R.D. Germană".

Au cuvîntul şi jucătorii

Macri, Nunweiller, Dinulescu, Constantin şi Oaidă, cinci dintre titularii echipei noastre A în jocul de mîine. Am vorbit cu ei despre această întîlnire, despre rezultatul cu care se poate încheia.

Fiecare a găsit necesar să sublinieze valoarea adversarului, ca şi seriozitatea cu care ungurii au pregătit acest joc. Dar, în acelaşi timp, nici unul dintre ei n-a ezitat să creadă şi în şansele de victorie ale echipei noastre.

Am notat cîteva frînturi din declaraţiile lor:

MACRI: Consider că echipa noastră e de valoarea echipei lugoslaviei, care a făcut 4—4 cu echipa Ungariei. Concluzia, pentru jocul nostru, e — socot — la îndemîna oricui.

NUNWEILLER: Îmi doresc un debut fericit în echipa A şi cred că rezultatul întîlnirii nu-mi va contrazice această dorinţă.

DINULESCU: Apărarea echipei Ungariei nu este de netrecut.

CONSTANTIN: Un joc „tare" în care am credinţa că linia noastră de atac îşi va face datoria. Rămîne de văzut ce va face apărarea.

OAIDA: Ceva trebuie să se schimbe în palmaresul întîlnirii echipelor A ale Romîniei şi Ungariei, în care pînă acum nu figurează nici o victorie romînească.

★

Pe stadionul „23 August" din Capitală vor fi mîine prezenţi zeci de mii de spectatori. Sîntem convinşi că publicul va susţine fără încetare echipele noastre (A şi de juniori), care au nevoie de sprijinul şi încurajarea „tribunelor" în grelele partide ce le au de disputat. Deci, de la începutul pînă la sfîrşitul jocurilor, într-un singur glas: HAI R.P.R.

B. BERCEANU

Palmaresul întîlnirilor dintre echipele A ale Romîniei şi Ungariei

1931, iulie 5, la Bucureşti, 2—4
1931, iulie 12, la Timişoara 2—3
1936 octombrie 4, la Bucureşti 1—2.
1939, octombrie 20, la Bucureşti 1—1.
1940, mai 19, la Budapesta 0—2
1945 septembrie 30, la Budapesta 2—7.
1947 octombrie 12, la Bucureşti 0—3.
1948 iunie 6, la Budapesta 0—9.
1948 octombrie 24, la Bucureşti 1—5.
1952 iulie 15, la Turku 1—2.
1954 septembrie 19, la Budapesta 1—5.

Practici dăunătoare

Metalul M.I.G., din iniţiativa atleţilor fruntaşi ai clubului, a organizat pe stadionul Republicii un reuşit concurs deschis elevilor şcolilor profesionale şi tehnice din Capitală, aparţinînd de Ministerul Industriei Grele.

Peste 500 de şcolari s-au prezentat la startul concursului, descoperindu-şi — mulţi dintre ei — vocaţii care au surprins plăcut şi au interesat şi pe organizatorii concursului. De altfel acesta era scopul urmărit...

Numai că concursul organizat — repetăm — de către clubul Metalul M.I.G. a interesat şi alte cluburi de atletism din Capitală. Nu, — cum s-ar putea crede — ca să ia aminte cum ar trebui să procedeze şi ele pentru concursuri similare. Ci, ca să „ciugulească" dintre concurenţi pe unii ce au ieşit mai mult în valoare. Aşa s-a făcut că diferiţi „emisari" au dat roată, ca curcanii, în jurul unora sau altora dintre concurenţi.

Asemenea practici nu au ce căuta în sportul nostru. Socotim că federaţia de specialitate ar trebui să stabilească sancţiuni drastice pentru cei ce se fac vinovaţi de asemenea practici, pentru că, de fapt, ele provoacă, încurajează sau legitimează practici străine spiritului în care se dezvoltă mişcarea noastră de cultură fizică şi sport.

„Arbitrul ideal"

Cunoscutul jucător englez de fotbal Stanley Matthews a declarat recent unui ziarist că, după părerea lui, un „arbitru ideal" de fotbal trebuie să fie înzestrat cu următoarele calităţi: „Să aibe inteligenţa lui Socrate, puterea de judecată a lui Solomon, răbdarea unui călugăr tibetan, calmul unui chinez bătrîn, repeziciunea unei zebre şi imparţialitatea unei ...stridii."

Magazin
revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"
★
Redacţia şi administraţia Piaţa Scînteii tel. 17.60.10
★
Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii din întreprinderi şi instituţii.
★
PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Inotul submarin – un sport popular în Uniunea Sovietică

Unul din sporturile care şi-au cîştigat în ultimul timp o mare popularitate în Uniunea Sovietică este înotul submarin, cu apendicele lui, vînătoarea sub apă. Pentru exercitarea acestui sport al îndrăznelilor şi care oferă practicanţilor lui deosebite satisfacţii, în U.R.S.S. se fabrică în mari cantităţi echipamentul şi materialele necesare şi anume: măşti, acvalange, puşti-ambalate submarine, aparate speciale de fotografiat şi altele.

Asociaţiile sportive din U.R.S.S. au constituit grupe şi secţii speciale pentru amatorii înotului submarin. Asociaţia „Lokomotiv" are, de pildă, o tabără la Karabah, în Crimeea, unde entuziaştii „continentului albastru" fac plimbări pe fundul mării, fotografiază feericele peisaje submarine, vînează peşti şi alte vietăţi acvatice. Locul preferat al acestor sportivi este situat la un kilometru de ţărmul mării, unde se află nişte insuliţe numite „insulele păsărilor"

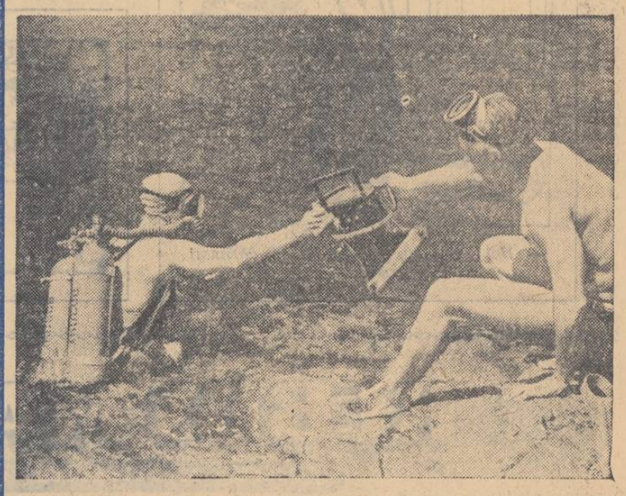

Pe „Insulele păsărilor", dr. Olga Iukova primeşte aparatul de fotografiat cu care va înota pe fundul mării.

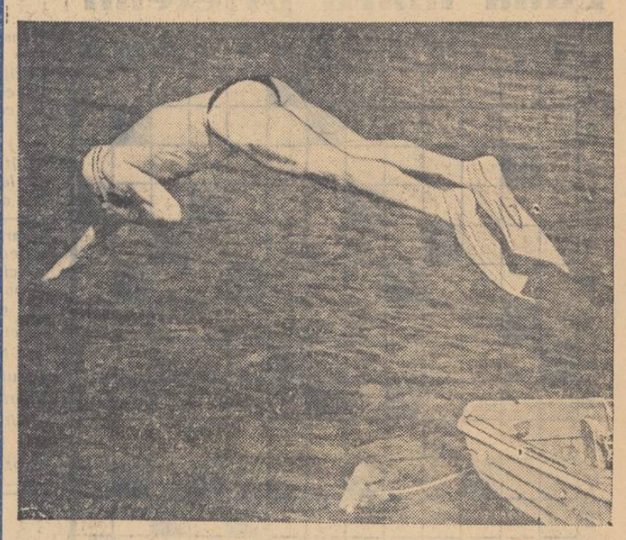

Sportivul dr. Al. Zikov plonjează fără acvalang şi înoată la o adîncime de 40 metri.

Studenta Zoia Skolnikova învaţă sub apă, cu acvalanga

Studenta Ekaterina Golubeva explorează lumea submarină din vecinătatea „Insulelor păsărilor"

Fotoreportaj: TASS-Moscova

Tiparul Combinatului Poligrafic „Casa Scînteii" I. V. Stalin Bucureşti

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

magazin

ANUL II — Nr. 56 ★ Sîmbătă 1 noiembrie 1958 ★ 8 pagini — 1.50 LEI

In acest număr:

Noul nostru roman ilustrat:

„TAINA ALBĂ"

•

O povestire pentru cei mici:

„Iepurele vînător"

•

Meciul de fotbal R. P. Romînă–Turcia

TUNELUL

Tunelul de la Bicaz, întîi, în mintea omului, a fost o idee. Apoi muncitorii, mașinile, șantierul, i-au dat ideii — trup. Tunelul deci a devenit o realitate.

Cînd l-am văzut, era un spectacol unic, aproape fantastic. O mulțime de steluțe electrice, rînduite parcă de o mînă grijulie de femeie, care caută și iubește frumosul, creau o lume nouă mie, proprie subteranelor, marilor adîncimi, dar în care viața se continuă la cea mai înaltă tensiune.

Cu adevărat o capodoperă, tunelul începe din imediata apropiere a malului drept al viitorului lac de acumulare. De la început, intrarea în această subterană predomină întreaga perspectivă, impune respect prin grandioarea sa.

L-am văzut noaptea. Noaptea, e un fel de a spune. Căci la Bicaz nu există întuneric.

Pereții tunelului, deși nu-s făcuți din mozaic, — sînt executați din beton, și cămășueli de oțel special, — totuși, din cauza jocului de lumini, reflectă un lung, nesfîrșit de lung curcubeu ceresc. Ceresc — căci în fond și tunelul își are un cer al său, tot așa de măreț ca și pămîntul.

Dimensiunile tunelului — eventual în diametrul său — precis nu le-aș putea spune. Cred însă că două mașini

Sever UTAN

• *(Continuare în pag. 2-a)*

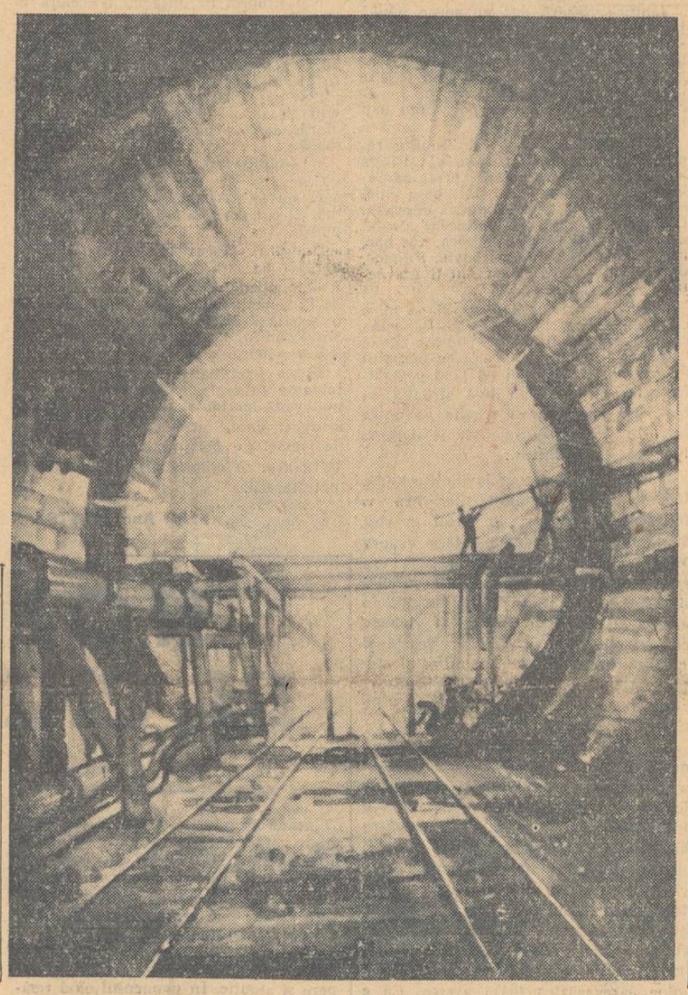

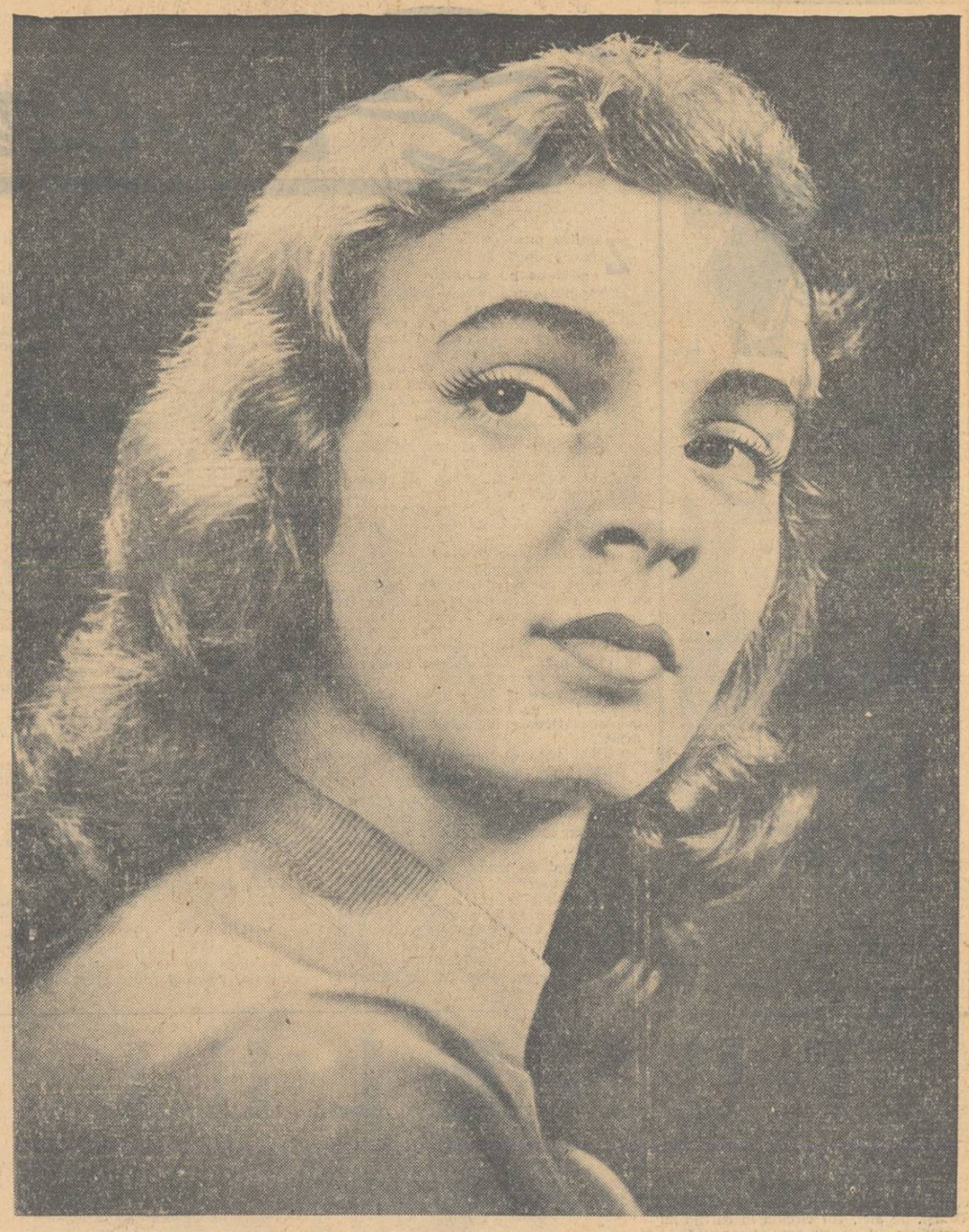

FLORICA PAULEȚ, născută în unul din satele Moldovei, este astăzi elevă în anul II la secția actorie a Școlii populare de artă din Sibiu. In vremurile noastre noi, fiii oamenilor muncii au create condițiile pentru a-și desăvîrși talentul și măestria artistică.

Fotografia: Mihai POPESCU

NOI OPERAȚII în chirurgia inimii

Secția de chirurgie a Institutului de terapeutică al Academiei R.P.R. este condusă de acad. N. Hortolomei, directorul clinicii chirurgicale a facultății de specializare și perfecționare a medicilor. Recent, colaboratoarea noastră **Alice Mihalcea** s-a adresat tov. academician N. HORTOLOMEI solicitîndu-i un interviu în legătură cu ultimele intervenții chirurgicale executate în clinică.

— Vă rugăm să ne spuneți cîteva cuvinte despre secția de chirurgie a Institutului de Terapeutică.

— Secția de chirurgie are 57 de paturi, rezervate chirurgiei toracice, în special celei cardiace și vasculare. In problemele de chirurgie cardiacă, colectivul secției lucrează în colaborare cu A.S.C.A.R., care îndreaptă bolnavii cu indicația respectivă spre clinica noastră. Aci ei sînt supuși unor examene de laborator complexe: cateterism cardiac (prin care se măsoară presiunea sîngelui din cavitatea cordului sau din vasele mari și se dozează cantitatea de oxigen aflată în cavități), angiocardiografie, examene absolut necesare, deoarece aceste intervenții presupun un diagnostic foarte exact. Colectivul care se ocupă cu explorațiile funcționale a ajuns la o asemenea specializare încît poate pune diagnosticul cu o precizie excepțională. In cazurile bolnavilor cu cianoză, de pildă, prin studiul circulației intra-cardiace se poate preciza dacă la un bolnav este indicată o intervenție derivată sau dimpotrivă, una pe valvele arterei pulmonare.

Stabilirea indicației chirurgicale se face de către un colectiv: doi medici cardiologi, radiologi, medici specialiști în explorații funcționale, chirurgii și anestezistul. Ei hotărăsc intervenția ce se va face, tratamentul pre operatoriu și anestezia cea mai potrivită pentru bolnavul respectiv.

— In clinica pe care o conduceți s-au efectuat în ultimul timp operații la om în stare de hipotermie. Ar fi interesant pentru cititorii noștri dacă ar afla unele amănunte cu privire la aceste intervenții.

— Aceasta este una din ultimele realizări în materie de chirurgie cardiacă. In asemenea împrejurări, temperatura centrală a bolnavului se coboară de la

• *(Continuare în pag. 2-a)*

COMSOMOLUL ÎN ACȚIUNE

Corespondență specială din Moscova

Nestearsă rămîne în amintire primăvara anului 1954. Pe la sfîrșitul lui februarie începură să circule zvonuri despre anumite întinderi fantastice de pămînt negru și gras ce s-ar găsi dincolo de Urali și care nu ar fi răscolite de cînd e lumea. Acum, cică aceste pămînturi, cît o bună parte a Europei, vor fi arate și semănate cu grîu.

După cîteva zile veni un document de partid în fața căruia păli tot ce putuse imagina fantezia despre aceste pămînturi. Apoi, îndrăzneala unei comsomoliste de la uzina de automobile din Moscova a apărut ca un simbol a ceva neobișnuit ce avea să urmeze. Zoia Gavrilina, inginer, chema tineretul din Moscova și din întreaga Uniune să părăsească vetrele calde, să îmbrace pufoaicele și cizme înalte și să meargă în Kazahstan și Siberia, încă acoperite de un înveliș gros de zăpadă, ca să dea viață acelor pămînturi și să facă din terenurile îndepărtate asemenea grînare în fața cărora Ucraina și Kubanul să-și ridice căciula.

Vestea despre primul voluntar pentru desțelenirea pămînturilor se răspîndi ca fulgerul în întreaga țară.

Pornește tineret din țara toată
Inspre Altaiul depărtat, pustiu
Să-i dea belșug de pîine aromată
Și rod bogat pe întinsul auriu

se cînta atunci la uzine, în cluburi, pe străzi, pe peroanele gărilor.

Toată primăvara eșaloane după eșaloane porneau spre răsărit pe „calea verde" a drumurilor de fier. Tinerii știau că pe țarină îi așteptau greutăți mari și neajunsuri dar asta nu i-a necăjit. Ei știau că nu este ușor să trezești la viață noi pămînturi. Cei cărora li se aminteau de aceste greutăți răspundeau: „Oare nu în jurul primului cort au crescut orașe în pustiu, oare nu la lumina focului de tabără, sub cerul deschis au ținut ședințe de comsomoliști primii constructori ai Comsomolului pe Amur, ai Magnitogorsk-ului și

Al. CÎMPEANU

• *(Continuare în pag. 3-a)*

In localitatea Cremenciug se construiește cea de-a 4-a mare hidrocentrală de pe Nipru. Pe acest șantier lucrează numeroase brigăzi de comsomoliști.

SĂPTĂMÎNA TEATRULUI SOVIETIC

Intrată în tradiție, Săptămîna Teatrului Sovietic care se desfășoară în fiecare an între 1 și 7 noiembrie, constituie un prilej pentru spectatorii noștri să-și îmbogățească cunoștințele despre un repertoriu de o valoare unanim recunoscută. La rîndul lor, teatrele noastre se pregătesc cum se cuvine pentru acest eveniment.

In numerele trecute, am prezentat cititorilor aspecte de la repetițiile pieselor „Omul cu arma" (care se va juca la Teatrul „Municipal") și „Zboară cocorii" (care se va juca la Teatrul „C. Nottara").

In rîndurile care urmează vom prezenta celelalte două teatre care prezintă piese sovietice: Teatrul Tineretului și Teatrul Armatei.

Vom da, bineînțeles, întîietate teatrului care, conform promisiunii, a avut premiera în ziua de 29 octombrie, cînd s-au împlinit 40 de ani de la înființarea Comsomolului.

La Teatrul Tineretului: „Tînăra gardă"

— Dacă era firesc — ne spune tov. N. Massim — ca teatrul nostru să joace „Tînăra gardă" (și cînd spun acest lucru mă gîndesc atît la publicul căruia ne adresăm cît și la actorii pe care îi avem), nu e mai puțin adevărat că înscenarea piesei prezenta pentru noi greutăți din cele mai mari. Cele 25 de tablouri, cele 45 personaje care împreună cu figurația ajung să aducă pe scenă 120 persoane, ne-au dat probleme a căror rezolvare n-a fost ușoară. Sperăm însă să prezentăm spectatorilor în general și tineretului, în special un poem eroic al tinereței, într-un stil realist.

...O vizită la repetiții este lucru! cel mai grăitor (pînă la spectacol, bineînțeles!) asupra felului cum se realizează cele de mai sus. Am avut astfel prilejul să vedem că piesa se joacă fără cortină, și că... Teatrul Tineretului are 3 scene pe care se joacă concomitent, scenele prelungindu-se pînă în sală! Decorul a fost stilizat, păstrîndu-se elementele strict necesare. O salcie dă sugestia unui cring, un grilaj, cea a unei carceri.

...Pe scenă a apărut „Tînăra gardă". Recunoaștem în rîndurile ei pe interpreții Ion Ciprian (Oleg Koșevoi): Olga Tudorache (Liuba), Liliana Ticău (Uliana). Alături sau mai tîrziu apar Gh. Păunescu, Felix Caroly, Mișu Andreescu, Al. Ciprian, Gh. Anghelută, Doina Șerban, Eugenia Marian, Aurelia Sorescu, Madeleine Andronescu, Gh. Andreescu, Al. Clonaru, Sorin Balaban. Rolurile personajelor mature sînt deținute de Marcel Gingulescu, N. Făgădaru, P. Dem Dragoș.

Cornel MÎNDRUȚ

• *(Continuare în pag. 4-a)*

Scenă din piesa „Tînăra gardă", jucată de actorii Teatrului Tineretului

SALINA

Praidul, un pîrîu mic și zglobiu, aleargă prin vale clipocind printre pietre mari și sure. Pietrele acestea, de-ar ști să vorbească, ar putea povesti multe. Dar ele tac.

Sînt însă oameni cărora se destăinuiesc chiar și pietrele. Nu sînt ei vrăjitori — să nu vă închipuiți. Sînt oameni ca oricare alții, doar că s-au învățați să „descoase" pietrele. Geologii — așa se numesc cei ce vorbesc graiul milenar al pietrelor — au aflat că acolo unde se fălește acum mica firicică de apă curgătoare, cîndva, cu milioane de ani în urmă, s-a întins o apă mare de tot, un adevărat ocean, cald și sărat, în care au trăit fel de fel de vietăți, unele uriașe de tot, altele cu totul mititele.

„Interogatoriul" luat de geologi pietrelor e nespus de palpitant: aproape de salinele din Praid pietrele forate adînc au destăinuit existența unui strat de gaze. S-a mai forat și a izbucnit un geizer cu apă sărată, fierbinte.

Intr-o bună zi, după geologi au venit și alții de oameni curioși. Și ei au început să interogheze pietrele, stîncile și pămîntul. Ei sînt arheologii care la Sărățeni au descoperit un tezaur de bronz, locul și urmele unei Castru roman și ai fortificațiilor sale. Au aflat cercetătorii că unitatea militară romană care ocupa cetatea — Cohors Prima Alpinorum — avea misiunea să păzească „legiunea de sare" — pe cei ce roboteau ca sclavi la saline.

In „colivie" e întuneric. Minerii au stins dinadins becul electric, ca vizitatorii să simtă emoția beznei. Coborîm cu viteză spre măruntaiele pămîntului. La jumătatea drumului, baci Biro Denes, artificierul scapără un chibrit și aprinde opaițul.

— Cu acesta am coborît cu ani înainte în mină, dar pe trepte de sare, nu cu liftu' — — spune bătrînul oftînd. In acest oftat este materializat întregul amar pe care timp de zeci de generații l-au acumulat truditorii salinei.

In adîncime ne așteaptă lumină multă: reflectoare și becuri inundă cu razele lor miliardele de cristale de sare sclipitoare! Avem în față una din cele mai feerice priveliști pe care o poate vedea vreodată omul! Cu ce s-o asemuiesc? Cu interiorul unei enorme catedrale ornat cu minunate mozaicuri de cristal? Dar unde găsești pe lume o catedrală înaltă de peste o sută de metri, lungă de sute de metri?

...Nu știu de ce, cînd eram la suprafață, văzînd numeroasele garnituri de tren încărcate cu sare, aveam impresia că în salină vom vedea armate de mineri, exploatînd bulgării alb-cenușii. Vagoanele aveau diferite destinații: combinatul chimic din Tîrnăveni, uzinele clorosodice din Ucioara, combinatul chimic din raionul Făgăraș... Sarea nu mai este un simplu condiment — apanajul bucătăriilor. Acum e importanta materie primă ce stă la baza fabricării îngrășămintelor chimice, a clorului, sodiului, a acidului sulfuric. Cu tot volumul mare de sare ce iese însă din măruntaiele Praidului e surprinzător de mic numărul minerilor. Mașinile com-

V. KONYA

• *(Continuare în pag. 2-a)*

DOCUMENTAR

MADAGASCAR

La 14 octombrie, Congresul Adunării provinciale din Madagascar a proclamat pe această insulă — Republica Malgașă. In legătură cu proclamarea republicii, unele ziare pariziene au făcut tapaj despre „independența Madagascarului".

Se vede că o astfel de „independență" este pe placul cercurilor conducătoare din Franța. Deși a fost proclamat republică, Madagascarul va rămîne, ca și pînă acum, legat de metropolă, care va hotărî în toate problemele privind apărarea, relațiile externe, comerțul exterior și finanțele.

Cu alte cuvinte nu există nici un domeniu important care să nu fie supus controlului Franței. Proclamarea republicii nu este decît o manevră a colonialiștilor francezi care prin așazisa „comunitate" vor să-și asigure pe mai departe dominația în colonii. Republica Malgașă nu există decît cu numele, viața internă și externă a acestui stat continuă să se afle în mîinile colonialiștilor. Iată de ce presa a trîmbițat atît de mult recunoașterea Republicii Malgașă.

★

Istoria Madagascarului a fost puțin studiată. Se cunoaște că la începutul secolului al XIV-lea pe insulă s-a format statul Imerina, care s-a transformat la sfîrșitul secolului XVIII într-o monarhie feudală puternic centralizată.

Lupta dintre Anglia și Franța pen-

V. DOCHIA

• *(Continuare în pag. 3-a)*

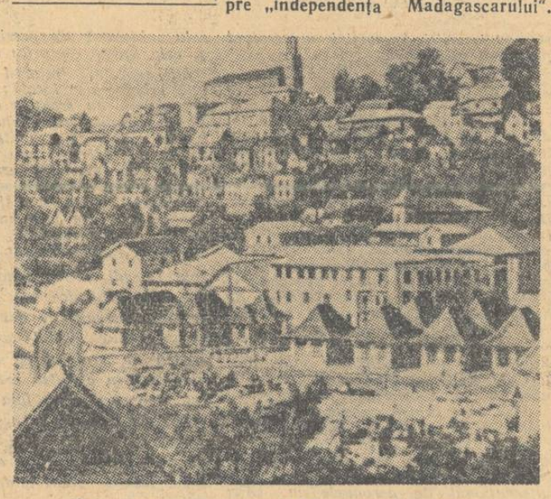

Vedere generală a orașului Tananarive, capitala Madagascarului

— Tovarăşe vainburş, uite foarfeca asta: n-ai vrea să tunzi puţin spuma?...

Desen de I. DORU

COLOCATARI

— Ce om! Ce-o fi având acum cu pisica?...

Desen de Şt. MUNTEANU

Zamfira

Zamfira puse oalele la foc, mai aruncă două lemne în sobă şi se aşează pe un scăunel.

O toropeală plăcută îi cuprinse tot trupul. „Ce bine e să stai pe scaun", se gîndi ea, amintindu-şi că era prima dată cînd stătea jos în ziua aceea. De dimineaţa pînă seara muncise la Bălteni, la cules de porumb. O dureau picioarele de parcă i-ar fi fost retezate. Mîinile umflate de secere — că tăiaseră şi cocenii — aproape că nu şi le mai simţea.

Nu-i fu dat însă să se odihnească prea mult. De cum nu mai auzi nici o mişcare, soacră-sa strigă de dincolo, din odaia dinainte:

— Zamfiră, dai-ai la porci?

— Am dat — răspunse fata fără să se clintească.

— Găinile le-ai închis?

— Da, le-am închis.

— Vezi să pui ciorba aia la foc că acuş vin bărbaţii de la drum. Le trebuie ceva fierbinte.

— Am pus-o.

In odaia alăturată, soacra icni şi se foi între perne. Aşa stătuse toată ziua. Se plîngea de reumatism. Luase şi o duşcă de rachiu, „să-i pună sîngele în mişcare" — cum spunea ea — dar tot degeaba. Gemea mereu şi dădea porunci.

— Dar vaca ai muls-o, fată hăi?

Zamfira nu răspunse. Se ridică de pe scăunel, luă doniţa din cui, o clăti cu puţină apă şi ieşi în curte. Un nod greu i se zbătea în piept şi se trezi că începe să plîngă, încet, liniştit, ca o uşurare.

Terminînd de muls, ieşi din nou în curte. Se înserase binişor. Satul era plin de zgomote nedesluşite. In vecini cineva se răstea la o vită. Departe de tot tremura un fir de cîntec: voci de fete şi flăcăi. „Trebuie să fie în deal, la colectivă, se gîndi Zamfira. Of, doamne, cine ar spune că am numai 19 ani... Mi s-a acrit sufletul ca un măr pădureţ..."

Din nou o cuprinse un val de amărăciune. Stătu aşa o clipă, privind în neştire ograda pustie. Apoi, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva, puse donita cu lapte pe prichiciul ferestrei şi alergă în grădină. Ieşi, ca şi în alte dăţi, pe portiţa din fund şi o luă prin spatele gospodăriei lor. Alergă cu sufletul la gură. Se opri în dreptul unei grădini. Deschise portiţa şi păşi înfiorată prin iarba uscată, pe sub copacii adormiţi. Un dulău tărcat îi ieşi înainte, gudurîndu-i-se la picioare. Era Ursu, cîinele copilăriei ei.

— Care-i acolo — auzi Zamfira în clipa aceea un glas atît de cunoscut şi drag ei.

— Mamă!

O umbră cunoscută se apropie de ea.

— Mamă! gemu încă odată fata, repezindu-se în braţele maică-si. Mamă, nu mai pot! Mă bate, mă trimite să muncesc la alţii, nu mai am putere măicuţă dragă, ajută-mă... Mă ţine ca pe o servitoare.

Plîngeau amîndouă îmbrăţişate strîns. Mama îi mîngîia în neştire părul castaniu. Îi sărută obrajii înlăcrimaţi.

— Fata mea, fetiţa mea dragă.. Lasă-l dracului, vino acasă, ce trebuie să înduri atîta?..

— Cum să vin mamă? După trei ani? Ce-o să zică satul? Cine se mai uită la mine? El zice c-o să ne cununăm odată. Nu pot să vin.

— Lasă, nu te teme, nu rămîi tu nemăritată. Of, fată dragă, dacă n-ai vrut să-l asculţi pe taică-tău.

— Tot mai e supărat pe mine? Ce face? Mi-e dor de el.

— Ce să facă? cu munca lui, la colectivă. Vor să-l facă şef de echipă în locul lui Oancea. Flăcăul pleacă în şcoala de brigadieri. S-au schimbat multe pe la noi de cînd ne-ai părăsit. Mîndruţa, viţica pe care ai scăpat-o tu de la moarte în timpul viscolului — îţi aminteşti? o acoperise cu totul zăpada — a fătat. Avem acum cu toate 18 vaci fătătoare şi sîntem cam puţine mulgătoare. Ei, ce zici?

Zamfira clătină din cap.

— Am mai deschis la oraş un chioşc. Vindem acum şi zarzavat şi carne.

Zamfira oftă adînc, cu durere. Maică-sa schimbă repede vorba.

— Ştii, la cîmp e nevoie de braţe de lucru. Oancea mă întreabă mereu de tine. „A rămas echipa artistică descompletată" — zice el. Cît te-a iubit flăcăul ăsta şi tu...

— Lasă mamă, nu mă mai amărî şi dumneata. Acum trebuie să fug, că am plecat pe furiş. Să nu se întoarcă ăia, că iar îmi găsesc beleaua.

— Dar unde-s dusi?

— Nu ştii unde? la tîrg, cu negustorja lor. Cu varză, cu găini... Vin beţi şi... Mi-e silă să-ţi mai spun... Am plecat mamă, nu mai pot să stau, mi-e frică, nu ştiu ce-i cu mine...

★

Ajunsă în ograda socrilor, Zamfira încremeni: căruţa era în mijlocul curţii şi bărbaţii deshămau caii.

Primul o zări bătrînul, Filimon Şuţu.

— Iă uite-o ma şi pe frumuseţea ta de nevastă, mîrli el cu glas răguşit.

— Unde-ai fost, fa? îi tăie calea Iordache, cu pumnul ridicat. Şovăi însă pe picioarele nesigure şi fata scăpă de lovitură. Se întoarse vorbindu-i peste umăr. Mîine mergi cu noi la tîrg. Pune peste grîul din saci cîţiva pumni de neghină şi stropeşte lina aia cu apă. Vindem şi noi la preţul de stat. Ha, ha ha, rîse nefiresc Iordache. Cu mutra ta de mironosiţă...

Zamfira tresări, dar nu spuse nimic. Îşi luă donita şi trecu în tindă să strecoare laptele. Apoi pregăti cina, puse apă de spălat într-un lighean, dar Şuţeştii intrară în casă fără să se uite la ea. Au hălăit cîte-o strachină de ciorbă şi s-au trîntit în pat. Erau beţi morţi.

Bătrîna adormise şi ea. Zamfira rămase să deretice prin casă, să stringă masa, să spele vasele. Îşi privi bărbatul. Iordache dormea trîntit pe-o rînă, cu mîna sub cap şi cu gura deschisă. Era roşu la faţă, cu sprîncene negre, de cărbune, şi părul aşişderea. Un bărbat frumos, fără doar şi poate. Frumos, dar ce folos dacă şi sufletul îi era negru.

Îl privi îndelung Zamfira şi se mîră că nu simţe nici o tresărire în inima ei, aşa ca altă-dată. Se pomeni că se întreabă: ce mă mai leagă de bărbatul ăsta? Mîine va trebui să vînd oamenilor grîu cu neghină, lînă stropită cu apă, poimîine mă va trimite poate să fur. Un gol mare, ameţitor şi dureros i se căscă în suflet...

Zamfira se întinse pe laviţa din tindă, lăsîndu-se în voia amintirilor. Era o fetişcană de 16 ani, cu nasul în vînt şi cu ochii mari, deschişi larg asupra vieţii. Veselă, vioaie, toată ziua era cu cîntecul pe buze. Muncea la gospodăria colectivă, alături de părinţi, în echipa lui Dumitru Oancea. O iubeau colectiviştii pentru că era veselă şi cinstită. „Să măsoare Zamfira pămîntul, să controleze Zamfira tabelul cu zilele-muncă". Şi ea se străduia să fie cît mai dreaptă...

Era şi harnică Zamfira. Au trimis-o odată chiar la raion, la o conferinţă a fruntaşilor. Mulţi flăcăi se perpeleau de dragul ei, dar cel mai mult o îndrăgise şeful de echipă, Dumitru Oancea. Din afara colectivei însă, îi dădea tîrcoale Iordache Şuţu. A încîntat-o cu vorbe dulci, cu tot felul de făgăduieli. S-au găsit şi cîteva babe peţitoare care să-i împuieze capul. Că flăcăul Şuţului are gospodărie închegată, că e singur la părinţi, lui îi rămîne carevasăzică toată averea. Că e isteţ, mai face şi ceva negoţ, ba e vorba să cumpere şi moara lui Floroiu, are totdeauna un ban cu care să-i cumpere ce şi-o dori ea.

Era tînără, copilăroasă şi lesne încrezătoare Zamfira. Le-a spus părinţilor că ea se duce după Iordache Şuţu. Taică-său s-a făcut foc atunci, dar fata şi-a zis: las că-i trece lui cînd o vedea cît sînt de fericită, şi-apoi am să-l aduc şi pe Iordache la colectivă. Nu se poate să nu se îmbuneze.

Cît de repede se spulberase visul ei de fericire! Din feciorul cu vorbe mieroase, Iordache se făcuse aspru şi uricios. Mai tîrziu a început s-o şi bată.

In casa lor Zamfira a văzut că Şuţenii erau duşmani ai colectivei. Gospodăria se punea de-a curmezişul planurilor lor negustoreşti. I-au interzis să se ducă pe acolo. Cînd plecau la oraş, o trimiteau să muncească la alţii cu ziua. „Ca să nu mănînce pîinea degeaba". Acasă cînd venea iarăşi trebuia să le facă pe toate. Acum Iordache vrea s-o facă părtaşă la negustoria lui necinstită.

„Sînt o proastă... O proastă, am fost o proastă! Oarbă am fost!", se bicuit Zamfira cu vorbele cele mai aspre care-i treceau prin minte. De ce să mai rabd? Sări de pe laviţă drept în picioare. Intră în casă şi făcu lampa mai mare. Adormiţii nici nu se clintiră. Sforăiau de zor. O duhneală acră plutea în toată odaia.

„Trebuie să ies la aer... Să respir aer curat, cît mai repede". Îşi strînse iute lucrurile ei, le îndesă într-o faţă de pernă. In prag mai şovăi pentru ultima oară, cu capul în flăcări. „Dacă totuşi... să mai încerc...". Se scuturâ de un fior. „Nu, nu! Trebuie să ies cît mai repede de-aici. Altfel mai trec încă trei şi de trei ori trei ani şi mă înăbuş, mor. Acasă... acasă... acasă cît mai iute"

Ieşi grăbită în uliţă cu bocceluţa la spinare. „Măcar nu i-am spus mamei că vin, gîndi ea. Tata o fi tot supărat? Nu se poate să mă gonească, sînt fata lui... Şi-apoi am să-i cer iertare, nu-i ruşine, e doar tatăl meu"...

I se părea că merge prea încet. Ar fi vrut să zboare. Era destul de răcoare afară, dar ea nu simţea nimic, ardea toată.

— Zamfiro!

Cineva o strigase de peste drum. Se opri speriată. Glasul o săgetase la inimă. Îl cunoştea. Simţi că i se taie respiraţia.

Dumitru Oancea trecu drumul şi se apropie de fată.

— Zamfiro, repetă el încurcat. Pleci de la Şuteşti? Eu... poate ştii, merg la o şcoală... Mîine dimineaţă... Dar să ştii Zamfiro, că mă întorc să te iau... Să m-aştepţi, auzi Zamfiro?

Inima fetei bătea să se spargă. Îşi întoarse faţa şi plecă grăbită ca să nu-i vadă lacrimile, mari cît boabele de struguri, care-i şiroiau pe obraz. Nu şi le şterse. Le lăsă să curgă în voie şi intră aşa, cu obrajii şiroind, în ograda părintească.

Ana CRISTEA

TUNELUL

(Urmare din pag. 1-a)

cu uşurinţă ar putea circula paralel. Totuşi, pe aici, vor circula în curînd nu vehicolele, ci — cu presiune revărsate — apele Bistriţei, în drumul lor lung către uzina electrică.

Deocamdată, în interiorul tunelului circulă vagonete. Circulaţia se face în două sensuri. Sînt garniturile remorcate la motoare Diesel, cu ajutorul cărora se transportă din exterior în interior, utilaje, oameni şi, în ultimul timp tot mai multe cantităţi de beton necesare lucrărilor de blindaj la cămăşuelile interioare de oţel ale tunelului.

Tunelul descris pînă acum străpunge muntele Botoşanu cu perfecţiune astronomică, pe o distanţă de aproape cinci kilometri. Nici roca cea mai rezistentă n-a putut împiedica perfecţiunea obţinută prin săpături începute din două direcţii. Oamenii care au înfăptuit această lucrare au fost de-a dreptul eroici! Au scos de aici o cantitate de aproape şase sute de mii metri cubi de piatră, din care, s-ar fi putut încărca un tren lung de la Bicaz pînă la Craiova, socotindu-se vagoanele de cîte zece tone. Numai construirea castelului de echilibru a reclamat un efort excepţional. Conceput de ingineri romîni, după o ingenioasă metodă, prin proporţii fiind unic în construcţiile hidrotehnice din Europa, la castelul de echilibru de o înălţime ameţitoare s-au escavat circa cincizeci şi cinci de mii metri cubi steril.

Grandoarea şi mesajul lucrării domină însă efortul fizic. Oamenii au uitat de oboseală şi, deseori, se opresc din trudă: îşi contemplă mulţumiţi creaţia, propria lor poemă scrisă de ei cu pichamerul în istoria socialismului.

In localitatea numită Stejarul, se găseşte propriu-zisa uzină a grupului de lucrări care se numeşte hidrocentrala „Vladimir Ilici Lenin". De la tunel-ieşire, unde conform prevederilor muncitorilor, în cinstea lui Octombrie Roşu trebuie să se termine complet betonarea zonei blindate, şi e posibil să fie terminată încă cu cîteva zile înainte de marea sărbătoare, porneşte spre uzină o impunătoare conductă forţată, avînd un apreciabil unghi de înclinaţie. Din conductă, apa supusă presiunii va fi apoi distribuită în cele şase turbine, a căror capacitate totală se ridică la 210.000 kW, şi din care capacitate jumătate va intra în funcţiune în anul 1960.

Ziua, noaptea, pe frig ori arşiţă, activitatea constructorilor tunelului nu încetează. Intensitatea nu scade. Senzaţia este contrarie; ritmul se accentuează. De la întîiul inginer, care conduce întreaga această lucrare, Ştefan Nicolae, pe care l-am găsit la ceasurile unsprezece seara verificînd lucrările de betonare, de la primul secretar al comitetului raional de partid Bicaz, Condrea Gheorghe, care m-a însoţit cu multă prietenie şi bunătate pe şantier, — pînă la minerul comunist Crişan Petre, om cu trupul bine zidit, negricios şi în al cărui cuvînt am găsit asprimea Munţilor Apuseni, toţi, toţi, îşi dăruiesc forţele, gîndirea, capacitatea, acestei pasiuni ce se numeşte Bicazul, tunelul. Căci trebuie până la 7 Noiembrie să se termine, aşa este angajamentul, o mulţime de treburi. La tunel-intrare se vor realiza pînă atunci 106 metri liniari betonare interioară.

Aceasta este promisiunea candidaţilor de partid Fărcăşan Nicolae şi Conţu Gheorghiu; aceasta este promisiunea brigăzii condusă de Dinescu Gheorghe.

★

In sistemul geometric de lucrări efectuate la Bicaz, tunelul pare ca o osie de oţel în jurul căreia şi pe care se sprijină tot acest sistem. In istoria lucrărilor se va pomeni fără îndoială, deseori, de Eroul muncii socialiste Paşca Gavril; dar de bună seamă că nu vor fi uitaţi, de acela care va scrie cronica, nici cei peste şaizeci de tineri, care laolaltă cu bătrînii, au blindat numai de la 4 martie a.c. încoace, peste 350 de metri. In momentul de faţă s-a trecut de virola nr. 58. Au mai rămas încă cîteva de făcut.

Şi atunci cînd tunelul va fi gata, cînd pieptul de beton armat al barajelor va înfrunta cu vrednicie puterea apelor din lacul de acumulare, cînd spre ţinuturi îndepărtate vor alerga fără osteneală sute de mii de kW, atunci, la marea bucurie a muncitorilor împlinite, îi vom cinsti aşa cum se cade, din datini străbune, pe eroii de la Bicaz.

Căci ei, şi toţi, de ori şi unde, din soare răsare şi soare apune, sînt forţa contemporană a pămîntului!

Sînt muncitorii!

Sever UTAN

Bicaz, octombrie 1958.

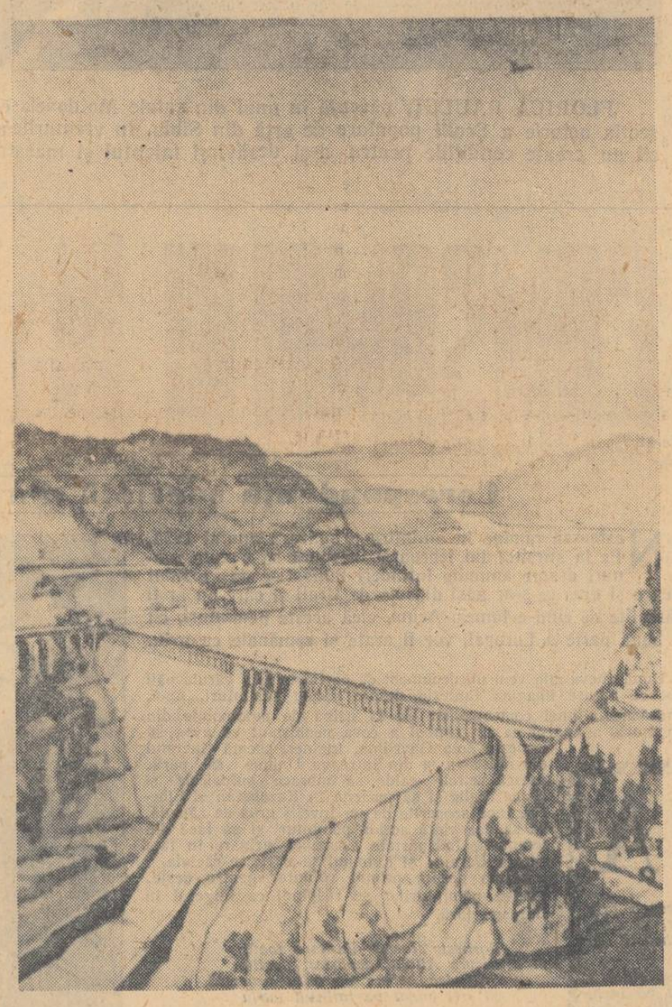

SALINA

(Urmare din pag. 1-a)

ploxe, haveuzele, burghiurile electrice înlocuiesc munca grea a omului.

Minerul Szasz Marton — urmaş al generaţiilor de lobagi secui ce scoteau sarea din salină cu tîrnăcoapele şi răngile rudimentare, lucrează acum la o haveuză modernă care deschide drum înaintea artificierilor Haveuza tale aceşti pereţi verticali netezi — care par a fi opera de artă a arhitecţilor medievali. Şi iată că acolo unde înainte lucrau 400 de oameni — acum sînt doar 50.

Productivitatea muncii e mare. Totuşi, faţă de mecanismele moderne de tăiere şi înaintare, pare paradoxal că bolovanii de sare extraşi sînt sfărîmaţi în bulgări mai mici, cu nişte... răngi şi ciocane simple. Trebuie spus că această operaţie este singura care mai necesită un mare volum de muncă în salină. În consecinţă, mecanizarea acestei munci trebuia de mult rezolvată de conducerea salinei şi organele competente ale Ministerului. Doar constructorii noştri de maşini au rezolvat probleme mai grele...

Raritaţi

La Praid viaţa e liniştită. Pînă nu de mult a fost o mică comună care în anii puterii populare a cîştigat numele de centru muncitoresc. Minerii cîştigă bine, au case arătoase, curate. Cinematograful, clubul, programele culturale, spectacolele teatrelor sosite în turneu dau oamenilor posibilitatea să-şi petreacă cum se cuvine timpul liber. De la o vreme cei din Praid se pregătesc de un eveniment deosebit: ei vor găzdui concursul internaţional de aeromodelism! De ce tocmai aici, într-o comună îndepărtată, se ţine un concurs atît de interesant? Fiindcă Praidul îşi are ciudăţeniile sale: alături de marea galerie „activă", — de unde se exploatează şi în prezent sarea — este şi o uriaşă galerie părăsită — înaltă de peste 100 de metri, lată de peste 200 metri. Aici, în această imensă sală subterană a fost programată de către organizatorii ţinerea concursului internaţional de aeromodelism. Aici pot fi omologate în condiţii identice toate performanţele aeromodelelor: sala subterană are presiune constantă şi este lipsită de orice curent aerian.

La suprafaţă minerii au folosit o altă „ciudăţenie" locală: în apropierea geizerului au creat o baie modernă. Vara, bazinul larg, plaja şi farul, cabinele noi, — sînt tixite de mineri. Iarna cabinele cu văni sînt utilizate de familiile minerilor pentru băi calde sărate, dătătoare de sănătate. Sute de străini vizitează băile minerilor pentru a-şi face cură balneară în apa activă a geizerului.

...In biroul directorului salinei, Karoly Telegdi, facem cunoştinţă cu ciudăţeniile geologice ale Praidului. Directorul lucrează de cîtva timp la redactarea monografiei localităţii. Prelucrează un vraf întreg de documente vechi pentru a putea reconstitui trecutul. Prezentul e în faţa lui.

Pietrele cărunte — peste care apele sprintene ale Praidului sar sprintare la vale — s-au lăsat descusute cu greu. Dar de acum tainele lor sînt în mîinile oamenilor.

V. KONYA

Năravuri şi moravuri

Cu benzina altuia...

Intre spitalul unificat din Tg. Mureş şi organele sanitare din raionul Singeorgiu de Pădure se duce o discuţie care nu se ştie dacă s-a încheiat, deşi a început de mult. O discuţie aprigă pe tema serviciului salvării.

Dar, să prezentăm cazul care, după importanţa şi nu după clasificarea medicală, este... de prima urgenţă în vederea rezolvării.

Spitalul unificat din Tg. Mureş are o autosanitară. Şi secţia sănătate a statului popular raional Singeorgiu de Pădure are o autosanitară. Şi prima unitate şi a doua unitate au cîte un teren pe care trebuie să-l deservească, o anumită cantitate de benzină, un anumit număr de cauciucuri de rezervă, etc. Ar fi însă de făcut o remarcă. Autosanitara de la Tg. Mureş a fost adusă mai înainte, aşilea că o bună bucată de vreme a transportat bolnavii din raionul amintit, pacurgînd 5.752 km. Cînd a venit autosanitara în raion, cei de la Tg. Mureş au răsuflat uşuraţi şi pe bună dreptate. Dar situaţia nu s-a îndreptat cu nimic, ci mai tare s-a complicat.

In virtutea obişnuinţei şi a comodităţii, salvarea raională, deşi are un vehicol mai puternic, cere mereu sprijinul staţiei din Tg. Mureş, considerînd că aceasta nu şi-a lichidat sarcinile ce le avea anterior. Astfel, autosalvarea de la Tg. Mureş aleargă, iar cea de la raionul Singeorgiu stă. Autosanitara de la Tg. Mureş consumă benzină, ceealaltă face economii. Una se uzează şi cealaltă, din lipsă de întreţinere, s-a aşezat pe butuci, să se odihnească. Cu alte cuvinte, boii ară şi caii mănîncă.

Oricît s-a discutat nu s-a ajuns la salvarea situaţiei, deoarece la mijloc persistă o mentalitate învechită: aceea de a muta sarcinile de pe umărul unuia, pe al altuia.

Cazuri similare se mai întîlnesc pe ici pe colo. Se întîlnesc şi între oamenii care muncesc în anumite colective. Mai sînt încă din aceia care „vor să-şi facă viaţa mai uşoară", împovărîndu-şi tovarăşii lor de muncă cu propriile obligaţii. Ca să se scuze pretextează anumite motive de forţă majoră şi-şi văd de odihnă pe butuci nepăsării.

Cînd planul de muncă a fost îndeplinit (de alţii, bineînţeles), ei coboară şi se aşează în primele rînduri, umflîndu-şi victorios pieptul şi sperînd şi la o recompensă, întorcîndu-ne la cazul serviciului de salvare din Singeorgiu de Pădure, poate că n-ar fi exclus să auzim că cere „să fie evidenţiat pentru economie de combustibil" (!)

Adesea, cei care se zbat ca apa de maluri să facă şi treburile altora sînt luaţi în derîdere. Leneşul devine ironic. Ochii îi scînteie în cascade de ris înfundat. El îşi freacă palmele satisfăcut că „inteligenţa" sa îl scuteşte de „nepăcerea" de a munci. In gînd se felicită şi prelinde şi altora acest lucru, fiindcă socoteşte că „are cap de organizator". Degetul cel mic de la mînă îl consideră în stare să învîrtă toate lucrurile. Aceşti aşi uită însă că şi un Achile avea totuşi ceva vulnerabil — călcîiul.

Asemenea figuri şi cazuri despre care vorbim ies repede la suprafaţă. Astăzi cînd altele sînt raporturile între oameni decît în trecut, cînd între ei se înfiripează relaţiile de colaborare şi ajutor reciproc, asemenea fenomene sînt de neadmis. Manifestările de acest gen fac parte din bagajul ideologic al burgheziei din care au mai rămas în calea noastră cîteva trenţe, pe care le bate vîntul.

Comoditatea, lipsa de participare activă a unora, puţini la număr ce-i drept, ferirea ca de foc de sarcini, descind din moravurile trecutelor stăpîniri. E clar pentru oricine că tuturor acestor manifestări trebuie să li se pună capăt şi că aici trebuie să intervină puternic forţa colectivului.

Folosindu-ne tot de exemplul cu salvarea, trebuie să spunem — în mod figurat — că nu putem admite ca treburile cuiva să fie rezolvate cu benzina altuia...

Acesta nu este un mijloc de rezolvare a unei situaţii. Mijlocul sigur este munca proprie, conştiincioasă, perseverentă, cu simţ de răspundere.

Const. SÎRBU

NOI OPERAŢII IN CHIRURGIA INIMII

(Urmare din pagina I-a)

37 grade cît este normal, pînă la 32—29 grade. Scăderea temperaturii se obţine prin administrarea unei anestezii profunde, apoi prin învăluirea bolnavului într-o manta de cauciuc refrigentă prin care curge apă răcită. Răcirea se începe cu aproximativ 45 de minute înainte de intervenţie şi cere din partea medicului anestezist o deosebită pricepere şi atenţie. In momentul cînd temperatura centrală a atins nivelul dorit, se deschide toracele, se izolează venele care aduc sîngele la cord. Prin strîngerea acestor vene se opreşte accesul sîngelui la inimă, se poate deschide una din cavităţile cordului, artera pulmonară sau aorta la originea ei, pentru a se executa operaţia la vedere. Printre intervenţiile executate prin această tehnică sînt: închiderea unui orificiu anormal între cordul drept şi cordul stîng, lărgirea unei stenoze a orificiului arterei pulmonare sau a aortei etc.

— Aceste intervenţii se făceau şi înainte?

— Da, se făceau însă fără controlul la vedere, al leziunii, şi al operaţiei. Şi apoi, cînd se lucrează la temperatura normală a corpului, circulaţia sîngelui nu poate fi oprită mai mult de trei minute, pe cînd prin hipotermie ea poate fi întreruptă timp de 5—6 minute. Deci condiţiile pentru operaţie se îmbunătăţesc.

— Cum se procedează pentru ca bolnavul să fie readus la temperatura normală?

— După operaţie bolnavii sînt reîncălziţi prin acelaşi procedeu — adică înveliţi într-o manta prin care însă curge apă caldă. Operaţii sînt îngrijiţi foarte atent de un personal pregătit special în acest sens. In general, pentru bolnavii cărora li se face o intervenţie chirurgicală toracică s-au amenajat două camere speciale de reanimare, în care ei sînt ţinuţi în primele 24—48 ore după operaţie. In cele trei camere deservite de un personal special instruit se găseşte tot instrumentarul şi aparatura necesară pentru oxigeno-terapie, aerosoli, drenaj toracic aspirativ, bronhoscopie şi aspiraţie bronşică, etc. Toate aceste instalaţii dublate de îngrijirile care se acordă, asigură maximum posibil de securitate bolnavului.

— Ne puteţi vorbi şi despre alte noi tehnici operatorii?

— La „boala albastră" — ce se caracterizează de cele mai multe ori printr-o insuficienţă cantitate de sînge care trece prin plămîni — executăm intervenţii derivative, (anastomoză între artera subclavie şi artera pulmonară) în scopul de a mări cantitatea de sînge care trece prin plămîni. Operaţia dă rezultate foarte bune.

In domeniul chirurgiei aortice, pe lîngă faptul că s-a pus la punct tehnica aortografiei prin injecţie de substanţe de contrast direct în aortă, s-au executat intervenţii de tipul rezecţiilor de stenoză a istmului de aortă şi sudura capetelor dînd aortei un aspect normal şi rezecţie a anevrismelor de aortă, reconstituind aorta prin grefă de artera conservată la rece.

Mai folosim, de asemenea, ca noi tehnici chirurgicale metoda grefelor arteriale şi în anevrismele arterelor mari periferice. De asemenea, facem revascularizarea miocardului prin învelirea cordului în marele epiploon tras din abdomen în torace. Pentru cazurile de stenoză mitrală care au avut embolii în antecedente, s-a recurs la tehnica intervenţiei în dreapta toracelui, prevenindu-se astfel mobilizarea cheagurilor din cord.

— Care sînt cele mai actuale preocupări în cadrul clinicii?

— In momentul de faţă se studiază în laboratorul de chirurgie experimentală o serie de noi probleme în legătură cu chirurgia cardiacă şi vasculară ca fiziologia şi fiziopatologia hipotermiei, posibilitatea de a prelungi timpul de întrerupere a circulaţiei sîngelui sub hipotermie; de asemenea, posibilitatea efectuării unor intervenţii directe asupra vaselor inimii (coronare).

Putem spune că astăzi chirurgia cordului se execută în clinica noastră cu rezultate bune, procentul de vindecări fiind tot atît de ridicat ca după operaţiile mari executate pe organe importante.

POŞTA Redacţiei

IOAN VIORICA-Huşi: Sugestia dvs. ni se pare interesantă. Vom studia posibilitatea publicării de cîntece — melodie şi text — în coloanele revistei noastre. Profitînd de faptul că putem comunica pe această cale, am vrea să precizăm cîteva lucruri pe care credem că nu le aveţi clare. In scrisoarea dvs. vorbiţi despre unele categorii de cititori, pentru care se face risipă de spaţiu, cititori declaraţi „răsfăţaţi". Care sînt aceştia? Ni se pare curioasă această afirmaţie. In adevăr, publicăm rubrici mai mari, ştiinţifice, culturale. Dar acesta este un răsfăţ sau o cerinţă imperioasă a majorităţii cititorilor? Nu sîntem de acord nici cu punctul dvs. de vedere că pentru o revistă interesele materiale trebuie să primeze. De aşa ceva nu poate fi vorba astăzi în presa noastră.

I. CARAMAN-Bucureşti De la Esop încoace, fabula a fost o povestire despre o întîmplare prezentată în formă alegorică şi cu substrat moralizator, îndreptată împotriva relelor apucături. Fabula dvs. „Lupul şi vulpea" se abate de la această regulă şi prezintă doar o discuţie seacă între cele două personaje, după care urmează un învăţămînt forţat, schiţat în patru versuri. Desigur, pentru viitor nu va mai trebui să procedaţi astfel. Cealaltă fabulă, deşi prezintă o întîmplare, n-are un învăţămînt sau o morală adecvată. Crîlov, La Fontaine, Gr. Alexandrescu vă pot fi de mare folos dacă v-aţi fixat la această specie literară nu tocmai uşoară. Fiindcă întrezărim la dvs. posibilităţi de versificator, v-am sfătui să perseveraţi, trăgînd din cele ce v-am spus învăţămîntul cuvenit. Aceasta, cu toate că rîndurile noastre nu alcătuiesc o fabulă, ci un simplu răspuns.

N. HRISTODORESCU.— Ploeşti: Alături de dvs. sînt foarte mulţi acei cărora le place opera lui Topîrceanu. Oricine a citit versurile lui, a reţinut măcar cîteva. Dat fiind larga lui popularitate, sîntem convinşi că articolele scrise despre Topîrceanu interesează pe cititori, întocmai ca pe dvs. Ne cereţi să ne adresăm celor care l-au cunoscut pentru a depăna amintirile despre el. Acest fapt a fost împlinit acum doi ani, cu ocazia a 70 ani de la naşterea poetului. Cercetaţi colecţiile publicaţiilor noastre şi veţi găsi multe amintiri. Deşi nu avem o rubrică specială de amintiri despre personalităţile noastre culturale, totuşi subiectul propus de dvs. îl ţinem în evidenţă.

MIHAI PIRVULESCU-Constanţa: Ne permitem să redăm cîteva rînduri din scrisoarea dvs.: „Sînt un diletant, poate prea diletant. Fără pretenţii, am încercat, ca orice începător, care fie că trece de această fază, fie că va rămîne, „veşnicul începător", să scriu versuri. Tot fără pretenţii, vă trimit trei epigrame. Vă mulţumesc anticipat chiar şi numai pentru că mi le veţi citi, în cazul imposibilităţii răspunsului".

Aţi avut dreptate că nu vă răspundem. Vă publicăm doar epigrama adresată unui pretins artist:

In trufia ta deşartă
Falnic, crezul ţi-l
declami:
„Nu fac artă pentru
artă
Ci, de s-ar putea,
cu bani!"

Credem că aceasta poate ţine loc de răspuns.

R. ANATOL — Bucureşti: Din cauza spaţiului limitat al poştei noastre, nu vă putem da toate îndrumările pe care le-am fi dorit, întrucît ar fi prea multe. Bucăţile ce ni le-aţi trimis sînt departe de ceea ce se cheamă poezie. Pentru iniţierea dvs., frecventaţi un cenaclu literar şi nu atacaţi teme aşa de grele ca în poeziile trimise la redacţia noastră. Evitaţi dulcegăriile şi gratuităţile. Atenţie la rimă! Cum vă sună la ureche cînd rimaţi: „străbătute" cu „munte", „şenile" cu „cîmpie" sau „mizeră" cu „aduseră"?

M. DEMETRESCU-Sibiu: Propunerea dvs. de a găsi loc în coloanele „Magazinului" şi pentru noutăţi filatelice e binevenită şi vom căuta să o traducem în fapt.

ALEX. LUŢESCU-Craiova: Dacă aţi fi în clasa III-a elementară, desenele ar fi excepţionale. Cum însă aţi trecut de clasa şi vîrsta respectivă, se schimbă şi aprecierea...

IOSIF MANGA-Cîmpina: Am citit toate epigramele dvs. şi n-am reuşit să alegem nici una pentru tipar. Dacă aveţi ceva de obiectat în legătură cu tehnica revistei, am fi mai bucuroşi să vă adresaţi în proză, arătînd ceea ce credeţi că ar mai fi de făcut pentru ca în epigrama dvs. poanta nu spune nimic. Şi cînd nu spune nimic, rezultatul e că nu înţelegem nimic.

E. TRANDAFIRESCU-Cluj: Nici una din cele două variante ale poeziei „Toamna" nu poate fi publicată deoarece, aşa după cum v-am mai arătat şi cu altă ocazie, versificaţia nu e corectă. Dar nu numai acesta este cusurul poeziilor. Mai este şi altul. Ele nu se axează pe o temă legată de preocupările oamenilor, rămînînd la stadiul de simplă contemplare a naturii, făcută cu mijloace poetice foarte sărăcăcioase. Axarea pe preocupările actuale ale zilelor noastre este un lucru esenţial. De aceea priviţi cu atenţie în jurul dvs., observaţi viaţa nouă şi veţi găsi subiecte interesante, demne a fi cîntate în strofe. Aceleaşi observaţii le facem şi pentru poezia „Luna Mai".

Nădăjduim că sfatul nostru vă va ajuta, la fel ca şi frecventarea unui cenaclu literar, plan pe care am aflat că l-aţi şi pus în aplicare.

In regiunea Constanţa gospodăriile agricole colective au asigurat nutreţul pentru vite în timpul iernii.

„Capra cu trei iezi", în versiune modernă.

Desen de V. VASILIU

MERIDIANE

HRANA ANIMALELOR ŞI MORALA BURGHEZĂ

Descopăr, răsfoind un număr mai vechi al revistei FRANCE NOUVELLE, două tabele comparative ilustrînd pregnant calitatea mărfii putrede pe care o burghezie tot așa de putredă o oferă sub eticheta grijii față de muncitori în general, și mai cu osebire pentru bunul trai al celor ce nu mai pot munci.

Că „gură de om, gură de ciine, cere pîine", se știe. Oamenii nu sînt însă toți de același fel, și nici ciinii. Iar dreapta împărțeală a pîinii e o chestie de loc și de socoteală.

Locul despre care vorbim aci, e Alsacia, provincie rîvnită, precum se știe, cu egală furie și îndărătnicie, atît de căpeteniile politice, financiare și militare franceze cît și de cele germane. Din care cauză, ținutul scăldat de apele fermecătoare ale Rinului cîntat de zeci de poeți germani și francezi, e îngrășat, de sute de ani, cu carnea și oasele a milioane de francezi și germani uciși în floarea vîrstei de-alungul a necontenite războaie.

Izbutesc, totuși, un număr de alsacieni să atingă anii bătrîneții. Pentru ei problema gurii și a pîinii nu se mai pune din punctul de vedere al originii etnice, ci al venitului. Pîinea bogatului, fie el francez sau german, procurată de belșugul rentelor și al dividendelor, are aceeași savoare. Pîinea muncitorului german sau francez, nesalariat, filantropic ajutat de stat, e tot amară. Și în cantitate exact cîntărită ca omul să nu moară de foame, că — de!... obrazul subțire cu cheltuială se ține și nu șade bine să pățească asemenea rușine un stat civilizat burghezo-democrat.

Iată, de pildă, extras din revista citată, menu-ul bogat și variat cu care e tratat — odată pe zi — bătrînul muncitor alsacian sărman, ajuns la aman.

Duminică: o farfurie cu zeamă de legume și o felie de carne „străvezie".

Luni: Legume, un ou.

Marți: Legume, o fărîmă de cîrnat.

Miercuri: Legume, o bucată de scrumbie.

Joi: Legume, o fărîmă de cîrnat.

Vineri: Macaroane, un ou.

Simbătă: Legume, un ou.

★

Cu ciinii se schimbă socoteala. E vorba de o „clasă aleasă", de o bogată haită de ciini-lupi de dincolo de Rin, din speța celor dresați de Gestapoul hitlerist împotriva prizonierilor francezi și a cîtor alte victime ale rasismului nazist. Aduși dincoace de Rin, ciinii sînt dresați de sub-ofițeri francezi și adaptați „unor condiții identice celor din Africa de nord" „în vederea misiunilor operaționale ale ofensivei".

Ceea ce, în limbaj mai puțin strategic, mai pe înțelesul tuturor, înseamnă că bestiile canino-militare sînt în așa fel educate încît să contribuie cu ardoare la „opera de pacificare" a Algeriei. În „misiuni operaționale" zise „ratisaj". Cum?... Foarte simplu... Tancurile americane de 25 de tone putînd face una cu pămîntul colibele algeriene, dar nu și pe toți algerienii aflați în ele, haitelor de ciini-lupi vest-germane, educate în „condiții identice celor din Africa de Nord", le revine sarcina de a desăvîrși „ratisajul", înfigîndu-și colții și sfîșiind trupurile bătrînilor, femeilor și copiilor scăpați de nivelările „umane" ale tancurilor americane.

Unor servitori atît de activi și folositori li se cuvine — vezi bine! — o masă mai copioasă, ce să zic? decît ex-muncitorilor care nu mai sînt buni de nimic. Așa că tainul ciinesc este cu totul altul decît al muncitorilor ajunși la adînci bătrînețe.

Vreți să-l vedeți?... Iată-l, servit de trei ori pe zi:

400 grame carne
300 grame griș
200 grame orez
100 grame varză
100 grame morcovi și praz.

★

E imoral ca oamenii să fie tratați mai rău decît ciinii, și ciinii incomparabil mai bine ca oamenii?...

Depinde...

Trăsătura capitală a moralei burgheziei fiind profitul, ce poate fi mai moral pentru el decît răsplătirea unui servitor fidel? Și e cît se poate de firesc ca în buget să fie alocată suma de 95 de franci pe zi bătrînului muncitor incapabil de a mai munci spre a produce supraprofituri — iar ciinilor de luptă destinați represiunii algeriene 1500 de franci pe zi. Algeria franceză figurînd în registrele colonialiștilor cu sute de miliarde, la capitolul „beneficii".

Bugetul nu este doară întocmit de muncitori ci de miniștri-patroni ca tăbăcarul Pinay, miniștri-funcționari ai marilor financiari ca Pompidou, miniștri-lachei, corifei rataţi, social-democrați.

Acolo unde morala proletară are putere de lege, se schimbă lucrurile, firește. În această lume, după o viață dăruită construirii socialismului, muncitorii nu au prilej să invidieze soarta ciinilor.

M. EDEL

Fărădelegile trupelor anglo-americane în Germania occidentală

Militari din trupele străine din Germania occidentală continuă să se dedea la samavolnicii. După cum anunță agenția A.D.N., recent, la Baumhelder, un soldat american a atacat o tînără germană pe care apoi a violat-o. În orașul Pirmasens doi soldați americani au molestat pe un tînăr în vîrstă de 17 ani căruia i-au provocat leziuni grave. Aceasta constituie cel de-al patrulea caz din ultimele zile cînd un soldat american atacă locuitori ai acestui oraș. La 15 octombrie un grup de soldați americani a molestat pe un muncitor în vîrstă de 53 de ani, care a fost transportat de urgență la spital datorită unei comoții cerebrale.

În orașul Ludwigsburg un grup de militari americani au spart vitrinele unui magazin, iar apoi au provocat o încăierare într-un restaurant.

În orașul Paderborn, 14 soldați englezi au atacat o mașină a poliției vestgermane încercînd să elibereze pe un soldat englez arestat.

În orașul Bergisch-Gladbach un soldat în stare de ebrietate a tras cu carabina lîngă ieșirea unui restaurant, tar apoi dînd buzna în restaurant cu arma a cerut tuturor consumatorilor să părăsească localul.

Victimele rock and roll-ului

Rock and roll-ul continuă să facă victime în rîndul tineretului din țările capitaliste.

După cum transmite Agenția ANSA în timpul unui spectacol dat într-o sală din Paris, la care se producea vedeta britanică de rock and roll, Bill Haley, aproximativ 50 de tineri din sală au început să arunce cu diferite obiecte pe scenă și să bată ritmul cu picioarele, în ciuda numeroaselor proteste ale publicului spectator. Apoi acești tineri „entuziaști" au început să distrugă mobilierul sălii.

Această manifestare de huliganism s-a soldat cu 20 de răniți, dintre care un polițist, și cu sala aproape complet distrusă.

Imagini din Madagascar: (de la stînga la dreapta sus): La minele de exploatare a grafitului; rikșa pe străzile capitalei malgașe; (de la stînga la dreapta, jos): culesul manioacii într-o plantație; așezare sătească, incendiată de către colonialiștii francezi în 1947.

DOCUMENTAR

MADAGASCAR

(Urmare din pag. I-a)

tru cucerirea Madagascarului a început încă de la mijlocul secolului al XVIII-lea, dar nici una din aceste puteri nu au reușit în această perioadă să cucerească insula.

În 1868, printr-un tratat de pace, Franța recunoaște Madagascarul ca stat independent. Însă în urma unui conflict din anul 1885 insula este transformată într-un protectorat francez. La 6 august 1896 Madagascarul este declarat posesiune franceză. Colonialiștii francezi își instaurează dominația asupra insulei.

Insula Madagascar este situată în Oceanul Indian la o distanță de 400 km. est de Africa. Are o suprafață de 590.000 km² (aproximativ cît a Franței, Belgiei și Olandei luate împreună) și o populație de 5.000.000 locuitori. Centrul administrativ este orașul Tananarive.

Madagascarul este o țară agrară înapoiată, a cărei economie este în întregime subordonată intereselor colonialiștilor francezi. Cele mai bune pămînturi arabile sînt acaparate de marii plantatori francezi, în gospodăriile cărora se folosește pe larg munca forțată. Populația băștinașă este obligată să cultive numai acele plante care sînt exportate (cafea, trestie de zahăr, piper, tutun, etc.) De asemenea, printr-o rețea de agenți și negustori-cămătari, produsele agricole se cumpără de la țărani, la prețuri infime.

Industria Madagascarului se ocupă cu extracția diferitelor zăcăminte (grafit, minereu de uraniu, mică) și prelucrarea materiilor prime agricole. Subliniem că în ceea ce privește extracția grafitului Madagascarul ocupă unul din primele locuri în lumea capitalistă. Ca și în agricultură, principalele întreprinderi industriale se află în mîinile monopolurilor franceze.

Transportul este slab dezvoltat. Lungimea totală a căilor ferate era în 1955 de 866 km. Principala linie ferată este aceea care leagă Tananarive cu orașul port Tamatave.

Într-o situație deplorabilă se află învățămîntul. În 1881 (înainte de a fi transformată în colonie) în Madagascar a fost instituit învățămîntul primar general, astăzi însă învățămîntul primar general este obligator numai pentru copiii europenilor. Dacă înainte de ocupație în școlile primare învățau circa 300.000 de copii, astăzi numai 40 la sută dintre copiii populației locale băștinașe de vîrstă școlară pot învăța. Aceasta a făcut ca 60 la sută din populație să fie analfabetă. În această țară nu există nici o universitate.

În cei peste 60 de ani de dominație și asuprire, lupta populației Madagascarului împotriva colonialiștilor a cunoscut cîteva etape importante. De pildă, în 1905 în Madagascar a avut loc o puternică răscoală împotriva dominației franceze. Manifestări antiimperialiste au avut loc apoi în cursul primului război mondial cînd imperialiștii francezi foloseau oamenii și resursele economice de pe această insulă pentru nevoile lor militare.

După cel de-al doilea război mondial, în condițiile adîncirii crizei întregului sistem colonial al imperialismului, în Madagascar s-a desfășurat o largă mișcare de eliberare națională a malgașilor. Astfel, în anul 1946 s-a constituit partidul de masă „Mișcarea democratică pentru renașterea Madagascarului" care a promovat un program de reforme politice și sociale. Căutînd să înăbușe mișcarea de eliberare națională din Madagascar, autoritățile franceze au provocat în 1947 ciocniri sîngeroase în urma cărora în diferite puncte ale insulei au izbucnit răscoale împotriva colonialiștilor francezi.

Din cauza fărîmițării forțelor răsculaților, a slabei organizări și a lipsei de arme, răscoala a fost reprimată. Un șir de lideri ai partidului „Mișcarea democratică pentru renașterea Madagascarului", dizolvat de autoritățile franceze, au fost condamnați la moarte. Conform mărturiilor generalului Garbay, care era comandantul forțelor coloniale franceze din Madagascar, această represiune s-a soldat cu 89.000 de morți — una din cele mai sîngeroase pagini din istoria colonialismului francez contemporan. (E același general Garbay care l-a însoțit în turneul din Africa pe De Gaulle înainte de referendum).

Cu toate că în închisori se mai află încă sute de patrioți, lupta poporului malgaș, pentru independență, pentru dezvoltarea economică continuă cu vigoare. Aceasta au demonstrat-o alegerile din 1956 pentru Comisiile municipale cînd, în ciuda mașinațiilor autorităților franceze, numai în două circumscripții au obținut victoria candidații sprijiniți de colonialiști. În celelalte trei circumscripții victoria a revenit candidaților forțelor patriotice. De asemenea, anul acesta, la Tamatave, a avut loc „Congresul Independenței" care a afirmat cu tărie voința de independență a poporului malgaș. Proclamarea Republicii Malgașă nu va înșela populația Madagascarului. Lupta pentru recucerirea independenței naționale, pentru alungarea jugului colonial, continuă.

V. DOCHIA

CREȘTEREA SUPRAFEȚELOR ÎNSĂMÎNȚATE

(ÎN MILIOANE DE HA.)

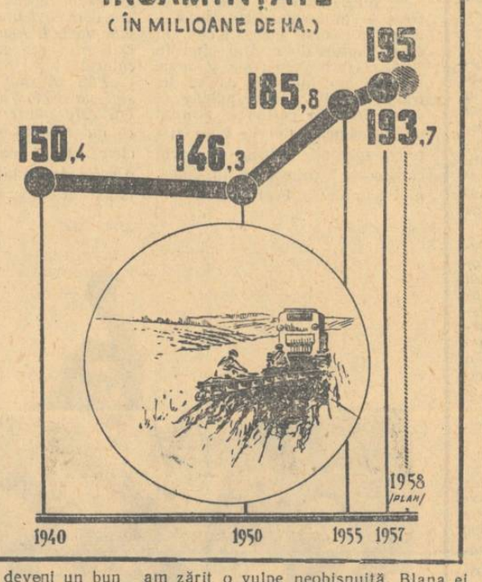

COMSOMOLUL IN ACȚIUNE

(Urmare din pag. I-a)

ai marilor hidrocentrale? Tinerii sovietici nu caută viață ușoară. Fără greutăți — viața este ca o mlaștină. Avem un scop înalt și nimic nu ne poate opri să-l atingem".

Circa un milion de tineri și-au exprimat dorința să plece spre noile pămînturi. Peste 350.000 dintre ei s-au stabilit pentru totdeauna în întinsele regiuni din Kazahstan și Siberia.

Greutățile au fost într-adevăr mari. În condițiile gerului siberian tinerii dormeau în vagoane, în zilele primăverii lucrau în ploile reci și biciuitoare, adesea rămîneau nemîncați din cauza lipsei de drumuri, își astîmpărau setea cu apă stătută. Nu s-a tînguit însă nimeni. Pe pămînturile deșelenite s-au dezvăluit din nou calitățile morale înalte ale tinerilor sovietici.

Un mic aspect al chipului moral al deșelenitorilor ne înfățișează scrisoarea unei comsomoliste către prietenii ei, care mai tîrziu a fost reprodusă de către vechiul bolșevic Piotr Moskatov, în prezent președinte al Comisiei de revizii al C.C. al P.C.U.S., în cartea sa „Împreună cu partidul" dedicată aniversării a 40 de ani de la nașterea comsomolului leninist.

„Sovhozul nostru „Ostrovski" este tînăr — se spune în scrisoare — nu are nici trei ani, dar despre el se pot spune multe. Deșelenitorii l-au umplut de glorie. Nu despre asta însă vreau să vorbesc ci despre un mic caz care s-a petrecut la noi.

Odată, cînd deșelenitorii erau în toi și toate mașinile ocupate, camionul care ne aducea pîine s-a împotmolit pe drum și noi am rămas cîteva zile fără pîine. Eu mai aveam o bucată de pîine de vreo 200 de grame. M-am dus la cimp cu prînzul, pîinea am luat-o cu mine. M-am apropiat de primul agregat. Acolo lucra prietena mea Valia Alexeleva. Îi dau bucata de pîine, ea se uită la mine și zice:

— Nu trebuie Vera, du pîinea la agregatul lui Fedea Sendrik și Colea Șubin, ei au lucrat mai mult.

Am hrănit-o cu supă goală și am plecat mai departe prin stepa colțuroasă ducînd găleata cu supă și bucata de pîine.

— Fedea, strig: veniți la masă!

Zărind pîinea întreabă de odată: pîine? de unde?

Tăcînd le turnai supa.

— Vera, pe Valia ai îmbiat-o cu pîine?

— Ea a mîncat deja, am mințit eu.

— Dar, Kolea Hîrsin a mîncat?

— Nu încă, răspund.

— Atunci nici noi nu vrem cu pîine. M-am dus la alte tractoare.

Kolea Hîrsin cînd a văzut pîine nici nu a vrut să discute:

— Băieții nu au mîncat, nici eu nu voi mînca. Așa au lucrat cu toții o noapte, o zi și apoi încă o noapte. Dimineața am primit un camion de pîine, iar bucata aceasta a rămas. În glumă am numit-o „raritate de muzeu". Acum în sovhozul nostru totul este din belșug".

Zeci de scrisori au venit la uzina de automobile din Moscova de la comsomoliștii din sovhozul „Urojainîi" organizat în stepa culindină. Se zice că dacă noul venit îi întreabă pe cei din Urojainîi unde se află, i se răspunde cît în glumă cît în serios: Te afli în noua secție a uzinei de automobile „Lihaciov". De altfel răspunsul este aproape adevărat. Sovhozul a fost organizat de comsomoliștii de la „Z.I.L.". Citind scrisorile lor către tovarășii rămași la uzină, vezi cum în luptă cu greutățile și insuccesele vremelnice s-au călit înimile comsomoliștilor. În cei cinci ani care au trecut de la începutul deșelenirii noilor pămînturi, s-au dat țării circa 5 miliarde de puduri de grîu.

37 de stele deasupra minelor Donbassului

În șirul anilor care au trecut, ca o făclie mi-a mai rămas în minte toamna lui 1956. Eram în Donbass. Lucruri neobișnuite se petreceau în vechiul bazin carbonifer. Toamna se unea cu iarna, viforița se ținea lanț. Departe de oraș, în cîmpia de pe care se retrăseseră ultimele turme de oi, se zărea numai cîteva barăci și între ele un arc de triumf cu o firmă care îți spunea într-un limbaj special că aici se puneau bazele unui nou șantier comsomolist. Ce se întîmplase? În 1937 se aprecia că rezervele de cărbune ale Donbassului nu trec de 88 miliarde de tone. În anii din urmă s-a descoperit însă „Marele Donbass", regiune carboniferă nebănuită în vechiul bazin. Partidul a luat atunci hotărîrea ca marea producție de cărbune în Donbass să se facă în primul rînd pe baza deschiderii unor mine noi. Comsomoliștii din Ucraina s-au angajat să deschidă într-un an 35 de mine. Era un angajament de o îndrăzneală fără seamă încă. În nici o țară din lume dezvoltarea industriei carbonifere nu se făcuse într-un asemenea ritm.

De munca comsomoliștilor era mare nevoie. Cărbune mai mult și mai ieftin era necesar pentru industria metalurgică din Ucraina. Iată-l din nou pe comsomoliștii la drum. Din toate orașele Ucrainei au venit aici tineri, mai ales absolvenți ai școlilor medii, să pună în valoare bogățiile „Marelui Donbass". Cei mai mulți dintre ei cunoșteau minele numai din cărți. Dar constructiile s-au desfășurat neobișnuit de repede. Trebuia făcut totul pentru a lua înaintea iernii care bătea la ușă.

Makuho Nikolai, comsomolist din Kiev, își îmbina munca de conducere a unei brigăzi cu studierea cărților despre minerit pe care le purta sub pufoaică.

— Lucrările se desfășoară pe trei fronturi, îmi explică Makuho. În subteran, la construcția de case și la amenajarea întreprinderilor auxiliare. Lucrările de la suprafață trebuie să le termin rapid, altfel ne prind gerurile. Atunci trebuie să fim în întregime liberi pentru munca în subteran. În 35 de puncte ale Donbass-ului, lucrau de zor buldozerele, se instalau benzi rulante, tot mai adînci deveneau puțurile de extracție, iar la suprafață se ridicau schelele viitoarelor mine. Odată cu ele se schimbau oamenii. Tinerii elevi, lăcătușii, tăietorii de lemne deveneau mineri, mecanizatori.

Într-un timp scurt, comsomoliștii ucrainieni au făcut lucruri mari. Dacă s-ar uni toate galeriile subterane săpate de ei într-un an, s-ar forma un tunel de 60 km. În 1957 în Donbass s-au aprins stelele roșii asupra a 37 mine comsomoliste, (două au fost construite peste angajament). Anul acesta, ele dau 6.000.000 tone de cărbune...

Un nume nou pe hartă

Pentru tinerii sovietici a devenit de mult o tradiție să meargă acolo unde îi cheamă partidul, unde este nevoie de brațele lor tinere, de focul inimilor lor comsomoliste. Trăseele ce duc spre șantierele tineretului împînzesc toată țara. Într-un timp scurt, la construcțiile din Siberia, pe șantierele centralelor atomice, la o mare hidrocentrală, la deschiderea de noi mine, au plecat 700.000 de tineri și tinere. În istoria din ultimii ani a economiei sovietice, un loc aparte îl ocupă însă descoperirea în Iakuția a 70 de zăcăminte de diamante care, după aprecierea specialiștilor, sînt de cel puțin 10-15 ori mai bogate decît cele din Africa. Comsomoliștilor nu le este străină nici de data aceasta descoperirea colosală. Între geologii care au străbătut pădurile seculare în căutarea diamantelor, nu puțini au fost comsomoliști. Aș vrea să povestesc numai despre unul din ei și anume despre Iuri Habardin. Devenise acum erou al unei povestiri a scriitorului Osipov.

Cînd a intrat în grupul de cercetători, Iuri Habardin era un tînăr de 17 ani pe care gîndurile îl purtau peste mări și oceane în așteptarea unor descoperiri de felul aceleia a lui Columb. Voia să devină marinar, lăsîndu-se dus de gîndul că odată și odată străvechea Atlantida va apare la suprafață oceanului și primul care o va zări în binoclu, va fi el, Iuri Habardin din orașul siberian Kirensh. Iar atunci, dacă nu întreg continentul, cel puțin un colțișor al său va căpăta numele de Habardinia.

...După cîțiva ani de cercetări, cînd locul visurilor de redescoperire a Atlantidei o luă dorința de a deveni un bun geolog, Habardin străbate zeci de kilometri de-a lungul pîrîiașelor din taigaua Iakuția în căutarea fîrîcelelor de diamant pe fundul apei. În Iakuția, el a descoperit primul zăcămînt așa că nu mai există nici o îndoială în privința existenței altuia.

Grupul comsomolistului Habardin primi o însărcinare nouă: să studieze bazinul rîului Botuobia. După două luni de căutări, geologii nu au găsit nimic. Habardin nici nu se gîndea ce vor aduce zilele viitoare. Cercetătorii părăsiră din nou corturile și după un drum de o zi, ajunseră departe în taiga într-o vale cețoasă, unde liniștea era tulburată doar de clipocitul unui pîrîiaș cu apa cristalină. Habardin găsi un loc minunat și se apleacă să bea.

— Veniți aici, repede, se auzi odată glasul lui.

Habardin arătă geologilor fundul pîrîului.

— Vedeți cît minereu aduce apa? Rîușorul acesta trece printr-o „vină de diamante" — hotărî Habardin.

Toată ziua săpară geologii fără rezultat. Iuri se plimba necăjit la marginea pădurii. Deodată, geologii auziră o împușcătură. Se repeziră spre șeful lor. Habardin le explică: la 40 de pași am zărit o vulpe neobișnuită. Blana ei sclipea albastru-verzui. Îi fulgeră un gînd: vizuina vulpii este săpată în minereu de diamant...

Din nou începură cercetările. Peste un ceas, Habardin găsi vizuina. În fața ei, o grămadă de pămînt albăstrui. Începură săpăturile în jurul vizuinei. Peste tot, pămîntul era albăstrui-verzui. Au găsit și cîteva cristale de diamante. Era cel mai bogat zăcămînt de diamante din Iakuția și din întreaga lume.

Peste cîteva luni, a'ci a început construirea orașului Almazgrad (diamantgrad), centru al industriei de extragere a diamantului din Iakuția.

La 22 aprilie 1957 toate ziarele au publicat lista oamenilor de știință distinși cu înaltul premiu de stat, Lenin. Printre numele geologilor care au primit premiul Lenin, figurează și numele comsomolistului Iuri Habardin. Peste încă o jumătate de an, el fost decorat cu ordinul Lenin.

Topografii și geodeziștii veniți la construirea Almazgradului au trecut în toate hărțile Uniunii Sovietice valea necunoscută din taiga și alături de ea, denumirea: „Valea lui Habardin".

Al. CÎMPEANU

Moscova, octombrie 1958.

De PRETUTINDENI

STUDENTUL sovietic Andrei Salesniak, în vîrstă de 23 de ani care a absolvit recent Universitatea Lomonosov din Moscova, a fost declarat membru al Societății Lingvistice din Paris. Tînărul filolog vorbește 16 limbi, printre care hindu, persana și mai multe limbi vechi.

●

UN CUNOSCUT actor de cinematograf american, fiind întrebat recent despre activitatea sa artistică, a declarat: „Am făcut acum bilanțul „crimelor mele cinematografice" și am ajuns la concluzia că am „omorît" nu mai puțin de 37 de femei, am „schilodit în mod barbar" peste o sută de oameni. Dacă facem abstracție de aceste fapte, sînt însă un om cu o fire deosebit de blîndă... Se vede!

●

CONSTRUCȚIA primului creer electronic polonez, denumit XYZ, s-a terminat zilele trecute.

Prin faptul că el reușește să rezolve 800 de calcule pe secundă, aparatul poate înlocui munca a cîteva sute de calculatori-experți.

●

ȚINUTURI întinse din regiunea Africei de Sud au fost devastate recent de invazia unor mari turme de elefanți. Marile pachiderme au distrus complet cîmpurile și numeroase depozite cu recoltă. Din această cauză, autoritățile din Transvaal au permis împușcarea elefanților.

●

PE UNELE ziduri ale caselor din Philadelphia se putea vedea cu cîteva zile în urmă o reclamă cu acest text: „Extraordinar — însă adevărat! De la pămînt în cer, cu 100 de dolari!" Nu era vorba însă de un afiș pentru anunțarea unor zboruri interplanetare, ci de... publicitatea unei societăți de înmormîntare...

●

ROCHIILE care au imprimate pe ele desene cu harta Parisului, sînt „ultimul strigăt" al modei din capitala Franței. Locul unde are domiciliul posesoarea acestei ciudate rochii este însemnat cu un mic semn distinctiv, pentru ca admiratorul timid să știe unde poate s-o aștepte...

●

15.000 DE CIINI au putut fi văzuți recent la expoziția canină care a avut loc în cadrul Expoziției Agricole Unionale din Moscova. Au fost prezentate exemplare rare ale raselor canine din toate ținuturile Uniunii Sovietice. De o deosebită simpatie s-a bucurat Pachtar, un cîine ciobănesc din Tadjikistan, care a apărat turmele ani de-a rîndul împotriva lupilor și ursilor.

●

ODATĂ cu apariția sateliților artificiali s-a lansat și moda „sputnicilor". Au apărut pălării, farduri, diferite mașini denumite

„sputnic" etc. Recent, o fabrică de încălțăminte din Germania a lansat moda pantofilor „sputnic". Modelul vi-l prezentăm mai sus...

●

EXISTĂ o serie de plante care se apără de „intruși" prin răspîndirea în pămîntul din imediata lor vecinătate a unor substanțe care împiedică în acel loc creșterea altor plante. Astfel, recent s-a reușit a se identifica în humusul moliidului o asemenea substanță de vestejire. Ea produce o precoce ofilire a vegetației care se „aventurează" în această regiune. Încercările din laborator au arătat că unele frunze introduse într-o soluție apoasă a substanței de autoapărare, s-au ofilit după 50 de ore, pe cînd în apă distilată s-au menținut proaspete peste 100 de ore.

●

UN MEDIC din Aarhus (Danemarca) a fost nevoit să opereze de urgență o femeie în timp ce era transportată într-o ambulanță spre spital. Fata se înecase cu o bucată de pîine. Cu ajutorul unui simplu cuțit el a efectuat urgent operația, pentru a da posibilitate pacientei să respire. Pînă la sosirea la spital operația a fost terminată, pacienta fiind astfel salvată de la o moarte sigură.

●

FANY COPELAND este numele unei scoțiene care a reușit să escaladeze un vîrf de munte înalt de 3.200 m. în 14 ore. Performanță admirabilă dacă ținem seama că autoarea acestui succes sportiv are... 88 de ani...

●

DOI ITALIENI care fac înconjurul lumii pe biciclete au ajuns după doi ani la Toronto (Canada). Pînă să ajungă aici, ei au parcurs 25.000 kilometri, traversînd 16 țări și uzînd 20 de cauciucuri.

●

DIN „DISTRACȚIILE" tineretului american: Un grup de tineri înarmați cu cuțite și măciuci au pătruns într-o sală de petreceri din Kansas City, provocînd panică printre cei prezenți. Apoi au tăiat cauciucurile și au spart geamurile tuturor automobilelor care staționau în fața sălii. Poliția a reușit să aresteze 25 de tineri cei mai în vîrstă dintre ei avînd 17 ani. Ei au recunoscut că au inițiat această acțiune pentru că... se plictiseau. Cînd se vor plictisi din nou, ce vor mai face?...

●

GIUSEPPE GNYDI este numele unui notar din Ferrara (Italia) care pretinde că a bătut recordul mondial de durată la mașina de scris. El a scris timp de 132 de ore, bătînd 3.672.010 caractere!

●

POLIȚIA din Glasgow a fost în stare de alarmă timp de 24 de ore, pentru a putea găsi 31 de tinere în vîrstă de 15—20 de ani care au evadat în masă dintr-un loc de detenție unde erau interne. „Evadatele" au explicat acțiunea lor ca un semn de protest împotriva tratamentului la care erau supuse. Printre pedepse era și cea a dușurilor reci ca gheața...

●

UN CETĂȚEAN din Edymburg, Norman Schwires, a fost prins furînd cărți la o bibliotecă publică. În fața tribunalului el a recunoscut că a furat în acest fel în ultimii ani 2537 cărți de mare valoare, pe care nu și le putea procura pe altă cale.

●

ÎN U.R.S.S. a fost creată „lampa atomică". Construcția ei este simplă: globul din material plastic transparent sau sticlă este acoperit pe dinăuntru cu luminofor și umplut cu gaz criptonul — 85. Radiația radioactivă a criptonului face să ardă luminoforul. Termenul luminiscenței neîntrerupte a „lămpii atomice" este 10 ani.

●

ODATĂ cu desvoltarea tehnologiei lemnului, acesta formează în ultima vreme și materie primă pentru unele articole de îmbrăcăminte. Dintr-un metru cub de material lemnos se pot obține 1500 metri de mătase sau 4000 de perechi de ciorapi.

●

BAZAȚI pe o recentă descoperire făcută în insula Shikoku unde au fost găsite oseminte paleontologii japonezi susțin că primii japonezi ar fi trăit cu 300.000 de ani în urmă.

Roza vînturilor

Se filmează „Geografia foamei"

Cunoscutul regizor italian Roberto Rosselini a plecat în Brazilia, în căutarea celor mai bune locuri pentru filmarea exterioarelor viitorului său film, inspirat de cartea lui Sosué de Castro: „Geografia foamei". *Cu această ocazie a acordat un interviu ziarului* „O seculo de Domingo", *în care a declarat următoarele, în legătură cu viitorul său film, care urmărește să demaște cauzele pentru care sute de milioane de oameni, în special în Asia, Africa și America de sud, îndură permanent foamea:* „Eu voi lucra cu echipa mea. Am de gînd să vizitez Recife, Sao-Paulo și alte locuri din Brazilia pentru a-mi forma o idee despre diferitele aspecte ale țării. Filmul va fi o producție franco-italiană și va fi turnat în numeroase țări între care Brazilia și Italia".

În altă ordine de idei Rosselini a declarat:

„Cinematografia italiană este moartă. Noi am dat tot ce am avut mai bun. În prezent însă în loc să luptăm noi am început să pactizăm...".

Povestea lui „Paris-Journal"

Timp de cîteva săptămîni, în Franța, zidurile au fost acoperite de afișe recomandînd tuturor să citească „Paris-Journal". Totodată, se oferea cititorilor un concurs (premiul I: 3 milioane franci) și o anchetă cu titlul: „Comportarea amoroasă a tineretului 1958".

Originea lui „Paris-Journal" este următoarea: un mare proprietar de ziare, Cino del Duca, cumpărase anul trecut ziarul „Franc-Tireur", care avea un tiraj mic (75.000 exemplare), l-a rebotezat „Paris-Journal", punînd ca director pe Philippe Boegner (cumnatul generalului Massu) și l-a profilat în special pentru relatarea de crime și probleme sexuale.

Urmînd unei campanii de lansare care costa anul trecut 100 milioane franci, această nouă campanie de afișaj și publicitate a înghițit alte 40 de milioane, fără a mai socoti publicitatea făcută în publicațiile aparținînd aceluiași proprietar al „Paris-Journal"-ului („Nous Deux", „Intimité", „Festival", „Madrigal", „Secrets des Femmes" „La Vie en Fleurs", „Ciné-Révélation", plus 15 publicații de tineret).

În ciuda largii campanii publicitare și a cheltuielilor uriașe, tirajul ziarului n-a crescut decît foarte puțin și el continuă să fie deficitar. Francezii îl ocolesc. S-or fi săturat de poveștile cu crime sau îl urăsc atît pe Massu încît nu-i suferă nici rudele sale? Posibil și una și alta.

Funcțiunea mîinilor

Un film despre funcțiunea mîinilor în viața omului a fost realizat de către cunoscutul regizor cehoslovac Jiri Jahn.

Filmul se compune din patru povestiri. În „Fluturele" *se povestește despre mîna copilului; povestirea* „Arabescă" *descrie mîinile îndrăgostiților;* „Scalpelul" *explică funcțiunea mîinilor unui muncitor; iar în povestirea* „Amintire" *apar mîinile bătătorite de muncă ale unei mame bătrîne.*

Injectarea statuilor

Ca și alte nenumărate monumente antice, coloana lui Marc Antonio din Roma este atinsă de o boală care distruge marmora. În special sînt amenințate cele 25 de spirale care formează frumosul basorelief ce reprezintă războaiele împotriva sarmaților și germanilor.

Un arhitect italian pare că a găsit remediul de a salva monumentul. Este vorba de un lichid impermeabil, un fel de sticlă lichidă, care este injectată cu un soi de seringă în piatră și care protejează monumentul.

Reușita acestei experiențe ar fi un eveniment important, căci extinsă asupra tuturor monumentelor le-ar salva de efectele timpului.

Noi filme cehoslovace

Recent cinematografia cehoslovacă a realizat multe filme artistice dedicate orașului Praga.

Regizorul Otakar Vavra a terminat filmul „Cetățeanul Brych" *după romanul cu același nume al lui Ian Otcenasek. Regizorul Vaclav Krska a turnat filmul* „Reîntoarcerea", *după scenariul semnat de Pavel Kohout. Regizorul sovietic Stanislav Rostoțki lucrează la coproducția sovieto-cehoslovacă* „Stelele de mai". *Filmul este dedicat evenimentelor din luna mai 1945 cînd Armata Sovietică a eliberat Praga.*

Industria cinematografică a R. Cehoslovace va mai realiza, în coproducție cu cinematografia franceză, un film închinat activității în Cehoslovacia a luptătorilor francezi din Rezistență. Cinematografia cehoslovacă urmează să realizeze, de asemenea un film în colaborare cu cinematografia Republicii Arabe Unite. Filmul va prelucra una din poveștile celor „O mie și una de nopți".

„Cadou"

Faptul că în S.U.A producția de „comicsuri" și de filme care proslăvesc crima și sadismul, se bucură de o largă atenție din partea firmelor comerciale, interesate în otrăvirea tineretului, este îndeobște cunoscut. Cinismul cu care se face propaganda acestor producții „culturale", întrece însă orice limită.

Într-un ziar din Boston a apărut o notă publicitară închinată unui nou film intitulat „Băieții sînt descătușați" Despre acest film se afirmă că este „istoria unei bande de copii obsedați de ideia crimei". Programul noului film are imprimat pe coperta exterioară un desen în formă de inimă, care poartă următoarea legendă: „un abonament la cinema este cel mai minunat cadou pentru ziua mamelor noastre".

Cu alte cuvinte, tradiționalul buchet de flori este înlocuit în „țara tuturor perspectivelor" cu o invitație cinică la vizionarea unor spectacole în care se proclamă deschis cultul asasinatului, al violenței, al cruzimii față de om. Și asta înseamnă educația în familia americană.

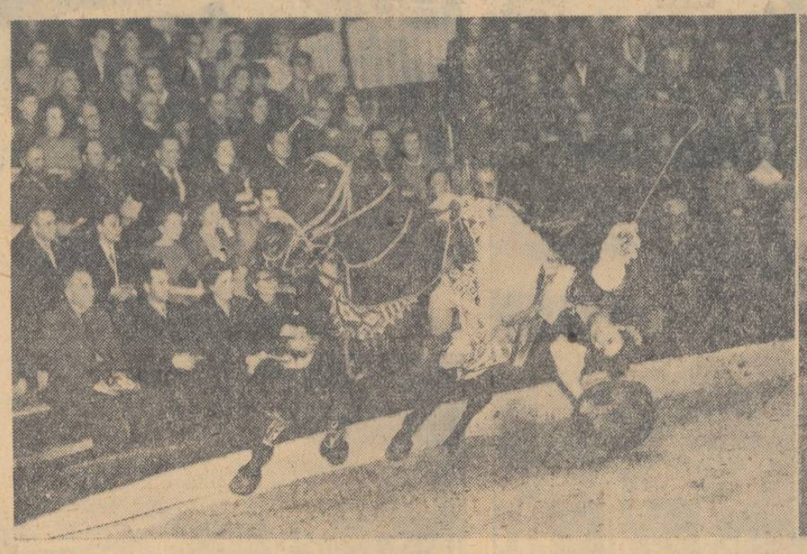

Circul sovietic și-a deschis de curînd stagiunea cu spectacolul: „Sărbătoarea tinereții"
In clișeu: stînga — călăreața ENGHELINA ROGALSKI; dreapta: echilibrista VERONIKA BIRINA

ORAȘ NOU — CULTURĂ NOUĂ

Orașul despre care vreau să vorbesc, e un oraș tînăr, cu locuitori tineri, un oraș aproape fără istorie. Actul lui de naștere a fost semnat acum 7 ani, cînd pe întinderea aceasta de pămînt, limitată de peretele stîncos al Făgărașilor și de depresiunea văii Oltului, nu se zăreau decît tufe sălbatice și păduri.

O plimbare în timpul dimineții, pe străzile Victoriei îți lasă impresia unei așezări fără oameni. Locuitorii sînt toți în secțiile combinatului chimic „I. V. Stalin" și doar larma din clădirile creșei și grădiniței de copii însuflețește liniștea neobișnuită a orașului.

Dar după ce se termină orele de lucru... Da, după ce se termină orele de lucru, ce fac oamenii aceștia, ce fac miile de locuitori ai acestei așezări noi, ivite de cîțiva ani la poalele Făgărașului?

Pentru locuitorii Bucureștiului sau Clujului, Constanței sau Brăilei, problema vieții culturale a orașelor lor nu ișcă nici un semn de întrebare. Singura dificultate ce s-ar putea ivi, ar fi: unde să mergem? ce să alegem?

La Victoria nu există însă nici teatru, nici operă, nici revistă, nici circ.

Și totuși, orașul are și el viața lui culturală. Viața aceasta palpită în sălile de lectură ale bibliotecilor, în sălile clubului, în cinematograful, deocamdată unic, al orașului, și care, periodic, devine și sală de teatru, și... în unele din casele acelea îngrijite și cochete, înconjurate de verdeață și flori.

Am nimerit la Victoria tocmai într-o joi. De fapt, ziua aceasta nu mi se părea cu nimic deosebită de altă zi a săptămînii Dar pentru cei din Victoria, ea este deosebită. E ziua cînd are loc întîlnirea săptămînală a tinerilor, la clubul lor. Și cînd zic „a tinerilor", aceasta de fapt înseamnă a tuturor „victorienilor", căci aci media vîrstei locuitorilor se situează pe la 28 de ani. E media vîrstei, cita conferențiarul din joia aceasta, de la club, la care oamenii mor în țările coloniale.

Joile tineretului au și intrat în tradiția acestui oraș. Și ce sînt aceste după amieze, în afară de un prilej de întîlniri prietenești de dans, de glume? Sînt tot atîtea prilejuri de afirmare a unor noi talente artistice. Căci în Victoria, dacă există deocamdată un singur cinematograf în care, prin „grija" direcției rețelei cinematografice și difuzării filmelor—Oficiul Cluj, se pot viziona de cele mai multe ori filme și jurnale vechi, locuitorii au hotărît să suplinească lipsa proviziorie a altor spectacole artistice și să le pregătească singuri. Și reușesc. În joia despre care vorbesc s-a „produs" pe scena clubului o echipă tînără, în „premieră". Se găseau cu toții pentru prima dată pe scenă. Cel mai dezinvolt dintre toți, Constantin Herciu, un puști cîrn care îmi comunicase foarte grav că e lucrător zidar calificat, sfîrnise hohotele de rîs ale spectatorilor.

Din culise, tovarășul Eugen Aslan, autorul și regizorul scenetei „O întîmplare în parc" ce se desfășura pe scenă, urmărea cu ochi materni mișcările, inflexiunile vocii fiecăruia dintre proaspeți unșii actori.

Dar, mi-a mărturisit el după ce cortina s-a tras, în Victoria există o altă echipă de teatru, veche și experimentată, cea a Combinatului Chimic. Acolo să vezi actori. Au făcut și turnee la Sibiu, Făgăraș, Zărnești, Codlea, Orașul Stalin... Acum pun în scenă „Arborele genealogic" de Lucia Demetrius. De altfel în repertoriul echipei se înscriu și alte piese valoroase: „Căsătoria" de Gogol, „Băiețaș tatii" de Henequin, „Armata păcii" de A. Pușkin, piese pe care le joacă în trei limbi, română, germană și maghiară.

Îl întreb de oameni talentați. Păi, avem și doi absolvenți ai școlii populare de artă din Făgăraș: pe Laurian Rogozea și pe Emil Mazilu. Toamna asta pleacă la școala Elisabeta Jecu. O vezi? Uite, fata ceea subțirică și drăguță, cu cozi negre și pulover roșu. Așa, aceea, Elisabeto, la vino aici!

Fata se apropie. E încă un copil. Dacă are 17—18 ani.

— Vrei să te faci artistă?

Zîmbește din ochii negri codați:

— Îmi place să joc... de fapt de la început eram în echipa de dansuri, dar am ales teatrul.

Ca pentru o confirmare a talentelor ei de dănțuitoare, un tînăr se înclină ceremonios în fața ei și porniseră amîndoi prin sală ușori, în virtejul unui vals.

Aci, în orașul Victoria, se găsesc dansatori, muzicieni... chiar pe estradă, în orchestră, la contrabas, un tînăr înalt, blond, îl vezi? E Aurel Hody, sudorul. De ce zîmbiți? Nu socotiți contrabasul un instrument muzical? Faceți o mare greșeală. De altfel, Hody știe să mai cînte la acordeon, la pian și la ghitară și pe toate le-a învățat singur, din dragoste pentru muzică. Și mai e și Cosma, șoțul bibliotecarei, acela subțirel. Clarinetist și violonist. Și toți cei din orchestră, din echipele de dansuri, din cor, din brigăzile artistice, adică patru sute de locuitori ai orașului, care, pe lîngă munca lor în uzină, au cîte o „supapă artistică" ce intră în funcțiune la Joile tineretului, sau cu alte prilejuri asemănătoare.

Am fi nedrepți însă cu orașul Victoria dacă am vorbi numai despre artiști amatori ce dau aici spectacole. Deși orașul e încă mic, deși el există de abia de cîțiva ani, deși nu există încă o clădire proprie a unei săli de spectacol, aici vin periodic să prezinte piese, teatre de stat din țară.

Seara, cînd am plecat de la „Joia tineretului", un grup de tineri părăseau sălile de lectură ale celor două biblioteci: cea literară și cea tehnică. Atunci l-am zărit pe Cornel Sobaru, elev la școala profesională a Combinatului Chimic. Pleca ducînd în mînă un volum. Tehnică, poezie? Am înclinat spre cea de a doua ipoteză. Căci Cornel, deși se pregătește să devină muncitor calificat în probleme de chimie, e un mare iubitor de știhuri, și, în serile cu lună, mintea lui rătăcește uneori căutînd, nu formule chimice, ci ritmuri și versuri noi, noi și proaspete ca orașul al cărui locuitor este. Cornel nu e singurul poet al Victoriei, Ion Leonte e poet și dînsul, inginerul Gheorghe Dumitru, autor al unei piese de teatru, profesorul Ion Contan, responsabilul stației de radioficare autor de piese și scenete, sînt poate cei ce vor pune temeliile viitorului cenaclu literar al orașului. Noi n-am făcut decît să pomenim despre ei, despre niște tineri, azi anonimi, dar dintre care s-ar putea ivi o mare actriță, un poet renumit, o dansatoare de faimă... toți, copii ai orașului Victoria.

Eva MOLHO

NEBUNIE SCUMP PLĂTITĂ...

Cine e Salvador Dali, nu mai e nevoie să spunem. Trebuie amintit doar că el trece — în lumea occidentală — drept cel mai mare pictor al artei suprarealiste. Din cînd în cînd, el face vreo nouă trăsnaie sau dă un interviu, ca să ție trează atenția opiniei publice asupra lui. De curînd a acordat un asemenea interviu unui ziarist spaniol, căruia i-a făcut cinstea să-l primească în domeniul său de la Port Lligat.

În timp ce-l poza, Dali i-a spus ziaristului să se grăbească: *„Repede, repede, profită de acest moment cînd două muște sînt pe fața mea. E foarte important...".* Dali și-a prevenit apoi interlocutorul:

„Poți să spui despre mine că sînt un pictor de carton... Mie îmi este indiferent din moment ce nu schimbi sensul cuvintelor mele". După care Dali a făcut o serie de declarații din care reținem următoarele:

„Ceea ce trebuie să faci e să înveți viața mea".

„Să urmezi metoda pe care am urmat-o eu cînd mi s-a comandat la Paris un articol despre Picasso. Ia, de pildă, mîine o carte oarecare, nu importă tema și o carte de chimie. Copiază alternativ cîte un paragraf din fiecare și înlocuiește numele personajelor prin al meu. Îți atrag atenția că poți să scrii în felul acesta un articol genial".

„În momentul de față scriu „Jurnalul unui geniu". Bineînțeles geniul sînt eu".

„Eu nu gîndesc decît aici la Lligat. La New York dorm. Dorm între apelurile telefonice. În timpul acestui somn întrerupt, visez. Am niște ochelari, invenția mea, pentru a visa în culori. Ochelarii sînt dubli. Între cele două lentile sînt purici. Peste ei am turnat lichid fosforescent. Astfel că noaptea văd un film în culori. Trebuie să-mi brevetez acești ochelari".

„Ce citesc? Lucrări științifice, de biologie și de fizică nucleară, însă nici un fel de lucrări literare. Și citesc aceste cărți științifice tocmai pentru că nu le înțeleg. Greșelile mele, interpretările mele personale sînt foarte fructuoase".

„În toate revistele de psihiatrie s-au publicat articole asupra mea pentru a ști dacă sînt sau nu nebun însă — se pare că nu sînt nebun. Ultimele știri sînt bune"

„Am început prin a spune că sînt un geniu fără a o crede. Apoi am devenit. Și acuma sînt convins că sînt un geniu".

„Geniu, dar nu în pictură, căci mă consider un prost pictor. Ideile și personalitatea mea sînt superioare picturii mele. Cînd o să-mi vină idei în pictură atunci pînzele mele vor fi geniale".

„Unul din lucrurile ce-mi plac mai mult este de a putea influența epoca mea. Iată de ce iubesc atît de mult banii; deoarece cu ei poți totdeauna să domini foarte bine lumea. Ce este cel mai important în mine este exhibiționismul".

În oricare altă țară nu-și mai punea nimeni problema dacă Salvador Dali e sau nu nebun ci îi administrau un tratament serios. În America însă e socotit un geniu și mizgîlelile lui sînt plătite cu zeci de mii de dolari.

I. PANU

O nouă metodă de creație a lui Salvador Dali (în stînga) care a pus o dansatoare să danseze cu picioarele goale pe o pînză în care erau amestecate diverse culori. Probabil că noua „operă" a lui Dali se va intitula „Rumba"...

Cititorii întreabă „MAGAZIN" răspunde

LUCREȚIA ȘI ELY — Orașul Stalin: Scrieți-i actorului Vasili Lanovici la studioul „A. Dovienko" Kiev. U.R.S.S.

PAUL COMȘA—Regiunea Stalin: Niciunul din filmele citate n-a reprezentat încă țara noastră la un festival internațional. De asemenea, nici cu celelalte trei filme n-ați nimerit-o: regizorii care le-au creat au mai realizat și altele înaintea lor. Dașea... din care film sovietic?

CORNEL OPAȚKI — Rădăuți: Actorului Florin Piersic îi puteți scrie pe adresa secției din Piatra Neamț a Teatrului de Stat Bacău. Filmul „Salariul groazei" a fost produs de studiourile franceze. Rolul Noriko din coproducția franco-japoneză „Taifun la Nagasaki" este interpretat de actrița Kishi Keiko.

LUCIA MOIȚEANU — Tîrgoviște: Protagonista filmului italian „Femeia zilei" este Virna Lisi. Cealaltă dorință a dvs. vă va fi satisfăcută, în curînd

TICHY ADALBERT — Oradea: În prezent, la București, rulează filmul maghiar „Întîlnire la bal". Cele care vor mai veni pe ecrane le vom anunța la momentul potrivit. Cît privește sezisarea dvs. o vom transmite Direcției rețelei cinematografice și a difuzării filmelor. Viața teatrală și cinematografică e oglindită săptămînal nu numai în „Magazin" ci și în paginile de artă ale unor cotidiene precum și în „Contemporanul", „Gazeta literară", „Tribuna", etc.

SĂPTĂMÎNA TEATRULUI SOVIETIC

(Urmare din pag. I-a)

man, Cezar Rovințescu, Lily Urseanu, Maria Burbea, Marcela Demetriad. În ciuda acestor lungi enumerări, încă n-am epuizat lista interpreților).

Încet, încet, în fața ochilor celor cîțiva spectatori ad-hoc, piesa și personajele prind viață.

Un amănunt emoționant: pe lîngă vizionarea filmului „Tînăra gardă", pe lîngă discuțiile pe care actorii le-au avut pe marginea romanului, pe lîngă fotografiile spectacolului de la Moscova, interpreții au primit din partea regizorului Ohlopkov, autorul versiunii teatrale, fotografia lui Oleg Koșevoi. Nu a interpretului, ci a lui Oleg Koșevoi, eroul care a existat într-adevăr.

La Teatrul Armatei: „Intervenția"

La Teatrul Armatei am nimerit chiar la o repetiție. Pe scenă, unul dintre actori, negăsind rezolvarea unei situații cere ajutorul directorului de scenă, Maestrul Ion Sahighian refuză să i-l dea.

— E un gest firesc. Eu îl fac într-un fel, dumneata altfel. Ia încearcă.

Actorul încearcă și gestul rămîne definitiv!

Pe scenă se află ostași de mai multe nații: ruși, francezi, nemți, turci.

Ne aflăm în anul 1919. Piesa lui L. Slavin (cunoscut publicului nostru ca scenarist al filmului „Întoarcerea lui Maxim") care face parte din „fondul de aur" al dramaturgiei sovietice, are ca temă, făurirea solidarității proletariatului internațional. Piesa demască în același timp intervenția puterilor imperialiste împotriva tinerei republici sovietice.

Este interesant de subliniat că urmărind evoluția istorică a acestei „intervenții", Teatrul Armatei și-a programat ca următoare premieră „Convoiul" de I. Stok, care demască atitudinea neprietenească a puterilor imperialiste față de aliatul sovietic în timpul celui de-al doilea război mondial. Piesa va fi pusă în scenă de Alexandr Șatrin de la Teatrul Central al Armatei Sovietice.

Reîntorcîndu-ne la apropiata premieră trebuie să arătăm că un critic sovietic subliniază că „prin personajele pozitive" pe care le are „Intervenția" e apropiată de „Trenul blindat".

Interpreții acestui spectacol, al cărui erou este masa, sînt: Sandina Stan, Liliana Tomescu, G. Mazilu, Val Săndulescu, Florin Stroe, Maria Săniuță-Gheorghiu, Nelly Cutava, A. Rogalski, G. Trestian, Sergiu Dumitrescu, Ina Otilia, Grigore Anghel, V. Vasilescu.

Ca și în cazul „Tinerei gărzi" avem de-a face cu o distribuție numeroasă în care (fără a socoti figurația) sînt 52 roluri!

— Prezentînd această piesă — ne-a spus maestrul Ion Sahighian — am vrut să cinstim nu numai aniversarea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, ci să aducem pe scenă un spectacol de actualitate, legat în același timp de specificul teatrului nostru.

Cornel MÎNDRUȚ

Scenă din piesa „Intervenția"

Amprenta eternității

Casa — muzeu Cehov

...Aici, în ograda aceasta modestă, din exuberanța grădinilor de pe malul mării n-a mai rămas decît eviavie și culoare. Parcurile au crescut, luxuriante, pe țărmul luminat de reflexele albastre și verzui ale valurilor. Stîncile s-au acoperit de uriașe construcții — podoabe albe și strălucitoare brodate pe fondul de vernil al pădurilor de cedri și de chiparoși, de eucalipți și de mimoze, de palmieri și de oleandri în floare. Pe asfaltul falezei alunecă automobilele; de-alungul aleilor mii de oameni veniți la odihnă din toată țara și de peste hotare; în localuri freamătă voia bună, în port ancorează vapoare obișnuite să străbată oceanele. Turiști grăbiți să vadă, mișună peste tot. Viață impetuoasă care cuprinde — fără voia lor — poezia și vacanța, stîncile și arborii, grandoarea privelîștilor și oglinda cu neliniști a mării, și oamenii! Numai aici, după ce ai pătruns în ograda modestă din preajma drumului în pantă — ți se pare c-au încetat toate zgomotele și s-au oprit, din tumultuoasa lor agitație, toate minunile lăltei... Parcă te-ai desprins brusc, parcă te-ai rupt din lumea de basm — ca să deschizi ochii în emoția copleșitoare a sutelor de vizitatori ce-și așteaptă rîndul, în tăcere, să pătrundă în casa muzeu în care a locuit Cehov...

Pe prespul de aburi al amintirilor, oamenii sovietici și oaspeții răsfoiesc trecutul acestor locuri și redau viață lucrurilor... Iată grădina și arborii sădiți de însăși mîna lui Anton Pavlovici. Aproape șaizeci de ani s-au înădit în trunchiurile puternice, acoperind cu umbra răcoritoare a frunzișului bogat pămîntul calcaros pe care-l vlăguia arșița necruțătoare. Iată straturile de flori și arbuștii, peste care s-a aplecat cu dragoste, meșterul inegalabil al scrisului și omul sensibil la toate durerile semenilor săi! Aici a locuit în cort, în timp ce-și clădea casa — și aici a rătăcit, în nopțile de singurătate de mai tîrziu, depănînd amăruciunt și nădejdi...

În camerele păstrate cu îngrijire — așa cum erau atunci cînd le însuflețea prezența lui Anton Pavlovici — au rămas și masa de lucru cu ochiul secătuit al călimării, și paloarea foilor de hîrtie, și tristețea scrisorilor — ca și fotoliile cu vrafuri de ziare și cărți. Petalele de zăpadă ale pianinei așteaptă parcă să tresară simțind apropierea lui Rahmaninov. Veranda își mai aduce aminte de tînărul Alexei Maximovici, venit de departe cu firea lui caldă și cu inima torturată de toate problemele timpului... Un pat simplu de fier, un dulăpior înalt, cu o măsuță pe care e o lampă cu abajour, un scaun de lemn curbat și un spălător: aici în odăița aceasta îl așteptă somnul, ca să-l mîngîie de pustiul solitudinii. Aici se retrăgea, pentru cîteva minute, ca să se odihnească — atunci cînd îl copleșeau oboseala și boala — și să se reîntoarcă, zîmbitor și cu ochii strălucind de bucurie, între prietenii ce-l vizitau, necunoscuții ce veneau să-l vadă și să-i ceară autografe, și numerosii suferinzi care-i cereau sfatul de medic.

...Trecem prin sufrageria în care samovarul torcea, mormăind fericit la marginea mesei puse. Olga Leonardovna e de față. Oaspeții s-au retras. Anton Pavlovici își deapănă amintirile. Își risipește gîndul prin ani și-l vede pe fratele său Nicolae, și face haz... Și revede hanul lui Moisei Moiseevici, și-și amintește cum a rămas, elev de liceu, să trăiască dînd lecții — atunci cînd tatăl său a trebuit să fugă din orășelul în care încercase să-și construiască o locuință. Ah, cele 500 de ruble pentru care dăduse poliță! Și frica de închisoare: insolvabilul a fost nevoit să fugă la Moscova... Ce dureroase erau scrisorile mamei! Cîtă mizerie au trebuit să îndure — tata, mama, doi frați și o soră — dormind pe jos, suferind de frig și de foame, într-o încăpere îngrozitoare, în orașul visat... Cum s-au perindat zilele, lunile, anii! Studentul Anton Pavlovici începe să scrie — ca să-și hrănească familia deznădăjduită. Viața nu-și arată numai florile; ea are colți, cu care sfîșie, fără milă și fără alegere! Anton Pavlovici scrie, scrie mereu. Studiază medicina, și scrie. Începe să înțeleagă nu numai mizeria a lor săi Nedreptatea sfîrnește revolta în inima lui curată. Persecuțiile, starea de înapoiere a țărănimii, frămîntările muncitorimii exploatate, regimul de teroare, ipocrizia oficială, tarsa justiției de clasă, presa vîndută intereselor claselor dominante, literatura aservită și umilită, existența milioanelor fără orizont, bolile care seceră populația satelor și sărăcimea orașelor, luxul și desfrîul celor care dețineau puterea, mașina de zdrobit caractere a lumii capitalului, — iată adevărul, iată viața adevărată, iată aspectele ei reale! Are nevoie de un țel, de un ideal. Se zbuciumă suferind cu toate chinurile poporului său. Începe să citească în oameni. De la schițele destinate ziarelor umoristice, ajunge la paginile în care înfierează monstruozitatea orînduirii căreia îi porunc ește puterea cinică a aurului.

Pereții încăperilor sînt plini de tablouri și de fotografii cu dedicații. Anton Pavlovici le trece în revistă. Ochii lui albaștri adîncesc, semnificația unei întîlniri, rostul unei semnături sub fotografii, împrejurarea cînd a primit felicitările și florile, încurajările și cuvintele de prietenie. E mulțumit că oamenii simpli vin să-l caute și să-i ceară sfaturi. Medicul nu primește onorarii. S-au adunat țărani zgribuliți de friguri, bătrîni în cîrji, accidentați de la munca din porturi, și fete care tușesc sînge. Se simte cuprins de o milă fără margini și încearcă să aștîmpere durerea care scormonește rana deschisă a omenirii. La Melicovo, în tinerețe, ridicase cu bani adunați din colectă publică inițiată de el, trei școli, o infirmerie și alte cîteva clădiri de interes public. Aici, la Ialta, ar vrea să facă la fel. Bolnavii de piept sînt atît de numeroși și suferințele omenești atît de mari! I-a scris și lui Gorki, în noiembrie 1899 despre „oficiosii săraci". Era zguduit de fețele lor cînd cer ceva, de așternuturile lor sărăcăcioase, de felul cum trag să moară! Visa un sanatoriu. Dar cum să alini oceanul acesta de suferință, cînd te lovești, la fiecare pas, de indiferența și de egoismul celor cu dare de mînă? Pînă lui Anton Pavlovici continuă să scrie. Paginile lui devin o lecție de omenie, o demascare necruțătoare a vieții zdrobite de regimul țarist și de exploatarea capitalistă, o protestare vie și demnă, o critică teribilă. — paginile unui „talent plin de tragism și de gîngășie" cum îi spunea M. Gorki în prima scrisoare ce-i adresase.

...A trecut prin sălița de la intrare, pe lîngă telefonul de modă veche — fixat în perete — și a coborît prin ogradă. Nici Maria Pavlovna nu știe ce se petrece cu fratele ei. A sorbit cîteva înghițituri de ceai și s-a ridicat. A trecut în grădină. Zilele au fost nespus de calde. Acum se lasă cortina serii. O seară înăbușitoare. A ajuns în grădină. E singur cu cerul și cu arborii. Are mișcările simple și niței obosite. Cutreeră cu gîndul comorile amintirii. Cu ani în urmă, s-a plimbat pe aici cu Korolenko, cu Kuprin, cu Șaliapin, cu Stanislavski, povestind, ascultîndu-i, bucurîndu-se ca un copil.. Apoi a urmat iarăși singurătatea. Olga Leonardovna e bolnavă. „Pescărușul" s-a jucat la Teatrul de Artă, în decembrie 1898. Era o reluare. N-a fost decît la o singură repetiție... Nici „Unchiul Vania" nu l-a putut vedea Dar a cunoscut-o la a cea repetiție pe Olga: a reîntîlnit-o în primăvara anului următor la Melicovo și în cursul verii la Ialta Starea sănătății ei era din ce în ce mai precară — despărțirile mai lungi, viața mai umbrită de tristețea singurătății... Trăiește ca un surghiunit Străbate grădina, printre cedri și chiparoși, trece pe sub pomii fructiferi, adulmecă aerul abea legănat de briza mării și se așează aproape zdrobit de oboseală, pe banca de lemn, ascultînd cîntecul de sfîrșit de zi, al gîzelor. Zîmbește din nou. Era în mai, cînd flora aceștui colț al pămîntului întrece orice închipuire. 1900. Teatrul de Artă fi adusese gustul înfrigurat al triumfului Lespedea solitudinii se despicase „Pescărușul" și „Unchiul Vania", Stanislavski, Nemirovici-Dancenco, toată trupa, cu prieteni, cu admiratori, cu flori, cu lacrimi, cu speranțe renăscute, cu gazetari și critici, cu Alexei Maximovici. Casa încă neterminată, curtea, grădina în curs de plantare — și peste tot oaspeții aceștia dragi, și succesul spectacolelor, și lumina care-i scălda ochii de culoarea cerului senin... Și liniștea amară, adîncă, totală, după plecarea teatrului: sentimentul izolării și al uitării între griji materiale și lupta cu ftizia...

În camera de lucru s-a făcut întunerec. Aprinde sfeșnicele cu cîte două lumînări și-și trage scaunul aproape de masa de lucru. Face corecturi la „Trei surori". Abea a terminat de scris. Coboară umbrela ploilor cernite. E din ce în ce mai frig. Octombrie... „Am impresia că iarna durează de zece ani... Știi, Alexei Maximovici? Stau singur! complet singur!"... A sunat cineva? Ce doriți? Petița e bolnavă? Poftiți înăuntru! Pe masa scriitorului sînt și uneltele doctorului: termometrul, stetoscopul, siringa, ceasornicul... E o tătărcă mică, slabă, ofilită, cu copilul în brațe...

Pe vremuri seria numai dimineața. Acum trudește și noaptea, pînă tîrziu.

Timpul gonește, fără crutare, 1903. „Livada cu vișini" proorocește apropiata înflorire a patriei, care va trebui să fie mai bună și mai frumoasă într-o viață înoită ce i se pregătește. Din cadrele lor, prietenii îi surîd a înțelegere și îndemn. Flăcările celor patru luminări pîlpîie înviorate. Cu mîna stîngă își potrivește ochelarii și cu dreapta scrie. Totul aleargă, însuflețit, pe zăpada hîrtiei Eternitatea își pune amprenta pe manuscris...

*

Oamenii sovietici și străini care vizitează Ialta străbat încăperile casei-muzeu, ascultă explicațiile celor ce-i conduc făcînd istoricul fiecărei piese și, cînd părăsești insula aceasta de reculegere și de înălțare, ca să reintri — nu în paragina de odinioară, ci în marea grădină de azi a Ialtei — care nu se poate defini decît cu superlativele absolute ale frumosului — ți se pare că te-ai rupt, în tăcere, de emoționanta existență a unei gîndiri și a unei sensibilități care mai elaborează opere de artă, de omul căruia ai fi vrut să-i șoptești, la despărțire, cuvîrșit de uriașa lui personalitate:

— Ai văzut, Anton Pavlovici? Ai salutat în „Livada cu vișini" viața cea nouă. Iată, a venit!

George SILVIU

ECOURI

Cinematografice

● **STUDIOUL** de popularizare a științei din Moscova a realizat un documentar deosebit de interesant. Este vorba de filmul **„Pentru viața celor condamnați"**, regizat de D. Jasin. Principalul merit al acestui film, care are ca temă rezultatele deosebite obținute în chirurgia cardiacă, este acela că se bazează pe fapte reale. Ca personaje ale filmului sînt: A. Bakulev, fondatorul chirurgiei cardiace în U.R.S.S și profesorii A. Vișnevski și P. Kuprianov, mari specialiști cardiologi

● **UN FILM** cu două titluri. Vă dați seama desigur că e vorba de o coproducție în Franța filmul se va intitula: **„Tu n-ai văzut nimic"**, iar în Japonia **„Pikadon"** (după numele unei bombe atomice). Filmul, care se află încă în stadiu de pregătire, va fi interpretat de Emanuelle Riva și de actorul japonez Eiji Okada

● **„ANUȘCA"** este titlul filmului pe care-l turnează acum regizorul Boris Barnet. Filmul prezintă tragedia unei femei care și pierde bărbatul în timpul războiului

● **ARTISTUL** francez Gilbert Becaud va pleca în luna ianuarie în U.R.S.S pentru a turna un film alături de Tatiana Samoileva Filmul va purta titlul **„Ochii negri"** și va fi ecranizat după lucrarea cu același nume a lui Cehov

● **ÎN STUDIOURILE** cinematografice din Stalingrad regizorul B. Kimjagarov a terminat lucrul la filmul **„Datoria cea mare"**, care deszbate importante probleme de etică.

Muzicale

● **TEATRUL MARE** din Moscova pregătește pentru sesiunea viitoare montarea operei „Război și pace" de S. Prokofiev.

● **TEATRUL** „San Carlo" din Napoli a prezentat noua operă a compozitorului Renzo Rosselini **„Viitoarea"**. Ca și precedenta sa lucrare pentru teatrul muzical și anume **„Războiul"**, noua operă este consacrată vieții contemporane a Europei occidentale în centrul acțiunii se află destinul tragic al soției unui muncitor — conducătorul unei răscoale care moare cu prilejul înăbușirii acesteia

● **RENUMITA** cîntăreață Maria Meneghini Callas a anunțat că părăsește teatrul Scala" din Milano și că în stagiunea 1958/59 va interpreta rolul lady-ei Macbeth pe scena teatrului Metropolitan Opera din New York. Astfel Italia unde arta Mariei Callas a triumfat prima oară va fi lipsită de posibilitatea de a asculta pe această cîntăreață cu renume mondial

● **LA MIAMI** (Florida — S.U.A.) a avut loc premiera unei lucrări necunoscute de Beethoven. Muzicienii din localitate au interpretat fragmente dintr-o operă neterminată a marelui compozitor, „Vestas Fenner" (textul aparținînd lui Emmanuel Schikaneder).

Cronica gastronomului

ȘUNCA

Pentru a răspunde originalului cititor din Craiova, care îmi cere în versuri o rețetă în proză despre șuncă, în cele ce urmează voi vorbi puțin despre ea. Calitatea șuncii (sau jambonului), depinde în primul rînd de vîrsta și specia porcului din care e preparată. Vestita șuncă de Praga e făcută pare-se din godaci de șase luni. Nu știu dacă și alte fabrici cu renume păstrează aceeași normă. În cele două rețete pe care le dau în rîndurile de față, nu va fi vorba decît de șunca preparată în casă, adică de șunca fiartă și de cea coaptă.

E bine ca porcul din care vrem să preparăm șunca să fie mai tînăr de doi ani (un an, un an-jumătate). Prima operație, aceeași la ambele moduri de preparație e stagiul în saramură. Saramura trebuie să aibă densitatea aceleia pe care am indicat-o pentru mistreț. Nu se pune în ea decît salpetru, care dă șuncii culoarea trandafirie și nici un condiment. Se pune piciorul din spate în această saramură și se ține în ea, cu sau fără os (șunca e mai gustoasă cu), de la 8 pînă la 12 zile, după vîrstă, deci frăgezimea animalului. Cînd se pune carnea cu os, se înțeapă la încheietură de două trei ori, cartilajele fiind mai ușor expuse alterării. Saramura trebuie ținută la o temperatură în jurul a 18 grade, într-o încăpere cu aer uscat (umezeala e dăunătoare). Odată scoasă din saramură, carnea se leagă sul, cu sfoară.

Șunca fiartă

După ce legăm carnea cu sfoară o punem în apă rece, unde o lăsăm circa 12 ore pentru a se desăra. După asta se pune la zvîntat și apoi la fum. Scoasă de la fum poate fi păstrată fără de primejdie pînă la șase luni. Cînd îi sună ceasul să fie fiartă, carnea afumată se pune într-o cratiță mare în care se toarnă vin amestecat cu apă, pînă ce se ridică lichidul de-un lat de mînă deasupra cărnii. Se adaugă în lichid: piper boabe, ienibahar, cuișoare, două foi de dafin și cîțiva căței de usturoi. Atît! Nici morcov, nici ceapă! Se pune cratița acoperită să fiarbă la foc molcom. Cînd e gata, se pune la rece, tot acoperită, ca aroma să nu iasă odată cu aburii lăsînd în locul șuncii un biet rasol de porc. Cînd se răcește se scoate din cratiță și se pune la răcoare. Șunca fiartă însă e foarte gustoasă și caldă cu piure de spanac și hrean.

Zeama rămasă are multiple întrebuințări în bucătărie, începînd cu aspicul și încheind cu legumele.

Șunca coaptă

Operațiile se succed întocmai ca mai sus, inclusiv afumatul. Cînd trecem de aci la prepararea șuncii, o învelim într-o cocă făcută din tărîță de secară și făină de secară (e recomandabil să predomine tărîța care dă o crustă mai compactă și mai rezistentă). Se pune la cuptor. Din cînd în cînd se scoate și se lipesc cu același aluat crăpăturile pe care le provoacă aburii. Coptul durează 2—3 ore. Carnea se încearcă prin înțepare. Cînd e moale e gata. Se scoate coca și se pune la rece. Așadar:

La saramură zile opt
Și după asta, lucru cert,
Jambonu-i bun și fiert și copt;
Deci, fă-l cum vrei:
sau copt sau fiert.

PĂSTOREL

P.S. — Am omis să atrag atenția că atîta timp cît e la saramură, carnea trebuie întoarsă din cînd în cînd.

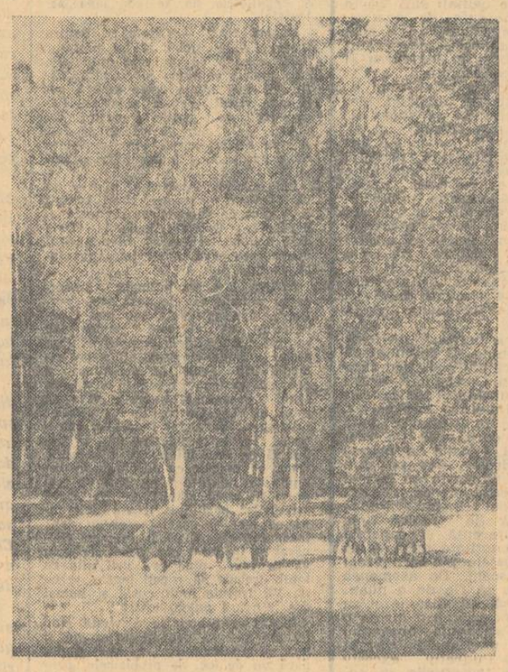

MUZEU VIU AL NATURII

Pădurea Bialowieza din R. P. Polonă, una din cele mai vechi din Europa, este un adevărat muzeu viu al naturii. Întinsă pe o suprafață de 5081 ha. pădurea Bialowieza adăpostește stejari, frasini, brazi uriași printre care viețuiesc lupi, corbi, zimbri, capre, porci mistreți, jderi, etc.

În fotografiile noastre; de sus și de la stînga la dreapta: Un stejar în vîrstă de 800 de ani care are 39 m. înălțime și diametrul de 1,85 m; stațiunea climatică a Institutului de Cercetări Silvice din incinta Parcului; o familie de zimbri; un frumos specimen de elan.

MIC INDREPTAR MUZICAL

M. GLINKA

Influența teatrului liric italian a fost deosebit de puternică în Rusia veacului XIX, repertoriul operelor fiind aproape în întregime ocupat de lucrările compozitorilor „bel-canto"-ului.

Cel care a dat un curs nou preferințelor publicului — în ciuda dîrzei rezistențe opuse de aristocrație și de curtea țaristă cosmopolită — a fost tînărul compozitor MIHAIL IVANOVICI GLINKA (1804—1857), care este considerat întemeietorul școlii naționale muzicale ruse.

După o călătorie de studii în Italia, Austria și Germania, unde își desăvîrșește cultura muzicală, Glinka se înapoiază în patrie după patru ani de peregrinări și scrie numeroase lucrări: romanțe pentru voce și pian, piese pentru muzica de cameră, cunoscutul Capriccio pe teme rusești pentru pian, la 4 mîini, Uvertura-simfonie pe două cîntece rusești și altele. Pe cînd se afla încă în străinătate, Glinka a fost preocupat de ideea realizării unei opere în care să se reflecte geniul cîntecului popular rus, atît de vibrant, atît de plin de simțire și de original.

Glinka se așterne pe lucru și dă la iveală prima sa operă, în care sînt reflectate ideile sale novatoare, care vor izbi cu tărie pozițiile cosmopolite ale aristocrației. În 1836 se reprezintă Ivan Susanin, prin care Glinka se impune atenției opiniei publice universale / ca un compozitor de mare valoare și ca un novator. După operele italiene care invadează scena teatrelor muzicale rusești, iată o operă în care eroul principal este poporul, țăranul rus. Reprezentarea operei Ivan Susanin, primită cu răceală și chiar cu ostilitate de „esteții" aristocrației din jurul curții imperiale, stîrnește un adevărat entuziasm în rîndurile tinerei intelectualități și ale marelui public. Ivan Susanin are ca subiect o pagină din istoria Rusiei și anume lupta poporului rus împotriva încercărilor regelui Sigismund al Poloniei de a-i subjuga patria. Armata populară, condusă de către eroii naționali ruși Minin și Pojarski, reușește să alunge pe invadatori. Eroismul poporului rus este întruchipat în figura țăranului Ivan Susanin, care nu-și prețuiește viața atunci cînd interesele superioare ale patriei o cer. În afară de figura centrală a operei, țăranul Ivan Susanin, sufletul și năzuințele măreție ale poporului sînt exprimate în corurile impresionante care ocupă un loc important în partitură și care, prelucrînd melodiile unor cunoscute cîntece populare ruse, exprimă o mare bogăție de sentimente.

Opera Ivan Susanin, a cărei premieră a avut loc la 9 decembrie 1836, a constituit punctul de plecare al școlii naționale muzicale ruse și prima într-o serie întreagă de lucrări, care vor îmbogăți creația muzicală rusă și universală.

Șase ani mai tîrziu, la 9 decembrie 1842, are loc pe scena Teatrului Mare din Petersburg premiera celei de a doua opere a lui Glinka: Ruslan și Ludmila. Folosind ca libret cunoscutul poem al lui Pușkin, Glinka scrie o muzică într-un stil nou, original, în care folosește ades intonații ale muzicii orientale, potrivite basmului popular pe care-l constituie poemul lui Pușkin.

Premiera operei Ruslan și Ludmila a fost primită fără entuziasmul stîrnit de Ivan Susanin. Pe de o parte unele stîngăcii și neglijențe în interpretarea dată partiturii, pe de altă parte maniera nouă în care a fost scrisă, au făcut ca opera să nu găsească înțelegerea publicului. După moartea compozitorului, Ruslan și Ludmila a fost reluată și a cunoscut un grandios succes, intrînd în repertoriul permanent al teatrelor de operă din toată lumea.

Este cert că eșecul acestei premiere a făcut o puternică impresie asupra compozitorului, care în aceeași perioadă a trebuit să suporte lovitura unor dezamăgiri de ordin familiar. Deprimat și cu sănătatea șubredă, Mihail Glinka pleacă din nou peste hotare. În 1844 se oprește pentru un timp la Paris, unde-și cîștigă prețuirea și prietenia compozitorului francez Hector Berlioz. Din capitala Franței, Glinka pleacă în Spania, unde va culege un bogat material muzical folcloristic care va sta la baza cunoscutelor sale piese orchestrale Jota Aragoneze și Amintirea unei nopți de vară la Madrid.

Înapoindu-se din nou în Rusia, Glinka scrie piesa simfonică Kamarinskaia, pe temele a două cîntece populare ruse, pe care le prelucrează în mod inimitabil.

Glinka a murit destul de tînăr, la 53 de ani, la Berlin. În ultima perioadă a vieții sale el era preocupat de înoirea muzicii bisericii ruse.

Contribuția lui Glinka la formarea școlii muzicale naționale ruse a fost covîrșitoare, dar ea a însemnat, în același timp, și o importantă contribuție la formarea și dezvoltarea școlilor naționale ale altor țări — și prin aceasta poziția marelui compozitor rus în istoria muzicii este cu atît mai remarcabilă.

M. NEACȘU

CU PLUTA PE OCEANUL PACIFIC

În insulele răzlețite din partea de apus a Oceanului Pacific, în Polinezia, bătrînii povestesc că strămoșii lor au venit de departe, din răsărit, conduși de eroul Kon-Tiki... Legendă sau istorie? Îndepărtata țară de baștină să fie oare America de sud? În acest caz, cum au putut tovarășii lui Kon-Tiki să traverseze Pacificul, pe niște simple plute de lemn — singurele ambarcațiuni de care dispuneau vechii locuitori ai Americei? Răspunsul la aceste întrebări l-a dat tînărul savant norvegian Thor Heyerdahl care a dovedit imigrația indienilor americani în Polinezia nu numai *științific*, prin argumente arheologice, dar și *practic*, repetînd legendara călătorie a lui Kon-Tiki. Împreună cu cinci prieteni — cercetători și tehnicieni — Thor Heyerdahl s-a îmbarcat pe o plută de lemn de balsa în portul peruvian Callao și după nouăzeci și trei de zile de plutire între cer și ape, străbătînd peste 10.000 de km, a ajuns în arhipelagul Tahiti. Uimitoarea aventură, fără pereche în istoria călătoriilor, este povestită de Thor Heyerdahl într-o carte în care pasiunea științifică, curajul și umorul se unesc și explică imensul succes al scrierii: 2.300.000 de exemplare vîndute în lumea întreagă.

Peste cîteva zile, traducerea cărții lui Thor Heyerdahl — publicată de Editura Științifică sub titlul *„Expedi-*

ția Kon-Tiki. Cu pluta pe Oceanul Pacific" — va fi în librării, iar cititorii vor putea cunoaște în toate amănuntele faptele îndrăzneților navigatori pe nesfîrșitele întinderi ale Pacificului.

Știința și VIAȚA

Atomul în slujba vieții

După cum se știe, recent, în Uniunea Sovietică a intrat în funcțiune primul grup electrogen de 100.000 kw al celei de-a doua centrale atomoelectrice, care va avea o putere totală de 600.000 kw. Inima centralei o constituie reactorul. În barele acoperite cu metal auriu este adăpostit uraniu natural. Zeci de asemenea tuburi, avînd o lungime de cîțiva metri, se află în partea centrală a reactorului, care este umplut pe dinăuntru cu o zidărie masivă de grafit..

Dar nu despre gigantica atomocentrală care a intrat parțial în funcțiune în U.R.S.S. vrem să vă vorbim în cele ce urmează.

Vrem să vă relatăm cîteva din ultimile cercetări ale oamenilor de știință sovietici în alte domenii ale aplicării energiei atomice în scopuri pașnice.

La Institutul de cercetări pentru cereale din Moscova, a început construirea unei instalații semiindustriale pentru combaterea insectelor dăunătoare ale cerealelor. Instalația funcționează pe bază de energie atomică. Un sistem nou de combatere a dăunătorilor din hambare, cu ajutorul radiațiilor ionizante, a fost elaborat de către Institutul de biofizică al Academiei de Științe a U.R.S.S. și Institutul cerealier.

Curățirea într-un termen scurt a cerealelor de insecte, necesită o doză mare de radiație — 80.000—100.000 roentgeni. În practică, folosirea unor astfel de doze este deosebit de complicată și costisitoare. A fost demonstrat pe cale experimentală că metodele cele mai economice și cele mai accesibile din punct de vedere tehnic nu sînt acele de exterminare rapidă a dăunătorilor cerealelor, ci sterilizarea lor totală. Doza necesară stăvilirii procesului de înmulțire a gărgăriței grîului este de numai 10.000 roentgeni. Experiențele au arătat că insectele supuse iradierii nu prezintă în mod practic nici un pericol. După iradiere nu se constată modificări ale proprietăților alimentare ale cerealelor, nu apare nici radioactivitatea.

Folosirea energiei atomice în scopuri pașnice are însă aplicații multiple.

Oamenii de știință uzbeci au elaborat proiectul unei instalații automate pentru prelucrarea gogoșilor de mătase cu raze gama. Că sursă de radiație vor servi izotopii de cobalt. Mici doze de radiații ale izotopului de cobalt pătrunzînd în gogoașă omoară crisalida. Pînă în prezent acest lucru se realiza prin opărirea gogoșilor. Datorită acestei noi metode, crește considerabil durabilitatea firului și se mărește cu 8 la sută cantitatea de fire obținută de la fiecare gogoașă.

Radiațiile izotopilor de cobalt sterilizează mătasea și permit păstrarea gogoșilor în depozite timp de luni de zile (de obicei, după ce sînt opărite gogoșile încep să mucegăiască după 5 zile, ceea ce degradează calitatea materiei prime). Așa dar, aplicînd noua metodă va putea fi lichidată munca sezonieră în filaturile de mătase.

Preocuparea savanților sovietici se îndreaptă totodată și către găsirea mijloacelor cele mai eficiente pentru ocrotirea organismului omenesc împotriva radiațiilor nucleare.

Savanții sovietici și-au propus de aceea nu numai să explice din ce cauză chiar și cele mai mici doze de substanțe radioactive au un uriaș efect dăunător asupra organismului dar și să creeze antidotul necesar.

În cercetările lor, oamenii de știință sovietici s-au bazat pe teoria reacțiilor în lanț, elaborată de acad. Nikolai Semionov, laureat al Premiului Nobel. Experiențele efectuate la catedra de biofizică a Universității din Moscova au dovedit că sub acțiunea radiației radioactive sînt declanșate reacții în lanț de oxidare în componentele grase ale celulelor și în proteinele din organism. În urma acestor reacții, în celule apar substanțe toxice care dăunează organismului. Oamenii de știință sovietici au reușit să separe pentru prima oară aceste substanțe sub formă cristalină. Ei au găsit mijloace eficiente care inhibă reacțiile în lanț de oxidare din organism.

Ce este griziofulvinul?

Oamenii de știință sovietici au descoperit noi mijloace de combatere a bolilor plantelor. Cercetătorii de la Universitatea din Moscova au realizat un nou antibiotic — griziofulvinul. Microorganismele necesare obținerii acestui preparat au fost extrase din solurile Siberiei. Griziofulvinul posedă proprietatea de a preveni unele boli ale legumelor, în special ale verzei și pătlăgelelor roșii.

Noul preparat sovietic prezintă o serie de avantaje față de corespondentul său produs în străinătate. El constituie și un stimulator al creșterii plantelor, ceea ce va permite sporirea recoltei de legume. Antibioticul fabricat în străinătate nu posedă această proprietate.

Cel mai tînăr oraș din U.R.S.S.

În Kazahstanul de est, pe malul Irtișului a apărut un nou oraș al tinerilor hidroconstructori. Orașului i s-a dat numele de Serebrianka.

Cînd a început construirea hidrocentralei Buhtarma de pe Irtiș, pe șantier au sosit mulți tineri și tinere din diferite regiuni ale Uniunii Sovietice. Fermecați de frumusețea acestui ținut bogat, ei au hotărît să se stabilească aici după terminarea lucrărilor de construcții. La cererea tinerilor constructori, acum doi ani, a început construirea orașului. În prezent pe versanții munților, pe malul năvalnicului Irtiș se înalță peste 1.000 de vile, o casă de cultură, școli, spitale. Aici totul este tînăr: și locuitorii, și grădinile, și marele parc din centru. Serebrianka este poate unicul oraș din lume locuit numai de tineret. Orașul are și primele sale tradiții: Sovietul orășenesc de deputați ai oamenilor muncii oferă în dar tinerilor căsătoriți o locuință. În prezent, la Serebrianka se termină construirea a 100 de case noi, localuri de școală și instituții cultural-sociale. Peste cîțiva ani Serebrianka, cel mai tînăr oraș din U.R.S.S — va deveni un important centru cultural al Kazahstanului de est.

Tratamentul chirurgical al urmărilor infarctului miocardic

Prof. Grigori Zaițev din Moscova a elaborat o metodă chirurgicală originală de tratament al urmărilor infarctului miocardic. Adeseori bolnavii care au suferit de infarct miocardic simt dureri chinuitoare în regiunea inimii. În asemenea cazuri sînt ineficace măsurile terapeutice și preparatele medicinale. Doar o intervenție chirurgicală înlătură durerile.

Prof. Zaițev a elaborat o metodă de tratament chirurgical care nu prezintă mari dificultăți tehnice și este cu totul lipsită de pericol pentru bolnav.

În timpul intervenției chirurgicale marele epiploon este extras din cavitatea abdominală și transferat în cavitatea toracică în apropierea vîrfului inimii. Apoi el este suturat de pericard și de epicard.

Epiploonul conține foarte multe vase sanguine. Suturarea lui de pericard și epicard îmbunătățește în mare măsură circulația sîngelui iar ca urmare a acestui fapt sînt lichidate consecințele infarctului.

Tratamentul chirurgical al urmărilor infarctului este practicat în prezent în U.R.S.S. cu succes de către profesorii Valeri Kazanski, Andrei Gulaev, Boris Kirilov, Serghei Kolesnikov și alții.

Defectele de vorbire pot fi vindecate

După cum au stabilit oameni de știință, gîngăveala este un reflex patologic de vorbire, sau așa numita logonevroză. În vindecarea acestei boli a obținut rezultate satisfăcătoare Institutul de otorinolaringologie al Ministerului Ocrotirii Sănătății al R.S.F.S.R., unde tratamentul se bazează pe internarea pe o perioadă mai lungă a acestor bolnavi într-o clinică.

Durata tratamentului este de trei luni, în care timp gîngavii sînt supuși influenței complexe a unor cursuri speciale de vorbit (logipedice), fizioterapiei, unei serii de mijloace medicamentoase (atropină, tropacină și altele), gimnasticii ritmice și medicale. Tratamentul începe cu un „regim de tăcere" care durează 10-12 zile. Un sistem special de vorbit urmărește să combată recidiva gîngăvelii. După cum se știe, tratamentul prin ambulatoriu este adeseori puțin eficient. Chiar dacă în cabinetul medicului gîngavul vorbește normal, venind în contact cu noi excitanți, gîngăveala poate să reapară. Șederea în staționar permite să se gradeze tratamentul: în cameră, pe teritoriul staționarului, pe stradă, unde bolnavii, sub conducerea specialiștilor, pot să intre în vorbă cu trecătorii.

Această metodă de tratament a dat rezultate bune.

O metodă originală de diagnosticare a tumorilor creerului

La Institutul de neurochirurgie „Burdenko" din Moscova a fost elaborată și se aplică cu succes în practică o nouă metodă de diagnosticare a tumorilor creerului.

Tumoarea creerului este o boală periculoasă. Singurul mijloc de luptă împotriva ei este intervenția chirurgicală urgentă. Dar înainte de această intervenție este necesar să se stabilească locul exact al tumorii. De acest lucru se și ocupă laboratorul profesorului Vladimir Rusinov. Importanța stabilirii precise a locului tumorii este evidentă — chiar cea mai neînsemnată particică din creer are un rol foarte important în viața omului.

Metoda elaborată de oamenii de știință sovietici se bazează pe faptul că orice porțiune a creerului omenesc posedă un anumit potențial electric. Dacă s-ar conecta electrozi la două puncte ale creierului, s-ar putea înregistra o diferență de potențial, la naștere așa-numitul biocurent. Aparate speciale fixează biocurenții, îi intensifică și îi înregistrează sub forma unor curbe complexe. La omul sănătos forma curbelor este bine determinată. Dacă însă un sector oarecare al creerului este atins de tumoare, biocurenții din acest sector dau o curbă deformată.

În felul acesta, pe baza studierii curbelor, se poate pune un diagnostic precis. După aceea intervenția chirurgicală va merge pe o cale sigură.

Zeci de medici din Uniunea Sovietică și numeroși medici din străinătate vizitează laboratorul prof. Rusinov pentru a-și însuși noua metodă de diagnosticare a tumorilor creerului.

Vaccin împotriva maladiilor de piele de origină tuberculoasă

Dr. Maruyama, profesor de dermatologie la Universitatea din Tokio, a anunțat că a pus la punct un vaccin eficace în tratamentul bolilor de piele de origină tuberculoasă. Din cele 71 cazuri tratate cu acest vaccin, 35 sînt perfect vindecate iar la 13 s-a obținut o ameliorare considerabilă. Numai în șase cazuri noul vaccin n-a dat rezultate

FORȚA APELOR DUNĂRII IN SLUJBA OMULUI

Problema folosirii uriașei energii hidraulice a Dunării preocupă de multă vreme pe specialiștii țărilor dunărene. Recent s-a încheiat un acord cehoslovaco-ungar privind construirea în comun a unei importante lucrări hidroenergetice. Proiectele vor fi elaborate în cursul anului viitor, iar lucrările vor fi efectuate la Nagymaros la răsărit de orașul Esztergom, în perioada 1961—1965.

În afară de această lucrare se proiectează o serie de construcții hidrotehnice pe tot cursul Dunării. Astfel, conform prevederilor, un sistem de 23 de baraje va putea reglementa cursul Dunării de la Passau, situat la frontiera dintre Austria și Germania, și pînă la Marea Neagră. Acest sistem va putea furniza 40 miliarde Kwh de energie electrică pe an, mai mult decît întreaga producție de electricitate a tuturor țărilor dunărene, luate la un loc. În sectorul Cehoslovaciei vor fi construite trei baraje: primul va fi realizat între Wolfstal și Bratislava în colaborare cu Austria, al doilea între Bratislava și Komarno și al treilea între Nagymaros și Sturovo.

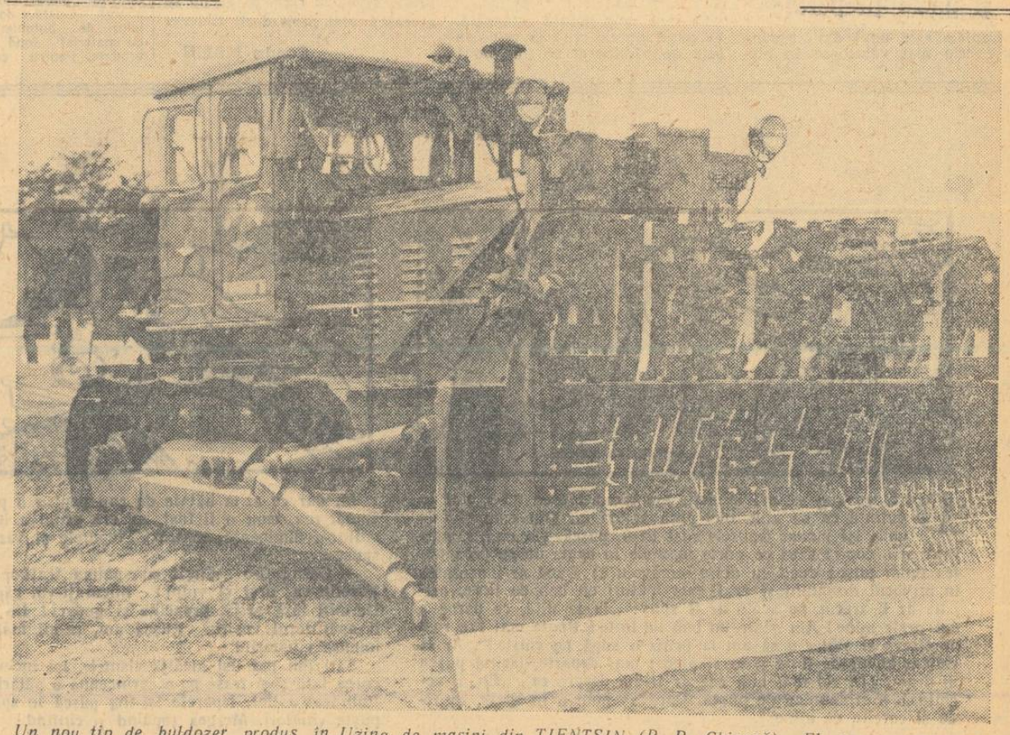

Un nou tip de buldozer produs în Uzina de mașini din TIENTSIN (R. P. Chineză). El are o capacitate de 80 m.c. pe oră

PAGINA FEMEII

LUATE DIN VIAȚĂ

Unui tată și... altora ca el

În primul rînd, îți cer iertare pentru indiscreția comisă. Așteptînd rîndul la telefonul public din cofeneaua în care jucai pietre duminică dimineața, am ascultat, fără să vreau, discuția purtată cu partenerii tăi.

Te plîngeai prietenilor: nu știu ce să mă fac cu băiețelul meu, Mihai. Are cinci ani, e cuminte, destul de deștept, dar... nu mă iubește. Nu l-am văzut o dată să-mi sară drăgăstos în brațe; cît despre sărutare, nu-mi amintesc să fi primit de la dînsul vreuna în ultimele șase luni. În schimb, cu mămica-sa, e tandrețea întruchipată. De ce oare? Voi știți prea bine că fac tot posibilul să aibă tot ce-și dorește, ba încă și mai mult. În ceea ce mă privește, în afara partidei de pietre, nu-mi acord nici o altă satisfacție! Totul e pentru el!

Te înțeleg. Nici nu știi cît de mult te înțeleg. Am fost pînă nu de mult în aproape aceeași situație. Am descoperit însă cauza acestei situații neplăcute.

De aceea, îmi permit să-ți atrag atenția, cu riscul să te superi la început, convins fiind că pînă în cele din urmă îmi vei da dreptate, că greșești.

Ți-ai mințit (fără să vrei, dar ți-ai mințit) prietenii și te minți și pe tine. Nu-i adevărat că „totul e pentru el". Spui doar singur că tot timpul liber îl petreci la pietre. Dă-i copilului mai puțin „tot ce-și dorește", acordă-i în schimb puțină atenție. Renunță deocamdată, măcar la partida de pietre de duminică dimineață și du-te la plimbare cu Mihai. Nici nu bănuiești ce rezultate o să obții. Și apoi (asta rămîne între noi!) o să vezi că descoperi un București pe care nu-l cunoști.

Pentru început bunăoară te poți duce cu el la menajeria Circului de Stat. E în centru, vizitarea ei nu durează prea mult, așa că poate te mai repezi după aceea la o partidă de pietre ceva mai mică (pentru ca ruptura să nu fie prea bruscă. Vezi ce înțelegător sînt?).

Duminica următoare, iacă un pas mai departe. Te poți duce cu el la muzeul de științe naturale „Grigore Antipa". O să-i placă și lui, dar (și asta rămîne tot între noi) o să-ți placă și ție. O să vezi, printre altele, cum arată vaca de mare, emu și gnu care-ți dau atîta bătaie de cap la cuvinte încrucișate...

...L-am auzit pe unul dintre prietenii d-tale povestind despre o călătorie făcută în țări îndepărtate. Povestește-le, la rîndul d-tale, într-o seară, despre bananii și plantele subtropicale care cresc în... București (și pe care le-ai văzut împreună cu băiatul dumitale în a treia duminică în sera Grădinii botanice).

Mă opresc aici. Sînt sigur că odată pornit la drum o să te descurci mai bine în doi.

Deocamdată îți dau întîlnire pe duminica viitoare la aceeași cafenea, la aceeași oră.

Sper să nu te găsesc...

S. CORNEA

Unii părinți nu țin o strînsă legătură cu școala.

— Tăticule, mîine ești convocat la școală la o nouă consfătuire cu părinții.

— Dar ia spune: e departe școala voastră?...

Desen de L. DARIAN

ROCHII PRACTICE PENTRU BIROU

Modelul din stînga este foarte practic, fiind închelat de sus pînă jos cu nasturi și avînd buzunarul mai jos (foarte ușor de umblat în el atunci cînd stai mult pe scaun). Modelul din mijloc reprezintă o jachetică scurtă cu o fustă dreaptă și o bluză. Modelul din dreapta, cu talia lungită, este ușor transformabil, putîndu-se schimba garnitura din față în diverse culori (alb, galben, bleu), iar pentru după amiază se poate aplica pe deasupra nasturilor o dantelă.

Desene: Tantzi PFENNINGS

Puțină croitorie

În continuarea micului curs de croitorie cu care dorim să venim în ajutorul femeilor dornice să se îmbrace frumos și în același timp economic, vă prezentăm în articolul de astăzi, două bluze sport.

Ținuta, bluză și fustă, este recomandabilă atît pentru latura practică (la o fustă se pot schimba mai multe bluze și invers) cît și prin faptul că ea îmbracă bine orice siluetă, avînd un aspect tineresc.

Bluzele pe care vi le prezentăm pot fi confecționate din bumbac sau stofă. Pentru bluza nr. 1, cumpărați 1,66 m. material lat de 0.90 m. sau 1,06 m. pe lățimea de 1,40 m. Pentru bluza nr. 2 care se poartă peste fustă aveți nevoie de 2,25 m. material pe lățimea de 0,90 m.

Cunoașteți din articolul precedent modul în care se iau măsurile, cît și procedeul de pregătire al stofei prin călcare înainte de croit, de asemenea aplicarea tiparelor în funcție de sensul țesăturii (cu sens sau fără sens). Tiparele de bluză înfățișate aici corespund măsurei 48, respectiv: 96 cm. peste bust, 76 cm. în talie, 140 cm. peste șold. Ele se vor mai micșora, în funcție de măsura pe care doriți s-o lucrați. În schiță tiparele sînt reduse la scara de 1/10.

După ce aplicați tiparele pe material ca în schiță, și dați semn cu creta, se croiește lăsînd rezerve. Se însăilează larg pe semne, se despart părțile — și se taie semnele la mijloc și se închele pentru prima probă. Se descalcă apoi ușor. După probă se dau semne pe ace cu ață de însăilat, se aplică partea probată peste cealaltă, se însemnează cu creta, se însăilează larg, se despart părțile, se taie ața între părți, se închele la probă, pu-

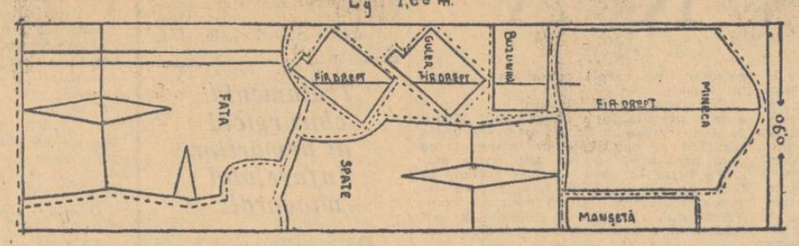

nîndu-se și dosul de guler și se descalcă. Acest procedeu se aplică ori de cîte ori avem retușuri la probă. Cînd bluza vine bine, se tighelește, se taie rezervele după cum urmează: 3 cm. la cusăturile din părți, ½ cm. la umăr și 1 cm. la răscroiala bluzei și a mînecii. La tiv se dă un tighel în margine sau se festonează, dacă materialul este gros. Se surfilează cusăturile, se descalcă bine, se aplică fața de guler și reverele, manșetele cu tighel interior. Capacul de cută cere o nadă, însemnată pe tipar cu X. Dacă vrem să accentuăm caracterul sport al acestor bluze se pot da și tighele pe față, unul în margine, altul la 1 cm. spre interior, pe guler și manșete.

Șlițul la mînecă se face aplicînd o bucată de material de 5 cm. lungime și 3 lățime pe față pe semnul de tăietură, se tighelește ca o butonieră și se întoarce în dos fără lizieră.

Și acum cîteva indicații asupra modului de executare al butonierelor. Butonierele se însemnează de la mijlocul feței înspre interiorul piesei, orizontal. Există două feluri de butoniere: cu material fond și brodate. Pentru cele cu material fond se aplică pe semnele de butoniere pe fața bluzei, bucăți mici de material „în bie" care se tighelesc după semnul de butonieră sub forma unui dreptunghi lung cît diametrul nasturelui, laturile fiind apropiate la circa 3 mm. Se taie pe mijlocul dreptunghiului, se întoarce pe dos bucățica aplicată și se coase fin pe față lăsînd o lizieră de 1 mm. Pentru a se călca ușor, se însăilează laturile butonierei una de alta.

Dora COJOCARU

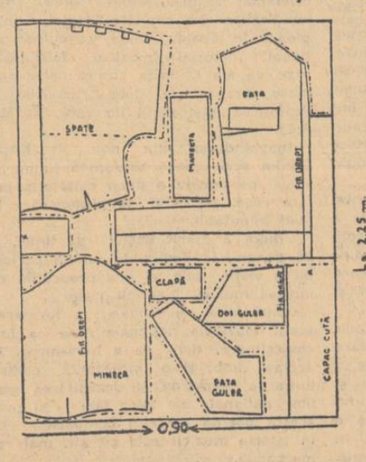

Curierul nostru

MILI VASILIU — București: Este adevărat că noi avem pentru unele rubrici fixe colaboratori permanenți, dar aceasta nu înseamnă deloc că nu pot colabora la pagina noastră și cititoarele. Din contră. Noi am fi chiar foarte bucuroși să publicăm și reportaje, schițe, carnete, însemnări, note scrise de cititoarele noastre pe cele mai diferite teme. Bine înțeles că este necesar ca acestea să fie de calitate. Așteptăm deci lucrările dvs.

LIDIA ȘERBAN-Iași: Ni se pare foarte bună ideia dvs. Într-adevăr socotim și noi că ar fi interesant să prezentăm cititoarelor noastre medalionul despre femei celebre din trecut și prezent, din țara noastră și de peste hotare. După cîte am înțeles dvs. aveți ceva material documentar gata strîns și ați vrea să scrieți. Așteptăm să ne trimiteți cît mai repede cîte ceva din „operele" dvs.

ICA LĂZĂR — Cluj: Înființarea policlinicilor cu plată, nu afectează cu nimic sistemul de organizare al policlinicilor de pe lîngă întreprinderi sau al circumscripțiilor sanitare. Așa că vă puteți adresa mai departe în aceleași condițiuni ca și pînă acum la policlinica de pe lîngă întreprinderea dvs.

MARA-BELDIE: Primele insuccese — inerente în viața oricărui om, — nu trebuie să vă neliniștească în așa măsură. Sînteți tînără, aveți timp suficient pentru a vă împlini dorințele. Continuați să învățați mereu. La toamnă dați examen la Institutul de teatru. Pînă atunci, în timpul liber continuați să activați într-o echipă de teatru de amatori și încercați să faceți și figurație la Teatrul de stat din Constanța. Încercarea de a scrie un scenariu nu este nici ea rea. Scrieți-l și trimite-ți-l unei publicații literare. Veți primi îndrumări și observații judicioase care vă vor ajuta foarte mult. Mai multă încredere, mai multă muncă și rezultatele nu se vor lăsa așteptate.

B. MOLNAR — Calafat: Pentru început v-ar trebui și un profesor bun, care să vă ajute la pronunție. Apoi puteți continua și singură. Citiți cît mai multe texte (există suficiente reviste pentru aceasta). Faceți cît mai multe traduceri. Cu voință — la care vă referiți și dvs. — este posibil acest lucru, mai ales că e vorba de o îndeletnicire plăcută.

La cealaltă problemă, e greu să vă dăm un răspuns. N-ați întîlnit încă ceea ce se numește dragoste adevărată. De fapt însă, la vîrsta dvs. nici nu trebuie să vă neliniștiți pentru așa ceva. Aveți întreaga viață înainte.

ADINA P.: Se întîmplă deseori ca în situații ca ale dvs., terțe persoane, mai apropiate sau mai îndepărtate, să intervină pentru sau contra. Nu sîntem împotriva unor sfaturi bune care să ajute pe oameni, în special pe cei tineri ca dvs. să nu facă greșeli în viață. În cazul dvs. însă, lucrurile stau cu totul altfel. Concepțiile părinților prietenului dvs. sînt învechite, retrograde. Iar prietenul dvs. nu ar trebui să se lase influențat de acestia. Dacă vă iubește cu adevărat, va renunța la „sfaturile" lor și-și va croi drum în viață alături de dvs. Dacă „sfaturile" părinților îl vor determina să nu se căsătorească cu dvs., înseamnă că nu vă iubește cu adevărat și în acest caz, oricît de greu vă va veni pînă ce-l veți uita cu totul, trebuie să rupeți legăturile cu el. Vă trebuie mult curaj și numai dvs. singură puteți hotărî.

ROZITA: Sînteți la o vîrstă cînd trebuie să vă ocupați de școală și dvs. și prietena dvs., și mai puțin, dacă nu de loc, de problemele, pentru „cei mari" (ultimile cuvinte vă aparțin chiar dvs.). Numai la vîrsta dvs. puteți crede în „experiența de viață" a prietenului în vîrstă de... 20 de ani. Celelalte „probleme" sînt copilării în adevăratul înțeles al cuvîntului. Le veți uita desigur chiar în acest an școlar, pe măsură ce veți avea mai mult de învățat.

MARIANA — Pitești: Prietena dvs. a procedat foarte bine că a plecat din casa în care a avut atît de suferit. Cel care se numește soțul ei, dacă o iubește cu adevărat, o va urma și împreună, singuri, fără amestecul „binevoitorilor" (rude și prieteni) vor putea să-și consolideze căminul aflat în pragul destrămării. Un om cu judecată și care-și iubește soția așa ar proceda.

ANTOANETA — Deva: Totul depinde de încrederea pe care o aveți în el și dacă merită să se încredă într-adevăr cineva în el. Prudența înseamnă în asemenea împrejurări, o mică amînare pînă ce totul se pune în ordine. În unele cazuri însă, aceasta nu este necesară.

MARIA — Medgidia: La întrebarea, cum să vă folosiți timpul liber care vă rămîne, ați găsit chiar dvs. răspuns. Pentru desen, materialele necesare se găsesc la orice librărie. Pentru studiu vă recomandăm deocamdată cartea intitulată: „Manual de desen și pictură pentru pictorii amatori", alcătuită de Casa Unională de Creație Populară N. K. Krupscaia, pe care o găsiți fie la librărie, fie la o bibliotecă. Este tradusă în românește. În ce privește continuarea studierii limbii germane, nu vă putem recomanda încă nimic, întrucît nu cunoaștem nivelul cunoștințelor dvs. Scrieți-ne despre aceasta și vă vom putea recomanda ceva folositor.

ELENA PROSECARU: Deocamdată nu există o școală în care să se predea cursurile care vă interesează.

Colțul cosmeticianei

Imensa majoritate a femeilor folosesc pudra, îndeosebi în scopuri estetice. Adevărul este că pudra ar trebui să fie întrebuințată cel puțin în egală măsură și pentru calitățile ei igienice. Din păcate însă aceste calități sînt foarte puțin cunoscute de oameni, chiar contestate de acei care nu cunosc adevăratul rol al pudrei în îngrijirea și întreținerea tenului.

Pudra joacă rolul unui ecran protector, apărînd pielea de acțiunea agenților atmosferici ca: frigul, vîntul, soarele, praful etc. Ea împiedică pătrunderea prafului în porii dilatați și absoarbe secrețiile excesive de grăsime și transpirație catifelînd pielea și dîndu-i un aspect mat, plăcut. Pudra răcorește și calmează pielea obrazului iritată de brici sau de lama de ras acționînd ca un pansament invizibil, din care cauză este recomandabil să fie folosită totdeauna după bărbierit.

Pentru a putea fi de folos pudra trebuie să întrunească anumite calități, dintre care prima este aceea de a nu conține substanțe toxice ca: săruri de mercur sau carbonat bazic de plumb, două substanțe care erau pe vremuri mult folosite la prepararea pudrelor, dar pe care cosmetica modernă nu le mai întrebuințează tocmai din cauza toxicității lor. Pudra trebuie să fie foarte fină, foarte aderentă și capabilă — ca în cantitate mică — să acopere petele pe care vrem să le mascăm. De asemenea ea trebuie să fie de o nuanță care să nu distoneze cu cea a pielii pentru a nu da o colorație stridentă obrazului și să fie parfumată discret și plăcut. Pudratul excesiv înăsprește trăsăturile și accentuează ridurile.

Ca și la folosirea cremelor și la pudre se impun anumite diferențieri în întrebuințarea lor în funcție de felul tenului. Este mai bine să nu folosiți nici un fel de pudră decît să întrebuințați o pudră grasă la un ten gras sau o pudră uscată la un ten uscat, deoarece în ambele cazuri, pielea, fiind greșit tratată, nu va avea decît de suferit. Este deci de la sine înțeles că în timp ce femeile cu ten gras vor trebui să folosească o pudră cît mai uscată și de care să se servească ori de cîte ori pielea redevine lucioasă, cele cu pielea uscată se vor servi în mod moderat de o pudră grasă (adică de o pudră care pe lîngă substanțele de bază conține și 2—3 la sută grăsimei) sau vor pregăti tenul aplicînd înainte de pudrare un strat subțire de cremă protectoare.

O categorie deosebită o formează pudrele medicamentoase din care voi amînti aici pudra cu sulf (mai ales cu sulf coloidal) des folosită în tratamentul seboreei feței și al acneei juvenile.

Un strat fin de pudră nu poate împiedica porii feței să respire și nici nu-i poate astupa. Acest lucru se poate întîmpla numai în cazul cînd fața nu este defardată și spălată în fiecare seară, lucru care de altfel — după cum am mai arătat și în alte rînduri — este absolut necesar pentru întreținerea și sănătatea pielii.

Sanda NOREANU

Traficanți de carne vie

Cititorii ziarelor vestgermane sînt obișnuiți să găsească în rubricile destinate micii publicități, anunțuri cu aproximativ următorul conținut: „Căutăm fete tinere, blonde, spre angajare, la un ansamblu de dansuri bine cunoscut și cu renume mondial, în vederea unor turnee în străinătate".

In condițiile existente în lumea capitalistă asemenea anunțuri devin deosebit de tentante. Pe de o parte șomajul și greutățile în găsirea unor mijloace de existență, pe de alta, spiritul nesănătos al tineretului înclinat spre aventură ca urmare a lecturii și educației ce o primesc, fac ca multe tinere, atunci cînd le citesc să nu-și dea seama ce se ascunde în spatele unor asemenea rînduri, aparent inofensive...

Un anunț conceput cam în acest fel a căzut și sub ochii tinerei Inge K., din orașul vest-german Dessau, care pe lîngă un fizic plăcut și puțin talent în ale dansului, dispunea de multă sete de aventură. Convinsă că norocul i-a ieșit în cale, ea a plecat îndată la Hamburg și s-a prezentat la adresa indicată în anunț. De acolo a trimis o ilustrată rudelor ei din Dessau. A fost ultima știre pe care familia Ingei a avut-o de la ea pînă cînd într-o zi...

...În această zi, mult timp după dispariția fetei, un tînăr german, angajat în legiunea străină, intra în localul „Toxi-Bar" din Saigon — capitala Vietnamului de sud. Acolo și-a descoperit compatriota printre „fetele" care „distrau" pe consumatorii din local. Bucuroasă de întîlnirea cu un om de pe meleagurile ei natale Inge s-a așezat deîndată la masa lui și și-a depănat povestea...

...Ajunsă la Hamburg a căutat adresa din anunț și acolo a dat de un om care spunea că e „managerul" respectivului ansamblu de dansuri. A angajat-o de îndată și a dus-o apoi la Karlsruhe unde, zicea el, se găsea ansamblul din care Inge avea să facă parte. Aici a „aflat" că ansamblul tocmai plecase la Strassburg. Cei doi au pornit îndată în acel oraș. Dar ansamblul „tocmai" plecase, chipurile, și de acolo. De astă dată la Paris...

După cîteva neplăceri cu poliția din capitala Franței, Inge și însoțitorul ei și-au găsit un refugiu într-un mic local din periferie unde au luat masa... Cînd Inge s-a trezit dintr-un somn adînc și-a dat seama că se află în cabina unui vapor în largul oceanului. „Managerul" dispăruse. După cîteva zile vaporul a acostat la Saigon. Foamea și lipsurile au împins-o pe Inge la „Toxi-Bar"...

Povestea Charlottei A., o tînără austriacă de 19 ani, originară din Burgundia, nu se deosebește mult de pățania Ingei K. Tot un anunț, conceput în altă formă ca cel ce a trezit în tînăra vestgermană dorul după marea aventură — a făcut-o pe Charlotte să plece de acasă cu doi greci — chipurile soț și soție — care i-au promis că o duc la Zürich și acolo o vor adopta. După un timp Charlotte a scris, dar nu de la Zürich, ci din Atena, unde se află într-o casă de toleranță împreună cu alte 90 de femei din cele mai diferite țări. „Prefer să lucrez orice muncă grea acasă — numai să pot pleca de aici!" — spunea ea plină de disperare în scrisoare...

Din țările subjugate dolarului vin mereu noi și noi relatări despre cazuri ca cele de mai sus. Atmosfera morală și condițiile de trai din țările capitaliste ușurează treaba bandelor organizate de traficanți de carne vie. Fetele încăpute pe mîna lor dispar pentru o vreme spre a reapare apoi, în diverse localuri de pierzanie din Rio de Janeiro sau Bagdad, din Atena sau Saigon. Revista „DIE FRAU VON HEUTE" ce apare în orașul vest-german Düsseldorf a publicat recent o amplă relatare pe această temă, pe baza unor fapte apărute în diferite ziare din R.F.G., Austria și Franța.

Problema aceasta a atins asemenea proporții încît în Franța, de pildă, ea a făcut chiar obiectul unei interpelări în Adunarea Națională. Interpelarea a făcut-o, acum cîtăva vreme, deputata Lefebure. „Unde se află cele peste 100.000 de femei și fete care au dispărut, în ultimii ani fără urmă din Franța?" a întrebat Madame Lefebure, adresîndu-se guvernului și în special ministrului de interne. Drept răspuns ministrul a dat „compătimitor" din umeri și a promis că va spori demersurile împotriva traficanților de stupefiante și carne vie.

Promisiunea a rămas însă promisiune. Relațiile acestor traficanți cu persoanele oficiale și suspuse sînt destul de puternice pentru a-i feri de neplăceri. Așa, ei își fac de cap mai departe, mai ales că situația din lumea capitalistă favorizează activitatea lor murdară.

Adriana SOARE

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

3—9 NOIEMBRIE 1958

— Plachie de crap; cartofi umpluți cu brînză; struguri.
— Lapte acru cu mămăliga; ruladă de carne la cuptor; cataif cu mere.
— Ciorbă țărănească; budincă de macaroane; fructe.
— Limbă cu mășline; ciltite cu spanac; tartă cu marmeladă.
— Chiftele de cartofi, cu murături; ghiveci (conserve); mere coapte în aluat.
— Supă cu fidea; mîncare de carne cu gutui; corn cu nucă.
— Conopidă cu unt; șnițel pane, cu cartofi; plăcintă cu brînză de vaci.

Laptele și unele preparate

Laptele este unul din produsele cele mai valoroase în alimentație, deoarece conține aproape toate elementele necesare hranei și întreținerii corpului nostru: grăsimi, albumine, hidrați de carbon (zaharuri), apă și săruri minerale; pe lîngă acestea este bogat în vitamina A, importantă atît în menținerea vederii normale cît și a sănătății pielei și a mucoaselor corpului și foarte necesară în perioada de dezvoltare și de creștere a organismului.

Laptele se digeră ușor, totuși nu trebuie băut ca apa, deoarece s-o dovedit că băut repede, se transformă în stomac în chiaguri de brînză care sînt greu digestibile.

Pentru a nu pierde din valoarea vitaminelor, laptele se fierbe numai 3—4 minute după ce a dat în primul clocot și se păstrează totdeauna la rece ca să nu se altereze.

Laptele bătut

Se face ușor și fără osteneală. Se pune laptele crud la prins în oale de pămînt și se ține două zile pînă se încheagă. Vara, în zilele călduroase se prinde mai repede, de pe o zi pe alta și chiar de dimineață pînă seara. Laptele prins — numit chiș'eag — se bate bine, pînă devine ca o cremă, fie direct în oală, fie turnat în sticlă.

Iaurt

Se fierbe laptele și se lasă să se răcească cît suferă degetul (38—40 grade). Pentru 1 litru de lapte avem nevoie de o lingură de maia de iaurt sau de smîntînă acră care se subțiie cu puțin lapte rece. Se amestecă, apoi încet cu restul de lapte călduț și se vîntură bine, pînă se răcorește de tot. Se pune la prins într-un castron sau în borcănele de iaurt și se ține la loc cald, bine acoperit cu un șervet pînă se prinde. Îndată ce s-a prins, se dă la rece, ca să nu se acrească mai mult decît trebuie.

Sanda MARIN

Practic

CURĂȚIREA STOFELOR PENTRU ROCHII

Odată cu timpul rece a început sezonul rochiilor din lînă (din lînă curată sau din lînă în amestec). Și odată cu aceasta și grijile de întreținere. Iată mai jos cum trebuie să procedați pentru spălarea și călcarea rochiilor din lînă.

ȚESĂTURILE DIN LÎNĂ

Rochiile din stofă de lînă curată pot fi spălate în apă călduță (30—35°C.), cu spumă de săpun și puțin amoniac (cca. 25 gr. la 10 l. apă). Rochia nu se freacă, ci se presează între mîini, în clăbuc.

În tot timpul spălatului și al limpezitului se întrebuințează apă călduță, avînd aceeași temperatură; altfel, țesătura de lînă se contractă și rochia se strîmtează. La limpezit se pun în apă cîteva lingurițe de oțet, apoi se mai limpezește odată.

De asemenea, rochia nu se stoarce ca o rufă, ci se strînge puțin în mîini, apoi pentru uscat se pune în cearceafuri sau prosoape groase care îi absorb apa.

După uscare rochia se întinde pe masă, pe un cearceaf uscat, i se dă cu mîna forma pe care a avut-o înainte și se caică jilavă, pe dos, prin aburire.

ȚESĂTURILE DIN LÎNĂ IN AMESTEC CU BUMBAC

După ce rochia a fost scuturată bine de praf, se spală în neofalină, se spală mai cu atenție petele și locurile mai murdare, însemnate mai dinainte cu ață albă. Apoi se spală toată rochia și se limpezește în altă neofalină curată. (Atenție! În camera în care se curăță cu neofalină să nu fie aprins focul și să nu se fumeze). Nu se stoarce rochia, ci se presează în mînă. După aceia, rochia se usucă la aer pe un umeraș. Rochia poate fi călcată numai după completa evaporare a neofalinei.

Neofalina murdară din lighean nu se aruncă, ci se toarnă în sticle. Murdăria se depune la fund, iar neofalina rămîne curată și limpede, pentru o nouă întrebuințare.

IEPURELE VÎNĂTOR

Povestire pentru cei mici de OCTAV PANCU-IAȘI; desene de NELL COBAR

Deși, vă rog să mă credeți, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să aflu, nici pînă astăzi nu știu cum și de unde își făcuse iepurele rost de-o pușcă. (Acuma, rămîne între noi, copii: ceea ce purta iepurele în spate nu se prea putea numi pușcă decît cu mare bunăvoință). Dacă ar fi așezat-o în mijlocul drumului și ar fi pus alături un bob de linte, oricine ar fi trecut pe acolo ar fi spus: „Ia te uită, ce noroc a dat peste mine! Am găsit un bob de linte! Poate mai fac rost de cîteva și știu c-o să am la prînz o supă pe cinste!". Ar fi ridicat bobul de linte și-ar fi plecat mai departe, lăsînd pușca în drum. (În cel mai bun caz ar fi zis despre ea: „Eh, o vechitură, o străbunică de pușcă. Dacă aș pune-o în spate, ar rîde și curcile de mine").

Ei, dar ce atîta bătaie de cap pentru o pîrdalnică de pușcă. Bună, rea, cum o fi fost, ea era acum a iepurelui.

Într-o dimineață, se trezi iepurele și văzînd pușca în cui, spuse:

— Gata! S-a sfîrșit cu spaima fraților și surorilor mele. Veseliți-vă, urși și vulpi! Bucurați-vă, căprioare și bursuci! Dormiți fără grijă, prepeliște și godaci! De azi încolo, eu voi fi apărătorul vostru. Pușcă am, ce-mi mai trebuie? Plec să împușc vînătorii!

Sări din pat, își încălță cismele, își încinse nădragii cu o curea lată și-și trase pe-o sprinceană o pălăriuță verde cu pană. Îmbrăcat astfel, iepurele își luă pușca în spate și plecă să împuște vînători. Mergea țopăind și cîntînd:

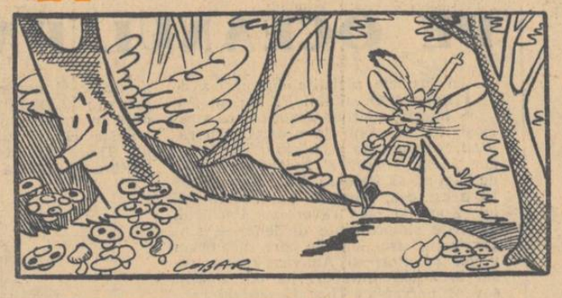

„Dacă împușc un vînător e bine!
Dar dacă-i împușc pe toți e și mai bine!".

(Ce-i drept, copii, versurile acestui cîntec sînt cam proaste, dar iepurele nu ținea cu tot dinadinsul să se spună despre el că e poet, așa cum țin alții...).

Merse el ce merse, țopăind și cîntînd și deodată simți un miros strașnic. Întoarse capul și-o zări pe veveriță cu mînecile suflecate, cu șorț înainte și cu tichiuță albă pe vîrful capului, scoțînd tocmai din cuptor un ceaunaș cu mălai copt, rumen și aromitor.

— Vă salut cu tot respectul, mult prea stimată gospodină! se aplecă iepurele. Dați-mi voie să vă urez bună dimineața!

— Neața! îi răspunse scurt veverița, știind și ea, precum știe toată lumea, că unul care vorbește astfel, căutînd cuvintele cele mai alese și mai sunătoare, o face pentru că vrea ceva. În cazul nostru, e limpede că iepurele voia o bucată de mălai copt...

— O, ce mare bucurie pentru mine să pot da bineț unei neîntrecute gospodine ca dumneavoastră... continuă iepurele și nu-și mai lua ochii de la tava cu mălai.

— Mă rog... răspunse veverița, ca să nu tacă și văzîndu-l cu pușca în spinare, pentru a-i depărta vorba de la mălai, îl întrebă:

(Va urma)